

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی

زنجیرهی روژشبییری

*

خاوهنی ئیمتیاز: شهوکهت شیخ یهزدین

سهرنووسیان: بهدران شههمهدههیب

ناوونیشان:

دهزگای چاپ و بلاوکردنهوهی ئاراس، شهقامی گولان، ههولیر

دۆن کیشۆت

بهرگی یهکههه

دۆن كيشۆت

بەرگی يەكەم

نووسینی:

سىرقانتیس

وهرگیرانی:

ئەحمەد قازی

ناوی كتیب: دۆن كيشۆت - بەرگی يەكەم

نووسینی: سىرقانتیس

وهرگیرانی: ئەحمەد قازی

بلاوكراره‌ی ئاراس - ژماره: ۶۹۹

هەلەگری: فەرهاد ئەكبەری

دەرھینانی هونەری ناوہوہ: ئاراس ئەكرەم

بەرگ: مریەم موته‌قیبان

چاپی يەكەم، هەولیر ۲۰۰۸

لە بەرپۆه‌بەرایەتی گشتیی كتیبخانه گشتییەكان ژماره ۱۶۷ ی سالی ۲۰۰۸ ی دراوہ‌تی

ئەم سەفەرەنەدا ھاۋرېي باۋكى بوو. ھەرگىز رېي دەھىچ قوتابخانە يەك نەكەوت و ۋەك ماكسىم گۆركى مەكتەب و زانكۆيەكى بېجگە لە گۆرپانى كۆمەلگا نەدەت.

لاۋىكى بەجەرگ و دەست بەشمشېر بوو، لە سەفەر و گەران ماندوو نەدەبوو. لە تەمەنى ۲۳ سالىدا رۇيشتە ئىتالىا و لە قشووئىكدا خزمەتى كرد. كاتىك بىست و پىنج سالانە بوو (۱۵۷۱) لە شەرىكى دەريايىدا بەشدارىي كرد و لە چەند جى برىندار بوو و دوو سال دواتر رەگەل دەستەيەك كەوت كە خەرىكى كەشف و دۆزىنەۋەي دەريايى بوون. ماۋەيەك لە ژىر دەستى دۆن ژوانى ئۆتريشىدا خزمەتى دەكرد، بەلام سالى ۱۵۷۵ كاتى گەرپانەۋەي بۇ ئىسپانىا لە لايەن عەرەبانەۋە بەدىل گىرا و لە ئەلجەزىرە كەوتە زىندان و بەغولامى برىدان. پاش سالىك بەردەيى ويستى بۇي دەرباز بى، بەلام سەرنەكەوت. دووبارە بەدىل گىرا و تووشى زەحمەت و زەجر و كوئىرەۋەرىيەكى زۆر ھات. دايك و باۋكى چەند كىسەيان زىر ناردە ئەلجەزىرە كە بۇ ئازادكردنى بەشى نەكرد. پاش ھەۋلادان بۇ دەربازبوونىكى بى ئاكامى تر، برىدانە لاي ھەسەن پاشاى والىي ئەلجەزىرە. پاشا سىرئانتىسى لە خاۋەنەكەي كرىيەۋە. ماۋەيەك دواتر سىرئانتىسى دىل و بەردە نامەيەكى بۇ ۋەزىرى كاروبارى دەردەۋى ئىسپانىا نووسى و پلاننىكى بۇ گرتنى ئەلجەزىرە پىشنيار كرد كە گوئى بى نەدرا. سەرەنجام بەتېكۆشان و تەقالاى دايك و باۋك و يارمەتى بازگانانى مەسىحى دانىشتوۋى ئەلجەزىرە، تۆقى بەردەگى و دىلى لە ئەستۆي سىرئانتىس ھەلگىرا و رۇيشتە پورئەقال، سالى ۱۵۸۱ كارىكيان بى ئەسپارد كە بچىتە «ئوران». پاش جىبەجىكردنى ئەم كارە لە شەرىكەنى «ئازرووس» دا بەشدارىي كرد. ھىندىك دواتر دەگەل كچىك زەماۋەندى كرد. بەلام ئەم زەماۋەندەش نەيتوانى ژيانى ئالۆز و تىكھالۆي ئەو مرقۇئە نەحەجمىۋە جىگىر بكا.

لەو رۇژانەدا، سىرئانتىس لىپرا كە قەلەمى خۆي تاقي كاتەۋە و لە رىگەي نووسىنەۋە بژىۋى خۆي دابىن بكا. تا سالى ۱۵۸۷ چەند شانۇنامەي نووسىن كە خۆي زۆرى بى باش بوون. بەلام لە راستىدا كەلك و بايەخىكى ئەۋتۆيان نەبوو. (سىرئانتىس لە لاي خۆي پىي وابوو كە بەھرىيەكى عەسكەرى گەۋرەشى ھەيە و تەنانەت بەھرىيە عەسكەرىي خۆي لە تواناي نووسىنەكەي بەزۆرتر دەزانى و پىي دەخورى، شىئەرىشى دادەنا، بەلام بەۋاتەي «لۇپ دۇۋىگا» شانۇنامە نووسى بەناۋبانگى سەردەمى سىرئانتىس «لە سەرانسەرى ئىسپانىادا، خودا ھىچ شاعىرىكى لە سىرئانتىس ناشاعىرتر خەلق نەكردوۋە». سالى ۱۵۸۴ رۇماننىكى بەناۋى «گالاتيا» نووسى كە نىۋبانگى دەركرد. لەمەر ئەو كىتەبەگوتويوانە كە: «ھەرچەند رەۋانېژىي پەخشانى سەدەكانى ناۋىنى بەخۆۋە گرتوۋە، ساختەيى و

پىشەكى

رەنگە تا ئىستا ھىچ كىتەبىك بەبارستاي «دۆن كيشۆت» لە لايەن گەلانى جۇراۋجۇرەۋە پىشۋانى لى نەكرابى. زۆر كىتەب ھەن كە تەنيا تايبەتن بەگەل و نەتەۋەيەك و ناگەنە ئەۋبەرى سنوورى ۋالنىكى تايبەت؛ زۆرى تىش ھەن كە لە نىۋ گەلانى لاۋەكىدا خوينەريان ھەيە، بەلام تەنيا لە نىۋ رۋوناكىيران يا چىن و تۋىژىكى بەرچاۋدا لايەنگىريان لى دەكرى. بەلام «دۆن كيشۆت» ھەمو دىۋار و پەرىننىكى جۇگرافىيى و رەگەزى و كۆمەلەيەتى و چىنايەتى تىك شكاندوۋە و ناۋى خۆي تىكەلۆي مرقۇايەتى و دنيا كروۋە. تۆ سەرنج بدە كە ئەم رۇمانە لە دەسپىكى سەدەي ھەدەمەۋە تا ئىستا زۆرتر لە ھەزار جار بەزۆرتر لە سى زىانى جۇراۋجۇر تەرجمە كراۋە و تەنيا لە بەكەيەتى سۆقىتەدا لە ۱۹۱۷ بەدۋاۋە پەنجا جار و ھەر جار لە ۹۰۰/۰۰۰ بەرگدا و بەچارە زىان ۋەرگىرپدراۋتەۋە و لە چاپ دراۋتەۋە. تا ئىستا ئەو داستانە دەۋلەمەند و خەفەتەرەۋىنە، چەناي چەن شانۇنامە، و كورئەنامە لى ئامادەكراۋە و زۆر جاران دە قالى ئۆپىرا و بالىت و فىلمى سىنەمايىدا نىشان دراۋە، و ئىستاش كە ئىستايە، لەسەر ئەۋەشرا كە لە ماۋەي چەند سەدەي رابردوۋا سەلىقەي ئەدەبىي زۆر، ئالۋگۆرى بەخۆۋە دىتوۋە؛ دۆن كيشۆت پىر خوينەرتىن كىتەبى ئەم جىھانەيە. ئەلبەت پىۋىستە بزانىن كە دۆن كيشۆت لە بارى تىكىكى داستانووسىيەۋە ھىندەش لەسەر نىيە و نووسەرەكەشى وا نىيە بىژىن كە ھىچ ھەلەيەكى نەكردوۋە. لەسەر ئەۋەشرا باۋەكو دۆن كيشۆت كارىكى بى عەيب و ئىرادى ھونەرى نىيە، بەلام بەۋ ھالەش لە رىزى بەزرتىن و بەنرختىرىنى داستانە گەۋرەكانى جىھاندا رۋاۋەستاۋە. رەخنەگىرەك دەلى: «ھىندىك ئاسەۋارى ھونەرى ئەۋەندە بەپلەي كەمال گەشتوون كە لە سنوورى مرقۇانى تى دەكشىن بەلام دۆن كيشۆت ئەۋەندە مرقۇانىيە كە لە كەمال دۋور دەكەۋىتەۋە. با بزانىن كە ئافرىنەرى «دۆن كيشۆت» ئەو كەسەي كە ماۋەي سەدان سالە زەين و شعورى ئىسنانەكان بۇ لاي خۆي رادەكىشى، كىتە و چۆن ژياۋە.

مىگىل دۇ سىرئانتىس سائاۋىدرا Miyuel de cervantes savedra (۱۶۱۶ - ۱۵۴۷) لە شارى ئالكالا Alkala لە ۋلاتى ئىسپانىا چاۋى بەسەر رۋوناكى جىھاندا كىردەۋە. باۋكى پىشكىكى گەرۋك بوو كە لە شارىكەۋە بۇ شارىكى تر دەچوو. مىگىلى ساۋا لە زۆرەيى

گريوگولتيكى تيدا هه‌يه كه پيئاليسمى ده‌وله‌مەند و دره‌وشاوه‌ی سیرفانتيس دەخنکيني (Encyclopedia Britanica). «سیرفانتيس كه خویشی ناگای له‌وه‌ه‌بوو، له‌مه‌ر کتیبه‌که‌یه‌وه ده‌یگوت: «شتیک هه‌له‌ده‌به‌زینیت‌ه‌وه به‌لام به‌ئاکامی ناگه‌یه‌نی.»

سیرفانتيس كه بۆی روون بووبوووه، ناتوانی له به‌ره‌که‌تی قه‌له‌می خوئی نان بخوا، رویشته شاری «سیویل» تا کاریک بدوژیت‌ه‌وه (۱۵۸۷). شوغلیکی كه بۆیان دیاری کرد، پیراگه‌یشتن به‌کاروباری خوژاک و خواری یه‌کیک له ناوچه‌کان بوو، به‌لام ئەو کاره‌ی به‌دل نه‌بوو. پاش ماوه‌یه‌که نامه‌یه‌کی بۆ پاشا نووسی و تکای لئ کرد کاریکی له موسته‌عمه‌ره‌کانی ئیسپانیا له ئەمریکا پئ بسپیرئ. له جوابدا بۆیان نووسییه‌وه كه: «وا باشته‌ره کاریک له نزیکه‌ی خاکی وه‌ته‌ن بۆ خوئی ره‌چاو بکا.» بیکاری و ده‌ستکورتی به‌جاریکی ژيانی ئەو هه‌ژاره سه‌رگه‌ردانه‌یان په‌ریشان کردبوو. له ده‌وره‌یه‌ی سالی ۱۵۹۰دا ئەوه‌نده نه‌دار و ده‌سته‌نگ بوو كه پوولی کرینی کراسیکی نه‌بوو و ناچار بۆ کرینی ئەو کراسه پوولی قه‌رز کرد.

پاش ئەم ده‌ورانه، سیرفانتيس له‌به‌ر ناچاری رووری ده‌هه‌رمی ئەده‌بیات کرده‌وه و ده‌گه‌ل بلاکه‌ره‌وه‌یه‌که په‌یمانی به‌ست كه شەش شانۆنامه‌ی بۆ بنووسی و بۆ هه‌ر کام ۵۰ دۆکا وه‌رگرئ، به‌وه‌رجه هه‌ر کام له‌وانه به‌پروای بلاکه‌ره‌وه» له باشته‌رین شانۆنامه‌کانی ئیسپانیا بن كه تا تيس‌تا نووسراون.» به‌لام سیرفانتيس له‌وه‌کاره‌شدا سه‌رکه‌وتنیکي و ده‌ده‌ست نه‌هینا. سیرفانتيسی له هه‌موو جئ راونراو دووباره هاته‌وه «سیویل» و ئەمجار بوو به‌کاربه‌ده‌ستی کۆ کردنه‌وه‌ی مالیات. به‌لام سالی ۱۵۹۷ به‌هۆی خافل بوون و ناشاره‌زایی له کاره‌که‌یدا، له سندوقدا که‌می هینا و پاش لیپرسینه‌وه له سه‌رکاریان وه‌ده‌رنا و زۆتر له جاران ده‌ زه‌لکاوی فه‌قیری و نه‌داریدا ده‌گیر كه‌وت. هیشتا به‌باشی روون نه‌کراوه‌ته‌وه كه سیرفانتيس سئ سالی پاش له‌سه‌ر کار لاچوونی چۆن گوزه‌راندوو و چۆن ژیاوه. هیندیک ده‌لین ده‌ زیندان كه‌وت و تا سالی ۱۶۰۰ له‌وئ ماوه‌ته‌وه. که‌وابوو به‌شیک له شاکاره‌که‌ی خوئی ده‌بی ده‌ زیندانا نووسیی.

«به‌شی یه‌که‌می دۆن کیشۆت یه‌که‌م جار سالی ۱۶۰۵ چاپ کرا. هه‌ر له سه‌ره‌تاوه له ئیسپانیا و پورته‌قالدا پيشوازیی بی وینه‌ی لئ کرا. «ئه‌نسیکلۆپیدیای بریتانیا» نووسیویه‌تی: «خۆشه‌ویستی کوتوپری دۆن کیشۆت زۆتر له جۆرباجۆریی رووداوه‌کانی ده‌وله‌مەندی و زۆری کۆمیدی و گالته‌جارییه‌کانی و شایه‌د له‌و تازیانه و زه‌برانه‌وه بی که له‌و کتیبه‌دا له جه‌سته‌ی هاوچاخ و هاوزه‌مه‌نه ده‌سه‌لاتدار و به‌رچاو و ماقووله‌کانی راکیشاوه؛ غه‌می شاراوه و بیده‌نگ و هه‌رای ئەو، مرۆفایه‌تی گه‌وره‌ی ئەو، و ره‌خنه‌یه‌کی

کاریگه‌ر كه له‌ودا له ژيان کراوه، هه‌مووی که‌وته به‌ر سه‌رنجی حه‌شامه‌تی خه‌لک و خوینه‌ران.»

به‌شی دووه‌می دۆن کیشۆت ده‌ سال دواتر یانی سالی ۱۶۱۵ بلاو بووه‌وه. (پيش ئەو نووسه‌ریکی تر یا به‌ئەزمی سوود وه‌رگرنتی خوئی یا له‌سه‌ر ئەم پروایه كه سیرفانتيس پیر بووه و ناتوانی به‌شی دووه‌م بنووسی کتیبیکی كه ده راستیدا داستانی دۆن کیشۆتی ته‌واو ده‌کرد، بلاو کردبووه‌وه.) له به‌شی دووه‌مدا، ته‌نز و گالته‌ی سیرفانتيس پوخته‌تر و ناسکتره، شپوه‌ی نووسینه‌که‌ی گه‌شه‌ی زۆرتی کردوو، که‌سایه‌تییه‌ پله دووه‌کانی له به‌شی دووه‌مدا جوانتر له به‌شی یه‌که‌م وینا کراون. یه‌که‌م به‌شی «دۆن کیشۆت سالی ۱۶۱۲ به‌ئینگلیسی و ۱۶۱۴ به‌فرانسیسی وه‌رگه‌راوه‌ته‌وه. سیرفانتيس گه‌یشته ته‌شقی ئاسمانی نیویه‌ده‌ره‌وه‌یی، به‌لام ئەم ناوبانگه بۆ ئەو نه‌بوو به‌نان و ئاو و هه‌ر وه‌ک جاران «سه‌ربازی فه‌قیر» به‌پیری و نه‌داری رایده‌بوارد.

«دۆن کیشۆت» ره‌خنه‌یه‌کی گالته‌ئامیز و ته‌نزاییه له بیه‌هووه‌یی و له‌کارکه‌وتوویی دابی پالنه‌وانی که له ده‌وری سیرفانتيسدا به‌ره‌وه‌له‌دیری نه‌مان ده‌چوو. له‌وه‌سه‌ره‌ده‌مه‌دا ئیسپانیا ئیمپراتورییه‌کی گه‌وره و به‌هیز و ده‌وله‌مه‌ند بوو. چینی ده‌سه‌لاتدار له ئەشرف و نه‌جیب زاده‌کان پیک هاتبوو. به‌لام بازگان و سه‌وداگه‌ران که له به‌ره‌که‌تی بازگانێ ده‌گه‌ل موسته‌عمه‌ره‌کاندا سه‌روه‌ت و سامانیکی زۆریان وه‌سه‌ریه‌ک نابوو رۆژ له رۆژ زیاتر کاروباری کۆمه‌لگایان به‌ده‌سته‌وه ده‌گرت و بازنه‌ی ده‌سه‌لات و لایه‌نگریی خویان له ناو جه‌ماوه‌وردا په‌ره پئ ده‌دا. کۆمه‌لگا له سه‌ر ته‌وه‌ری سه‌روه‌ت و سامانی بازگانێکان هه‌له‌سه‌وورا و ده‌سه‌لات و هیزی نه‌جیب زاده‌کان و شپوالیه‌کان که یه‌کیان به‌پالیشتی عه‌سل و نه‌سه‌ب و ره‌سه‌نايه‌تییه‌وه خوئی راگرتیوو و ئەوی تریش به‌زۆری شانوباهۆی خوئی ده‌خویری، رۆژبه‌رۆژ کزتر و له‌رزۆکتر ده‌بوو و له کۆمه‌لگادا جیگه‌ی ته‌نگتر و به‌رته‌سکتر ده‌بووه‌وه. سیرفانتيس هونه‌رمه‌ندی مه‌زن نه‌یده‌توانی ئەم ئالوگۆره‌ی ناو کۆمه‌لگا بخاته پشتگۆی و ئاوپر لئ نه‌داته‌وه. ئەو که عومریکی ده‌ نامرادی و ده‌سته‌نگی و په‌ریشانیدا رابواردبوو، هه‌رگیز نه‌که‌وته دنیا‌ی ره‌شی ناھومییدی و ره‌شبینی و کتیبیکی نووسی که چهند سه‌ده‌یه ئاده‌مییه‌کانی لئو به‌خه‌نده و دل زیندوو راگرتوو. ئەویش وه‌ک بیته‌هۆقین، ده‌ژیر باری قورسترین مه‌راره‌ت و مه‌ینه‌تیدا سه‌روودی شادمانی چریوه و له ناخی غم و په‌ژاره‌دا شادیی په‌روه‌ده کردوو. ئیستا که سیرفانتيسمان ناسی وا باشه ده‌گه‌ل «دۆن کیشۆت» ییش که ئافه‌ریده‌ی قه‌له‌می ئەوه ئاشنا بین.

دۆن کیشۆتی نه‌جیب زاده له ده‌ورانی‌کدا که شپوالیه‌گه‌ری (عه‌یاری و پالنه‌وانی

سه‌ده‌کانی ناوین) باوی نهماوه ده‌یه‌وی به‌زمی پال‌هوانی وهری بخا. ئەو ده‌یه‌وی خه‌یالات و غایله‌ی دهررونی خوئی، که به‌هۆی خویندنه‌وه‌ی شه‌و و رۆژی داستانه پال‌هوانیه‌کان له زه‌ین و شعوریدا هیلانه‌یان کردووه، جلوه‌رگی راستی و بوونیان ده‌به‌ر بکا و زیندوویمان کاته‌وه. باوه‌کو توانایی ئەوه‌ی نییه، میتشیک له خوئی دهر بکا، زری ده‌به‌رده‌کا، کلاو‌خوود له سه‌ر ده‌نی، نیزی به‌ده‌ست و شمشیر له که‌مه‌ر سواری ئەسپیکی له خوئی بی هیزتر ده‌بی و بۆ ئەنجامی کاری پال‌هوانی به‌دوای رووداو یا کاره‌ساتی گه‌رده‌ا روو ده‌ چۆل و سه‌حرا ده‌کا. به‌لام واقیع و راسته‌قینه له کوئی و خه‌یالات و خه‌نو‌وچکه‌کانی ئەو له کوئی! دۆن کیشۆت که‌سپیکی بی نامانج نییه و نارمان و فکری به‌رزی هه‌یه، به‌لام چون راستی و راسته‌قینه‌کان ده‌گه‌لی یار نین و ژیان ده‌گه‌ل ئەندیشه‌کانی ئەو جوړ دهرنايه، ناچار ده‌گه‌ل راسته‌قینه به‌ره‌نگار ده‌بیته‌وه. شه‌ری تهن به‌ته‌نی ئەو ده‌گه‌ل ناشه باييه‌یه‌کان زیندوو‌ترین نموونه‌ی به‌گژدا چوونی سه‌ره‌رۆبانه‌ی ئەوه ده‌گه‌ل جیلوه‌ی واقعی و عه‌ینی ژیان.

خه‌یالپالو، خه‌یال هه‌لبه‌ستن بووته خۆراکی رۆژانه‌ی دۆن کیشۆت. کاروانسه‌رای که‌لاوه و ویران بوو به‌قه‌لای تۆکمه و

ئاوه‌دان داده‌نی، ریبوارانی بی تاوان ده‌کاته کاروانی جادووگه‌ران، ژنانی قه‌ره‌واش و رووسی داوین پیس به‌شازاده خانم و شازن ده‌زانی و ناشه باييه‌یه‌کان وه‌ک لۆزه‌ندر و دیوی ئەفسانه‌یی دینیتته به‌ر چاو، ماسیی قانگدراو به‌قزل ئالا تی ده‌گا و باره‌بار و کاره‌کاری به‌رخ و مه‌ر له گوئی ئەودا وه‌ک حیل و کوژنی ئەسپان و ده‌نگی شه‌پوور و ته‌پل و هه‌وه‌وی سوواران ده‌نگ ده‌داته‌وه. سه‌ره‌پچی وه یا بی توانایی له تیگه‌یشتنی راسته‌قینه‌کان ده‌بیته هۆی ئەوه که دۆن کیشۆت توانای به‌راوردکاری و هه‌لسه‌نگاندن و ناسینه‌وه‌ی «واقیع» هه‌کان له ده‌ست بدا و ده‌گه‌ل هیز و هۆکار و دیارده‌ی وا رووبه‌روو بیته‌وه که ده‌یان جار زۆرتر له‌و به‌هیزترن و سه‌ره‌نجام تووشی شکست و شه‌رمه‌زاری و تیغه‌ل‌دان و سووکایه‌تی بیته‌وه، به‌لام هه‌چ کام له‌وانه به‌ناکامی بی توانایی و بی‌هیزی خوئی دانانی و ده‌یان‌بته‌وه سه‌ر هۆکاری تری وه‌ک ته‌لیسم و سیحر و جادوو.

دۆن کیشۆت له دژایه‌تی کردنی سرتخانه‌ی خۆیدا ده‌گه‌ل راسته‌قینه‌کان ده‌گاته جیگایه‌ک که ئەزمونه تاله‌کانی رۆژانه له جیاتی ئەوه‌ی وه‌خۆی بیته‌وه و له خه‌وی بیهودی خه‌یال و پرپو‌وچ‌ر‌زگای بکا، زۆرتر ده‌بیته هۆی سه‌ره‌لیشی‌واوی و له‌خۆبایی بوون و خۆ به‌زلتر زانین و له‌م رووه‌وه، سات به‌سات زۆرتر له هه‌لدیری دهر‌ناکی تیدا‌چوون و نه‌مان نزیک ده‌بیته‌وه. هه‌ر جاره که زه‌بری کاربتری وی ده‌که‌وی و شه‌ویله‌ک و چه‌نه‌گی تیک ده‌شکینن قسه‌ی زه‌لامتر ده‌بن و خوئی با ده‌کا وه‌ک نه‌بای پیداهاتبی و نه‌باران. هه‌ر ئەو به‌خۆ

نازین و له‌بار نه‌که‌وتنه‌وه‌یه که خۆینه‌ر وه‌پیکه‌نین ده‌خا و جاری وایه له‌وانه‌یه له‌به‌ر پیکه‌نین ژان بکا. ئەگه‌ر ئاوا نه‌بووایه‌ حاله‌تی غه‌مه‌یه‌نه‌ر و به‌زه‌بزیوی ئەم پال‌هوان په‌مۆیه و موسیبه‌ت و رووداو گیان هه‌ژینه‌کانی که به‌سه‌ری ده‌هات، هه‌رگیز ئیجازه‌ی به‌دل‌ر‌ه‌ق‌ترین خۆینه‌رانیش نه‌ده‌دا که بزیه‌کیان بیته‌ی.

به‌لام لایه‌نی رشقه‌ن و پیکه‌نین هه‌ینه‌ری دۆن کیشۆت ده‌بی به‌چا‌و‌یکی تر ببینن:

دۆن کیشۆت مرۆفیکی شه‌ریف و مرۆفدۆست و خۆش نیه‌ته و نارمانی مرۆفدۆستانه‌ی هه‌یه: ده‌یه‌وی سه‌ته‌ملیکراوان و مه‌زلوومان له ژیر باری سه‌ته‌م بیته‌ته دهر و یار و یاوه‌ری مه‌ینه‌تکیشان بی. ئەدی چۆنه که مرۆفیکی ئاوا هه‌میشه ده‌بیته هۆی پیکه‌نینی هه‌موو که‌س و بی وچان گالته و جه‌فه‌نگ له کاره‌کانیدا سه‌ر هه‌ل‌ده‌دن؟ پازی ئەم چه‌که له‌وه‌دایه که دۆن کیشۆت به‌جیگه‌ی ئەوه بۆ لابر‌دی سه‌ته‌م و زۆری رینگا‌چاره‌ی کرده‌کی و راسته‌قینه بدۆزیتته‌وه و له هه‌لومه‌رجی له باری کۆمه‌لایه‌تی که‌لک وهر‌بگرێ، تی ده‌کووشی که ئەم بارودۆخ و دهر‌ه‌تانه ده‌میشکی ناسا‌غی خۆیدا پیک بیته‌ی و ده‌عاله‌می وه‌م و خه‌یال‌دا په‌روه‌رده‌یان بکا، به‌جی‌ی ئەوه‌ی بۆ ده‌کاره‌ینانی نارمانه به‌رزه‌کانی خوئی سه‌رنج بداته واقیعی ده‌وربه‌ر، سرتخانه و مله‌وران ده‌ی ئه‌وان راده‌وه‌سته‌ی. وه‌که‌سپیک ده‌چی که ده‌یه‌وی به‌لیقه‌وما‌ویکی پشت دیواریک یارمه‌تی بدا به‌لام رینگه‌ی کاره‌که نازانی و خوئی به‌دیواره‌که‌دا ده‌دا و سه‌ر و گوپلاکی خوئی تیک ده‌شکینن. له‌م رووه‌وه ئیتمه باوه‌کو نارمانی ئەو بۆ یارمه‌تیدانی لیقه‌وما‌وان ستایش ده‌که‌ین، دیسانیش ناتوانین پيش به‌پیکه‌نین و رشقه‌نی خۆمان بگرین. بلینسکی ئەم سه‌رنجه‌ی زۆر جوان باس کردووه: «لایه‌نی رشقه‌نی که‌سایه‌تی دۆن کیشۆت له دژایه‌تی فکره هه‌لبێژارده‌کانی ئەو ده‌گه‌ل پیداو‌یستی و نیازه‌کانی زه‌مانه‌یه. له‌وه‌دایه که ئەم فکرا‌نه ناتوانن بینه‌کرده و برژینه ناو ق‌او‌غی عه‌مه‌ل... هه‌ر که‌سپیک خوئی که‌مپیک دۆن کیشۆته، به‌لام له هه‌مووان زۆرتر ئەوانه دۆن کیشۆتن که هه‌یزی خه‌یال‌خۆلقینییان زۆرتره. ئەوانه به‌گیان و دل خه‌لیان خۆش ده‌وی، دل‌یان نه‌جیب و شه‌ریفه و ته‌ناه‌ت ئیراده‌شیان به‌هیزه و عه‌قل و تیگه‌یشتنیان به‌رزه، به‌لام له‌زنگی و کارایی به‌کرده‌وه بی به‌شن.

به‌لام سانکۆ پانزا، چه‌که هه‌لگر و مه‌یه‌ته‌ری دۆن کیشۆت، به‌هه‌موو ساویلکه‌یی و گوپرایه‌لی خۆیه‌وه، چون گیرۆده‌ی خه‌یال‌پالو و مال‌یخولایی ئه‌ربایی خوئی نییه، راسته‌قینه هه‌ست پی ده‌کا و هه‌رگیز حاشای لی نا‌کا. ئەو به‌په‌چه‌وانه‌ی دۆن کیشۆت، که ئەگه‌ر تا سنووری مه‌رگ کوته‌ککاری کرابی وهر‌پووی خوئی ناهیتنی و به‌خۆی حالی ده‌کا که هه‌چ کوپی ناهیتنی و عه‌له‌می نه‌گه‌یوه‌تی، هه‌موو شتیک هه‌ر ئەو جوړه‌ی که هه‌یه به‌بی خۆ

فريودان، قبول دهكا و ههستي پي دهكا. له راستيدا هاوړپييه تي سانكو پانزا دهگه ل دؤن كيشوت نامرازتيكه بو نهوهي كه خاله كزهكاني دؤن كيشوت باستر و پوونتر بيبندرين.

نهوش با لهبير نهكهين كه كهسايه تي دؤن كيشوت و سانكو زور وي دهچي له لايه ن زور كهسه وه نه ناسرابي و زور وي دهچي تيكوشابن به پي مهيل و نيته تي خويان كهسايه تي نهو دووكهسه به پيچه وانه بناسين، بو نمونه ويژه ناسيكي رؤژاويي گوتوييه كه: «دؤن كيشوت نومايشت و لاسا كردنه وه يه كي مهسخه ريه له كه ريه تيه كاني مرؤفاني... چون ئيمه كه ريه تيه كاني خومان ده قالي دؤن كيشوتدا، ده دؤزينه وه و نه زاني و بي خبهري و بي ناوشياربي خومان ده قالي سانكو پانزادا ده بيبين و پيكنه نين ده مانگرئ...»

دؤن كيشوت نه ته نيا نوپنهرئ «بي عه قليبه ئينسانيه كان» نيه بهلكو نهو خوشي مرؤفيكي بي عه ق و نه حمه ق نيه. كام مرؤفي عه ق سووكه هم ئارمان و نامانجه مرؤفدؤستانه بهرز و بي وينانه ده خويدا كو بكا ته وه و گيان و سهر و مالي خوي بو بهخت بكا؟ تورگينيه ف دنووسئ: «بو خو ژيان و له غه مي خؤدا بوون، شتيكه كه دؤن كيشوت به شه رمي ده زاني. نه گهر بتوانين نهو بيژين، نهو هميشه له دهره وي خوي و بو ديتران ده ژيا. بو براياني خوي ده ژي و بو به رنگاري دهگه ل نهو هيزانه ي كه دوزمني ئاده ميزان دن ده ژي.» و له ژور د بايرون له مه ر پؤماني سترقانتيس به دروستي نووسيويه تي كه: «دؤن كيشوت له هه موو پؤمانيك غه م هه ژينتره. وه به تايبه تي بويه غه م هه ژينه چونكو ده بيته هوي پيكنه نيمان. پالواني نهو داستانه پياويكي دروستكاره و هه موو كات لايه نگرئ حه ق و عه داله ته. ته نيا نامانجي نهو، به رنگار بوونه وي زالمانه...» هه روه ها سانكو ش نه وه نه دي نيشان ده دا نه حمه ق و ساويلكه نيه و نهو جوړه ي ئورونبورگ نووسيويه تي: «زنگي و چه شنك فله سه فه ي كرده يي تايبه ت به خوي هه يه. وه فاداري نهو به رانه به دؤن كيشوت نيشان ده دا كه ئارمانه كاني هم يه كه بو نهو پياوه ديها تيه ش خو شه ويست و بايه خدارن.»

گرؤيه كي تري ره خنه گرانيش هه ن كه «دؤن كيشوت» به نه فسانه يه كي خه يالي ده زانن كه هيج لايه نيكي هاويه شي ده لايه نه راستينه كاني ژياندا نيه و له ريئاليسم دور كه وتووه ته وه. ئايا به راستي لايه ني ريئاليسم له و كتيبه دا هيج نايه نه بهرچاو؟ له وانه يه بگوتري كه دؤن كيشوت كاريكارتوري نه جيب زاده كان و پالواناني سه ده كاني ناويني ئيسپانيايه و كه و ابو وينه كاني خه يالي و باوه ر پي نه كراون و ناتوانن لايه ني ريئاليستيان هه بي. به لام مه گهر «گرانده» بالزاک، بيچگه له كاريكارتوري پياويكي خه سيس شتيكي تر؟ بهو حاله شه وه، بالزاک به يارمه تيي هم مباله غه و پيوه نانه توانيوه تي هه موو

تايبه تمه نديبه كاني چينيكي كو مه لايه تي ده وجودي «گرانده» ي پيردا كو بكا ته وه و خه سي سي و ده ستقووچاوي و قرني سي و په ستي، زيندووتر و زه قتر له وه ي ده حو جره و دووكان و ده ككه و مه غازه و خه يابان و ده روخساري تاكه تاكه ي خه سي ساندا ده بيبندري نيشان بدا و بينه خشيني. سترقانتيس ژي هه نهو كارهي كردووه. نهو له وجودي دؤن كيشوتدا دارووخاني نيزامي پالواني و تيداجووني داموده زگاي نه جيب زاده يي به هه موو لايه نه رشقه ن و غه مه پنه ره كانويه زيندو و جه سته دار، نيشان ده دا.

دؤن كيشوت نوپنهرئ چينيكي داته پاوه كه هيز و شه و كه تي خوي دؤراندووه و به ره و زه وال ده چي، به لام ناتواني هم زه وال باوه ر بكا يا وه روي خوي بيئي. هه نه وه يه كه دؤن كيشوت، نه جيب زاده ي فله كزه ده و داماو، شمشير ده به ستي، زري ده به ر ده كا و سواري نه سپي «ره سن» ده بي و له جه نغه ي ده سته نغي و نه داريدا مه يتر و چه كه له گر راده گرئ و بيروبه ويدا ده چي و شه ر ده فروشي.

كورتى ببرينه وه، سترقانتيس تراژيدياي زور غه م هه ژيني ئينسانيكى شيت و زه ليل و داماي ده گه ل كوميدى زور رشقه ني كه سانتيك كه له كو مه لگادا جيگايه كيان بو نه ماوه ته وه زور وه ستايانه تيكه ل ده كا و شاكارتيكي خولفاندووه كه زه ق كردنه وه و به جه سته كردنى (تجسم) ژياني دهر دناك و به زه بزوي كه سانتيكه كه شه رافه ت و دروستيان هه يه و خاوه ني فكر و ئارمانى به رزن، به لام سهريان لي شپواوه و نازانن بو وه ديپناني ئارمانه كانيان به چ ريگايه كدا برون. ليره وه يه كه دؤن كيشوت، له هه موو خانه و كاشانه يه كدا جيبي خوي كردووه ته وه. دؤن كيشوت ده گه ل ئيمه بيگانه نيه و ده نيو ئيمه دايه.

وه رگيړاويكي كه نه وها ده ده ست خو پنه ردايه بيگومان ره وانترين و جوانترين وه رگيړاويكه كه تا ئيستا به ده ست خو پنه ري فارسي زبان گه يشتووه. به ريز محه مه دي قازي به ر له هه موو شت شيواز و سه بكي نووسه ري ده بهرچاو گرتووه. به ريز قازي بو وه رگيړاني خوي باشترين ته رجه مه ي فه رانسه وي «دؤن كيشوت» ي ده كار هيناوه كه به ئيقاراي مؤريس باردون، دوكتور له نه ده بياتي فه رنه سيدا و مامؤستاي زباني نه سپانيايي و پورته قالي، هه مان وه رگيړاوي لويي و ياردؤ، نووسه ر و نه ديبي گه وره ي فه رانسه وييه و شيكرده وه تيبينيه كاني مؤريس باردؤنيشي له جيگاي خويدا هيناون. له بهر نه وه، هم وه رگيړاوه ي ئيستا ده بيبين، بيچگه له ره واني و وه فاداري به ده قي بنه ره تي له جوانترين و ته واوترين وه رگيړانگه ليكه كه تا ئيستا به زباني فارسي كراوه.

دوكتور ميتر

بەربا كرابا، داوھلئىكى وئىچووى ئەو دوو مرقۇفە جىاوازە، يانى «پالھوان و مەپتەرەكە» شى بۇ پىكەنەن و سەرگەرمىي خەلكەكە دروست دەكران.

بەو حالەشەو رۆماننووسى نىچاوان رەش زۆرى نەكئشا دەگەل بەدئىقبالىيەكى تازە كە بۇ ئەو شتئىكى ئاسايى بوو روبرو بوو و جارىكى تىرش تامى تالى نامرادىيەكى ترى چىشت. مەسەلەكە ئەو بوو لە كاتىكدا ئەو خەرىكى نووسىنى بەشى دوومى رۆمانىيەكەى بوو، دۆن كيشۆتئىكى بەدەلى و سانكۆيەكى بەدەلى لە «تاراگون» ەو كەوتنە رى (لە چاپخانەى پىاويك بەناوى فېلىپ رۆبىرتۆم)، تا بەلاسا كىردنەوئەى دۆن كيشۆت و سانكۆى سەرەكى، لە دەشتانەو بۇ تەپە و ماھورەكان لە دركەزىيەكانەو بۇ مئشەلان برۆن. ئەم نوسخە بەدەلە نەجىب و حەرام زادانە لە باوكئىكى زەين كوئىر و بى عەقل و بى بەھرە كە هېچ ئافرىنەرى و ەلگەوتەبىيەكى تىدا بەدى نەدەكراتابوونە سەر ئەم دنيايە. ئەم كابرەيە كە خۆشى لەو دزىيەى كە لە سىرئانئىسى كىردبوو شەرمى دەكرد خۆى دەزىر ناوى بەدەلى «خۆئىند كارى تەواو بوو، ئالۆنرۆ فېرناندز دۆ ئاولاندا، خەلكى، تۆردەزىلاسدا شارەدبووئەو و تا ئەمپرۆش كەس بۆى نەچووتەوئە سەر بەك كە ئەم كئىب دزە بى شەرمە كى بوو. ەنگى سىرئانئىس بەھەرەمە بەشى دوومى داستانى دۆن كيشۆتى گەياندە كۆتايى و سالى ۱۶۱۵ بەو ناوئەى ژىرەوئە بۆلوى كىردەو:

SEGUNDA PARTE DEL INGENIOSO CAVALLEIRO DON QUIXOTE DE LA MANCHA , POR MIGUEL DE CERVANTES SAAVEDERA , AUTOUR DE LA PRIMERA PARTE

سەرگەوتووى ئەم نووسىنە ئەمجارىش زۆر بەرچاوبو. ئىمە بۇ سەلماندى ئەم داوايە ئارىفئىكى كە ھاورپىيانى نەجىب زادە «دووك دۆمەين» بۆلۆزى فەرانسە لە دەربارى ئەسپانیا لە نووسەرى كاستىلى كىردوويانە لە ژىرەوئە دىنن. ئەم تارىفە لە ەمان كاتدا كە سەيرە، گەرم و سەمىمانەشە. زانكۆ تەواو كىردو، ماركئىز Marquez لە رىسالەى خۆيدا لە پەسن دان و تارىفى دۆن كيشۆتدا نووسىوئەتى:

«ئەم نەجىب زادانەى فەرنەسى لەمەر تەمەن و شوغۇل ەلگەوتى شوئىنى كۆمەلايەتىي نووسەرى دۆن كيشۆت پرسىارىيان لى كىردم. من ناچار بەوانم گوت كە ئەو پىرە سەربازئىكى نەجىب زادەيە بەلام زۆر فەقىرە. يەكئىك لەوان لى پىرسىم، بۆچى ئەسپانیا ئەو پىاوەى بەمال و سەرەوت نەگەياندوئە؟ بۆچى خەرج و مەخارجى ئەو لە مالى دەولت نادەن؟ يەكئىكى تر لە نەجىب زادەكان كە پىاويكى زىرەك بوو زۆر جوانى جوابى داو:

پىشەكىي دوكتۆر مۆرىس باردۆن

۱

لە ژانويەى سالى ۱۶۰۵ لە شارى مادرىد، بۆلۆكەرەوئەيەك بەناوى ژوان دۆلاكۆستا Juan de la Questa كارىكى رەخنەيى گالئەجارى و رشفەنى لە چاپخانەى خۆيدا بەچاپ گەياند كە لە ماوئەيەكى كەمدا لە ئەسپانیا و پورتەقال و يەنگى دنيا (ئامرىكاى لاتىن)دا دەنگى دايەوئە و ەزاران ەزار كەسى وەپئەكەنن خست. ئەم كارە بەشى يەكەمى كئىبى يا داستانى دۆن كيشۆت بوو كە لە ژىر عىنوانى ژىروودا بۆلۆ كرايەو:

EI INGENIOSO HIDALGO DON QUIXOTE DE LA MANCHA , COMPUESTO POR MIGUEL DE CERVANTES SAAVEORA , DIRIGIDO AL DOQUE DE BEJARI

دەلىل و بەلگەى زۆر بۇ ئەو پىشەوئەيە گشتىيە و بۆلۆبوونەوئەى لە ناكاوى ئەو كارە نايابەدەستەوئەيە. نووسەرى رۆمانى «پىكاراژۆستىنا» كە ئەوئىش لە سالى ۱۶۰۵دا بۆلۆ كرايەوئە ئەم قسانە دەزارى خاتوونى قارەمانى كئىبى خۆى دەكوشى كە شايەدئىيەكى راستە لەسەر ناوبانگى دۆن كيشۆت:

«من مەلەكەى پىكاردىم كە لە گاي نىچاوان سىپى بەرچاوترم، ئاوازەى ناوبانگى من لە «دۇنا ئۆلىوا» و «دۆن كيشۆت» و «لازارىل» و... تىي پەراندوئە.» لە كاتى جىئزنى ناو نانى شازادە فېلىپ، وەلىعەهدى ئەسپانیا دا تەنیا گۆچان بازى و گابازى نەبوون كە خەلكيان سەرگەرم و خۆشحال دەكرد. سەفېرى پورتەقال لە دەربارى ئەسپانیا بەناوى پىن ەپىرۆ دا وئىگا Pinheiro da vega كە لەو جەشەدا بەشدار بوو لەم بارەوئە دەنووسى: «وەك نىوان پەردە دەئىو بەرنامەكانى جىئزندا، دۆن كيشۆت دە لىباسى گۆنگەل سائىكى رۇوداوخوازدا، يانى پالھوانى مەيدان، دەھاتە بەرەوئە و پئىش مەپتەرەكەى سانكۆ پانزا بەرئىدا دەرۆئىشت.»

لە ئەسپانیاوئە تا ولاتى پىرووئە ئەمەرىكاى باشوورىدا لە ەر شوئىتئىك بالماسكەيەك

«ئەگەر فەقيرى و ئەدارييه كه ئەم پياوه دەباته بواری نووسین، خودا بکا هیچ کات دەولەمەند نەبێ. تا بەفەقيری خۆی ئاسەوار بخولقینى و بەئاسەواری خۆی دنیا دەولەمەند بکا.»

سیرفانتیس له ریکهوتى ۱۹ى ئاوریلی ۱۶۱۶دا شاکاری نەمرى خۆی پيشکەش بەپشتیوانى خۆی کۆنت دۆلوس کرد و له نامەیه‌کدا كه بۆ کۆنتى نارد ئاواى نووسی: «ساته‌کانى تەمەن بەتوندی تى دەپەرن، هەر ساتیک نیکه‌رانى و پەشيويم له زۆر بووندايه، و هومید له دلم بار دەکا، بەو حاله‌شه‌وه تەنیا شتیکی منى له‌سەر پى راگرتوو هەمان عەشقیی بەژيانە.»

سیرفانتیس چەند رۆژ پاش نووسینی ئەم یادداشته یانى رۆژى ۲۲ى ئاوریلی ۱۶۱۶ چاوی بەسەر دنیادا قووچاند، له حالیک دا وهک هەمیشه ئاغا و زانا و جوامیر بوو.

ماوه‌یه‌کى دووردیژ - له ماوه‌ی سى سه‌ده‌دا - ره‌خنه‌گرانى ئەسپانیۆلى و بێگانە بەرەزەمانەندى و برۆای پتەو ئەم وتەیه‌ی هەوالنیرى بەناوبانگ «تۆماس تامایو دۆ وارگاس»یان لیک دەداوه و دووپاتیان دەکرده‌وه كه: «میکل دو سیرفانتیس سائادۆرا، شادی بزوینترین میشكى ئەسپانیایه، به‌لام له مه‌عریفه‌ت و عه‌قل بى به‌هره‌یه!» ئەم قسه‌یه هەم دوور له عه‌قله هەم بى ئیسنافییه و نادروسته. چون ره‌خنه‌گرانى زیره‌ک و پر و زانای ئەوروپایی سه‌ره‌نجام به «تۆماس تامایو»ى بى چاره‌یان حالى کرد كه میکل دۆسیرفانتیس به‌هیچ باریکدا هه‌لکه‌وته‌یه‌کى بى شعور و ئاوینه‌یه‌کى ژه‌نگاوى و بى هه‌ست نه‌بووه كه تەنیا وینەیه‌ک ده‌خۆیدا بنوینى و بێجگه له‌وه شتیکی تر نه‌بى. له زومرەى ئەو ره‌خنه‌گرانه‌دا ده‌توانین ناوی «ئامریکو کاستروى» ئەسپانیایی، «تۆفانین»ى ئیتالى و «پۆل هازار»ى فه‌رنسى ناویه‌رین. هیندی که‌سى تر و له‌وانه ئیمه‌ خۆمان به‌بروا و ئیمانى ته‌واو له‌سه‌ر تیگه‌یشتووی و عه‌قل و هزر و زانایی و فه‌لسه‌فه و هه‌لکه‌وته‌ی سیرفانتیس لیکۆلینه‌وه‌مان کردوو و ئیمه هەمیشه له‌سه‌ر ئەم برۆایه بووین و هەین و دەبین که سیرفانتیس نووسه‌ریکی به‌فه‌ره‌نگ و په‌روه‌ردەى فه‌ره‌نگى ئیتالى بووه و ئەوه‌شى به‌زحمه‌ت و مه‌راره‌ت کیشانى زۆر وه‌ده‌ست هیناوه. ئیمه له‌سه‌ر ئەو باوه‌رەین که سیرفانتیس نه تەنیا توانی له گرینگترین گه‌ریانه ئەده‌بییه‌کانى زه‌مانى خۆی به‌هه‌ره وه‌برگى به‌لکو شانبه‌شانى ئەم گه‌ریانانه له پيشکەوتنه‌ترین بیروبرۆای زه‌مان، یانى رۆنیسانس پيش‌شوازیی کرد. ئیمه له ئیشاره کردن به‌فکر و برۆا «نۆئه‌فلاتوونى»یه‌کانیشیدا هیچ شک و گومانمان نییه و تى ده‌کۆشین تا بیسه‌لینین که ئیدئالیسمى ئەویش وهک ئیدئالیسمى بێرکیلى Berkeley فیلسوفى ئیرله‌ندى به‌ته‌واوى بنه‌رته‌ی و تیک‌ده‌رانه‌یه و سه‌ره‌نجام هیندیک له به‌شه‌کانى نووسراوه گه‌وره‌که‌ی ئەو زۆر وه‌ئاسه‌وارى «پیراندۆ» نووسه‌رى گه‌وره‌ی ئیتالیایی ده‌چن.

ئەمرۆ زۆرتر بایه‌خ به‌وه ده‌ده‌ین که له نووسه‌رى دۆن کیشۆتدا زۆرتر به‌دواى لایه‌نى گالته‌بیژى و روون ناسى و په‌خشان نووسى و هونه‌رى ئەودا بگه‌رین و ئەو خۆی ده‌لى:

«سه‌رتاسه‌رى کتیبى من، جنیو و سووکایه‌تى کردنه به‌کتیبه‌پاله‌وانیه‌کان» و ئیمه ده‌زانین که رۆمانه‌ پاله‌وانیه‌کان که چاوه‌روان ده‌کرا له سه‌ده‌ی چاره‌ده به‌م لاوه له ناو

چووبايه‌ن له سه‌ده‌ی پازده‌دا دووباره زیندوو بوونه‌وه و له سه‌ده‌ی شازده‌هه‌مدا زۆر بره‌ویان په‌یدا کردوو. له‌م به‌ستینه‌دا سێرفانتیس هه‌ر له سه‌ره‌تاوه و له به‌شی یه‌که‌می کتێبه‌که‌یدا ده‌ست ده‌داته کارێکی ئازایانه و له په‌خشانی حه‌له‌مه‌لله‌ق (مطنطن) و سه‌یره‌سه‌مه‌ره‌ی کتێبی پالّه‌وانی «فلۆریسل دۆنیکه» به‌قه‌له‌می فلیسیانو دۆسیلو (١٥٣٢) چه‌ند نمونه‌یه‌کی له کتێبی خۆیدا هێناوه:

«ئهی یاری غه‌داری جه‌فاکاری مه‌کریان، من له ده‌ست سووکه‌سه‌ری و بێ خه‌به‌ری تو وها بوومه هاوسه‌فه‌ری ده‌ربه‌ده‌ری و خوینین جگه‌ری که بوومه‌له‌رزه که‌وتووته کۆله‌که‌کانی کۆشکی بېرگه و شعورم و ژه‌هری هه‌لاهیل پزاهوته کاوی هه‌راوی ژیانم...» و یا: «ئهی پالّه‌وانی ناودار ئهی شێری جه‌نگه‌ل و میشه و لێره‌وار و ئهی پۆله‌ی بێ وینه‌ی پۆژگار، ئه‌لحه‌ق که ئاسمانی به‌رز و فه‌له‌کی ته‌رز و خولانه‌وه‌ی ساڵ و مانگ و وه‌رزه‌کان به‌یارمه‌تی ئه‌ستێره‌ی به‌دره‌وش و مانگه‌شه‌وی گه‌ش به‌زاتی ناسووتی تو جه‌لال و شکۆی مه‌له‌کووتی ده‌به‌خشن...»

پاشان به‌بێ په‌حمی ته‌واو، کتێبخانه‌ی نه‌جیب زاده‌ی مانس له کتێبی وردودرشتی پالّه‌وانی که به‌قاره‌مانانی ئه‌فسانه‌یی و پڕ له سه‌ره‌رۆیی و به‌په‌خشانی حه‌له‌مه‌لله‌ق و نارێکوپێک بوونه‌ته هۆی په‌سه‌پیی و بێ قه‌دریی دۆن کیشۆت خالی ده‌کا، و به‌زه‌حمه‌ت ئیزن ده‌دا پالّه‌وانانێکی وه‌ک «ئامادیس گۆل» یا «پالْمیرنی ئینگلیسی» که ده‌لێن باوکی پالّه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بوون له‌م تووره‌هه‌لدان و وه‌ده‌رنانه مه‌عاف بکه‌ن.

به‌تایبه‌تی له به‌رانبه‌ر پالّه‌وانانێکی سه‌رگه‌ردانی وه‌ک: «پلاتیر» و «بیلیانیس» و «فلیکس مارت» و «بیرنادل کارپیو» و ده‌یان که‌سی تری له‌م چه‌شنه پالّه‌وان په‌مۆیه‌کی وه‌ک دۆن کیشۆت زه‌ق ده‌کاته‌وه که له راستیدا کاریکاتۆری ئه‌وانه و هه‌روه‌ها ده به‌رانبه‌ر سوابه‌ه‌ران و ئه‌سپانی خۆش به‌ز و که‌حیلی ئه‌واندا، بارگینگی کز و لاوازی مرده‌لۆخه‌ی په‌راسوو به‌ده‌ره‌وه‌ی به‌کلکی، دینیتته مه‌یدان و به‌م جۆره ریشقه‌نیان پێ ده‌کا و ده‌یانکاته گالته‌جاری ئه‌و دنیا. دۆن کیشۆت ده‌باته نێو رووداوی جۆراوجۆره‌وه. له رووداویکه‌وه هه‌لی ده‌دیریتته نێو کاره‌ساتیکی دلّه‌ژین و له‌وێرا هه‌میسان تووری هه‌لده‌داته زه‌لکاوی به‌سه‌ره‌تاتیکی ناله‌بارتر، به‌عه‌رزیدا ده‌دا، دم و ددانی تیک ده‌شکینێ، په‌راسووی ده‌باته نێو زگی و له به‌ر چاوی ئه‌و حه‌شیمه‌ته ده‌یکاته په‌ند و سووکایه‌تی پێ ده‌کا و ئه‌وی به‌لایه به‌سه‌ری ده‌هینێ و به‌تایبه‌تی ئه‌و شوژ و حاله‌تی پالّه‌وانیه که که‌وتووته که‌له‌ی پالّه‌وان به‌مه‌سه‌خه‌ره و ریشقه‌ن ده‌گرێ. نووسه‌ر به‌م جۆره بۆ پیکه‌نین و سه‌رگه‌رمیی خه‌لکانی

سه‌رده‌می خۆی گۆره‌پانی قاره‌مانه‌تی و پالّه‌وانه‌تی کتێبه پالّه‌وانیه‌کانی زه‌مانی خۆی به‌گالته ده‌گرێ و تراژیدی ده‌کاته کومیدی و بابه‌تی جیدی ده‌کاته جه‌فه‌نگ و شوخی.

به‌و حاله‌شه‌وه، به‌پروای ئیمه، ئه‌م رۆمانه گالته‌جارییه که «گلکۆی» ته‌واوی ئه‌ده‌بیاتی پالّه‌وانی زه‌مانی خۆیه‌تی، خۆی له خۆی دا به‌و له‌حنه پڕ له ریشقه‌ن و سووکایه‌تی پێ کردنه‌شیه‌وه جۆریک رۆمانی پالّه‌وانی دیتته ئه‌ژمار. سێرفانتیس، ئه‌و نووسه‌ره‌ی که ده‌ستێکی خۆی له شه‌ری ده‌ریایی «لیچانت» دا له ده‌ست داوه و له ئه‌لجه‌زیره به‌دیل گیراوه، له هه‌مان کاتدا که فیداکاری و له‌خۆبووردویی دۆن کیشۆتانه‌ی مه‌سه‌خه‌ره کردوو، خۆی ستایشی ئه‌م خه‌سه‌لت و سیفه‌تانه‌ی کردوو و ئه‌و دزایه‌تی و ناته‌بایی یه سه‌یره‌ی نێوان دڵ و عه‌قڵی سێرفانتیس به‌جوانی و ئاشکرای له دوا‌ین نووسینی ئه‌ودا به‌ناوی «پێرسیل و شیریمۆنه» دا خۆی ده‌نوینێ (١٦٦٦). کاری عه‌جیب و ئه‌فسانه‌یی ئه‌م دوو قاره‌مانه، نیشان ده‌دا که سه‌ره‌نجام دڵ و سۆز و هه‌ستیا‌ری به‌سه‌ر عه‌قڵ و مه‌نتیقدا زال ده‌بن.

له خۆی داستانی دۆن کیشۆتیشدا له ژێر په‌رده‌ی پالّه‌وانی گالته‌جاری نه‌جیب زاده‌ی سه‌رگه‌رداندا، جاروباره نموودیک له پالّه‌وانی ساده و په‌سه‌ن که له هه‌مان کاتدا زۆر شکۆمه‌ند و به‌رز، خۆ ده‌نوینێ و هه‌ست پێ ده‌کرێ.

بێگومان سێرفانتیس له نێوان خه‌یالات و پروا وه‌هم ئامیزه‌کانی قاره‌مانی نه‌جیب زاده‌ی خۆی، دۆن کیشۆت و واقیع و راسته‌قینه‌کانی زه‌ماندا تیک هه‌لچوون و دزایه‌تی دایمی دروست ده‌کا و به‌م جۆره رووداوه پالّه‌وانیه‌کان که گوند به‌گوند و کاروانسه‌را به‌کاروانسه‌را ده‌گه‌رێن و روو ده‌دن سه‌یر و پیکه‌نینی نیشان دراو. ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا بۆ ئه‌وه‌ی نووسه‌ر بتوانێ نه‌یه‌ک جار به‌لکو هه‌موو جاریک ئه‌م رووداوه پالّه‌وانیه تیک به‌هاری و نابووتی بکا، ناچار بووه هه‌ر جاریک بیه‌خولقینێ و بیه‌خولقینێ و به‌م جۆره رووداوی پالّه‌وانی بووته بناغه‌ی کاری ئه‌و. له‌به‌ر ئه‌وه‌یه له هه‌ر لایه‌یه‌که‌دا تووشی ئه‌م رووداوه ده‌بین و دۆن کیشۆت به‌و هه‌موو ته‌قالایه‌ی که ده‌یدا تا خۆی وه‌ک پالّه‌وان په‌مۆیه‌ک نیشان بدا دیسانیش هه‌ر پالّه‌وانه. بۆ ئیمه‌ی خویننه‌رانی سه‌ده‌ی بیسته‌م که له که‌سه‌یه‌تی و تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی پالّه‌وانانێکی وه‌ک «ئامادیس گۆل» و «بیلیانیس» و «تیرانی سپی» و ئه‌وانی تر ناسیاوییه‌کمان نییه، ئازادین چۆنی دلمان ویستی له‌مه‌ر ئه‌وان داوه‌ری بکه‌ین و بۆ ئه‌وه‌ی بزانی ئه‌وانه چ جۆره بنیاده‌م گه‌لێک بوون ئه‌وه‌نده به‌سه‌ به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی سێرفانتیس ئاوا وه‌ستا‌یانه وینای کردوو، فکر بکه‌ینه‌وه. ئه‌وه‌نده

به‌سه كه دۆن كيشوت جحيّل بكهينهوه (هه‌روهك وئنه‌گه‌ريكي سه‌دهى هه‌ژدهه‌م به‌ناوى «ناتوار» كردويه‌تى) و هيزيكي جه‌سته‌ي زور كه‌وره‌ي پى ببه‌خشين و شور و هه‌ستيارى ئەو به‌چهند سه‌ركه‌وتنى به‌رچاو له مه‌يدانى شه‌ره‌كاندا به‌هيزتر بكهين و نه‌هتيلين ئەو هه‌موو ليدان و كوتانه‌ي وئ بكه‌وي و له جياتى ئەو عيزه‌ت و سه‌ربلندى و شانازى پى بدهين. ئەو خۆي له نيعمه‌تى كه‌وره‌يى رۆح به‌هرمه‌نده و تهنيا سه‌ركه‌وتن و شانازى ده‌وي كه ئەويش ئيمه پى ده‌دهين. ئەو ده‌م ده‌بينين كه بارى رشقه‌ن و مه‌سخه‌ره‌ي داستانكه لاده‌چى و بى ئەوه‌ي هه‌ست پى بكهين، هه‌ويه و شوناسى داستانكه ده‌گورچى و واى لى دى كه ناوى «هه‌ماسه‌ي دۆن كيشوتى» به‌سه‌ردا برين. دۆن كيشوت تهنيا روه‌بهنديكه له‌سه‌ر روه‌خسارى ئاماديسه‌كان و پالميرنه‌كان و به‌هيج شيوه ئەوانى له ناو نه‌بردوه.

به‌ره‌مى كارى سىرفانتيس له هه‌مان كاتدا كه ره‌خنه‌يه‌كه له‌سه‌ر رۆمانه پالنه‌وانيه‌كان و له روانگه‌يه‌كيشه‌وه خۆي به‌ره‌مه‌يكي پالنه‌وانيه به‌جوانى نيشان ده‌دا كه دانه‌ره‌كه‌ي نوسه‌ريكي زور به‌توانا و چيروك بيزيكي شيرين راويژه و روانينيكي هه‌مه‌لايه‌نه و هه‌مه‌ره‌نگى هه‌بووه. شاكاره ئەبه‌ديه‌كه‌ي به‌و رسته ئاهه‌نگين و جوان و ريكوپيتيكانه ده‌ست پى ده‌كا كه له ده‌قى رۆمانه‌كه‌يدا وئنه‌يان سه‌د قات زورتره:

«له يه‌كيك له شاره ديه‌كانى ولاتى مانشدا كه نامه‌وي ناوه‌كه‌ي وه‌بيريبنمه‌وه، ماوه‌يه‌ك به‌ر له ئيست، نه‌جيب زاده‌يه‌ك، له‌وانه‌ي كه نيزه شكاوچك و كوئنه مه‌تالكيان له جبه‌خانه‌كه‌يان و بارگينيكي له‌ي و لاواز و تاژيه‌يه‌كي راوييان هه‌يه، ژيانى تپه‌ي ده‌كرد.»

En un lugar de la Mancha, Cuyo nombre no quiero acordarme, no ba mucho tiempo que vivia flaco y galgo corredor. » un hidalgo de los de lanza en astillero, adarga antigua, rocín

ئيمه له نيوان زورچك له رووداوه‌كان، دوو رووداوى سه‌رنجراكيش له هونه‌رى به‌رزى داستان بيزي سىرفانتيس ده‌خه‌ينه به‌رچاو كه يه‌كيان به‌زه‌بزوين و ئەوى تر ناويته‌يه‌كه له بى به‌زه‌يى و پيکه‌نين:

«كاروانسه‌رايه‌كه له ولاتى مانش. شه‌وه و هينديكي ماوه بۆ سپنده‌ي به‌يان. دوو كيژى له‌بار به‌ناويى «دۆرۆته» و «كلارا»، سه‌ريان پيکه‌وه ناوه و خه‌ويان لى كه‌وتوه. له ناکاو ده‌نگيكي په‌ژاره‌زى هه‌لده‌ستى و بيده‌نگي شه‌و ده‌چرژيني. يه‌كيك به‌ناواز ده‌لى:

من كه‌شتيوانى ئەوينم و سه‌فه‌ريم

به‌سه‌ره‌ر ده‌رياي بى بندا به‌ريومه

ناهوميديم له‌وه‌ي له دونيادا بگه‌مه به‌نده‌ريك

و هه‌رگيز بتوانم له شوينديك له‌نگه‌ر بگرم

دۆرۆته، كلارا وه‌خه‌به‌ر دينى و كلارا كه هينديك خه‌والووه، كاتيک باش گوي راده‌گرى، ده‌نگى ئەوينداری خۆي «دۆن لويى» ده‌ناسيته‌وه و ده‌شه‌مزي. هه‌نگى دۆرۆته گوي خۆي ده‌باته بن زارى كلارا و پى ده‌لى كه به‌سه‌ره‌هاتى خۆي به‌وردى بۆ بگيريتته‌وه. دۆرۆته گوي راده‌گرى و كلارا داستانى شيرين و ته‌روتازهى دۆراندنى دلى ساكار و منالانه‌ي خۆي بۆ باس ده‌كا. هيتشتا نه‌بووه‌ته شازده سال و دۆن لوييش هه‌روه‌ها. كه‌وابوو هيج وئ ناچى ئەو دوو ئەوينداره بتوانن به‌و زووانه زه‌ماوه‌ند بکه‌ن. بيچگه له‌وه‌ش مه‌گه‌ر دۆن لويى كوپه نه‌جيب زاده‌يه‌كى ئەشرفى نيه‌؟ له حاليكدا كلارا كيژى موچه‌خۆريكي ديوانيه و هيجى تر. هه‌رچى بى كلاراي دلپاک و مه‌سسوم هيج شك و گومانىكي له ئەوين و خۆشه‌ويستى زولالى خۆيدا نيه‌. پروانن به‌چ گه‌رمى و شوڤريکه‌وه باسى خۆي ده‌كا: «من له ماوه‌ي ته‌مه‌ندما چاوم به‌و نه‌كه‌وتوه، له‌سه‌ر ئەوه‌شرا ئەوه‌نده‌م خۆش ده‌وي كه چرکه‌ساتيک ناتوانم بى ئەو بزيم.» دۆرۆته كه غه‌م و مه‌ينه‌تى رۆژگار پوخته‌ي كردوه دلدارى ده‌داته‌وه و تى ده‌كۆشى و ده‌ي به‌رز كاته‌وه و متمانه‌ي پى ده‌دا يا ئەو كاره جبه‌جى ده‌كا يا ئابروي خۆي له‌سه‌ر ئەم ئه‌ركه به‌با ده‌دا و ئەو دوو كچه ناسكۆله نازه‌نينانه دووباره چه‌ند سه‌عاتيک له بيده‌نگيدا ده‌خه‌ونه‌وه.

به‌يانه، رۆژ بووه‌ته‌وه، كاروانسه‌را جمه‌ي دى و هه‌رايه. له لايه‌ك كلارا و دۆرۆته، له لايه‌ك كاربه‌ده‌ستى ديوانى و دۆن لويى و دۆن فيرنان، ئەولتر كاردينيۆ، سانكۆپانزا و دۆن كيشوت، له لايه‌ك ده‌سته‌يه‌ك له كه‌وان دارانى «سيپنت هيرمانداد». ئەوه‌ش دياره شتيكى ئاساييه، كاروانسه‌رايه و هه‌موو كه‌س روي تى ده‌كا. ده‌نيو ئەم خه‌لكه‌دا، باس و ده‌مه‌قاله‌يه‌ك هه‌لايساوه: ئايا كلوخوودى مامبيران كلوخوودى راستيه يا له‌گه‌نى ريش تراشى؟ كه‌وان دارانى پاشا قسه‌ي دۆن كيشوت به‌درۆ ده‌خه‌نه‌وه و دۆن كيشوت به‌سه‌ر يه‌كياندا ده‌زيقيني: «تۆي ديته‌ي په‌ست و نارسه‌ن وه‌ك سه‌گ درۆ ده‌كه‌ي!» ده‌سه‌جى شه‌ر و هه‌را ده‌ست پى ده‌كا. هه‌موو تيك به‌رده‌بن و هه‌ر هاوار و كوته و شلپه‌ي شه‌ق و زلله‌يه كه به‌گوچ ده‌گا. ژنه‌كان هه‌راسان و زهنده‌ق چوو، هينديكيان ده‌گرين و چه‌نديكيان له‌هۆش ده‌چن. جه‌نگى مه‌غلووبه‌يه! له ناکاو بۆلژنيكى هه‌تره‌شبه‌ر ده‌گاته گوي: «ده‌ست رابگرن! راوه‌ستن! هه‌موو خه‌نجه‌ران ده‌كالانان رابكه‌نه‌وه و نارام بگرن و ئەگه‌ر ده‌تانه‌وي نه‌كوژرين گوي بۆ قسه‌كانم راديرن!» ئەوه ده‌نگى دۆن كيشوت، له‌حنى شه‌راني و تووره و

به‌هه‌يبه‌تى پالەوان کوتايى به‌شه‌ر دېنى. دېوانه‌يه‌ک به‌سه‌ر سه‌د عاقلدا زال ده‌بى و وه‌ک زۆر شوينى ترى ئەم به‌ره‌مه‌ پر له دژوازييه، رشقه‌ن و پيکه‌نين ده‌گاته تخووبى حه‌ماسه: ئيمه له‌زۆر دهمامكى نه‌جيب زاده‌يه‌كى بى عه‌قلى ديهاتى پالەوانىکدا، قاره‌مانىكى زانا و ئاوه‌زمه‌ند ده‌بين. ئەوانه‌ن هيز و توانى ئافرينه‌رى نووسه‌ر که به‌شيوه‌يه‌كى ساده و په‌وان دهنووسى و هه‌ر کات بيه‌وى نه‌رمى ونيانى يا توانا و توورپه‌بى ده‌رژينته‌ ناو به‌ره‌مه‌که‌ى خۆى. قه‌ريحه‌ى خولقينه‌رى، گيان ده‌به‌خشى، زيندوو ده‌کاته‌وه و ده‌خولقينى. ئەو خاوه‌نى هونه‌رى ئافراندى بى پسانه‌وه‌يه.

نه‌جيب زاده‌ى سه‌وزه‌پۆش، پياوى گه‌وره‌گه‌وره، نۆکه‌ران، نه‌ديمه و قه‌ره‌واش، که‌شيش، پيش نويز، شوانان، زيندانى سزاگيش به‌کارى زۆره‌ملى، وه‌رزيران، مه‌يته‌ران، ئاشه‌وانان و زۆر چه‌شنه به‌نياده‌ى تر له‌و داستانه‌دا دينه مه‌يدان و هه‌ر کام که‌م تاکورت ده‌گه‌ل قاره‌مانىكى ماليخوليايى تىک هه‌لده‌نگوون. پاشان بى ئەدا و ئەتوار له مه‌يدان وه‌ده‌رده‌که‌ون و له‌و ماوه‌يه‌دا به‌قسه و کار و هه‌لبه‌زدا به‌زى خۆيان، وينه‌يه‌كى زيندوو له‌ رۆحى ئەسپانياى کۆن و ئەسپانياى ئەمرۆ وينا ده‌که‌ن. له قه‌راغ ئەوانيش، پالەوان په‌مۆى نه‌جيب زاده، له کاته جياوازه‌کاندا په‌وانبىژى و گوته‌زانياى خۆى نيشان دهدا و جاروباره‌ش به‌نسحه‌ت و رينوينى حه‌کيمانه و زانايا نه‌ ده‌بته هۆى سه‌رسامى هه‌موو لايه‌ک.

ساده‌ى و ساکاريى بيه‌ره‌رى بزوينى ديمه‌نه‌کان، ده‌نگى زولال و ئاسمانى ئاوازه‌کان و دوعا و نزاي شه‌وانه، سېبه‌رى داکشوى کليسه يا کۆشکىک، کوچه‌باغه‌کان، مېشه و ليره‌واره‌کان، دۆل و ده‌ره‌کان هه‌موو ویکرا سروشت و هونه‌ر تىکه‌لاو ده‌که‌ن. قسه‌ى خۆش و پيکه‌نين، هه‌لکه‌وتى شوخى و بزه‌بزوین، کۆميدى زوتتپه‌ر و کورت يا دريژ و دريژخايه‌ن، وينه‌ى ساده يا پر له ورده‌کارى، به‌ما و دژبه‌نه‌ما، خه‌ون و خه‌يال، په‌ند و قسه‌ى نه‌سته‌ق، قسه‌و پاسى عه‌وامانه، داوه‌رى و بۆچوونى که‌شيشانه له‌م به‌ره‌مه‌دا، زۆر و زه‌وه‌ندن، زباني به‌ره‌م زبانيكى ده‌وله‌مه‌نده، په‌نگاوپه‌نگ و ته‌ژى له ئاهه‌نگ، له‌ودا له بيندراو تا ئەزمون کراو، له په‌وتىکى سه‌بر و له‌سه‌رخۆ تا بزوتنه‌وه‌يه‌كى توند و به‌په‌له‌ تا فرينىکى له‌پرا و به‌هه‌شتاويى له‌ ناکاو، له شيعه‌رى ئەويندارانه‌وه تا په‌خشانى ئاسايى، هه‌مووى تيدا هه‌يه. په‌خشانى کتبه‌که په‌خشانىکى زيندوى بالداره. له هه‌موو سووچىکى ئەم داستانه ژيان هه‌لده‌رژى و له هه‌ر ديريکى داده‌بارى. پووياړىکى گه‌وره و هه‌راوه که دپته خوارى، گا تونده و گا ئارام، هه‌چ کات شلوى نابى و هه‌ميشه به‌هيز و هه‌شتاوه.

که‌واوو نابى له‌به‌ر هينديک بى سه‌رنجى و کارى سه‌ير و ناشيانه په‌خه‌ له‌و هيزه خولقينه‌ره بگريه. ده‌پيشدا بۆ دارشتنى ئەم به‌ره‌مه‌ که‌لاله‌يه‌كى ريكوپيک ده‌به‌رچاو گه‌راوه. «پۆل هازار» ده‌لى: «ناتوانين بيژين داستان هاوسه‌نگيه‌كى جوانى هه‌يه.» له ورده‌کاريه‌کانيشدا بى سه‌رنجى و سه‌رشياويى زۆر ده‌بيندري! خيزانى سانکۆپانزا له جيه‌ه‌ک ناوى «ژان گووتپرز»ه، له جيه‌گيه‌كى تر «مارى گووتپرز» و هينديک ئەواتر «ژان پانزا» و له شوينىکى تر ناوى «تريز کاسکۆزا»ى به‌سه‌ردا پراوه. له‌و جيه‌گيه‌ که مه‌يته‌رى پالەوان به‌دواى کارىکدا په‌وانه کراوه نازانين سى رۆژى پى چووه يا يه‌ک رۆژ؟ له جيه‌گيه‌ک ده‌بين که‌رى دۆزیه‌ته‌وه بى ئەوه‌ى باسى ون بوونى کرابى! نازانين چ رووداويک بووته هۆى ون بوونى که‌ى يا دۆزانه‌وه‌ى. ئەگه‌ر بمانه‌وى ناويک بۆ ئەم ورده‌عه‌يبانه بدۆزينه‌وه، ده‌بى بلين ئەمانه ورده‌په‌لەن. به‌لام ئيمه، ئيمه‌ى خوينه‌رى ساده‌ل که شه‌يداي ئەو په‌خشانه جوان و بى وينه‌يه بووين، بوونى چه‌ند په‌له‌يه‌ک له‌سه‌ر رووى خۆر به‌ئيراد نازانين.

ره‌وان ناس له نه‌زيله‌بيژ له‌سه‌رتره. دۆن کيشۆت ئەوه‌نده‌ى که قاره‌مانه، ئەوه‌نده‌ش کارىکاتۆر و داوه‌لى قاره‌مانه. مېشكى شله‌قاوه، به‌لام ويژدانى بيدار و ئيراده‌ى به‌هيز و خيترخوازه. ده‌ورووژى، وه‌خۆده‌که‌وى و به‌نيزه‌که‌ى خۆى بپوچان سته‌م و خراپه ده‌کوئى. ناکه‌وى و نابه‌زى مه‌گه‌ر ئەوه‌ى باشتتر و لېبراوانه‌تر هه‌ستتته‌وه. مه‌غروور و پرشۆر و گه‌وره‌يه. ئەوه‌ى که زۆرتري کات رشقه‌ن و سه‌ير و سه‌مه‌ريه له به‌ر ئەوه‌يه که ئەو يادگارى رابردويه که مۆرى به‌تالى و بى که‌لکى وى که‌وتوو، هه‌فالى ده‌خه‌وماوى پالەوانانه که زۆر دره‌نگ هاتووته سه‌ر ئەم دنيا پير و په‌رپووته. ناچار خۆى ده‌گه‌ل دابونه‌ريت و ويست و پيداويستيه‌کانى که نه ده‌توانى تپى بگا و نه ده‌توانى وه‌ريان بگرى له دژايه‌تتبه‌كى ترسناکدا ده‌بينى. به‌و حاله‌شه‌وه، ئەم چه‌کيشه، ئەم که‌شيشه، ئەم سه‌وداسه‌رى عه‌د و داده، له هه‌موو حه‌ز و خۆشيه‌کانى ژيان، چاوى پۆشيوه، ده‌ستى له ژيانى شارنشينى هه‌لگرتوو تا به‌سواری سواره‌به‌رى شه‌رى خۆى روو له ده‌شت و بيابان بکا، له‌سه‌ر دوورپيان و چوارپريان و خواره‌که و پيچه‌که‌ى جاده‌کاندا بۆسه هه‌لبگرى و له که‌ميينى جيناپه‌تکار و خراپه‌کاراندا خۆى مات بکا و عه‌د و داد و ناشتى بگه‌رينته‌وه سه‌ر دنيا. و ئەو رۆژه‌ى که تى ده‌گا ته‌لاشه‌کانى بى هووده بوون و ساويلکانه فریوى خه‌يال و خه‌ون و وه‌مى خۆى خواردوو؛ ده‌مري.

ئەم قاره‌مانه کۆنه‌ساله – که هه‌ر چه‌ند چاوى وه‌ک بلېسه‌ى ناگر ده‌ره‌وشى ئەسکلپتى

تهق ولهقى پالەوانىيە بەهەر حال شتىكى له مرؤفايەتى دەخۆيدا هەيه. راستە كە ئەو، ئەو پالەوانە خىرخواز و نىيەت پاكە له ساتگەلىكى زۆر بەدەگمەندا تووشى توورەيى و دەرھەلبوون دەبى و وەك هەمووى ئىمە، كە ئەغلەب توورە دەبين و خۆمان پى پاناووستى، تا جيگايەك دەچىتە پيش كە مەيتەرى بى حەيى خۆى كوتەك كارى دەكا و تەنانەت لهو كاتەدا كە قبوولى كردوو مەيتەرەكەى له نۆكەرييەوه بگەيەننەتە پلە و پاىەى سەرورەرى خولق و خووى ناخۆش دەبى و نىوچاوانى گرژ دەكا. دەگەل ئەوهشدا ديسان مرؤفە و نمونەيەكى تەواوى له مرؤف هەيه و ئەگەر عەقلى تەواو و كەمالىشى نەبى بەدروستى و باشى عەقلى خۆى دەكار دەكا. زانستىكى پربايەخ و هەراوى هەيه و تىبىنيەكانى وەك زانايەكى (علم الاخلاق) وايە. هەروەها زانباريە سياسىيەكانىشى له رادەى زانستى ياساكار و ياسادانەريك دايە و هەر كاتىك له زىنى شىواويدا جادووگەران و سىحربازان و سەرەشقە پالەوانىيەكانى وەك ناماديس و پلاتىر و ئەوانى تر له ئارادا نەبن رۆشنىبى و عەقلى تۆكەمەى خۆى دووبارە دەست دەكەويتەوه.

لهو مرؤفانى تر سانكۆ پانزا مەيتەرەكەيەتى. بەتايبەتى ئەم پياو له لايەنە ناحەزەكانى مرؤفانىيەكەيەوه له دۆن كيشۆت ئىنسانترە؛ ترسەنۆكە، بەتەماعە، زۆرخۆر و نەوسنە، مردووى حەسانەوه و پشوووانە، دلى دەيهويى باش بخوا و باش بخواتەوه و باش بخەويى و له راستيدا سى له چوارى وجودى سانكۆ لهو شتانه پىك هاتوو. بەلام سانكۆ كاتىك له پلەى دىهاتىيەكى سادەوه دەبىتە مەيتەرى پالەوانىكى سەرگەردان لانى كەم ئەگەر ئەدا و ئەتوار و هەستان و دانىشتنى ناگۆرئى فكر و هەست و سەلىقەى له تىفتەر و هەستيارتر دەبن. ئەگەر ئەو خۆى بۆ ژيانى سياسى بەلايق دەزانئى ئايا بەهەلە ناچى؟ كاتىك له عالەمى خەيالدا خۆى بەحاكم و دەسەلاتدارى ئەفريقا دەبينئى هەست دەكا كە هەزاران نۆكەرى قولەزەنگى هەيه و سەودا و موعامەلەيان پى دەكا و وەك قوماشىكى بازرگانى دەيانفرۆشى و قازانچ دەكا. ئىستا له هەمان خاكى ئەسپانيدا، هەر بەو پياوە دوپرگەيەك، هەرچەند دوپرگەيەكى بەراستيش نەبى، بەدەن دەبين كە چ موعجيزەيەك روو دەدا! چۆن تى دەكۆشى بەدادى هەر سەتەملىكراويك بگا و دادى هەر كەس بەدا كە روو له ديوانى ئەو دەكا. تەنانەت شەوانە له كۆلانەكانى پىتەختى خۆيدا دەخوليتەوه و گوئى دەداتە دەردە دلى زولم ليكراوان و بەمجۆرە عەدالەت و نەزم و ناشتى له ولاتى خۆى دا جيگر دەكا. ئەم ئەزمونە له بەرگى دووهمى داستاندا نیشان دراوه و كاتىك سانكۆ نە بەهۆى شۆرشىكەوه بەلكو بۆخۆى واز له دەسەلات دىنى جەستەى خەستە و كوتراوه، بەلام فكرى ئاسوودەيه و

ويژدانى ئارامە. كاتىك گويدريژەكەى خۆى له باووش دەگرئى، حەيوانى بەستەزمان بۆ ئەو ئارام بەخشى خاترە و ئەو پىي عەيب و عار نىبە كە بەنانە وشكەيەك كە له نىو ئەو هەموو جەلال و شكۆيە دەگەل خۆى هیناويەتى، شامى شەو بخوا.

لهو داستانە گەورەيدا زۆرتەر له شەش سەد كەس دىن و دەچن و تىك داوين و زۆربلىيى دەكەن و پىكەوه شەرەدندووگەيانە، تەواوى ئەوانە وینەيەكى چووك كراوہى يەك دنيا و يەك نەتەوہن: نەتەوہى بەرەو هەلدپرى تىداچوون له زەمانى فيليپ گەلى ئەسپانيدا.

ئەو داستانە تەژى له دىوانەيە. له جيگايەك دىوانەيەك وەك «ئانسليم» كە بۆ ئەوہى له نەجىبى و ناموس پارىزى ژنەكەى خاترەم بى يەكىك له نزيكترين دۆستانى خۆى مەجبوور دەكا حەزلى كردوويى دەگەل بكا و له ئاكامى ئەو كەريەتییەى خۆيدا دەمرئى. دىوانەيەكى تر لەولاه بەناوى «كاردينىۆ» بەهۆى سەرئەكەوتن له ئەوينى خۆيدا پەناى بردووہتە نىو دپرگەزى و چيا سەختەكانى «سىرامۆرنا» و بەقسەى خۆى رووى دەكپوان كردووہ. ئەو شىتە بى بەندوبارە كارى شىتانه دەكا و بەو نىو دپرگەزى دالانەدا هەلبەز هەلبەزىەتى و بەزۆر نان و پىخۆر له شوانە وپلەكان دەستينئى. دىوانەى تروش هەن وەك «مارسىلى شوان» و «رۆك گىنارى» رىگر كە حازر نين هيچ ياسا و رىسايەك و هيچ نەزم و نيزامىك ئازادى كردوہەكانيان سنووردار بكا يا هیلە ديارەكانى لايەنە ئەخلاقيەكانيان بگۆرئى. ئەوانە براى دايك و بابى دۆن كيشۆتن و وەك ئەو شىتى له كەللەى داون، بەلام شىتى ئەوان تەنيا له خۆپەسندى و خۆخوازيەوه سەرچاوه دەگرئى. ئەوان بزاڤىك بۆ چاكە و خزمەت بەخەلك ناكەن و تەنيا دەفكرى خۆياندان و خۆخواز و خۆپەسندن و بەسمرسمر دەيانەويى تا پالوتەيى و تايبەتمەندى «تىپى» خۆيان پاريزن.

مۆريس باردۆن

دهگه‌ل ئەو نه خزمایه‌تیت هه‌یه و نه هاوڕێ و هه‌فالی یه‌كترن، ئیستا كه تۆش وه‌ك مێرخاسان و گه‌وره‌پیاوان گیانیکی ئازاد و سه‌ربه‌ستت ده‌چوارچێوه‌ی جه‌سته‌ی خۆتدا هه‌یه، ئیستا كه له چوار دیواری مالی خوتدا دانیشتووی و پاشاش به‌نۆكه‌ر ناگری، ده‌توانی بێ ئەوه‌ی له به‌دگۆیی بترسی یا له پێ هه‌لاگوتن ئومیدی پاداشیكت بێ، هه‌ر چی دلت ده‌یه‌وێ له‌مه‌ر ئەم داستانه بیلێ.

ویستی من ته‌نیا ئەوه‌نده بوو كه داستانه‌كه‌م سه‌رتاپا رووت وقووت و بێ خشل و زیروزه‌نبه‌ری دیباچه و سه‌رته‌ا و شیعر و پێهه‌لاگوتن كه ئەغله‌ب له سه‌رته‌ای كتیباندا به‌چاپی ده‌گه‌یه‌ن^(۲)، به‌تۆی پێشكه‌ش بكه‌م، چون ناچارم به‌تۆ بلێم كه هه‌ر چه‌ند دارپشتن و نووسینی ئەم داستانه به‌كوێره‌وه‌ری و زحمه‌ت مه‌یسه‌ر بوو، به‌لام هه‌یچ زحمه‌ت و ماندوو بوونێك به‌قه‌ده‌ر نووسینی ئەم دیباچه‌یه كه ئەوه‌تا تۆ ده‌یخوینیته‌وه، بۆ من ئەسته‌م نه‌بوو. زۆر جار بۆ نووسینی ئەم سه‌رته‌ایه‌ قه‌له‌مم به‌ده‌سته‌وه ده‌گرت، به‌لام چون نه‌مه‌زانی ده‌بێ چ بنووسم قه‌له‌مه‌كه‌م داده‌ناوه سه‌ر جێی خۆی. تا ئەوه‌ی رۆژێك كه كاغه‌زم له به‌ر دم پان كرده‌بووه‌وه و قه‌له‌مم له پشت گویم نابوو، ئانیسكهم له‌سه‌ر مێز داكوتابوو، دم و چاوم ده‌له‌پی ده‌ستم گرتبوو، فكرم له‌وه ده‌كرده‌وه كه چ بنووسم له‌نه‌كاو یه‌كێك له دۆستان كه پیاویکی به‌هۆش و ره‌زاشیرین و زانا بوو له ده‌رگا وه‌ژووور كه‌وت و كه منی به‌و حاله‌ په‌ریشان و غه‌مناكه‌وه چاوی پێ كه‌وت ده‌لیله‌كه‌ی لێ پرسیم. من كه نه‌مه‌دووست هۆی داموایی خۆمی لێ بشارمه‌وه، پیم گوت چت لێ بشارمه‌وه، ده‌مه‌وێ سه‌رته‌ایه‌ك بۆ داستانی دۆن كیشۆته‌كه‌م بنووسم، به‌لام ئەوه‌نده ناھومید بووم كه لێ براوم وازی لێ بێم و له‌مه‌ودوا باسی ئازایه‌تی ئەو پاله‌وانه نه‌جیبه نه‌هینمه سه‌ر كاغه‌ز. له ئاخری دا گوتم:

«تو چۆن ده‌ته‌وێ كه من له داوهری و بیرورای ئەم داوهره پیر و كۆن ساڵه كه پێی ده‌لێن «جه‌ماوهری گشتی (عامه)» نه‌ترسم. داوهرێك كه چون ببینی من پاش چه‌نای چه‌ن ساڵ بێده‌نگی و له‌بیری خه‌لك چوونه‌وه ئەمرۆ به‌باری پیری و زوره‌انییه‌وه^(۳) به‌ئه‌فسانه‌یه‌کی وشکی وه‌ك پووش و په‌لاش هاتوومه‌ته ناو مه‌یدان كه داستانه‌كه‌م سه‌بک و داھینانی تیدا نییه و په‌ند و مه‌ته‌ل و قسه‌ی خۆشی تیدا نابیندری. نه بابته و شیکردنه‌وه‌یه‌ك له

۲- له سه‌ده‌ی شازده و سه‌رته‌ای سه‌ده‌ی چه‌فده له ئیسپانیا و فه‌رانسه‌دا باو بوو كه ئاسه‌واری نووسه‌رانیا به‌شیعر و پێ هه‌لاگوتن بلاو ده‌كرده‌وه. (مۆریس باردۆن)
 ۳- سپروانتیسی كاتیک له ساڵی ۱۶۰۵ دا به‌شی یه‌كه‌می دۆن كیشۆتی بلاو كرده‌وه ۵۷ ساڵ له ته‌مه‌نی رابردوو. (مۆریس باردۆن)

دیباچه

ئە‌ی خوینه‌ری بێ خه‌م و خه‌یال، ئە‌گه‌ر پیت بلیم ده‌مویست ئە‌م كتیبه كه له جیگه‌ی منالی قه‌ریحه‌ی منه ئە‌وه‌نده جوان و به‌رچاو و ته‌ژی له فكر و مانا بێ به‌جۆریك كه له‌و دنیا پان و به‌رینه‌دا وینه‌یه‌کی ده‌ست نه‌كه‌وێ، بێ ئە‌وه‌ی سویندت بۆ بخۆم، باوه‌رم پێ بکه، به‌لام مه‌خابن كه من نه‌متوانی له یاساكانی سه‌روشت كه به‌پێی ئە‌وان «گیا له‌سه‌ر پنجه‌ی خۆی ده‌رویته‌وه» سه‌رپنچی بکه‌م. له به‌ر ئە‌وه، قه‌ریحه و سه‌روشتیكی له‌و چه‌شنه كه من هه‌مه و هه‌تا بلێ نه‌زۆك و وشكه، بێ‌جگه له داستانی كورێکی كز و لاواز و ته‌ق و ره‌ق و سه‌رلێشیاوی ته‌ژی له بیروكه و فكري سه‌یر و سه‌مه‌ره ده‌یتوانی چ شتیك بێنیته سه‌ر دنیا؟ كورێك كه ته‌نیا له شوینتیكی وه‌ك زیندان كه جیگه‌ی هه‌موو ناله‌باریه‌كه و گۆره‌پانی هه‌ر چه‌شنه ده‌نگۆیه‌کی نامباره‌كه، ده‌یتوانی بێته سه‌ر گۆره‌پانی هه‌بوون؟ ئاسووده‌یی و بێ غه‌می و مالیکی ئە‌مین و رازاوه بێ و جوانی ده‌شت و سه‌حرا و دیمه‌نی ئاسمانی ساف و زه‌مه‌مه‌ی ئاوی كانیاوی كوێستانی زه‌نوێر و ئارامی فكر و پۆخ هه‌موو ده‌ست به‌كارن تا نه‌زۆكترین خواوه‌ندانی زه‌وق و شیعر و هونه‌ر ئاوس بن و میوه و به‌ر و به‌ره‌مه‌یكی وا به‌و دنیا ئاره‌زوومه‌ند و سه‌وداسه‌ره پێشكه‌ش بکه‌ن كه بینه هۆی شادی و په‌زانه‌دیی ئە‌و. زۆر وا هه‌یه كه باوكێك منالیكی دزیوی بێ به‌ری له هه‌موو گه‌وره‌یی و هونه‌ریك ده‌بێ. خۆشه‌ویستی باوكانه كاریكی وا ده‌كا باوك چاوی له ئاست ئە‌و ناخه‌زی و عه‌یب و عارانه بقووچینی، به‌پێچه‌وانه، ئە‌و عه‌یب و عارانه به‌هونه‌ر و سیفه‌تی په‌سند و نیشانه‌یه‌کی ئاشكرا له هۆش و وشیری له لای دۆستان دا بێ. من هه‌ر چه‌ند به‌رواله‌ت باوكی دۆن كیشۆتم^(۱)، به‌لام له راستیدا هه‌ر به‌نیو باوكی ئە‌وم، نامه‌وێ كه به‌شپوه‌ی عورف و عاده‌تی رۆمیان، یا وه‌ك هیندیكی تر، له تۆ ئە‌ی خوینه‌ری عه‌زیز، به‌چاوی به‌گریانه‌وه داوا بکه‌م تا عه‌یب و عاره‌كانی ئە‌م زارۆكه‌ی من داپۆشی و له كه‌موكۆرییه‌كانی ببووری. ئیستا كه تۆ

۱- وه‌ك له دوایدا ده‌بیین وه‌ك مه‌ولای رۆم كه دیوانی غه‌زه‌له‌كانی به‌ناوی شه‌مسی ته‌وریزی هۆنیوته‌وه، سپروانتیسی زی كتیبی دۆن كیشۆت وه‌ك ئاسه‌واری كه‌سیكی تر ده‌ناسینی، به‌لام گومان له‌وه‌دا نییه كه نووسینی خۆیه‌تی. (محمه‌د قازی).

سهره تادا و نه لیکدانه هویه که له بنه تا و په راویژدا. نه وهش له حالیکدایه که نووسراوه کانی تر جا چ نهفسانه بن و چ بابه تی کوفراوی و بی دینی، ده بنیم پرن له په ند و کورته قسه ی نهفلاتوون و نه رستوو یا فیلسوفانی تر که ده بنه هوی نافرینی خوینهرانی خوینان تا نهو جیگه ی که نووسهرانی نه م کتیبانه به پیاوی زانا و نه هلی موتالا و لیکولینه وه له قه له م ددهن و په نا بق خودای گه وره و دلوفان! کاتیک که له کتیبی پیروژ (ئینجیل) شتیک نه قل ده کهن خوین دیننه ریزی «سهن توماس» و باقیی زاناکانی ئاینی! و لهو به ستینه دا وها فیلبازانه، ئاداب زانی له خوین نیشان ددهن که هر مه پرسه! بق نمونه پاش نه وهی له دیریکدا باسی عاشقیکی فاسق و داوین پیس ده کهن، له دیری دوا پیدا مه وعیزه یه کی کورتی مه سیحاییت بق ده کهن که ده بیته هوی گه شان هوه و شادیی دهر وون! کتیبی من هیچ کام له و تایبه تمه ندیانه ی نییه. چون نه تیبینییه کم هیه له په راویژدا بینوسم و نه لیکدانه هویه که له کوتاییدا بیه ینم. نه وهش نازانم له نووسینی نه م داستانه مدا لاسای کام نووسهرم کردووه ته وه و سه بک و شیوازی چ که سیکم ره چا کردووه تا ناوه کانیان له سهرتای کتیبه که مدا تومار بکه م. وهک خه لکی تر که به پپی پیته کانی نه لف و بی له نه رستوو ده ست پی ده کهن تا ده گه نه «گزینفون»^(۴) یا به «زوتیل»^(۵) و «زوکسیس»^(۶) کوتایی پی بین، هر چه ند نه ویان ره خنه گریکی به غیله و نه میان وینه گه ره و هره وها کتیبی من لهو شیعرانه ی که وهک سهرتا ده یه ین، شیعرگه لیک که لانی که م شیعی دووکه کان و کوئنه کان و مارکییه کان و ئوسفوفه کان و خاتونه ناویه دهره وهکان یا شاعیرانی ناودار بن، بیبهش ده بی، هر چه ند نه گه راوام له چه ند دوستی نه هلی شیعر و شاعیری خوم کردبا ده زانم کوتاییبیان نه دهرکد و شیعی وایان بق داده نام که گه وره ترین و ناویه دهره وره ترین شاعیرانی نه سپانیایی ده عمری خویناندا شتی وایان نه کوتبی. پاشان

۴- گزینفون Xenophon میژوونوس و فیله سووف و سهرداری یونانی و شاگردی سوفرات که ده شیری «پلوپونیز» و کارساتی گه رانه وهی ده هزار یونانیدا ناوی دهرکرد. «۲۷ - ۲۵۵ پیش زاین»

۵- زوتیل Zoile ره خنه گری هه سوود و بی ئینسافی یونانی که ره خنه ی بی مه عنای له هومیر شاعیری گه وره ی یونانی ده گرت و هر بهو هویه وه به دناو بووه. «سه ده ی چواره می پیش زاین».

۶- زوکسیس Zeuxis وینه گه ری به ناوبانگی یونانی و یه کیک له هونه رمه ندانی گه وره ی دنیای قه دیمه. «۶۴ - ۳۹۸ پیش زاین» (مه مه قازی)

له دریزه ی قسه کاندما گوتم: به لی جا نه ی دوست و نه ی سهرودری من، ئیستا هاتوومه سهر نهو بروایه که پایه به رز دۆن کیشوتی پالوان، له بیده نگی خویدا له مانش کفن و دفن بکری تا به لکو خودا روحمیک بکا و که سیک بنیری و نهو خشل و سمل و زیر و زیوه ر و خرینگه و په رهنگه ی پیوه هه لباوه سی چون من خوم به هوی که می زانست و بی دهسه لاتی و نه داری، ناتوانم نهو شاننه ی بق دابین بکه م و هره وها من چون خوم پیاویکی ته مبه ل و تن په رهرم ناتوانم بیرو به ویدا هه لیم و به شوین نووسهر و قه له م به ده ستاندا بکه ریم و هاوار بکه م وهرن به قوربانانم بم، ده سهرتان گه ریم، پیشه کیم بق بنووسن! نه وهیه که تو، من به په ریشانی و غه مناکی ده بینی.»

کاتیک دوسته که م گوپی له م وتاره بوو له پی دهستی له نیوچاوانی خوی راکیتشا و دای له قاقای پیکه نین و گوتی: «برای خوشه ویست، قه سه م به خودا که تو منت له هه له یه ک رزگار کرد که له وهتا ده گه ل تو ناشنا بووم، دوچاری بووم. من توم وهک مروفتیکی تیزین و وشیار و هوشمهند داناوو که ده هه موو ره فتار و کرداریکدا فه رزانه و ئاگاداری. به لام ئیستا ده بینم جیاوازیی تو ده گه ل نه وهی من فکرم لی دهرکدوه عرز و عاسمانه. چون شتی وا ده بی که بابه تیکی ئاوا سه هل و سانا و کو سپیکی نه وها چکوله توانی بی تی فکریکی پوخته ی وهک فکری تو که ده به ران به ر گرفتاری و چه رمه سه ره ی زور گه وره تر دا خوراگر و چاره سازه، بوه ستینی و بیخاته حاله تی دامای یه وه. له راستیدا نه وه له بی قه ریحه یی و بی به هره یییه وه سه رچاوه ناگری، به لکو به ره می حاله تی بی کاری و بی فکری و ته مبه لیه یه. ئیستا نه گه ر ده ته وی راستیی قسه کانی من تاقی بکه یته وه سه رنج بده بزانه چلون له ترووکه یه کدا ته واوی نهو گرفتارییانه له سه ر ریت هه لده گرم و بق لاهردنی ته واوی نه م ناته واوییانه، که به واته ی خوت ده ست و پایان به ستووی و وه ایان ترساندووی که به ناچار ده بی له داهینان و نووسینی داستانی پالوانی ناوداری خوت، دۆن کیشوت یانی ئاوپنه و درهوشانه وهی هه موو پالوانانی سه رگه ران چاوپوشی بکه ی، چاره سازی ده که م. من له جوابیدا گوتم: باشه، تو به چ شیوه یه ک ده ته وی نهو یوشایی یه ی که بووه ته هوی په شیوی من پر بکه یته وه و که لافی ئالوزی گرفتارییه کانی من بکه یته وه؟ نه و له جوابدا گوتی:

«بق بابه تی یه که م که بووه ته هوی نارحه ته یی تو یانی نه بوونی شیعر و مه دح و پیته لاگوتن و چوارینه و قه سیده و غه زل و بابه تی له و چه شنه که ده بی له سهرتای کتیبه که تدا بیانیه یی ئیستا من ریگا چاره یه کت له به ر دم داده نیم: باشتر نه وهیه خوت

زحمهت بدهی و، ئەو شتانه بنووسی و هەر نیویکی دتهوئێ له سه‌ریان دابنێ و به‌نیوی هەر کەس که بۆخۆت پیت خۆشه له سه‌ره‌تادا جێیان بۆ بکه‌وه. بۆ نموونه که‌شیش «جان هیندی»^(٧) یا «ئیمپراتوری ته‌رابووزان» که من ده‌زانم ناویانگی هەر دووکیان وه‌ک شاعیریکی گه‌وره له هه‌موو جیهاندا بلأو بووه‌ته‌وه، بکه‌یه باوکی ته‌عمیدی ئەم شیعیر و نووسراوانه. ئەم دووانه، گریمان که شاعیریش نه‌بووین و خویندکارانی خۆ به‌زۆرزان ئیرادت لی بگرن و تیت رۆبێن و لاقت بگرن، گوئێ مه‌ده‌یه و بۆ قسه‌کانیان هیچ بایه‌خیک دامه‌نی، چون ئەگه‌ر درۆکه‌ش ئاشکرا بێ، خۆ ده‌ستی نووسه‌ر ناپه‌رێن.

به‌لام له‌مه‌ر ناو بردنی کتیب و نووسه‌ران له په‌راویزدا که تۆ ده‌بێ رسته و ریکه‌وه‌ندگه‌لیک له‌وان ده‌ داستانه‌که‌ی خۆتدا ببنیته‌وه ئاسانه‌ترین ریکه‌ ئه‌وه‌یه که چهند په‌ند و مه‌ته‌لی لاتین له‌وانه که خۆت له‌به‌ر ده‌یانزانی یا دۆزینه‌وه‌یان زحمه‌تیکی بۆ تۆ تیدا نییه، به‌پێی باس و له جێی خۆی دابنێ، بۆ نموونه له‌و جیه‌دا که باسی ئازادی دیته‌ گۆرێ ئەو شیعیره بکه‌یه ده‌ست مایه:

Non bene pro toto libertas venditur auro^(٨)

(ئازادی ئە‌وه‌نده پر به‌هایه که ناتوانی به‌هه‌موو سه‌روهت و سامانی دنیا بیگۆریته‌وه.)
پاشان له په‌راویزدا له هۆراس^(٩) یا که‌سیکی که شیعیره‌که‌ی گوتوه‌و نیو به‌ری. ئەگه‌ر قسه له‌سه‌ر قودرته و هیزی مه‌رگه، ده‌توانی بێ دره‌نگ ئەو شیعیره ببنی:

Pallida mors aequo pulsat pede pauperum tabernas regumque turres^(١٠)

(مردن یه‌کسان ده‌چیته ناو کۆخی گه‌دایان و کاخی پاشایان)

ئەگه‌ر باسی ئە‌وین و خۆشه‌ویستی هاته‌ گۆرێ که خودا فه‌رموویه‌تی به‌رانبه‌ر به‌دوژمنان

–٧ Le preste Jean des Indes که‌سایه‌تییه‌کی ئە‌فسانه‌یییه که له سه‌ده‌کانی ناویندا ناوی هاتوه‌و و جاروبار به‌ناوی خانی تاتار و جاروبار ئیمپراتوری هیندوستان و سوڵتانی حه‌به‌شه گوتراوه. (مه‌مه‌د قازی)

–٨ ئەم شیعیره له کۆمه‌له‌ شیعیریک به‌ناوی ئە‌فسانه‌کانی ئۆزۆپ وه‌رگیراوه نه له هۆراس. (مۆریس باردۆن).

–٩ Horace شاعیری گه‌وره‌ی رۆمی و دانهری چهند کاری گه‌وره و هه‌لبه‌ستی رهنه‌یی که بوالۆ، شاعیر و رهنه‌گری فه‌ره‌نسی له سه‌بک و شێوازی ئە‌و پیره‌ویی کردوه. «٦٥ یا ٦٨ ساڵ پێش زاین»

–١٠ ئەم شیعیره له کتیبی کارمینای هۆراس وه‌رگیراوه.

له خۆمانی نیشان بده‌ین، ده‌سته‌به‌جێ له کتیبی په‌رۆزدا لیکۆلینه‌وه بکه و ئە‌وه‌ش زۆر کارێکی ئاسانه و لانی که‌م ئە‌م قسانه له خودا خۆی نه‌قل بکه:

Ego autem dico vobis: Diligite inimicos vestro

(من به‌ئێوه ده‌لێم: که دوژمنانی خۆتان خۆش بوئێ.)

ئەگه‌ر باسی فکری چه‌په‌ل ده‌که‌ی له ئینجیل یارمه‌تی وه‌رگره که ده‌لێ:

De corde exeunt cogitationes maloa^(١١)

(فکری چه‌په‌ل و ناحه‌زی ئاده‌می له دلێ ئە‌و سه‌رچاوه ده‌گرێ.)

ئەگه‌ر باسی دۆستانی بێ وه‌فا و ناراست هاته‌ گۆرێ، ئە‌وه‌تا کاتون^(١٢) که ئە‌م شیعیره‌ی خۆی به‌قه‌رز ده‌دا به‌تۆ:

Donec eris felix, multos numerabis amicos; tempora si fuerin nubile, solus eris

(له رۆزانی خۆشی و سه‌روه‌ریدا دۆستت زۆرن و کاتیک به‌خت رۆوی لی وه‌رگیرای، تاک و ته‌نیا ده‌مێنیته‌وه.)

به‌لێ جا هەر به‌و چهند رسته لاتینییه و چهند رسته‌ی تری له‌م قوماشه لانی که‌م به‌مامۆستای زبان و پێزمانت ده‌ناسن و ئە‌وه‌ش له‌م چاخه‌دا هه‌م جیکه‌ی شانازییه و هه‌م قازانجی تری تیدا‌یه. به‌لام له‌مه‌ر رۆون کردنه‌وه و لیکدانه‌وه‌ی کۆتایی داستانه‌که‌ت، ده‌توانی به‌خاتره‌جه‌می ئاوا بکه‌ی: ئەگه‌ر له کتیبی خۆتدا ناچاری ناوی دیویک ببنی کارێکی وا بکه ئە‌م دیوه‌ گولیات Goliath بێ. چون له باره‌ی ئە‌ودا بێ ئە‌وه‌ی پێویستی به‌زحمه‌تی تۆ هه‌بێ، شه‌رحیک له ده‌ست دایه به‌م چه‌شنه:

«گۆلیاس یا گۆلیات، دیو یا غولیکه‌ی فه‌له‌ستینی بوو که داودی شوان له ده‌ره‌ی «تره‌ببنت»دا به‌زه‌بری قسۆچه‌قانی کوشتی! هەر وه‌ک باسی ئە‌م رۆداوه له کتیبی پاشایان^(١٣) له به‌شی خۆیدا هاتوه.» پاشان بۆ ئە‌وه‌ی خۆت به‌پیاویکی زانا و پسپۆر له زانسته‌گه‌لی ئە‌ده‌بی و کۆمه‌لاپه‌تی و ئە‌ستیره‌ناسیدا نیشان بده‌ی کارێکی وا بکه له

–١١ له ئینجیلی مه‌تا به‌شی پینجه‌م و یازده‌م. (مه‌مه‌د قازی)

–١٢ Caton فه‌له‌سه‌سوف، رهنه‌گر و وێژاوه‌ری به‌ناویانگی رۆمی که سه‌نای رۆمی بۆ له‌ناوبردنی کارتاز وه‌خۆ خست و له هه‌موو جیکه‌یه‌ک ده‌گه‌ل رۆحی زه‌رق و به‌رق و جوانپه‌رسته‌یی رۆمییه‌کان به‌ره‌هه‌کانی کرد. «٢٣٤ – ١٣٩ پێش زاین»

–١٣ کتیبی پادشایان چوار کتیب له کتیبی گه‌وره‌ی دوو عه‌سری ته‌ورا‌ته که له‌مه‌ر میژووی فه‌ومی جووله‌که له زه‌مانی دامه‌زرانی پادشایه‌تی له نیو ئە‌و قه‌ومه‌دا باس ده‌کا. (مه‌مه‌د قازی)

کتیبه که تدا ناویک له رووباری تاژ بیته گوړی و ئه و هتا له سهر ئه م رووباره باسیکی دووردریژ هه یه که ده توانی وهک خوئی نه قلی بکه ی: ئه م رووباره به ناوی یه کیک له پاشایانی که ونارای ئه سپانیا ناوزه د کراوه. له فلان شوینه وه سه رچاوه ده گری و هه لده ستی و پاش ئه وه ی قه لا و بورج و بارووی لیسبونی تیراو کرد له فلان شوین ده رژیته نیو ئوقیانوس. ده لین ئه م رووباره خیزی زیرین ده گه ل خوئی دینی و هتد...» ئه گه ر ویستت باسی دزان بکه ی من داستانی کاکوس^(۱۴) باش ده زانم و نامادم بۆ توئی بنووسمه وه. ئه گه ر باسی ژنانی به دکاره یه، ئه وه تا کتیبی ئوسفوف مؤندوندو^(۱۵) بخوینه وه که داستانی لامیا Lamya و لایدا Layda و فلورا Flora به تو به ئه مانه ت ددا و ئه گه ر باسی سته مکارانی بیبه زه ت کرد، شاعیری گه وره ی روم ئووید^(۱۶) سته مکاریکی وهک میده^(۱۷) ت

۱۴- کاکوس Cacus به پتی نه زیله کوئه یونانییه کان دز و ریگریکی زور به سام و هه یبه ت بوو که له غاریکی تاریک له جیای ئاوتیندا نیشته جی بوویو. کاکوس هه یکه لیککی زلام و ره شید و ترسناکی بوو و ئاوری له زاری ده هاته دهر. کاتیک هیرکول پاله وانی به ناوانگی یونان له خه ودا بوو، کاکوس چوار گای لی دزی و بۆ ئه وه ی هیرکول پتی نه زانی و له شوین پتی و گایه کانرا نه زانی بۆ کوئی ره بیچه ک دراون، پاشه وپاش گایه کی به ره و ئه شکه وت برد. هیرکول له بۆره ی گایه کانرا به ره و غاره که چوو و ده گه ل کاکوس تیک به ربوون و سه ره نجام دزه که به ده ستی هیرکول خنکا و له ناوچوو. ئه م شه ره یه کیک له جوانترین به شه کانی ئه نه ئید Enéide کاری ویرژیل شاعیری به ناوانگی رومییه. (محهمه قازی)

۱۵- ئوسفوف Mondonedo به ناوی ئانتونیو دۆ گه وارا Antonio de Guevara «۱۵۴۵ - ۱۵۸۰» له یه کیک له نامه کانی خویدا به سه ره اتی سه رنجراکتشی ئه و سی ژنه حیزه، یانی Lamia و -lay Flora ی نووسیوه. (مۆریس باردون)

۱۶- ئووید Ovide شاعیری رومی «۴۳ ی پیش زاین - ۱۷ ی پاش زاین» ویزه واریکی ناو به ده ره وه و له دۆستانی نزیکي هۆراس و ویرژیل و شاعیرانی گه وره ی روم بووه. ئه م شاعیره مه زنه له پتیشدا خو شه ویستی قه یسه ری روم بوو، به لام سالی ۹ ی زاینی به هۆکاریکی نامه علوموه وه ناردیانه مه نفا و له وئی مرد. له ئاسه واره کانی ئه و «مه سخ» و «فه نی ئه وین» ده توانین ناو به رین.

۱۷- میده Médée کچی پادشای کۆلشید و ژنیکی سیحرباز که ده گه ل ژازون Jason سه روکی قه بیله ی ئارگنوت Argonautes هه لات. ئه م ژنه به پتی ریوایه ته کانی ئوستوروه ی یونانی خه سووی خوئی به زه بری سیحر و جادوو جحیل کرده وه، به لام چون پاش ماوه یه ک میرده که ی به جی هیشته، زور دهره لیبوو و به تو له ی ئه م کاره، سه ری مناله کانی بری، ئه و داستانه ناوهرۆکی یه کیک له شیعره کانی ئوویدی پتیک هیناوه و «ئوری پید» شاعیری گه وره ی یونانی تر اژیدییه کی له سه ر خولقاندوه. (محهمه قازی)

پتی ده ناسینی. ئه گه ر قسه ش له سه ر ژنانی جادووگه ره هۆمیر یه کی وهک کالیپسو^(۱۸) و ویرژیل که سیکی وهک سیرسه ی^(۱۹) هه ی. ئه گه ر داستانی سه ردارانی ئازا و نیویه ده ره وه ت مه به ست بی ژوول سیزار له کتیبی «لیکدانه وه کان»^(۲۰) نموونه ی وهک خوئی، وهک پلوتارک^(۲۱) و هه زارانی وهک ئه سکه ندره ت پی نیشان ددا. ئه گه ر به ته وئی قسه له دلداری و ئه وین بکه ی هه ر ئه وه نده چوار وشه ی ئیتالیایی بزانی له کتیبی لیئونی عیبریدا^(۲۲) ئه وه نده ی دلته بخوازی بابته جۆرباچۆر هه یه و ئه گه ر بۆ ئه م لیکنینه وه یه پیت خوش نییه بجیته ولاتی بیانی له ولاتی خوئی یه کی وهک فۆنسک^(۲۳) و کتیبی «خواپه رستی» ئه وت به ده سته وه یه که له ودا هه ر چی به وئی له مه ر خوشه ویستی و ئه وین بۆ تو و بالاتر له تۆش ده ست ده که وئی. کورتی بېرمه وه، هیچ کاریک له وه ئاسان تر نییه که ئه و ناوانه ی من باسم کردن تۆش باسیان بکه ی یا ئه م نه قل و نه زیلانه ده کتیبی خوئدا بیانی و به لام کاری دابین

۱۸- کالیپسو Calypso ژنیکی جادووگه ر و یه کیک له قاره مانانی ئودیسه ی هۆمیره. ئه م ژنه ئولیس پاله وان و پاشای یونانی له جزیره ی خویدا وه رگرت و هه وت سال به ختوی کرد. (محهمه قازی)

۱۹- Circé ژنیکی جادووگه ری خاوه ن ده رتیکی گه وره یه له ئودیسه شاکاری هه رتمی هۆمیردا. ئاشکرا نییه بوچی سپروانتیس وهک پاله وانیکی ئاسه واری ویرژیل باسی ده کا. له وانه یه ویرژیلش باسی ئه و ژنه ی کردبی، به لام ئه وه ی سه لئینراوه ئه وه یه که سیرسه له ئودیسه ی هۆمیردا هه یه و له و کتیبه دا نه قل کراوه که کاتیک ئولیس ده گه ل هاورپیان گه یشته دورگی سیرسه ئه و ژنه سیحربازه شه ره بته یکی سه بری ده رخوارد دان که هه موو بوون به به راز. ئولیس ناچار کاریکی کرد که ئه و ژنه دللی پی دۆراند و له ئاکامدا هاورپته کانی دیسان بوونه وه به ئینسان.

۲۰- لیکنانه وه کان les Commentaires کاری سیزاری قه یسه ری روم که له مه ی بیره وه ری میژوو بییه کانی خوئی له شه ره کانی «گۆل» و شه ره ناو خو بییه کانی روم نووسیویه. «سه ده ی یه که می پیش زاین»

۲۱- پلوتارک Plutarque میژوونوسی یونانی. «له دایکبووی ۴۵ تا ۵۰ ی زاینی و وه فات ۱۲۵ زاینی»

۲۲- Léon Hébreu خاخام و مالی پورته قالی که پاشان له شاری وینیز کاری پزیشکی کرده پیشه. ئه م که شیشه عیبرییه، ده رو به ری سالی ۱۵۲۰ کتیبیکی به ناوی «وتووژی دلداری» بلاو کرده وه. (مۆریس باردون)

۲۳- Fonseca «پیدرو» زانای عیسه وی و فیلسوفی پورته قالی که به ئه ره ستووی پورته قالی ناویانگی رویشتووه. «۱۵۲۸ - ۱۵۹۹» (محهمه قازی)

کردنی یادداشت بۆ پهراویز و کووتایی، بۆمن بهجی بهیلله. من بهلینی دهم که پهراویزهکان پر کهمهوه و چوار لاپه‌رهش بۆ کووتایی بنووسم.

ئاستا با بگه‌ریینهوه سهر بردنی ناوی ئه‌و نووسهر و دانه‌رانه‌ی له کتیبه‌کانی تردا ناویان ده‌بن، به‌لام کتیبی تۆ ئه‌وه‌ی نییه. چاره‌ی ئه‌م گرفته‌ش به‌راستی زۆر ئاسانه. یانی ته‌نیا ده‌بێ یه‌کتیک له‌و کتیبانه‌ که ناوی هه‌موو ئه‌و نووسهر و دانه‌رانه‌ی به‌وته‌ی خوت تیدا هه‌یه و به‌پیتی ئه‌لف و بێ ناوی هه‌مووانی تیدا هه‌یه و ده‌سه‌ست به‌ی، جا ئه‌گه‌ر خه‌لک تێ گه‌یشتن که تۆ درۆت کردووه ئه‌م نووسه‌رانه هه‌یچ فایده‌یه‌کیان بۆ تو نه‌بووه غه‌می پێ ناوی. ره‌نگه هه‌ندێ ساویلکه‌ش په‌یدا بن که وا تێ بگه‌ن تۆ به‌راستی له‌ نووسینی داستانی جوان و بێ وینه‌ی خۆتدا که‌لکت له‌وان وهرگرتووه. ئه‌گه‌ر ئه‌و پیرسته درێژه هه‌یچ سوودیکی نه‌بێ لانی که‌م ئه‌م فایده‌یه‌ی ده‌بێ که سام و هه‌یه‌تیک بدا به‌کتیبه‌که‌ت. ئه‌وجار کێ هه‌یه له‌وه بکوڵیته‌وه بزانی تۆ له‌ ئاسه‌واری ئه‌وان که‌لکت وهرگرتووه یا نا؟ ئه‌وه‌ش با بلیم من پیم وایه کتیبی تۆ چکۆله‌ترین نیازیکی به‌و شتانه نییه. چون کتیبه‌که‌ی تۆ سه‌رتاسه‌ری جنیو و سووکایه‌تییه به‌کتیبه‌ پاله‌وانییه‌کان» که هه‌رگیز ئه‌ره‌ستوو و سیسروۆن که‌مترین ئاگاداریان لێ نه‌بووه و سین بازیل وشه‌یه‌کی له‌و بو‌ارانه‌دا به‌سه‌ر زارایدا نه‌هاتووه و هه‌یچیان ئه‌م کتیبه‌ پاله‌وانیانه‌یان نه‌دیتوووه. له‌ لایه‌کی تروه، مه‌گه‌ر داستانه سه‌رسوره‌ینه‌ره‌کانی کتیبی تۆ هه‌یچ وچوونیکیان ده‌گه‌ل راستییه‌کانی زانست و بینراوه‌کانی ئه‌ستیره‌ناسیدا هه‌یه؟ پتوهر و پتوانه ئه‌ندازه‌یییه‌کان و ده‌به‌رچاوگرته‌ی قاعیده و بنه‌ماکانی مه‌عانی و به‌یان چ سوودیکیان بۆ کتیبی تۆ ده‌بێ؟ ئاخ‌ر مه‌گه‌ر کتیبی تۆ ده‌یه‌وئ به‌تیکه‌لاو کردنی باسه ئینسانیه‌یه‌کان و حیکمه‌تی ئیلاهی که‌سیک بکاته مه‌سیحی؟ له‌ حالیکدا وه‌ها پیکهاته‌یه‌که به‌پیتی قاعیده ده‌بێ هه‌ر جوهره مه‌یل وخوازیک بۆ مه‌سیحیه‌ت رهد کاته‌وه. لاسا کردنه‌وه‌ی نووسه‌ران ته‌نیا ده‌بێ له‌ روانگه‌ی شیوازی نووسه‌رانه‌وه ئه‌نجام بدری و هه‌ر چه‌ندی ئه‌م لاسایی کردنه‌وه‌یه ته‌واوتر بێ، کتیبی تۆ له‌ که‌مال نزیکتر ده‌بیته‌وه. که‌وابوو ئیستا که‌ کاره‌که‌ی تۆ ئامانجی له‌ناوبردنی بایه‌خ و قورسایی و کارتیکردنی ئه‌و کتیبه‌پاله‌وانیانه‌یه چ پتووسته به‌وه‌ی که له‌ کورته‌قسه‌کانی فیلسوفان و په‌ند و رینوینی کتیبی ئاسمانی و خه‌یال هۆندنه‌وه‌ی شاعیران و وه‌عز و خه‌تابه‌ی خه‌تیبان و باسی موعجیزه و کاری نه‌کردووی پاکان و خاسان سوال بکه‌ی؟ تۆ ته‌نیا حه‌ولی ئه‌وه بده نووسراوه‌که‌ت ریکوپییک و یه‌که‌سه‌ت و قسه‌کانت پوون و راستگۆیانه و به‌جی و رسته‌کانت خۆش ئاهه‌نگ و داستانت شادی هه‌ینه‌ر بێ و هه‌ر چی به‌زه‌ینت دا تێ

ده‌په‌رێ به‌ جوانترین شیوه بیخه‌یته به‌ر هه‌ست و فکره‌کانی خۆت بێ پێچ و په‌نا ده‌ به‌رده‌نگ بگه‌یه‌نی. هه‌روه‌ها حه‌ول بده به‌خویندنه‌وه‌ی داستانه‌که‌ت سه‌ر به‌قور و هه‌یکه‌نین بکه‌وی و ساویلکه هه‌ست به‌ماندوویی نه‌کا و زیهره‌ک و زانا بۆ دا هه‌ینه‌ری تۆ ئافه‌رین بنی‌ری و پیاوی به‌فیز و ئیفا ده‌ سووکایه‌تی پێ نه‌کا و مرۆفی تیگه‌یشتوو ناچار بێ ستایشی بکا. به‌تایه‌تی له‌ ناو بردنی داووده‌زگای له‌رزۆک و بێ بناغه‌ی کتیبه‌پاله‌وانییه‌کان که هه‌ندیک لێیان بێزارن و جه‌ماوهریکی زۆتر پێیان هه‌لاده‌لێن هه‌موو دهم بکه‌یته ئامانجی سه‌ره‌کی خۆت. چون ئه‌گه‌ر بتوانی ئه‌وه بکه‌ی کاریکی زۆر گه‌وره‌ت کردووه.»

من له‌ بێده‌نگییه‌کی ته‌واو دا، گویم دابوووه قسه‌کانی ئه‌و دۆسته‌م و ئه‌وه‌ی گوته‌ی وه‌ها له‌سه‌ر له‌وحی بیروپروام نه‌خش بوو که بێ زیادوکه‌م هه‌مووییم به‌لاوه مه‌نتیقی و دروست بوو، تا ئه‌و جێگه‌ی که بریارم دا ئه‌م دبیاچه و سه‌ره‌تایه‌ی پێ برازینمه‌وه. دبیاچه‌یه‌که که ئه‌ی خویندنی ئازیز، ده‌ودا، تیبینی و کارزانی دۆستی من و به‌خته‌وه‌رییه‌که که له‌ دیداری راپۆزکاریکی ئاوا به‌نسیبی من بوو و سه‌ره‌نجام ئه‌و په‌زنامه‌ندییه‌ی که تۆ خۆت له‌ ساده‌یی و یه‌که‌سه‌تی و بێ پێچ و په‌نایی داستانی دۆن کیشۆتی پاله‌وانی ناوداری مانشدا ده‌ستت ده‌که‌وی، ده‌بیندین. پاله‌وانیک که ته‌واوی دانیشتووای ده‌ستی مۆنتیل Montiel له‌سه‌ر ئه‌و بریویه‌ن که سالانیکی زۆر و دووردریژه عاشقیکی له‌و ده‌رویش مه‌سه‌له‌کتر و پاله‌وانیکی له‌و ئازاتر، له‌و هه‌ریمه‌دا نه‌هاتووته سه‌ر دنیا. من ناخوازم ئه‌و خزمه‌ته‌ی دهناساندنی پاله‌وانیکی ئاوا به‌رپێز و شه‌ریف دا به‌تۆم کردووه زۆتر له‌وه خۆمی پتووه هه‌لکیشم و منه‌تبارت بکه‌م، ده‌گه‌ل ئه‌وشدا له‌وه‌ی که ئیوم ده‌گه‌ل سانکۆ پانزای به‌ناویانگ، مه‌یته‌ری پاله‌وان، پیک ناساندوووه دهمه‌وی ئه‌مه‌گناس بی، چون من له‌سه‌ر ئه‌م بریویه‌م که ده‌جوودی ئه‌و مه‌یته‌ره ئازیزه‌دا ته‌واوی ئه‌و هونه‌ره زه‌ریفانه‌ی ده‌کاری مه‌یته‌ریدا ده‌و کتیبه‌پاله‌وانیانه‌دا لێره‌وله‌وی و پچرپچر باس کراوه، هه‌مووییم بۆ تۆ کۆ کردووته‌وه. له‌ کۆتاییدا هیوادارم خودای مه‌زن له‌شیکی ساغ به‌تۆ بدا و منیش له‌بیر نه‌باته‌وه. ئامین!

با ئەو بزانين كه ئەم نەجيب زادهيه هەموو كاتى بىكارىي خۆى، يا باشتره بلّين هەموو رۆژەكانى سالّ كاتى خۆى بەخویندنهوهى كتيبي پالەوانان پر دەكردهوه و بهوهها شۆر و عهلاقهيهكهوه خوى بهوكاره گرتبوو كه كارى شكار و راپهراندنى كاروبارى ملك و مالى خۆى بهتهواوى فەرامۆش كردهبوو. كار و ئاكارى سەرسورپهينەرى گهيشته پلهيهك كه چەندين جەريبي له مەزراى گەنم و جۆى خۆى بۆ كرين و خویندنهوهى كتيب و داستانگهلى پالەوانى فرۆشت و تا ئەو جيگايهى بۆى كرا لهم جۆره كتيبانەى دە مالى خۆيدا كۆ كردهوه، بەلام له نيو تهواوى ئەو كتيبانەدا هيجكاميانى بەبارستاي نووسراوهكانى فليسيانوۆ دۆ سيلوا^(٢٥) ي بەناوبانگ بەلاوه پەسند و تهواو نەبوو. دەراستيدا رەوانى و شيوايى لەرادەبەدەرى پەخشانهكهى ئەو نووسەرە ئەوى سەرمەست دەكرد و ريكهوهند و رسته دژوارهكانى بەلايهوه وهك زيرى ههژده عەيار وابوون، بەتاييهتى كاتيک دهگهيشته نامه ئەوينى و پر له هه رهشه و گوره شه كان و له چەند شوینى كتيبهكهدا دهخویندنهوه كه «ئەى يارى غەدارى بى بەلّين و ئەى دلبهرى جەفاكار و مەكرپاز، من له دەست سووكه سەرى و بى خەبەرىي تۆ وها بوومه ته هاوړى و هاوسەفەرى دەربەدەرى و خوینى جەرگم دەخۆمهوه كه بوومه له رزه كهوتووه ته كاخی بيرگه و هۆش و هەستم و ژهەرى هەلاهيل رزاوته گەرووى ژيانم. رەوايه كه بى سەركۆنهى ئەم و ئەو دەفتەرى سكاللا پەريه پر هەلدمهوه و هاوارى بى ئۆقرهيبى له دەست تەنيايى و غەريبي و بيدادى و بى وهفایى تۆ بگهيهنمه گويى فهلهكى مينايى....» هەروها كاتيک دهخویندنهوه كه: «ئەى پالەوانى ناودار و ئەى شيرى جەنگهلى كارسات و ئەى رۆلهى بى وينەى رۆژگار، ئەلحهق كه ئاسمانى بلّيند و گەردوونى گەردان بەيارمهتى ئەستيرانى بەپرشنگ، زاتى خواوهندى و فريشته ئاساى تۆ له جەلال و شكۆ تهژى دەكەن، و دەتبهنه سەر دواين پلهى ناوبەدەر هوهيبى و شەرابى فەتح و سەركهوتنت پى دەچيژن و دەتكەن بەزاتىكى خاوهن سيفهتى زۆر باش و جوان كه شايانى وجوودى مباركى تۆيه.....» له شادى و حەز بردن ليورپژ دەبوو.

نەجيب زادهى چاره رەش، بەمجۆره بابەتانه ديوانه دەبوو. شەوانه خۆى بى خەو دەكرد و بۆ ئەوهى دە ماناى ئەو ريكهوهند و دەسته واژه و پستانه بگا و دە ماناكانياندا قوول بيتهوه و لەناخيانهوه شتيك دەربكيشى، خۆى ئازار دەدا. واى لى هاتبوو ئەگەر

٢٥- Feliciano de silva وەرگيرى فەرهەنسى، «وياردۆ» كه دۆن كيشۆتى وەرگيراه، ناوى كتيبه پالەوانيهكانى ئەو نووسەرەى ناو بردووه و دەنووسى كه ئەو خۆيشى وپراى نووسەرى پالەوانهتيشى كردهوه. (مؤريس باردۆن)

باسى ئاكار و كردهوهكانى نەجيب زادهى ناودار دۆن كيشۆتى مانشى

له يهكيك له شارە ديهيهكانى ولاتى مانشدا كه نامەوى ناوهكهى وهبيريبنمهوه، ماوهيهك بهر له ئيستا نەجيب زادهيهك، لهوانهى كه نيزه شكاويك و كۆنه مهتالايكيان له جبههخانهكهيان و بارگينيكى له رولاواز و تازيهيهكى راوييان ههيه، ژيانى تپهپر دهكرد.

هەموو شەوان ديزهيهك شۆر باو، ئەويش بەگۆشتى مەر نه گا^(٢٤) و زهلاتهيهكى سرکه و رۆژانى شەممەش هيلکه و رۆنيك بەدووهگهى بهراز و جومعانه نيسکينه و يهکشه مەکانيش بيچگه له خۆراكى ئاسايى، جووچکه كۆترىك سى چۆاره مى داهاى ئەويان بۆ تهرخان دهكرا. باقىي داهاتهكهى بۆ كرينى قولە بالتۆيهكى پياوانه له پارچهيهكى زەريف و شالوار و گۆرهوى له پارچهيهكى وهك مەخمەر و كهوشى سەريپيى بۆ رۆژانى جيژن و دەستىك جلويهگى باش له پەشمينهى گران و بەقيمهت كه نەجيب زاده ده رۆژانى حەوتوودا دهيكهنه بەريان، خەرج دهكرا.

له مالددا كهيبانوويهكى بوو كه تەمەنى له چل سالّ تپهپريبوو. خوشكه زايه كيشى بوو كه هيشتا پاي نەنابووه تەمەنى بيست و بيچگه لهوانه نۆكه ريكى بۆ كاروبارى ناومال و دەشت و سەحرا هەبوو كه هەم ئەسپى بۆ زين دەكرد و هەم بەباشى دهيتوانى بەداسه گچكهكهى درۆينه بكا. تەمەنى ئەم نەجيب زادهى ئيمه نزيك بەپهنجاي، بنياتى پتهو. ئەندامى كز و روخسارى وشك و تيك قوپاو بوو. بەيانان زۆر زوو له خەو هەلدهستا و زۆر هۆگرى راو بوو. وهك دهگيژنهوه بەكيكزادا Quixada يا كزادا Quesada بەناوبانگ بوو، چون لهم بارهوه له نيوان نووسەرانيكدا كه له مەر ئەو بابەتيان نووسيوه جياوازي بيروپا ههيه. هەر چەند له پرووى مەزەنده كەردن و گومانی نزيك بەيهقين دەتوانين بە تپيارديوى بيژين كه ناوى كيژانا Quijana بووه. بەلام ئەم خالانه له روانگهى داستانى ئيمهوه زۆرگرينگ نين بهو مەرجهى كه دهگيژانهوهى رووداواندا بهقهدهر ورديلهيهك له راستى لانهدهين.

٢٤- له ئەوروپا گۆشتى گا له گۆشتى مەر بەباشتر دەزانن. چون مەرى ئەوروپا دووگهيان نيبه و گۆشتهكه شيان زۆر ناخۆشه. لهبەرئەوه گۆشتى مەر لهوى زۆرتر خواردنى چينه ههژارهكانه. ليرهدا مەبهستى سپروانتيس دەستنیشانكردنى نەدارى و فەقيرى دۆن كيشۆته. (محەمەد قازى)

خوالیخوئشبوو ئه‌ره‌ستووش زیندوو بباوه و ماناکانی بۆ لیک داباوه پازی نه‌ده‌بوو. له‌و برینانه‌ی «دون بلیانیس»^(۲۶) ده‌یخسته له‌شی دیتران یا خوئی وئی ده‌که‌وت نارمه‌ت ده‌بوو، چون وای بیر ده‌کرده‌وه هه‌ر چه‌ند پزیشکی کارزان برینه‌کانی مه‌له‌م ده‌کا، به‌لام له‌وانه بوو دیسانیش جیگه‌ی ئه‌و برینانه له‌سه‌ر له‌ش یا روخساری مابیته‌وه و له‌سه‌ر ئه‌وه‌شرا ئافهرینی بۆ چێژو زه‌وقی نووسه‌ر ده‌نارد که کتێبه‌که‌ی به‌به‌لینی کۆتایی پێهێنایی ئه‌و داستانه دووردریژه کۆتایی پێهێنابوو، ته‌نانه‌ت جاروباره هه‌وه‌سی ئه‌وه‌ی ده‌کرد خوئی ده‌ست بداته قه‌لم و داستانه‌که هه‌ر به‌و شیوه که دا‌پێژرابوو ته‌واو بکا، بێگومان ئه‌گه‌ر فکری گه‌وره‌تر و کونپشکنتر پێشی پێ نه‌گرتبا‌یه، ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد و ته‌نانه‌ت به‌سه‌رکه‌وتوویش کاره‌که‌ی به‌ئه‌نجام ده‌گه‌یاند. زۆر جار ده‌گه‌ل که‌شیشی ئه‌و هه‌ریمه که پیاویکی زانا و دهرس خویندووی زانکۆی سیگوه‌نزا^(۲۷) بوو له‌سه‌ر ئه‌وه ده‌مه‌ته‌قه‌ی کردبوو تا روونی بکه‌نه‌وه که له پالمیرنی ئینگلیسی^(۲۸) و ئامادیسسی گۆل^(۲۹) کام یه‌ک ئازاتر و پالنه‌وانتر بوون. وه‌ستا نیکۆلای سه‌روردین تاشی گوند، لای وا بوو که هه‌یج که‌س ناگاته پالنه‌وان فییبوس^(۳۰) و ئه‌گه‌ر که‌سێک هه‌بێ که بتوانی به‌رامبه‌ر ئه‌و راوه‌ستێ ته‌نیا دۆن گۆلار^(۳۱) ی برای ئامادیسسی گۆلییه و به‌س. چونکه ئه‌و بێ ئه‌وه‌ی خوئی به‌زل بزانی و فیز و ئیفاده بفرۆشی یا نیوچاوانی گرژ بکا، بۆ هه‌موو کاریک ئاماده بووه و هه‌یج کات وه‌ک براکه‌ی گرینۆک نه‌بووه و ده‌ ئازایه‌تیشدا به‌قه‌ده‌ر وردیله‌یه‌ک له‌ وی کورتی نه‌هێناوه.

سه‌ره‌نجام نه‌جیب زاده‌ی ئیمه وه‌ها به‌کتیب خویندنه‌وه سه‌رگه‌رم بوو که شه‌و و رۆژ له به‌یانیرا تا شه‌و یا له شه‌ورا تا به‌یانی خه‌ریکی خویندنه‌وه ده‌بوو تاوای لی هات که‌میشکی وشک بوو و کار گه‌یشته ئه‌و جیگایه که عه‌قل و ئاوه‌زی خوئی له ده‌ست دا و فری به‌سه‌ر دنیاوه نه‌ما. زه‌ینی ته‌ژی بوو له بابته‌گه‌لیکی جو‌راجووری وه‌ک سیحر و جادوو، شه‌ر و پێکدادان و به‌گژداچوونی ته‌ن به‌ته‌ن و هه‌راوه‌هنگامه‌ی جه‌نگاوه‌ران و کوژران و بریندار

۲۶- Don Belianis یه‌که‌که له قاره‌مانانی داستانه پالنه‌وانیه‌کان.

۲۷- Sigüenza لێره‌دا سێروانتیس زانکۆ چکۆله‌کانی زه‌مانی خوئی و خویندکاره‌کانی رشقه‌ن ده‌کا و هه‌روه‌ک له به‌رگی دوومه‌ی ئه‌م کتێبه‌شدا گالته‌ی زانکۆی ئوسونا Osuna کردووه. (مۆریس باردۆن) ۲۸- ئه‌و که‌سانه و زۆریه‌ی ئه‌و پالنه‌وانانه‌ی ناویان لێره‌دا له‌و کتێبه‌دایه وه‌ک رۆسته‌م و ئه‌میر ئه‌رسه‌لان و ئه‌سکه‌نده‌ر و ئه‌سفه‌ندیاری نیو نه‌قل و نه‌زیله‌کانی خۆمان. (مه‌مه‌د قازی)

۲۹- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

۳۰- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

۳۱- بېروانه په‌راویزی ژووروو.

بوون و ناز و غه‌مزهی ژنان و ئه‌وین و دل‌داری و شتی له‌و چه‌شنه که ده‌کتی‌باندا خویندبوویه‌وه، وای به‌خوئی ته‌لقین کردبوو که ئه‌وانه هه‌مووی راسته‌قینه‌ی حاشاهه‌لنه‌گرن و به‌لای ئه‌وه‌وه هه‌یج رووداوێک له‌وانه واقیعی تر نه‌بوون. به‌بېروای ئه‌و سیدرووی دیان^(۳۲) پالنه‌وانیکی زۆر هه‌لکه‌وته بووه به‌لام هه‌یج کات نه‌گه‌یوه‌ته پله‌وپایه‌ی پالنه‌وانی ئاگرین تیغ^(۳۳) که به‌یه‌ک زه‌بری شمشیر دوو دێوی زه‌به‌لاخی له‌نده‌هۆزی خوینخۆری کردووه‌ته دوو له‌ت. بۆ بێرناردلکارپیتو زۆرتر ریزی داده‌نا، چونکه ئه‌م پالنه‌وانه به‌چاویلکه‌ری هێرکول که ئانته^(۳۴) ی کوری زه‌وی ده‌نیو باسکه‌کانی خۆیدا خنکاندبوو و رۆلانی رووین^(*) ته‌نی له که‌لی رونسه‌وو^(۳۵) کوشتبوو. به‌چاکه باسی مۆرگانی دێوی ده‌کرد چونکه ئه‌م غوله، باوه‌کوو، له نه‌سلی دێوان بوو، ئه‌و ره‌گه‌زه‌ش زۆر بێ شه‌رم و بێ ئه‌ده‌بن، به‌لام زۆر به‌حه‌یا و به‌ئه‌ده‌ب بووه. ته‌نیا پالنه‌وانیک که ئه‌و له سه‌رووی هه‌مووانی داده‌نا رۆنۆدۆمۆنتۆیان^(۳۶) بوو، به‌تایه‌تی کاتیک ده‌یخویندنه‌وه که ئه‌و پالنه‌وانه له قه‌لای خوئی وه‌ده‌رکه‌وتوو و رێگای له تاقمیک که تووشیان هاتوو گرتوو یا له‌و به‌ری ته‌نگه^(*) بوتی مه‌مه‌دی که به‌پێی هیندیک گێرانه‌وه له زێری خالیس بووه، دزیوه. و به‌لام ده‌گه‌ل گانلۆنی^(۳۷) غه‌یان، وه‌ها بوو

۳۲- Cid Ruy Diaz پالنه‌وانی نه‌ته‌وه‌یی ئه‌سپانیا که له سه‌ده‌ی یازده‌دا ژیاوه، ده‌گه‌ل عه‌ره‌بان زۆری شه‌ر کردووه و پالنه‌وانه‌تی و ئازایه‌تییه‌که‌ی بووه‌ته ناوناخی زۆر ئاسه‌واری ئه‌ده‌بی.

۳۳- Le Chevalier de I Ardente - Epee مه‌به‌ست ئامادیس پالنه‌وانی به‌ناویانگی یۆنانه.

۳۴- Antee دێویکه که به‌پێی ئه‌فسانه و مێتۆلۆژیی یۆنانی کوری نیپتۆن و زه‌وی بووه. هێرکول قاره‌مانی ناواری یۆنانی ده‌گه‌ل ئه‌م دێوه به‌هنگار بوو. ده‌نیو باسکی ئاسنینی خۆیدا وه‌های ریک گۆشی که گیانی لی ستاند. ده‌لێن ده‌و شه‌ره‌دا هێرکول ده‌بینی که دێوه‌که هه‌تا وه‌عه‌زی ده‌که‌وی و ده‌ست له دایکی خوئی «زه‌وی» ده‌دا به‌هێزتر ده‌بی. هێرکول که وای دیت له زه‌ویی جیا کرده‌وه و ده‌نیو باسکه به‌هێزه‌کانی خۆیدا خه‌فه‌ی کرد.

۳۵- La gorge de Roncevaux یه‌که‌که که له هه‌ره ئه‌سته‌مه‌کانی چپای پیرنه له نیوان فه‌رانسه و ئیتالیا دا.

۳۶- Renaud de Montauben پالنه‌وانی مێژوویی و قاره‌مانی شیعری هیماسی به‌ناوی «چوار کوری ئایمۆن» که به‌یارمه‌تی براکانی ده‌گه‌ل شارلیمان به‌شه‌ر هات و سه‌ره‌نجام هه‌ر چوار که‌سیان سه‌ریان بۆ ئه‌م ئیمپراتوره‌ دانه‌واند.

۳۷- Ganelon که‌سایه‌تی ئه‌فسانه‌یی «حه‌ماسه‌ی رۆلان» که له که‌لی رۆنسه و خه‌یانه‌تی به‌رۆلان کرد و بوو به‌هۆی مه‌رگی ئه‌و. گانلۆن ده‌ ئه‌ده‌بیاتی ئه‌وروپاییدا وه‌ک رهمزی خه‌یانه‌ت ناسراوه. (* تێبینی: له لای هه‌ر وشه‌یه‌ک که ئه‌ستیره له نیوان دوو که‌وانه هه‌بوو ئه‌وا ئه‌م وشه‌یه له فه‌ره‌هنگی کۆتایی کتێبه‌که ماناکه‌ی به‌رامبه‌ری هه‌یه.

که ناماده بوو، بیداته ده‌ست که‌بیانوی مال و خوشکه‌زا می‌رمن‌دله‌که‌ی تا ئه‌وه‌ندی دل‌یان د‌مخواری به‌ش‌ق تی‌ی هه‌ل‌دن و که‌له‌که‌ی کون بکه‌ن.

سه‌ره‌نجام کاتیک عه‌قلی خو‌ی به‌ته‌واوی له‌ده‌ست دا و عیلاجی نه‌کرا، سه‌یر و سه‌مه‌رتین فکریک که تا ئیستا به‌می‌شکی هیچ د‌یوانه‌ک له‌عاله‌مدا تی‌ نه‌په‌ریوه، هاته می‌شکی ئه‌و. هاته سه‌ر ئه‌م پروایه که پ‌یویسته بو پاراستن و په‌ره‌پیدانی شه‌رافه‌تی زاتی خو‌ی و بو خرمه‌ت به‌ولاتی خو‌ی بی‌ته «پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان» و به‌ئسه‌پ و چه‌کی خو‌ی هه‌موو شوینیکی ئه‌م جیهانه بخاته ژیر رکی‌ف و به‌دوای ماجه‌پایاندا بگه‌رئ و ئه‌وه‌ی ده‌ کتیباندا خویندبوویه به‌کرده‌وه ئه‌نجامیان بدا و له‌هه‌ر جینگایه‌ک تووش هات ده‌گه‌ل زولم و بیدادی به‌ره‌نگاری بکا و ئه‌وه‌ند ده‌گه‌ل سه‌ریفانی ئازا و پیکراو و مه‌ترسی و هه‌نگامه‌ی جورا‌جور رووبه‌روو بی‌ته‌وه که به‌تیکشکاندنیان و زال‌بوون به‌سه‌ریاندا ناویانگی ئه‌به‌دی و ده‌سه‌ست بی‌نی. ئه‌و بی‌ نه‌وايه مالیخولیاییه هه‌ر له‌ ئیستاوه له‌ دنیا‌ی خه‌یالدا ده‌یدیت که زورئ باسک و باهوی که‌وتووه‌ته به‌ر سه‌رنج و ستایشی ئیمپراتوری ته‌رابوزان. له‌و عالیه‌ شیرین و خه‌یال پلاوه خو‌شانده‌ا به‌هه‌ر مه‌ ده‌ست به‌کاربوو تا به‌زوتترین کات هه‌وه‌سه‌کانی ده‌کار بی‌نی.

پیش هه‌موو کاریک ده‌ستی کرد به‌خاوی‌ن کردنه‌وه‌ی زری و کلا‌وخو‌وده‌* ژه‌نگاوی و له‌ به‌ریه‌ک هه‌ل‌وه‌شاوه‌کانی باوک و باپیران که سه‌دان سال بو د‌یرو ده‌ویدا که‌وتبوونه‌وه و ژه‌نگ و ژار و تو‌ز و خو‌لی ده‌ورانیان لی‌ نیشتبوو و له‌بیر چووبوونه‌وه. هه‌مووی شو‌ردن و خاوی‌نی کردنه‌وه و ژه‌نگی لی‌ سوونه‌وه و ساغی کردنه‌وه. به‌لام تی‌ گه‌یشت که ئه‌و لی‌باسی شه‌ره‌ شتیکی گرینگی که‌مه. ئه‌ویش کلا‌وخو‌وده‌که‌ی بوو که ته‌پله سه‌ره‌که‌ی نه‌ما‌بوو. ئه‌وجار به‌سه‌لیقه‌ی خو‌ی ئه‌و ناته‌واوییه‌ی وه‌لابرد یانی به‌مقه‌بیا به‌شی ته‌پله‌سه‌ری کلاوه‌که‌ی ساغ کرده‌وه و بوو به‌کلا‌وخو‌ودیک که به‌رواله‌ت هیچ جیاوازیی ده‌گه‌ل کلا‌وخو‌ودی راستی نه‌بوو. ئه‌وجار بو ئه‌وه‌ی بزانی کلا‌وخو‌وده‌که‌ی مه‌که‌م و تو‌کمه‌یه و ده‌به‌رانبه‌ر زه‌بری شمشیری دوژمناندا خو راده‌گرئ یا نا شمشیری له‌ کالان ده‌رکیشا و دوو زه‌بری به‌هیزی له‌ کلاوه‌که‌دا و هه‌ر به‌زه‌بری یه‌که‌م زه‌حمه‌ت و کویره‌وه‌ری ئه‌و حه‌وته‌یه‌ی به‌بادا‌چوو. تیکشکانی کلا‌وخو‌ود به‌و ئاسانییه پاله‌وانی تووشی په‌ژاره کرد و

۳۸- Pietro Gonela ده‌لقه‌ک و گالته‌بازی ده‌رباری دووک بو‌رسو د‌و فرار «سه‌ده‌ی پازده‌م» -duc bor so de ferrare که بارگینیکی چه‌مووش و سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی هه‌بووه و بووه‌ته هوی گالته‌جارج و ئه‌فسانه‌ی پر له‌ گالته و پیکه‌نین.

دیسان بو سازکردنه‌وه‌ی کلا‌وخو‌ودیکی قایمتر ده‌ست به‌کار بووه‌وه و ئه‌وجار ته‌سه‌مه‌ی باریکی ئاسنی تی‌ هه‌ل‌کیشا و له‌ مه‌که‌م بوونه‌که‌ی دل‌یا بوو و بی‌ ئه‌وه‌ی تا‌قی بکاته‌وه، وه‌ک کلا‌وخو‌ودیکی لی‌وه‌داری* پاله‌وانی ده‌گه‌ل شتومه‌کانی خست.

پاش راپه‌راندنی ئه‌م کاره، ئه‌وجار ر‌ویشته لای بارگینه‌که‌ی، هه‌ر چه‌ند بارگینه‌که‌ی به‌مه‌قه‌سه‌ت گوشتی لی‌ نه‌ده‌گیرا و له‌ ئیسک و پ‌یستیکی ره‌ق و وشک هه‌لاتوو به‌ده‌ر شتیکی تر نه‌بوو، له‌ ئه‌سپی گونا*^(۳۸) اش کزو که‌نه‌فتتر بوو به‌لام له‌ به‌ر چاوی پاله‌وان نه‌ بو‌سفال^(۳۹) ئه‌سپی ئه‌سه‌ک‌نده‌ر و نه‌ بابیه‌کا ئه‌سپی سید هیچکام نه‌ده‌گه‌یشته ئه‌سپی ئه‌وو تو‌زیان نه‌ده‌شکاند. چوار ر‌وژی ته‌واو خه‌ریک بوو تا نیویکی شیواو بو ئه‌سپه‌که‌ی بدو‌زیته‌وه و له‌ به‌رخو‌یه‌وه ده‌یگوت «چون ده‌بی پاله‌وانیکی ناوداری وه‌ک من ئه‌سپه‌که‌ی ناویکی خو‌شی نه‌بی» هه‌ر به‌و هوییه‌وه تی‌ کوشا ناویک بو بارگینه‌که‌ی بدو‌زیته‌وه که نیشان بدا ئه‌و حه‌یوانه پیش ئه‌وه‌ی بی‌ته نیو جیهانی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان چ بووه و ئیستا چیه‌یه. له‌ لایه‌کی تروه عه‌قل حوکمی ده‌کرد که چونکا خاونه‌که‌ی بارود‌وخی خو‌ی گوریه‌وه ده‌بی ئه‌ویش ناوی بگورئ و ناویکی شکومه‌ند که ده‌گه‌ل باری ئیستای یه‌ک بگریته‌وه بو خو‌ی دیاری بکا. ئه‌وه بوو که پاله‌وان پاش ئه‌وه‌ی ده‌یان ناوی ده‌زه‌ینی خو‌یدا هینا و برد، تیکی هه‌ل‌شیلان و کورت و دریژی کردنه‌وه، سه‌ره‌نجام له‌سه‌ر ناوی ر‌وسینانت^(۴۰) ساغ بووه‌وه. ئه‌و ناوه‌ی زور به‌لاوه جوان و شک‌دار و خو‌شاهه‌نگ بوو. ئه‌م ناوه ده‌یگه‌یاند که ئه‌سپه‌که‌ی ده‌پیتشدا چ بووه و ئیستا چیه‌یه و چون بووه‌ته خو‌شبه‌زترین ئه‌سپی جیهان.

کاتیک پاله‌وان له‌ دیتنه‌وه‌ی ناویکی باش بو ئه‌سپه‌که‌ی ر‌زگاری هات و حه‌ساوه ئه‌وجار ویکه‌وت^(*) که ناویکی شایسته‌ش بو خو‌ی هه‌لب‌یژی و هه‌شت ر‌وژی ته‌واویش به‌مجوره تی‌په‌ر بوو و له‌ کو‌تایی ئه‌و چه‌ند ر‌وژده‌ا لی‌ برا^(*) ناوی خو‌ی بی‌ د‌ون کیشوت. وه‌ک ده‌لین هه‌ر لی‌ره‌وه‌یه که نووسه‌ران رایان ده‌ربریوه که نازناوی پ‌یشووی پاله‌وان کیکزادا بووه نه «کزادا» که هیندیک که‌س ویستوویانه به‌دیترا‌نی بقبو‌لین^(۴۱).

۳۹- Bucephale ئه‌سپی به‌ناویانگی ئه‌سه‌ک‌نده‌ری مه‌ک‌د‌ونی. زور ئه‌سپیکی سه‌رکیش و یاغی بووه و ئه‌سه‌ک‌نده‌ر له‌ چاخی لاوه‌تیدا ئه‌وه‌ندی به‌ره‌و ر‌وژ هینا و برد تا رام بوو.

۴۰- Rossinante له‌ دوو واژدی ر‌وسین به‌مانای بارگین و ئانت به‌مانای «پ‌یشوو» دروست کراوه. ماناکه‌شی ئه‌وه‌یه که ئه‌و حه‌یوانه ده‌پیتشدا بارگینیکی مرده‌لوخه‌ بووه و ئیستا له‌ هه‌موو ئه‌سپان چاپووک و خو‌ش به‌زتره.

۴۱- کیشوت یا کیکزوت له‌ زبانی ئه‌سپانیاییدا به‌و زریه‌ه گوتراوه که رانی پاله‌وانی =

ئه‌وجار که وه‌بیری هاته‌وه ئامادیسسی نه‌بهن و دلاوه‌ر تهنیا به‌ناوی ئامادیس پازی نه‌بووه و ناوی نیشتیمانه‌که‌شی ره‌گه‌ل خستوووه تا ولاتی خۆی نیو‌به‌ده‌روه بکا و به‌خۆی گوتوووه ئامادیسسی گۆلی^(٤٢) ئه‌ویش وه‌ک پالئه‌وانیکی خاوه‌ن شکۆی ناودار ویستی ناوی ولاته‌که‌ی به‌دوای ناوی خۆیدا بی‌نی تا ببیتته هۆی ناوه‌ده‌رکردن و شکۆمه‌ندیی زی‌د و نیشتیمانی خۆی و به‌مجۆره ناوی «دۆن کیشۆتی مانشی» بۆ خۆی هه‌لبژارد.

ئه‌وجار پاش ئه‌وه‌ی دۆن کیشۆت زریکه‌ی خۆی خاوپین کرده‌وه و له‌ کلاوه تیکشکاوه‌که‌ی کلاوخوودیکی ساغی دروست کرده‌وه و ناویکی بۆ بارگینه‌ مرده‌لوخه‌که‌ی هه‌لبژارد و بۆ خۆیشی وه‌ک نوێ ئاینان ناویکی تری له‌ خۆی نا، متمانه‌ی په‌یدا کرد که تهنیا ئه‌وه‌نده‌ی ماوه که خاتوونیک له‌ولا و هه‌رێ که‌وێ و دل‌داری ده‌گه‌ل بکا و ئیتر له‌هیچی که‌م نابێ، چون، به‌بروای ئه‌و پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان به‌بێ خاتوونیک و ئه‌وین و دل‌داری وه‌ک داری بێ به‌رگ و به‌ر یا له‌شیککی بێ گیان وابوو. له‌م پرووه‌وه به‌خۆی ده‌گوت: «ئه‌گه‌ر به‌که‌فه‌ره‌ی گونا‌هه‌کانم یا به‌رینوینی ئه‌ستیره‌ی به‌ختم، رۆژیک له‌ رۆژان ده‌گه‌ل دیویک رووبه‌پروو بم – هه‌ر وه‌ک زۆر جار بۆ پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان دیتته‌پیش – و به‌یه‌که‌م زه‌بری شمشیر شه‌ققه‌ی بکیشم یا به‌سه‌ریدا زال بم و به‌چۆکی دابینم و ناچاری که‌م له‌ به‌رم بپاریته‌وه ئایا باشتر ئه‌وه نییه که دل‌به‌ریکم هه‌بێ و دیوه‌که‌ی به‌رهمی دیاری بنیترمه خزمه‌ت ئه‌و تا برواته ئه‌نده‌روون و به‌سه‌ر پچی خاتوونی دل‌به‌رمدا بکه‌وێ و به‌لالانه‌وه و پارانه‌وه بلێ: «من کاراکۆلیامبرۆی^(٤٣) دیو فه‌رمانه‌وه‌ی دو‌رگه‌ی مالین درانیام که پالئه‌وانی ده‌ تاریف نه‌هاتوو، دۆن کیشۆتی مانش، منی ده‌ نه‌به‌ردیکی تهن به‌ته‌ندا به‌زاندوووه و ئه‌مری پێ کردوووم بگه‌مه خزمه‌ت به‌ریتزان تا ئه‌و خاتوونه زۆر جوانه هه‌رچی ئه‌مر بکا هه‌روابکه‌م» وای که پالئه‌وانی خیرخواری ئیمه، پاش ئه‌و گوتنه به‌نرخه چه‌نده شادمان و که‌یف خۆش

=داپۆشیوه. به‌بۆچوونی کۆلمانسون «١٨٢٧»، سی‌روانتیس له‌به‌رئه‌وه ئه‌م ناوه‌ی داوه به‌قاره‌مانی داستانی خۆی تا هه‌م ده‌گه‌ل ئه‌رکی تازهی پالئه‌وان ریک بیتته‌وه و هه‌میش پاشگری «ote» ده‌ زاراوه‌ی کاستیلیدا به‌دوای ناوی شته‌کاندا دێ و مانای پیکه‌نینی و به‌که‌م زانینیان پێ ددا و ویستوووه به‌م جۆره پالئه‌وانه‌که‌ سووک بکا و بیکاته گالته‌جاړ. کیکزادا به‌شه‌ویلاکه ده‌لێن و کزادا ناوی موربه‌یبه‌کی تایبه‌ته که په‌نیریشی تیکه‌ل ده‌کن. (مۆریس باردۆن)

٤٢- گۆل به‌ولاتی فه‌رانسه‌ی ئه‌ورۆ گوتراوه. (وه‌رگێڕ)

٤٣- Caraculiambro ئه‌م واژه‌یه مانایه‌کی پیس و خراپیشی هه‌یه که له‌ گوتنی چاوپۆشی ده‌که‌م. تهنیا ئه‌وه‌نده ده‌لێم که «کارا» به‌مانای رووخساره. (مۆریس باردۆن)

بووه. به‌تایبه‌تی ئه‌وکاته‌ی که یه‌کی‌کیشی دیتته‌وه که ناوی دل‌به‌ری جانانه‌ی خۆی به‌سه‌ردا‌بێ. ئه‌و دل‌به‌ره وه‌ک ده‌رکه‌وتوووه ژنه دیتته‌یه‌کی جوان و سه‌حه‌ت سووک بوو که له‌ گوندیکی نزیکی گونده‌که‌ی دۆن کیشۆت ده‌ژیا و نه‌جیب زاده‌ی مازمانی خۆشی ده‌ویست، به‌لام کیژه‌که هه‌یج کات بۆنی ئه‌و ئه‌وینه‌ی نه‌کرد و هه‌یج کات سه‌رنجی به‌ئه‌وینداره‌که‌ی نه‌دا‌بوو. ناوی ئه‌و ژنه «ئالدۆنز لۆرینزۆ» بوو. Aldonza Lorenzo. هه‌ر ئه‌ویش بوو که دۆن کیشۆت ناوی خاتوونی بێ هاوتای ئاره‌زووه‌کانی خۆی پێ به‌خشی. ئه‌وجار که خه‌ریک بوو ناویکی بۆ بدۆزیتته‌وه که ده‌گه‌ل ناوی خۆی یه‌ک بگرتته‌وه و له‌ هه‌مانکاته‌شدا که‌سایه‌تی خاتوونیکی خاوه‌ن شکۆی تیدا ره‌نگ بداته‌وه، ناوی نا دۆلسینه‌دۆتۆیۆزۆ Dulcinee de toboso چونکه زی‌دی ئه‌و ژنه «تۆیۆزۆ» بوو. ئه‌و ناوه له‌ روانگه‌ی پالئه‌وانه‌وه به‌ناهه‌نگ و پر و اتا بوو، بێ وینه و سه‌رفیرازانه بوو. وێرای ئه‌وه‌ش وه‌ک هه‌موو ناوانی که‌سوکاره‌کانی که خۆی بۆی دیاری کردبوون جوان و پرمانا و گۆیا بوو.

وابوو كه بنهماو سه ره تاي كار هساتخو ازى دهو كار هدايه.

شه رخو ازى تازه كارى ئيمه هه روا كه به ريگا دا تى ده پيرى ده گه ل خوى قسه ي ده كرد و ده يگوت: «شكم ده وه دا نيه كاتيك له داهاتودا ميژووى هونه نوينييه كانى بلاو بيته وه، ئه و زانايه ي كه ئه و ميژووه دنووسى له و جيگايه ي كه باسى به كه م ده كه وتنى من دهو به ره به يانييه دا تو مار ده كا ئاوا دنووسى: «هيشتا فيبووسى»^(۴۴) قژ زيپين، بسكى زيپينى خوى به سه ر پانتايى زه وى پان و به ريندا بلاو نه كرده بووه و به بالنده هه زار رهنك و خو ش چريكه كان به چهنكي خو ش ئاوا زى زباني گوياي خو يان و به ناههنگ و نه وايه كي دل بوين، هه لاتنى سپيده ي گولرهنگان، كه له نوين و باني مي ردى هه سوودى خوى ده ربه رپوه و له به رزايى شان شينه كانى ئاسووه رووى به ره و مانش به ئاده مزاده خاكييه كان نيشان ده دا ده ر نه بريوه و مرؤقه خاكييه كان دروود و سلأوى خو يان پيشكش نه كرده بوو كه پالوانى ناو دار دۆن كيشوتى مانش له خه وى ناز هه ستا سواري ئه سپى خو ش به زى خوى، رؤسينانت، بوو و ريگه ي خوى به ده شتى كو ن و ناسراوى «مونتيل» دا گرته بهر...» و به راستيش هه ر دهو ده شته دا بوو كه دۆن كيشوت به ره و پيش داژوا.

ئهو پاشان ئاواي دريژه به ورته ورته كانى دا «ئهى چاخى مبارهك و ئهى سه ده ي پيرو ز كه داستانى نه به رد و ئازايه تيه كانى من ده تو دا ئاشكرا ده بن، داستانيك كه شايانى ئه وه يه له سه ر له و حى زه رد بنووسرى، له سه ر به ردى مه رمه ر هه لگه ندرى و له سه ر چيو ئاژن بكرى تا ده بيرگه ي به ره كانى داهاتودا بو هه تاهه تا بمينيته وه. ئهى زاناي سيحركار كه ده ستى ته قدير ئه ركى نووسينه وه ي ميژووى سه رسوره نره ي ژيانى منى پى ئه سپاردووى، هه ر كه سيك هه ي له تو ده پاريمه وه و به سه ر پيتدا ده كه وم كه ئه سپى ره سه نى من «رؤسى نانت» يانى هاوده مى هه ميشه يى هه موو سه فه ره كان و هه موو ريگا دوورودريژه كانم له بير نه كه ي!...» پاشان وه خو هاته وه وهك بلئى به راستى دلئى به دل به ريك دؤراند بى گوتى: «ئهى شابانوو دؤلسينه»^(*)، ئهى دل به رى دل هه ژاره پر له په ژاره كه م، چ جه فايه كي گه ورت كرد كه منت له بهر ده رگاي خو ت وه ده رنا و فه رمانت دا كه هه رگيز له خزمه ت روخسارى وينه مانگت رانه وه ستم و مه حوى ته ماشاي جوانى و جه مالت نه بم! ناخ ئاي دل به ره خو شه ويست و نازداره كه م به زه ييت پيمدا بى و جاريك له و دل هه كه سه ر كه وتووم كه به نده ي ده رگاته، ياديك بكه!» و سه تان قسه ي ترى له و چه شنه كه له

۴۴ - Phebus فيبووس يا ئاپولون خواهندي هونه ر و رووناكى و سنعات.

له مه ر به كه م ده كه وتنى دۆن كيشوتى فه رزانه له ولاتى خوى

دۆن كيشوت پاش هه سانه وه له ته دارهك و دابين كردنى ده سپىكى كار، نه يو يست له وه زياتر ده جي به جى كردنى پلانى خويدا درهنگ بكا. هوكاريك كه ئه وى بو ده ست به كار بوون هان ده دا ئه وه بوو كه واى بى رلى ده كرده وه هه رچه ندى درهنگ تر بجووليتته وه، دنياش ئه وه نده تووشى دواكه وتووى ده بى. چونكه پالوان به و هيوايه بوو كه تو له ي زولم و زوران بكا ته وه و پيش به ده ستر زييان بكرى و تو له ي بزنى كو له له بزنى شاخدار بكا ته وه. به و ده ليله، بى ئه وه ي باسى ئه و به رنامه يه ده گه ل هيج گيان ده به ريك بمينيته گو رى يا كه سيك پى بزاني، رؤژيكيان به رى به يانى پيش تاو هه لات، به يانه ي به كيك له كه رمترين رؤژه كانى مانگى ژووئيه، خوى ده چه كاندا ره ش هه لگي را، سواري، «رؤسى نانت» بوو، كلاوخوودى له سه رى نا، مه تالى به شان ييه وه هه لواسى، نيزه ي به ده سته وه گرت و له ده ركى هه سارى پشته وه كه ته ويله ي لى بوو، رووى ده سه را كرد و له وه ي كه وا سووك و ئاسان مه يدانى دابوو به هه وه سه گه وره كانى له خو شيان هه جمينى لى برابوو. به لام هيشتا وه رى نه كه وتبوو كه فكريكى ترسناك به سه ري دا زال بوو. تا ئه و جي به كه چى واى نه ما بوو په ژيوان بيته وه و له و كاره ي كه ده يو يست بيكا، چاووشى بكا. وه بى رى هاته وه كه به ئاينى پالوانان چه كي هه لنه گرتووه يانى به شي وه يه كي ره سمى نه بووه ته پالوان و هه ر له بهر ئه وه ش به پى ياساكانى پالوانى نه يده توانى و نه ده بو وايه ده گه ل هيج پالوانيك له مه يداندا به رهنگارى بكا و ته نانه ت ئه گه ر پيداويستيه كي ئه وتو بيته پيش، ده بى به ره سمى شاگرد پالوانان جلو به رگي ك بپوشى كه نيشانى پالوانه تى پيوه نه بى و هيج عه لامه تى كي له سه ر مه تاله كه ي نه بى تا رؤژي ك كه ئه م مافه به هيزى باسك و باهو ي خوى وه ده ست بخا. ئه م فكرانه ئه وى دوو دل كرد، به لام چونكه شيتيه كه ي به سه ر هه ر عه قل و مه نتيقيكدا زال بوو، لى برا وهك زور پالوانى تر كه باسى كار و ئه حوالايانى ده كتي باندا خو يندبووه وه، له ده ست هه ر كه سيك كه بو يه كه م جار ده گه لى رووبه روو بى، چهك بستينى. له مه ر بى نيشان بوونى چه كيش لى برا كه ده يه كه م ده رفه تدا چه كه كانى خوى ئه وه نده بسويتته وه كه وهك به فرى يه كشه وه سپى ببه وه بى رو قينه وه. به مجوره پالوان خيالى خوى ئاسووده كرد و دريژه ي به ريگاي خوى دا. يانى به ريگايه كدا كه ئه سپه كه ي ده رويشت، چون ئه و پى

کتیبه‌پالّه‌وانییه‌کان فیری بوو، به‌سەر زبانیدا جاری بوو و تا ده‌یتوانی لاسای شیوهی وتاری ئه‌وانی ده‌کرده‌وه. وێرای ئه‌وانه یه‌کجار زۆر ئارام و له‌سه‌رخۆ به‌رێگادا ده‌رۆیشت و رۆژیش ورده‌ورده بلیند ده‌بوو، هه‌وا وه‌ها گه‌رم بوو که بۆ تواندنه‌وه‌ی برۆکه‌مه‌شکێک که ئه‌گه‌ر ده‌سه‌ری پالّه‌واندا مابوو پێته‌وه به‌س بوو.

دۆن کیشۆت ئه‌وێ رۆژی بێ ئه‌وه‌ی ده‌گه‌ڵ رۆداویک رۆبه‌ر رۆ به‌ته‌وه، نزیکه‌ی ته‌واوی ئه‌و رۆژه به‌رێگادا رۆیی. به‌لام که‌م که‌م ناهومید ده‌بوو، چون ده‌یه‌ه‌ویست زووتر تووشی حه‌ریفیک بێ و زۆر و هێزی باسکی به‌توانای خۆی له‌سه‌ر تاکی بکاته‌وه. نووسه‌ران و میژوو نووسان گوتویانه یه‌که‌م رۆداویک که به‌سه‌ر دۆن کیشۆت هات رۆداوی پۆرت لاپیس port lapice بوو. تا قه‌مێکی تر داستانی ئاشه‌ باییه‌کان به‌یه‌که‌م رۆداو ده‌زانن، به‌لام پاش لیکۆلینه‌وه‌ی زۆر ده‌میژووی و لاتێ مانشدا بۆ من رۆون بووه‌وه که ئه‌و رۆژه پالّه‌وان تا رۆژاوا به‌خۆی و بارگینه‌که‌یه‌وه درێژه‌یان به‌رێگادا و له‌ کۆتایی ئه‌و رۆژه‌دا خۆی و بارگین له‌کاره‌وتن و وه‌ها شه‌که‌ت بوون که نه‌یان توانی چیتر بچنه‌پێش. ئه‌وجار پالّه‌وان به‌و هیوایه که کاخیکی شاهانه یا کۆخیکی شوانانه بدۆزیتنه‌وه و ده‌ویدا بۆ حه‌سانه‌وه و ده‌ست به‌ئاو گه‌یاندن جیگیر بێ، چاوی به‌ده‌ور به‌ردا گێرا تا سه‌ره‌نجام له‌ قه‌راخ رێگا چاوی به‌کاروانسه‌رایه‌ک که‌وت، ئه‌ستیره‌ی به‌ختی خۆی چاوی پێ که‌وت که به‌ره‌و ده‌روازه‌کانی کاخ رێنۆینی ده‌کا، له‌ خۆشییان ده‌ ئه‌سه‌په‌که‌ی راخوړی و له‌ سه‌ره‌تای داها تانی شه‌ودا گه‌یشته ئه‌و شوینه. ئه‌ز قه‌زا له‌ به‌ر ده‌رکی کاروانسه‌را دوو کیژی جحیل له‌وانه‌ی که پێیان ده‌لین «کچی به‌زم و شادی»^(٤٥) راوه‌ستابوون. ئه‌و دوو کیژه‌ حیزه، ده‌گه‌ڵ چهند کاروانچی ده‌چوونه سیویل (Seville) و هه‌موویان ته‌مایان وابوو شه‌وێ له‌و کاروانسه‌رایه‌ بمی‌ننه‌وه. جا چونکه هه‌رچێ به‌سه‌ر پالّه‌وانی ئیمه‌ ده‌هات، یا ده‌یدیت به‌پێی ئه‌و شتانه‌ی خۆیندبوویه ده‌ بوونه شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره، لێره‌ش که چاوی به‌کاروانسه‌را که‌وت، پێی وابوو ئه‌وه کاخیکه که هه‌ر چوار لای بورج و باره‌یه^(*) و سه‌رستوون^(*) و کۆنگره‌کانی^(*) هه‌موو زێوین و سه‌یقه‌ل کراون و کاخه‌که‌ خاوه‌ن پر دیکه که کاتی خۆی لای ده‌بن بۆ ئه‌وه‌ی که‌س نه‌توانی بێته‌ ژوو و ده‌ورانده‌وری خه‌نده‌کی قوول لێ دراوه. به‌مجۆره له‌ کاروانسه‌را که له‌به‌ر چاوی ئه‌و قه‌سه‌ریک بوو، نزیک بووه‌وه. چاوه‌پروان بوو

٤٥- مه‌به‌ست ئه‌و ژنه‌ خۆفرۆش و حیزانه‌ن که ده‌بنه‌ هۆی سه‌رگه‌رمی و رابواردنی میوان و موسافیران.

پیاویکی قووله‌ بنه‌ له‌ پشت کۆنگره‌ی قه‌سه‌روه‌ سه‌ر ده‌ربینی و به‌نیشانه‌ی هاتنی پالّه‌وانیکی نه‌ناسراو ده‌شه‌په‌وور بتوو پینێ. له‌ نزیک ده‌روازه، جله‌وی رۆسینانتي کیشا، به‌لام که دیتی ئه‌و ته‌شرفاته وه‌دره‌نگی که‌وت و ئه‌نجام نه‌دا و رۆسینانتيش بۆ گه‌یشتن به‌ته‌ویله به‌په‌له‌ بوو، ناچار له‌ ده‌روازه‌ نزیک بووه‌وه و چاوی به‌و دوو کچه‌ که‌وت که له‌وێ راره‌ستابوون که به‌بۆچوونی ئه‌و دوو شازاده‌ خانمی جوان و نازنه‌ن بوون که له‌به‌ر ده‌رگاکانی ئه‌و قه‌سه‌ر به‌شکۆیه‌ خه‌ریکی گالته و کاپه‌ کردن.

ده‌و عانه‌دا به‌هه‌لکه‌وت، به‌راز له‌وه‌رینیک که خه‌ریک بوو روه‌یه‌کی به‌رازان که بلّو بوو بوونه له‌ په‌رینیک گه‌نمدا کۆ بکاته‌وه، ده‌ شه‌په‌ووریک تووراند که بۆ خه‌رکده‌وه‌ی ئه‌م ئازده‌لانه ده‌کار ده‌کری. دۆن کیشۆت، وه‌ک ده‌یه‌ویست، له‌ جێه‌ پێی وابوو که پیاویکی قووله‌ بنه‌ هه‌والی هاتنی ئه‌وی داوه. به‌مجۆره شاد و دم به‌پێکه‌نین له‌ کاروانسه‌را و کیژه‌کان نزیک بووه‌وه و کچه‌کان هه‌ر که چاویان به‌و پیاوه‌ چه‌کداره‌ نیزه و مه‌تال به‌ده‌سته‌وه که‌وت له‌ ترسان خۆیان ده‌ژووری قه‌لا کوتاوه و هه‌لاتن، به‌لام دۆن کیشۆت که له‌و هه‌لاتنه‌یان زانی که کیژه‌کان ترساون، زوو نیقابه^(*) مقه‌وا یینه‌که‌ی لادا و رۆخساری وشک و تۆزاوی خۆی ده‌رخست و به‌قیافه‌یه‌کی میه‌ره‌بان و ده‌نگیکی به‌ویقار پێی گوتن: «خاتونه به‌رێزه‌کان هه‌لمه‌یه‌ن و ترسی هه‌یچ چه‌شنه‌ بێ حورمه‌تییه‌ک به‌دلناندان نه‌یه. چون ده‌ ئاینی پالّه‌وانیدا که کارووبیشه‌ی منه، ته‌وه‌ین به‌هیچکس به‌تایبه‌ت کیژانیک پابه‌رزی وه‌ک ئیوه نه‌دابه‌و نه‌شایسته‌یه.» کیژه‌ هه‌رزه‌کاره‌کان چاویان تێ بریبوو، به‌وردی چاویان له‌و رۆخساره‌ ناشیرینه‌ ده‌ژێر ئه‌و نیقابه‌دا ده‌کرد، به‌لام کاتیک گوتیان له‌ واژه‌ی «خاتون» بوو که ده‌گه‌ڵ شوغڵ و کاری ئه‌وان یه‌کتری نه‌ده‌گرتوه‌وه له‌ قاقای پیکه‌نینیان دا و ده‌نگی پیکه‌نین وه‌ها به‌رز بووه‌وه که دۆن کیشۆت رهنجا و به‌توندی گوتی: «ئه‌ده‌ب شایسته‌ی جوانیه‌ و پیکه‌نینیک که هۆیه‌کی سووکه‌سه‌رانه‌ی له‌پشته‌وه‌بێ، بێ ئه‌ده‌بیه‌، به‌لام من ئه‌م نوکته‌یه‌م بۆ رهنجانندی ئیوه نه‌گوت و نامه‌وێ خولقی خۆشتان بکه‌مه‌ به‌د خولقی، چون خه‌سه‌له‌تی من بێجگه‌ له‌ خزمه‌ت به‌ئیوه شتیکی تر نییه.» ژنه‌کان له‌م قسانه‌ تێ نه‌ده‌گه‌یشتن و له‌ لایه‌کیشه‌وه قیافه‌ی کریت و ناله‌باری پالّه‌وانی ئیمه، ناگری پیکه‌نینی ئه‌وان و تووره‌یی ئه‌وی زۆتر ده‌کرد، تا ئه‌و جیگایه‌ی ئه‌گه‌ر ده‌و ساته‌دا کاروانسه‌راداری قه‌له‌و، که له‌ به‌ر قه‌له‌ویان پیاویکی ئارام و له‌سه‌رخۆ بوو، نه‌گه‌یشته‌بایه، له‌وانه‌ بوو کار بکیشیه‌ جیگه‌یه‌کی ناسک و ناله‌بار. کابرا هه‌ر که چاوی به‌و رۆخساره‌ سه‌یره و ئه‌و لغاو و نیزه‌ شکاو و مه‌تاله‌کۆن و زرێ هه‌له‌وریوه که‌وت، چی وای نه‌مابوو ئه‌ویش وه‌ک کچه‌کان له‌ قاقای

پیکه‌نین بدا. به‌لام له ترسی ئه‌و ڤمووزنه چه‌کداره خۆی خپرکده‌وه و لئ برا که به‌پیز و حورمه‌ته‌وه ده‌گه‌لی بدوئ. بۆیه گوتی: «حه‌زهرتی پال‌هوان ئه‌گه‌ر به‌پیزتان بۆ مه‌نزل گرتن ته‌شريفستان هاتووته ئیره، بيجگه له ته‌ختی خه‌و که ته‌نانه‌ت يه‌ک دانه‌شی له‌م کاروانسه‌رايه‌دا وه‌گير ناکه‌وئ، هه‌مووشت هه‌رچه‌ندی دلخوازی به‌پیزتان بئ ده‌ست ده‌که‌وئ.» دۆن کيشۆت که چاوی به‌خۆبه‌که‌م زانين و ئه‌ده‌بی قه‌لاپاريز، يانی فه‌رمانده‌ی قه‌لا که‌وت – چون به‌لای ئه‌وه‌وه کاروانسه‌را که قه‌لاو کاروانسه‌راداره‌که‌ش فه‌رمانده‌ی قه‌لا بوو – ده‌جوابدا گوتی «ئهی جه‌نابی قه‌لاپاريز. من هه‌رچی بده‌نئ پيی دلخۆشم. ساز و به‌رگی سپا زيوه‌ری منه و نوئين و بانم خاک وخۆلی مه‌يدانی پيکدا‌دانه»، کاروانسه‌رادار وای بۆچوو که ئه‌و غه‌ريبه‌يه بۆيه ناوی قه‌لاپاريزی پيی دها چونکه ئه‌وی ده‌گه‌ل يه‌کيک له هه‌لاتووانی قه‌لاي کاستيل لئ تيک چوو، له حالیکدا ئه‌و خه‌لکی ئه‌ندلۆس و قه‌راخ ده‌ريای سان لۆکار San Iocar و که‌سيک بوو که ده‌زی کردندا له «کاکووس» و ده‌لاسايی کردنه‌وه و گالته‌جاويدا له خویندکاران يا ده‌لقه‌کانی ده‌رباری له‌سه‌رتر بوو. که‌وا بوو ده‌وه‌لامی ئه‌ودا گوتی: «تۆ له‌وان که‌سانه‌ی که له‌سه‌ر به‌ردی ره‌ق ده‌خه‌وی و شه‌و تا به‌يان بيیادری و ده‌توانی نه‌خه‌وی. ئیستا که وایه ده‌توانی پيلاوت له‌سه‌ر چاوم دا‌بنی و خاتر جه‌م بی له‌م کاوله کۆنه‌دا ده‌رفه‌ت يا ده‌رفه‌تانیکی زۆرت گيرکه‌وئ که نه‌ک هه‌ر ئه‌مشه‌وه به‌لکوه ده‌ته‌واوی سا‌لدا خه‌وت لئ نه‌که‌وئ.»

پاش ئه‌و قسانه، ڤکيفی دۆن کيشۆتی گرت و ئه‌ویش وه‌ک که‌سيک که به‌دريژايی ئه‌و ڤۆزه زه‌وادى له‌ت نه‌کردوه و به‌ڤۆزوو بووه له ئه‌سپ دابه‌زی و له جي‌وه ده‌ستووری به‌کاروانسه‌را دا که به‌ئه‌سپه‌که‌ی ڤابگا و تیماری بکا. چون ئه‌سپه‌که‌ی باشتري‌ن ئه‌سپيکه که تا ئیستا له دنیا دا زینی له سه‌رپشتی ڤۆندراوه. کاروانسه‌رادار چاوی له ئه‌سپه‌کرد و دیتی ئه‌و تاري‌ف و پيی هه‌لگوتنه‌ی خاوه‌نه‌که‌ی نيوه‌ی وا نييه. له‌سه‌ر ئه‌م‌ری پال‌هوان ئه‌سپي ده‌ته‌ويله کيشا و به‌ستيه‌وه و گه‌ڤاوه دیتی که‌که‌کان ده‌گه‌لی ئاشت بوونه‌وه و خه‌ريکن چه‌ک و زڤيی له به‌ر دامال. تا ئه‌وکاته زڤيی سه‌ر سينگ و شانيان دا‌که‌ندبوو، به‌لام هه‌رچی کرديان و کرانديان نه‌يانتوانی تۆقی ئاسنيني ده‌وری گه‌ردنی و کلاخووده لارو گيرکه‌ه‌ی که به‌نه‌واری سه‌وز ليک به‌سترا‌بوون، ده‌ربين. چون نه‌يانده‌توانی گريی نه‌واره‌کان بکه‌نه‌وه، ده‌يانويست بيانبرن، به‌لام دۆن کيشۆت به‌هيچ شي‌وه‌يه‌ک ڤازی به‌وکاره نه‌بوو، به‌باشتری زانی که ته‌واوی ئه‌و شه‌وه به‌کلاخوود دانيشی، هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ش قيافه‌ی وه‌ها سه‌ير و خه‌نده‌دار بوو که سه‌ر به‌قور پيی پيی ده‌که‌نی. له کاتی ئه‌و

ته‌شريفاته‌دا، دۆن کيشۆت به‌متمان‌ه‌ی ئه‌وه که‌که‌کان که لي‌باسيان له‌به‌ر دا‌ده‌که‌ند له خاتوونه به‌پیزه‌کانی کاخه‌که‌ن ڤووی تی کردن و به‌نه‌رم و نيانيه‌کی زۆره‌وه ئه‌و شي‌عرا‌نه‌ی بۆ خویندنه‌وه که به‌شيک بوون له ئاسه‌واری شي‌عری کۆن.^(٤٦) «هه‌رگيز هيچ پال‌هوانیک وه‌ک دۆن کيشۆت له‌و کاته‌دا که له گوندي خۆپرا هات نه‌که‌وته به‌ر لوتف و پي‌ڤراگه‌يشتنی خاتوونان. کيزه‌کان به‌خۆی را‌ده‌گه‌يشتن و شازاده خانمه‌کان ئاگاداريان له ئه‌سپه‌که‌ی ده‌کرد. چون ئه‌ی خاتوونه نازه‌نينه‌کان ناوی ئه‌سپه‌که‌ی من، ڤۆسينانته، هه‌ر وه‌ک ناوی منی غولامی ئیوه، دۆن کيشۆتی مانش. هه‌ر چه‌ند من ده‌مويست له ڤيگه‌ی نيشاندانی ئازايه‌تی و خۆبه‌خت کردن له‌ڤي ئیوه‌دا بنا‌سريم، به‌لام پي‌داويستی هينانه‌وه‌ی شي‌عری لانسي‌لۆ بوو به‌هۆی ئه‌وه که زووتر له کاتی دياري‌کراو ئیوه له ناوونيشانی من خه‌به‌ردار بينه‌وه. به‌لام ئه‌و ڤۆزه دادی که ئیوه خاتوونانی خاوه‌ن شه‌وکه‌ت، فه‌رمان بده‌ن و من فه‌رمان جي‌به‌جي بکه‌م و هي‌زی شان و باهۆم شاهیدی ئاره‌زووی من بۆ خزمه‌ت کردن به‌ئیوه بی.» کچه هه‌رزه‌کاره‌کان که بۆ بيستنی ئه‌م چه‌شنه فه‌رمایشاته خه‌لق نه‌کرا‌بوون جوابيان نه‌داوه و لي‌يان ڤرسی ده‌يه‌وئ شتيک مه‌يل بکا؟ دۆن کيشۆت گوتی «هه‌رچی بی پيی ڤازيم و ئه‌گه‌ر به‌هه‌له نه‌چوويم، هه‌موو شتيک به‌ميزاجی من سازگار.»

به‌خته‌وه‌رانه ئه‌و ڤۆزه هه‌يني بوو، له ته‌واوی کاروانسه‌رادا بيجگه له چه‌ند کوت گۆشت ماسی ئه‌ويش له ماسی وشک کراو که ده‌هه‌ریمه جۆراوجۆره‌کاندا سه‌گ ماسی، ماش، يا که‌پووريان پيی ده‌لين هيچ شتيکی تر وه‌ده‌ست نه‌ ده‌که‌وته. له جه‌نابی پال‌هوانيان ڤرسی که سه‌گ ماسی ده‌خوا يا نا، و بۆ ڤوون کردنه‌وه گوتيان که بيجگه له‌و ماسيه‌ی هيچ نه‌وعیکی تريان نييه. دۆن کيشۆت گوتی: «ده‌خۆم به‌ومه‌رجه‌ی چه‌ند کوتيکم بده‌نی تا به‌جيگه‌ی قزل ئالايه‌کی ته‌واو حيساب بکري، چون ئه‌گه‌ر قه‌رار بی هه‌شت ڤينال ڤوولم بده‌نی، ته‌فاوه‌ت ناکا ئه‌و هه‌شت ڤيناله ڤوولی ورد بی يا سه‌که‌يه‌کی هه‌شت ڤينالی. له لايه‌کی تريشه‌وه ره‌نگه هه‌مان سه‌گ ماسی وه‌ک گوشت گوتلک که له گۆشتی گا ناسکتره و يا گوشتی گيسک که له گۆشتی بز نهرمتره، له باقیی گوشت ماسيه‌ی‌کان باشتري بی. به‌هه‌ر حال هه‌رچی هه‌يه زوو بۆم بي‌ين چون زه‌حمه‌تی هه‌لگرتنی چه‌کوچۆل ته‌نيا به‌زگی تير مه‌يسه‌ر ده‌بی.» مي‌زی خواردنی دۆن کيشۆت‌يان له به‌ر ده‌رکی کاروانسه‌را دانا تا جيگه‌ی فينکتر

٤٦- ئه‌م چه‌کامه کۆنه هه‌مان چه‌کامه‌ی لانسي‌لۆ پال‌هوانی ئه‌فسانه‌يه‌يه که ده‌لی: «هيچ کام له پال‌هوانانی دنیا، نه‌که‌وته‌ن ڤير لوتف و لاواندنه‌وه‌ی خاتوونان، مه‌گه‌ر لانسي‌لۆ...».

بى و کاروانسه رادار خۆراکىكى لهو سهگ ماسییه بۆ هینا که زۆر خراب دروست کرابوو، چاشنییهکی زۆر خراپیشی لى درابوو دهگهڵ هیندیك نانی برشاو(*) که بهقهدهر چهکوچۆلى پالەوان رهش و برشاوی بوو. دیتنى خۆراک خواردنى دۆن کیشۆت سهر بهقۆزى دهخستنه پیکه نین، چون کلاو خوده کهى هەر لهسهرى بوو، نیقابه کهى لادابوو و بهدهستی خۆى نهیده توانی شتیک دهزاری خۆى بنى و ناچار کهسیکی تر دهبووایه پارووی دهزاری پاكا و یهکیک له ژنهکان ئەم ئەرکهی بهئەستۆ گرتبوو. خواردنه وهی ئاو یا شهراب ئەستهم و دژوار بوو، پهنگه ئەگهه فکریک بهبیری کاروانسه دار نهگه پشتبایه، ئەو شهوه پالەوان له توونیان خنکابا، بهمجۆره که کاروانسه رادار قامیشیکی هینا و هەر دووک سهرى کون کرد، سهریکی دهزاری دۆن کیشۆت پاکرد و لهسه ره کهى تر را شهرابی تى کرد. پالەوانى بى ئەنوا ئەو هه موو مه راره تهی دهکیشا، بهلام حازر نه بوو ته سمه ی کلاوه کهى هه لبرن. دهو ئاندا پیاویک که کاری یهخته کردن و خهساندى به رازان بوو، بههه لکه وت هاته کاروانسه را و کاتی وه ژوور کهوتن، پینج شهه جارن ده بلویری خۆى تووراندا، هەر ئەوهش بوو بههۆی ئەوه که دۆن کیشۆت دهخه یالاتهکانى خۆیدا شیلگیرتر بى و پى و ابى که ده قهسریکی ناویه ده ره وهدا بى و وای دابنى که خۆراکیان دهگهڵ نه وای مۆسیقا بۆ هیناوه و پى و ابى ئەو سهگ ماسییه قزل ئالایه و ئەو کهه تیهو حیزانهش، خاتوونى بهشان و شکۆى ده بارین و کاروانسه راداریش قه لپاریزی کاخیکی به شکۆیه. بهم هۆیه ته ما گرتن و دهست به کار بوون بۆ ده رکه وتنى به پى و یست زانى. بهو حاله شه وه، فکریک ئازاری دهدا ئەویش ئەوه بوو که به ئاینى تايبه تی پالەوانى دهست به کار نه بووه، چون به بر وای ئەو تا کاتیک نه گاته پله ی پالەوانى، به پى یاسا نهیده توانی ده هیچ کاره ساتیکدا ده رگیر ببى.

له مه ره ئەوه ی دۆن کیشۆت، به شیوه یه کی شیرین و خۆش،

ناوی پالەوان وه رده گری

دۆن کیشۆت که ئەم فکره ئازاری دهدا به په له شامه فه قیرانه کهى کاروانسه رای خوارد، پاشان که دهستی له خواردن کیشاوه، بانگی کاروانسه راداری کرد، دهگهڵ خۆى بر دییه تهویله، ده رگای تهویله ی قه پات کرد و ده به رانه بر کاروانسه راداردا که وته سه ر چۆک و گوتى: «ئەى پالەوانى خاوهن ریز، من له به ریزتان تکایه کم هه یه که هه م ده بى ته هۆى شانازى ئیوه ی پایه به رز و هه م ییش خزمه تى کی گه وره یه به به ره ی ئاده م یزاد و تا کاتیک له روى لوتف و مه رحه مه ته وه به لئینیم پى نه ده ی که به قسه م ده که ی، لیره هه لئناستم» کاروانسه رادار که میوانى خۆى له به ر پى خۆیدا دیت و ئەم قسانه ی گوی لى بوو بى ئەوه ی بزانی ده بى چ بکا و چ بللى به سه رسورماوییه وه چاوی ده و برى، تى کۆشا میوان به رزکاته وه سه ر پى، به لام تا قه ولى نه دا که خواهیشتى پالەوان به جى بى نه ی توانى ئەو کاره بکا. دۆن کیشۆت گوتى: «من له پله و پایه ی حه زره تی ئیوه بى جگه له وه چاوه را و نییه کم نه بوو، ئیستا مه به ستى خۆمتان به عه رز راده گه یه نم: خواهیشتى من که ئیوه قبو لئان فه رموو ئەوه یه که سه به ی به یانى به ئاینى تايبه ت شانازى پله ی پالەوانیم پى ببه خشى. من ئەمشه و سه رتا پا به چه که وه ده نوێژخانه ی ئیره دا شه و بیدار ده بم و سه به ی به یانى وه ک عه رزم کردى ئەو رپۆره سمه ی که ئەو هه مووه به ئاره زوویه بووم، ئەنجام ده درى تا بتوانم، ئەو جوژه ی پى و یسته، ده دنیاى پان و به ریندا، به شوین رووداوى پالەوانیدا، به مه به ستى یارمه تیدانى نیازمه ندان و هه ژاران و به پى ئاینى پالەوانى و ئەرکی پالەوانانى سه رگه ردان که شوورى ئەم چه شنه ئازایه تی و قاره مانه تیه یان ده سه ر دایه، هه رپه مه بکه م.»

کاروانسه رادار که وه گ گوتمان، کابرایه کی تا راده یه ک فیل باز بوو، پى شه کیش گومانى ئەوه ی کرد بوو که میوانه که ی عه قلى سووکه کاتیک ئەو قسانه ی بیست گومانى لى بوو به یه قین، به لام بۆ ئەوه ی زه مینه ی به زمى کی خۆش دهو شه وهدا بۆ خۆى دابین بکا، وه سه ر خۆى نه هینا و ده جوابدا گوتى که پالەوان مافى خۆیه تی وه ها ئاره زوویه کی هه بى و گرتنى

وه‌ها ته‌مايه‌ک (**)) له لايه‌ن نه‌جيب زاده پايه‌به‌رزه‌کان که دؤن کيشوټيش به‌ديمه‌ن و رواله‌تی رازاوه و هه‌یکه‌ل و سه‌رو پوټه‌راکی و ټچووويه‌وه، ده ريزی ټه‌واندایه، ويستیکی سروشتی و مه‌نتیقيیه. پاشان درټزه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «منبش ده سه‌رده‌می لاه‌وتیما ټه‌و ټه‌رکه ټاپرومه‌ندهم هه‌بوو، به‌هه‌موو شوټیټکی ټه‌م جیهانه‌دا و به‌دوای روودای پرکاره‌ساتدا که‌راوم، شاره‌دی بالآ به‌رزان له مالاکا و دورکه‌کانی رپارون Riaron و قوتب نمای سیویل و کاریزی سه‌گووی Segovie و کارگه‌ی روټکیټیسی والانس و سه‌مای دارینی غه‌ناته Gre-nade و قه‌راخه‌کانی سان لوکار و ره‌وه ټه‌سپه‌کانی کوردوه Cordue و که‌لاه‌وه‌کانی شاری تولیده Toleda و زور شوټی ترم دیتوه و له هه‌موو جیگایه‌ک توانیومه هټزی باسک و زه‌بری ده‌ستی خوټم، نیشان بدهم. له هه‌موو شوټیټک بوومه‌ته هوی زوټم و ده‌ستدرټزی و ده‌گه‌ل بیوه‌ژنان که‌یفم کردوه و په‌رده‌ی کچټینی زور کیژانم دراندوه، زورم هه‌تیو مه‌تیو فریوداون و سه‌ره‌نجام ده هه‌موو مه‌که‌مه و ده‌رباره‌کانی ټه‌سپانیادا خوټم خسته سه‌ر زبانان و ناوبانگم روټیشت، ټیستاش پاش ټه‌و هه‌موو کاره‌ساتانه لټره ده‌کاخ‌ی خوټدا دانیش‌تووم و به‌سه‌روه‌ت و سامانی خوټم و دیتران به‌ری ده‌چم. له پالاه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، ته‌نیا له به‌ر ټه‌وه‌ی زورم خوټم ده‌وین، په‌زیرایی ده‌که‌م، به‌و مه‌رجه‌ی ټه‌وانیش له پاداشتی ټه‌و نیازپاکیه‌ی مندا نه‌غدینه‌ی خوټان ده‌گه‌ل من به‌ش بکه‌ن.» هه‌روه‌ها کاروانسه‌رادار به‌دؤن کیشوټی گوت که ده‌قه‌سری خوټدا نوټ‌خانه‌ی نییه تا پالاه‌وان شه‌و به‌چه‌که‌وه کټشک بدا چون نوټ‌خانه‌که ټیک دراوه تایه‌کی تازه‌تری له شوټنه‌که‌ی دروست بکه‌نه‌وه. به‌لام ټه‌گه‌ر پټویسته ده‌توانی ټه‌و شه‌ویدارییه له هه‌ر شوټیټک که به‌دلی بی ټه‌نجام بدا، و باشته ټه‌وه‌یه‌که شه‌وه‌که‌ی ده‌ه‌وشی کاخدا به‌رټه سه‌ر تا سه‌به‌ی به‌یانی به‌ویستی خوداوه‌ند، ته‌واوی رټوره‌سمه‌کان به‌ټه‌نجام بکه‌ن و ټه‌و به‌شټوه‌یه‌کی گونجاو پله‌ی پالاه‌وانی و ده‌ده‌ست بیټی و بیټه پالاه‌وانی‌کی بی وینه‌ی ټه‌م جیهانه.

بیجگه له‌وه، کاروانسه‌رادار لټی پرسی که پوولی نه‌غدی هه‌یه؟ دؤن کیشوټ جوابی داوه که فلسیکی پی نییه چونکه ده داستانه پالاه‌وانیه‌کاندا له هټچ کوټی نه‌خیټندوه‌ته‌وه که پالاه‌وانی سه‌رگه‌ردان پوول و پاره‌یه‌کی هه‌لگرتی. کاروانسه‌رادار له وه‌لام دا گوتی که پالاه‌وان لټ‌ره‌دا به‌هه‌له‌چوه، چون هه‌ر چه‌ند ده داستانه‌کاندا ټیشاره‌یه‌ک به‌و باسه نه‌کراوه، چونکه نووسه‌رانی ټه‌م داستانه‌له به‌پټوستیان نه‌زانویه مه‌تله‌بیکی ټاوا ټاشکرا و بی هه‌میته بنووسن و وه‌بیر بخه‌نه‌وه که پالاه‌وان ده‌بی پاره و کراسی سپی ده‌گه‌ل خوټی هه‌لگرتی، به‌لام نابی له‌سه‌ر ټه‌و بنه‌مایه وا بزانه‌ن که پټویست ناکا پالاه‌وانانی سه‌رگه‌ردان

پاره و پوول ده‌گه‌ل خوټان هه‌لگرن. به‌مجوره کاروانسه‌رادار به‌متمانه‌ی ته‌واو جه‌ختی له‌سه‌ر ټه‌وه‌کرد که ته‌واوی پالاه‌وانان که ناو و ناوبانگیان هه‌زاران کټیټی پر کردوه‌ته‌وه ده هه‌موو سه‌فه‌ر و کاره ساتټکدا کیسه‌ی پر له نه‌غدینه و چه‌ند ده‌ست جلو‌به‌رگ و سندوقچه‌یه‌کی پر له مه‌ره‌م و ده‌رمان بو ساریټ کردنه‌وه‌ی برینه‌کانیان ده‌گه‌ل خوټان بردوه. دیسان درټزه‌ی پی دا و گوتی: «ده راستیدا له‌و ده‌شت و بیابانانه‌دا که پالاه‌وانان شه‌ریان کردوه و برینیان هه‌لگرتوه، هه‌میشه وا نه‌بووه که که‌سټک ده‌سته‌ونه‌زه‌ر له‌وی روه‌ستابووی و برینه‌کانیانی ده‌رمان کردی. مه‌گه‌ر ټه‌وه‌ی پالاه‌وانان دؤستیکی حه‌کیم و جادوگه‌ریان هه‌بووی که ده‌ستبه‌جی که‌نیزه‌کټک یا غولامیکیان له‌سه‌ر په‌له هه‌ورټک به‌ټاسماندا هټنابی و شووشه ټاویکیان به‌چه‌ندین تایه‌ته‌ندییه‌وه ده‌گه‌ل خوټ هټنابی که به‌خواردنه‌وه‌ی چه‌ند دلټټیک له ټاوه‌که هه‌موو برینه‌کانیان ساریټ بوینه‌وه به‌جوریک که پیټ وابی هه‌رگیز ټه‌له‌میان (**)) نه‌گه‌بیټی و نووکه ده‌رزیه‌کیان تیرانه‌چووی. به‌لام پالاه‌وانانی که‌ونارا که ده‌ستیان به‌م شته رانه‌گه‌یشتوه هه‌مووکات به‌مه‌رجی عه‌قلیان ده‌زانی که مه‌یته‌ره‌کانیان نه‌غدینه و پټداویستی برینټیچی و مه‌ره‌می جوراجوریان پی هه‌بی و ټه‌گه‌ر به‌هه‌لگه‌وت پالاه‌وانان مه‌یته‌ریان نه‌بوویه - که زورکه‌م وا ده‌بوو - به‌ناچار خوټان ټه‌و پټداویستیانه‌یان ده‌خورجټیټکی په‌شمن و ره‌نگاوره‌نگ دهنه و له پاش ته‌رکی ټه‌سپی خوټان ده‌به‌ست. خه‌لک لایان و ابوو شټیټکی به‌نرختر له داووده‌رمان ده‌و خورجینه‌دایه، چون بیجگه له‌م مه‌وریده تایه‌تییه ده ټاینی پالاه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا خورجټن له پاش ته‌رکی ټه‌سپ به‌ستن باو نه‌بووه» له ټاکامدا کاروانسه‌رادار زور شتی پی پراگه‌یاند و ته‌نانه‌ت وه‌ک پالاه‌وانیټک که به‌پټی پټداویست و نیاز ټه‌وه‌ی لازمه، به‌شاگردی خوټی فټرده‌کا، به‌دؤن کیشوټی ټه‌مر کرد که له‌مه‌و دوا بی پوول و بی توټشه و زوادای رټگا و که‌ره‌سه‌ی پټویست وه‌ری نه‌که‌وی و ده‌بینی که ټه‌و تټیبینیانه زورتر له‌وه‌ی خوټی فکری لی کردوه‌ته‌وه، به‌کاری دټ و ده‌بیته مایه‌ی خوټشالی. دؤن کیشوټ به‌لټینی دا که رټنوینییه‌کانی ټه‌و موویه‌موو ده‌کار بیټی.

ده‌ستبه‌جی هه‌موو پټداویستییه‌ک دابین کرا تا دؤن کیشوټ ټه‌و شه‌وه‌ی ده‌ه‌وشی ته‌ویله‌ی ته‌نیشت کاروانسه‌رادا به‌چه‌کوچوله‌وه به‌شه‌ویداری و کټشک کټشان به‌رټه سه‌ر. پالاه‌وان هه‌موو پارچه چه‌که‌کانی خوټی کو کرده‌وه و له‌سه‌ر ټاوخورگه‌یه‌کی به‌ردینی قه‌راغ چالوټیکی دانان. پاشان مه‌تالی به‌شانیه‌وه هه‌لواسی و ټیزه‌ی به‌ده‌سته‌وه گرت و به‌ټارامی ده‌ستی کرد به‌پیساه کردن به‌ده‌وری ټاوخورگه‌که‌دا. کاتټک دؤن کیشوټ ټه‌م

که‌شتی شه‌وانه‌ی ده‌ست پټکرد شه‌و به‌سهردا ده‌هات کاروانسه‌رادار داستانی دټوانه‌یی میوانی خوی و شه‌ویداریه‌که‌ی به‌چه‌ک و نه‌سله‌حه‌وه و پټوره‌سمیک که ده‌بی دټون کیشوتی تټدا بیټه پالټوان بټ هم‌وو نه‌و که‌سانه‌ی که له کاروانسه‌رادا بوون حیکایه‌ت کردبوو. میوانان که لهو شټیتیه سهر و سه‌مه‌ره‌یه واقیان وټما بوو رټیشنن تا له دور، چاو له دټون کیشوت بکه‌ن. پالټوان جاروبار سه‌برسه‌بر پیاسه‌ی ده‌کرد و جاروباریش پالی وه نیزه‌که‌ی هدا و زه‌ق زه‌ق چاوی ده‌چه‌کوچټله‌کانی ده‌بری و تا سه‌عاتیک ته‌واو چاوی لی نه‌ده‌ترووکاندن. شه‌و دره‌نگان بوو، به‌لام پرسنگی مانگه‌شه‌و، نه‌ستیره‌گه‌شه‌ی به‌زانده‌بوو، وه‌ها رووناک بوو ده‌بووایه ده‌زوی له‌به‌ر به‌ده‌رزیه‌وه بکه‌ی، به‌جوړیک که ههرچی شاگرد پالټوان ده‌یکرد هم‌وو ده‌یانده‌ت.

ده‌و چرکه ساته‌دا یه‌کټک له ئټسترداره‌کان که له کاروانسه‌رادا نوتراغی کردبوو هه‌وه‌سی کرد بروو ولاغه‌کانی ناو بدا و بټ نه‌نجامی نه‌م کاره ده‌بووایه چه‌که‌کانی دټون کیشوت له‌سهر ناوخورگه‌که هه‌لگیرین. پالټوان ههر که چاوی به‌کابرا که‌وت به‌سهریدا گوراند و گوتی: «نه‌ی ره‌شایی، نه‌ی پالټوانی به‌وره که به‌مه‌به‌ستی ده‌ستدریژی به‌چه‌کوچټلی نازترین پالټوانی سه‌رگه‌ردانی عالهم که هټشتا که‌س وه‌ک نه‌و شمشیری له که‌مه‌ر نه‌به‌ستوو، هاتوو به‌پیش. نامان، سه‌د نامان نه‌گه‌ر ناته‌وټ گیانته له‌سهر نه‌و جه‌ساره‌ته‌ت به‌خت بکه‌ی، بکشټیوه دواوه و ده‌ست بټ لای نه‌و چه‌کانه درټټ نه‌که‌ی!» ئټستردار گوتی نه‌دا نه‌و قسانه و له‌و بی‌مبالاتی و گوتی پی‌نه‌دانه‌ش زیانی پی‌گه‌یشت و نه‌گه‌ر بی‌په‌روا نه‌بووایه نه‌و به‌لایه‌ی به‌سهر نه‌ده‌هات. به‌لام به‌پټچه‌وانه ده‌ستی درټټ کرد و چه‌کوچټل و خرتوپرتی دټون کیشوتی توور هه‌لدا گو‌شه‌یه‌ک. دټون کیشوت که وای دیت سه‌ری به‌روه نامان به‌رز کرده‌وه له کاتیکدا ده‌تگوت رټوی خوی پیشکه‌ش به‌دټولسینه ده‌کا، ده‌نگی هه‌لټنا و گوتی: «نه‌ی دل‌به‌ری من، ده‌بینی که بټ یه‌که‌مجار بی‌حورمه‌تیم پی‌کراوه و نه‌تک کراوم. به‌هاوارم بکه‌! و نه‌کا که سایه‌ی لوتف و مه‌رحه‌مه‌ت له‌م یه‌که‌مین کاره‌ساته‌دا له سه‌رم که‌م بکه‌یه‌وه!» و له کاتیکدا هه‌ژده‌ر(*) هه‌ژده‌ر نه‌و قسانه‌ی ده‌کرد مه‌تالی هه‌لداشته که‌ناریک و به‌ههر دووک ده‌ستان نیزه‌ی به‌رز کرده‌وه و زه‌بریکی وه‌ها گرچوویری له ته‌پلی سه‌ری ئټستره‌وان دا که کردیه نه‌خشی زوی و وه‌های لی کرد که نه‌گه‌ر زه‌بریکی تری لی دابا ئټتر نیازی به‌چوونی لای هیچ برینکاریک نه‌ده‌ما. پاش ته‌واوکردنی نه‌و کاره چه‌که‌کانی خوی کټ کرده‌وه و دیسان ههر به‌و نارامیه‌ی پټشوو ده‌ستی کرده‌وه به‌پیاسه له درټټایی و پانایی حه‌وشه که‌دا.

هټندیک دواتر یه‌کټک له هاورپییانی ئټستره‌وان بی‌نه‌وه‌ی ناگای له‌و رووداوه بی‌ چون هاورپیکه‌ی ئټستا به‌پټه‌وشی له‌سهر زه‌وی که‌وتبوو - به‌نه‌زمی ناودانی ئټستره‌کانی له چالټوکه‌ نریک بووه‌وه. به‌لام له‌وکاته‌دا که چه‌کوچټله‌کانی دټون کیشوتی له‌سهر ناوخورگه‌ی به‌ردین وه‌لا ده‌برد، له نه‌کاو پالټوان بی‌نه‌وه‌ی ده‌نگی لیټه بی‌یا له به‌ر که‌سیک بی‌پټه‌وه، دیسان مه‌تاله‌که‌ی فرټی دایه لایه‌ک و نیزه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و زه‌بریکی وه‌های له‌سه‌ری کابرا دا که ههر چه‌ند که‌لله‌ی پرټ و بلاو نه‌بوو، به‌لام له چوار لاهه قه‌لشی تی‌که‌وت. هه‌موو دانیشتونانی نه‌و کاروانسه‌راهیه و له‌وانه کاروانسه‌رادار به‌بیستنی شه‌قه‌ی نه‌و زه‌بره، سه‌ر لټیواوانه هه‌لاتن بزنانن چ قه‌وماوه. دټون کیشوت هه‌رکه چاوی پټیان که‌وت مه‌تالی هه‌لگرت و شمشیری ده‌ست دایه و ده‌نگی لی هه‌لټنا: «نه‌ی دل‌به‌ری مانگ روخساری من، نه‌ی هی‌ز و تینی دلی هه‌ژاری من، ئټستا کاتی نه‌وه هاتوو که نه‌زه‌ری لوتفی خوت بکه‌یته سه‌ر نه‌م پالټوانه که به‌نده‌ی تو به‌و که‌وتووته به‌ر مه‌ترسی رووداوی سامناک»: نه‌و واژانه وه‌ها هی‌زیک‌ی دا به‌دلی پالټوان که نه‌گه‌ر هه‌موو ئټستردارانی دنیای وه‌سه‌ر گه‌رابان، هه‌نگاوټیک پاشه‌کشه‌ی نه‌ده‌کرد. هاورپییانی نه‌و دوو برینداره کاتیک دټونستانی خویان به‌و جوړه دیت له دوروه دټون کیشوتیان به‌رده‌باران کرد و نه‌ویش تا ده‌یتوانی خوی ده‌ ژیر مه‌تالدا حاشار هدا و بټ نه‌وه‌ی چه‌که‌کانی له ده‌ست نه‌چن له ناوخورگه‌ی چالټو دور نه‌ده‌که‌وته‌وه، کاروانسه‌رادار ده‌یزقاند و ده‌یگوت که نه‌ی جه‌ماعه‌ت له کټلی بینه‌وه. من پټم گوتبوون که نه‌و پی‌اوه عه‌قلی ده‌ سه‌ریدا نیبه و شټته و چون دټوانه‌یه نه‌گه‌ر هه‌مووتان بکوژی ئیرادی لی ناگیری. له‌ولا شه‌وه دټون کیشوت هاورای ده‌کرد و نه‌و عالهمه‌ی به‌بی‌دین و غه‌یان ناو ده‌برد و ده‌یگوت که خاوه‌نی نه‌و قه‌لایه پالټوانیک‌ی نه‌مک به‌حه‌رام و بی‌نه‌ده‌به، چون ئیزنی داوه ده‌گه‌ل پالټوانی سه‌رگه‌ردان به‌مجوره هه‌لسوکه‌وت بکه‌ن. دوايه درټټه‌ی به‌قسه‌کانی هدا: «من نه‌گه‌ر گه‌یشتبامایه پله‌ی پالټوانی تیم ده‌گه‌یاند که غه‌یانه، به‌لام ئیوه نه‌ی خوټریه پی‌اوه‌کان هیچتان به‌به‌نی ئادم نازانم. ئیوه ههر چه‌ندی ده‌توانن به‌ردم پټداده‌ن و ئیم وهرنه پټشتر و هی‌رشم بټ بین! ده‌بین که نه‌م جه‌ساره‌ته شټتانه‌یه تا چه نه‌ندانزه‌یه‌ک بټان به‌گران ته‌واو ده‌بی.» و نه‌م قسانه‌ی به‌قیافه‌یه‌کی وه‌ها لټبر‌اوانه و به‌ده‌نگیک‌ی وه‌ها مه‌غروورانه ده‌گوت که هی‌رش به‌ران له ترسان له سه‌رجټی خویان وشک هه‌لاتبوون، تا نه‌و جټگه‌ی له ترسان به‌قسه‌ی کاروانسه‌راداریان کرد و ده‌ستیان له به‌رد هاوریشن هه‌لگرت. نه‌وجار دټون کیشوت ئیزنی پی‌دان برینداره‌کانیان به‌رن و خوی، ههر به‌و یقار و نارامیه‌ی پټشوو درټټه‌ی

بهشه و بیداری و کیشک کیشان دا .

کاروانسه رادار چی تر نهیده توانی جلفریه کانی(*) میوانی خوئی قبول بکا و لی بپا پیش ئه وهی کاره ساتیکی تر بقه ومی هه رچی زووتر دهره جهی پالنه وانى بدا به دؤن کیشوت . بهم هؤیه وه به ترس و له رزیکى زوره وه لیى نریک بؤوه و له بی شه رمیى ئه و جه ماوهره ی که هیرشیان بؤ هیئا بوو ، ئویش رچی خه به ردار نه بوو ، عوزری خواست ، به تابهت که ئه وانیش به باشی ته می کرابوون و به سزای کارى ناشیرینی خوین گه شتیبوون . ههروه ها دوپاتی کرده وه که له م قه سردها نوپژخانه نییه ، به لام بؤ نه جامدانی باقیی کاره کان نوپژخانه پیویست نییه . چون به پیی ئه و ناگاداریانه که ئه و له ئاینی پالنه وانى هه یه تی دهرانى که بؤ گه شتن به و پله و پایه یه ، ئه سل ئه وه یه که دوو زهر له شانوپشتی شاگرد پالنه وان بدری و ئه و کاره له نیوه راستی بیابانیشدا ئه نجام دهری . له مه ر شه و بیداری و کیشک کیشان به جلوبه رگی شه ره وه ئه وه ی پیویسته کراوه ؛ چون بؤ ئه م کاره دوو سه عات وهخت به س بوو له کاتیکدا پالنه وان چوار سه عات بیداری و بی خه ویی کیشاوه .

دؤن کیشوت قسه کانی کاروانسه راداری باوه ر پی کرد و گوتی که بؤ ئه نجانی فه رمانی ئه و ئاماده یه و تکای کرد که ئاینی دیاریکراو هه رچی زووتر کو تایی پی به پینرئ و گوتی : «ئه گه ر من بگه مه پله و پایه ی پالنه وانى و دیسان هیرشم بؤ بیئن ، تاقه که سیک له م قه سردها به زیندووی نا هیلمه وه مه گه ر ئه وه ی که تو لایه نگرى لی بکه ی ، که ئه لبه ته له به رخاتری تو دهبه خشم» ، قه لاپاریز که له م قسه یه هیندیک ئارامی خه یالی بؤ پیک هاتبوو بؤ لای دهفته ریک چوو که حیسابی کاو و جوی ئیسترداره کانی تیدا دهنووسی . پاشان زور زوو ده گه ل کوریکى میرمندال که کوته شه میکی چکوله ی به دهسته وه بوو ده گه ل دوو کیژه هه رزه کاره کان گه راوه ئه و شوینه ی که دؤن کیشوت چاوه روانی بوو . فه رمانی به پالنه واندا که بکه ویتته سه رچوک ، پاشان له رووی دهفته ره که ی ، وهک ئه وه ی ویردودوعای پیروژ ده خوینیه وه ، دهستی کرد به ورته ورت . ده نیوه راستی دوعاکانیدا زه بریکى توندی له نیوشانی دؤن کیشوت دا و به روا لهت هه روا خه ریکی دوعا کردن و ویرد خویندن بوو . پاش ئه وکاره ئه مری به یه کیک له خانمه کان کرد که شمشیر له که مه ری پالنه وان به سه تی و خانم له سه رخو به نازوغه مزه یه کی زوره وه و به خو ر اگریه وه ئه و کاره ی ئه نجام دا ؛ چون هه رکام له پاژه کانی ئه نجامدانی ئه و ته شریفاته ئه وه نده مه سخه ره و پیکه نینی بوون که پیوا به زحمهت خوئی پی راده گیرا . به لام ئه و دلاوه ریانه ی که له شاگرد پالنه وانى دیترا بوو ، پیکه نینی پی کردبوونه ریزدانان و خو ر اگرتن . خاتوونی میه ره بان که شمشیری که مه ری

دؤن کیشوتی ده به ست گوتی : «خوای مه زن به ریزتان ئاخر به خیربکا و ده شه ره کاندا سه رکه و تنت به نسیب کا!»

دؤن کیشوت ناوی کیژه که ی پرسى تا بزانی له مه و دوا قه رزدارى لوتفی کییه ، چون له دلیدا بوو که ئه وه ی دوشانازیانه دا که وه ده ستیان دینى به شدار بکا . خانم به کړنو وشه وه وه لام ی داوه که ناوی تولوزا Toloza یه و کچی پینه چیه کی خه لکی شارى تولىده و له ده که (*) یه کی چوینی «سانکوییه نایادا»^(۷) مزلیکی هه یه و له هه ر شوینیک بی به دل و گیان خوئی به خزمه تکاری پالنه وان دهرانى و به وه لی نیعمهت و ئه ربابی خوئی داده نئ . دؤن کیشوت خواهیشتی لی کرد که له مه و دوا له به ر دلی ئه و ناوی «دؤنا»^(۸) له سه رخوی دابنی و به خوئی بلئ «دؤناتؤلوزا» و خانم به لینی دا که هه روا ده کا . کیژه هه رزه کاره که ی تر مامزه ی دؤن کیشوتی به ست و پالنه وان هه ر ئه و قسانه ی به کچه که ی تری گوتبوو به ویشی گوت . کاتیک دؤن کیشوت ناوی پرسى خانم جوابی داوه که ناوی «مؤنییه ره»^(۹) و کچی ئاشه وانیکى شه ریفی خه لکی «ئانته کرایه» Antequera . دؤن کیشوت تکای له ویش کرد که له قه بی دؤنا ده کار بینی و ناوی خوئی بکاته «دؤناملینرا» . dona Molinra ئه ویشی خسته ژیر لوتف و مه رحه مه تی خوئی و ئاماده یی خوئی بؤ خزمهت و چاوه دیری راگه یاند . پاش ئه وه ی ئه و دابونه ریت و ریوره سمه که وینه ی هه رگیز نه بینداربوو به په له کو تایی پی هات ، دؤن کیشوت ئوقره ی لی هه لگیرا و ده ناگری ئیشتیادا ده سووتا که که ی ده بی پی ده رکیف بنئ و به دوا ی رووداواندا برؤا . له به ر ئه وه به هه ره مه رؤسیناننى زین کرد و سوار بوو . کاروانسه راداری به ره سمی مالوایی ده ئامیز گرت و به شوکرانه ی ئه و لوتفه ی ده حقه ی ئه ودا کردبووی و به پله و پایه ی پالنه وانى گه یاندبوو ، قسه ی وا سه یر و سه مه ره ی

۴۷ - Sanco Bienaya ناوی مهیدانیکى شارى تولیده .

۴۸ - don که ریشه ی لاتینییه که ی dominus نازناوتیکه که قه دیم ده یاندا به نه جیب زاده کان پاشان بوو به واژه یه کی ئاسایی و که وته سه ر زاران . ئه مرچ ئه م واژه به ده پیش ناوی هه ر که سیک که سه ری پیوه بی ، ده کار ده کرئ . ده فارسی و کوردیدا وهک خان یا «ئاغا» وایه . بؤ ژنان ئه م واژه به ده بیته dona که به رامبه ری «خانم» یا «به گم» یا «خات» و «خاتوون» هه . (وه رگیز)

۴۹ - La Meuniere به مانای ئاشه وانى ژنه .

۵۰ - saint Barthelemy مه به ست کوشناری فه جیعی پروتستانه کان ده زمانى پادشایه تیبی شارلی نؤیمه ، پادشای فه رانسه دایه که به دنه دانى «کاترین دؤ میدیسی» مه له که و بنه ماله ی «گیز» شه وی ۲۴ ئووتی ۱۵۷۲ رووی دا و بوو به هؤکاری شه ری ناوخو . (محمه د قازی)

دهکرد که گيڙانه وهيان لڙهدا ناگونجی، کاروانسه راداريش بۆ ئه وهی هه رچی زووتر کاروانسه راکه ی له شهري ئه و رزگار بکا، به چه ند رسته ی کورت وه لام ی دایه وه و بی ئه وهی داوای خه رج و حیسابی لی بکا به ئه مانی خودا به ریی کرد.

٤

ئه و روودا وهی پاش به جی هیشتنی کاروانسه را

به سه رپاله وانانی ئیمه هات

به یان بوو رووناکی تازه داده هات که دۆن کیشۆت له کاروانسه را هاته دهر و له وهی که سه ره نجام بوو ته پاله وان ئه وهنده شاد و خو شحال بوو که له ته پلی سه ره وه تا ته نگه ی ئه سه په که ی له خو شیان راده تله کا . به و حاله شه وه چون رینوینیه کانی میزبانی (*) خو ی له مه ر ئه وهی که ده بی پیداو یستیه کانی سه فه ر وه ک کراسی سپی و نه غدینه ده گه ل خو ی هه لگرئ وه بیر هاته وه، لی برا هه ر له و یوه بگه رپته وه مال تا هه م ئه م شتانه هه لگرئ و هه م مه یته ریکیش بۆ خو ی په یدا بکا . و بۆ مه یته ر وه رزیری جیرانی خو ی که کابراه کی فه قیر و خیزاندار بوو، به لام خودا بۆ مه یته ری پاله وانانی سه رگه ردانی خو لقا ندبوو، ده به رچاو گرت . پاش ئه و رایه ، هه وساری رۆسینانته به ره و گونده که ی خو ی وه رسووړاند و ئه سپ که ده تگوت ریگای ته ویله ی خو ی باش ده ناسی، وه های بال گرت (*) که سمی وه عه رزی نه ده که وت .

دۆن کیشۆت هیشتا ریگایه کی زۆری نه بریبوو که پیی وابوو له قوولایی میشه په که وه که له دهستی راستی هه لکه وتبوو، هاوار هاواری دلسووتینی که سپکی به گوئی دهگا . ده گه ل ئه و دهنگه دهنگه ی بیست، هاواری به رز بووه وه که: «سپاس بۆ یه زندانی مه زن که که ره می فه رموو ئاوا زوو هه لی بۆ ره حساندم که به هاواری مه زلوومان بگه م و ئه رکی سه ر شانی خو م ئه نجام به دم و له و کاره باشه ی که ده یکه م به هره ی پیویست وه رگرم . ئه م ناله ناله بیگومان هی ژن یا پیاویکی نیازمه نده که پیویستیان به یارمه تی و پشتگیری من هه یه .» ئه و جار جلّه وی رۆسینانته بۆ ئه و لایه که پیی وا بوو دهنگه که له و یوه دی با دا . هیشتا بیست هه نگا ویک ده می شکه دا نه چوو بووه به ره وه ماینیکی چاو پی که وت که له دار به روویه ک به ستر بووه وه و به داریکی تریشه وه لایکیان شه ته ک دابوو (*) که ته مه نی له پازده سال تی نه ده په ری و له سه ریرا تا که مه ری روو توقووت بوو . ئه و هاواره دل هه ژینانه هی ئه و لوه بوون و به راستیش له خو را نه بوو چون وه رزیریکی مل ئه ستوو به قایشیکی چه رمی تی بهر بوو بوو! ده گه ل هه ر زه بریک جنیویکی پی دها و قسه یه کی سوو کیشی پی ده کرد و پیی ده گوت: «زارت به سه ته و چاوت بکه وه!» لوه که ده جوابدا ده یگوت: «ئه ربابی

من، ئامان که چی تر ئو کاره ناکه! بهخوا سویند دهخۆم که چی تر وا ناکه م و قهول دهدم که له مهو پاش زۆرتر ئاگاداری میگل ب م» دۆن کیشۆت به چا و پیکه و تنی ئو دیمه نه، نه عه ره ته یه که غه زه بناکی لیدا و گوتی: «ئهی پالهوانی نامهر د، هیرش بردنه سهر که سیکی که مه جالی بهرگری کردن له خۆی نییه شایسته ی تۆ نییه. ئه گهر پیاوی سواری ئه سپت به و و نیرزه ته هه لگره (چون ههر له و شوینه که ماینه که به ستره بووه و نیرزه یه کیش به داره که وه هه لپه سیرابوو) تا پیت نیشان بدهم که ئه و په فتاره ی تۆ کاری پیاوی بی غیره ته.» وهرزیر که ئه و تاپۆ سه رتاپا چه کداره ی له ژور سه ری خۆی چا و پی کهوت که نیرزه که ی به رامبه ر به دم و چاوی به نیشانه ی هه ره شه را گرتبوو، چی وای نه ما بوو فه راقی ره ش بکا و به زبان لووسی گوتی: «عه زه ته ی پالهوان، ئه و لاه که ده بیینی من وا خه ریکم ته می ده که م، یه کیک له خزه تکارانی منه و له م ده فاره مه رم بۆ ده له وه رینی، به لام ئه وهنده بی مباله و سه ره ره یه که پۆز نییه یه کیک له مه ره کانم ون نه کا. و من که ئیستا جه زای ته مه لئ یا ده غه لئ ی ئه و ده ده مه وه ئه و ده لئ که ئه و ته می کردنه بۆ ئه وه یه که حه قه که ی پی نه دم و له رووی ناجسنیه وه یه که لئ ی ده دم. به لام من به و خودایه سویند دهخۆم که درۆ ده کا. دۆن کیشۆت گوتی: «درۆ؟ ئه ویش له لای من؟ ئه ی به د زاتی نگریس؟ سویند به و رۆزه که به نووری خۆی ئیمه رووناک ده کا، نازانم چ ده ستیکه که نه یلئ به و نیرزه یه کونکونت که م. ههر ئیستا بی عوزر و بیانوه حه قه ده سه ته که ی بده یه. دهنه به خودا سویند دهخۆم ههر ئیستا لیره ده تمرینم. زوو له و داره ی بکه وه!» وهرزیر سه ری به رداوه و بی ئه وه ی قسه یه کی تر بکا شوانه که ی له دار کرده و و پالهوان له لاه که ی پرسی که چه ندی قه رز له سه ر ئه ربا به که ی هه یه. ئه ویش گوتی: «نۆ مانگ، ههر مانگه ی حه وت رینال.» دۆن کیشۆت لئکی داوه ده کاته شیت و سی رینال، به وه رزیری ئه مر کرد، ئه گهر له ژبانی خۆی تیر نه بووه ئه و بوولئ ههر له وئ بداتی. کابرای دیهاتی که له ترسان ده له رزی، جوابی داوه ههر چه ند له بارودوخیکی دژواردایه، ههر به و سوینده ی که ده پیشدا خواردوویه تی (له حالیکدا ئه به دن سویندی نه خواردبوو) یه قین ده زانی که قه رزی شوانه ئه وهنده نییه و ده بی هیندیک لئ که م بکریته وه. چون تا ئیستا سی جووتی که وش بۆ نۆکه ری خۆی کریوه و رینالیکیشی بۆ خوین لنگرتن له کاتی نهخۆشیدا داوه که ده بی حیساب بکری. دۆن کیشۆت گوتی: «ئه وانهی ده یلئ ی هه موو دروست به لام ده بی قیمه تی که وش و حه قی خوین لنگرتن بخریته بهر ئه و کوته ککارییه ی که کردووته. پاک له پاک. ئه گهر تۆ که وش بۆ کریوه و ئه و دراندوویه تی نه تۆش به لیدان پیستی له شی ئه و به سه ته زمانه ت درپوه و ئه گهر ده لاک(*) له کاتی نهخۆشیدا خوینی لئ گرتووه تۆ ئیستا له کاتی سلامه تی و ساغیدا

خوینت رشتووه. به و حیسابه ی ئیدی هیچت پی قه رزدار نییه. وهرزیر گوتی: حه زه ته ی پالهوان، منی چاره ره ش لیره پوولیکم پی نییه. به فرموو ئاندره ده گه لم بیته وه مال تا دیناری ئاخری بده می. لاه که هاواری لئ به رز بووه وه که: ئه ی ئامان، من و ره گه ل ئه و کهوتن؛ ئاخ! ئه ی حه زه ته ی پالهوان خودا نه کا من ئه و کاره بکه م! ئه گهر به ته نیا وه ده ستی کهوم، پیستی به دنم به زیندوویی وه ک پرۆتییستانی بارتیلمی ۵۰ داده مالی. دۆن کیشۆت گوتی: نا، نا، خاترجه م به کاری وا ناکا. ئه وهنده به سه که من ئه مری پی بکه م و ئه ویش ریز بۆ فه رمانی من دابنی. به و مه رجیه ی به ئایینی پالهوانی که فه رمانی ئه و کاره ی وه رگرتووه سویندم بۆ بخوا من ئازادی ده که م بپروا و ده بمه زامن که قه رزی تۆش بدا. کورپزگه گوتی: «عه زه ته ی پالهوان ئاگادار ده که مه وه که ئه ربابی من که وا ئیستا له خزه ته ت راهه ستاوه، پالهوان نییه و هیچ کات نه گه یه وه ته پله و پایه ی پالهوانی. ناوی ئه و «ژوان هالدۆدۆ» Juan Haldudo له ده وله مندانی «کوینتاناره» Guinta nar. دۆن کیشۆت گوتی: قه یدی چیه. رهنگه پاله وانانیکیش به ناوی هالدۆدۆ هه بن. له وهش واوه تر ههر که س کوری کرده ی خۆیه تی. ئاندره گوتی: فه رمایشی جه نابت راسته، به لام ئاخ، ئه ربابی من که له دانی حه قه ده ستی من که به ره مه ی ئاره قی نیوچاوان و ره نج و مه یه ته ی ئه و ده ستانه مه، خۆی ده دزیته وه ده توانی کوری کامه کردار بی؟ وهرزیر گوتی: ئاندره، دۆستی من، من سه رکیشی ناکه م، تکایه ده گه لم وه ره وه بۆ مال و من به هه رچی ئایینی پالهوانی که ده دنیا دا هه یه سویندت بۆ دهخۆم، قه رزه که ت تا دیناری ئاخ به ده مه وه و ته نانه ت به هره که شه ت بۆ حیساب ده که م. دۆن کیشۆت گوتی: به هره که ی پیشکیش، تۆ حه قه ده سه ته که ی بده یه، من شتیکی ترم لیت ناوی. به لام وریا به که به سوینده که ت پابه ند بی دهنه سویندم به و سوینده ی که خوارت دیسان دیمه وه جه سه ته ت و له ههر جیگایه ک بی چاوت ده ردینم. ئه گهر ببیه مارمیلکه و بچی ده قه لشتی دیواریشه وه ده رته کیشم. و ئه گهر پیت خۆشه بزانی ده گه ل کئ ته ره فی و کتیبه ئه و فه رمانه ت پی دها تا ملت بشکینی و زۆر به وردی ههر چی ده لیم بیکه ی بزانه و ئاگادار به که من دۆن کیشۆت دلاوه ری مانشم و کارم ئه وه یه زالمان ته می که م و به دادی سه تملیکراوان بگه م. ئیستا به خیرچی، به ئامانی خودا، به لام سوینده که ت له بیر نه چیته وه، دهنه به و سزایه ده گه ی که پیم گوتوی. پاش ئه و قسانه رکیفی له رۆسینانت دا و به چاوترووکانیک له بهر چاوان ون بوو.

وهرزیر چاوی به دوویه بوو. ههر که دیتی دۆن کیشۆت له میشه وه ده رکه وت و تازه ناگه ریته وه ها ته لای نۆکه ره که ی و گوتی: «باشه، رۆله، وه ره ئیره بزانه. ئیستا ده مه وی به پی فه رمانیک که ئه و لابه ری سه تم و ناحه قه به منی داوه، قه رزه که ت بده می. ئاندره

گوته: من یه‌قین ده‌زانم که چه‌زهرتی ئه‌رباب ئه‌میری ئه‌و پال‌هوانه خیرخوازه که هیوادارم خواوهندی مه‌زن به‌پاسی ئه‌و دلاوهری و دادگه‌ری و پیاوه‌تییه‌ی هه‌زار سال ته‌مه‌نی بداتی، به‌باشی به‌پیتوه‌ده‌با، ده‌نا ئه‌گه‌ر حه‌قی خۆم نه‌ده‌یتتی، به‌گیانی چه‌زهرتی «سین پروک»^(۵۱) سویند ده‌خۆم که پال‌هوان ده‌گه‌ر پیتوه‌وه و به‌لینتی خۆی ده‌باته‌سه‌ر. وه‌رزیر گوته: منیش سویند ده‌خۆم که هه‌ر وایه. به‌لام چونکه تۆم له‌چاوی خۆم خۆشتر ده‌وی، ده‌مه‌وی فه‌زه‌که‌ت زۆرتکه‌م تا پوولتیکی زۆرتترت بده‌می. «ئه‌وه‌ی گوت و باسکی ئاندره‌ی گرت و دوورباره‌ له‌ داره‌که‌ی به‌سته‌وه و ئه‌وه‌ندی لای دا تا له‌گیانی خست. ئه‌وجار گوته: «فه‌رموو جه‌نابی ئاندره‌ ئه‌و سه‌گه‌بایه‌ بانگ بکه، ئه‌و لابه‌ری زۆم و بیدادییه‌ با بزانی چۆن زۆم له‌سه‌ر تۆ لاده‌با، هه‌ر چه‌ند من پیم وایه‌ هیشتا زۆم له‌سه‌ر تۆ نه‌گه‌یوه‌ته‌ بارستای خۆی، چون ده‌مه‌وی به‌زیندوویی، وه‌ک ده‌ترسای، که‌ولت که‌م و پیستی سه‌رت هه‌لکه‌نم.» ده‌ ئاخیریدا هه‌تیوی به‌ره‌له‌دا کرد که بروا فریاره‌سه‌که‌ی بدۆزیتوه‌ تا بیت و حوکم و سزاکه‌ی که‌ دابووی نه‌جامی بدا. ئاندره‌ به‌گریان و کرووزه‌کرووز وه‌رێ که‌وت و سویندی خوارد که بروا و دۆن کیشۆت دلاوهری مانش ببینته‌وه و موویه‌موو ئه‌وه‌ی به‌سه‌ری هاتوو، بۆی بگێریتوه‌وه و چوار به‌راه‌به‌ری ده‌ستحه‌قه‌که‌ی له‌ وه‌رزیر بستینتی. به‌مجۆره‌ ئه‌و به‌سته‌ زمانه‌ وه‌رێ که‌وت و ئه‌ربابه‌که‌شی له‌وی به‌جی ما و قاقا پی ده‌که‌نی. به‌لای به‌مجۆره‌ بوو که دۆن کیشۆت دلاوهری مانش بۆ یه‌که‌مجار پیتی به‌زۆم و چه‌وسانه‌وه‌ گرت.

به‌لام دۆن کیشۆت که له‌و رووداوه‌ زۆر که‌یفخۆش بوو و لای وا بوو ئه‌وه‌ ده‌سپێکیکی پیروزه‌ بۆ دلاوهری و پال‌هوانه‌تییه‌کانی، به‌ره‌و گونده‌که‌ی خۆی وه‌رێ که‌وت و سه‌بریک ده‌ ژیر لیواندا ده‌یگوت: «تۆ ئه‌ی دۆلسینه‌ دۆ تۆ بۆزۆی ره‌عنا، ئه‌ی که‌ له‌ سه‌رووی هه‌موو جوانانی دنیای، ئیستا جیه‌تی که‌ خۆت له‌ ته‌واوی ژنانی دنیا به‌به‌خته‌وه‌تر بزانی چون ده‌ستی ته‌قدیر تۆی لاواندووته‌وه‌ و پال‌هوانیکی دلاوهری وه‌ک دۆن کیشۆتی بۆ به‌جی هینانی ئه‌مر و فه‌رمان و نۆکه‌ری تۆ دیاری کردوو، ئه‌و پال‌هوانه‌ی که‌ دوتینی وه‌ک هه‌موو ئاگادارن به‌نایینی پال‌هوانان بوو به‌پال‌هوان و ئه‌وپۆ گرینگترین زۆلمیک که‌ خودای بیدادگه‌ری و بی‌به‌زه‌یی خه‌لقیان کردوو، له‌سه‌ر مه‌زلوومیکم وه‌لابرد. یانی تازیانه‌م له‌

۵۱ - «سه‌ن رۆک» Saint Roch یه‌کیک له‌ گه‌وره‌ ئیماندارانی مه‌سیحی بوو که هه‌موو ته‌مه‌نی خۆی بۆ چاودیری کردنی تووشبووان به‌ نه‌خۆشی کولیره‌ ته‌رخان کرد. سه‌ره‌نجام خۆی تووشی تاعوون هات و خۆی ده‌ قوژبێک خزان. به‌لام سه‌گیک شوپنه‌که‌ی دۆزییه‌وه‌ و خاوه‌نی سه‌گ تا ئه‌و ئیمانداره‌ چاک بووه‌وه‌ پیتی راگه‌یشت. (محهمه‌د قازی)

ده‌ست جه‌للادیکی دلره‌ق که به‌ده‌لیلکی هیچ وپوچ له‌شی مندالکی پی هه‌لده‌دیری ده‌ره‌یناوه‌.»

دۆن کیشۆت که هه‌روا به‌و قسانه‌ ورته‌ی ده‌هات گه‌یشته‌ چوار ریپانیک و له‌ جیوه‌ که‌وته‌ یادی ئه‌و چوار ریپانانه‌ که‌ پال‌هوانانی سه‌رگه‌ردان ده‌ سه‌فه‌ری دوورودریژیاندا تووشیان دین و چه‌یران و سه‌رسورماو نازانن به‌کامیاندا برۆن. به‌لاسای کردنه‌وه‌ی ئه‌وان چه‌ند ساتیک واق و پرماو ده‌بیره‌وه‌ چوو، پاش ئه‌وه‌ی زۆر باش فکری لای کرده‌وه‌، جله‌وی رۆسینانتی به‌ردا و ئیختیاری خۆی دا به‌ده‌ست ئه‌سپه‌که‌ی و ئه‌ویش وه‌ک فکری لای کردبووه‌ یه‌ک راست ریگه‌ی به‌ره‌و ته‌ویله‌ی گرت به‌ر. دۆن کیشۆت پاش برینی مه‌ودایه‌کی دوو مایلی له‌ دووره‌وه‌ چه‌ند که‌سکی چاوی پی که‌وت که‌ پاشان روون بووه‌وه‌ له‌ بازرگانانی شاری تولیدۆن و بۆ کرپینی ئاوریشم ده‌چه‌ «مورسی» Murcia. ژماری ئه‌وان شه‌ش که‌س بوو که هه‌موو چه‌ترین له‌سه‌ر سه‌ری خۆیان هه‌له‌دا بوو تا هورمی (*) گه‌رما نه‌یانسووتینی. ده‌گه‌ل ئه‌و بازرگانانه‌ چوار نۆکه‌ری سوار و سی حجیلی ئیسترداری پیاده‌ هاوړی بوون. دۆن کیشۆت هیشتا چاوی به‌و تاقمه‌ نه‌که‌وتبوو که پیتی وابوو ده‌گه‌ل رووداویکی تازه‌ رووبه‌روو بووته‌وه‌ و بۆ ئه‌وه‌ی تا ئه‌و جیه‌گی بۆی ده‌کرێ رپوشووتینی ئه‌و پال‌هوانانه‌ی له‌ داستاناندا خویندبوویه‌وه‌ ره‌چاو بکا، یانی به‌شمشیر سه‌ر ری به‌ریبواران بگرێ. هه‌لکه‌وته‌که‌ی بۆ ئه‌مکاره‌ به‌باش زانی. ئه‌وجار به‌هه‌بیه‌ت و فیز و ئیفا‌ده‌یه‌کی له‌را‌ده‌به‌ده‌ر و قیافه‌یه‌کی خاترجه‌مه‌وه‌ له‌سه‌ر رکیف خۆی به‌رز کرده‌وه‌، نیزی به‌ده‌سته‌وه‌ گرت، مه‌تالی له‌ پیش سینگی راگرت و نیوه‌راستی ریگای گرت و چاوه‌روانی ئه‌و پال‌هوانه‌ سه‌رگه‌ردانانه‌ بوو که بینه‌ پیش (پیتی وابوو ئه‌وانه‌ی دین پال‌هوانی سه‌رگه‌ردانن)

هه‌ر که کاروانیه‌کان گه‌یشتنه‌ شوپنیک که به‌باشی ده‌بیندران و ده‌نگیان ده‌بیسرا دۆن کیشۆت به‌ده‌نگیکی دلیرانه‌ به‌سه‌ریدا گورانن که: «راوه‌ستن! نه‌بزوون! تا هه‌مووتان ئیقرار نه‌که‌ن که هیچ خاتونیک به‌جوانی شائنی مانش یانی «دۆلسینه‌ دۆتۆیۆز» له‌ سه‌رانسه‌ری عاله‌مدایه‌، هه‌نگاوێک هه‌له‌ناهیینه‌وه‌!» بازرگانان به‌بیستنی ئه‌و نه‌عه‌ره‌ته‌یه‌ راوه‌ستان تا قیافه‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی بوێزه‌که‌ی ته‌ماشاکه‌ن و هه‌موویان له‌سه‌ر و پۆته‌راکی‌ا تێ گه‌یشتن که ئاگا له‌ خۆ نه‌ماویکه‌ له‌ ده‌شته‌ و میشکی ده‌سه‌ریدا نییه‌. به‌لام ویستیان بزانی سه‌ره‌نجامی ئه‌و ئیقراره‌ که له‌وانی ویستبوو چی لای دیته‌وه‌. له‌به‌ر ئه‌وه‌ یه‌کیک له‌وان که ئه‌هلی شوخی و گالته‌ بوو له‌ جوابدا گوته: «چه‌زهرتی پال‌هوان ئیمه‌ ئه‌و خاتوونه‌ی که تۆ باسی ده‌که‌ی ناناسین. ئه‌ومان نیشان بده‌ تا ئه‌گه‌ر جوانی و جه‌مالی

ئەوتۆیە که تۆ تاريفی دەکهی، ئیمە له ناخی دلەوه بۆ هیچ ترس و دلەپراوهکهیەک حازرین تەسديقی فەرمايشهکهی بەرپزتان بکهين. دۆن کيشۆت گوتی: «من ئەگەر ئەوتان پێ نیشان بدهم ئەودەم ئيقرار و دان پيداھيئان بەراستەقینەيەکی ئاشکرا چە بايەخیکي دەبێ؟ گرینگ ئەوھيە نەديتە ئەم راستیە قبوول بکەن و ددانی پيدا بدين، جەختی لەسەر بکەن و سویندی لەسەر بخۆن و بەزەبری شمشیر بەھەموو کەسی بقبوولين، دەنا ئیو ئەی تاقمی خو پەسند و ناجسن، چ بەرەسم و ئاینی پالەوانی تاک تاک بۆم بینه مەيدان یا بەپیتی رەسم و ئاینیکی کریت که دەنيۆ بۆرە پياوی خويی وەک ئیوھدا باوھەمووتان پیکهوه هيرشم بۆ بدين. من ليرە نابزووم و چاوەرپیتانم و بەپالپشتی ئەوھي که حەق بەلای منەوھيە ھەمووتان دەخاک دەگەوزينم. بازگان گوتی: حەزرتی پالەوان، من له لایەن خویم و ھەموو ئەوانەو که سازادەين، له بەرپزتان تکا دەکەم بۆ ئەوھي بەئيقرار بەشتیکي نە دیتوومانە و نە بیستوومانە و بیجگە لەوھش بەزیانی شا ژنان و ئیمپراتریسەکانی «ئالکاریا»^(٥٢) و «ئیسترامادۆر»^(٥٣) دەشکیتەوھ باریکی قورس مەخە سەر ویزدانی ئیمە. تکیە وینەيەک لەو خاتونە ھەر چەند بەقەدرایی دەنگە جوێەکیش بۆ بۆ نمونە نیشانی ئیمە بده تا ئیمە له مستەوھ پەي بەخەروار ببەين. ئەودەم ھەم خەيالی ئیمە ئاسوودە دەبۆ و ھەم بەرپزتان خوڤشال و شادمان دەبن. تەنانەت من پیموایە که ھەر له ئیستاوھ ئیمە ھەموومان بەو خاتونە بەرپزە ئەوھندەمان ئیرادەت پەيدا کردووه که ئەگەر له رووی وینەکهیەوھ لیمان مەعلوم بۆ که چاویکی خیلە و له چاوەکهی تری ریبوۆق^(*) و چلک و ریقنە^(*) دیتە دەری دیسانیش بۆ ئەوھي خاتری شەریفی تۆ لیمان رازی بۆ، ھەرچی بفرمووی دە تاريفی ئەودا دەیلین و ھەر چەندی دلت بخوازی پێی ھەلدەلین. دۆن کيشۆت که له بەر توورپەي سوور ھەلگەرا بوو گوتی «ئەي دزی بۆ شەرم له چاوی وی نە ریقنە و ریبوۆق دیتە دەر بەلکو بەپیتچەوانەي وەرە وەری تۆ میسک و عەنبەری لیتەلدەوهری. ئەندامی خوار و خیچ و پشتی کۆم نییە بەلکو بەژن و بالایەکی ھەيە دەلئی تەشیی دەزوو رستنی «گواداراما» Guadarama یە، و ئیوھ ھەر ئیستا سزای ئەو کوفرە گەورەي که دەرھەق بەنازەنینی وەک مانگی شەوی چاردەي من کردووتانە دەبین.»

دۆن کيشۆت ویرای ئەو قسانە له جیگای خوۆی دەرەپەپێ، نيزەکهی ئامادە دەکا و بەوھار پق و قینیکەوھ ھيرش دەکا که ئەگەر ئەستیرەي بەختی بازرگانی جەسوور،

٥٢ - Alcarria ناوی ناحیەيەکی قەزای کاستیلی ئەسپانیایە.

٥٣ - Estramadure یەکیک لە ھەریمەکانی ئەسپانیا.

رۆسینانتی دە حالی تەرەختندا ھەلنەخلیسکاندبا و بەعەرزیدا نەدایا، رۆژگاری لێ دەبوو ژەھری مار. رۆسینانت وە عەرزى کەوت و خاوەنەکهی له مالى زینى پەپرى و دە گەز لەو لاترە کەوتە زەوی و ویستی ھەستیتەوھ، بەلام نيزە و مامزە و کلاو خود و زری کۆنەکهی ئەوھندە قورس و گران بوون که نەیتوانی قەد راست کاتەوھ و ھەروا که خەریکبوو ھەر چۆنیک ھەيە، ھەستیتەوھ سەپێ، پەیتاپەينا دەيگوت: «ئەي ترسنۆکینە ھەلمەيەن! ئەي نۆکەرانی رەزىل، دەر باز مەبن! بزائن و ئاگادار بن که خەتای من نییە که کەوتووم بەلکو گوناھي ئەسپەکەمە.» کورە حجیلەيەکی ئیستردار که دەگەل کاروان بوو، و بیگومان پیاویکی توورە و تۆسن بوو، ئەو ھەموو جینوو سووکایەتیەي پالەوانی بیچارەي له ئەسپ گلاوی^(*) پێ قبوول نەکرا و بۆ مەیل نەبوو که بەداردەستەکهی ھیندیک دە کەلەکە و دەندەي دۆن کيشۆت بفرەوینى. بەو رقەوھ له دۆن کيشۆت نزيك بووھوھ نيزەکهي له دەستی دەرھيئا و کردیە چوار لەت، پاشان بەيەکیک لەو لەتەنە وەگەر^(*) پالەوانی ئیمە و خوری شوۆی کرد و پالەوان بەو ھەموو چەک و چۆلەيەوھ نەیتوانی دەست بکاتەوھ. ھەر چەندی ئەربابەکانی کابرای ئیستردار ھاواریان کرد که دەست لەو بەستە زمانە ھەلبگرى و چی تری دارکاری نەکا، سوودی نەبوو و ئیستردوان که تازە درندەخووییەکهي گولێ کردبوو تا دیدقلى و توورپەي خوۆی بەسەردا خالی نەکرد دەستی ھەلنەگرت. ئیستردوان باقیی لەتکە نيزەکانی ھەلگرتەوھ و ھەمووی دە دۆن کيشۆتدا ورد کردن و ئەو باوھکوو بارانی ئەو زەبرانەي بەسەر شان و پیلیدا دەباری، ھەروا فلتەفلتەي دەکرد و زەمین و زەمانی تیک دەدا و ھەرەشەي لەو ریکرانی دەکرد که ئەو بەلایەیان بەسەر ھیناوه. سەرەنجام ئیتسردوان شەکەت بوو و بازرگانەکان بەرپي خویندا کەوتنەوھ پێ و یادی رووداوی ئەو شیتە کوتەک خواردووه بۆ ئەنوايەیان دەگەل خوین برد تا له ھەموو شوینیک بۆ خەلکی بگيرنەوھ.

بەلام پالەوان ھەر که خوی بەتەنيا دیتەوھ، ئەوجاریش تى کۆشا تا لەزەوی ھەستیتەوھ. بەلام ئەو که له کاتی سلامەتي و ساغیشدا ئەو کارەي بۆ زەحمەت بوو، ئیستا بەو لەش و ئەندامە زامار و کوتراوھ چۆنی دەتوانی؟ لەسەر ئەوھشرا دۆن کيشۆت دلێ خوۆی ناخۆش نەکرد و ئەو نامرادی تیکشکانەي بەبەشیکی پيويست له ژيانی پالەوانانی سەرگەردان له قەلەم دا، بەتایبەتي که خەتای ھەموو ئەو رووداوه تالەي خستە سەر ئەستۆي ئەسپەکهي. ھەر چۆنیک بۆ ھەستانەوھ له عەرزى بەو ھۆيەوھ که لەشي بەلیدان تیک ھاریندرا بوو، دەستی نەدا.

گوپى دا تەواوى ئەو ھاتەران پاتەرانە و سەرى سوپما بوو كە ئەو دەلى چى! ئەوجار كىلاوى پالەوانى كە بەزەبرى دار لەتوپیەت بووبوو لەسەرى ھەلگرت و دەموچاوى كە زۆر تۆزاوى بووبوو ئەستریەو، ھەر كە دەموچاوى خاوین بوو ھەو ھەرزىر كە ناسیپەو و ھاوارى كرد: «واى خودایە، خۆ ئەو سینیۆر كیژادای خۆمانە (وھك دەلین ناوى دۆن كیشۆت ئەو زەمانى كە ھیشتا مرۆڤىكى عاقل بوو و لە نەجیب زادەبەكى سەلیم و ئارامەو نەبووبوو پالەوانى سەرگەردان، ئەو بوو). ئاھ سینیۆر كیژادا كى ئەو بەلایەى بەسەر ھیناوى؟» بەلام دۆن كیشۆت لە جیى جواب دانەو ھەروا خەرىكى خۆیندەنەوى تەرەنەكەى خۆى بوو.

وھرزىرى سادەدل كاتىك واى دیت زىرى سەنەبەند و شان و پىلى دۆن كیشۆتى درەھینا تا بزانی. كۆپى بریندارە، بەلام ھىچ خۆپنى چاوپى نەكەوت. پاشان بەھەزار زەحمەت دۆن كیشۆتى ھەستاندە سەر پى و ھەر چۆنىك بوو سواری كەرىكى كرد كە لەھەمووان ئارامتر بوو. پاشان چەكوچۆلەكەى بۆ كۆ كردە و تەنەت لەتەكە نىزەكانىشى ھەلگرتەو و ھەمووى لىك بەستەن و خستىبە سەر پىشتى رۆسىنانت. ئەوجار بەدەستىك جەلەوى ئەسپ و بەدەستەكەى تری ھەوسارى گویدرېژى دەكىشا و كەوتەرى و لە ھەمان حالدا گوپى دابوو ئەو تەرەھاتەى(*) كە دۆن كیشۆت ھەروا دەخویندەو ھەروا گوندى خۆیان وەرى كەوت. دۆن كیشۆتیش كە نازاى بەدەنى بەلیدان و كوتانە شپرزە بووبوو نەیدەتوانى بەباشى خۆى لەسەر پىشتى گویدرېژ رابگرى دە فەرەو چووبوو. جارجار ھەناسەبەكى ھەلدە كىشا كە دەگەیشتە ئاسمان، تا ئەو جىگەى كە وھرزىر دىسان لى پىرسى، كە دەردى چىبە و كۆپى دىشى. بەلام وھك ئەو ھەو شەپتان چووبى دەكلىشەى پالەوانەو و ئەو داستانانەى كە وھك بارودۆخى ئىستاكەى بى وەبیر دۆن كیشۆتى دەھیناوە. چونكە ئەو دەو حالەتە و دەوانەدا داستانى بوودۆپىنى لەبیر چوو ھەو ھەبیر نەزىلەى عەرەبى مەراكىشى يانى ئىبنى سەراج^(۵۵) كەوتەو. دە زەمانىكدا حاكىمى «ئانتىكرا» Antequerra بەناوى «رۆدرىكو دۆ نارواىز» Rodrigo de narvaez ئەوى بەدیل گرت و برىبە قەلاى خۆى، ئەوجار كە وھرزىر دووبارە ئەحوالى پالەوانى پرسیبەو، دۆن كیشۆت ھەر بەو رستە و واژانە كە ئىبنى سەراج رۆدرىكو دواندبوو و ئەو دە كتیبى «دیاندۆمنداير» La dian de montemayor دا

۵۵- سىروانتىس دەپشدا ئەم ناوہى بەئىبن دەراىز Aben Darraez ھیناوە و چەند دىر دواتر نووسىبەتەى ئىبن سىراج Aben cerrage كە ھەردووكیان يەك كەسن (مەھە قازى) و بۆ خۆیندەنەوى داستانى ئىبنى سىراج پروانە كتیبى وىاندۆمىنىت جابر بەشى نۆبەمى تەرەنە گشتىبەكان Romancero general. (مۆرىس باردۆن)

داستانى نامرادیى پالەوانى ئىمە درېژەى ھەبە

دۆن كیشۆت كە دىتى بەراستى ناتوانى لە جىى خۆى بچوولى، لى برا كە پەنا بەریتە بەر دەرمانى ھەمیشەبى خۆى، يانى چەند بەشىك لە كتیبەپالەوانىبەكان بىنیتەو ھەبىر خۆى و دەمىشىكى خۆیدا پىندانابىتەو و شىتیبەكەى دەستبەجى ئەوى خستەو ھەبى «بوودۆپىن» Budouin و «ماركى دۆمانتۆ» Marquis Mantou ئەو كاتەى كە شارلۆ، بۆدوونى بەبرىندارى و بەحالى نالین دە چىادا بەجى ھىشت: داستانىك كە مندالان دەبزانن و لاوان دەبىسانن و پىران ستایشى دەكەن و تەنەت باوهرىشيان پىبەتەى و بەو ھەموو حالەتەو، وھك موعبىزەكانى مەھەد راستن. بەلى دۆن كیشۆت پى و ابوو كە داستانى بوودۆپىن بەئەنقەست و بۆرىك ھاتنەو دەگەل ئەو بارودۆخەى كە تىدایە وەبىرى ھاتووتەو. ئەو بوو كە ئىش و نازارى زۆرى خۆى ئاشكرا كرد و بەسەرەرزىدا خۆى دەگەوزاند و بەنالەبەكى كپ و كز دەستى كرد بەگوتنەو ھەبى واژەگەلىك كە دەلین ئەو پالەوانى برىندار دە چىادا گوتبونى: «ئاھ ئەى دلەبەرەكەم، لە كۆپى كەوا لە دەردەم بى خەبەرى؟ لە حالى زارم ناپرسى؟ نەكا دە گەلم ناكۆكى و بەزەبىت پىمدا نایە؟» بەمچۆرە خۆیندەنەوى ئەم ئاوازەى درېژە پى دا و كە گەپشە ئەو شىعەرەى كە دەلى: «ئەى «ماركى دۆمانتۆ» گەورە و مەزن، ئەى وەلى نىعمەت و مامى من!» ئەنقەزا لەو كاتەدا يەككە لە وھرزىرەكانى گوندى دۆن كیشۆت كە جىرانىشى بوو، بەویدا تى دەپەرى و گەنمى دەبەردە ئاشى. ھەر كە چاوى بەو پىاوە كەوت كە لەوى لەسەر زەوى كەوتوو و نالەنالى دلەهژىنى دلى مرۆڤ دەكاتە ئا، لىنى نىزىك بۆو و لىنى پىرسى دەردت چىە و ئەو نالەنالت لە چىبە و چىت لىقەماو؟ دۆن كیشۆت بىشك پى و ابوو ئەو پىاوە ھەمان ماركى دۆمانتۆى مامىبەتەى، ئەو بوو كە بەجىگەى جواب دانەو باقى تەرەنەكەى خۆیندەو كە دەویدا بوو دۆپىن داستانى نامرادیى خۆى و عشق بازىبەكانى كۆرى ئىمپراتور دەگەل ژنى خۆى حىكایەت دەكا. بى ئەو ھەبى واژەبەكى لى دابخا^(۵۶) كابرارى وھرزىر

۵۶- بەبیت و باو یا باشترە بلىم تەرەنەى بوودۆپىن برىتین لە شىعەرگەلىكى ھەست بزۆپن و پەژارەبىن لە مەرى ئەویندارى بوودۆپىن و نامرادیبەكانى و لە سى بەش پىك ھاتوو و بوژەكەى نەناسراو و سالى ۱۵۵۵ لە شارى ئانقىرس Anvers بلىك لە چاپ دراو.

(لووى وىاردۆ)

خویندبوویه‌وه، وه‌لامی داوه و ئەو قسانە‌ی وه‌ها ده‌گه‌ل بارودۆخی ئیستای خۆی رێک خست که وه‌رزیری واق ورمای له‌وانه بوو په‌نا بۆ شه‌یتان به‌ری. ئەو هه‌ر له‌وێرا تێ گه‌یشته که جیرانه‌که‌ی گومانی تیدا نییه، شیت بووه و ویستی هه‌رچی زووتر بیگه‌یه‌نیته‌وه گونده‌که‌یان تا له‌ چه‌نگ ئەو هه‌موو تووریه‌ی و بیزارییه‌ی که ئەو شیعر و هاته‌ران پاته‌رانه‌ی دۆن کیشۆت بۆی پێک هینا بوو، رزگاری بێ. به‌لام دۆن کیشۆت هیشتا وتاره‌که‌ی کۆتایی پێ نه‌هینابوو و درێژه‌ی پێ دا و گوتی: «تۆ ئە‌ی جه‌نابی دۆن رۆدریکۆئاروائیز، ده‌بێ بزانی و ئاگادار بن که ئەم «گزاریف» Xarifa یه که ئیستا تاریفی ئەوم بۆ باس کردی، هه‌مان دۆلسینه دۆتۆیۆزۆی جوانه که من به‌خاتری ئەو گه‌وره‌ترین و به‌ناوبانگترین ئازایه‌تی و دلاوره‌یی خۆم که ده‌و دنیا پان و به‌رینه‌دا تا ئیستا وینه‌ی نه‌بیندراوه و له‌مه‌وداش نابیندری، نیشان داوه و له‌مه‌وداش نیشانی ده‌ده‌م. وه‌رزیر گوتی: وای له‌ منی خه‌تابار، ئاخ‌ر ئە‌ی سینپۆر خۆ من نه‌ «دۆن رۆدیکو دۆناروائیز»م و نه‌ «مارکی دۆمانتو» من «پیرئالونزو» pierre Alonzo جیرانی دیوار به‌دیواری ئیوهم، به‌رێزیشان نه‌ بوودۆیین و نه‌ ئیبنی سیراج به‌لکو هه‌مان نه‌جیب زاده سینپور کیژادی و ته‌واو. دۆن کیشۆت گوتی: «من خۆم ده‌زانم کیم و ده‌زانم که ده‌توانم یه‌کێک له‌وان که‌سانه‌ بم که ئیستا ناوم بردن به‌لکو ده‌توانم یه‌کێک له‌ دوازده‌سواره‌ی^(٥٦) فه‌رانسه و له‌ناودارانی نوڤانه^(٥٧) بم، چون دلاوره‌ی و ئازایه‌تییه‌کی ئەوان به‌ته‌نیا یا به‌گه‌له‌ کۆمه‌کی کردوویانه، هیچ ناگه‌نه پال‌ه‌وانه‌تییه‌کانی من.» ئەم قسانه و زۆر باب‌ه‌تی تری له‌و چه‌شنه ئەوانی خافلان، تا سه‌ره‌نجام لای ئیواری گه‌یشته‌وه گوند، به‌لام وه‌رزیر بۆ ئەوه‌ی خه‌لک، ئەو نه‌جیب زاده خه‌سته و کوتراوه، به‌و حاله‌ نه‌بینن پاره‌وستا تا تاریکان به‌سه‌ردا هات.

کاتیک سه‌عاتی خۆی گه‌یشته، وه‌رزیر هاته‌ نیو دێ و له‌ مالی دۆن کیشۆت که زۆر

٥٦- دوازده‌ سواره‌ی فه‌ره‌نسی Le douze parrs de France هه‌مان قاره‌مانان و شه‌رکه‌رانی نه‌ته‌وه‌یی بوون که ده‌زهمانی شارلی دوهمدا یانی سالی ٨٥٦ زۆر ئازایه‌تیان نواند. دوابی هه‌ر ئەوانه‌ بوون که ده‌یاننوانی گه‌وره‌کانی ولات دادگایی بکه‌ن. شه‌ش له‌وانه رۆحانیی ده‌ره‌جه یه‌ک و ئەوانی تریش پال‌ه‌وانی نیو به‌ده‌روه‌ه‌ بوون. (مه‌مه‌د قازی)

٥٧- ناودارانی نوڤانه Le neuf chevalier de la Renomee بریتین له‌ سێ جوله‌که به‌ناوی یه‌ه‌وه‌وه، داود، یه‌هوودا و، سێ که‌س نه‌جیب زاده به‌ناوی هیکتۆر، ئەسکه‌نده‌ر، قه‌یس‌ه‌ر سه‌رداری رۆمی و سێ که‌س له‌ مه‌سیحی به‌ئیمان به‌ناوی ئارتور، شارلمانی و گوودفروا دو بۆی یۆن، پال‌ه‌وانی به‌ناوبانگی فه‌ره‌نسی ده‌ شه‌ری سه‌لبیدا. (لووی و یاردۆ)

شی‌واو و پر بوو له‌ هه‌را و زه‌نازه‌نا وه‌ژوورکه‌وت. که‌شیش و ده‌لاک که هه‌ر دوو کیان دۆستی دۆن کیشۆت بوون، له‌وێ خه‌ر بووبوونه‌وه و که‌بیانوی مالد ده‌ینالاند و به‌سه‌ری خۆیدا هه‌دا و پتی ده‌گوتن: «ئە‌ی به‌رپێز پیدرۆپتیریز pedro pereze (ناوی که‌شیش ئەوه‌ بوو) جه‌نابتان له‌مه‌ر ئەو به‌لایه‌ی که به‌سه‌ر ئه‌ریابم هاتوو، بیره‌وراتان چیه‌؟ ئەوه‌ تا شه‌ش رۆژه که دیار نییه و له‌ خۆی و ئەسه‌په‌که‌ی و نێزه و مه‌تاله‌که‌شی خه‌به‌رێک نییه. وه‌ی خودا من چه‌نده چاره‌ره‌شم! من سویندت بۆ ده‌خۆم که چۆن مردن حه‌قه ئەوه‌ش به‌یه‌قین ده‌زانم که ئەم کتیبه‌له‌عه‌نتیه‌ پال‌ه‌وانیانه که ئه‌ریابم کۆی کردوونه‌وه و له‌ به‌یانیرا تا شه‌و کلا ده‌بوو ده‌یخویندنه‌وه، مێشکی ئەویان خراب کردوو. ئیستا وه‌بیرم دیته‌وه که زۆر جار ده‌یفه‌رموو ده‌مه‌وێ بیمه پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان و به‌شوین رووداوی پال‌ه‌واناندا هه‌موو سووچ و قوژینی ئەو دنیا به‌جهم. خودا ئەو کتیبانه به‌زیاده‌کا که وایان له‌و پیاوه کرد. خوشکه‌زای دۆن کیشۆتیش هه‌ر له‌و چه‌شنه قسانه‌ی به‌پال و به‌رگیکی زۆرتره‌وه بۆ ده‌لاک ده‌گێراوه.» ئە‌ی وه‌ستا نیکۆلا (ناوی ده‌لاک ئەوه‌ بوو) بزانه و ئاگادار به‌ که زۆر جار واده بوو، خالم دوو شه‌و و دوو رۆژ کاتی خۆی سه‌رفی خویندنه‌وه‌ی ئەم کتیبه‌شوومانه ده‌کرد و له‌ کۆتاییدا کتیبی توور هه‌لده‌دا و ده‌ستی هه‌دا شمشیره‌که‌ی و ده‌گه‌ل دار و دیوار شمشیر بازیی ده‌کرد و کاتیک ماندوو ده‌بوو، ده‌یگوت چوار دیوێ زه‌لامی که به‌قه‌ده‌ر چوار مونا‌ره ده‌بوون کوشتوو و به‌و ئاره‌قه‌ش که له‌ هه‌موو گیانی ده‌تکا ده‌یکوت ئەوه‌ خوینی ئەو برینانه‌یه که ده‌و شه‌رده‌دا. هه‌لی گرتوون. پاشان جامیکی گه‌وره‌ی ئاو ده‌خواردوه و هه‌ستی ده‌کرد که چاک بووه‌ته‌وه و ماندوویی له‌ له‌شی چووته‌ ده‌ر و پێی وا بوو ئەم ئاوه شه‌ربه‌تیکی زۆر گرانباییه که ئیسکیف Esquife^(٥٨) جادووه‌ری هه‌کیم که دۆستی خۆشه‌ویستییه‌تی بۆی هیناوه. به‌لام بۆ هه‌موو ئەوشتانه من گونا‌ه‌بارم، ده‌بوایه ئیوهم له‌م قسه‌ هاته‌ران پاته‌رانه‌ ئاگادار کردبایه‌وه تا به‌وه‌خت چاره‌ی ده‌ردی بکه‌ن و ته‌واوی ئەو کتیبه‌خراپانه بسووتین؛ چونکه ده‌نیویاندا زۆر کتیب هه‌ن که وه‌ک کتیبی کفر و زه‌ندقه هه‌ر بۆ سووتاندن باشن. که‌شیش وه‌قسه‌ هات و گوتی: منیش هه‌ر له‌سه‌ر ئەم بریویه‌م، سه‌به‌ینی رۆژ ئاوا نابێ که ئەو جیژنی کتیب سووتاندنه به‌رپوه ده‌چی و ته‌واوی ئەو کتیبانه ده‌ ئاور داوێژین. تا ئیتر که‌سانیک ئەو کتیبانه نه‌خویننه‌وه و سه‌ودای ئەم جۆره کارانه که دۆستی چاره‌ ره‌شی ئیمه کردوویه‌تی له‌ که‌له‌یان نه‌دا.»

٥٨- خوشکه‌زای دۆن کیشۆت ناوی جادووه‌ره‌که‌ی به‌هه‌له‌ وه‌رگرتوو. دروسته‌که‌ی ئیلکیف یا ئەلقینی هه‌کیمه. (مۆریس باردۆن)

تهواوی ئەو قسانەیان دۆن کیشۆت و وەرزیڕ له دەرەوهی دەرگاوه زۆر بهباشی گوئی لی دەبوو و وەرزیڕ بهتهواوی له نهخۆشیی هواساکهی خۆی خه بهردار بووهوه. ئەوه بوو که بهههموو هیزی خۆیهوه قیژاندى: «تکایه دەرگا بۆ سینۆز بودووی و سینور مارکی دۆمانتۆ که زور برینهکهی کاریبه و ههروهها بوو سینۆزی عه رهب ئیبنی سیراج که پالەوان رۆدریکو دوناروائیزی دلێر حاکمی ئانتهکرا بهدیلى گرتوویهتی، بکه نه وه!» ههموو بهبیستنی ئەو دهنگه دهرپه رینه دهرهوه و هه رکه هیندیکیان دۆستی خۆیان و هیندیك خال و ئه ربابى خۆیان چا و پى كهوت كه له بهر بیهیزی هیشتا له که ره که دانه به زیبوو، ناسییه وه، بهتاسه ی ده ئامیز گرتنییه وه به پیشوازوه چوون. دۆن کیشۆت دهنگی دان و گوئی: «هه موو له جیى خۆتان راوهستن! من به هۆی خه تاي ئەسپه که مه وه سهخت بریندار بووم. من به رنه سه ر جیگا و پانه که م و ئەگه ر ده کری «ئورگانده» Urgande ی حه کیم خه به ر که ن، با بى برینانم دهرمان کا و مه ره مه میان له سه ر دا بنى. که بیانوو دهنگی به رز کرده وه گوئی که: «هان! هان! من چم به ئیۆه گوت؟ مه گه ر دلّم شایه دیی نه دها که ئه ربابه که م چ دهردیکیه تی؟ و ره ئه رباب، و ره سه ر، به خیر هاتی و ئیمه نیازیکمان به خه به ر کردنی ئورگاندا و بۆرگاندا و که سی وا نییه و بۆ خۆمان باش ده زانین برینه کانت دهرمان که یین و مه ره مه میان له سه ر دا بنیین. من جاریک و سه د جارى تریش ده ئیمه وه: له عنه ت له و کتیبه پالەوانیانه که به پزنتیان گه یاندووه ته ئەو حال و رۆژه!» به لى دۆن کیشۆت یان ده سته به جى برده سه رجیوبانه که ی، سه رتاپای له شیان به وردی پشکنی به لام هیچ برینکیان نه دیته وه. ئەوجار دۆن کیشۆت پى گوئن: «من بى جگه له وه ی به که وتن له ئەسپه که م به دهنم کو تراوه، هیچ عه له میکی ترم لى نییه. چون له کاتیکدا ده گه ل ده که س له ترسناکترین و له نده هۆرتترین دیوی ئەم جیهانه که وینه یان له هیچ شوینیک نه بیندراوه دهرگیر بوو بووم، ئەسپه که م رۆسینانت ده ژیر مندا وه عه رزی که وت. که شیش له جیى خۆی دهرپه ری و گوئی: «واى! واى! دیسان که دیوه کان ده ستیان کرده وه به به زم و سه ما! سویندم به چه لیا که سه ی پىش رۆزاوا بوون هه موو کتیبه کان ده سووتینم، پاشان ئەوانه ی له وى بوون هه زاران پرسیاران ئاراسته ی دۆن کیشۆت کرد و به لام ئەو ته نیا پرسیاریکیشی جواب نه داوه، چون ئەوه ند شه که ت و برسی بوو که گوئی جارى پىش هه موو شتیک ده بی، شتیک بخۆم و به سه یمه وه. فه رمانى ئەویان به جى هینا. که شیش به وردی له وەرزیری پرسى که دۆن کیشۆتی له چ حال و بارو دۆخیکدا تووش بووه. وەرزیڕ بى که م و زیاد هه موو شتیکى بۆ گیراوه و ته نانه ت ئەو درۆ و ده له سانه ی که له کاتی

دۆزینه وه ی پالەوان له وى بیستبووی هه مووی بۆ که شیش گیراوه. ئەم داستانه هه وه سی که شیشی تیژتر کرد تا ئەوی ده بیست سه به ی ئەنجامی بدا، حه تمه ن ئەنجامی بدات. یانی بچیته لای دۆستی خۆی، وه ستا نیکۆلای ده لاک و هه ردووک پیکه وه بۆ مالى دۆن کیشۆت...

ئايىنى نەفرەت لىكرامى پالەوانى بى ھىچ بەزەبى و رەھمىك بەسووتاندن سزا بەدىن. وەستا نىكۆلا گوتى: خىر جەنابى كەشىش. چون من ئەوئەشم بىستووھە كە ئەوھە باشترىن ئاسەوارى پالەوانىيە كە تا ئىستا نووسراوھە و چون لە نەوعى خۆيدا وئىنەھى دەست ناكەوئى بۆى ھەيە كە بىخەشىرئ.

كەشىش گوتى: «ئەوھەش قەسەيەكى دروستە كەوابوو با جارئ بىبەخەشىن. ئەى ھۆ ئەو كىتەبەھى لە تەنىشت ئەوھەيە چىبە؟»

. دەلاك گوتى ئەوھە داستانى دلاوھرىيەكانى «ئىسپاندىيان» رۆلەھى حەلال زادەھى ئامادىسى گۆلە. كەشىش گوتى سوبحانەللا! نابئى فەزىلەت و خەسلەتانى باشى باوك بەھىسابى كور دابندرى. وەرە كەبىبانو پەنجەرەھى بگەوھە و ئەو كىتەبەباوئىزە حەوشە. زبانهى ئاگرىك كە ئەو رۆ دەمانەوئى ھەلى بايسىنن بەو كىتەبەدەست پئى دەكا. «كەبىبانو دەستبەجئى ئەمرى كەشىشى بەجئى ھىنا و كىتەب بەبالەفركە كەوتە نىو حەوشە و چاوەرپوانى ئاگرىك بوو كە ھەرەشەھى لە مانى دەكرد. كەشىش گوتى كىتەبىكى تر ھەلگەر. دەلاك گوتى: كىتەبى دوايى ئامادىسى يۆنانىيە و بەبروایى من كىتەبەكانى ترىش كە دەو رەدیفەدا چندراون، ھەمووى لە قوماشى ئامادىسن. كەشىش گوتى دەيجا لەچى پراوھەستاوى، تىكرپان فرئى بەدە حەوشە، چون نە تەنيا داستانى «مەلەكەكىنتى كىنترا» kintiquinestra و دارىنەلى Darinel شوان و ئاوازە دىھاتىيەكانى و قەسە زەلامەكانى نووسەرەكانىيان، دەبئى دەئاور باؤىژرىن بەلكو ئەگەر باوكىشم بەشكلى پالەوانى سەرگەردان لە من وە دياركەوئى ئەوئىشم رەگەل ئەو قورياتە دەخست و بەگرەپىچەھى ئاگرىم دەسپاردن. دەلاك گوتى منىش لەسەر ئەم بروايەم. خوشكەزا گوتى منىش ھەر دەگەلتانم. كەبىبانو گوتى: «دە جا ھەموويانم بەدەنى با بىناھاوئىمە نىوھراستى حەوشە.» كىتەبەكان زۆر بوون، ھەموويان دەستە دەستە كردن و داياننە دەست كەبىبانو، ئەوئىش بۆ ئەوھە زەھمەتى چوونە خوار و ھاتنەوھە سەر بەپلەكاناندا نەدا بەخۆى، ھەمووى بەپەنجەرەدا ھەلداشتنە خوارەوھە.

كەشىش پرسى: «ئەو كىتەبە ئەستوورە چىبە؟» دەلاك گوتى: «ئەوھە بەسەرھاتى «دۆن ئۆليوانت لۆرايە»^(۶۰). كەشىش گوتى: نووسەرى ئەم كىتەبەھەر ئەوھەيە كە كىتەبى باغى

Don Olivante de Laura و Jardin de Fleurs ھەر دووك ئاسەوارەھى ئانتونىو دۆتۆركماندان Antonio de Torquemada كە يەكەمىيان سالى ۱۵۴۶ لە بارسىلۆن و دووھى سالى ۱۵۷۰ لە سالامانك لە چاپ دراوھە. (مۆرىس باردۆن)

كەشىش و دەلاك كىتەبخانەھى نەجىب زادەھى فەرزانە دەپشكنن

... كە ھىشتا دە خەودا بوو، بچن. كەشىش ھاجەرەھى وەتاغى كىتەبەكانى، يانى ھۆكارى ئەو بەلایەھى كە بەسەر پالەوان ھاتبوو، لە خوشكەزا داوا كرد، ئەوئىش بەئىشتيا كلىلەكەھى دايە دەستى كەشىش. ھەموو پىكەوھە، كەبىبانووش بەدوايانەوھە چوون دە كىتەبخانەوھە، كە زۆرتەر لە سەد كىتەبى گەورەھى بەرگ تئى گىراو و ھىندىكىش كىتەبى چكۆلەترىان تىدا دىتەوھە. كەبىبانو ھەر كە چاوى بەكىتەبەكان كەوت، بەھەرەمە لە وەتاغ رۆيشتە دەرەوھە و زۆر زوو بەكاسەيەك ئاوى متفەرەك و گولاپاشىك گەپراوھە بەكەشىشى گوت: «جەنابى كەشىش تەكايە لەو ئاوھە پىرۆزە ھىندىكى بپۆئىنە تا ئەگەر جادووگەرئىك لەوانەھى خۆيان دە لاپەرەكانى ئەو كىتەبخانەدا مەلاس داوھە، لىزە بئى و بىھوئى پىش بەكارمان بگرئى و جادوومان بكا لە ناو بچئى و سىچرەكەھى بەتال بىتەوھە.» كەشىش لە سادەبى كەبىبانو قاقا پئى كەنى و بەدەلاكى گوت، يەكەھى كىتەبەكانى پى بناسىنئى تا روون بىتەوھە كە ناوھرۆكىان چىبە، چون لەوانەيە دەنيو ئەواندا تووشى كىتەبەگەلئىك بن كە بۆ سووتاندن نەبن. خوشكەزا ھاوارى كرد كە: «خىر، خىر، نابئى ھىچ كامىان مەعاف بەكن. چون ھەموويان زىان دەگەيەنن. باشتر ئەوھەيە ھەموويان لە پەنجەرەوھە فرئى بەدەنە نىو حەوشە و لەسەر يەكىان كەلەكە بەكن و يەكجى ئاگرىان تئى بەر بەدن. يا ئەوھى كە ھەموويان بەرنە حەسارى تەويلە و لە وئى ئاورىان تئى بەرىدەن بۆ ئەوھى كە دووكەلەكەيان كەس نارەھەت نەكا.» كەبىبانووش ھەر واى پئى باش بوو چون ھەر دووكىيان لە دلەوھە دىيانوئىست ئەو كىتەبەبئى زباناھە ھەرچى زووترە لە ناو بىرىن. بەلام كەشىش نەيدەوئىست تا لانى كەم ناوى كىتەبەكان نەزانئى مل بۆ ئەو كارە پراكىشى و يەكەم كىتەبى كە وەستا نىكۆلا دايە دەستى چوار بەرگ داستانى ئامادىسى گۆل^(۵۹) بوو. كەشىش گوتى رەنگە ئەوھە رەمزيكى تىدا بئى چون ئەو جۆرەھى كە من بىستووھە ئەوھە يەكەم كىتەبى پالەوانىيە كە لە ئەسپانیا لە چاپ دراوھە و كىتەبەكانى تر ھەموو لەم كىتەبەوھە سەرچاوەديان گرتوھە. كەوابوو بەرايى من ئەم كىتەبەدەبئى وەك بىنەماي

Amadis de Gaule رۆمانىكە كە ئەسلەكەھى بەزبانى پورتەقالىيە و رەنگە نووسەرەكەھى كەسنىك بئى بەناوى ژان دۆ لوبىترا Juan de Lobeira. يەكەم چاپى تەواوى سالى ۱۵۲۵ بەزبانى ئەسپانى بلاو كراوھتەوھە. (مۆرىس باردۆن)

كولانى نووسىيە و من بەراستى نازانم كام يەك لەم دوو كتيبە واقيعيترن يا بەواتايەكى دروستتر كاميان درۆ دەلەسەى زۆرتى تىدايە، بەلام ئەو دەتوانم بىلیم ئەو ھەيەتە ئەم يەكەيان ھەك سەرچاوەھەكى درۆ و چاخان دەبى فرى بدريته ناو ھەوشە دەلاک گوتى كتيبەکانى تر سەر بھووردەى «فلورسىمار دىرکانى»^(٦١) يە. كەشيش گوتى: «بەھ بەھ! بەرپىز فلورسىماش تەشرىفيان لىرەيە! زۆر باشە، جا ئەويش بەسزاي تارىخچەى سەير و سەمەرەى لە داىك بوون كە ھەيەتى و بەسزاي رووداوى روئياىي خۆى با بەدواى ئەوانى تردا تەشرىفى مبارەكيان برواتە ھەوشە، چون وشكى و بى سەلىقەيى تايبەت كە دەشپوھ^(*) و سەبكى نووسىنى ئەو كتيبەدا دەكاركراوھ، چارەنووسىكى بىجگە لە سووتان بۆ ديارى ناكا. ياللا كەيبانوو ھەر دووكيان توور ھەلدە با برۆن! كەيبانوو گوتى: ئەى بەچاوان عالیجە ناب!^(*) و بەخۆشخا ئىيەو ئەمرى كە پىي درابوو، بەئەنجامى گەياند. دەلاک گوتى ئەم يەكە داستانى شىوالىيە^(*) پلاتىرە^(٦٢). كەشيش گوتى ئەو لەو ئاسەوارە كوئانەيە، بەلام من ھۆيەك نا بىنم كە لە گوناھى خۆش بىم، كەوابوو ئەويش بى پرس ورا بەدواى ئەوانى تردا با پرواتە ھەوشە.

كتيبىكى تريان كردهو و ديتيان كە عىنوانە^(*) كە ئەو ھەيە: پالەوانى چەلىپا^(٦٣). كەشيش گوتى: بەو ناوھ پىرۆزەى كە ئەم كتيبە ھەيەتى، ھەق ئەو ھەيە لە كەريەتییەكەى بگوزەرىن، بەلام نابى لەو پەندە بەناوبانگەش غافل بىن كە دەلى «لەپشت چەلىپا شەيتان خۆى مات داوھ». كەوابوو ئەويش بۆ ئاگر باشە، دەلاک كتيبىكى تری بەدەستەو گرت و گوتى: ئەمەيان ئاوينە ئەسپ سوارانە^(٦٤).

كەشيش گوتى: بەھ! بەھ! من لە خزمەتیان ئىرادەتم ھەيە، لەم كتيبەدا باسى «رینۆدۆمۆنتۆيان» Renaud de Montauban و ياران و ھاودەستانى كراوھ كە ھەموويان لە «كاكوس» دزترن. و لە دوازە سواری ھەرەنسى و لە نووسەرى واقيعىي مېژووى ئەوان

٦١ – Florismars de Hircanie نووسراوى ميلشيوور ئورتىگا Melchior Ortega كە سالى ١٥٥٦ لە شارى ولادوويد چاپ كراوھ.

٦٢ – Le Chevalire Platir نووسەرەكەى نەناسراوھ ئەم كتيبەش سالى ١٥٣٣ لە چاپ دراوھ.

٦٣ – Le Chevalier de La Croix بەشى يەكەمى ئەم كتيبە جارىك سالى ١٥٢١ لە والانس و پاشان سالى ١٥٥٨ لە سيويل و بەشى دوومى سالى ١٥٦٣ لە تۆلیدۆ بلاو كرايەوھ. (مۆرىس باردۆن)

٦٤ – Miroir de Chevalerie مەبەست ھەمان داستانى «ھەماسەى رۆلان Chanson de Roland كە لە سى بەشدا سالى ١٥٨٦ لە ميدينا دىلكامپۆ لە چاپ درا. (مۆرىس باردۆن)

ياد كراوھ كە ناوى «تورپن»^(٦٥) ھ. من پىم وايە ئەوانە بۆ ھەتا ھەتا دەبى بۆ مەنفا^(*) دوور بخرينەوھ. چونكە ھەموويان دە خەيالپلاوھەكانى نووسەرى بەناوبانگى ھەماسەى «ماتىئوبىياردو»^(٦٦) دا دەستيان ھەبووھ و شاعىرى مەسىحى «لۆدويك ئارىيۆست» ھەروھەا قوماشى خۆى بەتانبووى ئاسەوارى خەيالزۆينى ھەمان نووسەر ھۆندووھتەوھ. لەمەى كتيبى ئارىيۆست خۆى ئەگەر دەنيو ئەم كتيبانەدا ھەبى و بەزبانى ئەسلىي خودى شاعىر نەبى بايەخىكى بۆ دانانيم، بەلام ئەگەر بەزبانى ئەسلى بى، بەرپۆزەوھ لەسەر سەرمى دادەنيم. دەلاک گوتى: من كتيبى ئارىيۆستم بەزبانى ئىتالى ھەيە، بەلام ھىچى لى تى ناگەم. كەشيش گوتى. چاكتر كە ھىچى لى حالى نابى و ئەى كاش كابرارى بەنيو كاپيتانىش^(٦٧) ھىچى لى تى نەگەيشتابايە و ھەريەگىر بايەوھ سەر ئىسپانىۆلى، يانى زاراوھى كاستىلى، تا بايەخ و نرخ و قيمەتى ئاوا نەھاتبايە خوارەوھ. كارى ئەوانەى كە ئاسەوارى ھۆنراوھ لە زباني سەرەكى ھەردەگىر نە سەر زبانيكى تر ھەمووى ھەر وايە. ئەوانە ھەر چەندى سەرنج بەدن و بەھرە و لىزانىي خويان دەكار بىن ھەرگىز ناتوانن ئەو ئاسەوارانە بگەيەننە ئاستى خويان. بەبرووى من باشتر وايە ئەم كتيبەو باقى ئەو كتيبانەى لەسەر كاروبارى ھەرانسە نووسراون لىرە بەرنە دەرى و دە قوولكەيەكدا بيانشارنەوھ تا بەوخت و بەھەوسەلەيەكى زۆترەوھ بزاني دەبى چيان لى بگەين. بەو حالەشەوھ دەبى لەو دەستەيە دوو كتيبان جوئ بگەينەوھ. يەكيان «بىرنارد دۆ كارپىو»^(٦٨) و ئەو ھى دى «روون سى وو»^(٦٩) كە ئەگەر ئەوانە دەنيو ئەو كتيبانەدا بن لە جىوھ دەياندەمە دەست كەيبانوو كە دە ئاوريان باويژى.

٦٥ – تورپن Turpin قەشەى رۆنس كە دە سالى ٨٠٠ زايىندا دەژيا. ناوى ئەم قەشەيە دە ھەماسەى رۆلاندا ھاتووھ. تەنانەت دەلین كە كتيبىك بەزبانى لاتىن لەمەى ژيانى شارلمانى و رووداوھ پالەوانىيەكانى رۆلان نووسراوھ.

٦٦ – Mayteo Boyardo نووسەرى داستانى ھەماسىي رۆلانى عاشق و ئارىيۆست ھەك ھەموو دەزانن نووسەرى داستانى «رۆلانى توورەيە». (مۆرىس باردۆن)

٦٧ – مەبەست لە كابرارى بەنيو كاپيتان Don Géromino Xemenez de Urrea يە كە رۆلانى توورەى بەرھەمى ئارىيۆستى بەناتەواوى كردووھتە ئىسپانىۆلى. (مۆرىس باردۆن)

٦٨ – بىرنارد دۆكارپىو Bernaed de Carpio بەرھەمى ئۆگۆستىن ئالۆنزۆيە Augustin Alonzo كە سالى ١٥٨٥ لە شارى تۆلیدۆ بلاو كرايەوھ.

٦٩ – Ronceveaux نووسىنى Carrido de Villena سالى ١٥٨٣ لە تۆلیدۆ بلاو كرايەوھ.

ده‌لاک ده‌گه‌ل ته‌واوی ئه‌و قسانه موافیق بوو و حوکمی دهرکراوی به‌دادگه‌رانه دانا، چون ئه‌و که‌شیشی خۆی ئه‌وه‌نده به‌ئیمان و ئۆگری ئاینی مه‌سیح و لایه‌نگری حه‌ق و راستی دهرزانی که یه‌قینی هه‌بوو ئه‌گه‌ر هه‌موو سه‌روه‌ت و سامانی دنیا‌ی بده‌نی له راستی لانا‌دا و درۆی به‌سه‌ر زاریدا نایه. ده‌لاک کتیبی‌کی تری کرده‌وه که ناوی «پالمیرن دۆلیۆ»^(۷۰) بوو. له تهنیشت ئه‌و کتیبی‌کی تر به‌ناوی پالمیرنی ئینگلستان^(۷۱) داندرا‌بوو. که‌شیش هه‌ر چاوی پئی که‌وتن، هاواری لی هه‌لس‌تا: کتیبی «ئالیۆ» ده‌بی ونجرونجر که‌ن و وه‌های بسووتین که‌ خۆله‌میشه‌که‌شی نه‌مینی. به‌لام کتیبی پالمیرنی ئینگلستان ده‌بی وه‌ک عه‌نتیکه رابگرن و بو پاراستنی سندووقچه‌یه‌ک دروست بکه‌ن که له سندووقچه‌که‌ی ئه‌سکه‌ندرکه‌ بۆ تالانی کاخی دارا دروستی کرد و پاشان بۆ هه‌لگرتنی ئاسه‌وا‌ری هۆمپیری شاعیری ته‌رخان کرد، به‌قیمه‌تتر بی. به‌هه‌رحال ئه‌ی ماموستا ئه‌م کتیبه‌له دوو روانگه‌وه ده‌بی سه‌یر بکری. یه‌که‌م ئه‌وه‌ی که ده‌ئه‌سلدا کتیبی‌کی به‌نرخه. بیجگه له‌وه‌ش ده‌لین یه‌کیک له پاشایانی زانا و فه‌رزانه‌ی پورته‌قال نووسیویه‌تی. هه‌موو رووداوه‌کانی قه‌لای «میراگواردا» Miraguard ده‌و کتیبه‌دا زۆر سه‌رنج‌راکیش و به‌رزن. وتووێژه‌کانی مه‌نتیقی و په‌سندی زه‌وقی^(*) سه‌له‌یمن و هه‌مووی ده‌گه‌ل ئه‌خلاق و که‌سایه‌تی وێژره‌که‌ی یه‌ک ده‌گرنه‌وه و بیجگه له‌وانه‌ش نیشانه‌ی عه‌قل و زانین و هۆش و لی‌زانی به‌هه‌مووییه‌وه دیاره. که‌وا بوو ئه‌ی جه‌نابی وه‌ستانیکۆلا ئه‌گه‌ر تۆ بۆچوونیک یه‌تووتر نییه با ئه‌و کتیبه‌و ئامادیس گۆل له سووتانی مه‌عاف بکری. به‌لام باقی کتیبه‌کان هه‌رچی زووتر بکه‌نه خواردنی ناگر. ده‌لاک گوتی نا، نا، جه‌نابی که‌شیش وا مه‌فه‌رموو، چون ئه‌وه‌ی به‌ده‌ست منه‌ویه کتیبی «دۆن بلیانیسی»^(۷۲) ناوبه‌ده‌روه‌یه.... که‌شیش گوتی له‌مه‌ر ئه‌و کتیبه‌وه ده‌بی عه‌رزت بکه‌م که به‌شی دووهم و سی‌یه‌م و چواره‌می مفته‌لای^(*) سه‌فراه‌کی^(*) زۆر تونده و بۆ خاوین کردنه‌وه‌ی میزاجی^(*) ئه‌و که‌میک رپوه‌ندی^(*) چینی لازمه. بیجگه له‌وه‌ش ده‌بی ته‌واوی داستانی «قه‌لایناوبانگ» و چه‌ند داستانی بی‌تام و بی‌مانای تریشی لی دهرباوێژی. بۆ

۷۰- Palmerin d, Olive دوو به‌شه، که به‌شی یه‌که‌می سالی ۱۵۲۶ له وینیز و پاشان سالی ۱۵۸۰ له تۆلیدۆ چاپ کرا و به‌شی دووه‌میشی له میدینادیلکارییۆ سالی ۱۵۸۰ چاپ کرا.

۷۱- Palmerin dAngleterre له شه‌ش به‌ش پیک هاتوه که قه‌دیمترین چاپی تا ئه‌و جیگه‌یه‌ی زانراوه سالی ۱۵۴۸ له شاری تۆلیدۆ چاپ کراوه.

۷۲- Don Belianis نووسینی ژریمینۆ فرناندیز Géremino Fernández که سالی ۱۵۴۷ له شاری بۆرگوس Borgos له چاپ دراوه. (مۆریس باردۆن)

ئهم کاره ده‌بی شه‌ش مانگ^(۷۳) مۆله‌ت به‌و کتیبه‌بدری تا ئه‌گه‌ر له‌و ماوه‌یه‌دا چاک کرا بیه‌خشری دهنه ده‌بی به‌سزای خۆی بگا. جارێ هه‌فال. ئۆ ئه‌وی له مالی خۆت رابگره و مه‌هیله‌ که‌س وه‌بخوینێ. ده‌لاک گوتی ئیتاعه‌ی ئه‌مرت ده‌که‌م.»

ئه‌وجار که‌شیش بی ئه‌وه‌ی خۆی به‌هه‌لدانه‌وه‌ی لاپه‌ره‌ی کتیبه‌ ئه‌ستورره‌که‌نه‌وه ماندوو بکا، به‌که‌بیانووی ئه‌مر کرد که کتیبه‌ گه‌وره‌کان فری داته‌ حه‌وشه. به‌رده‌نگی^(*) که‌شیش نه‌ که‌ر بوو نه‌ که‌ر، وه‌خۆی زۆر تاسه‌ی سووتاندنی ئه‌و کتیبانه‌ی ده‌کرد زۆرتر له‌وه‌ی که‌ قه‌واره‌یه‌ک قوماش به‌پارچه‌باف^(*) سفارش بدا، هه‌رچه‌ند ئه‌و کاره زۆر گران بوو. جا به‌هه‌ر باوه‌شیک حه‌وت هه‌شت به‌رگی له‌و کتیبه‌قه‌ورسانه هه‌لده‌گرت و له‌ په‌نجه‌ره‌وه هه‌لی ده‌داشته‌ ناو حه‌وشه. به‌لام چون ویستبووی ئه‌و هه‌مووانه به‌یه‌کجار هه‌لبگرێ، یه‌کیک له‌وان که‌وتبووه به‌رپیی ده‌لاک و ئه‌ویش بۆ ئه‌وه‌ی بزانی عینوانی کتیبه‌که‌ چیه‌ هه‌لی گرت‌وه‌و دیتی که له‌سه‌ر به‌رگه‌که‌ی نووسراوه: «داستانی پاله‌وانی ناودار تیرانی سپی»^(۷۴) که‌شیش هاواری لی به‌رز بووه‌وه: ته‌باره‌که‌للا! هه‌وال ئه‌و کتیبه‌ی به‌ده‌ست تۆوه‌یه داستانی تیرانی سپیه‌؟ زوو بیده به‌من. چون متمانه‌ت پئی ده‌دم که ده‌و کتیبه‌دا ده‌ریایه‌ک به‌زم و که‌یف و خۆشی هه‌یه و من دهرانم چه‌نده سه‌رگه‌رمیی تیدا‌یه. هه‌ر له‌و کتیبه‌دایه که پاله‌وانی دلاوه‌ر «دۆن کیری ئیلزۆن دۆمۆن تالبان» Don kyrie Eleison de Montalban و براکه‌ی «تۆماس دۆمۆن تالبان» و پاله‌وانیک تر به‌ناوی «فۆن سیکا» Fonséca ده‌گه‌نه یه‌کتر و باسی نه‌به‌ردی پاله‌وانی دلاوه‌ر تیران ده‌گه‌ل سه‌گیک سهر و عه‌جایب هاتووته‌ گۆرێ و ئه‌وجار ده‌چیته سه‌ر باسی زیره‌کی و پندی^(*) کچیک به‌ناوی «عیشی ژیان» و دلداری و مه‌کربازی بیوه‌ژنیک فیلباز و حیه‌لت باز به‌ناوی ئارمیده و دیسان باسی شازنیک ده‌کا که عاشقی مه‌یته‌ره‌که‌ی خۆی به‌ناوی «هیپۆلیت» Hippolyte بووه و ده‌ستی ده‌گه‌ل تیکه‌ل کردووه. هه‌فال، من به‌راستی پیت ده‌لیم که ئه‌م کتیبه‌ له روانگه‌ی سه‌بک و شیوازوه له دنیا‌دا وێنه‌ی نییه. ده‌و کتیبه‌دا پاله‌وانان وه‌ک بنیادهم ده‌خۆن و ده‌خه‌ون و ده

۷۳- ده ده‌قی ئه‌سلیدا نووسراوه مۆله‌تیک به‌رانبه‌ر به‌زه‌مانی پئویست بۆ حازربوونی دانیشتوانی کۆلۆنییه‌کان له دادگادا که ده‌بی له‌ولای دهریاکانه‌وه بین و ئه‌وه‌ش لانیکه‌م شه‌ش مانگ ده‌خایه‌نی. (لووی ویاردۆ)

۷۴- Histoire de Fomeux chevalier Tiranl Le Blanc رۆمانی به‌ناویانگی پاله‌وانیکه که ئه‌سله‌که‌ی به‌زاراوه‌ی کاتالۆنی ئه‌سپانیانی ته‌رجه‌مه‌ کراوه «۱۶۹۰» و سالی ۱۵۱۱ وه‌رگێردراوه‌ته سه‌ر زاراوه‌ی کاستیلی ئه‌سپانیایی. (مۆریس باردۆن)

جیگاوای خویاندا دهمرن و پیش مردن وه‌سیهت ده‌کهن و بیجگه له‌وانه‌ش دهو کتیبه‌دا هه‌زار نوکته‌ی تر هه‌یه که کتیبه‌کانی له‌م چه‌شنه نیانه. به‌و حاله‌شه‌وه من به‌متمان‌ه‌وه ده‌لیم که حه‌ق نه‌وه بوو دانه‌ری نه‌م کتیبه‌به‌گوناه‌ی هه‌لبه‌ستنی نه‌وه هه‌موو تره‌هاته (بی نه‌وه‌ی مه‌جبور بووی) بۆ ماوه‌ی ته‌واوی ته‌مه‌نی ده‌که‌شتیی ده‌وله‌تیدا به‌سه‌ول لیدان مه‌حکوم بکری^(۷۵). تۆ نه‌م کتیبه‌به‌ره‌وه مال و بیخوینه‌وه بۆ نه‌وه‌ی بزانی قسه‌کانم دروسته یا نا. ده‌لاک گوتی: ئیتاعت. به‌لام چ له‌و کتیبه‌چکۆلانه بکه‌م که ایره‌ماون؟ که‌شیش گوتی: نه‌وانه نابی کتیبی پاله‌وانی بن. به‌لکو دیوانه شیعرن.

پاشان یه‌کێک له‌وانی کرده‌وه و دیتی که عینوانه‌که‌ی شه‌پوور^(۷۶) له ئاسه‌وارای «ژۆرژدۆمونت مایۆره». و به‌و بۆچوونه که باقیی کتیبه‌کانیش هه‌ر له‌و قوماشه‌ن، رووی ده‌لاک کرد و گوتی: «نه‌م کتیبانه نابی وه‌ک نه‌وانی تر ده‌ ئاور باویژی، چون هه‌چ کات وه‌ک کتیبه‌پاله‌وانییه‌کان زه‌ره‌ریان بۆ که‌س نه‌بووه و ناشیانبی. خوشکه‌زا هاواری لی به‌رز بووه‌وه و گوتی: نه‌ی جه‌نابی که‌شیش تۆ بیخودا نه‌وانه‌ش ده‌گه‌ل باقیی کتیبه‌کان بسووتینه، چون نه‌گه‌ر خالم له‌ نه‌خۆشیی پاله‌وانه‌تی چاک ببیته‌وه، به‌خویندنه‌وه‌ی نه‌و کتیبانه نه‌وجار خۆی به‌شوان داده‌نی و به‌گۆرانی گوتن و بلویر لیدان، روو ده‌میترگ و چیمه‌ن و جه‌نگه‌ل و لی‌ره‌واران ده‌کا. یا ده‌بیته‌ شاعیر، نه‌وه‌ش له‌ پاله‌وانه‌یه‌تییه‌که‌ی خراپتر، چون وه‌ک ده‌لین شاعیری ده‌ردیکی بی دهرمانه و خه‌لکی تریش ده‌یگرنه‌وه. که‌شیش کوتی، حه‌ق به‌و کچه‌ لاوه‌یه و چون دۆستی ئیمه‌ زوو هه‌له‌خلیسکی وا باشه‌ نه‌م هۆیه‌ی دووباره‌ خلیسکانه‌وه‌ی بۆ نه‌هیلینه‌وه. که‌وابوو ئیستا که‌ ده‌مانه‌وی له‌ کتیبی شه‌پوور، نووسینی «مۆنت مایۆر» ده‌ست پی بکه‌ین، من له‌سه‌ر نه‌م بره‌وایه‌م که‌ نه‌یسووتین، به‌لکو نه‌وه‌ به‌شه‌ی که‌ له‌ «هه‌کیم مباره‌ک» Londe enehntée باس ده‌کا و هه‌روه‌ها شیعره‌ درێژه‌کانی بقرتین. باقییه‌که‌ی که‌ ده‌گه‌ل په‌خشانه‌کانی له‌ هه‌موو کتیبه‌کانی نه‌وه‌ی خۆی باشته‌ با بمینی. ده‌لاک گوتی: کتیبی دوا‌ییش دیسان عینوانی

۷۵- دوکتۆر باردۆن ده‌لی ده‌قی نه‌سلای نه‌م رسته‌یه به‌زبانی نه‌سپانیولی زۆر روون نییه و هه‌ر وه‌رگیزی و نووسه‌ر و په‌خنه‌گریک به‌سه‌لیقه‌ی خۆی نووسیویه، به‌لام من بی که‌موزیاد له‌ رووی ده‌قی فه‌ره‌نسیی لوویی و یاردۆ وهرم گنراییه‌وه سه‌ر فارسی. (مه‌مه‌د قازی)

۷۶- La Diane de Montemayor داستانیکه‌ له‌ ژبانی شوانه‌ویله‌یه‌ک له‌ سالی ۱۵۵۸ - ۱۵۵۹ له‌ دالاس بلاو کراوه‌ته‌وه. نه‌ده‌بیاتی شوانی سه‌ده‌کانی دوا‌ی که‌ شاکاره‌که‌ی به‌زبانی فه‌رانسه کتیبی ئاستره l' Astrée له‌ کتیبی ناوبرا و مایه و ئیله‌امی وه‌رگرتوه. (مۆریس باردۆن)

شه‌پووری هه‌یه و ناوی شه‌پووری دووه‌می «سالمانتین»^(۷۷)ی به‌سه‌روه‌یه. که‌شیش گوتی: شه‌پووری سالمانتین باشته‌ ره‌گه‌ل سزادراوه‌کانی ناو حه‌وشه‌ بکه‌وی. به‌لام شه‌پووری «ژیل پۆل» ده‌بی وه‌ک شوینه‌واری خودی «ناپۆلۆن» ناگاداریی لی بکری به‌هه‌رحال جه‌نابی مامۆستا، به‌کتیبیکی تر رابگه‌ین، کاتمان که‌مه. ده‌لاک که‌ کتیبیکی تری کردبووه‌وه گوتی: نه‌مه‌یان کتیبی «ده‌ فه‌سلی خه‌زینه‌ی نه‌وینه»^(۷۸) که «نانتۆنیۆ دۆنۆفراۆ» شاعیری خه‌لکی ساردینی هۆندوویه‌ته‌وه. که‌شیش به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: سویند به‌و پله و پایه‌ ئاینیه‌ که‌ من پیتانگه‌یشتوم، له‌زه‌مانیکه‌وه که‌ ناپۆلۆن یانی خودای هونهر و شیعهر ومۆسیقا خودایه‌تی ده‌کا هیشتا کتیبیک به‌و جوانی و ناسک خه‌یالییه‌ دانه‌ندراوه، نه‌م کتیبه‌ له‌ ته‌واوی نه‌وانه‌ی که‌ تا ئیستا بلاو کراونه‌وه، به‌که‌لکتر و بی وینه‌تره و هه‌ر که‌س نه‌یخویندبیته‌وه، ده‌توانی به‌تیرادیوی بلای ده‌ عومری خۆیدا کتیبیکی شادی هینی نه‌خویندوه‌ته‌وه. تۆ جه‌نابی مامۆستا، تکایه‌ بۆ منی بینه. چونکه‌ نه‌وه کتیبه‌به‌لای منه‌وه زۆر له‌ عه‌بایه‌کی درێژ له‌ پارچه‌ی فلۆرانسی که‌ به‌ره‌سمی دیاری بۆم دین به‌که‌لکتره و که‌شیش پاش نه‌وه قسه‌یه کتیبه‌که‌ی به‌که‌یفخۆشییه‌کی زۆره‌وه له‌ گۆشه‌یه‌ک دانا. ده‌لاک درێژه‌ی به‌قسه‌کانی دا و گوتی: کتیبه‌کانی تر بریتین له‌ شوانی ئیبری^(۷۹) و خۆرییه‌کانی هیناره‌س^(۸۰) و چهند دهرمانیک بۆ نه‌خۆشی به‌غیلی^(۸۱). که‌شیش گوتی باشته‌ نه‌وانه‌ بده‌ین به‌که‌یبانوو. تکایه‌ ده‌لیلی نه‌م فتوايه‌شم لی مه‌پرسه. چون نه‌وه باسه‌ زۆر دووردرێژه. ده‌لاک گوتی: نه‌وه یه‌که‌یان کتیبی «شوانی فیلیدایه»^(۸۲). که‌شیش گوتی نه‌وه کابرایه‌ شوان نییه به‌لکو زانایه‌کی هه‌کیم و هۆشمه‌نده و ده‌بی کتیبه‌که‌ی وه‌ک ئاسه‌واری پیرۆز بپاریزین. ده‌لاک گوتی کتیبی دوا‌ی که‌ زۆر نه‌ستووره ناوی «گه‌نجینه‌ی هه‌لبه‌ستی جۆاره‌وجۆره»^(۸۳).

۷۷- Le Seconde Diane de Salmantin به‌ره‌می ئالۆنۆ پریز Alonzo Perez پزیشکی سالامانک «ئالکالا ۱۵۶۴». (مۆریس باردۆن)

۷۸- Dix livrea de Fortune amour نووسینی ئانتۆنیۆ دۆلۆفراۆ Antonio Delofraso چاپی بارسیلۆن. ده‌وره‌ی ۱۵۷۳. (مۆریس باردۆن)

۷۹- Le Pasteur d'Ibérie نووسینی Bernardo de lavega چاپی سیویل ۱۵۹۱.

۸۰- Le Nymphes de Hénarés نووسینی Gonzales de Bobadilla چاپی ئالکالا ۱۵۸۷.

۸۱- Remédes ála Jalousie نووسینی Lopez de Enciso چاپی مادرید ۱۵۸۶.

۸۲- Berger de philida نووسینی Golvez de Montalvo چاپی مادرید ۱۵۸۲.

۸۳- Tésor de poesies Varieés نووسینی Pedro de Padilla سالی ۱۵۸۰ له‌ مادرید بلاو کراوه‌ته‌وه.

که‌شیش گوتی: ئەم نەوعە کتێبانە هەرچەندی که‌متر بن باشتره ئەو کتێبەش دەبێ خاویڤن کریتەوه دیکودالی لێ فری بدری و زۆر شیعرێ پەست و بێ کەلکی تێدایە دەبێ لایانبەرین. بەو حالەش چونکە شاعیرەکه‌ی دۆستی منە و بەشوکرانە‌ی ئەوه‌ی کە باقیی ئاسە‌وارەکانی باشتر و قارەمانترین، رای گرن و بیپاریزن. دەلاک گوتی: کتێبەکه‌ی تر تەسنیفساز^(٨٤) کاری «مالدۆنادۆیه». که‌شیش گوتی: ئەوه‌ی ئەو شیعرەشی هۆندوو‌ه‌تەوه دۆستیکی خۆشه‌ویستی منە. شیعرەکانی بەراویژی^(*) خۆی بیسەر سەر‌مەست دەکا و لەحنی دەنگی شاعیر ئەوه‌ندە دلنشینە کە کاتی شیعر خۆیندە‌وه، پیاوی جادوو دەکا. لە پێهە لاگوتندا هیندیک زۆری لەسەر رویشتوو، بەلام شتیک کە باش بێ، درێژیش بێ، ماندوو ناکا. ئەویش رەگەڵ ئەو کتێبانە بخە کە دەبێ بمیننە‌وه. باشە هۆو کتێبە کە لە هە‌موان نزیکتەر چییه؟ دەلاک گوتی: ئەم کتێبە گالاته^(٨٥) کاری «میگلدوسیرفانتیس» ه. که‌شیش گوتی: ئەم سیرفانتیسە چەند ساڵه‌ دۆستی منە و دەزانم کە دەناسینی نامرادی و رۆژەرپه‌شییه‌کانی بەره‌ی مرۆفدا زۆرتر شارەزایه‌ تا دە هونەری شیعر و شاعیریدا. ئەلبەتە کتێبە‌که‌شی بابەتی باش و سەرنج‌راکێشی تێدا هەیه‌ بەلام ئەو کابرایه‌ زۆرتر قسە‌دەکا و هیچ کات بەره‌میک وەرناگرێ. وا باشە چاوه‌روانی به‌شی دووهم بێن کە نووسەر بە‌ئینی دەرکردنی داوه. شاید^(*) ئەو بەلابردنی عەیبی خۆی لە دوا‌رۆژدا وەبەر لیبووردنیک بکه‌وی کە ئەمرۆ سزاواری نییه‌. بەهەر حال، مامۆستا ئەو کتێبەش لە مائی خۆت رابگره‌. وه‌ستا نیکۆلا گوتی: ئە‌ی به‌چاوان! ئەوه‌ش سێ کتێبی تر کە پێکه‌ به‌ده‌ستمه‌وه هاتن و بریتین لە ئارۆکانا^(٨٦) کاری «دۆن ئالۆنزو‌دوارچيلا» و «ئۆستریادا» کاری «ژوان روفو» قازی شاری «قەرته‌به» و «مۆنسیرات»^(٨٧) کاری «کریستووال دۆویرووس» شاعیری والانسی. که‌شیش

٨٤ – Le Chansonnier کاری Lopez de Maldodado که‌ ساڵی ١٥٨٦ له‌ مادرید له‌ چاپ دەرچوو.

٨٥ – گالاتی Galateé کاری میگلدوسیروانتیس نووسه‌ری دۆن کیشۆته‌ که‌ به‌شی یه‌که‌می ساڵی ١٥٨١ له‌ ئالکالا بلاو کراوه‌تەوه، بەلام ئەجەل مۆله‌تی نه‌دا کە به‌شی دووهمی «به‌لین دراو» ته‌واو بکا. (مۆریس باردۆن)

٨٦ – Aroucana کاری Alonzo de Ercilla هۆنراوه‌یه‌کی هە‌ماسی و داستانی فه‌تحی ولاتی ئارۆکانی له‌ پارێزگا‌کانی شیلی به‌ده‌ست ئەسپانیاییه‌کان. ئەم کتێبە دووجار له‌ مادرید ده‌ ساڵه‌کانی ١٥٦٩ و ١٥٩٠ دا بلاو کراوه‌تەوه.

٨٧ – Monserrate له‌ نووسینی Gristovale de Virués هۆنراوه‌یه‌که‌ دەر‌باره‌ی دروستکردنی کلتیاسی به‌ناویانگی کاتالان له‌ سه‌ده‌ی نۆیه‌م که‌ ساڵی ١٥٨٨ له‌ مادرید بلاو کراوه‌تەوه. (مۆریس باردۆن)

گوتی ئەوانه‌ هەر سێکیان له‌ باشترین شیعره‌ هە‌ماسییه‌کانی زبانی ئیسپانیۆلین و شان له‌ شانی به‌رزترین هە‌ماسه‌کانی ئیتالیا ده‌دن. ده‌بێ ئەو کتێبانە وه‌ک به‌نرخترین گەنجینه‌ی شیعرێ ئەسپانیایی چاوی بکه‌ین و بیانپاریژین.

ده‌ ئاخریدا که‌شیش له‌ ژیر و پروو کردنی ئەو هە‌موو کتێبە‌ماندوو بوو، ویستی بێ پرس ورا هە‌مووان ده‌ ئاورێ باوی، بەلام ده‌و ده‌میدا وه‌ستای ده‌لاک کتێبکی کردبووه‌وه و ناوه‌که‌ی ئاوا راکه‌یاند: فرمیسکه‌کانی ئانزلیک^(٨٨). که‌شیش گوتی: ئاخ ئەگەر من فه‌رمانی سووتاندنی ئەم کتێبەم دا‌بایه‌، ئیستا ده‌بوو هۆله‌هۆل بو‌ی بگرم و فرمیسکان هە‌لپێرم، چون‌وێزهری ئەم شیعرانه‌، یه‌کیک له‌ به‌ناویانگترین شاعیرانی ئەسپانیا، به‌لکو دنیا بوو. خودا هە‌لناگرێ ده‌ وەرگێرانی هیندیک له‌ ئەفسانه‌کانی ئۆویدییدا قیامه‌تی کرده‌وه.

٨٨ – Les Larmes d. Angélique به‌ره‌می Luis Barabona da soto شاعیری ئەسپانیایی. هۆنه‌نامه‌یه‌که‌ ده‌ دوا‌زده‌ نه‌غه‌مه‌دا که‌ به‌شی یه‌که‌می ده‌ ساڵی ١٥٨٦ دا له‌ غه‌رناته بلاو بووه‌وه. شاعیر دۆستیکی نزیکی سیروانتیس بوو. (مۆریس باردۆن)

جەنابى ئۆسقىف گورەي تۆرىن(*) چ نەنگىگ لەوہ بالاترہ، ئىمە كە خۆمان ناوناوہ دوازده سوارەي پالەوانانى سەرگەردان و دەو سى رۆژى دواييدا(۹۲) خەلاتى كىبەركىمان پفاندووہ، بىلەن پالەوانانى دەربارى بەو ئاسانىيە بەسەرماندا سەرگەون؟

.. كەشيش گوتى: بىدەنگ ھەوال! كە ئەگەر خودا بىھەوى بارەكە دەگۆرئ و ئەوہى ئەمرۆ دوراندووتانە سبەي دووبارە دىبەنەوہ. جارئ بىجگە لە سلامەتتى خۆت بىر لە ھىچ شتىك مەكەوہ. چون بەراي من، تۆ زۆر ماندووى و رەنگە زۆر سەختىش برىندار بى. دۆن كيشۆت گوتى: برىندار نىم، بەلام شك دەوہدا نىيە كە ئازاي لەشم كوتراوہ و دارم لەسەر بەردى نەماوہ؛ چونكە ئەو رۆلانە زۆلە، بەدارى بەروو تىم بەربوو و خورى شۆرى(*) كردم. ئەوہشى لە بەر بەغىليان بوو، چونكە دەزانئ تەنيا كەستىك كە دەتوانئ دە بەرامبەريدا راوہستئ منم. من ئەگەر لەو جىويانە ھەستەمەوہ، با ھەزار تەلىسم و جادووش پارىزگارى لئ بكن ئەگەر ھەقى خۆي دەبەري دەستى نەنىم و ھەشىرى سەگى پئ نەكەم، بزائە ناوم رىنۆدومۆنتۆيان نىيە! جارئ بفرموو شتىك بەدەنئ، بىخۆم. جارئ خواردنە كە لە ھەمووشت سازگارترە و كارى تۆلە كردنەوہ بۆ خۆم بەجئ بىلەن. دەستبەجئ دەربەرىن فەرمانى پالەوان جىبەجئ بكن و چوون خۆراكىان بۆ ھىنا. پاش خواردن دۆن كيشۆت خەوى لئ كەوتەوہ و ئەوانەي لەوئ بوون لە شىتتىيەكەي واق ورمائ مانەوہ.

ھەر ئەو شەوہ كەيبانوو، ھەرچى كىتئى دەھەسارى تەويلە و مالىدا بوون ئاورىدان و كردنى بەخۆلەمىش. دەو نىوہدا كىتئىانىك سووتان كە ھەق بوو ھەتاهەتا دە كىتئىخاناندا بەيادگار بمتنەوہ. بەلام بەختى ئەوان و تەمبەلئى پشكئەر نەيھتشت لەو چارە نووسە شوومە رىزگار بن و بەمجۆرە پەندى «بىگوناھ زۆر جار بەئاگرى گوناھكار دەسووتئ» لەسەر ئەوان وەرئاست گەرا. رىگا چارە يا دەرمانىك كە كەشيش و دەلاك دەو ساتەدا بۆ چارەسەرى نەخۆشىي دۆستەكەيان بەبىرياندا ھاتبوو، ئەوہ بوو كە دەركى كىتئىخانەكەي تىغە بكىشن تا لەو كاتەدا كە دۆن كيشۆت لە جىويانى نەخۆشى ھەلدەستتەوہ چاوى بەكىتئىخانەكە نەكەوئ و پئى بلەن كە جادووگەرئك قەفەسەي كىتئەكانى بەھەرچىكى تىيدا بووہ بردوويەتى و ئەم كارە بەوہستايەتتەيەكى زۆرەوہ ئەنجام درا. دوو رۆژ دواتر دۆن كيشۆت لە جئى خۆي ھەستاو و يەكەم كارى كە كردى ئەو بوو كە سۆراغى كىتئەكانى گرت و بەلام چون كىتئىخانەي لە جئى جارائ نەدیتەوہ، بەچەپ و راستدا دەستى كرد

۹۲- ئامازەيە و بەجئژن و كىبەركئى پالەوانى پىرسپۆلىس كە بەوردى دە كىتئى «دۆن بىليانىسى» يۆنانيدا باسى لئ كراوہ. (لووىي وىاردۆ)

لەمەر دووھەمین وەدەرکەوتنى پالەوانى دۆن كيشۆت ئىمە

دۆن كيشۆتى مائش

تەفتىش گەيشتەبووہ ئىرە كە لە نەكاو دۆن كيشۆت بەدەنگى بلەند، نەعرەتە لىدانى دەست پئ كرد و دەيگوت: لىرەيە، ئەي پالەوانى دلاوہر، لىرەيە كە دەبئ ھىزى شان و باھۆت نىشان بەدى. دەنا پالەوانانى پاشا ھەموو خەلاتەكانى كىبەركئ دەبەنەوہ. «كەشيش و دەلاك بۆ ئەوئ بزائە ئەو ھەراوھورىايە چىيە لە پىراگەيشتنى باقى كىتئەكان دەستيان ھەلگرت و بەو ھۆيەوہ كىتئەگەلى كارۆلئا(۸۹) و لىئۆنى ئەسپانىايى(۹۰) و ئەتوارى ئىمپراتور(۹۱) ئاسەوارى «دۆن لووىي دۆئاويلا»، بئ تەفتىش و پشكئىن و لايەنگرى رەنگە سووتىنرابن. چون ئەم كىتئەبانە لە كىتئەخانەدا ھەبوون و رەنگە ئەگەر كەشيش چاوى پئ كەوتبان، چارەنووسيان سووتان نەبووايە.

كاتىك دۆستان گەيشتە لاي دۆن كيشۆت پالەوان لە تەختى خەوہكەي دابەزىبوو و ھەروا خەرىكى داد و بىداد و دىوانە بازىيەكانى خۆي بوو، بەنووكى شمشىر و لىواھەركەي زەبرى لە دار و دىوارە دەوہشاندا و وھا بىدار وزىت و سەرحال بوو دەنگوت ھەرگىز نەخەوتووہ. فەورەن دە ئامپىزيان گرت و بەزۆر لەسەر تەختەكەي تەخلىيان(*) كردەوہ. دۆن كيشۆت پاش ئەوہى ھىندىك ھىور بووہوہ رووى كردە كەشيش و پئى گوت: «بەراستى

۸۹- كىتئى كارۆلئا ھەماسەيەكى ھۆنراوہيە كە لەمەر سەرکەوتنەكانى شارلەن پاشاي ئەسپانيا و ئىمپراتورى ئەلمان و ئوترىش ھۆنراوہتەوہ و لە سالى ۱۰۶۰ لە شارى والانس لە لايەن جىرۆنىمۆ سەمپەر Géronimo بلاو كراوہتەوہ. كارۆلئاكەي تر Juan Ochoa da la Salde سالى ۱۰۸۶ لە شارى لىسيون ئامادەو بلاوى كردوہتەوہ. (مۆرىس باردۆن)

۹۰- Léon de Espagne ھەماسەيەكى كۆنە دەربارەي قارەمانان و شەھىدانى ولاتى كۆنى لىئون كە سالى ۱۰۸۶ لە لايەن P. dela Vecihha Castellanos لە شارى سالامانك بلاو كراوہتەوہ. (مۆرىس باردۆن)

۹۱- Les Gestes de Lampeueur ھۆنە شىعەرىكى ھەماسىيە دە ۵۰ نەغمەدا كە بەپىچەوانەي نووسراوہى سىروانتئس ھۆنراوہى don Luis de Avila نىيە، بەلگە دە سالى ۱۰۶۶ لە شارى والانس بەناوى لووىي زاپاتا Luis Zapata بلاو كراوہتەوہ. (مۆرىس باردۆن)

به‌خولانه‌وه و به‌پیی‌ عاده‌تی رابردوو، هه‌موو جارێک ده‌هاته‌وه‌ ئه‌و شوپنه‌ که پێیدا ده‌رۆیشه‌ ژووری کتێبخانه‌که‌ی و ده‌ستی به‌سه‌ر جیگا ده‌رگا‌که‌دا ده‌کێشا و بێ‌ ئه‌وی هێچ بلێ، چاوی به‌هه‌موو لایه‌که‌دا ده‌گێرا. پاشان که ماوه‌یه‌ک تیپه‌ی بوو، سوڤا‌غی کتێبخانه‌ی له‌ که‌ی‌بانوو ویست. که‌ی‌بانوو که‌ ده‌پێشدا فێر کرابوو چ وه‌لام ی‌ک بداته‌وه، گو‌تی: «کام کتێبخانه؟ چ شتی‌ک؟! جه‌نابی ئه‌ریاب له‌چی ده‌پرسی؟ له‌م ماله‌دا نه‌ کتێب هه‌یه‌ نه‌ کتێبخانه. چون شه‌یتان هه‌مووی ده‌گه‌ل خۆی بردوو! شه‌یتان نه‌بوو، جادوو‌گه‌ریک بوو که‌ شه‌ویک دوای رۆیشه‌تی جه‌نابت بۆ سه‌فه‌ر، به‌سواری په‌له‌ هه‌و‌ریک هات و هه‌رکه‌ نیسته‌ سه‌رزه‌وی له‌ ماریک که‌ سواری بووبوو دابه‌زی و یه‌ک‌راست رۆیشه‌ته‌ ناو کتێبخانه‌که‌. نازانم له‌وێ چی کرد، چی نه‌کرد. به‌لام پاش ساتیک هاته‌ ده‌روه‌ له‌ سه‌ربانه‌وه‌ هه‌لفه‌ری و مائی پر له‌ دوو‌گه‌ل به‌جی هێشت. کاتیک ویستمان بزانی‌ن چ کراوه‌ و چ بووه، دیتمان شوپنه‌وارێک له‌ کتێب و کتێبخانه‌ نه‌ماوه. ته‌نیا من و خوشکه‌زا باشمان له‌بیره‌ کاتیک ئه‌و پیره‌ پیاوه‌ شه‌رووره‌ له‌ عه‌رزی بلیند بوو له‌و سه‌روه‌وه‌ به‌سه‌رمانیدا قیژاند و گو‌تی چون دوژمنا‌یه‌تییه‌کی نه‌ینی ده‌گه‌ل خاوه‌نی ئه‌و کتێبخانه‌ و ئه‌و کتێبانه‌ هه‌یه، زیانیکی وای به‌و ماله‌ گه‌یاندوووه‌ که‌ پاشان لیتان مه‌علوم ده‌بی چیه‌. ئه‌وه‌شی گو‌ت که‌ ناوی «موغنا‌تون» Mugnaton ی‌ هه‌کیمه. دۆن کیشه‌وت گو‌تی: ده‌بی «فریستۆن» Freston بووبی. که‌ی‌بانوو گو‌تی: من ئیدی نازانم، فریستۆن بوو، فریتۆن بوو، هه‌رچی بوو ناوه‌ به‌زیاد نه‌بووه‌که‌ی به‌(تون) کو‌تایی پێ ده‌هات. دۆن کیشه‌وت گو‌تی راستیه‌که‌ی ئه‌و کابرایه‌ جادوو‌گه‌ریکی زانایه‌ و به‌خوینی سه‌ری من تینوووه‌ چون به‌یارمه‌تی زانستی خۆی و کتێبه‌جادوویییه‌که‌ی ده‌زانێ که‌ رۆژیک له‌ رۆژان من ده‌بی ده‌گه‌ل پاله‌وانیک له‌ نه‌زه‌رکرده‌کانی(*) ئه‌و ده‌ نه‌به‌ردیکی ته‌ن به‌ته‌ندا به‌هنگارییه‌ک بین و بێ ئه‌وه‌ زانستی ئه‌و کاریکی له‌ ده‌ست بێ به‌سه‌ر ئه‌و پاله‌وانه‌دا زال بم. ئه‌وه‌یه‌ که‌ تا له‌ ده‌ستی بێ، ده‌یه‌وێ ناره‌حه‌تم کا. به‌لام با بزانی و ئاگادار بێ که‌ ناتوانی نه‌ له‌ قه‌زای ئاسمانی خۆی رزگار بکا و نه‌ پیش به‌تیکشکان بگرێ. خوشکه‌زا گو‌تی: له‌عنه‌ت له‌وه‌ی گو‌مان ده‌کا. به‌لام خاله‌ گیان تو بۆ خوت ده‌خه‌یته‌ ناو ئه‌و قه‌رقه‌شه‌ و کیشمه‌کیشه‌؟ ئایا باشتر نییه‌ که‌ له‌مائی خو‌ت ئاسووده‌ پالی لێ بده‌یته‌وه‌ و به‌ته‌مای نانی گه‌نم به‌ده‌وری دنیا‌دا خول نه‌خۆی؟ ده‌شرانین که‌ له‌و دنیا‌یه‌دا زۆر کو‌سه‌ به‌دوای ر‌دیندا چوون و سم‌لیشیان له‌ ده‌ست داوه‌؟ دۆن کیشه‌وت گو‌تی: «ناخ ئه‌ی خوشکه‌زای من، تو چه‌نده‌ له‌ دنیا بێ خه‌به‌ری! پیش ئه‌وه‌ی که‌ سی‌ک بیه‌وێ موویه‌ک له‌ من هه‌لکه‌نی من ریش و په‌شمی هه‌موو ئه‌وانه‌ له‌ بنه‌وه‌را ده‌تاشم.»

خوشکه‌زا و که‌ی‌بانوو هه‌ر دووکیان وسکو‌ت(*) بوون و ئیتر نه‌یانویست زۆتر له‌وه‌ دمبه‌دمه‌ی پاله‌وان بکه‌ن، چون زانیان که‌ سه‌ودای رق و کینه‌ له‌سه‌ری دۆن کیشه‌وتی داوه‌. له‌ راستیدا دۆن کیشه‌وت پازده‌ رۆژی ته‌واو، زۆر به‌هیمنی و بێ ئه‌وه‌ی نیشانه‌یه‌ک له‌ ئه‌زمی هه‌لاتنی دووباره‌ی خۆی نیشان بدا ده‌مالیدا دانیشته‌. له‌و ماوه‌یه‌دا له‌مه‌ر ئه‌وه‌که‌ دنیا پێداویستی به‌بوونی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانه‌ و ده‌بی ئاینی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ببوژینرێته‌وه‌ و وتووێژ و ده‌مه‌ته‌قه‌ی زۆر شیرینی ده‌گه‌ل که‌شیش و ده‌لاک هینا گو‌رێ. که‌شیش جاروبار دژایه‌تی ده‌کرد و جاروبار بۆی له‌ملی ده‌دا، چون بیجگه‌ له‌وه‌ چاره‌یه‌کی نه‌بوو بۆ ئه‌وه‌ی قسه‌که‌ی خۆی بباته‌ سه‌ر.

ده‌ماوه‌ی ئه‌و چه‌ند رۆژانه‌دا دۆن کیشه‌وت به‌نه‌ینی ده‌گه‌ل وه‌رزیریکی جیران که‌ پیاویکی باش بوو (ئه‌گه‌ر به‌هه‌ر ته‌قدیر بکری ناوی «باش» به‌دری به‌خه‌لکی فه‌قیر) به‌لام هیندیک عه‌قلی سووک بوو، ده‌ستی کرد به‌وتووێژ. سه‌ره‌نجام ئه‌وه‌نده‌ی به‌گو‌تیدا خویند که‌ وا ده‌که‌م و وا بجی و هه‌زار جو‌ر قه‌ول و به‌لینی پێ دا تا سه‌ره‌نجام کابرای ساویلکه‌ ئاماده‌ بوو ده‌ خزمه‌تیدا برۆا و ببیته‌ مه‌یته‌ری پاله‌وان. له‌وانه‌، دۆن کیشه‌وت پێی ده‌گو‌ت که‌ پێویسته‌ به‌دل و به‌گیان ببیته‌ هاو‌رێ، چون له‌وانه‌یه‌ رووداویکی وه‌ها بیته‌پیش که‌ به‌چاو‌ترووکانیک ببیته‌ خاوه‌نی دو‌رگه‌یه‌ک و حکومه‌تی ئه‌و دو‌رگه‌یه‌ بۆ هه‌تاه‌تا بداته‌ ده‌ست ئه‌و. سانکو پانزا Sancho panza (ناوی وه‌رزیره‌که‌ ئه‌وه‌ بوو) که‌ به‌م وه‌عد و به‌لینیانه‌ فریوی خواردبوو، ژن و مندالی له‌ ماله‌وه‌ به‌جی هێشت و بوو به‌مه‌یته‌ری جیران. دۆن کیشه‌وت زوو سه‌ولی دا هیندیک پاره‌ په‌یدا بکا و پاش ئه‌وه‌ی هیندیک له‌ ملک و ماله‌که‌ی فرۆشت و به‌شیکی ده‌گریو ناو ئالو‌گۆری به‌هیندیک تر کرد، پوولیکی باشی وه‌ده‌ست هینا. مه‌تالیکی ئاسنینی له‌ دۆستیک به‌ئه‌مانه‌ت وه‌رگرت و کلا‌وخووده‌ شکاوه‌که‌ی تا بۆی ده‌کرا ساغ کرده‌وه. پاشان، رۆژ و سه‌عاتیکی که‌ پێی وابوو بو وه‌رێکه‌وتن باشه‌ به‌ئاگاداری مه‌یته‌ره‌که‌ی گه‌یاند تا ئه‌ویش هه‌رچی پێی ده‌وێ ده‌گه‌ل خۆی هه‌لگرێ. به‌تایبه‌تی پێی راگه‌یاند که‌ خورجینی له‌بیر نه‌چی. سانکو به‌لینی دا که‌ هه‌روا بکا و گو‌تیشی که‌ گو‌یدرێژیکی زۆر ده‌ستوپه‌ل قایمی(*) هه‌یه‌ و باشتره‌ ئه‌ویش ده‌گه‌ل خۆی بینێ چون خۆی ده‌کاری به‌پێ رۆیشه‌تندا زۆر ئازا نییه‌. به‌بیستی باسی گو‌یدرێژ، دۆن کیشه‌وت هیندیک ده‌فکروه‌ چوو و گوشاری بۆ خۆی هینا که‌ وه‌بیر بینیته‌وه‌ که‌ ئایا تا ئیستا وابوو پاله‌وانیکی سه‌رگه‌ردان مه‌یته‌ریکی که‌رسوار -وه‌ک ئه‌وانه‌ی ده‌چنه‌ ناشی- وه‌دوای خۆی خسته‌بێ. به‌لام هه‌رچی فکری کرده‌وه، پاله‌وانیکی ئا‌وای وه‌بیر نه‌هاته‌وه‌. به‌و

حاله شهوه رازی بووکه سانکو که ره که دهگه ل خوی بینی و ده دلی خویدا گوتی له یه که هم دهرفته تا که بیته پیش، یانی به ئەستاندنی ئەسپی پالەوانیکی بی ئەدەب که دیتە سەر پیتی، ئەسپیکی باش بۆ سانکو و دەست دینێ. ههروهها به سفارشی کابرای کاروانسەردار چەند کراس و شتومەکی تری که دەیتوانی بۆ خۆی ئاماده کرد. پاش ئەوهی تەدارەکی هه موو شتیکی گیرا و ئامادهی رویشتن بوون، بی ئەوه سانکو پانزا له ژن و مندالەکهی و دۆن کیشۆت له خوشکهزا و که بیانوو مالوایی بکهن شهوئیکی ئەنگوسته چاو له گوند وهدرکهوتن بی ئەوهی که سیک بیانینی یا پی بزانی، تهواوی ئەو شهوه کوتایان و رویشتن و ئەوهند دوور کهوتنهوه که ئەگەر که سیکیش وه دوایان کهوتبووی دەستی پیدان رانهگا. سانکو پانزا به خورجین و مەشکی ناوهوه دهتگوت ردین سپی ئەو دهقه ریه و بهتوندی داژاو دهو ئارهزوهدا دهسووتا که هه رچی زووتر ببیتە حاکی دورگه یه که ئەرباب وه عدهی پی دابوو. دۆن کیشۆت هه ئەو ریگایهی گرتە بهر که دهوهدرکهوتنی یه که مەدا گرتبوویه بهر، یانی به دهشتی مونتیلدا. به لام ئەوجار به ناراحتیهکی که مترهوه، چونکه ئیستا سهرتای به یانی بوو و پرسنگی هه تاو ئازاری نه دها. ههنگی (* سانکو پانزا به ئەربابی خوی گوت: «حه زهتی پالەوان تکایه ئەو به ئینیهی بۆ دورگه پیتداوم له بیرت نه چی. چون دورگه که هه رچهندی گه ورهش بیت من دهتوانم پییرا بگه م... دۆن کیشۆت جوابی داوه: «هه وال سانکو پانزا تۆ دهبی بزانی که پالەوانانی سهرگهردانی پیشوو هه میشه عادهتیا و بووه که مهیتهرانی خویان کردووه ته خاوهن و حاکی ئەو دورگه و هه ریمانیهی که وه دهستیان دههیتان و منیش له سەر ئەو قهراهم که ئەم دابه پهسنده نه ته نیا له لایهن منه وه له ناو نه چی به لکو به پیچه وانه وه له سەر ئەم پروایه م که دهبی له دیترانیش وه پیش کهوم. چونکه ئەو پالەوانانه زۆر جار یا با بلیم هه میشه سه بریان ده کرد تا مهیتهرکانیان پیربن و هه رکه مهیتهرکان له خزمهت کردن ماندوو ده بوون و له رابواردنی رۆزانی سهخت و شهوانی سهختتر له تاقهت ده کهوتن، ئەو ده م ئەربابه کانیا عینوائیکی «کۆنتی»^(۹۳) یا لانی کهم «مارکی»^(۹۴) یا «دهریی» یا «شارستانی» یان به ریژهی پله و پایه و بارودۆخیان پی ده دان. به لام ئەگەر من و تۆ پیکه وه بزین هیچ به دووری نازانم پاش شهش رۆژی تر ولاتیک داگیر بکه م که چهند ولاتی تریش سەر به و ولاتهن و ئەوجار

۹۳- مەقام و پله و پایهی بابوون له ئەوروپا وهک «خان» و «بهگ» و «ئاغا» له فەرهنگی کورد هواریدا. (وه رگێر)

۹۴- بۆ مانای ئەم واژهیه پروانه شیکردنهوهی ژمارهی ژووروو.

چهند خۆش دهبی که من تاجی پاشایهتی یه کیک له و ولاتانه له سەر سهری تۆ دابنیم، تۆ نابی له و قسهیهی من سهرت سوو بمینێ، چونکه بۆ پالەوانان پروداوی سهیر و دوور له چاوهروانی دیته پیش که له وانهیه من بتوانم زۆتر له وهی که قهولم پی داوی به تۆ بدهم.

سانکو پانزا گوتی: «به و قهرا ره ئەگەر به هوی یه کیک له و موعجیزاته که جه نابت دهفرمووی من بيمه پاشا، لا بود «ژوانا گوتییرز» Juana Gutierrez ی خیزانم که متر له مه له که و مندالەکانم که متر له شازداه نابن. دۆن کیشۆت جوابی داوه: هیچ گومانی تیدا نییه. سانکو گوتی: من خۆم گومانم ههیه، چون وای تی دهگه م ئەگەر خودا بارانی «ولات» به سەر ئیمه دا ببارینێ، یه کیان وه سهری «ماری گوتییرز» ناکه وئێ. باوه ر بفرموو ئەرباب ئەو ژنه تیوه بۆ بوونه شازن دوو فلووسان ناهینێ. دیسان عینوانی «کۆنتیس» بۆ وی باشته ره. ئەویش ئەگەر خودا بیه وئێ. دۆن کیشۆت گوتی: «زۆر باشه سانکو، ده جاتۆ ئەم موشکیله هه والهی خودای ته بارهک وه تهعالا بکه. ئەو خۆی ئەوی شایانی خیزانت بی دهیداتی. به لام تۆ خۆت به که م مهزانه و به که متر له حکومه تی ئەیهالەت رازی مه به. سانکو جوابی داوه: نه خیر، ئەرباب. به راستی من به که متر له وه رازی نابم. به تایبه تی که ئەربابیکی وهک تۆ باش و به هیز و لیها تووم هه بی که دهتوانی ئەوهی شایانی منه و ئەوهی شان و باهوی من دهتوانی هه لگری بی، بمداتی.

تەنیا يەك پالەوان كە ھەلمكوتاووتە سەرتان! لەو دەمەدا كزەبايەك* ھەلى كەرد و پەپرەكانى ئاش وەسووپان كەوتن، ھەركە دۆن كيشۆت ئەوھى دیت دووبارە نەپراندى «ئىوھ ئەگەر زۆرتەر لە «بپارەى» Briarrée دىویش باسكان ھەلسوورپىن. بەسزای بى شەرمىى خۆتان دەگەيەنم.» پاش دەرپىنى ئەو قسانە، لە قوولايى دلەوھ خۆى بەدلەبرە نازدارەكەى دۆلسىنە ئەسپارد و داواى لى كەرد كە دەو ھەنگامەيەدا بەدادى بگا. پاشان لە پەناى مەتالەكەيدا بەنيزەى ئامادەى ھىرشى رۆسىنانتى بەچوارنالە* تاودا و ھىرشى بردە سەر يەكەمىن ئاش كە لە پىشەوھى ھەمووان بوو. بەلام ھەر دەو كاتەدا كە پالەوان بەزەبرىكى مەحكەمى نيزە پەپرەيەكى كون كەرد، بايەكە توندى كەرد و پەپرەكان وەك خولخولە ھەلدە سووپان و نيزەكە بوو بەچەند لەت و ئەسپ و ئەسپ سوار لە جىيى خۆيان ھەلكەندران و بەحالىكى پەريشان توور ھەلدانە ئەولاتر و بەعەرز دادران.

سانكۆ پانزا ئەوھندى دە تاقەتيدا بوو، بەغارەكەر بۆ بەھاوار گەيشتنى ئەرباب خۆى گەياندە لای و چاوى پى كەوت كە ئەو زەبرەى وىي كەوتوو و بەھۆى بەر بوونەوھ لەو ھاوايەرا وھا كوتراوھ كە پالەوان تانوانى لە جىيى خۆى بچووليتەوھ. سانكۆ بەدەنگى بەرز ھاواری كەرد «يا ئەللاى لەسەر! ئاخىر پىم نەگوتى ئەرباب، وريابە ئەوانە بىجگە لە ئاشى با شتىكى تر نىن؟ پياو دەبى مېشكى دەسەريدا نەبى تا لەو بارەدا بەھەلە بچى! دۆن كيشۆت لە جوادا گوتى «لەسەر خۆبە، لەسەرى مەرۆ، نەپنى و رەمزەكانى شەر زۆرتەر پتوھنديان بەبەخت و يەغبالەوھ ھەيە. تا ئەو جىگەى من عەقلم پىي دەشكى و دەبى ھەر واش بى ئەو. فرىستۆنى ھەكىمە كە كتيبەكانى دزيوم دەگەل من ئەوھندەى دوزمنايەتى ھەيە كە ئەم ديوانەى ھىناوھتە سەر شكلى ئاشى با تا نەھىلى شانازىي سەركەوتن بەسەر ئەواندا، بەنسىبى من بى، بەلام ھەرچى بىكا ناتوانى خۆى لەبەر شمشىرى تىزى من رابگرى.

سانكۆ گوتى: خودا بكا ئەوتۆ بى» و ھەنگى يارمەتیی ئەربابى خۆى، كە شانى لە جى دەرچوو، دا تا دووبارە سواری رۆسىنانت بىتەوھ.

ھەر دووكيان وپراى باس كەردن لەو رووداوه، رىگەى «پۆرلاپىس» Port Lapis يان گرتە بەر. چون وەك دۆن كيشۆت دەيگوت ئەو پواررەيان بوو و بەھىوا بوون لەوئ دەگەل ھەموو چەشنە رووداويك رووبەروو ببنەوھ. تەنیا پەژارەى دۆن كيشۆت ئەوھ بوو كە نيزەكەى نەمابوو، بۆ دەرپىنى ئەم پەژارەيەش بەمەيتەرەكەى گوت: «لەبىرمە رۆژىك داستانى پالەوانىكى ئەسپانىيەم دەخويندەوھ كە ناوى «ديگۆپەرز واركاس» Diego Perez دەبوو. دە يەككە لە شەرەكاندا شمشىرەكەى شكا و لقيكى داربەرووى بەدەستەوھ

لەمەر شەرى سەركەوتوووانە و قارەمانانەى دۆن كيشۆت دەگەل

ئاشە بابىيەكان و زۆر رووداوى تر

لەو كاتەدا سى چل ئاشى بايان لەو دەشتەدا چاوى پى كەوت و ھەركە دۆن كيشۆت چاوى پىيان كەوت گوتى: «بەخت باشتەر لەوھى كە ويستى ئىمەيە، كاران جىبەجى دەكا»، تەماشاكە سانكۆ، ئەوھ تا ھەر ئىستا سى دىوى بەد قەوارەى ناقولا لە بەرامبەر ئىمەدا ھەلتەزىونەوھ و من دەمەوئ دەگەل ھەموويان بەشەپىم و ھەر چەند كەسكە بن ھەمووان بنىرمە دەرەك* و سللاريان* كەمەمەوھ. بەو دەستكەوتەى لىترە وەدەستمان دەكەوئ كەمكەم دەولەمەند دەبين، ئەوھ خۆى شەرىكى ھەقخوزانەيە و پاك كەردنەوھى دنيا لەو رەگەزە گلاوھ لە خزمەت خوداى مەزندا وەك عىبادەتتىكى گەرە دىتە ئەژمار. سانكۆ پانزا پرسى «كو دىو؟ ئەرباب وەلامى داوھ، ھۆنەوانەى كە تۆ لەوئ بەباسكى درىژ و كراوھ دەيانىنى.

دە نيوانياندا دىوى وا ھەيەكە درىژىي باسكيان دەگاتە دوو فەرسەنگ. سانكۆ دە جوادا گوتى «وريا بە ئەرباب، ئەوھى ئىمە لە دوورەوھ دەيانىين دىو نىن، ئاشى بان و ئەوھى ئىمە بەباسكى تى گەيوين پەپرەى ئاشىن كە بەھاتنى با دەسوورپىنەوھ و بەرداشى ئاشەكان وەگەر دەخەن.

دۆن كيشۆت گوتى: «وا ديارە كە تۆشتىك لە رووداوه پالەوانىيەكان نازانى. من بەتۆ دەلیم ئەمانە دىون. ئەگەر دەترسى خۆت بكيشە داوھ و لەوكاتەدا كە من شەرى بى ئامانيان دەگەل دەكەم، تۆ دوعم بۆ بكە.» پاش ئەو قسانە بى سەرنجدان بەقسەكانى مەيتەرەكەى كە بەسەريدا دەقىژاند: ئەى ھاوار! كورە پياوى چاك بە ئەوانە ئاشى بان. دىوى چى و ژەھرى ماری چى؟ ئەو رىكىفى لە رۆسىنانت دا! وھا چووبوو دەمىشكىيەوھ كە ئەوانە دىون كە نە تەنیا داد و بىداد و سوپند و تەلاقى مەيتەرەكەى سانكۆ، نەدەبىست بەلكو كاتىك گەيشتە نزيك ئاشەكانىش ديسان نەيتوانى دەو راسىتيە بگا كە ئەوانە دىو نىن و ئاشن. بەپىچەوانە لە كاتىكدا بەتەقلەكوت رووى دە ئاشەكان كەردبوو نەعەرەتەى لى دەدا: «دە ھەلمەيەن، ئەى مەخلووقاتى دزيوى ناشىرين و پەست و بى كەلك! من بەتەنيام!

گرت و هیندیکیش دهلین داربه پرووهکەیی هه لکه‌ند و بهو داره ئەوه‌ندهی شه‌ر کرد و عەرهبی مه‌راکیشی کوشت که نیویان لی نا پالەوانی گوپال بە دەست. له وی به‌دواوه ئەو و ئەولادهکانی ئەم له‌قه‌به‌یان به‌ناوی «وارگاس» هوه لکاند. من ئەو نه‌قلەم بۆ تۆ گتێراوه که دەمه‌وێ هەر که بگه‌مه داربه‌روو چ سه‌وزبێ و چ گه‌لای وهراندبێ، لقیکی به‌و ئەستوریه‌یه لی وه‌که‌م و ئەوه‌ندهی هونه‌ری پالەوانی خۆم پێ ئەنجام بدهم که تۆ به‌سه‌رسورماوییه‌وه شانازی به‌خۆت بکه‌ی. سانکۆ گوتی: خوا یار بێ ئەوه‌ی ده‌یفه‌رمووی راست بێ، به‌لام جارێ تۆ له‌سه‌ر ئەسه‌په‌که‌ت راست دانیشه، چون وا ده‌بینم که خوار دانیشتووی و ئەوه‌ش له‌وه‌رپه‌ تۆ زۆر خۆت ده‌جوولێنیته‌وه. دۆن کیشۆت گوتی قسه‌که‌ت ته‌واو دروسته و ئەگه‌ر من له‌و ئیش و ئازاره‌ی که ده‌یکیشم نانا ئینم، له‌به‌ر ئەوه‌یه که پالەوانانی سه‌رگه‌ردان مافی ئەوه‌یان نییه له‌هیچ برینیک بنالین، ته‌نانه‌ت ئەگه‌ریش جه‌رگ و ریخۆله‌یان به‌زارکی برینه‌که‌یاندا بێته‌ ده‌رێ. (٩٥) سانکۆ جوابی داوه: ئیستا که‌وايه من عه‌رزیکم نییه، به‌لام خودا ده‌زانێ که ئەگه‌ر ئەندامیکی له‌شی تۆ وه‌ئیش که‌وێ، من به‌بیستنی ناله‌ی تۆ خۆشحال نام. به‌لام له‌مه‌ر خۆم ده‌توانم عه‌رزت بکه‌م که به‌که‌مترین ئیش و ئازار هاوارم لی بلیند ده‌بیته‌وه به‌و مه‌رجه‌ی قانونی قه‌ده‌غه‌ کردنی ناله‌ وهاوار مه‌یته‌ری پالەوانانی سه‌رگه‌ردان نه‌گرتیه‌وه.»

دۆن کیشۆت نه‌یتوانی به‌ساویلکه‌یی مه‌یته‌ری خۆی پێ نه‌که‌نێ و پێی گوت، چون تا ئیستا ده‌ قانونی پالەوانیدا ئەسه‌لیکی پێچه‌وانه‌ی ئەوه‌ی نه‌دیوه که‌وابوو، ئەو ده‌توانێ هەر وه‌خت و بستی به‌که‌یفی خوی بنالینێ.

ئەوجار سانکۆ وه‌بیر ئەربابی خۆی هیناوه، که وه‌ختی نه‌هاره. دۆن کیشۆت جوابی داوه که جارێ هیچ ئیشتیای نییه، به‌لام ئەو هه‌رچه‌ندی ده‌یه‌وێ با بخوا. سانکۆ که ئیجازه‌ی خواردنی پێ درا بوو، جێی خۆی له‌سه‌ر پشتی که‌ره‌که‌ی خۆش کرد و له‌و نان و پێخۆره‌ی ده‌خورجینه‌که‌دا بوو، هه‌روا که ورده‌ورده له‌ پشت سه‌ری ئەرباب ده‌رۆشیت له‌به‌ره‌وه ده‌یخوارد. جار چاره‌ش ده‌می به‌زارکی مه‌شکه‌که‌وه ده‌ناو وها به‌ئیشتا ده‌یخوارده‌و که ئاوی ده‌زاری مه‌ی فرۆشه‌کانی مالاگاش ده‌گێرا و ده‌و حاله‌دا که به‌م شێوه‌ ده‌رۆشیت و پاروو دوا‌ی پارووی قووت ده‌دا، هیچ به‌بیر و عه‌ده‌کانی ئەرباب نه‌بوو، رۆشیتن به‌دوا‌ی

٩٥- به‌ندی نو‌ی قانونی پالەوانی ده‌لی: هیچ پالەوانیک مافی ئەوه‌ی نییه له‌به‌ر ئیشی برین بنالێ. (لووی و یاردۆ)

رووداوه‌کاندا هەر چه‌نده‌ش پرخۆف و ترسینه‌ر بووايه به‌لایه‌وه سه‌خت و دژوار نه‌بوو. به‌لکو وه‌ک سه‌رگه‌رمی و رابواردنیکي خۆش چاوی لی ده‌کردن.

سه‌ره‌نجام ئەو شه‌وه‌یان ده‌نیو می‌شه‌یه‌کی چروپیدا تی په‌راند و دۆن کیشۆت لقیکی وشکی له‌ دارێک کرده‌وه که وه‌ختی پێویست ده‌یتوانی له‌ جیات نێزه ده‌کاری بێنی و په‌یکانی نێزه شکاوه‌که‌شی ده‌سه‌ری رۆکرد. دۆن کیشۆت ته‌واوی شه‌و، چاوی له‌سه‌ریه‌ک دانه‌نا و به‌یادی دلبه‌ری جانانه‌ی خۆی دۆلسینه به‌خه‌به‌ر مایه‌وه تا وه‌زعی خۆی ده‌گه‌ل ئەو باسه‌ی ده‌کتیباندا خۆیندبوویه‌وه که پالەوانانی سه‌رگه‌ردان زۆر شه‌وان له‌ دلی بیابان و قوولایی جه‌نگه‌لاندا به‌بیتداری رایده‌بوین و به‌یادی دلداره‌که‌یان دلی خۆیان خۆش ده‌که‌ن، به‌راورد بکا. به‌لام سانکۆ پانزا بێ خه‌یال تا به‌یانی جوولێ نه‌کرد و خرپ خه‌وی لی که‌وت. به‌یانی تا ئەرباب بانگی نه‌کرد له‌ خه‌و هه‌لنه‌ستا و نه‌ گه‌رمای خۆره‌تاو که به‌توندی ده‌ چروچاوی چه‌قیوو، نه‌ ده‌نگ و نه‌غمه و ئاوازی هه‌زاران بالنده‌ی ده‌نگخۆش که داها‌تنی رۆژیان پیرۆز ده‌کرد له‌ خه‌وی هه‌لنه‌ستاند. سانکۆ که چاوی خۆی کوشی و ده‌ستی پێداهینا و ده‌ستی به‌مه‌شکی شه‌راهه‌که‌ی داکیشا و که دیتی خه‌ریکه به‌تال ده‌بێ و چی وای تیدا نه‌ماوه، دلی ماته‌م دای گرت چون ده‌یزانی ئەو ریگایه‌ی گرتوویانه‌ته به‌ر شوینیکي لی نییه که قاتی و قری شه‌راهه‌که‌ی لی قه‌ره‌بوو بکاته‌وه. دۆن کیشۆت به‌یانیش فراوینی نه‌خوارد، چون وه‌ک گووتوویانه. ئەو به‌کاؤیز کردنه‌وه‌ی بیره‌وه‌ریه‌ خۆشه‌کانی خۆی به‌ری ده‌چوو.

دوو باره‌ ریگه‌ی «پرلاپیس» یان گرت به‌ر و ده‌وربه‌ری سه‌عاتی سی‌ی پاش نیوه‌رۆ گه‌یشتنه سه‌ره‌تای ریگا. دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل چاوی به‌وێ که‌وت، گوتی: «ره‌فیک سانکۆ ئیره‌یه که ده‌توانین باسکی لی هه‌لمالین و ده‌ستمان تا ئانیشکمان به‌رینه‌ ناو رووداوه‌ پالەوانیه‌کان، به‌لام ئامان ئەگه‌ر تۆ ئەمن ده‌ژێر گه‌وره‌ترین مه‌ترسیی دنیا‌شدا ببینی، نابێ ده‌ست بۆ شمشیر به‌ری و له‌سه‌رم وه‌ جواب بێی. مه‌گه‌ر ئەوه‌ی لیت سوور بێ ئەوانه‌ی هێرشم بۆ دین دن و درۆزن و پیاوی بێ سه‌رویان، که له‌و کاتیدا تۆ ده‌توانی بگه‌یه هاوارم. به‌لام ئەگه‌ر پالەوان بن، چون تۆ خۆت فه‌رمانی پالەوانیت نییه. به‌پێی یاسا‌کانی پالەوانی به‌هیچ کلۆجیک حه‌قت نییه له‌سه‌رم بکه‌یه‌وه. سانکۆ گوتی: «ئەرباب، به‌راستی ئەمن له‌م واره‌ دا ئەمری تۆ له‌سه‌ر چاوم داده‌نیم. بێجگه له‌وه‌ش من خۆم بنیاده‌میکي ئەهل و سه‌هلم و زۆرم ئیشتیا له‌و پیکه‌له‌پژان و شه‌رو هه‌رایانه نییه. به‌لام ئەگه‌ر به‌راستی وای لی بێ که ده‌بێ له‌سه‌ر خۆم وه‌جواب بێم، جوابی ئەم یاسانه‌ ناده‌مه‌وه. چون یاسای شه‌رع و

عورف ئیزنی ئه وه م پئی ده دن ده به ران بهر ده ستر ئیژیدا له خو م به رگری بکه م. دۆن کیشۆت گوتی: منیش هه ر ئه وه ده لئیم. به لام ده واری به رگری له من ده به ران بهر پال هواناندا، تو ده بی غه ریزه و ویستی سر وشتیی خو ت لغاو بکه ی.» سانکو گوتی: «دیسان دوویاتی ده که مه وه به هه ر دووک چاوان و ئه م فه رمانه ش وه که فه رمانی ته عتیل کردنی رۆژانی به کشه ممه ده به ر چاو ده گرم.»

هه ر دووکیان و پزای ئه و وتووێژه دۆستانه یه، چاویان به دوو که س له که شیشانی «سن بئینوا» Saint Benoit که وت که به سواری و شتری یه که کو هانه یا به واتایه کی تر سواری ئیستری زه لام که به قه د و شتر ده بوون، له وه را ده هاتن. هه ر دووکیشیان عه ینه کی سه فه ریان ده چاوی خو یان کردبوو، چه تری به رگری له هه تاویشیان له سه ر سه ری خو یان هه لدا بوو. له پشت سه ریان وه کالیسکه یه که ده هات که چوار پئنج سوار ده وریان گرتبوو و دوو نه فه ر لاوی ئیسترجیش پیاده به دواياندا ده هاتن. ده و کالیسکه یه دا وه که دوايه ده رکه وت، خاتوو نیکی به شانوشه وکه وتی خه لکی بیسکای Biscaye تیدا بوو که ده رۆیشه ته سیویل تا ده گه ل مێرده که ی که وئ که به شوغلیکی گرینگه وه بو هیندوستان ده چوو. که شیشه کان ده گه ل ئه و خاتوونه نه بوون، به لام به هه مان رینگادا ده رۆیشه تن. دۆن کیشۆت تا چاوی پئیان که وت به مه یته ره که ی گوت: «یا من به هه له چووم یا ده گه ل کاره ساتیک که هه رگیز وینه ی نه بیندراوه رو به رووین. چون ئه و ره شاییبانه ی له دووره وه دیارن ده بی جادووگه رانیک بن که شازنیکیان به زۆر ده کالیسکه دا رفاندوو و گومانم ده وه دانییه. من ده بی به هه موو تواناوه ئه م ده ستر ئیژیه پئش پئی بگرم و له هه یچ مه ترسییه که ناپرینگیمه وه. سانکو وه لامی داوه، به رای من ئه و کاره له رووداوی ئاشه کانیش خراپتره. بو خاتری خودای ئه رباب نه که ی! ئه وانه که شیشانی خانه قای سن بئینوان و کالیسکه که ش جه ماعه تیکن ده چنه سه فه ر. دووباره دوویاتی ده که مه وه که باشتره ئاگاداری ره فتاری خو ت بی و شه یتان نه چی ده کلیشه ته وه. دۆن کیشۆت گوتی سانکو من ده پئشدا پیم گوتی که تو سه رت له کاروباری پال هوانه تی ده رنا چی. ئه وه ی من پئت ده لئیم، عه ینی راستیه. تا چه ند چرکه ساتی تر به چاوی خو ت ده بیینی.»

دۆن کیشۆت و پزای گوتنی ئه و قسانه خو ی گه یانده به ره وه و رینگای به که شیشه کان گرت. هه رکه ئه ونده نزیک بوونه وه که دۆن کیشۆت هه سته کرد ده نگی ده گاته گو ییان، به بانگی بلیند تئیان راخو ری و گوتی: «ئه ی خه لکی سه رای ئه به دی و ئه ی نفووسی شه یتانی، زوو ئه و شازنه به شان و شه وکه تانه که رفاندوو تانن و به زۆری ده و کالیسکه نه دا

ده یان به ن ئازاد بکه ن. ده نا به سزای ئه و کاره ره ش و شه یتانییه ئاماده ی مه رگ بن.» که شیشه کان جله و ی ئیستره کان یان کیشا و له حالیکدا له سه ر و قیافه و قسه کانی دۆن کیشۆت واقیان و پرما بوو راوه ستان و جوابیان داوه: «جه نابی پال هوان ئیمه نه نفووسی شه یتانین و نه له و دنیا شپرا هاتووینه وه. به لکو دوو که شیش له خانه قای سن بئینوان که به ری خۆماندا ده رۆین و له وه ش ئاگادار نین که ده و کالیسکه نه دا شازنیان فراندوون یا خیر. دۆن کیشۆت گوتی: من به قسه ی فریوده رانه تان بر وانا که م و ئیوه دزی چه په ل و ناپاک ده ناسم.» پاشان بی ئه وه چاوه روانی جوابیک بی، ده رۆسینانته راخو ری و به نیه زه بریکی وه های دا هینا که شیشی یه که م که ئه گه ر ئه و چاره ره شه خو ی له ئیستره که ی فری نه دا با و ئه و زه بره ی وئ که وتبا، زۆر به سه ختی بریندار ده بوو یا فه راقی ره شی لی ده برا. که شیشه که ی تر که ئه وه ی دیت دوو لاقی تریشی بو ئیستره که ی قه رز کرد و وه که بای سه سه ر (*) له مه عه رکه ده ربان بوو. سانکو پانزا که دیتی که شیش وه عه رزی که وتوو، سه بریکی له گویدر ئیژه که ی دا به زی و خو ی به سه ر که شیش کیشا و خه ریک بوو جبه و عه بای له به ر دابکه نی. هه نگی ئه و دوو نوکه ره ی که هاو رپی که شیشه کان بوون هاتنه پئشه وه و له سانکو یان پرسی که له به ر چی ئه ربابه که یان رووت ده کا، سانکو جوابی دانه وه که جلویه رگی ئه ربابه که یان ده سکه وتی ئه و شه ره سه رکه وتووانه یه که دۆن کیشۆتی پال هوان تئیدا سه رکه وتوو و به پئی یاسا ده بیته هی ئه و. نوکه ره کان که له و قسه قۆرانه حالی نه بوون و نه یانده زانی شه ر و غه نیمه ت و ده سکه وت جیه، سانکو پانزایان به زه بری شه ق و پئلاقه خسته سه ر پشت و ته وای ریش و سمیلان ده رینا و ئه وه نده یان تی هه لدا که له زبان که وت، دۆن کیشۆت له وئ نه بوو له سه ری بکاته وه؛ چونکه خو ی گه یانده بووه سواره کانی ده ورو به ری کالیسکه بو ئه وه ی بزانی کین و چ که سن. که شیش که له ترسان ده له رزی زۆر به په له سواری ئیستره که ی خو ی بووه وه و له کاتیکدا که ره نگی به روویه وه نه ما بوو، رۆیشه ته لای هه واله که ی که له ولاتر چاوه روانی بوو. هه ر دووکیان بی ئه وه ی چاوه روانی کو تایی پئی هاتنی ئه و رووداوانه بن تئیان ته قاند و ئه وه نده یان چه لپیا کیشا و دوعا خو یند، ده تگوت شه ینان راوه دوویان ده نی.

له ولاتر، وه که دئیمان دۆن کیشۆت ده گه ل خاتوونی کالیسکه نشین ده سته به قسان کردبوو ده یگوت: «حه زه تی شابانو له ئیستاه سه ره سته چۆنت پئی خو شه وابکه! چون سه ردار ی ئه و تا قمه ی که تو ی فراندبوو ئیستا به زه بری باسکی من ده خاک گه وزیوه. بو ئه وه ش بو زانیی ناوی رزگار که ری خو تان زه ینی مباره کتان زه حمه ت نه دن، به عه رزی

خاتوونی گه‌وره راده‌گه‌یه‌نم که من ناوم «دۆن کیشۆتی مانش»^۵، پالەوانی سه‌رگه‌ردان و ئه‌سیری که‌مه‌ندی پرچی دل‌به‌ری بی‌هاوتا «دۆلسینه دۆتۆبۆز»^م؛ و به‌پاداشی ئه‌و چاکه‌یه‌ی که ده‌گه‌ل ئیوه‌م کردووه، ته‌قازایه‌کم زۆرتر نییه و ئه‌ویش ئه‌وه‌یه بگه‌رینه‌وه شاری «تۆبۆزو» و له لای منه‌وه ته‌شرف به‌رنه خزمه‌ت دل‌به‌ری جانانه‌ی من و ئه‌وه‌ی من بۆ نه‌جاتی ئیوه کردوومه بۆی بگه‌رینه‌وه»، به‌کێک له مه‌یته‌ره‌کان که خه‌لکی بیسکای بوو ته‌واوی قسه‌کانی دۆن کیشۆتی ده‌بیست و چون تی‌گه‌یشت که دۆن کیشۆت نایه‌وی ئیزن بدا کالیسکه به‌پێگای خۆیدا بره‌وایه‌بێچه‌وانه‌وه ده‌به‌وی به‌ره‌و «تۆبۆزو» ی به‌ری کالیسیک بووه‌وه و نێزه‌که‌ی له ده‌ستی ده‌ره‌ینا و به‌زاراوه‌یه‌ک که نه‌ کاستیلی بوو نه‌ بیسکایی، رووی تی‌کرد و گوتی «برۆ ئه‌ی پالەوانی به‌دره‌فتار! سویندم به‌وه‌ی که ئافه‌ره‌یده‌ی کردووم، ئه‌گه‌ر نه‌یه‌لی کالیسکه‌که بره‌و، که لاکت ئه‌لیتره ده‌خه‌م.» دۆن کیشۆت ئه‌و قسه‌نه‌ی به‌ته‌واوی بیست و به‌ئارامیه‌کی زۆر سه‌یره‌و گوتی: «ئه‌ی نابووته‌ی^(*) بی‌بایه‌خ، من ده‌زانم که تۆ پالەوانی، به‌لام ئه‌گه‌ر پالەوان بووایه‌ی سزای ئه‌و بی‌شهرمی و روودامالاییه‌م ده‌به‌ری ده‌ستی ده‌نای.»

بیسکایی جوابی داوه: ئه‌من پالەوان نیم! قه‌سه‌م به‌خوا تۆ به‌قه‌ده‌ر مه‌سیحیه‌ک درۆ ده‌که‌ی! ئه‌گه‌ر نێزه‌ت توور هه‌له‌ده‌ی و شمشیرت بکێشی ده‌بینی چۆن وه‌ک پشیله‌ی نیو ئاوت لی‌ ده‌که‌م. بیسکایی له‌وشکانی و نه‌جیب زاده له‌سه‌ر ده‌ریا، نه‌جیب زاده ده‌گه‌ل شه‌یتان و ئه‌گه‌ر شتیکی تر بێژی، درۆت گوتووه^(۹۶). دۆن کیشۆت جوابی داوه: زۆر باشه هه‌ر ئیستا ده‌بینین.»

وه‌هه‌نگی نێزه‌که‌ی فری‌ده‌دا و ده‌ست ده‌داته شمشیر و مه‌تال هه‌له‌ده‌گرۆ و به‌ئه‌زمی کوشتن روو ده‌ کابرای بیسکایی ده‌کا. بیسکایی که دیتی به‌وحاله‌ته‌وه دپته‌ پێش له ئیستره‌که‌ی که به‌کرپی گرتبوو و نه‌ده‌کرا منمانه‌ی پی‌ بکه‌ی، ویستی خۆی بخاته خواره‌وه. به‌لام ته‌نیا مه‌جالی ئه‌وه‌ی بوو شمشیره‌که‌ی له کالان ده‌رکیشی و له به‌ختی باشی چون نزیک به‌کالیسکه‌که‌وه راوه‌ستا بوو توانیی بالنجیک له کالیسکه‌که‌ ده‌رکیشی و بیکاته مه‌تال. ئه‌و دووه‌ وه‌ک دوو دوژمنی بابه‌کوشته‌ تیک به‌ر بوون. ئه‌وانه‌ی له‌وی بوون ویستیان

۹۶- له‌ زه‌مانی سێروانتیسه‌دا به‌خه‌لکی باسک یانی دانیشتووانی کیۆپاره‌کانی پیر نه‌یان ده‌گوت بیسکایی که زاراوه‌ی تایه‌تی خۆیان هه‌بوو. زبانیکی که لێرده‌ا کابرای بیسکایی قسه‌ی پی‌ ده‌کا، ئه‌وه‌نده‌ تیکه‌ل و پیکه‌له‌ که‌س تینی ناگا. سێروانتیسه‌ وه‌ک نووسه‌رانی چاخی زێرین ئه‌و زبانه‌ی مه‌سخه‌ره‌ کردووه و بۆ گالته‌ پیکردن ده‌کاری هێناوه. (مۆریس باردۆن)

لێکیان جودا بکه‌نه‌وه، به‌لام سه‌رنه‌که‌وتن چون کابرای بیسکایی به‌زاراوه‌ ناحه‌زه‌که‌ی خۆی جنیوی ده‌دا و هه‌ره‌شه‌ی ده‌کرد ئه‌گه‌ر لێی نه‌گه‌رین شه‌ره‌که‌ ته‌واوکا، به‌ده‌ستی خۆی خاتوونی خۆی و هه‌مووکه‌سه‌کانی تر ده‌کوژی. خاتوونی کالیسکه‌نشین که له‌وه‌ی ده‌یدیت سه‌رسام و هه‌راسان بوو به‌سوورچییه‌که‌ی گوت، که‌میک کالیسکه‌که‌ واوه به‌ری و خۆی له مه‌ودایه‌کی که‌مه‌وه به‌وردی چاوی له‌و شه‌ره‌ خویناوییه‌ ده‌کرد.

بیسکایی که نزیک بووه‌وه زه‌بریکی وه‌های له شانی دۆن کیشۆت دا که ئه‌گه‌ر مه‌تاله‌که نه‌بوایه تا نیوکه‌دی شه‌قعه‌ی ده‌کرد. دۆن کیشۆت که قورسایه‌ی ئه‌و زه‌بری هه‌ست پی‌ کردبوو هاواریکی بلندی کێشا و گوتی: «ئه‌ی دل‌به‌ری جانانی من دۆلسینه، ئه‌ی غونچه گولێ باغی جوانی و شوخ و شه‌نگی. پالەوانی خۆت که بۆ دلخۆشی تۆ تووشی ئه‌و گرفتارییه‌ بووه یاریده‌ بده!» ته‌واو قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که مه‌تالی به‌روویه‌وه‌گرت و شمشیری ده‌ده‌ستیدا ریک گۆشی و هه‌لی کوتا سه‌ر بیسکایی! پالەوان به‌و ئه‌زمه‌ هێرشێ برد که گیانی خۆی به‌قیمه‌تی زه‌ربه‌تیکی کاری له حه‌ریفان بخاته مه‌ترسییه‌وه. کابرای بیسکایی که دیتی دۆن کیشۆت به‌ته‌واوی رق و کینه‌وه خه‌ریکه بۆ لای دێ ئه‌ویش هه‌ر به‌و حاله‌ته‌وه رووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و راوه‌ستا و بالنجی کرده مه‌تال، به‌لام نه‌یتوانی ئیستره‌که‌ی له جیی خۆی بزیوی و بیباته ئه‌واتر. جا هه‌ر وه‌ک گوتمان دۆن کیشۆت به‌ئه‌زمی دووله‌ت کردنی بیسکایی به‌پارێزه‌وه هێرشێ بۆ برد و کابرای بیسکایی هه‌ربه‌و نییه‌ته شمشیری ده‌رکێشا بوو و مه‌تالی له‌سه‌ر سه‌ری راگرتبوو و چاوه‌روان بوو، ته‌واوی حازران به‌ترس و دل‌کوته‌وه چاوه‌روانی به‌ره‌می زه‌بری زراوتقینی ئه‌و دوانه‌ بوون که هه‌ره‌شه‌یان له یه‌کتی ده‌کرد. خاتوونی کالیسکه‌نشین ده‌گه‌ل ده‌ستوپێوه‌ند و ژنه‌ خزمه‌تکاره‌کانی هه‌زاران نه‌زریان وه‌خۆ گرت و هه‌زاران شه‌میان پێشکه‌ش به‌نوێژخانه‌کانی ئه‌سپانیا ده‌کرد تا خودای مه‌زن مه‌یته‌ره‌که‌یان و خۆیان له‌و مه‌ترسی و کاره‌ساته‌ گه‌وره‌یه‌ که بۆیان هاووته‌ پێش رزگار بکا.

به‌لام خراپتر له هه‌مووشته‌ ئه‌وه‌یه که نووسه‌ری ئه‌م داستانه‌ لێرده‌ا باسی ئه‌و شه‌ره به‌ناته‌واوی به‌جی دێلی و به‌بیانوی ئه‌وه‌ی هه‌یچ نووسه‌راوه‌ و به‌لگه‌یه‌کی له‌وه‌ی زیاتر تا ئیستا باس کراوه، له‌مه‌ر دۆن کیشۆت به‌ده‌سته‌وه‌ نییه، داستانه‌که‌ لێره‌ ده‌پێته‌وه. راستیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه نووسه‌ری دووه‌می^(۹۷) ئه‌م داستانه‌ نه‌یه‌ویست بره‌و به‌وه‌ بکا که

۹۷- مه‌به‌ست سێروانتیسه‌ خۆیه‌تی.

داستانێکی ئاوا گه‌وره ده‌ژێر خاكوخۆلی فه‌رامۆشیدا كفن و دفن كرابی و خاوه‌ن رايان و پياو ماقوولانی ولاتی مانش ئه‌وه‌نده به‌رامبه‌ر به‌شانانزیه‌كاني نیشتیمانی خۆيان بی‌ مبالات بوو بن كه ده‌بايه‌گانی (*) يا كتیبخانه‌كاني خۆياندا چه‌ند روونوس و نوسخه‌ی ده‌ست خه‌تيان له شه‌رحی حال و پالنه‌وانه‌تییه‌كاني ئه‌و قاره‌مانه رانه‌گرتی. ئه‌وه بوو له‌سه‌ر بنه‌مای ئه‌م گومانه، ناهومید نه‌بوو كه ئاخري رۆژیک له رۆژان به‌شی كۆتایی ئه‌و داستانیه‌ی وه‌ده‌ست بکه‌وی و ده‌راستیدا به‌لوتفی خودای مه‌زن، سه‌ره‌نجام ده‌ستی به‌سه‌رچاوه‌به‌ك راگه‌یشت كه ده‌به‌شی دووه‌می ئه‌م كتیبه‌دا (٩٨) باسی لی ده‌كری.

كۆتایی شه‌ری زراوتۆقینی بیسكایی به‌وره‌و پالنه‌وانی دلاوه‌ری مانش

ده‌به‌شی یه‌كه‌می داستاندا، بیسكایی دلاوه‌ر و دۆن كیشۆتی به‌ناوبانگمان به‌شمشیری رووته‌وه له حالێكدا به‌جی هیشت كه هه‌ر دووك ئاماده‌ بوون زه‌بری كاری له فه‌رقی (*) سه‌ری یه‌كتر بدن، ئه‌گه‌ر ئه‌و كاره‌شيان كردبايه هه‌ر دووك یه‌كتریان وه‌ك خه‌یاری تازه ده‌كرده دوو له‌ت. به‌لام ئه‌م داستان ه‌شیرینه‌ دروست هه‌ر له‌و جیگه هه‌ستیاره‌دا به‌هه‌لواسراوی برابیه‌وه بی ئه‌وه‌ی دانه‌ری (*) داستان پینۆنییمان بكا باقی رووداوه‌كه له كوئی سۆراغ بگرن. ئه‌و مه‌به‌سته ده‌له‌راوكتییه‌کی زۆری بۆ من پیک هانی، چونكه كاتیک فکرم ده‌كرده‌وه كه هومیدی سه‌رکه‌وتن ده‌ دۆزینه‌وه‌ی كه‌موکه‌سیری ئه‌و داستان ه‌رنجراکیشه‌دا چه‌نده كزه، خۆشیه‌کی له خۆینده‌وه‌ی كورته‌یه‌ك له‌و ده‌ستی پی دابووم، ده‌ بوو به‌ناهومیدی و دلساردی. ده‌گه‌ل هه‌مووی ئه‌وانه‌شدا، به‌راستی به‌لای منه‌وه، مه‌حال و دوور له داب و شوینی باش بوو كه پالنه‌وانی ئاوا دلپاک كه‌سیکی زانای ده‌گه‌ل نه‌بووی و شه‌رحی پالنه‌وانه‌تییه‌كاني نه‌نوسیبی؛ چونكه هه‌ر پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردان كه وه‌شوین كاره‌سات و رووداوی له‌و چه‌شنه كه‌وتوو به‌ك يا دوو پیاوی زانا و تیگه‌پشتوی ره‌گه‌ل خۆی خستوو كه نه‌ ته‌نیا شه‌رحی كارو چالاکي و هه‌لسوکه‌وتی ئه‌ویان ده‌نوسى، به‌لكو بی كه‌لکترین و مندالانه‌ترین ئاکار و فکر و نه‌ینیه‌كاني ژيانی ئه‌ویشیان له‌بیر نه‌ده‌کرد. به‌راستی كه پالنه‌وانی ئاوا خیرخواز شایان و سزاوار نه‌بوو كه ئه‌وه‌نده به‌ده‌خت و چاره ره‌ش بووی كه له هه‌لوه‌میکی زانا و ماقوول كه وه‌كاني پالنه‌وان پلاتیر و دیتران هه‌مووکات هه‌یانبوو، بی به‌ش مابوویته‌وه. به‌لی من نه‌مه‌توانی باوه‌ر بکه‌م كه داستانیکي ئه‌وا خۆش و بی وینه، به‌ناته‌واوی كۆتایی پی هاتبی و گوناهاه‌که‌م ده‌خسته سه‌ر ملی رۆژگاری غه‌دار كه هه‌مووشت قووت ده‌دا و له‌ناو ده‌با. فکرم له‌وه‌ش ده‌كرده‌وه ره‌نگه له ناویش نه‌ چووپی، له شوینیک پاریزرابی. له لایه‌کیشه‌وه به‌خۆم ده‌گوت «له جیگایه‌ك كه ده‌نیو كتیبه‌كاني پالنه‌وانی ئیمه‌دا كتیبه‌گه‌لیك به‌تازه‌یی «ده‌رمانی به‌غیلی» و «حۆریانی هه‌ناره‌س» وه‌ده‌ست كه‌وتوو، میژووی به‌سه‌ره‌اتی خۆی نابی زۆر كۆن بی و گریمان نه‌شنووسرابیته‌وه و نه‌شكرابیته كتیبه‌گه‌لیكمان له‌بیر خه‌لكیدا ماوه و ده‌كری ئه‌و رووداوانه له بیرگه‌ی خه‌لك ده‌ربکیشریین.»

٩٨- سیروانتیس سه‌ره‌تا كتیبه‌كه‌ی كرده چوار به‌ش، به‌لام كاتیک به‌رگی دووه‌می بلاو كرده‌وه ئه‌م دابه‌شكرده‌وه‌ی له هه‌ردوو به‌رگدا له‌ناو برد. (مۆریس باردۆن)

ئەو خەیاڵە شۆرئیکی دەخستە سەرم و هەوسەیکى بەتینی دە دڵ و دەرووندا دادەگرساند که لە بەسەرھاتی ژیان و کارە سەرسورھینەرەکانی ھاوولاتی ناواری خۆم، دۆن کیشۆتی مانس ئاگاداری و دەست بێنم، پالەوانیک که ئاوینە و شۆقی پالەوانانی مانس و تەنیا کەسیک بوو که لەم زەمانە زالمەى ئیمەدا کاری پالەوانەتیی سەرگەردانی کردە پیشەى خۆی و یەکەم کەلە پیاو بوو که بۆ خەبات دژی زولم و زۆر و یارمەتی گەیاندن بەبیو ژنان و ئاگاداری لە کێژۆلان باسکی گیرەتی لى هەلمالی، کێژۆلانیکى بى گوناھ که تازیانە بەدەست و سواری ئەسپ دەلاپال و کێواندا بەتەرەختەن دەرویشتن و باری گرانی کچینی خۆیان و کەلگەلە و نیگەرانی پاراستنی ئەو کچینیەیان دەگەل خۆیان دەبرد که دەتگوت پالەوانیکى ناپیاوی خۆینخۆر یا ناجوامیڕیکى چەکار بەجلوبەرگی شەرەوہ یا دیویکی لەندەھۆر دەستدریژی بەناموسیان ناکا و دە روژگارانی قەدیمدا، هەبوون کچانیک لەو کچانە که پاش هەشتا ساڵ تەمەن باوەکو یەک تاقەشەو دەژیر میچیکدا نەخەوتبوون وەک ئەودەمەى لە دایک بووبوون دەست لى نەدراوو و شەقل و مۆر نەشکاو سەرنخوونی گۆر بوون^(۹۹). کەوابوو من دەلیم دۆن کیشۆتی ئیمە: بەو دەلیلە و بەزۆر دەلیلیتریش شایانی قەدرزانی و ریزگرتنیکى ئەبەدیە و ئەلحەق ئەو ریزگرتەى نابى لە منیش درێغ بکەن چونکە بۆ دۆزینەوہى باقیى ئەم بەسەرھاتە، زۆرم زەحمەت کیشاوە. بەلام باش دەزانم ئەگەر فەلەک و هەلکەوت و یەغبال نەگەیشتبانە یاریدەم، دنیا لەو داستانە شیرین و لەو سەرگەرمییە خۆشە، بى بەش دەبوو. ئیستا باسی ئەو دەکەم که چۆن باقیى داستانەکەم وەگیرهینا.

رۆژیک که لە شاری تۆلید دەکۆلانی ئالکانادا دەخولامەوہ تازە لاویکم چاوی پى کەوت که دەفتەرچەى کۆنى بەدووکانداریک که پارچەى ئاوریشمینی هەبوو دەفرۆشت. من که عاشقى خۆیندەوہم و تەنانەت کاغەزەکۆنى شەقامانیش هەلەگرمەوہ بزانی چیان تیدا نووسراوە بەحوکمی مەیلی زاتی یەکیک لەو دەفتەرچانەى که تازە لاوەکە دەفرۆشت هەلم گرت و تەماشام کرد خەتتەکەى عەرەبى بوو. هەر ئەوئەندەم دەزانی که ئەو خەتتە عەرەبییە و نەمەزانی بیخۆینمەوہ. چاوم بەهەموو لایەکدا گێرا، بەلکو عەرەبیکى ئەسپانیایی^(۱۰۰)

۹۹- سێروانتیس لە زۆر جێگەى تری داستانى دۆن کیشۆتدا، ئەو شۆخییەى کردووە و تەنانەت «دۆلسینە»ی دلەرى خەیاڵی دۆن کیشۆتیشى نەپاراستووە. (مۆریس باردۆن)

۱۰۰- عەرەبى ئەسپانیایی یا Moisques ئەو عەرەبانە بوون که لە ئەسپانیا مابوونەوہ و بووبوونە ئەسپانیایی و خەلک بەشەق کردبوویاننە مەسیحی. (مۆریس باردۆن)

ببینمەوہ که بزانی و پیم بلئ ئەوہ چییە. وا ھا تە پیش که بۆ دۆزینەوہى وەھا کەسیک زۆر مەحتەل نەبم. چونکە ئەگەر بمویستایە بۆ زمانیکى پیرۆزتیش وەرگێرێک ببینمەوہ زۆر زوو دەمدیتەوہ^(۱۰۱). بەلئى جا هەر که قەزاو قەدەر یەکیک لەو عەرەبانەى گەیاندنە، مەبەستى خۆم پى راگەیاندا و کتیبەکەم دایە دەستى. ئەو کتیبەکەى لە نۆوہراستدا کردەوہ و هیشتا چەند دێرى نەخۆیندبووہ که دەستى کرد بەپیکەنەن. من هۆی پیکەنەن و تریقانەوہ کەم لى پرسى ئەویش گوتى: بەو روون کردنەوہیە پیدەکەنم که دە پەراویژدا نووسراوە». من تکام لى کرد ئەو روون کردنەوہیەم بۆ مەعنا بکاتەوہ و ئەویش بى ئەوہى لە تریقانەوہ بکەوئى، گوتى: گوی بگرە بۆت بخۆینمەوہ:

... وە ئەو دۆلسینە تۆبۆزۆیە که ئەغلب دەو کتیبەدا ناوی ھاووە بۆ خۆی کردنى گوشت بەراز ئەوئەند دەست رەنگین^(*) بوو که هیچ ژنیک لەولاتی مانس دەسکەنەى^(*) لە دوو نەدەکرد» من کاتیک ناوی دۆلسینەتۆبۆزۆم بیست واقم و رما؛ چونکا دەستبەجى لیم حالى بوو که ئەم لاپەرانی ناوەرۆکی داستانەکەى دۆن کیشۆتن. بەو فکەرەوہ فەرەن لە کابرای عەرەبم تکا کرد که هەرچى زووتر پیم بلئى عینوانى کتیبەکە چییە. ئەویش بەزاراوەى کاستیلی ئاوی وەرگێرایەوہ: «داستانی دۆن کیشۆتى مانس، بەقەلەمى سەید حامید کورى ئەنجیلی^(۱۰۲) مێروونوسی عەرەب» کاتیک ناوی ئەم کتیبەم بەگوئی خۆم بیست. بەخۆراگری و زەحمەتیکى زۆر توانیم خۆشحالیی لەرادەبەدەر که دەستى پى داووم، هیندیک بشارمەوہ. بەپەلە دەفتەرەکەم لە دەست حەریرفرۆش دەرھینا و هەموو دەفتەرەکانم بەقیمەتى نیو ریتال لە کورەکە کرى. ئەگەر ئەو کورە زانیای که من تا چ ئاستیک مەیلی کرینی ئەو دەفتەرەنەم هەیه بەسانایى دەیتوانى بەشەش ریتالیش پیم بفرۆشى.

هەر دەگەل ئەوہى من و عەرەبەکە پیکەوہ لەوئى دوور کەوتینەوہ. ئەوم برده سەرسەرایی گەرەى کلیساو و تکام لى کرد بى ئەوہى شتیکى لى زیاد یا کەم بکاتەوہ، ئەوہى دەو دفتەرەنەدا هەیه، بۆم وەرگێریتە سەر زاراوەى کاستیلی و هەرچى بیههوى بیدەمى. عەرەب

۱۰۱- مەبەستى سێروانتیس لە زبانی پیرۆز، زبانی عیبریە و لێرەدا مەبەست زۆربوونى جوولەکانى دانیشتووى تۆلیدۆیە. (مۆریس باردۆن)

۱۰۲- سێروانتیس چون کتیبى خۆی بەشێوہى داستانى پالەوانى نووسیوہ؛ لێرەدا وای داناوہ که ئەسلى کتیبەکە عەرەبیک نووسیویەتى، ئیبنى ئەنجەلى Ben Angeli لە واژەى Badenjal «باینجان» وەرگیاوە.

بههقیکی بهرامبه بههنا «لیور» میوژ و چوار تهغار گهنم رازی بوو و قهولی پی دام بهئمانهت و بهزویهکی زۆر زوو بۆم وهرگیرئی. بهلام من بۆ کار ئاسانی و لهترسی ئهوهی ئهوه گهنجینه دۆزراوهیه له دهست نهچئ، عهره بهم برده مائی خۆمان و دهماوهی شهش ههتوودا تهواوی داستانهکهی بهوجوده که دهوکتیبهدا هاتوه، بۆی وهرگیرامهوه سهه کاستیلی.

له دهفتهری بهکهما، وینهیهکی تهواو سروشتی له شهپی دۆن کیشۆت دهگهله کابرای بیسکایی دهبنندا. ههر دوویان ده حالهتیکدا که داستان بهجی هیشتبوون بهشمشیری پروتهوه بهکیان ده ژیر مهتالی ترسینهری خۆیدا و ئهوی دیش بالنج له سهسهه، بهرامبه بهیهک راوهستابوون. ئیستری کابرای بیسکایی له وینهکهدا وهها بهرچاو بوو که پیاو له مهوادی تیرهسی (*) شمخالیکیشرا (*) دهیزانی که ئهوه مائی کرتهیه. له بن پای بیسکایی ده وینهکهدا نووسرابوو «دۆن سانکو دۆنازیپی تیا» Don sancho de Azpitia، وه ئهوه بیگومان و هیچ شکی تیدا نهبوو که ناوی ئهوه بوو. له ژیر پیی رۆسینانتدا ناویکی تر نووسراو بوو که ناوی دۆن کیشۆت بوو. رۆسینانت لهم وینهیهدا زۆر وهستایانه کیشرابووه؛ چونکه ئهنادمی ئهوه حیوانه وهها شهنق ورهق و کز و لاواز و دهندهکانی وهها دهرپه ریبوون و ئیسکی بهدن و پهراسووی ئهوهند بهرچاو بوون که بهراستی ناوی «رۆسی نانت = کزولوان» بۆ ئهوه حیوانه بهسته زمانه پر بهپتست بوو. له تهنیشت رۆسینانت سانکو پانزا ههوساری کهر بهدهستهوه راوهستابوو و له ژیر پیتیدا ئهوه نووسراوه دهخوینرایهوه: «سانکو زانکاس»^(۱۰۳). ناوی زانکاس بیگومان بۆ ئهوه درابوو بهسانکو که ههروهک له وینهکهدا ئاشکرا بوو، زگیکی زل و قهدیکی کورت و قاچی باریک و خوار و خپچی ههبوو و پهنگه ههر له بهر ئهوه بی که ده داستانهکهدا جاری وایه پانزا جاری واشه لهقه بی زانکاسی پی درایی. ورده سهه رنجی تریش لهم پهسم و وینهدا ههبوون، بهلام گرینگیه که بیان هینده نهبوو که شتی که له داستانی ئیمه زیده بکن. داستانی که دهتوانین بیژین، ئهگهه راست بی و پرووی دابی، ناحهز نییه.

ئهگه ئیرادیک به راست بوونی داستانه که هه بی ئهوهیه که دانه ره که له په گهزی عهره به و درۆکردنیش ده نیو ئهوه قهومه دا زۆر باوه، بهلام له لایه کی تروه، ئهوان ئه وهنده

۱۰۳- زانکاس Zancas ده فرههنگی واژه دا، بهمانای ده عیای لینگ دریز هاتوه و سپروانتیس ئه لهقه به سهیره ی ته نیا لیره دا داوه به سانکو بۆ ئهوهی شکل و قیافه ی سهیره و کز و لاوازی قاچ و قول و زگ زلیی ئهومان بخاته بهرچاو. (مۆریس باردۆن)

دهگهله ئیمه دۆژمن که دهتوانین بیژین دانه ره له بهیانی راستیدا نه ته نیا چاپوگوپی (*) نه کردوه، به لکو که میشی نووسیوه. من خۆشم له سهه ئهه بره یهه؛ چونکه دانه ره لهو جیگایانه دهیتوانی و ده بوایه ده مه دح و ستایشی پاله وانیکی ئاوا دلپاکدا قسه ی تهواوی کردبایه، ده لپی به ئه نقه ست خۆی له هه مووشته بیدهنگ کردوه و ئه وه کاریکی زۆر خراپ و فکریکی زۆر بیجییه، چونکه میژوونوسان ده بی ورد و راستگۆ بن و هه رگیز نه که وه نه ژیر باری ههوا و هه وه سی خۆیان. ده بی ترس و قازانجی خۆیان یا رق و کینه و هه ز و خۆشه و یستی خۆیان وه لا بنین و له شاری راستی لاری نه بن، چونکه میژوو دایکی راستیه کانه و گهنجینه ی کرده وه و کار و ئاکاری مرۆفه کانه و سهه مه شقی ئیستا و مامۆستای داها تومانه. من ده زانم که له م داستاندا بابته ی زۆر خۆش و به تام و چیژ هه یه. به لام ئه گهه بابته یکی باشی تیدا نه بی وای تی ده گم گونا هه ی ئه وه دانه ره سه گه یه^(۱۰۴) نه له بابته که خۆی. هه رچی بی، به پیی وهرگیراوه که داستان ئه م جوژه دهستی پی ده کرد:

له دیتنی شمیشری پروت و تیژی ئه وه دوو پاله وانه شهه خواز و رق له دله و له وه زعی قیافه ی لیپراوانه و ئاماده یان، وا دهرده که وی که هه په شه له عهرز و عاسمان ده کهن. به که م کهس که زهبری خۆی وه شاندا، بیسکایی بوو، ئه ویش وهها توند و مه حکم و به قه و (*) که ئه گهه شمیشر له کاتی دا هیناندا له ده ستیدا نه سوو رابا، هه ره ئه وه زه بره بۆ کو تاییه یان به وه شه ره ترسناکه و ئه وه داستانه و تهواوی رووداوه کانی ژیا نی بهس بوو، به لام ئه ستیره ی به ختی دۆن کیشۆت که ئه وی بۆ رووداوی گرینگر ده پاراست شمیشری دۆژمنی وهها ده دهستی ئه ودا خول پی دا که هه رچه ند زه ره وه نیوه راستی شانی چه پی پاله وان که وت به لام بیجگه له وه ی دهستی چه پی له کارنجا و نیویک له کلاو خود و نیویک له نه رمه ی گویجگه ی ده گهله خوی دابری، سه ده مه یه کی تری پی نه گه یاند و ئه وانه هه مووی به دهنگیکی ترسناکه وه که وتنه سهه زه وی. په نا بو خودا! ... کی هه یه بزانی که به دروستی پیمان بلی ده وسه عاته دا که ئه وه ره فتاره یان ده گهله پاله وانی مانش کرد، چ قینیکی ژه هراوی ده روخ و گیانیدا سهه ی هه لدا؟ له و باره یه دا بیجگه له وه، ناتوانین شتی که بیژین که پاله وان دووباره خۆی هاویشته سهه رکیف و شمشیره که ی به هه ره دووک ده ست مه حکم گرت و به رق و قین

۱۰۴- لیره دا سپروانتیس بیگومان ویستویه تی ئیشاره به وه بکا که ده زهمانی ئه ودا مه سیحی و عه ره به کانی ئیسپانیا به یه کتریان گو توه «سه گ». دنا قهستی ته وه یان و سووکایه تی، ئه ویش به نووسه ریکی خه یالی، نه بووه. (لووی ویا ردۆ)

و قەويكى وەھا لە فەرقى سەرى بيسكايى دا كە ھەر چەند مەتالى بالنجى لەسەر بوو، بەلام خويىن بەكونە تەنكە (*) و كونە گوچكەيدا فيچقەي (*) كرد و چى وای نەما بوو لە ئىستەرەكەي بکەويته خوارووه. وەھا بوو ئەگەر ھەر دووک دەستی لە ملی ئىستەرەكەي گری نەدابا بەيەقین بەر دەبوووه بەلام بەھەر حال لاقەکانی لە ركیف ھاتنە دەر و پاشان دەستەکانی کرانەووه ئىستەرەكەش كە بەو زەبرە رەويبوووه بەتەرەختەن روى دە سەحرا كرد و پاش سى چوار جار ھەلاويشتن (*) سواری خۆی بەعەرزى دادا.

دۆن كيشۆت ئارام و پشوو لەسەرەخۆ تەماشای رەقيبەكەي دەكرد. كاتيك دیتی لەپشت ئىستەرەكەوتە زەوى، لە ئەسپەكەي دابەزى و بەسووكە غار خۆی گەياندى. پاشان نووكى شمشيرەكەي لە نيو ھەر دووك چاوى راگرت و بەسەريدا گوپراندا كە يا تەسليم بە يا سەرت لە لەشت جودا دەكەمەو. كابرای بيسكايى ئەوئەندە پەشوكا و شپرزە بوو، وەلامى پى نەدراو. رق و توورەييش وەھا بەرچاوى دۆن كيشۆت تاريك كەردبوو كە ئەگەر خاتونەكانى كالىسكە بەھاواری مەيتەرەكەيان نەگەيشتبان، كارى تەواو بوو. خاتونەكان كە تا ئەم چركەساتە مات و سەرسۆرما و چاويان لەو شەپە كەردبوو، كاتيك ئاويان دیت، بەپەلە خۆيان گەياندا لای پالەوان و تكيان لى كرد كە بەپياوھتیی خۆی رەحمى بەمەيتەرەكەياندا بى و نەيكوژى. دۆن كيشۆت بەفيس و ئيفادەيەكی فيرەونى دەولامى ئەواندا گوتى: «خاتونە جوانەكانى من، بىگومان ئيتاعەي ئەم و فەرمانى ئيوە دەبیتە ھۆی بەختەوھرى نۆكەرى خۆتان، بەلام بەمەرجىك كە ئەم پالەوانە بەلینى بەمن بدا ھەر ئىستا بچیتە گوندی «تۆبۆز» و لە لایەن منەو خۆی بەریتسمەي دەرگای خاتونى بى وینە، دۆلسینە بناسینى تا ئەو ھەرچى بیهوى دەگەلى بكا». خاتونەكان بەترس و لەرز و كروزانەو، بى ئەوھى لە دۆن كيشۆت بپرسن دۆلسینە كىيە و داستان لە چ قەرارە، بەلینيان دا كە مەيتەر مووبەموو فەرمانەكەي جىبەجى دەكا و لە ئەمرى دەرناچى. دۆن كيشۆت گوتى: «زۆر باشە ھەرچەند ئەو سزاواری مەرگ بوو، بەلام بەو قەولەي كە داوتانە دەيبەخشم و ئازادى دەكەم.»

وتووئۆيكي شیرين لە نيوان دۆن كيشۆت پالەوان و

سانكۆ پانزای مەيتەردا

لە چەند ساتيك پيشەو، سانكۆ پانزا پاش ئەوھى نۆكەرانى كەشيشەكان تير وپريان تى ھەلداو و بەجىيان ھىشت، لە عەرزى ھەستا بوووهو، بەسەرنجەو تەماشای شەپرى دۆن كيشۆتى ئەربابى و كابرای بيسكايى دەكرد و لە قوولايى دلەو، لەبەر خودای تەبارەك و تەعالا دەپاراو كە پالەوان سەركەوتوو بى تا ئەو بتوانى ببيتە خاوەنى دوپرگەيەك و بەپى قەولى پياوانەي ئەرباب، لە دوپرگەكەدا دەسەلاتدارى بكا. سانكۆ دەگەل چاوى پى كەوت كە شەپ كۆتايى ھاتوو و ئەربابى خەريكە سواری رۆسينانت بيتەو، بەھەلاتن رۆيشتە بەرەو تارىكەي بۆ بگرى، بەلام پيش ئەوھى بىلى ئەو سوار بى، دەبەر پيدا چۆكى دادا و دەستی ماچ كرد و گوتى: «ئەي ئەربابى دلۆفانى من، حەزرتى دۆن كيشۆت! لەبەرتان دەپاريمەو ھەكوومەتى ئەو دوپرگەي كە دەوشەرەدا و دەستت ھىناو، بەدەيە دەست من، چون ئەو دوپرگە با زۆريش گەورەبى من تواناي ھەلسووراندى كاروبارەكەي باشتەر لەھەموو ئەو كەسانەي كە لەو جىھانەدا بەسەر دوپرگەكاندا دەسەلاتداريان كروو، دەخۆمدا دەبينم.» دۆن كيشۆت دە جوابى ئەو داخوازىيەدا گوتى: «ئەمان، براى من سانكۆ، بزانی كە ئەم رووداو و رووداوى تری لەم چەشنە، دوپرگەھىن نين»، بەلكو ئەوانە رووداوى رىگاوبان و جادەي گشتين و بەرھەمەكانى بىجگە لەسەر شكاوى و گوئى براوى و بريندارى شتىكى تر نيبە. بەلام تۆ سەبەرت ھەبى، رووداوى تريش دینە پيش و من دەتوانم نە تەنيا بتكەمە حاکمى دوپرگە، بەلكو بەپەلەوپايەي بەرترىشت بگەينم.» سانكۆ بەشوكرانەي دلۆفانىي ئەرباب زۆرى لەسەر رۆيشت و پاش ئەوھى دەستی دۆن كيشۆت و داوينى زرىكەي ماچ كرد، يارمەتى دا تا سواری رۆسينانت بيتەو. ھەنگى خۆيشى سواری كەرەكەي بوووه و بەدواي ئەربابدا رۆيى كە بى خوداھافيزى لە خاتونەكانى كالىسكەنشين، بەتەرەختەن تى تەقاند و خۆی دەميشەيەك، كە لەوى زور نزيك بوو، راكرد.

سانكۆ تا ئەو جىگەي كەرەكەي دەيتوانى و دەتاقەتيدا بوو بەدواي ئەربابدا بەغارەكەر رۆيشت بەلام رۆسينانت وەھا بالى گرتبوو كە مەيتەر بەجى ما، ناچار ھەراي لە ئەرباب

کرد که لهسه‌ری ږاوه‌ستی تا دهیگاتې. دۆن کیشوټ جل‌هوی ږوسینانتي کیشا و ږاوه‌ستا تا مه‌یته‌ری شه‌کەت و ماندوو گه‌یشته خزمه‌تی. سانکو کاتیک گه‌یشته ئه‌ریاب گوتی: «ئه‌ریاب به‌بۆچوونی من وا باشتره‌ بچین په‌نا بۆ کلیسیایه‌ک به‌رین، چون ئه‌وکه‌سانه‌ی تو ده‌گه‌لیان به‌شه‌ری هاتی ئه‌وه‌نده شپ‌رزه‌ بوون که ږه‌نگه ږووداوه‌که به‌گوئی «سینته‌ږیماناد»^(۱۰۵) بگاتوه و ئیمه تووشی قه‌ږقه‌شه‌ بین. به‌راستی ئه‌گه‌ر ئه‌وه ږوودا تا له زیندان ږزگاریمان دئ، چاومان سپی^(*) ده‌بی. دۆن کیشوټ گوتی: بیده‌نگ به، تو تا ئیستا له کویت بیستوهه پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان، ئه‌گه‌ر «قه‌تلی نه‌فسی» کردی بئ کیشابیتیانه پای میزی دادگا؟ سانکو گوتی: من له «قه‌تعی نه‌فس»^(۱۰۶) شتیک نازانم و ده‌ومری خو‌مدا ئه‌وه‌م له‌سه‌ر که‌س تا‌قی نه‌کردوه‌ته‌وه. به‌لام ده‌زانم ئه‌گه‌ر که‌سانیک له سه‌حرادا به‌شه‌ری‌بین ده‌یانبه‌نه لای هی‌رمانداد و هر بۆیه‌ش من نامه‌وی له‌م کارانه‌دا، ده‌خاله‌ت بکه‌م. دۆن کیشوټ گوتی: باشه‌ هه‌وال، تو نیکه‌ران مه‌به، چون ئه‌گه‌ر پیویست بی من له ده‌ست هی‌رمانداد که سه‌هله له ده‌ست فه‌له‌ستینیانیش ږزگارت ده‌که‌م. به‌لام تو گیانی خوټ بلئ بزانه‌م هرگیز پال‌ه‌وانیکی له‌من نازارت دیوه؟ ئایا هرگیز ده‌کتیبه‌میژوویییه‌کاندا خویندووته‌وه که که‌سیک له هی‌رشدندا بیباکتر، له به‌رگری کردندا ئاماده‌تر، ده زه‌بر وه‌شاندندا کارمه‌تر، ده سه‌ره‌وین کردنی دوژمندا چابوکت له‌من بووی؟ سانکو گوتی: راستییه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که من هرگیز ده‌تمه‌نی خو‌مدا هیچ کتیبیک نه‌خویندووته‌وه چونکه نه‌خوینده‌وارم. به‌لام شتیک که به‌تمانه‌وه ده‌توانم عه‌رزت بکه‌م من تا ئیستا خزمه‌تی ئه‌ریابیکی بی باکتر له به‌ریتانم نه‌کردوه و خودا بکا ئه‌م بی باکیانه به‌و قیমে‌ته‌ی که ئیستا عه‌رزم کردی، ته‌واو نه‌بی. به‌لام ئه‌وه‌ی که ئیستا له به‌ریتان داوا ده‌که‌م ئه‌وه‌یه که برینی گویتان به‌سه‌تن چون خوینی زۆر لی دئ. من ده

۱۰۵- سینت هی‌رمانداد La sainte Hermandad یا سینت کونفیریری saint Conferérie دادگایه‌ک بوو به‌چهند مه‌حکه‌مه‌وه که مه‌ئمووری زۆری هه‌بوو. کاریان ده‌ستگیرکردن و سزادانی ږیگر و جه‌رده و پیاوخراپ بوو.

۱۰۶- سانکو چون سه‌وادی نییه‌ واژه‌ی Homicide یانی قه‌تلی نه‌فس «پیاو کوشتن» به homicide تی ده‌گا و ده‌بیستی که هیچ مانای نییه و ده‌گه‌ل یه‌که‌م واژه‌ ویک ده‌چن و ناچار ده فارسییه‌که‌دا بۆ ویکچوون «قه‌تعی نه‌فس» مان داواوه. (محمه‌د قازی)
ئیمه‌ش لیره‌دا هه‌مان واژه‌کانی جه‌نابی محمه‌دی قازیمان له‌به‌ر جیناس و ویکچوونه‌کان هی‌ناوه. (وه‌رگیږ)

خورجینه‌که‌مدا هی‌ندیکم پارچه‌ی برینپچی و مه‌ره‌می سپی هی‌ناوه. دۆن کیشوټ گوتی: من ئه‌گه‌ر له‌بیرم بووايه شووشه‌یه‌ک شه‌ریه‌تی^(*) فیربراس^(۱۰۷) دروست بکه‌م و ده‌گه‌ل خو‌می بینم ئه‌و کارانه‌ی پیویست نه‌ده‌بوو. ئه‌و شه‌ریه‌ته‌ دل‌پیتی کاری هه‌زار داووده‌رمان ده‌کا. سانکو پرسى ئه‌وه چ جو‌ر شه‌ریه‌تیکیه؟ دۆن کیشوټ گوتی: ئه‌وه شه‌ریه‌تیکیه که من پیکه‌ته‌که‌ی ده‌زانم و له‌به‌ر مه و به‌هه‌یوونی ئه‌و شه‌ریه‌ته ئیتر نابی له مردن بترسی و هیچ برینیک ناتوانی بئکوژی. شه‌ریه‌تیکیه که دروستم کرد و دامه ده‌ست تو، ئه‌گه‌ر دیتت له شه‌رپیکدا منیان له نیوقه‌درا کردوه‌ته دوو له‌ت - زۆریش بۆی هه‌یه ئه‌وه ږوو بد - ئه‌وه‌نده به‌سه که ئه‌و له‌ته‌ی له‌شم که که‌وتوه‌ته سه‌ر زه‌وی زۆر به‌خاوینی هه‌لگریه‌وه و پيش ئه‌وه‌ی خوینه‌که‌م ده‌له‌مه بی و بیبه‌ستی به‌سه‌رنجیکی زۆره‌وه به‌نیوه‌که‌ی تری به‌ده‌نمه‌وه که له‌سه‌ر مالی زین ماوه‌ته‌وه، بنووسینی به‌جو‌ریک که ئه‌و دوو له‌ته زۆر جوان بکه‌ونه‌وه سه‌ر جیی خو‌یان و سواری یه‌ک بینه‌وه ئه‌وجار ته‌نیا دوو قلیم^(*) له شه‌ریه‌ته به‌گه‌روویدا که، ده‌بینی که ساغتر و ته‌رپوتانه‌تر له سپوی ئیندرقاش^(*)، زه‌ق و زیندووم! سانکو گوتی: ده‌جا ئه‌گه‌ر وایه به‌سه‌ده‌قه‌ت بم من له ده‌سه‌لانداریتی دورگی و عه‌ده‌دراو سه‌رفینه‌زهر ده‌که‌م و به‌پاداشی ئه‌و هه‌موو خزمه‌ت و نوکه‌ریه‌م ته‌نیا له به‌ریتان نوسخه‌ی ئه‌م ده‌وايه‌م ده‌وی. چون وا تی ده‌گه‌م هر مسقا‌لیک له‌و ده‌رمانه له هر ولاتیک بی، دوو ږینال به‌ږه‌واجی ده‌کا. هر ئه‌وه‌ش بۆمن به‌سه که باقی ته‌منم به‌تیروپری و شادی و ئاسوده‌یی ږابویم. به‌لام ئه‌وه‌ش با بزانه‌م ئایا دروست کردنی ئه‌و ده‌رمانه گرانه یا هه‌رزان؟ دۆن کیشوټ گوتی به‌سی ږینال شتیک که‌متر، ده‌کری سی په‌یمان‌ه‌ی لی دروست بکه‌ی. سانکو گوتی: ده‌جا تو چه‌زته‌ی عیسا له‌سه‌رچی ږاوه‌ستوای؟ بۆ خوټ دروست ناکه‌ی و بۆ به‌من فی‌رناکه‌ی؟ دۆن کیشوټ گوتی: «ئارام به‌ئارام، هه‌وال، هیوادارم ږان و نه‌ینی گه‌وره‌ترت فی‌ر بکه‌م و لوتفی گه‌وره‌ترت ده‌ر حق بکه‌م. جاری وه‌ره برینی گو‌یجگه‌م به‌سته چون ئیش و ئازاره‌که‌ی له ئه‌ندازه به‌ده‌ره.»

سانکو هی‌ندیکی پارچه و مه‌ره‌م له خورجینه‌که‌ی ده‌ره‌ینا، به‌لام کاتیک دۆن کیشوټ تی گه‌یشت که کلاخوودی شکاوه، چی وای نه‌مابوو له هۆش بچی. ده‌ستی بۆ شمشیر برد و رووی ده‌ ئاسمان کرد و هاواری کرد «به‌و خودایه‌ی که خو‌لقینه‌ری هه‌موو شته و
۱۰۷- Fierbras دیوی بوتپه‌رست و پاشای ئه‌فسانه‌یی ئه‌سکه‌نده‌ریه بووه که ده‌لین شه‌ریه‌ت یا ماجوومیکی تابیته‌ی هه‌بووه که برینه‌کانی به‌چاوترووکانیک پی ساریژ کردوه‌ته‌وه. (مؤریس باردون)

به‌چوار ئینجیلی پیرۆز سویند ده‌خۆم تا پوژیک تۆله‌ی خۆم له‌و‌کە‌سه‌ که ئه‌و سووکایه‌تییه‌ی پێ کردووم نه‌ستینمه‌وه، منیش به‌شیوه‌ی «مارکی دۆمانتۆی» که‌وره، ته‌مه‌نم به‌رمه‌ سه‌ر. ئه‌وجار سویندی خوارد تا تۆله‌ی خۆینی برازاکیه‌ی «بۆ دۆئین»^(١٠٨) نه‌ستینته‌وه له‌سه‌ر سفره‌ دانەنیشی و ده‌گه‌ڵ خیزانی خۆی ئه‌وینداری نه‌کا و زۆر شتی تریش له‌ خۆی حه‌رام بکا. (هه‌رچه‌ند ته‌واوی ئه‌و شتانه‌م له‌بیر نه‌ماوه که له‌ خۆمی حه‌رام ده‌که‌م، به‌لام سوینده‌که‌م ئه‌وانیش ده‌گریته‌وه). سانکۆ کاتیک ئه‌وه‌ی بیست، قسه‌ی ئه‌ربابی خۆی بری و گوتی: ئه‌رباب، هه‌زره‌تی ئه‌رباب! ئه‌وه‌تان له‌به‌رچاوی بێ، ئه‌گه‌ر پاله‌وانی تیتشکاوی پرواته لای خاتوون دۆلسینه‌ دۆتۆبۆزۆ و به‌و ئه‌رکه‌ هه‌لسابی که بۆت دیاری کردبوو، ئیتر ده‌بی بیه‌خشری و موجازات نه‌کرێ، مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی گوناھیکی تری لێ سه‌ر بدات. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئه‌لحه‌ق که‌تۆ وه‌ک فریشته‌ی عاله‌می غه‌یب قسه‌ت کرد و قسه‌که‌ت زۆر ده‌جیی خۆیدا‌یه. که‌وا‌بوو من عه‌دی* خۆم بۆ تۆله‌ کردنه‌وه له‌و خه‌تاباره‌ فسه‌خ ده‌که‌مه‌وه به‌لام له‌مه‌ر ئه‌وشتانه‌ی گوتم نایانکه‌م عه‌ده‌وپه‌یمان تازه‌ ده‌که‌مه‌وه و دووباره‌ ده‌یلتیمه‌وه تا پوژیک کلا‌وخوودیکی جوان وه‌ک کلا‌وخوودی خۆم به‌زۆر له‌ پاله‌وانیک نه‌ستینم ده‌ست له‌ چله‌کیشی هه‌لنه‌گرم. نه‌چی پیت وای چاپوگووپ ده‌که‌م، چون ئه‌و کاره‌ی من ده‌یکه‌م، ده‌پیش منیشدا کراوه و وینه‌ی ئه‌م رووداوه مووبه‌موو له‌مه‌ر کلا‌وخوودی «مامبیرین» Mambirin رووی داوه که بۆ «ساکریپان» Sacripan زۆر به‌گران^(١٠٩) ته‌واو بوو. سانکۆ گوتی: ئه‌رباب باوه‌ر به‌رموو که جه‌نابتان باشتره‌ ئه‌م عه‌ده‌وپه‌یمانانه‌ که دژی ساغی و سلامه‌تی ئیوه و ناره‌حه‌تی ویزدانخانه، هه‌واله‌ی شه‌یتان بکه‌ن. دهنه‌ فهرموو بزانه‌م، ئه‌گه‌ر خوای نه‌خواست هه‌ر چه‌ند پوژیی تر تووشی پیاویکی چه‌کدار نه‌بین که کلا‌وخوودی له‌سه‌ر بێ، ده‌بی چ قوریکی وه‌سه‌ر خۆمان که‌ین؟ ئایا ده‌گه‌ڵ ئه‌و هه‌موو گرفتاری و پیشه‌هاته ناخۆشانه‌ ده‌بی عه‌دی خۆمان به‌رینه‌ سه‌ر یانی ده‌بی به‌جلوبه‌رگه‌وه بخه‌وین، پوو ده‌ ئاوه‌دانی نه‌که‌ین و هه‌زاران چله‌کیشی شه‌یتانه‌ی تر که به‌شیک له‌ نه‌زری ئه‌و پیره خه‌ره‌فاوه، یانی مارکی دۆمانتوا بوون، ئه‌نجام به‌دیه‌ین؟ که جه‌نابت ده‌ته‌وێ ئیستا لاسایان بکه‌یته‌وه؟ ئه‌وجار له‌بیرت نه‌چێ که هه‌رگیز پیاوی چه‌کدار به‌و رینگایه‌دا ئاموشۆ ناکه‌ن و

١٠٨- له‌مه‌ر مارکی دۆمانتۆ و بۆدوئین بروانه‌ سه‌ره‌تای به‌شی پینجه‌م.

١٠٩- ئیشاره‌یه‌ به‌کتیبی «رۆلانی تووره» به‌شی هه‌ژده‌م. لیره‌دا دۆن کیشۆت به‌هه‌له‌ چوه‌ چون کلا‌وخوودی مامبیرین، داردنیل Dardinil هه‌لی گرت نه‌ ساکریپان. داردنیل بوو که کوژرا، کلا‌وخوودی مامبیرین له‌سه‌ری بوو. (مۆریس باردۆن)

رێبواره‌کانی ته‌نیا ئیستره‌وان و گاریچی و له‌و قوماشه‌ن که نه‌ ته‌نیا کلا‌وخوود له‌سه‌ر ناکه‌ن له‌وانه‌شه‌ جیاوازیی کلا‌وخوود و کلاوی خۆیان نه‌زانن. دۆن کیشۆت گوتی: ده‌جا هه‌له‌ی تۆ لیره‌دا‌یه. چون ئیتمه‌ تا دووسه‌عاتی تر له‌و جاده‌یه‌دا تووشی ئه‌وه‌نده‌ پیاوی چه‌کدار ده‌بین که ته‌نانه‌ت ده‌به‌رامبه‌ر قه‌لای «ئالیراکیش»دا کاتی رفاندنی «ئانژلیک»ی^(١١٠) جوان و نازنه‌ین ئه‌وه‌نده‌ کۆ نه‌بووبه‌وه. سانکۆ گوتی: زۆر باشه. خودا بکا هه‌ر وای! خوا بکا کاره‌کان به‌مرادی ئیتمه‌ بچنه‌ پیش و کاتی ئه‌وه‌ی که بیمه‌ خاوه‌نی دورگه‌یه‌ک که زۆر گرانم بۆ ته‌واو ده‌بی گه‌یشتی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ من ده‌پیشدا پیم گوتووی غه‌می ئه‌م شتانه‌ مه‌خۆ. ئه‌گه‌ر ئیتمه‌ دورگه‌یه‌کمان وه‌ده‌ست نه‌که‌وێ و لاتانیککی وه‌ک «دینامارک» و «سویرادین»^(١١١) هه‌ن که وه‌ک ئه‌نگوستیله‌ بۆ ده‌ستی تۆ به‌کار دین. بیجگه‌ له‌وه‌ش چون له‌سه‌ر عه‌ردی ره‌ق و پته‌ون، زۆرتر مناسی حالی تۆن. جا وا باشتره‌ هه‌مووشت بۆکاتی خۆی به‌جی بیلین. جاری و باشتره‌ چاویک له‌ نیو خۆرجینه‌که‌ت بکه‌ی بزانه‌ چی تیدا‌یه بیخوین و پاشان برۆین قه‌سریک بدۆزینه‌وه که شه‌و له‌وی بمینینه‌وه و ئه‌و شه‌ره‌یه‌ته‌ی که پیم گوتی دروستی بکه‌ین. چون سویند به‌خودا گوچگه‌م زۆر ده‌برژیته‌وه و دیشی و ئازارم ده‌دا. سانکۆ گوتی: من ده‌ خورجینه‌که‌مدا ته‌نیا پیاویکی و که‌میکی په‌نیر و نازانه‌ چه‌ند نانیککی به‌یاتم هه‌یه، به‌لام ئه‌وه‌ندووکه‌ نان و پسخۆره‌ لایقی سفره‌ی پاله‌وانیککی دلاوه‌ری وه‌ک جه‌نابت نییه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئه‌تۆ زۆر ناخالیته‌! که وایه‌ بزانه‌ بۆ پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان مایه‌ی شانازییه‌ که به‌مانگ هه‌یج نه‌خۆن و ئه‌گه‌ر بشخۆن به‌هه‌رچی وه‌ده‌ستیان که‌وێ قانیه‌ بن. ئه‌گه‌ر تۆش به‌قه‌درایی من داستانی پاله‌وانانت خویند بایه‌وه، هه‌یج شکت له‌م بابته‌وه نه‌ده‌بوو. ژماری پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان هه‌رچه‌ندی بوو بێ من ده‌سه‌رگوزه‌شتی هه‌یج کامیاندان نه‌مدیوه که مه‌گه‌ر به‌هه‌لکه‌وت یا ده‌میوانی گه‌وره‌دا که به‌شانازی ئه‌وان ساز کراوه، شتکیان خواردبێ، باقیی ژیانان به‌بای به‌ری چوون. له‌ لایه‌کی تروه‌ ده‌بی قبوول بکه‌ین که ئه‌م پاله‌وانانه‌ تا خۆراکیان نه‌خواردبا و باقیی پێداویستی و نیازه‌کانیان دا‌بین نه‌کردبایه‌ نه‌یانده‌توانی بژین و بمینن، چون به‌هه‌ر حال ئه‌وانیش وه‌ک ئیتمه‌ به‌شه‌ر بوون، ناچار ده‌بی ئه‌و نوکته‌ش قبوول بکه‌ین که خۆراکی

١١٠- نووسه‌ری کتیبی رۆلانی عاشق ده‌لی که زۆرتر له‌ دوو ملیۆن سه‌رباز بۆ رفاندنی ئانژلیک هه‌رشیان کرده‌ سه‌ر قه‌لای ئالیراک. (مۆریس باردۆن)

١١١- دینامارک Dinamark و سویرادین Sobradise ناوی ولاتانیککی خه‌یالین ده‌ کتیبی ئامادیسێ گۆلدا. (مۆریس باردۆن)

ئاسایی ئهوان دهبی هه ئه خوڤراکه ساده و ئاساییه بووی که دپهاتییهکان دهبخون یانی هه ئهوهی که ئیستا لای تو ههیه و دهتهوئ بو منی دابنئی. ئیستاش ئهه ههوال سانکو! تو لهشتیک که سروشتی من پپی خوشه مهلول (*). مهبهو لهوه گهړی که دنیا تازه بکهیتهوه و کاری پالنهوانهتی له تهوهرهیی خوئی بترازیئی. سانکو گوتی: نازانم ئاگادارییهکیشم له دابونهریتی پالنهوانی نییه. بهلام لهمهو دوا بو بهریتان که پالنهوانن ههموو جوړه وشکهباریک دهخورجینهکه م دهکهم و بو خوشم که پالنهوان نیم گوشتی بوقهلهمومن و مریشک و هه شتیکی بهقهووت بی دینم. دون کیشوئ گوتی: سانکو خو من نه مگوت پالنهوانانی سه رگهردان مه جبوورن ته نیا ئه و میوه وشکانه بخون که تو باست کرد، گوتم دهبی خوڤراکی ئاسایی ئهوان زوژتر له میوهی وشک و گیاوگولی بیابان بووی که له سه حرادا لپی گهراون و ناسیویانه و منیش وهک ئهوان دهیاناسم. سانکو گوتی: «ناسینی ئه م گیاوگوله شتیکی زور باشه، چونکه وای تی دهگم رۆژیک دادی که پیداوایستیمان بهوانه هه بی و دهبی له زانیارییهی بهریتان بههره وهرگین.»

دهگل ئه و قسانه سانکو ئه و شتانهی که باسی کردبوون له خورجینهکهی ده رکیشا و هه دوو کیان وهک دوو دوستی هاوییر و لیک نریک به خویشیهوه دهیانخوارد. بهلام هه دووکیان ده فکری شوینیکدا بوون که شهوئ لپی بهه سیننهوه. دهخواردنی ئه و شته که م و بی که لکه یداکه پیتان بوو، پهله یان کرد. پاشان هه دووک لپی سوار بوون و بو ئهوهی پیش رۆژاوا بوون بگه نه ئاوه دانیهک، بهله ز وهری که وتن. بهلام رۆژ ئاوا بوو و نهگه یشتنه ئه و شوینهی که دهیاننه ویست و بهه ناسه ساردی مانهوه. هه دووکیان خوین له نپو چند کوختهی تیکر ووخاودا که بز لهوه رینهکان دروستیان کردبوون دپتهوه و لی بران شهوئ لهویدا بپیننهوه. هه چهندی سانکو لهوهی که مزلیکی ئاسوودهی وهگیر نه کهوتوو، غه مگین بوو، به پیچه وانه دون کیشوئ لهوهی که دهه وای نازاد و له ژیر درهوشانهوهی ئهستیرهکاندا دهنوئ، خو شحال بوو. چون هه کات شتیکی وا رووی دها پپی ابوو «چله کیشیی خوڤراگری»^(۱۱۲) ئه نجام دها و تاقیکردنه وهیهکی تازه دهوابهستهیی خویدا به نایینی پالنهوانی تی دهپه ریتی.

۱۱۲- چله کیشیی خوڤراگری «ریاضت تملک» acte de possession له ئه سپانیای قه دیدما به و کارانه یان دهگوت که بو نیشاندانی شهرافهت و پاکیی خوین و رهگهز و رهسناهیتهیی بنه ماله ئه نجام دها. (مؤریس باردون)

روودای نیوان دون کیشوئ و بز لهوه رینهکان

پالنهوانی ئیمه له لایه ن بز لهوه رینهکانهوه پیشوازیی گهرمی لی کرا و سانکو پاش ئهوهی تا ئه و جیگه ی بوئ دهکرا جیگه یهکی مناسیی بو رو سینانت و گویدریتزه که ی دابین کرد، بوئی کرد و له رووی ئه و هه لمهوه که له دیزهیهکی بهقولته قولتی سه ر ئاگره وه هه لدهستا و چهن کوته گوشتیکی کارژیلهی تیدا بوو تیگه یشت که ئاوگوشتیکیش له ئارادا هه یه. هه ئه ودهمه ویستی بزانی گوشتهکان هه لوپه ل (*). بوون تا هه ر له جپوه یهک دووپل (*). ئاودیوی ورگی بکا، بهلام بز لهوه رینهکان نه یانه یشت ئه و زحمته بکیشی، یانی دیزه یان له سه ر ئاور لابرد و چهن که وله (*). مه ریان راخست و زوو سفره ی دپهاتییهکانی خوین پان کردهوه و ئه و دوو بیگانه یان به مه پهره یانی دلو فانییه وه بانگ کرد تا هه رچی هه یه، پیکه وه بیخون. شه ش کهس له بز لهوه رینهکان که ئه وئ شهوئ لهوئ بوون له دهوری که وله کان دانیشتن و بی ته عاروف ته به کیکیان (*). سه رهوبن لهوئ دانا و فه رموویان له دون کیشوئ کرد که له جیاتی کورسی له سه ر ئه و ته به که دابنیشی. دون کیشوئ دانیشتن و سانکو له خزمه تی راوهستا تا جامیک ئاو که ئه لبه ته بلوور و کریستال نه بوو، به لکو له شاخی بز دروست کرابوو، بداته دهست ئه رباب. ئه رباب که ئه وی به پیوه دیت گوتی: «سانکو بو ئهوهی له هه رچی ئاکاری جوانی پالنهوانه تییه ئاگادار بییه وه و بزانی که ئه و تایفه ده هه مه قام و په وپایه یه کدا بن ده دنیا یه دا، به چ عیزهت و حورمه تیکه وه پیشوازییان لی دهکری من وام پی خو شه که تو هه ر لیره له ته نه یشت من و دهگل ئه و پیاوه باشانه دابنیشی و دهگل من که ئه رباب و وه لی نیعمه تی توم، یه کسان بی و له جامی من بنو شی چون له عالی می پالنهوانیدا ههروهک عالی می ئه وین ده توانین بیژین که هه مووشت یه کسان و به رامبه ره.

سانکو گوتی، زور مه منوونم ئه رباب، بهلام من دهمهوئ ئه و مه بهسته عه رزی ئیوهی به ریز بکه م که ئه گه ر شتیکی هه بی پیاو بیخوا، ته نیاش له گو شه یه ک رابوه ستم وهک کاتیک که پالم وه ئیمپراتووریکدا بی، ته نانهت له وه ش بالاتر خو م تیر دهکهم و دیسان ئه گه ر بمه وئ هه موو راستییه کت عه رز بکه م ده لیم که ئه گه ر له گو شه یه ک به تاقی ته نیا و بی ته شیرفات نان و پیوازیکم هه بی بیخوم، پیم باشتره لهوهی له سه ر سفره ی پیاو ماقوولان دانیشم و بوقه له مومن و گوشتی چه ر و نه رم سه بر سه بر بجووم و دهنگم لی نهیا و زووزوو به ده سه ره

دهم بستر مه ووه و نه ویرم به که یفی خۆم پارووی لی بادهم. که وابوو ئه ی ئه ربابی من، تکتا لی ده که م به جیگه ی ئه م شانازیانه که ده تانه وئ و هک ئه ندامیکی هه می شه یی ته ر یقه ته ی پاله وانانی سه رگه ردان پیم ئیلیفات بکه ی، خواهی شتم ئه وه یه شتی ترم بده یه که ئاسایش و سوودیکی زۆرتری بۆ من هه یی. چون من هه ر چهند وا ده زانم که ئه م شانازیانه م وه رگرتوه، به لام ئاماده م لیره وه تا رۆژی قیامت لییان بوگزه ریم. دۆن کیشۆت گوتی: «سانکۆ، به هه موو ئه و حاله تانه وه تۆ ده بی دابنیشی. چون هه ر که س خۆی به که م بزانی خودا به رزی ده کاته وه» دوا یه باسکی گرت و به زۆر له ته نه یشت خۆی دای نیشاندا.

بزن له وه رینه کان شتیکیان له بزانی سه یر و سه مه ره ی مه یته ران و پاله وانانی سه ره گه ردان نه ده زانی. بیده نگ دانیشتبوون و نانی خۆیان ده خوارد و چاویان بریبوو ه میوانانی خۆش ئیشتیا که پارووی زه لام زه لام به قه ده ر مستی ده ستیان ده کرد و هه لیان داویشت. کاتیک گۆشته کان ته واو بوون، بزن له وه رینه کان بارستایه کی زۆریان به رووی شیرین و نیو قالب په نیری ره ق که ده تگوت ئاهه که له سه ر سفره ی چه رمین دانا. ده نیو ده ستانیشدا، جام شاخ وه ک ده نکه ته سبیح ده گه را و ئه و ده سته و ده ستی ده کرد و چی وای نه مابوو یه کیک له دوو مه شکه پر شه رابه کان دلۆپیکیان تیدا نه مینئ.

پاش ئه وه ی دۆن کیشۆت مه عده ی خۆی له شه راب پر کرد، مستیکی به روو هه لگرت وله کاتیکدا تیان رامابوو ئاوا ی ده ست به قسان کرد:

«خۆش به و زه مانه مبارک و ئه و چاخه پیروژه که قه دیمییه کان نیوی چاخی زۆرینیان لی نابوو و ئه وه ش له به ر ئه وه نه بوو که ئه م کانه یه (*). که ده عه سری ئاسنی ئه ورۆدا تا به و ده ره جیه به قه در وقیمه ته، ده وان رۆژانی مباره کدا، له هه موو جیگایه ک بی زه حمه ت و کویره وه ری وه ده ست ده که وت، به لکه بۆیه پییان ده گوت: «چاخی زۆرین» که خه لکی ئه وان سه ره ده مان ده گه ل دوو ده سته واژه ی «مالی من و مالی تۆ» ئاشنا نه بوون. ده و ده ورانی مباره کدا هه مووشت هی هه مووکه س بوو. هیچ که سیک بۆ دابنکردنی پیدایه ستی رۆژانه ی خۆی لازم نه بوو بیجگه له وه زه حمه تیک به خۆی بدا که ده ستریز بکا و خواردنی خۆی له لقه ئه ستوره کانی داربه روو که به رووی خۆشه وه هه مووانی بۆ خواردنی میوه ی شیرین و گه یشتووی خوی بانگه یشت ده کرد^(۱۱۳) بچنیته وه. کانیوا ی سارد و زولال و چۆماوی

۱۱۳- داری به روو «بلوط» نه مبیسستوه میوه ی شیرین و ئاوداری بووی و نازانم چۆنه به ریز محه مه دی قازی سه رنجی به وه نه داوه. ره نگه ده ده قی سه ره کیدا داری به روو نه بووی، یا سیروانتیس خۆی تووشی ئه م هه له یه بووی. (وه رگیز)

خاوین و روون ئاوی حه یاتی خۆیان ده دا به هه موو که س. ده قه لشته به ردی ره وه زاندا و ده بۆشایی کۆلکه ی ئه ستووری داره کاندا می ش هه نگۆینه کان کۆماری خۆیان به ریا ده کرد و حاسلی شیرینکاری خۆیان ده دا به هه ر پێبواریک که به لایاندا تی په رپیا. داری ئه ستووری چوو په نه (*). به نه زا که تی ته واو و له خۆوه توژ و توپلکی پانودرێژیان له خۆیان فری ده دا و خه لک بانی کۆخته و که لاه ی خۆیانیان پی داده پۆشی تا ده و کۆخته و که لاه وانه دا له بیره حمی و توندوتیژی ئاسمان ده ئه ماندا بن. ده وان رۆژاندا هه مووی هه ر دۆستی ویرایه تی و هاوده ردی بوو. ده وان رۆژاندا گاسنی تیژی جوت کردن نه یده توانی سنیگی دایکی پیروزی زه وی هه لیدری، چونکه ئه و بی ئه وه ی زۆری لی بکه ن ئه وه ی که ده یوانی بۆ تیرکردنی رۆله کانی ئه و رۆژی وه دی بینی، له سه ر سینی خۆی به ره می ده ینا و پێشکه شی ده کرد. هه ر ده وان رۆژاندا کیژۆله شوخوشه نگ و له باره کان به سه ری رووت و پرچی هۆنراوه یانه وه، بیجگه له وه نده جلویه رگه که نامووسی داده پۆشین، دۆل و لآخر و شیو و لاپالان به دوا ی میگه لاندا ده خولانه وه و زۆر زه مبه ر و خشل و متومووروویان له چه شنئ وه ی ئیستا باوه نه بوو. ئه وان ده مان له ئاوریشمی هه زار ره نگ و هه زار جۆر دووراو که به ئه رغه وانی سوور ده رازینراوه، خه به ریک نه بوو. جلویه رگی ئه وان له گه لای ئه رقه تیوون^(۱۱۴) و پێچه ک بوو که ئه ندامی ئه وان زۆر رازاوته ر و به شکۆت له و جلویه رگی ئیستای خاتوونانی ده رباری نیشان ده دا که له به ر بیکاری فیزی هه زار داهینانی عه جاب و له وه ندانه بوون. ده و زه مانیدا هه یه جانی ئه وینداری رۆچی ئاده میزاد زۆر ساده دلانه و هه ر به و چلۆنایه تییه خۆی ده واندا که رۆچی ئه وینداران هه ستی پی ده کرد و بۆ به یانی خۆی هیچ کات پێویستی به ده کار هینانی قسه ی ساخته چپیا نه و دوو لایه نی نه بوو. ده و ده ورانیدا درۆوده له سه و فیلبازی ده بنه رته دا نه بوون تا ده گه ل ده ق و دۆغری بوون و سه دا قه ت و ئیمان تیکه ل بن و ته نیا ده نگی عه داله ت بوو که به رز ده بووه وه و هه رگیز ده نگی لایه نگری و سوودخواری که ئه مریۆ عه داله ت ده خنکیتی و له ناوی ده با نه یده توانی عه داله ت ئالۆز و شیواو بکا. قانونی سه ره روپی به سه ر رۆچی دادوه ره کاندا زال نه بوو بوو چون هیچکه س و هیچ شتی که نه ده کیشرایه پای دادگا. کچه جیله کان وه ک ده پێشدا گۆتم بی ئه وه که سیک ئاگادارییان لی بکا شانبه شانی عیسمه ت و عیقفه تی خۆیان ده هاتن و ده چوون و ترسی ئه وه یان نه بوو زبان شریک یا پیلانی پیس و چه په ل داوینیان ئالوده (*). بکا و ئه گه ر بۆخۆیان ویستبایان روویان ده کاری خراب ده کرد. به لام ئیستا له م رۆژگاره

۱۱۴- ئه رقیوون arctium «گیای بابا ئاده م».

قیزه‌ونه‌دا(*) هیچ کچیک هەر چهند ده ده‌خمه‌یه‌کی(*) وه‌ک ده‌خمه‌ی «کریت»دا(۱۱۵) خۆی بشاریت‌ه‌وه‌ دیسانیش ده‌ ئەماندا نییه. چون به‌که‌لینیکی زۆر چکۆله‌دا عیش‌ه‌گه‌ری و دلفراندن ده‌چنه ژوور و تا‌عوونی هه‌وه‌س ده‌گه‌ل هه‌وا ده‌چیته‌ ناو ده‌خمه‌که‌ و هه‌موو بنه‌ما ئەخلاق‌ی و مرۆفانه‌یه‌کان تیک ده‌دا. به‌لی جا له‌به‌ر زۆر بوونی فه‌ساد، ئاینی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانیان دامه‌زاند تا ئاگاداری له‌ کچان بکه‌ن و پشتیوانی بیه‌وژنان بن. ده‌ستی هه‌تیوان بگرن و به‌هاواری لیقه‌وه‌ماوان بگه‌ن. من ئیستا ئە‌ی برایانی بزنی له‌وه‌رین لایه‌نگری ئە‌و ئاینه‌م و له‌ ئیۆشه‌ به‌خاتری ئە‌و په‌زیراییه‌ گه‌رمه‌تان له‌من و مه‌یته‌ره‌که‌م له‌ قوولایی دله‌وه‌، سپاس ده‌که‌م. چون هه‌ر چهند به‌پیتی قانونی سروشت، هه‌موو ئە‌و که‌سه‌نه‌ی که‌ له‌سه‌ر رووکاری زه‌وی دین و ده‌چن ئە‌رکدارن یارمه‌تی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان بدن به‌لام که‌ دیتیم ئیۆه‌ بی ئە‌وه‌که‌ ئاگاداری ئە‌و یاسایه‌ بن، به‌گه‌رمی منتان وه‌رگرت و ره‌فتاری پیاوانه‌تان ده‌گه‌لم هه‌بوو، پێویسته‌ منیش سپاستان بکه‌م و تا ئە‌و جیکه‌ی ده‌کرێ نییه‌ت پاکیی ئیۆه‌ به‌ته‌واوی جواب بده‌مه‌وه‌.»

ته‌واوی ئە‌و وتاره‌ دوورودریژه‌ که‌ ده‌کرا کورت بکریت‌ه‌وه‌، پال‌ه‌وانی ئی‌مه‌ بۆیه‌ پێوه‌ی هه‌لسا؛ چونکه‌ به‌دیتنی به‌رووه‌کانی سه‌ر سه‌فره‌ وه‌بیر سه‌ده‌ی زینین که‌وته‌وه‌ و ئە‌و بیره‌وه‌رییه‌ ئە‌وی هینایه‌ سه‌ر ئە‌و شوق و هه‌وه‌سه‌ که‌ ئە‌م وتاره‌ هیژایه‌ بۆ بزنی له‌وه‌رینه‌کان به‌یان بکا و ئە‌وان بی ئە‌وه‌ی که‌لیمه‌یه‌که‌ جواب بده‌نه‌وه‌ مات و مه‌به‌هوت و گێژو و گویاندا قسه‌کانی. سانکۆش بیده‌نگ بوو به‌لام به‌رووی شیرنی ده‌خوارد و ساته‌سات سه‌رئیکیشی له‌ مه‌شکی شه‌راه‌که‌ ده‌دا که‌ بۆ ئە‌وه‌ی فینک بی، به‌داری چوو په‌بنه‌وه‌ هه‌لیانواسیبوو. نوتقی دۆن کیشۆت زۆتر له‌ شام خواردنه‌که‌ی درێژه‌ی په‌یدا کرد و کاتیک پال‌ه‌وان بیده‌نگ بوو یه‌کیک له‌ بزنی له‌وه‌رینه‌کان گوتی:

«ئە‌ی جه‌نابی پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان! بۆ ئە‌وه‌ی به‌ریتزان به‌حه‌ق پیتان وابی که‌ ئی‌مه‌ به‌پیتی توانای خۆمان په‌زیراییمان لیکردووی ده‌مانه‌وی دیسان وه‌سیله‌ی سه‌رگه‌رمی و خۆشیی ئیۆه‌ دا‌بین بکه‌ین. مه‌به‌ست ئە‌وه‌یه‌ که‌ یه‌کیک له‌ دۆستانی ئی‌مه‌ که‌ هاتنه‌وه‌ی زۆر ناکی‌ش، گۆرانیه‌کی خۆشت بۆ بلێ. ئە‌و کوره‌ لاویکی دلت‌ه‌رو عاشق پیشه‌یه‌ و

۱۱۵- جزیره‌ی کریت Crète له‌ ده‌ریای مه‌دیته‌رانه‌ سیپی ناوه‌راستدا زه‌مانی قه‌دیم له‌سه‌ر ولاتی یۆنان بوو. ده‌لین ئە‌و جزیره‌ش وه‌ک میسری که‌ونارا لایبرینت یا ساختمانیکی گه‌وره‌ی به‌چه‌ندان وه‌تاگی چکۆله‌ چکۆله‌وه‌ تیدا بووه‌ که‌ تاریک و پێچ ده‌رپێچ بوون که‌ سه‌ نه‌یتوانیوه‌ سه‌ره‌ده‌ریان لی ده‌ربکا. (مه‌مه‌د قازی)

که‌مه‌ئیکیشی سه‌واد‌ی خۆندن و نووسینه‌وه‌ هه‌یه. بێجگه‌ له‌وه‌ش رو‌باب(*) وه‌ها باش لی‌ ده‌دا که‌ عه‌قل و هۆش له‌ پیاو ده‌ستینی. «بزنی له‌وه‌رین هیشتا قسه‌کانی ته‌واو نه‌کردبوو که‌ ده‌نگی رو‌باب له‌ دووره‌وه‌ به‌گوتی گه‌یشت و زۆری پی نه‌چوو که‌ رو‌باب ژه‌نیش په‌یدا بوو. لاویک بوو نزیک بیست و دوو سه‌اله‌ و زۆر جوانچاک. هاو‌ریکانی لی‌یان پرسی، شامی خواردووه‌ یان نا. دیار بوو شامی کردبوو. ئە‌وجار ئە‌وه‌ی ناساندبووی رووی تی کرد و گوتی: «ئانتۆنیۆ به‌و قه‌راره‌ تۆ ده‌توانی به‌و رو‌بابه‌هیندیکمان به‌زم بۆ سازکه‌ی با ئە‌و پایه‌به‌رزه‌ بزانی که‌له‌ کویتستانیش که‌سانیک په‌یدا ده‌بن که‌ مۆسیقا بزانی. ئی‌مه‌ باسی هونەر و به‌هره‌ی تۆمان بۆ کردووه‌ و ده‌مانه‌وی کاریک بکه‌ی که‌ به‌دروژن دهر نه‌چین. جا تکایه‌ دانیشه‌ و ئاوازیکی عاشقانه‌ی خۆتمان بۆ بێژه. هه‌ر ئە‌و ئاوازه‌مان بۆ بلێ که‌ مامه‌ که‌شیشه‌که‌ت شیعره‌کانی بۆ داناوه‌ و خه‌لکی گوند هه‌موو زۆریان پی خۆشه‌.» ئانتۆنیۆ گوتی: «به‌چاوان ده‌ خزمه‌ت دام» و بی ئە‌وه‌ی نازنووزیک بکا له‌سه‌ر بنه‌کۆلکه‌ی داربه‌روویه‌ک دانیش. رو‌بابه‌که‌ی کۆک کرد و ده‌ستی کرد به‌گوتنی ئاوازیکی زۆر دل‌بۆزین که‌ شیعره‌کانی ئاوا بوون:

«ئۆلالای خۆشه‌ویستم، هه‌ر چهند تۆ به‌نیگات که‌ زبانی بیده‌نگی ئە‌وینه‌ هیجت به‌من نه‌گوتووه‌ به‌لام ده‌زانم که‌ ده‌مه‌رستی.»

«چون ده‌زانم که‌ ده‌رانی دلم ده‌گه‌ی به‌خۆم متمانه‌ ده‌ده‌م که‌ خۆشت ده‌ویم چون رازی ئە‌وین کاتیک ئاشکرا بوو ئیتر هه‌رگیز لی‌ی بی به‌ش نابم.»

«ئۆلالای نازین، راسته‌ که‌ تو زۆر جارانتی گه‌یاندووه‌ که‌ رو‌حیکی به‌پته‌وی مه‌فره‌قت(*) هه‌یه‌ و ده‌و سینگه‌ سپیبه‌تدا دل‌یک له‌به‌رد هه‌شار دراوه‌.»

به‌لام له‌ پشت پاکیی ناز و سه‌رکیشیی تۆ تروسکه‌یه‌که‌ له‌ هومید ده‌بینم.»

«ئه‌گه‌ر ئە‌وین ئە‌و نه‌زاکه‌ته‌یه‌ که‌ تۆ له‌ خۆتی نیشان ده‌ده‌ی، یه‌قی‌نم هه‌یه‌ سه‌ره‌نجام هومیده‌کانم هه‌ر ئە‌وانه‌ ده‌بن که‌ خۆم ده‌زه‌ینمدا په‌روه‌رده‌م کردوون.»

«وه‌ ئه‌گه‌ر خۆش خزمه‌تی بتوانی دل‌یکی به‌ردین نه‌رم بکا، ئە‌وه‌ی من توانیمه‌ بۆ تۆی بکه‌م، هیواکانم به‌هیز ده‌کا.»

«چون هه‌رچه‌ندی تۆ مه‌یلیشت که‌م بووی، بێگۆمان زیاتر له‌ جاریک دیتووته‌ که‌ من هه‌مان جلوه‌رگی رۆزانی یه‌کشه‌مه‌مه‌م که‌ به‌شانا‌زایی دیداری تۆوه‌ پۆشیوه‌، دووشه‌مه‌یه‌نیش هه‌ر ده‌به‌رم کردوون.»

«چون ئە‌وین و رازاوه‌یی هه‌ر دووک به‌رئیه‌کدا ده‌رۆن و من هه‌میشه‌ ویستوومه‌ له‌به‌ر

چاوی تۆ جوان و له‌بهر دلان بم»

«من به‌خاتری تۆ سه‌مام وه‌لاناوه و بئ نیازم له‌وهی که ئەو ئاهه‌نگانه‌ت وه‌بیر بئنه‌وه که به‌شه‌وگاران یا کاتی که له‌بابی سه‌حه‌ری ده‌خوینئ گوتیان ده‌ده‌یتئ.»

«من هه‌موو ئەو شیعرا‌نه‌ی که ده‌ وه‌سفی جه‌مائی تۆدا گوتوومن ناژمیرم. ئەو شیعرا‌نه‌ی که به‌و هه‌موو راستیی‌ه‌وه نیوانی منی ده‌گه‌ل چ‌ه‌ند که‌س له‌ کیژانی دۆستی تۆی زۆر به‌توندی تیک داوه.»

«رۆژیک که به‌تۆم هه‌لده‌گوت «تریزا دیل برۆکال» Tresa del berrocal گوتی فلانی مه‌یموونیککی خو‌ش ده‌وئ و ده‌زانی فرشته‌یه»

«وه ئەوه به‌خاتری خ‌شل وزیوه‌ری زۆر و پرچی ده‌ستکرد و جوانیی‌ه‌کی درۆزانه‌یه که خودی ئەوینیشی فریوه‌ده‌دا»

«من پیم گوت درۆزنی. ئەو دلئ ئیشا. ئامۆزاکه‌ی بۆ ئەوه‌ی له‌سه‌ری بکاته‌وه لیم راسته‌وه(*) بوو. بۆ به‌ره‌ره‌کانئ بانگه‌ش‌تی کردم و به‌زمی پئ گرتم و تۆ خۆت ده‌زانی من چم کرد و ئەو چی کرد.

«من تۆم سه‌سه‌ری خو‌ش ناوئ و ده‌برینی ئەوینه‌که‌م بۆ ئەوه نییه تۆ ببیه کچی جیژوانم. نییه‌تی من له‌وانه پاکتره»

«کلیسا گرتی پیرۆزی هه‌یه که هه‌مان به‌نده ئاوریشمینه‌کانن؛ تۆ سه‌ری خۆت ده‌و به‌نده بنئ تا بزانی منیش چۆن سه‌ری خۆم داده‌نیم.»

«وه ئەگه‌ر تۆ سه‌رکیشی بکه‌ی هه‌ر لیره‌وه قه‌سه‌م به‌گه‌وره‌ترین پاکان. که من له‌و کیوپاران هه‌در ناکه‌وم مه‌گه‌ر ئەوه‌ی بیمه‌ که‌شیش و جلو به‌رگی که‌شیشان ده‌به‌رکه‌م»

لیره‌دا بزنی له‌وره‌ین بیده‌نگ بوو. هه‌ر چ‌ه‌ند دۆن کیشۆت تکای لئ کرد، دووباره شتیک بلئ، به‌لام سانکۆ پانزا حازر نه‌بوو گوئی بداتی. چون ئەو نووستنی له‌ بیستنی ئاواز پئ خو‌شتر بوو به‌ئ‌ربابی خو‌ی گوت: «جه‌نابتان ده‌توانن له‌ ئیستاوه ده‌فکری شوینیککی تردا بن بۆ شه‌وبیداری خۆتان. چون ئەو خه‌لکه نه‌جیبه به‌رۆژ ئەوه‌نده ماندوو ده‌بن که ناتوانن شه‌وانه به‌گۆرانی گوتن رابویرن. دۆن کیشۆت له‌وه‌لام دا گوتی: «سانکۆ من له‌ مه‌به‌ستی تو حالیم، ده‌بینم که زوو به‌دزی سه‌ریک له‌ مه‌شکی شه‌راب ده‌ده‌ی و ئەوه‌ش خه‌وی بۆ تۆ له‌ مۆسیقا واجیبت‌ر کردوو.» سانکۆ گوتی «سوحانه‌للا! من لیره‌ که‌س‌یک نابینم که ئیشتیای له‌ خه‌و نه‌ بئ. دۆن کیشۆت گوتی: زۆر باشه. تو ئیزنت هه‌یه هه‌ر جوړیک دلت

ده‌یه‌وئ ره‌فتار بکه‌ی به‌لام بۆ که‌سانیک که کاری منیان هه‌یه شه‌وبیداری له‌ خه‌وتن جوانتره. به‌لام جارئ باشت‌ترین کار ئەوه گویم بۆ ده‌رمان بکه‌یه‌وه، چون ده‌رده‌که‌ی وه‌ئامانی هیناوم.

سانکۆ هه‌ستا فه‌رمان جیبه‌جئ بکا، به‌لام یه‌ک‌یک له‌ بزنی له‌وه‌رینه‌کان هه‌ر که چاوی به‌گوچ‌گی دۆن کیشۆت که‌وت گوتی «مه‌ترسه من ده‌رمانیکم پئیه که ده‌ستبه‌جئ گویت چاک ده‌کاته‌وه و بئ ماتل بوون چ‌ه‌ند گه‌لا ره‌کیش‌ه‌ی(*) که له‌ وئ زۆر بوو، لئوه‌کرد و هیندیککی خو‌ی پئیدا کرد و له‌سه‌ر گوچ‌گی پاله‌وانی دانا و مه‌حکم پئچایه‌وه و متمانه‌ی پئ دا که ئیدی نیازی به‌ته‌بیب نامینئ. ئەزقه‌زا هه‌رواش بوو.

ئەوجار دۆن كيشۆت له پیدرووی ویست تا پیتی بلی ئەم كوپره شوانه جوانه مەرگه و ئەو كچه جوانه كی بوون. پیدروۆ له وه لām دا گوتی: «ئەوهی من بیزانم ئەوهیه كه ئەوهی مردووه یه كێك له نه جیب زاده هه ره دهوله مهنده كانی یه كێك له شارهدییه كانی ئەم كوێستانانهیه. ئەو چەند سال بوو له زانكۆی سالامانك «salamanque» درهسی دهخوێند و له پاشان گه رابوووه گوندهكهی خۆی. وهك دهیانگوت زۆر زانا و خوێندهوار و ئەهلی كتیب بوو. ههروهها دهلێن ده زانستی ئەستیرهناسیدا زۆر شارهزا بووه و دهیزانی كه مانگ و رۆژ لهو حهوایه خهریکی چین. چون ئەو بی ئەملا و ئەولا دهیزانی كهنگی خسووبوكسووب دهبی. دۆن كیشۆت گوتی: «ههوال خسووفوكسووف دروسته نه خسووبوكسووب»^(۱۱۶). كه ئەوهش بریتیه له تارێك بوونی ئەم دوو مهشعه له ئاسمانیه، به لām پیدروۆ كه ئەم قسانه به لایهوه گرینگ نهبوون له درێژهی داستانهكهی خۆیدا گوتی: ئەو ههروهها پیدشینییه دهكرد كه سال سالی قاتیوقرییه یا سالی زۆری رسق و رۆزی. بهههه حال ئەو تاقمه له دۆستان و خزمان كه بروایان به قسه كانی بوو هه موویان به پیدشینییه كانی ئەو دهوله مهنده بوون. بۆ نمونه پیتی دهگوتن ئەمسال جۆی بجین و له گهنم بگه رین. سالی تر دهیگوت نۆك بجین و جۆ مهكهن یا دهیگوت سالی داهاوو رۆن زهیتوون زۆر دهبی و سی سال دواتر دلۆپێك گیرناكهوی. دۆن كیشۆت گوتی بهو زانسته دهلێن «نجوم». پیدروۆ گوتی نازانم نیوی چیه، به لām دهزانم كه ئەو شتانه و زۆر شتی تریشی دهزانی. ئاخری ئەو سهردهمی كه تازه چەند مانگیك بوو له سالامانك گه رابوووه، رۆژیک بهری بهیانی عهباي خوێندهواری فری دا و بهجلوبه رگی شوانیهوه راسته وهبوو. هه ره ئەو سهردهمیش دۆستی خۆشه ویستی ئامبرواز كه هه قالی مه درسهی بوو، جلوبه رگی شوانی ده بهر خۆی كرد. له بیرم چوو بلیم كه خوالیخۆشبوو کریزۆستۆم ئاههنگسازیک به ناوبانگ بوو، بۆ نمونه ئاههنگه كانی نوئیل كه بۆ مونسه بهی له دایك بوونی خواوهندگاری ئیمه، حه زه رتهی مه سیح ده شانۆگه ریی عه زادا ریدا دهیخوێننه وه ئەو دروستی دهكرد. دهو شانۆگه رییانه دا كوره كانی گوندی ئیمه دهوریان دهگێرا و هه مووانیش دهیانگوت كه ئەو ئاههنگانه زۆر جوانن. كاتیك خه لکی گوند ئەم دوو خوێندكاره یان بهجلوبه رگی شوانیهوه دیت زۆریان پی سهیر بوو. هیچكس نهیده توانی له وه حالی بی كه بۆچ ئەوه یان کردووه. دهوان رۆژاندا باوکی کریزۆستۆم تازه

۱۱۶- له فارسییه كهیدا جهنابی محمه دی قازی بۆ جوانی كایه ی به واژه کردووه و «خسووب و كسووب» ی به زبانی پیدرووه له جیاتی خسووف و كسووف كه به مانای گیرانی مانگ و رۆژه، دهكار هیناوه. منیش لێره دوویاتم کردوونه وه. (وه رگێر)

یه کێک له بزن له وه رینه کان حه کایه تیک ده گێرێته وه

دهو کاته دا کۆرپکی تر له وانه كه نان و پیدخۆر له گونده وه بۆ شوانه کان دین گه یشته جی و گوتی: «دۆستان ده زانن له گوند چ خه به ره؟ یه کێک له وان گوتی: ئیمه له كوێ بزاین؟ كوره كه گوتی: زۆر باشه كه وا بوو بزائن كه ئەمروۆ بهیانی «کریزۆستۆمی» chrysostome به ناوبانگ، ئەو خوێندهواره شوانه، كۆچی دواي کردووه له نیو خه لکدا دهنگۆیه كه به خاتری ئەوینی «مارسیلی» شهیتان كچی گیۆمی دهوله مهنده، مردووه. هه ره ئەو كچه ی كه بهجلوبه رگی شوانیه وه له بیاباناندا دهگه رێ. یه کێک له شوانه کان قسه كه ی پی بری و پرسى: گوتت به خاتری مارسیل؟ كوره كه گوتی: به لێ به خاتری ئەو و جوانی کاره كه شی له وه دایه كه وه سیه تی کردووه، وهك عه ره بان ده سه حرادا و دروست له بن ئەو ره وه زهی كه كانی «لیههژ» Liéye له بنی دیته ده رێ، ئەسه په رده ی خاکی بکه ن. چون وهك له قه ولی ئەو خودا لیخۆشبووه ده گێر نه وه یه كه م جار مارسیلی له سه ره ئەو کانیه چاوی كه وتوووه. وه سیه تی تریشی کردوون كه به پیتی فه رمایشتی به رپرسیانی کلیسا، هیچكام جیه جی ناکرین، چونكه بۆنی كفه رو زهنده قه یان لی دی. به لām دۆستی خۆشه ویستی ئەو «ئامبرواز» Ambroide كه وهك ئەو خوێندكاره و جلوبه رگی شوانی ده به ردايه، ده جوابی ئەوانه دا ده لێ ده بی وه سیه ته كانی بی كه موکه ساری هه مووی جیه جی بکرین و هه ره له بهر ئەوهش ئیستا له گوند هه رایه كه مه پرسن. هه ره چیکوو خه لکه كه یه ده لێن هه رچی ئامبرواز و شوانه كانی دۆستی ده لێن ده بی وابکه ن. سه به ی جه نازه كه ی به داب و په سمیکى به شكۆوه له وجی كه گوتم به خاك ده سپین و به رای من ئەو به رنامه یه زۆر ته ماشایی ده بی و من ئەگه ر خاتره م بووایه م كه سه به یینی پیویست نه بووایه بگه ریمه وه گوند، ده چوو مه ته ماشای ئەو رپوره سمه. بزن له وه رینه کان گوتیان ئیمه ش هه روا ده كه یان و له نیو خۆماندا یه کێك به پشك هاویشن هه لده بژیرین كه ئاگای له بزنه كانی هه موومان بی. یه کێك له وان گوتی قسه كه ت ته واوه «پیدروۆ» Pedeo، به لām پیویست ناكا، من له جی هه مووتان ده مینمه وه. واش مه زانه كه ئەوه نیشانه ی پیاوه تی یا نه بوونی هه سستی كونه شكنیمه (*)، به لām دوینی په لیک ده لاقم رۆ چوو، كه نایه لێ پی ده به رپیم (*) نیم. پیدروۆ گوتی: «بهو حاله شه وه ئەوه شتیك له منه تباری ئیمه بۆ تۆ كه م ناکاته وه.»

مرد بوو، کورپه کهش بیجگه له مالآتی وردهوگه ووره و پوولتیکی زۆر، میراتیکی پوژیشی وهک ملک ومهزرا و ئەسبابی نیو مال بۆ بهجی ما. ئەو لاره بوو بهخاوهنی بی بهندوباری ئەو مال و سامانه زۆره و ئەلحق لیشی دهوهشاوه، چونکه یارویاوهری پیاوچاکان و دۆستی پیاوی باش بوو، پوخساریکی نوورانیشی ههبوو. پاشان خه لک لایان حالی بوو که ئەم ئالوگۆری جلویهرگه ته نیا بۆیه بووه که ده بیاباناندا بهدوای مارسێلی، کیژۆله شواندا، که ههه ئیستا ئەو دۆستهی ئیمه ناوی هینا، بگهڕی. چون کریزۆستۆمی چاره رهش سهخت دلای پی دوراندبوو.

ئیستا دهمهوی به ئیوه بلیم که ئەو بنیادهمه سهیرهتکی بوو. چون پوویسته ئیوه له ئەحوالی باخه بهر بن و ئەم نوکتهیهیش بزنان که رهنگه یا یهقینه که ده تهوای عومری خوتاندا سه بهوردیهکی ئاوا سهیر و سه مه ر ه تان نه بیستجی. ته نانهت ئەگه ره بهقه ده ر «سارنا» ش ته مه ن تان درێر بوو بی. دۆن کیشۆت که نهیده توانی هه له زهقه کانی بز له وه پزین قووت بدا. گوتی: بلای «سارا» نه «سارنا». پیدرۆ گوتی سارا یا سارنا ته وفیرناکا و ئەگه ره به پزتان بتانه وی هه رچی ده ئیلم لیم به ئیراد بگرن ئەو داستانه تا دوو سالی تریش کۆتایی پی نایه! دۆن کیشۆت گوتی: ببوره هه وال، جیاوازی ئەو دوو واژهیه له وه زۆرتره که تۆ فکری لی ده که یه وه، به لām فه رموو داستانه که ت بگیره وه. من ئیتر نایه مه نیو قسه کانت. به لی جا، عه رزی خزمه تی ئاغای خۆم، که جه نابت بی، ده که م که له گوندی ئیمه وه رزیریک بوو زۆر ده وله مند و ده سترۆیشتووتر له باوکی کریزۆستۆم و ناوی گیۆم بوو. بیجگه له مالی دنیا، خودا کچیکیشی دابوویه که دایکی له سه ره ئەو منداله چوو بوو. له و دایکه به پزتر و گه وره تر له و ولاته هیچکس نه بوو. ئیستاش پوخساری ئەو پنه که نیوهی رۆژ و نیوهی مانگ بوو له بهر چاومه (۱۱۷). به تاییه تی که ئەوژنه که بیانووی وهک خۆی هه ره نه بوو، دهستی فه قیرانی ده گرت و شک ده وه دا نییه که ئەو پو پوچی پاکی له به هه شتی به ریندایه. گیۆم میردی ئەو ژنه جوانه له تاوان دلای تۆقی و مرد و کچه که ی مارسیل که هیشتا مندال بوو، سه روه ت و مالیکی زۆریشی بۆ به جی مابوو خرایه ژیر سه ره په رستی مامی که که شیشیکی موچه خۆری گونده که بوو. ئەو منداله ورده ورده گه وره بوو، ئەوه ند جوان و له بهر دلان بوو که ئیمه ی وه بیر دایکی ده خسته وه. ته نانه ت زۆرتری خه لکه که لایان وابوو

۱۱۷- مه به ست له رۆژ ئیشاره به چاوی گه ش و جوان و مه به ست له مانگیش خروپیری گۆناکانیه تی. (مۆریس باردۆن)

ئهو کچه له دایکی جوانتر ده بی. ئەزه زه هه ره واشی لی هات، چون کاتیک گه یشته ته مه نی چارده یا پاژده سالی هیچکس نه بوو چاوی پی بکه وی و روو ده خوادانه کا و له وه ی که ئافه ریده هه کی به و جوانیه دروست کردوه، ستایشی نه کا و زۆریش بۆی شیت وشهیدا ده بوون. مامی نهیده هیشت زۆر بیته به رچاوان و له سه ره ئەوه شرا نیوانگی جوانیه که ی وه ها هه موو جیه کی گرتوه که نه ته نیا لاوانی گوندی خۆمان به لکو زۆر گه وره زاو* کوره ده وله مند ی شوینی زۆر دوور ده یاننارده سه ری و مامیان هه راسان کردبوو. به لām مامی که به شپوه ی مه سیحیه کی مۆمن و ته واو عه یار به ریگه ی راستی خۆیدا ده رۆیشته هه ر چه ند بی مه یل نه بوو کچه که ی پاش گه یشتن به ته مه نی عه زه بی، به شوو بدا به لām نهیده وه یست ئەو کاره به بی مه یلی کچه که بی. هیچ چاوشی له و قازانجه نه بوو که له مال و سامانی کچه که پی ده گه یشت و سویندم به ئیمانی خۆم که خه لک ده شه ونشینییه کانی خۆیاندا له گونده که مان ئەو قسانه یان له مه ر پاکی و پیاوچاکی که شیشه وه ده گوت. به تاییه تی جه نابی «سه رگه ردان» (۱۱۸) من دهمه وی تۆ بزانی که له م دیهاته چووکانه دا خه لک باسی هه مووشته ده که ن و خۆیان ده هه موو شتییک هه لده قوتین و تۆش ده توانی وه ک من ئەو بابه ته ی به میشتک بسپیری که که شیش ده بی زۆتر له ئەندازه باش بی تا بتوانی کاریکی وا بکا مریده کانی له هه موو جیه کی به تاییه تی له دیهاته کاندایه باشی یادی بکه ن. دۆن کیشۆت گوتی: ئەوه راسته، به لām تۆ داستانه که مان بۆ بگیره وه، چون به راستی هه م داستانه که خۆشه و هه م خۆت پیاوی چاکی؛ کاکه پیرو به راستی راپویرت خۆشه و خۆشی ده گیزیه وه. پیدرۆ گوتی: هیوادارم له مه رحه مه تی جه نابی ئاغای بی به ش نه بم. مه به ستیش هه ره ئەوه یه. به لی سه رتان نه یه شینم، مامی کچه که هه ره خوازینیکه ریک ده هات به کچه که ی دناساند و باسی پیاوچاکی و جوانی و ئاغایه تی ده کرد و کچی هان ده دا میردیکی باش بۆ خوی هه لبریری. کچه ش هه رگیز جوابتیکی بیجگه له وه نه ده داوه که جارئ مه یلی میردکردنی نییه و خۆی له وه به بی هیتر ده زانی که بتوانی کاروباری ماله میردیک هه لسوورینی. مامه که ی ده به رانه ره ئەو عوزر و بیانووانه دا بیده نگ ده بووه وه و سه بری ده کرد تا کچ هیندیکی تریش گه وره بی و بتوانی میردیکی به دلای خۆی هه لبریری. چونکه له م باره یه وه به خۆی ده گوت و چه ند خۆشیشی ده گوت، که: «دایک وباب نابی به زۆر مندالی خۆیان به میرد بدن یا ژنیان بۆ بیتن».

۱۱۸- دیهاتیه که به مه سه خره و سووکایه تی ناوی «سه رگه ردان» ده کار دینی. (مه مه د قازی)

به‌لّی واهات، پوړیک به‌یانی بوو که مارسیل، ئەو کچه‌ی که له‌همموو کهس بیزار بوو، بّی ئەوه‌ی که‌سیک چاوه‌روانی شتی وابوو، بوو به‌شوان و ده‌جلوبه‌رگی شوانیدا وه‌ده‌رکه‌وت و بّی ئەوه‌ی مامی و ته‌واوی خه‌لکی ئەو دپیه‌ بتوانن په‌ژیوانی بکه‌نه‌وه ده‌گه‌ل کچه‌کانی ناوایی پوړیسته‌ سحررا و ئاگاداری له‌ رانه‌م‌پری خۆی وه‌و‌ده‌گرت. باوه‌رم پّی بکه‌ هرکه ئەوکچه‌ وای کرد و جوانییه‌که‌ی بۆ هه‌موو کهس ئاشکرا بوو، چت بۆ بگتیرمه‌وه که‌ چهند نه‌فه‌ر له‌ لاوانی دّی، له‌ده‌وله‌مه‌نده‌کان، له‌ نه‌جیب زاده‌کان و وه‌رزیره‌کان هه‌موو وه‌ک کریزۆستۆم جلوبه‌رگی شوانییان ده‌به‌رکرد و به‌هه‌وای ئەو سه‌ریان ده‌ سحررا کرد.

یه‌کێک له‌وان هه‌روه‌ک ده‌زانی خوالیخۆشبوو کریزۆستۆمی خۆمان بوو که‌ ده‌یانگوت ئەو کچه‌ی نه‌ ته‌نیا خۆش ده‌ویست، به‌لکو ده‌شیپه‌رست. وا باشه‌ ئەوه‌ش بزانی که‌ مارسیل پیت وانه‌ی به‌هه‌لبژاردنی ئەو شتیوه‌ ژیانه‌ ئازاده‌ پووی ده‌ بّی به‌ندوباری و هه‌رزیکرد بّی، به‌پتچه‌وانه‌وه‌ شه‌رافه‌تی خۆی وها زیره‌کانه‌ پاراستوو که‌ له‌ ته‌واوی ئەو لاوانه‌ی که‌ ده‌ خزمه‌تیدان و دلّیان بۆی تۆقیوه‌، یه‌کیان نه‌یتوانیوه‌ و ناتوانی بّی که‌ مارسیل به‌قه‌ده‌ر سه‌ری ده‌رزی پووی پّی داو. ئەو هه‌رچهند ده‌گه‌ل هه‌موویان داده‌نیشی‌ و له‌ هاوده‌نگی وپتکه‌وه‌ بوون ده‌گه‌لّیان خۆش‌حاله‌ و په‌فتاری ده‌گه‌ل هه‌مووان زۆر دۆستانه‌یه‌، به‌و حاله‌شه‌وه‌ هه‌رکات یه‌کێک له‌وانه‌ نییه‌تی خۆی بۆ هاوسه‌ری که‌ ده‌زاتی خۆیدا نییه‌تیکی پاک و پیرۆزه‌ له‌ لای ئەو ده‌درکینّی وه‌های له‌ لای خۆی ترۆ* ده‌کا ده‌لّی ده‌ستی لّی داوته‌ چه‌ک و ده‌یه‌وئ بیکوژئ. وای لّی هاتوووه‌ بوونی ئەو کچه‌ له‌ دیدا به‌و ئەخلاق و په‌فتاره‌یه‌وه‌ زۆر له‌ نه‌خۆشیی تاعوون، زه‌ره‌روزیانی زۆرتره‌. چونکه‌ جوانییه‌که‌ی ئەوتۆیه‌ هه‌رکه‌س بیبینی عه‌قل و هۆشی له‌کن نامینّی و ده‌که‌وتته‌ که‌مندی ئەوینی و رزگاری نابّی. هه‌موو بۆ خزمه‌ت کردن و نۆکه‌ری کردنی ئاماده‌ن و به‌قوربان و سه‌ده‌قه‌ی ده‌بن و پاش ماوه‌یه‌ک بّی مبالاتی و دلّره‌قییه‌که‌ی هه‌مووان ناهومید و دلّسارد ده‌کا و ئەوجار بیجگه‌ له‌وه‌ هاوار و ناله‌ و داد وپیداد بکه‌ن و باسی بپوه‌فایی و دلّره‌قی و بّی به‌زه‌یی ئەو به‌سه‌د، زبان بکه‌ن، کارکیان له‌ده‌ست نایه‌. جه‌نابت حه‌زته‌ی ئاغا ئەگه‌ر چهند شه‌و و پوړیک له‌و بیابان و سه‌حرایه‌ بمینییوه‌، به‌گویی خۆت گویت له‌ ناله‌ و هاواری عاشقانی ره‌نج به‌باچوو که‌ به‌دوای ئەو کچه‌ که‌وتوون، ده‌بّی.

«له‌ نزیک ئەم کۆختانه‌ شوینیک هه‌یه‌ که‌ بیست، سی داری «قان»ی لّی هه‌یه‌ و دارکیان تیدا نابینی که‌ ناوی مارسیلی له‌سه‌ر هه‌لنه‌که‌نداری. ئەغله‌ب له‌سه‌ر ناوه‌که‌شی وینه‌ی تاجیک هه‌لکه‌ندراوه‌ که‌ مانای ئەوه‌یه‌ مارسیل پاشای مه‌مه‌که‌تی جوانی و جه‌ماله‌. لیره‌

شوانیک به‌هه‌ناسه‌ ساردی ئاخ هه‌لده‌کیشی وله‌ولاتره‌وه‌ شوانیک ناله‌وفیغانی به‌رز بووته‌وه‌ و لیره‌ نه‌غمه‌ و ئاهه‌نگی دلّاری ده‌بیسی و له‌ولاوه‌ نووکه‌ نووکی دلّاری دلّشکاو. فلان، تابه‌یانی ته‌واوی سه‌عاته‌کانی شه‌و چاوی به‌فرمیسکی له‌سه‌ر یه‌ک دانانی و له‌ بن گاشه‌ به‌ردیک یا داربه‌پروویه‌ک هه‌لده‌کورمّی تا پوژ له‌ نیوچاوانی ده‌دا و وه‌خوی دینیته‌وه‌. ئەوی تر ده‌ تاقه‌ت پرووکینتیرین پوژه‌کانی گه‌رمی هاویندا له‌سه‌ر خاکی سووره‌وه‌ بوو راده‌کشی تا ناله‌کانی خۆی به‌ره‌وفه‌له‌کی دلّنه‌رم به‌رّی بکا. به‌لام مارسیلی جوان و به‌ناز به‌پیشی ئەم و ئەو پّی ده‌که‌نّی و سه‌رمه‌ست له‌ شه‌رابی غروور و جوانی له‌نجه‌ ده‌کا. ئیمه‌ که‌ هه‌موومان ده‌یناسین، بّی سه‌برانه‌ چاوه‌روانین بزانی عاقیبه‌تی ئەم هه‌موو نازوفیز و ئیفاده‌ی ئەو کچه‌، به‌کوئ ده‌گا و ئەو خوازینیکه‌ره‌ به‌خته‌وه‌ره‌ که‌ مقده‌ده‌ره‌ پوړیک له‌ پوژان به‌سه‌ر خوووخده‌ی سه‌رکیشی ئەو کچه‌دا زالّ بّی و ئەو سه‌روه‌ری جوانانه‌ بکاته‌ ملکی خۆی، کتیه‌ و چون ته‌واوی ئەوه‌ی من گوتم هه‌مووی راسته‌، وای تّی ده‌گه‌م خه‌به‌ری مه‌رگی کریزۆستۆم که‌ هاوالی ئیمه‌ هیناویه‌تی، دروست بّی. هه‌ر بۆیه‌ من به‌حه‌زته‌ی عالی عه‌رز ده‌که‌م که‌ ده‌ پویره‌سمی به‌خاک ئەسپاردنی ئەم خوالیخۆشبووه‌دا به‌شداری به‌فرموون، چون زۆر ته‌ماشایی و سه‌یره‌. کریزۆستۆم دۆستانیکی زۆری هه‌یه‌ و لیره‌وه‌ تا ئەو شوینه‌ی که‌ خۆی گووتویه‌ له‌وئ بینیزن زۆرت له‌نیو فه‌رسه‌خ ریکا نابّی.

دۆن کیشۆت گوتی: من ئەرکی خۆم ئەنجام ده‌ده‌م و له‌وه‌ش که‌ به‌گتیرانه‌وه‌ی ئەو داستانه‌ خۆش و سه‌رنجراکیشه‌ خۆشحالت کردم زۆرزۆر سپاست ده‌که‌م. بزنی له‌ورین گوتی: ئاخ! باوه‌رکه‌ من نیوه‌ی ئەو به‌لایانه‌ی به‌سه‌ر عاشقه‌کانی مارسیل هاتوووه‌، نازانم. به‌لام ره‌نگه‌ به‌یانی تووشی شوانیک بین که‌ پاشماوه‌ی ئەو داستانه‌ بزانی و بۆمانی بگتیرتته‌وه‌. جارئ وا باشتره‌ به‌ریتزان له‌ژیر میچیک له‌ ژووریکدا بخه‌ون چونکه‌ شه‌ونمی شه‌وانه‌ بۆ برینی گوئجگه‌ت خراپه‌، هه‌ر چهند ئەو مه‌ره‌مه‌ی له‌سه‌ریان داناوه‌ ئەوه‌نده‌ باشه‌ که‌ جیی هیچ مه‌ترسییه‌ک نییه‌.

سانکو پانزا که‌ گوپی نه‌ده‌دا فره‌وئژی بزنی له‌وه‌رپنه‌که‌ به‌ئه‌ریابی گوت که‌ برّوا و ده‌ کولبه‌ی پیدرودا بخه‌وئ. ئاخ‌ری دۆن کیشۆت رازی بوو بۆ ئەوه‌ی وه‌ک دلّداره‌کانی مارسیل شه‌وئ به‌یادی دۆلسینه‌ بیدار بمینیتته‌وه‌ و به‌لام سانکو له‌سه‌ر هیندیک کاوکۆت له‌ نیوان پۆسینانت و که‌ره‌که‌ی جیی خۆی خۆش کرد و خه‌وی لّی که‌وت، به‌لام نه‌ک به‌شپوه‌ی عاشقیکی دلّشکاو، به‌لکو وه‌ک که‌سیکی که‌ زۆری گه‌ده‌ی خۆی ئاخنیوه‌ و تا توانیویه‌ خواردوییه‌تی و پشتیشی به‌زه‌بری زۆر کوترابّی.

ئەوانمان بەو سەرو وەزەوہ چاۋ پى كەوت ھۆى رەشپۆشى و دەبەردا بوونى جلۇبەرگى ئازىھەتبارىمان دەگەل ئەو شوپنەى بوئ دەچن لى پرسىن. يەككە لە شوانەكان داستانى جوانى كچىكى شوانى بەناۋى مارتىل و رەفتارى نارەھوای ئەوكچە و خىلى ئەو عاشقانى ھى وە شوپنى كەوتوون و نەقلى مردنى كرىزۆستۆمى بۆ كىرپانەوہ و گوتى كە وا ئىستا خەرىكىن بچىن دەپۆرەسى ئەسپەردە كرديندا، بەشدارى بگەين. لە كۆتاييدا، تەواۋى ئەو قسانەى پىدرو بەدۆن كيشۆتى گوتبوو، ئەویش دووبارە كىرپانەوہ.

پاش كۆتايىي ئەو وتوويژە باسكى تر دەستى پى كرد و ئەو سوارەى ناۋى ويوالدۆ بوو لە دۆن كيشۆتى پرسى كە چۆنە بەجلۇبەرگى شەرى، ئەویش لە كاتىكدا لەم ولاتە سولخ و ئاشتى سەقامگىرە، سەفەر دەكا. دۆن كيشۆت لە ۋەلام دا گوتى «ئەو كارەى من كر دوومەتە پىشە و عەھد وپەيمانىك كە بەستوومە بەھىچ جور ئىزىم پى نادا كە بەجۆرىكى تر سەفەر بگەم. ئاسوودەىي و پالدانەوہ و رابوردن و ناز و نىعمەت بۆ دەربارىيە ژنانىلەكان(*)» دانراوہ، بەلام ماندوويى و شەو نخوونى و ئەسلەھەى شەرى و چەك ھەلگرتن، بىجگە لە پىوانىك كە دنيا بەناۋى پالەوانانى سەرگەردان دەيانناسى و ئەم عەبەدە ناقابىلە باوہكوو چووكەى ھەمووانم، شانازى دەكەم كە يەككە لەوانم، دانەندراوہ»

دەگەل بىستنى ئەم ۋەلامە ھەموو پىيان وابوو ئەو شىتە بەلام ويوالدۆ بۆ ئەوہى زۆرتەر متمانە پەيدا بگا و بزائى شىتتىيەكەى دۆن كيشۆت لە چ چەشنىكە، درىژەى بەباسەكەدا و پرسى «مەبەست لە پالەوانى سەرگەردان چىيە؟»

دۆن كيشۆت جوابى داوہ: «ئايا جەنابتان تا ئىستا مىژوو يا سالنامەكانى ئىنگلىستانتان نەخوئندووتەوہ كە لەويدا باسى شەرە بەناۋانگەكانى «ئارتورشا» يا بەقەولى ئىمە كاستىلييەكان ئارتووس شا كراوہ؟ بەپى پىوايەتتىكى(*) زۆر كۆن كە دەتەواۋى برىتانىادا بروايان پىي ھەيە ئەو پاشايە نەمردوۋە، بەلكو بەھىزى سىحر و جادوو ھاتووتە سەر شكلى قەلەرەشە و قەرار واىە پاش سالانىكى زۆر بگەرپتەوہ و تاج و عەساي پاشايى خۆى

ۋەرگىرپتەوہ. ئەوہىە كە لە خاكى برىتانىا ئا ئىستا ھىچ بەشەرىك نەبىنراوہ قەلەرەشەيەكى كوشتىبى^(۱۱۹) ئەوجار، دە زەمانى ئەو پاشادا بوو كە ئالغەى پالەوانانى

۱۱۹- پىويستە بەبىرمان بى كە بەپى داوونەرىتى كۆن لە ولاتى گال - يەككە لە ھەرىمەكانى ئىنگلىستان - كوشتنى قەلەرەشە قەدەغە بووہ، چون ئەم بالندەيان بەدوژمنى جىر و جانەوہرى زىانبەخش زانىوہ. (مورىس باردۆن)

ئەو جىگەى كە داستانى مارتىل كۆتايى پى دى و باقى رووداۋەكان

بەلام بەياني زوو، بەواتەى شاعىران، رووناكايى تازە خەرىك بوو لە شانشىنەكانى روژھەلاتەوہ رووى خۆى بنوئنى كە پىنج كەس لە شەش بزى لەوہرپنەكان ھەستان و بەھەرەمە چوونە لاي دۆن كيشۆت و پىيان گوت. ئەگەر ئىستاش ئەزمى روئىشتنى بۆ سەرگلكۆى كرىزۆستۆم و دىتنى رپۆرەسى ئەسپەردەكردى ھەيە، ئەوان حازرن دەخزمەتىدا بچن، دۆن كيشۆت كە لە خواى دەويست ھەستا و ئەمرى كرد كە سانكۆ ولاغەكان زىن و پالان بگا. سانكۆ بەپەلە ئەمرى ئەربابى بەجى ھىنا و كاروان بى ئەوہى جى تر ساوہساو(*) بگا ۋەرپى كەوت.

ھىشتا چارەگە فەرسەخىك نەروئىشتبوون كە دەپچى كوچە باغىكدا، چاويان بەشەش ھەوت شوان كەوت كە ھەموويان بەجاش(*) بالئوى پىستى رەش و تاجىك لە لقى سەرۋوژالە لەسەر و ھەر يەكەى چۆماغىكى(*) ئەستورور لە دارى راج بەدەستەوہ، بەرەروويان دەھاتن. لە پشت سەرى ئەوانەوہ، دوو نەجىب زادە جلۇبەرگى رازاۋەى سەفەر لەبەردا، بەسوارى ئەسپ دەھاتن و سى نوكەرى پىادە دەخزمەتىاندا بوون. ھەر دووك دەستەكە گەپىشتە يەك بەئەدەب و رىزەوہ سالويان لە يەكتىرى كرد و كاتىك پرسىاريان كرد بۆ كوئى دەچن، روون بووہوہ ھەر دووك لا دەچنە سەر قەبرى لاۋە جوانەمەرگەكە، لەبەر ئەوہ ھەموو پىكەوہ ۋەرپى كەوتن. يەككە لە سوارەكان رووى دە ھاۋرپى خۆى كرد و گوتى:

«بەپىز سىنيۆر ويوالدۆ Vivaldo لە رووى ئەو قسە سەير و سەرسوپرھىنەرانەوہ كە ئەو خەلكە نەجىبەلەمەر شوانى جوانەمەرگ و ئەو كچە شوانە پىواكوژە بۆ ئىمەيان كىرپاۋەتەوہ بەبۆچوونى من ئەگەر تەماشا كرىنى ئەو رپۆرەسمە كە ھەتمەن سەرنجراكىش دەبى، رپاۋەستانىك دە ھەرەكەتماندا پىك بىنى، بەھىچ كلوجىك ناپىتە ھۆى نارەھەتى و پەژارە. ويوالدۆ گوتى منىش ھەرواي بۆ دەچم و بۆ حازر بوون لەو رپۆرەسمەدا حازرن نە روژىك بەلكو چوار روژ ۋە درەنگى كەوم.

ئەوجار دۆن كيشۆت لى پرسىن كە لەمەر مارتىل و كرىزۆستۆم چىيان بىستوۋە. موسافىر لە جوابدا گوتى ئىمەش ئەمرۆ بەياني تووشى ئەو شوانانە ھاتىن و چون

میزی خری (۱۲۰) دامه‌زرا و هه‌روه‌ها وهک ده‌گێرنه‌وه رووداوه

د‌ل‌داریه‌کانی «د‌و‌ن لانسیلۆت» Don Lancelot، پ‌ال‌ه‌وانی ده‌ریاچه ده‌گ‌ه‌ل‌مه‌له‌که «ژنیفر» Genievre هه‌مووی ده‌و زه‌مانیدا روویان داوه و مه‌هره‌می راز و ده‌لالی ئه‌و د‌ل‌داریه‌کانه‌ش هاوده‌می به‌ریز خاتوون ک‌و‌نتانیه‌وون Quintagnone بوو که ئه‌م ش‌ی‌عه‌ به‌ناوبانگ و له‌سه‌ر زاره له‌ولاتی ئی‌مه یانی ئه‌سپانیا ب‌و ئه‌و دروست ک‌راوه:

هه‌ل‌نه‌که‌وتوو له‌م جیهانه پ‌ال‌ه‌وان

هینده خوش ئه‌ندام و مه‌قبوولی ژنان

قاره‌مانیک بوو نه‌به‌ز، د‌و‌ن لانسیلۆت

چه‌رخ‌ی گه‌ردوون لێی ده‌ترسا ئه‌و زه‌مان

هه‌روه‌ها زۆرت‌ری رووداوه عی‌شقی و شه‌ره‌کانی ئه‌و پ‌ال‌ه‌وانه، ده‌زه‌مانی ئه‌و پ‌اشایه‌دا رووی دا، له‌و کاته‌دا ئاینی پ‌ال‌ه‌وانی ده‌ستاوده‌ست گه‌را و به‌به‌ره‌کانی د‌و‌ایی گه‌یشت و لیره‌له‌ویتی جیهانه‌دا په‌ره‌ی گرت. له‌ داوینیی ئه‌م ئاینه‌دا بوو که «ئامادیسێ گۆل» ده‌گ‌ه‌ل هه‌موو ئه‌ولاد و نه‌وه و نه‌تیجه‌کانی تا پ‌ینج نه‌سل و هه‌روه‌ها پ‌ال‌ه‌وانی به‌ناوبانگ «فلیکس مارسیه‌یرکانی» و «تیرانی سپی» که به‌که‌س تاریف نا‌ک‌ری، به‌هونه‌ر نواندن و ئازایه‌تی خ‌و‌یان له‌ دنیا‌دا ناویان رو‌یشت و ئه‌وجار ئی‌مه هینده له‌میژ نییه پ‌ال‌ه‌وانی هه‌میشه سه‌رکه‌وتوو «د‌و‌ن بیلانیسی یۆنانی» مان دیوه و بیستوو. ئیستا با به‌ریزتان بزانی پ‌ال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان به‌کی ده‌لین. بزانی که من باسی کام ئالفه‌ی پ‌ال‌ه‌وانی ده‌که‌م، ئالفه‌یه‌که که منیش به‌و هه‌موو گونا‌ه‌کاریه‌وه، تیدا به‌شدارم و ئه‌و کاره‌ده‌که‌م که ئه‌وان ده‌یانکرد. بزانی که من له‌به‌رچی له‌و بیابانه چۆل وه‌ولانه‌دا به‌د‌و‌ای روودا‌ندا ده‌گه‌ریم و لێ براوم که زۆری باسک و گیانی خۆم له‌سه‌ر سامناک‌ترین مه‌ترسی و مه‌هله‌که دانیم که چاره‌نووس ده‌یخاته سه‌ر رینگام. به‌و شه‌رته کاره‌که‌م به‌سوودی لێقه‌وماوان و هه‌ناسه‌ساردان ب‌ی.

ب‌و ئه‌وه‌ی موسافیره‌کان تی بگه‌ن و به‌ته‌واوی یه‌قین بکه‌ن که د‌و‌ن کیشۆت عه‌ق‌لی ته‌واو نییه و بزانی که چ جۆره ش‌ی‌تییه‌که ده‌ستی پ‌ی داوه قسه‌ی تر پ‌یویست نه‌بوو. هه‌ر ئه‌وه‌ندش ئه‌وانی وه‌که که‌سانیک که یه‌که‌مجار ش‌تیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره ده‌بیسن، تووشی

۱۲۰- بازنه‌ی پ‌ال‌ه‌وانانی میزی خری Table ronde به‌ده‌ست ئارتوس شای ئینگلستان دامه‌زێندرا و له ۲۴ پ‌ال‌ه‌وان یان ش‌ی‌والیه پیک هاتبوو که شا خ‌و‌ی سه‌رۆکایه‌تی ده‌کرد. پ‌ال‌ه‌وانانی بیگانه‌ش له‌وانه رو‌لان و که‌سانیک تر له‌ پ‌ال‌ه‌وانانی دا‌و‌زه‌وانه‌ی فه‌رنسی ئه‌ندامی بوون. (مۆریس باردو‌ن)

سه‌رسۆرمای کرد. ویوالدۆ که پ‌یاوکی خ‌و‌ش مه‌شه‌ب*) و به‌ه‌وش بوو، چون پ‌ی خ‌و‌ش بوو ئه‌و مه‌ودا که‌مه‌ی تا ئه‌و ته‌پۆلکه‌ی شوینی به‌خاک ئه‌سپاردن ده‌پ‌یشیاندا بوو به‌خ‌ی‌روخ‌و‌شی رابری، ویستی مه‌یدانیکی زۆرت‌ر بدا به‌د‌و‌ن کیشۆت ب‌و ئه‌وه‌ی ق‌و‌ریاته‌که‌ی خ‌و‌ی هه‌لب‌ریژێ و گوتی: «به‌بروای من ئه‌ی جه‌نابی پ‌ال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان به‌ریزتان پ‌یره‌وی*) د‌زوارترین و پ‌رزه‌حمه‌ت‌ترین بازنه‌کانی جیهان بوون و ئه‌گه‌ر هه‌ل‌مه‌ نه‌کردی ته‌نانه‌ت ئه‌رک و د‌ابی ئه‌وانه‌ی ده‌یرن‌شینی*) ده‌که‌ن، ئه‌وه‌نده پ‌رزه‌حمه‌ت نییه. د‌و‌ن کیشۆت جوابی داوه: په‌نگه‌ کاری ئه‌وانیش به‌قه‌ده‌ر کاری ئی‌مه سه‌خت و تا‌قه‌ت ش‌کین ب‌ی، به‌لام ئه‌گه‌ر به‌رمووی کاری ئه‌وانیش به‌قه‌ده‌ر شوغله‌که‌ی ئی‌مه ب‌و دنیا پ‌یویسته، شک و گومانم تیدا ده‌ب‌ی. چون ئه‌گه‌ر بمانه‌وی راستی ده‌به‌ر چاو بگرین ئه‌رکی سه‌ربازیک که فه‌رمانی فه‌رمانه‌که‌ی راده‌په‌رینی که‌متر له‌ ئه‌رکی فه‌رمانه‌که‌ی نییه. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که برابانی ئابنی و ر‌و‌حانی ده‌که‌م‌الی ئاسووده‌یی و ئارامیدا، خ‌ی‌روخ‌و‌شی ب‌و دنیا داوا ده‌که‌ن به‌لام ئی‌مه پ‌ال‌ه‌وانان و سه‌ربازان ئه‌وه‌ی که ئه‌وان به‌د‌وعا داوای ده‌که‌ن به‌کرده‌وه ئه‌نجامی ده‌ده‌ین و ئه‌و خ‌ی‌روکاره باشانه به‌هیزی شان و باه‌و‌مان و به‌نوکی شم‌شیره‌کامان دابین ده‌که‌ین. له‌و ر‌یگه‌شدا هه‌موو جۆره ب‌ی به‌زه‌بییه‌کی ئاسمانی قبوول ده‌که‌ین: جاری وایه گه‌رمای هاوین هه‌لمان ده‌ق‌رچینی و جاری واشه سه‌رمای زستان ده‌مانکاته سه‌هۆل، له‌و قه‌راره ئی‌مه نایبی خ‌و‌ای گه‌وره‌ین له‌سه‌ر زه‌وی و ئامرازی بلاو کردنه‌وه‌ی عه‌دلی ئیلاهی، و چون کاروباری شه‌ر و هه‌موو مه‌سه‌له پ‌یوه‌ندیداره‌کان به‌و ئه‌رکه‌وه به‌خ‌و‌ فیدا کردن و خ‌و‌ین دان و زه‌حمه‌تی له‌راده‌به‌ده‌ر ئه‌نجام ده‌دری، ده‌گه‌ینه ئه‌م ئه‌نجامه که ئه‌وانی شه‌ر و به‌گ‌زداچوونیان کردووته ئه‌رک و کاری خ‌و‌یان، ب‌یگومان کاریکی زۆرگ‌رینگ‌تر ده‌که‌ن له‌وانه‌ی به‌ئاسووده‌یی پ‌الیان داوته‌وه و هه‌ر ئه‌وه‌نده‌یان وه ئه‌ستۆ گرتوو که له‌به‌ر خودا بپارێنه‌وه تا ر‌و‌حمیک به‌ب‌ی ئه‌نویان و فه‌قیران بکا. من نامه‌وی ب‌لیم که کاری پ‌ال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان به‌قه‌ده‌ر ئه‌رکی که‌شیشی ده‌یرن‌شین پ‌یرو‌ز و مباره‌که (خودانه‌کا واییر بکه‌مه‌وه!) من ده‌مه‌وی له‌ نامرادی و مه‌ینه‌تییه‌که که خ‌و‌م ده‌یکیشم، به‌و ئه‌نجامه بگه‌م که ئه‌رکی پ‌ال‌ه‌وانی به‌زه‌حمه‌ت‌تر، پ‌رکارتر و هه‌زارانه‌تره و پ‌ال‌ه‌وان زۆرت‌ر ده‌که‌وتته به‌ر مه‌ودای توونیه‌تی و برسیه‌تی و نه‌خ‌و‌شی، به‌راستی شک و گومانی تیدا نییه که پ‌ال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی سه‌ده‌کانی رابردوو به‌دریایی ته‌مه‌ن هه‌ر ده‌کویره‌وه‌ریدا ژیاون و ئه‌گه‌ر هیندیک له‌ وان به‌هیزی باسکی خ‌و‌یان بوونه‌ته ئی‌مپ‌راتووریش به‌بروای من پاداشیکی شایسته بووه که به‌قیمه‌تی خ‌و‌ین و ئاره‌قه‌ی نی‌وچاوان وه‌ده‌ستیان که‌وتوو و دیسانیش

ئه‌گهر ده‌نیۆ پالئه‌وانانیکدا که به‌و مه‌قامه به‌رزه گه‌یشتون که‌سانیک هه‌بوو بن که جادوگر یا هه‌کیمیان بۆ ئاگاداری له خۆیان نه‌بوو بۆ. بێشک هیوا و هومئیده‌کانیان بووته ناهومئیدی و ئاره‌زووه‌کانیان با بردوویه‌تی.

موسافیر له‌وه‌لامدا گوتی: به‌راستی منیش هه‌ر ئه‌م بۆچوونه‌م هه‌یه، به‌لام یه‌کێک له چه‌ندین سیفه‌تی خراپی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ئه‌وه‌یه که کاتیک به‌هه‌لکه‌وت تووشی رووداوی گه‌وره و پرمه‌ترسی ده‌بن و یا گیانیان به‌ئاشکرا ده‌که‌ویتته مه‌ترسییه‌وه، هه‌رگیز له‌و ده‌مه‌دا وه‌بیریان نا‌که‌ویتته‌وه که پۆچی خۆیان به‌خودا بسپێرن. که هه‌ر مه‌سیحیه‌کی به‌ئیمان له کاتی وادا ئه‌رکی ئه‌و کاره‌ی له‌سه‌ره؛ به‌پێچه‌وانه‌وه زۆر به‌عشق و ئیمان‌ه‌وه خۆیان به‌گراوییه‌که‌یان ده‌سپێرن که ده‌لێی گراوییه‌کی خودایانه‌یه‌و ئه‌گه‌ر به‌هه‌له نه‌چوویم ئه‌م کاره بۆنی کفر و بۆی ئیمانی لێ دێ. دۆن کیشۆت گوتی: دیاره لێی حالێ نی! بێجگه له‌وه چاره‌یه‌ک نییه و هه‌ر پالئه‌وانیک ئه‌وه نه‌کا تووشی به‌لایه‌ک ده‌بێ. ده ئاینی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا دا‌بونه‌ریت، به‌م جو‌ریه که پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان کاتیک له خزمه‌ت دل‌به‌ری جانانه‌ی خۆی بێ و خه‌ریکی شه‌رێکی سامناک بێ، نیگای خۆی ئه‌ویندارانه بۆ لای گراوی خۆی وهرده‌سوورپینی. ده‌لێی به‌نیگا دا‌وای یارمه‌تی لێ ده‌کا و تکای لێ ده‌کا له‌و مه‌عه‌که‌یه‌دا نه‌هێلێ سه‌ده‌مه‌ی پێ بگا و، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر که‌س ده‌نگیشتی نه‌بیسێ دیسان ئه‌رکی ئه‌وه‌یه له ژێر لێودا شتیک زمه‌مه بکا و خۆی له ناخی ده‌روونه‌وه به‌دلدار بسپێرێ و ئیمه له‌سه‌ر ئه‌و باسه زۆر نموونه‌مان ده‌ داستانه‌کاندا هه‌یه. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه نابێ و بزانی که پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له ئه‌سپاردنی پۆچی خۆیان به‌خودای گه‌وره سه‌رپێچی ده‌که‌ن؛ چونکه ئه‌وان ده‌گه‌رمه‌ی شه‌ر و لێدان و کوتاندا، ده‌رفه‌تی ئه‌و کاره‌یان هه‌یه. موسافیر گوتی: دیسان له‌سه‌ر ئه‌و هه‌موو روون کردنه‌وه‌یشدا مه‌سه‌له‌یه‌ک بۆ من روون نه‌بووته‌وه. من زۆر جار خۆیندوومه‌ته‌وه که پالئه‌وان شه‌ره دهنووه‌که و شه‌ره قسه ده‌که‌ن و جینو و قسه‌ی ناحه‌ز به‌یه‌کتری ده‌لێن تا ئاگری توورهبی خۆیان پتر هه‌لگه‌رسین. پاشان هه‌ر دووک سه‌ری ئه‌سپیان وهرده‌گه‌ڕین تا مه‌یدان بگرن. ئه‌وجار بێ دره‌نگ و به‌هه‌رمه‌ روو ده‌یه‌کتری ده‌که‌ن و جله‌وی ئه‌سپیان ده‌کێشن و به‌نیزه ده‌یه‌کتری ده‌کوتن. له حالیکدا له ناوه‌راستی ئه‌و هه‌رایه‌دا خۆیان به‌دلدار ده‌سپێرن و ئه‌غله‌ب ئه‌نجامی ئه‌و کاره‌ش ئه‌وه‌یه له حالیکدا یه‌کێک له پالئه‌وانه‌کان به‌ده‌نی به‌نیزه‌ی دوژمن کون بووه له ئه‌سپ به‌رده‌بیتته‌وه و ئه‌وی دیش ئه‌گه‌ر ده‌ست به‌یالی ئه‌سه‌په‌که‌ی نه‌گرێ و هه‌عه‌رزی ده‌که‌وێ. ئیستا چۆن ده‌توانی ئه‌و پالئه‌وانه‌ی و زوو کوژراوه پۆچی خۆی به‌خوا بسپێرێ؟ ئایا باستر ئه‌وه نییه که ئه‌و له

کاتی هێرش کردندا له جیاتی ئه‌وه‌ی یادی گراوییه‌که‌ی بکا و خۆی پێ بسپێرێ، وه‌که مه‌سیحیه‌کی به‌ئیمان ئه‌و قسانه به‌خودا بلێ؟ به‌تایبه‌تی که ده‌شزانین که هه‌موو پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان گراوییان نییه تا خۆیان پێ بسپێرن چون ئاخر خۆ هه‌موویان هه‌ر عاشق نابن.

دۆن کیشۆت گوتی: شتی وا هه‌ر نابێ. پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردان نابێ بۆ گراوی بێ. ئه‌وه قه‌ت نه‌بینراوه. بۆ ئه‌وان یانی بۆ هه‌موویان هه‌بوونی گراوی به‌هه‌مان ئه‌ندازه سروشتی و به‌هه‌تییه که هه‌بوونی ئه‌ستیره ده ئاسماندا. تۆ هه‌رگیز داستانیکت نه‌خویندووه‌ته‌وه که پالئه‌وان گراوی نه‌بوو بێ. چون ئه‌وها که‌سیک هه‌ر به‌ده‌لیلی بۆ گراوی بوون به‌حه‌لال زاده نازانێ و زۆله و له‌مه‌ر که‌سیکی ئاوا گووتویه‌نه له جیاتی وه‌ی به‌ده‌روازه‌ی گه‌وره‌دا بیتته نێوقه‌لای پالئه‌وانی، به‌دزی به‌که‌لینی په‌رژیندا خۆی تێ را‌کردووه!

موسافیر گوتی: به‌لام ئه‌گه‌ر بێرگه‌م یاریده‌م بدا لام وایه له کتێبدا خویندوومه‌ته‌وه که «دۆن گالاوور» Don Galaor برای پالئه‌وانی دلاوهر «ئامادیسێ گۆل» هه‌رگیز گراوی نه‌بووه که ده مه‌عه‌که‌ و هه‌رادا خۆی پێ بسپێرێ به‌و حاله‌شه‌وه هه‌موو به‌پالئه‌وانیکی گه‌وره و ناویه‌ده‌روه‌ی ده‌ناسن. دۆن کیشۆت ده وه‌لامی ئه‌م قسه‌یه‌دا گوتی: «حه‌زهرتی ئاغا به‌گولیک به‌هار نایه! له لایه‌کی تروه من له سه‌رچاوه‌یه‌که‌دا خویندوومه‌ته‌وه که ئه‌و پالئه‌وانه‌ش به‌نه‌ینی عاشق بووه. بێجگه له‌وه‌ش ئه‌و شیتیه‌ی هه‌بووه که هه‌ر ژنیکێ دیتوویه‌تی دلی پێ دۆراندووه. له‌سه‌ر ئه‌وه‌شرا ئاشکرایه که گراوییه‌کی زۆتر نه‌بووه که به‌سه‌ر ئیراده و ووه‌ و فکری ئه‌وانه‌دا زال بووبێ و پالئه‌وان په‌یتاپه‌یتا خۆی به‌وی ئه‌سپاردووه، به‌لام به‌دزی. چون ئه‌و له‌وه‌ی که عاشقیکی رازدار و وه‌فادار و خۆراگر بووه شانازی به‌خۆی کردووه.

موسافیر دووباره گوتی: ئیستا که مه‌رجی سه‌ره‌کی بۆ هه‌ر پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان ئه‌وه‌یه که عاشق بێ ده‌توانین باوه‌ر بکه‌ین که به‌پێزیشن له قاعیده و یاسای خۆتان سه‌ر پێچیتان نه‌کردووه و ئه‌گه‌ر جه‌نابیشته وه‌که «دۆن گالاوور» به‌خۆت نانازی که عاشقیکی خۆراگری، به‌ناوی هه‌موو یارانی کاروان و به‌ناوی خۆم تکات لێ ده‌که‌م له مه‌وته‌ن و عینوان و باشیه‌که‌نی گراوی خۆتان ئاگادارمان به‌رموو و شک ده‌وه‌شدا نییه که ئه‌ویش نابێ به‌رانبه‌ر به‌و شانازی و به‌خته‌وه‌رییه بێ مه‌یل بێ که هه‌موو دنیا بزانی ئه‌ویش خۆشه‌ویست و گراوی پالئه‌وانیکی وه‌که جه‌نابی به‌رێزتانه. دۆن کیشۆت به‌بیسستی ئه‌و قسانه، هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی کێشا و گوتی: «من ناتوانم ئه‌وه ته‌سدیق که‌م که دوژمنی

نازەنینی من خۆی دەیه‌وێ یا دەرترسی له‌وهی دنیا بزانی که من خزمه‌تکاری ئەوم. من ده جوابی ئەو داخوازییه‌ی ئیوه‌دا که به‌وه‌موو ئەدهب و نه‌زاکه‌ته‌وه له‌منتان داوا کردووه ته‌نیا ده‌توانم بلێم که ناوی دۆلسینه و مه‌وته‌نیشی «تۆبۆزۆ»، یه‌کێک له‌گونده‌کانی مانشه و عینوانه‌که‌ی به‌لانی که‌مه‌وه «شازاده‌خانمه». چون ئەو مه‌له‌که و گراوی منه. جوانیه‌که‌ی له‌سه‌رووی هه‌موو جوانیه‌کی به‌شه‌پیه، چون ده و جوودی ئەودا ته‌واوی ئەو جوانی و خه‌سه‌له‌ته‌ باشانه‌ی شاعیران ده‌یده‌نه پال گراوی خۆیان کۆ بووه‌ته‌وه: پرچه‌کانی که‌مه‌ندی هۆنراوه‌ن له‌ تالی (*). زێرین، ته‌ویلی وه‌باغی به‌هه‌شت ده‌چی، برۆ وه‌ک کۆلکه‌ زێرینه، چاو به‌مه‌عان پۆژ، کۆلمه‌ وه‌ک سووره‌ گۆل، لیومه‌لی مه‌رجان بلێ! ددان مه‌لی مرواری بلێ! گه‌ردن مه‌رمه‌ری سپی داتاشر او سینگ مه‌رمه‌ر، ده‌ست وه‌ک عاج و له‌ش و ئەندام سپی، وه‌ک به‌فری یه‌کشه‌وه! و به‌لام ئەو ئەندامی ئەو که‌هیا و عیفته‌ له‌ چاوی پیاوانی دا‌ده‌پۆشی، به‌بروای من ده‌بی وایی که به‌وردترین پشکنین ته‌نیا بتوانین بزانی چ شته و چ به‌قیمه‌ته. به‌لام ناتوانین هیچ شتی که‌ به‌ جوانی و به‌و شکه‌ بدۆزینه‌وه.

ویوالدۆ ده‌ست به‌ردار نه‌بوو، دیسان گوتی: ئیستا ده‌مانه‌وێ بئه‌ماله و عه‌سل و نه‌سه‌بی ئەویش بزانی. دۆن کیشۆت گوتی: ئەو نه له‌ بئه‌ماله قه‌دیمییه‌کانی رۆمه‌ وه‌ک «کۆرینتۆس» و «کایۆس» و «سیپۆن» نه‌ رۆمی تازه وه‌ک «که‌لنا» و «نۆرسینی»، نه له‌ بئه‌ماله‌کانی کاتالۆنییه‌ وه‌ک «مونکادا» و «رکه‌زن» نه‌ والانس وه‌ک «ریبلا» و «ویلانۆوا» نه‌ ئارگۆن وه‌ک «پالافۆکس» و «نۆزا» و ئەو جووره‌خانه‌دانا نه. نه‌ کاستیل وه‌ک «سیروا» و «مانریک» نه‌پورته‌قال وه‌ک «ئاله‌ن کاسترۆ» و «پالها» و «مه‌نه‌زه‌س»؛ ئەو له‌ بئه‌ماله‌ی «تۆبۆزۆی» مانشه که هه‌ر چه‌ند به‌راستی تۆرهمه‌یه‌کی تازهن، به‌لام وه‌هایه که لانکی پتیه‌یاندنی به‌ناوبانگترین تۆرهمه‌کاتی هه‌موو سه‌ده‌کان و چاخه‌کانی داها‌توو ده‌بن. و ئەوه قسه‌یه که هیچ جیه‌ی پرسیار و گومان نییه مه‌گه‌ر به‌مه‌رجیه‌کی که «زه‌ربن» Zerbin له‌ بن چه‌که‌که‌ی رۆلانی نووسی: «هیشتا که‌س له‌ دایک نه‌بووه که بویری ده‌ست به‌ری بۆ جلو به‌رگی شه‌ری رۆلان و تووریه‌ی و رقی پال‌هوان نه‌یه‌پاریبی.» (۱۲۱)

موسافیر جوابی داوه: هه‌ر چه‌ند من له‌ بئه‌ماله‌ی «کاشوپین دۆلاردۆ» به‌لام هه‌رگیز ده‌خۆمدا نابینم که دوودمانی خۆم ده‌گه‌ل تۆرهمه‌ی «تۆبۆزۆی» مانش به‌ران به‌ بزانی. به‌و

۱۲۱- ئەم شیعره له‌ به‌شی بیست و چواره‌می کتیبی «رۆلانی تووریه» نووسینی ئاریۆست نه‌قل کراوه. واره‌که‌ی ئەوه‌یه که رۆلان چه‌کی پال‌هوانانی تیکشکاوێ و هه‌رده‌گرت و به‌داریکه‌وه هه‌لی ده‌واسین.

حاله‌شه‌وه ئەگه‌ر راستت ده‌وێ من تا ئیستا ئەم ناوهم نه‌بیستبوو. دۆن کیشۆت گوتی: سه‌یره و من به‌راستی سه‌رم له‌و قسه‌یه‌ت سوپ ده‌مینی.»

ئوانی تر به‌سه‌رنجه‌وه گوتیان بۆ قسه‌کانی ئەو دوو که‌سه راگرتبوو، تا ورده‌ورده بزنی له‌وریته‌کان و شوانه‌کانیش تی گه‌یشتن ئەوی می‌شک بی ده‌که‌له‌ی پال‌هواندا نییه. ته‌نیا سانکۆ پانزا بوو، پپی وابوو هه‌رچی ئەرباب ده‌یالی مووی ده‌به‌ره‌وه (*). ناچی و به‌ته‌واوی دروسته، چون ئەو له‌میژ بوو ده‌یزانی دۆن کیشۆت تا چ ئاستیک ئازایه و چیی له‌ باراندا هه‌یه، له‌ مندالییه‌وه ده‌یناسی، به‌و حاله‌شه‌وه ته‌نیا شتیکی که شک و گومانێ ده‌ سانکۆدا ده‌ وروژاند و باوه‌رکردنه‌که‌ی به‌لایه‌وه ئەسته‌م بوو ئەو درۆ و ده‌له‌سه‌یه بوو که له‌مه‌ر دۆلسینه‌ی نازەنین سازی کردبوو. چونکه سانکۆ که له‌نزی که‌ ئەو گونده ده‌ژیا هه‌رگیز ناوی شازاده‌ خانمیه‌کی به‌و ناو و نیشانه‌ نه‌بیستبوو.

یاران ده‌رپۆشتن و هه‌روا قسه‌یان ده‌کرد که له‌ نا‌کاو چاویان به‌ژماره‌یه‌کی نزیک به‌بیست نه‌فه‌ر شوان که‌وت که له‌ ده‌ره‌یه‌کی نیوان دوو کیوی بلند ده‌هاتنه‌ خوار و هه‌موویان جاش بالته‌ی درێژیان له‌ خوریه‌ی ره‌ش، ده‌به‌ردا بوو تا جیکیان له‌گۆل و گیا له‌سه‌ر خۆیان نابوو که پاشان روون بووه‌وه هیندیکیان له‌ سووره‌دار و هیندیکیان له‌ لقوپی سپی سه‌رون. شه‌ش که‌سیان ته‌ختیکیان له‌سه‌ر شانی بوو که سه‌رتاپای به‌گۆل و لقوپی سپی سه‌وز داپۆشرا بوو. هه‌ر که چاویان پی که‌وت، یه‌کێک له‌ بزنی له‌وه‌رپه‌نه‌کان هاواری کرد: ئەوانه‌ جه‌نازی «کریزۆستوم» بیان هیناوه. ئەو خوالیخۆشبووه وه‌سپه‌تی کردووه له‌ داوینی هه‌ر ئەو کیوه ئەسه‌ره‌دی خاکی بکه‌ن!» ئەم قسانه‌ بوو به‌هۆی ئەوه کاروان وه‌په‌له‌ که‌وێ و دروست ئەو کاته‌ی که شوانه‌کان تابووته‌که‌یان دا‌ده‌نا، بگه‌نه‌ جی. چوارکه‌س له‌وانیش له‌ بن ته‌خته به‌ردیک خه‌ریکی هه‌لکه‌ندنی قه‌بر بوون. هه‌ر دووک ده‌سته زۆر به‌نه‌زاکه‌ت و حورمه‌ته‌وه ده‌گه‌ل یه‌ک رووبه‌روو بوون و پاش سلاو و ئەحوالپرسی، دۆن کیشۆت و هاو‌پییانی ئەو خه‌ریکی ته‌ماشای ئەو تابووته‌ بوون که جه‌نازه‌یه‌ک ده‌ جلو به‌رگی شوانیدا، غه‌رقی گۆل و شینایی له‌سه‌ری درێژ کرابوو. و سی ساله‌ ده‌هاته به‌رچاو. هه‌ر چه‌ند مرده‌بوو قیافه‌ی نیشانی ده‌دا که کاتێ زیندوو بووه، جوان چاک و خۆش هه‌یکه‌ل بووه. له‌ ده‌وران ده‌وری جه‌نازه له‌سه‌ر تابووت، چه‌ند کتیب و هیندیک لاپه‌ره‌ی ئاواله و قه‌دکراو داندرابوون.

ئوانه‌ی ده‌ جه‌نازه‌که رامابوون و ئوانه‌ی قه‌بریان هه‌لکه‌که‌ند و هه‌موو ئوانه‌ی له‌وێ بوون ده‌بیده‌نگیه‌کی سه‌ر سوپه‌ینه‌ردا نوقم بووبوون. ناخه‌ری یه‌کێک له‌وانه‌ی جه‌نازه‌که‌یان هینا بوو، به‌دۆستیکی خۆی گوت: «بروانه ئامبرواز. تۆ که‌ده‌ته‌وێ و سیه‌تی دۆسته‌که‌ت

به‌ته‌واوی به‌جی بێنی بزانه ئه‌وجییه هه‌ر ئه‌و شوینیه که کریزۆستۆم ده‌یه‌ویست له‌وێ بنیژری؟ ئامبرواز گوتی، به‌لێ هه‌ر ئێره‌یه. چون ئه‌و هه‌واله‌ چاره‌ ره‌شه‌ی من سه‌ت جار داستانی دلسووتینی خۆی هه‌ر له‌م شوینیه بۆ من گێرا بووه‌وه. ئه‌و به‌منی ده‌گوت که ئه‌و دوژمنه‌ جینایه‌تکاره‌ی نه‌وعی مرۆفی هه‌ر ئالیره‌ بۆیه‌که‌مجار چاوی پێ‌که‌وتوه‌وه و خۆشه‌ویستی خۆی پێ‌راگه‌یانده‌وه. سه‌ره‌نجام هه‌ر له‌و شوینیه‌ش بوو که ماریسێل به‌بێ مه‌یلی و بێ شه‌رمیه‌وه‌ ترۆی ده‌کا و تووشی ناھومییدی و سه‌ر لێشێواوی ده‌کا تا وای لێ هات به‌م شیوه‌یه‌ کۆتایی به‌ژانی خۆی بێنیت.

به‌لێ هه‌ر ئه‌م شوینیه‌یه که ئه‌و ویستویه به‌یادی ئه‌و هه‌موو نامرادییه‌ ده‌سینگی فه‌رامۆشییه‌کی هه‌تا هه‌تاییدا بشی‌دریته‌وه. «پاشان له‌ حالیکدا که‌رووی به‌ره‌ و دۆن کیشۆت و باقی موسافیره‌کان وهرده‌گێرا ئاوی درێژه‌ به‌وته‌کانی دا: «ئهی به‌رێزان، ئه‌م ته‌رمه‌ که ئێوه‌ به‌چاوی به‌گریانه‌وه‌ تێی هه‌لده‌روانن له‌مه‌و پێش مه‌کوێ رۆحیک بوو که گه‌ردوون به‌شی زۆری نیعمه‌ت و به‌ره‌که‌ته‌کانی خۆی تیدا به‌ئهمانه‌ت دانا‌بوو. ئه‌وه‌ ته‌رمی کریزۆستۆمه‌ که ده‌عه‌قل و تیگه‌یشتندا تاقانه‌ و ده‌ لوتف و ره‌سه‌نایه‌تیدا له‌ سه‌رووی هه‌موو که‌س بوو. ئه‌و سیمورگی چپای قافی خۆشه‌ویستی بوو، سه‌خی و دلۆقانییه‌کی بێ حیساب، به‌ویقار و به‌ئهدب، خۆش خولق و سه‌نگین و به‌هه‌یه‌ت بوو. به‌کورتی هه‌رچی پێیان وایه‌ سیفه‌ت و خه‌سله‌تی باشه‌ له‌و پیاوه‌دا له‌ ئه‌وه‌یه‌ری خۆیدا بوو. له‌چاره‌ ره‌شیشدا هه‌روا له‌ ژووروی هه‌مووان بوو. ئه‌و خۆشه‌ویستی نواند و نه‌فه‌رتی وه‌گه‌یر که‌وته‌وه. په‌رستی کرد و بێزاریی دیته‌وه! ئه‌و ده‌یه‌ویست سه‌لێته‌یه‌کی خۆین خۆر رام بکا و به‌ردی خارا نه‌رم بکا و به‌دوای بادا برۆ و بیابان وادار (*) بکا، گوێ بۆ ناله‌کانی شل بکا. ئه‌و، سه‌ره‌نجام خزمه‌تی ناسپاسی کرد و سزاکه‌ی ئه‌وه‌ بوو که دهنیوه‌ی رێدا بپێته‌ پارووی مه‌رگ و کچۆله‌یه‌کی شوانه‌ویله‌ که ئه‌و ده‌یویست تا دنیا به‌ بیرگه‌ی خه‌لکی دنیا دا بمێنی، کۆتایی به‌ژانی هێنا و ئه‌م په‌ره‌ کاغزه‌انه‌ی که ده‌یبین ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌رێزه‌ وه‌سیه‌تی نه‌کردبایه‌، پاش به‌خاک ئه‌سپاردنی بیانسووتینم، ئه‌و قسانه‌ی به‌عه‌رم گه‌یاندن مسۆگه‌ری ده‌کرد.

ویوالدۆ گوتی: ئهی ئاغا سووتاندیی ئه‌م لاپه‌رانه‌ جه‌وره‌فایه‌کی زۆره‌ که ده‌ر حه‌ق نووسه‌ره‌که‌ی ده‌یکه‌ن. جیبه‌جیکردنی وه‌سیه‌ته‌کانی پیاویک که به‌پێچه‌وانه‌ی عه‌قل و مه‌نتیق وه‌سیه‌ت ده‌کا، نه‌ دروسته‌ و نه‌ عاقلانه. ئه‌گه‌ر «ئۆگۆست» قه‌یسه‌ری رۆم رازی بووبایه‌ که وه‌سیه‌تی مانتۆ Mantoue ئه‌و سه‌روود خۆینه‌ رووحانییه‌ جیبه‌جی بکری چ

ده‌قه‌وما؟ که‌وا بوو جه‌نابی ئامبرواز به‌رێزتان هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ بکه‌ن که ته‌رمه‌که‌ی به‌خاک بسپێرن و باقی ئاسه‌واری ئه‌و فه‌راموش بفه‌رموون. ئه‌وه‌ی ئه‌و وه‌ک عاشقیکی دل بریندار ئه‌م‌ری کردوه، جه‌نابت وه‌ک ئامرازیکی که‌ی و کوێر جیبه‌جی مه‌که. به‌پێچه‌وانه‌وه‌ به‌زیندوو راگرتنی نووسراوه‌کانی هه‌واله‌که‌ت دلره‌قی و بیره‌حمیی ماریسێلش بکه‌ بابه‌تیکی هه‌تا هه‌تایی تا بۆ داها‌توه‌کان بپێته‌ په‌ند و پیاوان ده‌زه‌لکاوی ئاوا نه‌که‌ون. ئیمه‌ که له‌ ده‌ورت کۆ بووینه‌وه، هه‌موومان له‌ داستانی ئه‌وین و نامرادیی هه‌واله‌که‌تان ئاگادارین. ئاگامان له‌ دۆستایه‌تی نیوانتان هه‌یه، ده‌زانین بۆ مردووه‌ و له‌ سه‌ره‌مه‌رگدا چ وه‌سیه‌تیکی کردوه. ئیمه‌ له‌و داستانه‌ دل هه‌ژینه‌ ده‌توانین تێ بگه‌ین که ئه‌وینی کریزۆستۆم و جه‌فای ماریسێل و سه‌فای دۆستی ئێوه‌ تا چ راده‌یه‌ک بووه‌ و چ سه‌ره‌نجامیکی شووم چاوه‌روانی ئه‌وان که‌سانه‌یه‌ که ده‌ریگه‌ی ئه‌ویندا ئه‌سپی خۆیان لینگ ده‌دن. دوینی پاش نیوه‌رۆ، که له‌ مه‌رگی کریزۆستۆم هه‌والمان پێ گه‌یشته‌ که قه‌راره‌ لێره‌ی بنیژن، په‌ژاره‌ و هه‌ستیاری وای لێ کردین سه‌ری ئه‌سپه‌کانمان باده‌ین و ئه‌وه‌که‌سه‌ی که داستانی دلداریه‌که‌ی دلێ ته‌زاند بووین به‌چاوی خۆمان ببینین. ئیستا به‌پاداشی ئه‌و هه‌ست و عاتیفه‌ی که ئیمه‌ نیشانمان داوه‌ و به‌پاسی ئه‌و نییه‌ته‌ خیره‌ی که ئه‌گه‌ر له‌ ده‌ستمان هاتبایه‌، پێشمان به‌و پروداوه‌ ده‌گرت. هه‌موومان ئه‌ی ئامبروازی رازدار، یا لانی که‌م من به‌ته‌نیا، تکات لێ ده‌که‌ین له‌ سووتاندنی ئه‌م لاپه‌رانه‌ چاوپۆشی بکه‌ و ئیزن ده‌ من چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌کیان هه‌لبه‌گرم» بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌روانی وه‌لام ی شوانه‌ ویوالدۆ بێ ده‌ستی درێژکردو له‌و لاپه‌رانه‌ی نزیکتر بوون، چه‌ند دانه‌یه‌کی هه‌لگرت. ئامبرواز به‌دیتنی ئه‌و کاره‌ گوتی: «ئهی ئاغا» من به‌پاسی ئه‌ده‌ب رازیم ئه‌و لاپه‌رانه‌ی هه‌لت گرتوون له‌ لات بمیننه‌وه.»، به‌لام ئه‌گه‌ر پێت وای لاپه‌ره‌کانی تر ناسووتینم خه‌یالت خاوه‌.

ویوالدۆ که ده‌ ئاگری تاسه‌ی سه‌ر ده‌رینان له‌ ناوه‌رۆکی ئه‌و لاپه‌رانه‌دا ده‌سووتا، به‌په‌له‌ یه‌کیانی کرده‌وه‌ که به‌خه‌تیکی درشت له‌سه‌ری نووسرابوو «نه‌غمه‌ی ناھومییدی» کاتیک ئامبرواز ئه‌وی دیت هاواری کرد و گوتی «ئه‌وه‌ دوایین شیعه‌ره‌ که ئه‌و چاره‌ره‌شه‌ گووتویه‌تی. بۆ ئه‌وه‌ی بزانی بێ وه‌فایی گراوی ئه‌وی هاویشته‌وته‌ چ رۆژگاریکی تاریک، شیعه‌ره‌کان به‌ده‌نگی به‌رز بخویننه‌وه‌ تا هه‌موو بیستن. ئیستا تا قه‌بره‌که‌ که ئاماده‌ ده‌بی کات هه‌یه. ویوالدۆ گوتی: «زۆر باشه‌، به‌چاوان، من ئه‌وه‌ ده‌که‌م» و چون هه‌موو ئاماده‌ بووان ده‌گه‌ل ئه‌و ویسته‌دا بوون له‌ ده‌وری ویوالدۆ کۆ بوونه‌وه‌ و ئه‌ویش به‌ده‌نگی به‌رز و به‌نه‌وایه‌کی خۆش ئاوی خوینده‌وه‌:

من به سه رانسهرى ئەو دنيا پانوبه رينه دهگا .

«بىزارى مەرگى به دواوويه، شك و دوودلى، چ دروست چ نادروست، كاسه سى سىبورى لىورپىژ دهگا، به خيلى به تيرى خۆى مرؤف دهكوژى، جودايى دريژ خايهن ژيان پووك دهگا. هيو باهته قدير ناتوانى دهگه ل ترسى له بىرچوونه وه به رامبهر بىته وه، چون له هه مووى ئەو حاله تاندا مەرگى حه تمى خۆ ده نوينى. به لام من چ ئافه ريده يه كى عه جايب وكه م وينه م كه باوه كو به غيل و دور كه وته وه نفرين كراوم و ئاگام له به دگومانى دلى خۆم كه خه ريكن رۆحم دهخۆن، هه يه ديسانيش زيندووم. ده تاريكانى فه رامؤشيه كدا كه ئاورى تاسه م خۆشتر دهگا و ده نيو ئەو هه موو زه حمه ت و ئەشكه نجه دا چاوم ناتوانى سىبهرى هيو ببينى و خۆيشم دناهومى دى و رۆژه ره شىي خۆمدا، مه يلى چاوپىكه وتينم نييه، به پىچه وانه بۆ ئەوهى هه رچى زۆرتر غه رقى نالينى خۆم بم و هه رچى زۆرتر پته و قايم بم، سويند دهخۆم كه هه تاهه تايه له هيو دور كه ومه وه.

«ئايا دهكرى هاوكات هه م هيوامان هه بى و هه م بشترسين؟ و يا ئەوكاته كه هۆكاره كانى ناهومى دى له هوميد زۆرترن، ئايا سزاواره كه ئاده ميزاد هيواداربى؟ ئايا له وكاته دا كه به غيلى، بى به زه يانه هيرشم بۆ دىنى و من له پشتى هه زاران زامى ئەم گيانه دردمه نده مه وه ناچارم بيانينم، ديسان ده بى چاوم بيه ستم؟ كى ده توانى روخسارى بى په رده ي بىزارى و بى مه يلى دل به ر ببينى و ده وحاله دا كه به دگومانى به هوى يه قينى كى تاله وه بوونه ته راسته قينه يه كى هه ست پىكراو و ده بىنى كه راسته قينه يه رووت ده جلو به رگى درۆدا خۆ ده نوينى، ده رگا بۆ ترس و ناباوهرى نه خاته سه رپشت؟ تۆ ئەى حه سوودى، ئەى سولتانى زالم و مله ورى و لاتی ئەوين، هه ر دووك ده ستم ده سته بندى ئاسنينى لى بده. تۆ ئەى نه فره ت ته نافى دارم بخه گه ردى، به لام مه خابن كه دهرد و مه ينه ت به سه ركه وتنى بى ئەمانى خۆى بيه ره وهرى هه مووتان له مندا ده خنكىنى.

«من سه ره نجام ده مرم و بۆ ئەوهى هيوام به سه ركه وتنى كى دلخواز نه ده ژياندا و نه به مروه يى نه بى، ده وهيدا كه بىرى لى ده كه مه وه سه رتغ و نه گۆر ده ميتمه وه، يانى ده ليم كه دلدارى كردن هه ميشه كاريكى دروست بووه و ئيستاش هه ر دروسته و ئازادترين دل هه ر ئەو دل يه كه زۆرتر له هه موو كه س تۆقى عه بدايه تى سولتانى ئەوينى له ملدايه. ده ليم كه ئەوهى هه مووكات دوژمنى گيانى من بوو، رۆحيشى به قه ده ر له ش و ئەندامى جوانه و خه تاي بيه وفايى ئەو له ئەستوى خۆمه و سولتانى ئەوين به و ئازار و ده رده ي كه به ئيمه ي ده چيژى ئيمپراتوريه يه كى خۆى راده گرى و ده پيارى زى. ئەگه ر ئەم بروايه وهك هه ودايه كى

شيعره پر له ناهومى ديه كانى شوانى بى مراد نه غمه ي كرى زۆستۆم

«ئەى يارى غه دار، تۆ خۆت ده ته وى كه داستانى تالى جه وروجه فای تۆ زاره زار و ديار به ديار بگه رى و بكه وى ته سه ر زبانا ن. من كاريك ده كه م كه ته نانه ت دۆزه خى گرگرتوو، ئاههنگى ناله ي سينه م به هيزتر بكا و شيوه ي به يان و دهنگم بگۆرى. ئەوه دم من كه ده مه وى دهرد و مه ينه تى خۆم و غه در و ئەشكه نجه ي تۆ بگيرمه وه، چريكه يه كى وه ها له سينه ي پرسۆزم ده رده برم كه له ت و كوتى جه رگى خوئينم، ده گه لى ئاو يته بى. كه وابوو به وردى گويم بۆشل كه و بزانه كه نه غمه يه كى به ئاههنگ نا، به لكو هاوارى كى به سوؤزو پرله دهرد ده بيسى كه به ويستى من و بى ئەوهى تۆ بزانى له قوولا يى سينه ي شه قارشه قارم ديه ته ده ره وه.

«دل م ده يه وى كه نه عه رته ي هه تره ش به رى شير و لووره ي ترس هينه رى گورگ و هاشه ي زراوتۆقيني مارى سووجه ي سوور و هاوارى به سامى درنده ي خوين خۆر و دهنگى نامباره كى قه له ره شه و خروشى تۆفانى ده ربا شيوين و بۆره ي بى ئەمانى گاي به زيو و نه غمه ي كز و دامركاوى قومري مييه مردوو و گاله ي كوندى شووم و ناله ي تاپۆ ره شى دۆزه خ ده گه ل ئاه و ناله ي رۆحى غه مبارم تيكه ل بن و له و تيكه ل بوونه ش ئاههنگى هه لستى و حه واسى عاله م بشيوينى، چون غه م و ده ردى كى كه گيانى من ده خوا وه هايه كه باس كردنى كه ره سه و نامرازى تازه ي پى ده وى.

«نه ره لم و خيزى زيرينى شه تى «تاژ» و نه داره زه يتوونه كانى «بيتيس» Betis بى ناودار، هيجكام ره نگانه وهى ئەم غه وغا سه يره نابيسن. چون دهرد و په ژاره ي جه رگ سووتيني من ته نيا له سه ر په وهزه به رزه كان و ده بنه بانى گو مى قول و به گيژه ودا به زبانيكى مردوو، به لام واژه گه ليكى هه ردم زيندوو، دهنگ ده داته وه. يا له ده ره و دۆلى تاريك يا له ره خه (*) و شك و سووتينه ره كاندا يا له شوينگه ليك كه هه رگيز رۆژ نوورى خۆى به سه ردا نه پزان. يا ده نيو جانه وه را نيكي ژه راويدا كه قوروليه تى نيل ده خويدا په روه رده ي كردن، ده پيچيته وه و له و كاته دا كه له بيا بانى چۆل وهۆل ده نگانه وهى كه س لى حالى نه بوو، له غه وغا ي دلى پر ده ردى من و جه وروجه فای بى وينه ي تۆ، دهنگ بداته وه به خاترى چاره نووسى نه گبه تبارى

باریک زووتر من بگه‌یه‌نیتته ئەو سەرەنجامه شوومە‌ی جە‌وورجە‌فای تۆ، بئێ ئەو‌ه‌ی چاوه‌روانی لقه‌زە‌ه‌یتوونی سەرکە‌وتن و تاجی شانازیی دا‌هاتوو ب‌م، گیان و لە‌شی خۆم بە‌بادا دە‌م.

«تۆ ئە‌ی دلبەرە‌که‌م که به‌هە‌موو جە‌وورجە‌فاتە‌وه ئاشکرای دە‌که‌ی که بۆ‌منیش دە‌گە‌ڵ ژیا‌نی خۆم، که لێ‌ی بێ‌زار و ماندوو بووم، جە‌وورجە‌فا دە‌که‌م، ئێ‌ستا ئە‌م برینە‌ قوولە‌ی دلی پ‌رژانم بە‌تۆ دە‌لی که له‌ جە‌وورجە‌فاکە‌ت گە‌لیک شادمانە‌، ئە‌گەر له‌ بە‌ختی گە‌شم تۆ‌منت بە‌نیچیریک داناوه و چاوه‌ ئاسمانییه‌کان‌ت تابشتی دیتنی گیان دانی منیان نییە‌، ئامان و سە‌د ئامان له‌ کوشتنی من چاوپۆ‌شی بکه‌، من نامە‌وێ‌ دە‌بەر‌امبەر پ‌ۆ‌ختیکدا که له‌‌منی دە‌ستینێ‌ی ناخ و ئە‌پ‌رۆ‌یه‌کم پ‌یشکە‌ش بکه‌ی. بە‌پ‌یچە‌وانە‌وه دە‌مە‌وێ‌ قاقای پ‌یکە‌نینت دە‌و ساتە‌ ماتە‌مینە‌دا نیشان بدا که مردنی من بۆ‌ تۆ‌ جێ‌زە‌یه‌ک بووه. بە‌لام ئێ‌ستا که دە‌زانم تۆ‌ بە‌مراندن و گیان کێ‌شانم فە‌خر دە‌که‌ی، گوتنی ئە‌و قسە‌یه‌ بە‌تۆ‌ عینی ساویلکە‌یییە‌.

«ئێ‌ستا، که سە‌عاتی بە‌لینێ‌ی دراو گە‌یشتووه. بلی‌ی بایین: «تان‌تال»^(١٢٢) بە‌تینوویه‌تی هەرگیز تێ‌راو نە‌بووی خۆ‌یه‌وه، «سێ‌زیه‌ف»^(١٢٣) بە‌گاشە‌و پ‌ه‌وه‌زە‌ بە‌رده‌ قورس و گرانە‌که‌ی خۆ‌یه‌وه و «پ‌رۆ‌میتە‌»^(١٢٤) دە‌گە‌ڵ دالاشە‌که‌ی خۆ‌ی، هە‌موو له‌ قوولایی گێ‌ژاو هاتنە‌ دە‌ری؛

١٢٢- Tantalé پاشای لیدی که کاتیک خودایان بوونه میوانی ویستی خودایه‌تی ئه‌وان تاقی بکاته‌وه، سە‌ری کوری خۆ‌ی، «پ‌یلۆ‌س» ی Pelops بری و له‌ گۆشتی ئە‌و خۆ‌راک و خۆ‌رشتی بۆ‌ دروست کردن. ژووپی‌تیر خودای خودایان ئە‌وی بۆ‌ ولاتی تاتاران توور هە‌لدا و سزای دا که ده‌ ته‌واوی عومری خۆ‌یدا تینوویه‌تی و برسپیه‌تی بکیشی. ده‌ رە‌سم و ینە‌کاندا هە‌میشه ئە‌وی له‌ نیو‌رووباریکدا نیشان دە‌دن که تا ده‌یه‌وێ‌ ئاو بخواته‌وه ئاو‌هکه له‌ لێ‌وه‌کانی دوور ده‌که‌وێ‌ته‌وه و له‌ ژیر داریکدا تا ده‌یه‌وێ‌ میوه‌یه‌ک بچنی، لقه‌کان بۆ‌ لای ژوو‌روو هە‌لده‌کشین. ده‌ ئە‌ده‌بیاتدا هەر هیوا و هومیدیک که له‌ مه‌قسە‌د نریک بێ‌ته‌وه، بە‌لام ئاخ‌ری سەر‌نه‌که‌وێ‌ به‌ «عزایی تان‌تال» ناو ده‌بن. (محە‌مه‌د قازی)

١٢٣- Sisyphe کوری Eole و پاشای کورنیت که عومریکی بە‌دزی و پیاو‌کوژی و زیگری تی‌ پ‌ه‌راند و پاش مردن مه‌حکوم بوو که له‌ جە‌هە‌نده‌مدا گابە‌ردیکی گه‌وره له‌ شاخ‌یک وه‌سه‌رخا و بە‌رده‌که هە‌موو جاریک جالە‌ ده‌بێ‌ته‌وه و ئە‌ویش ناچاره‌ دووباره‌ بە‌ره‌نج و مه‌ینه‌تیکی زۆ‌روه‌ دیسان وه‌سه‌ری ده‌خاتە‌وه. گابە‌ردی سێ‌زیه‌ف رە‌مزی رە‌نجی زۆ‌ر و سەر‌نه‌که‌وتنه‌.

١٢٤- Promété کوری تیتان و خودای ئاگر که به‌پیی میتۆ‌لۆ‌ژیای یۆ‌نانی، بناغه‌دانە‌ری شارستانه‌تی به‌سه‌ریه‌یه. ئە‌م وینە‌ خودایه‌ ئاده‌میزادی له‌ قور و لینه‌ دروست کرد و کاتیک ویستی گیانی بداتی، ئاگری له‌ ئاسمان ر‌فاند. زینووس یا ژووپی‌تیر غە‌زە‌بی لئ‌ گرت و =

بلی‌ تا «ئیکسیۆن»^(١٢٥) گە‌ردوونه‌ی ئاگرینی خۆ‌ی له‌ هە‌لسوو‌ران ر‌انه‌وه‌ستینێ‌ و په‌نج‌ا خوشکان^(١٢٦) دە‌ست له‌ کاری بئ‌ کۆتاییی خۆ‌یان هە‌لنه‌گرن. بلی‌ که هە‌موویان پ‌یکه‌وه عە‌زایی وره‌به‌زینی خۆ‌یان ده‌ هە‌ناوی من هە‌ل‌پ‌ژن و بە‌ده‌نگیکی کز له‌سه‌ر جە‌نازە‌م که له‌کفنیکی متفەرک درییگی لئ‌ ده‌که‌ن دوعای دل‌ه‌رین بخوینن (ئە‌گەر پ‌یویسته له‌سه‌ر جە‌نازه‌ی کوژراوی دوعا بکری)؛ بلی‌ تا ده‌رکه‌وانی سئ‌ سە‌ری دۆ‌زه‌خ به‌هە‌زاران تاپۆ‌ی ترسینە‌ری تر و هە‌زاران جانە‌وه‌ری عاجباتی سامناکی تره‌وه، نه‌وای ده‌ردناک ئاو‌پ‌ته‌ی ئە‌م مۆ‌سیقایه‌ بکه‌ن. بە‌گومانی من بۆ‌ بە‌رپ‌کردنی جە‌نازه‌ی کوژراوی ئە‌وین هە‌رگیز پۆ‌له‌ سواری به‌شکۆ‌تر له‌وه ر‌مبازین* ناکا.

«ئە‌ی نە‌غمە‌ی ناھومیدی و بئ‌ هیوایی، کاتیک هاو‌ده‌می غە‌م بزوینێ‌ من بە‌جئ‌ دلی، هەرگیز شین و گابۆ‌رم بۆ‌ مه‌گێ‌ره. بە‌پ‌یچە‌وانە‌ چون ئە‌وه‌ی تۆ‌ی ئا‌فراند*»^(١٢٧) بە‌کلۆ‌لی من جە‌لالی خۆ‌ی دە‌باته‌ سەر، ته‌نانە‌ت له‌ گۆ‌ریشدا غە‌م و پ‌ه‌ژاره‌ی خۆ‌ت دە‌رمە‌برە‌!

هونراوه‌کانی کریزۆ‌ستۆ‌م بە‌لای بیسه‌رانه‌وه زۆ‌ر بە‌رز و جوان بوون. به‌و حاله‌شه‌وه ویوالدۆ‌ گوتی، ئە‌م شیع‌رانه‌ ده‌گە‌ڵ ئە‌وه‌ی ئە‌و له‌مه‌ر ئە‌خلاق و سیفه‌ته‌ باشه‌کانی مارسیل بیستوویه‌تی، یه‌که ناگرنه‌وه. چون ده‌راستیدا کریزۆ‌ستۆ‌م له‌م شیع‌رانه‌دا له‌حه‌سوودی و بە‌دگومانی و دووری له‌ گراوی و با‌ته‌تگە‌لیک دواوه که سە‌ده‌مه له‌ عیسمە‌ت و داوین پاکیی گراوی دە‌دن. بە‌لام ئامبرواز وه‌ک که‌سێ‌کی ئاگای له‌ هە‌موو ئە‌ندیشه‌ نه‌پ‌ینییه‌کانی دۆ‌ستی خۆ‌ی بوو بئ‌ گوتی: «ئە‌ی ئا‌غا! بۆ‌ ئە‌وه‌ی شک و گومانی تۆ‌ له‌ ناو‌بچئ‌، پ‌یویسته بزانی ده‌و زە‌مانیدا که ئە‌و جوانە‌مه‌رگه‌ ئە‌و شیع‌رانه‌ی ده‌گوت، زۆ‌ر له‌ مارسیل دوور بوو. ئە‌و خۆ‌ی، ئە‌م دوور که‌وتنه‌وه‌ی هە‌لب‌ژارد بوو تا بزانی ئایا دووری له‌یار به‌هە‌موو هی‌زی خۆ‌یه‌وه

= پاندۆ‌ر Pandore به‌ئە‌زمی ته‌میکردنی ئە‌و به‌رئ‌ کرد. بە‌لام باوکی پ‌رۆ‌میتە‌ له‌و پ‌لانه‌ ئاگە‌دار بووه‌وه و کورە‌که‌ی ر‌زگار کرد. سەر‌ه‌نجام Hephaistos به‌ئە‌مری زینووس له‌ دوندی چپای قاف یا قه‌فقا‌ز چوار میخە‌یان کیشا و هە‌موو رۆ‌ژیک دالاشیکی گه‌وره کوتیک له‌ جەرگی ده‌خوا. ده‌ ئاخ‌ریدا هێ‌رکول دالاشە‌که‌ی کوشت و پ‌رۆ‌میتە‌ی ر‌زگار کرد. (محە‌مه‌د قازی)

١٢٥- Ixion پاشای لاپیت که ژووپی‌تیر ئە‌وی له‌ کتیی ئۆ‌لۆ‌مپ دامە‌زراند. بە‌لام چون له‌ ئاست زونۆ‌ن بئ‌ حورمه‌تی کرد، مه‌حکوم کرا که هە‌تا هە‌تا به‌گە‌ردوونه‌یه‌کی ئاگره‌وه ببه‌ستریته‌وه و هە‌لسوو‌رئ‌.

١٢٦- ئیشاره‌ به‌و په‌نج‌ا کچانه‌ی که وه‌ک ده‌ میتۆ‌لۆ‌ژیای یۆ‌ناندا هاتووه، هێ‌رکول به‌شه‌ویک کچینی هە‌مووانی هە‌لگرت. (محە‌مه‌د قازی)

دهتوانی لهسه‌ری کاریگر بئی یا نا و چون بۆ عاشقی دووره‌وه کهوتوو، هیچ گومانیکی خراب نییه که وه‌شوئینی نه‌که‌وئ و هیچ ترسیک نییه که به‌سه‌ریدا زال نه‌بئی، کریزۆستۆمیش له مهینه‌ت و دهردی قوولی هه‌سوودییه‌کی خه‌یاڵیدا ده‌سووتا. راسته نایوانگی خه‌سه‌له‌ته باشه‌کانی مارسیل، دوور له‌هه‌ر شک و گومانیکه و هه‌ر چه‌ند ئه‌م نایوانگه ده‌گه‌ل ده‌نگۆی دل‌ره‌قی و هیندیک بئی شه‌رمی و فیس و ئیفا‌ده تیکه‌لاوه، هه‌سوودیش ناتوانی ره‌خنه‌ی لئی بگری و هیچ عه‌ییکی تیدا بدۆزیته‌وه.»

ویوالدۆ ملی (*) بۆقه‌سه‌کانی ئامبرواز راکتیشا و هه‌ر ئه‌وده‌مه‌ی ده‌یویست یه‌کێکی تر له‌و لاپه‌رانه بخوینیته‌وه که له سووتان رزگاری کردبوون، به‌راستی یا به‌رواله‌ت به‌هۆی تاپۆیه‌کی سه‌یره‌وه که له‌به‌ر چاوی هه‌مووان خۆی دهرخست، له خویندنه‌وه راپه‌سته: له‌سه‌ر ئه‌و ته‌خته‌به‌رده‌ی که له‌ژێریه‌وه قه‌بری شوانه‌که‌یان هه‌لده‌که‌ند، مارسیل هه‌ر به‌و جوانییه‌ی که باسیان ده‌کرد ئاشکرا بوو. ئه‌وانه‌ی که نه‌یایدیتبوو ده‌بێدنه‌نگی سه‌رسورمان و ته‌حسینکردندا خیره (*) بووبوون و چاویان تیی بریبوو و سه‌رسورماوی ئه‌وانه‌ی له پێشداش دیتبوویان له‌وانی تر که‌متر نه‌بوو. به‌لام ئامبرواز هه‌ر که چاوی پێ کهوت به‌ده‌نگیکی پر له نه‌فره‌ت و بێزاری ده‌نگی هه‌لبێری و گوتی: «ئهی سه‌وسمار و هه‌حشی کۆساران که به‌نیگایه‌کت سه‌رتاسه‌ری ئه‌م چیا و کویستانه ژه‌هراوی بووه، ئایا هه‌روا به‌هه‌له‌که‌وت بێره‌دا راده‌بری یا هاتووی ببینی بوونی تۆ لێره خویننی دلی ئه‌و چاره‌په‌شه که کوشته‌ی عیشقی تۆیه، چون وه‌جۆش دینی و جاری ده‌کا؟ هاتووی تا بۆ دل‌ره‌قییه‌کانت چه‌پله‌ لئی بده‌ی و به‌جه‌فاکاریه‌کانی خووی خوینخۆری خۆت بنازی؟ هاتووی تا وه‌ک «نیرۆن» یکی سه‌ته‌مکاری تر له‌سه‌ر ته‌پۆله‌که‌وه شاری رۆمی خۆت ده‌گر و بلێسه‌ی بێدادی خۆتدا ته‌ماشایه‌که‌ی؟ و یا هه‌ر وه‌ک کچی ناجسنی «تارکن» (۱۲۷) که ته‌رمی باوکی خۆی خسته ژێر پێلاقه، ده‌ته‌وئ تۆش ئه‌و ته‌رمه‌ بکه‌یته ژێر پێته‌وه؟ زوو پیمان بلئی بۆ هاتووی و له گیانی ئیمه چیت ده‌وئ؟ چونکه ئیمه هه‌موومان ده‌زانین که کریزۆستۆم ده ژیانی خۆیدا هه‌رگیز له‌فه‌رمانت سه‌رپێچی نه‌کرد، منیش پاش ئه‌وی هه‌رواده‌که‌م. کاریکی واده‌که‌م که هه‌موو دۆسته‌کانی سه‌ر بۆ فه‌رمانت دانه‌وین. مارسیل جوابی داوه: «ئهی ئامبرواز من بۆ هیچ کام له‌و شتانه تۆ باسیان ده‌که‌ی، نه‌هاتووم؛ هاتووم تا خۆم داکوکی

۱۲۷- لێره‌دا خۆ به‌زانا زانیانی ئامبرواز هه‌له‌یه، چون تارکن باوکی Tullia نه‌بوو، به‌لکو می‌ردی ئه‌و بوو. توولیاش نه‌بوو که ته‌رمه‌که‌ی خسته ژێر پێی خۆی، به‌لکو ته‌رمی می‌رده‌که‌ی خۆی «سروئۆس توولۆس»ی خسته ژێر پێی. (لووی و یاردۆ)

له خۆم بکه‌م و به‌هه‌موو ئه‌و که‌سانه‌ی من به‌باعیسی مه‌رگی کریزۆستۆم ده‌زانن، به‌سه‌لمینم که تا چ رادیه‌ک به‌هه‌له‌ چوون. که‌وابوو له هه‌موو ئێوه ئه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی لێره حازرن، تکاده‌که‌م به‌وردی گوئی له‌قه‌سه‌کانم رابگرن. سه‌لماندنی راسته‌قینه‌یه‌ک که خاوه‌ن دلان ده‌یزانن نه‌ پێویستی به‌کاتی زۆر، نه‌ پێویستی به‌قه‌سه‌کردنی زۆر هه‌یه. خاوی مه‌زن، وه‌ک ئێوه ده‌لێن، منی جوان ئافراندوو و ئه‌و جوانییه‌ به‌و بارستایه‌یه که ئێوه نه‌توانن خۆ رابگرن، وادارتان ده‌کا منتان خۆش بوئ و ده‌به‌رانبه‌ر خۆشه‌ویستی خۆتاندا له منتان ده‌وئ منیش ئێوه‌م خۆش بوئ. من به‌و هۆشه‌بنه‌ره‌تی و خوا پێداوه‌ی که هه‌مه، ده‌زانم که هه‌ر شتیکی جوانه‌ مرو‌ف خۆشی ده‌وی. به‌لام تیی ناگه‌م بۆچی که‌سیک که به‌خاتری جوانی خۆی خۆشه‌ویسته، مه‌جبوره‌ ئه‌و که‌سه‌ی خۆش بوئ که ئه‌وی خۆش ده‌وئ، ئه‌وه له کاتیکدا یه‌ که‌رنگه‌ ئه‌وه‌ی که جوانی خۆش ده‌وئ خۆی، ناحه‌ز و دزیویی. به‌لئی چون ناحه‌ز حه‌قی خۆیه‌تی لئی بێزار بئی، شایسته نییه که بێژین من تۆم خۆش ده‌وئ، چونکه جوانی، تۆش ده‌بئی منت خۆش بوئ هه‌ر چه‌ند ناحه‌زم. ئیستا وای دابنێن که جوانی ده هه‌موواندا یه‌کسان بئی. ئه‌وه نابێته به‌لگه‌ که‌ویستن ده هه‌موواندا به‌یه‌ک ئه‌ندازه بئی. چون ئه‌وین له هه‌مووچه‌شنه جوانییه‌کدا سه‌ره‌له‌نا‌دا. جوانی واهه‌یه که بئی ئه‌وه‌ی ئیراده و خوازی مرو‌ف بکیشیته ژێر فه‌رمان، حه‌ز ده‌به‌خشیته چاوان. ئه‌گه‌ره‌هه‌موو جوانییه‌ک کاریگر بووبوویه و دل‌ه‌کانی کیشابا ناو که‌مندی خۆیه‌وه دنیا یه‌که‌پارچه ده‌بووه شو‌ر و غه‌وگا و ویسته‌کان بئی ئه‌وه‌ی رێباز و ریکاریکیان بئی، ویک ده‌که‌وتن و تیکه‌وه ده‌پێچران. چونکه کاتیک جوانییه‌کان له ئه‌ندازه به‌ده‌ر بوویان تاسه‌و مه‌یله‌کانیش له ئه‌ژمار به‌ده‌ر ده‌بوون. له کاتیکدا من بیستوومه ئه‌وینی راستین دابه‌ش ناکرئ، ئه‌وینی راستی ده‌بئی خۆت هه‌لی بژی و به‌زۆر نابئی. ئیستا که‌وا یه‌ و پێشم وایه دروست وایه، ئه‌دی بۆچی ئێوه هه‌ر له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هاوار ده‌که‌ن که منتان زۆر خۆش ده‌وئ، دلی من مه‌جبوره‌ ده‌که‌ن که به‌زۆر سه‌رتان بۆ دانه‌وین، پیم بلین بزانه‌م ئه‌گه‌ر خوادای مه‌زن منی ناحه‌ز ئافراندا ئایا من مافی ئه‌وه‌م هه‌بوو بلیم بۆ منتان خۆش ناوئ؟ له لایه‌کی تریشه‌وه ئێوه ده‌بئی سه‌رنج به‌م نوکته‌یه‌ بدن که من ئه‌م جوانی و جه‌ماله‌م بۆ خۆم هه‌له‌بژاردوو، به‌لکو په‌روه‌ردگار به‌که‌رمی خۆی ئه‌م جوانییه‌ی ئه‌م جۆره که‌هه‌یه، به‌من به‌خشیوه، بئی ئه‌وه‌ی له لایه‌ن منه‌وه داخواییه‌ک یا هه‌لبێژاردنیک کرابی و هه‌روه‌ک ناتوانین مار له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ژه‌هری کوشنده‌ی ده‌ زاریدایه لۆمه بکه‌ین، چون سه‌روشته که ئه‌م ژه‌هره‌ی پێ داوه، منیش نابئی به‌بۆنه‌ی ئه‌م جوانییه‌ی که پیم به‌خشاوه، سه‌رزهنیشت بکه‌ن. جوانی ده‌ژنی نه‌جیبدا، وه‌ک ئاگریک

دهچى كه دهستی پى پاناگا و هشمشیریک دهچى كه له گوشهیهك فرى دراى. ئەگەر كه سێك له دووشتە نزیك نه بێتەوه نه ئاگره كه دهیسووتینى و نه شمشیره كه زامارى دهگا. شهرافهت و تهقوا زینهتی رۆحن و له شیک ئەو دوو تایبهتمهندییهی تیدا نه بێ، دهتوانى جوان بێ، بهلام نابى جوان بى. ئیستا كه شهرافهت له زومرەى خهسلهته پاكهكانه و زۆتر له ههمووشت لهش و گیان دهرازیتهوه، بۆچی دهبى ژنیک كه له بهر جوانی خوی ناویانگی رۆیشتوو، بۆ رازی کردنی ههواوههوسى پیاویك كه تهنیا له بهر ههوس دهیهوى شهرافهتی ئەو ژنه بهتالان بهرئى، لى بى بهش بى؟ من ئازاد هاتومه سهەر ئەو دنیایه و بۆ ئەوه بتوانم ژيانیکى ئازاد و پاک و خاویتم هه بى، تهنیايم له گوشهى بیاباندا ههلبژاردوو. هاوونشینی من دارهکانی ئەو چیاپانه و ئاوینهشم ئاوی زولالى ئەو روبرارانهیه. من دهرده دلى خۆم بهو دارانه دهلیم و جهمالی خۆم بهو ئاوانه نیشان ددهم. من ئەو ئاگره دووره دهستوه ئەو شمشیره ههلهپهسیراوم. ئەوانهى من بهیهك نیگا عاشقی خۆم کردوون، بهو قسانهى بۆم کردوون له بهههله چوون رزگارم کردوون و ئەگەر ههوهسهکانی ئادهمی تهنیا له هیوا هیز وهردهگرن، من چون نه بهکریزۆستۆم هه رگیز كهترین هومیتم داوه و نه بههیچ كهسى تریش، دهتوانین بلین كه مهركی ئەو بى نهوایه له پیداکریی خوی بووه نه له جهفای من. ئەگەر رهخنه لى بگرن و بیژن كه نییهتی ئەو خیر بووه و بهو دهلیله من دهبوایه سههری بۆ دانهویتم، دهجاویدا دهلیم، من ههەر له بن ئەو گابهردهكه خهریکن گۆری بۆ ههلهدهکهتن کاتیک له نییهتی پاکى خوی ئاگاداری کردمهوه پیم گوت كه نییهتی منیش ئەوهیه كه له تهنیایى رههای ئەبهیدا رۆژگاری خۆم بهرمهسههر و تهنیا خاکی گۆر دهتوانى لهشی جوان و دهست لى نه دراوی من ده ئامیز بگرى؛ ئیستا ئەگەر ئەو پاش ئەو جوابهى من كه دهبوایه چاوی قووچاوی بکاتهوه، خوی ویستوویه پیداکری بکا و لۆتگهى خوی روو بهتۆفان بهریته پیش، ئایا هیچ جیگهى سههرسورمانه كه لۆتگهكهى له گیتراوی دهریای بى ته دبیر خۆیدا غهرق بوو بى؟ من ئەگەر فریوم دابا خۆم بهخهتابار دادنا و ئەگەر ئارهزویى ئەوم براروده کردبا له پهیمانی پیرۆزی خۆم پاشگهز دهبوومهوه. ئەو باوهكو له بهههله چوون هاتبووه دهرهوه پیداکری کرد و بى ئەوهی نهفرهت کرابى ناهومیتم بوو. ئیستا داوهرى بکهن ئایا ئینسافه من بهخهتاکار بزائن؟ ئایا من كه سێكم فریوداوه كه شكایهتیکى لیم هه بى؟ ئایا وهعهدهیهكم داوه وهفام پى نه کرد بى؟ كه سێكم بانگ کردووته لای خۆم كه دلگهرمم کرد بى؟ رووی خۆشم بهكس نیشان داوه كه هیوایهك له دلیدا چهكهره بکا؟ كهوابوو كه سێكى نه بهلینى شتیکم پى داوه، نه بۆ لای

خۆم هیناوه، نه فریوم داوه نه ههلم بژاردوو، مافی ئەوهی ههیه بهزالم و پیاو کوژم بزانی؟ خوداوهند تا ئیستا نهیویستوو كه من بهحوکمی تهقدیر كه سێكم خۆش بوى. كهوابوو گومانى ئەوه كه كه سێكم بهمهیل و ههلبژاردنی خۆم خۆش بوى، گومانیکى خهتایه، ئەم قسانه راگهیاندىکی گشتیه بهههموو ئەو كهسانهى كه بهسهلیقه و چیتى خویان منیان خۆش دهوى و دبانهوى دلیم لى بستین تا بزائن ئەگەر له مهو پاش كه سێك بۆ من بمرى، مهركی ئەو نه له ههسوودییه و نه له نهفرهت. چون ژنیک كه كهسى خۆش ناوى، ناتوانى ههسوودی هه لگرسینى و روون کردنهوه و له ههله دهرهینانى كهسهكان بهمانای بیزاری لهوان نییه. كه سێك كه پیم دهلى سووسمار و درندهى خوین خۆر وا باشتره وهك گورگی دیتبى یا بوونهوهریکی نهفرهتلیکراوی تووش هاتبى له من دوور كهویتتهوه و خوی دهرباز بکا. كه سێك كه بهبى وهفام دهزانی، با وه دوام نهكهوى. كه سێك كه بهناجسن و ناجۆرم دهزانی، با خوی دهن ههلهقهوتینى و ئەگەر زالم و غه دارم باوه شوینم نهكهوى. ئەو جانهوهره خوین خۆره، ئەو سووسماره، ئەم غه داره، ئەم زالمه نابهكاره، ئەو بوونهوهره پر رهمز و رازه هیچ نایهوى وهداوى كهس كهوى و دهگه ل كس ناشنا بى. ئەگەر بى ئۆقره بى و ههوهسى ناگرین بووته هوی مردنی کریزۆستۆم ئایا گوناھى ئەخلاقى نه جیبانه و حهیا و خۆراگری منه؟ من ئەگەر بمهوى عیسمهتی خۆم دهنیو دارستان و لیروهارى ئەم شوینه خهلوته و چۆلگهیهدا بپاریزم، كه سێك كه دهیهوى دهنیو پیاوانیشدا ئەو عیسمهته راگرم، ئەوی بۆ خوی دهیهوى ئەوم لى بفرینى؟ وهك ئیوه هه مووتان ئاگاردان من خۆم خاوهنی مال و سامانم و ته ماعم دهمالی كهس نه کردوو. وه زعی من، منى ئازاد پهروهرده کردوو و پیم خۆش نییه بهنده و غولامی كهس بم. من نه كهسم خۆش دهوى و نه له كهسیش بیزارم. هیچ كهس ناتوانى بلى كه سێك فریو ددهم و یهكى تر دهلاوینمهوه. یا بهریشی یهكیتك پى دهكهتم و رووی خۆش نیشانی یهكى تر ددهم. هاوده می بى شیله و پیلهم دهگه ل كچه شوانهكان و ئاگاداری له بزنهكانم بۆ دلخۆشیی من بهسه. ئەم كیوه پانه جیگهى جهولهی ههوهسهكانمه و ئەگەر جاروبار ئەم ههوهسه سانه له سنووری ئەم كیوانه ویتوهر دهچن له بهر ئەوهیه كه جوانی ئاسمانی شین یانی یهكهمین و ئاخیرین ئارامگی رۆح باشتر ببین.

کاتیک كچه شوان له گوتنی ئەو قسانه تهواو بوو بى ئەوهی چاوهروانی هیچ وهلام یک بى رووی وهرگتیاو ده چترتین بهشی جهنگه لدا كه لپالی چیاى داپۆشیبوو له بهر چاوان ون بوو و ههموو ئەو عالهمهى دهئافه رینی كهمالی خۆیدا بهجى هیشته. دهستهیهك كه تیری چاوی شههلاى ئەو په ریهی دلى پیکابوون، بى ئەوهی سهرنج بدهنه قسهکانی، تهکانیکیان

لهخۆدا و كهوتنه پهی سهر و شوینی. بهلام ههر دهگه‌ل ئهوهی دۆن كیشۆت لهنییهتی ئهوان بهئاگا هاتهوه مهیدانی بۆ نیشاندانی پالنهوانهتی خۆی بهمهبهستی یارمهتی گهیاندن بهو كچانه كه بهیارمهتی ئهو نیازیان ههیه، ئاماده دیت. لهبهر ئهوه دهستی بۆ مشتووی (*). شمشیر برد و بهدهنگی بلند هاواری كرد «ههركهس له ههر توێژ و پله و پایهیهكدا بێ نایێ وهداوی مارسیلی جوان و لهبهر دلان بکهوێ، دهنا رق و كینهی من وهخه بهر دینێ و دهگه‌ل قههر و غهزهبی من رووبهروو دهبیتهوه. ئهوه بهدهلیلی بههیز روونی كردهوه كه دهمه‌رگی كریزۆستۆمدا بیگوناهاه. پیتی نیشان داین كه تا چ رادهیهك له فكري دابینكردی ویستی ئه‌وینداراندا دووره‌په‌ریزه. كه وا بوو بهجیگه‌ی ئهوهی بهشوینیدا برۆن و بهداوی بکهون، حهق ئهوهیه كه ههموو نفووسی پاك و شه‌ریفی ئهم جیهانه قه‌در و ریزی بگرن و ئافه‌رینی پی بلین. چون بیگومان ئه‌و ته‌نیا ژنیكه كه بهو نییه‌ته پاكانه‌وه رۆرگار تی ده‌په‌رینی.»

چ بههۆی هه‌ره‌شه‌كانی دۆن كیشۆت یا به‌خاتری ئهوهی كه ئامبرواز خواهیشتی كردبوو كه ههموو ئه‌ركی خۆیان به‌رانبه‌ر به‌دۆستی جوانه‌مه‌رگ و بیمرادی خۆیان تا ئاخیری ئه‌نجام بدن، هیچ كام له شوانه‌كان تا ته‌واو بوونی كاری هه‌لکه‌ندنی گۆر و سووتاندنی لاپه‌ره شیعهره‌كانی كریزۆستۆم و ئه‌سپاردنی جه‌نازه به‌خاك له جی خۆیان نه‌بزووتن؛ ئه‌و كاره‌ش ئه‌وه‌نده غه‌مبار و دل‌ه‌ژین بوو كه فرمی‌سکی به‌چاوی هه‌موواندا هینا خوار. قه‌بره‌كهیان به‌ته‌خته‌به‌ردیگی پان داپۆشی تا ئه‌وه‌مه‌ی كه له كاتی خۆیدا به‌رده قه‌بریگی بۆ بتاشن و به‌تكای ئامبرواز ئهم شیعهرانه‌ی له‌سه‌ر هه‌لکه‌ن:

«ئیره ئارامگای له‌شی سارده‌وه‌بووی ئه‌وینداریگی نامراده كه شوانی کرد و بوو به‌قوربانیه‌کی ئه‌وینی بی سهره‌نجام.»

«ئهم نامراده له بیدادی دل‌به‌ریگی بی‌وه‌فا گیانی له ده‌ست دا كه سولتانی ئه‌وین داووده‌زگای مله‌وری خۆی به‌ده‌ستی ئه‌و ده‌ه‌ریمی ئیمپراتوری خۆیدا په‌ره پی دده‌ا.»

پاشان گول و لق و گه‌لايه‌کی سه‌وزی زۆریان به‌سه‌ر گلکۆکه دادا و ههموو شوانه‌كان پاش نیشاندانی هاوهردی ده‌گه‌ل ئامبرواز، یه‌ك یه‌ك و دوو مال‌اواییان کرد و رۆیشتن. ویوالدۆ و هاو‌ریکه‌شی هه‌ر وایان کرد. دۆن كیشۆتیش به‌نۆبه‌ی خۆی له میزبان و موسافیران ئیزنی خواست و كه‌وته ری. موسافیران لیان ویست ده‌گه‌ل ئه‌وان بپرواته شاری (سیویل) و به‌ئاگادارییان گه‌یا‌ند كه ئه‌و بۆ زۆر و زه‌وه‌ندی كارو رووداوی پالنه‌وانی له جیهاندا بی وینه‌یه. چون ده‌هه‌ر شه‌قام و كۆلانیکیدا رووی تی كه‌ی رووداوی جۆراجۆر

چاوه‌روانی مه‌ردی مه‌یدانه. دۆن كیشۆت له لوتف و مه‌رحه‌مه‌تی ئه‌وان سپاسی کرد و گوتی چون ده‌لین کیو پاره‌كانی ئه‌و ده‌وریه‌ره دز و پیگری زۆر تیدایه تا ته‌واوی ئهم هه‌ریمه له‌وان خاوین نه‌كاته‌وه نایه‌وێ و نای بپرواته سیویل.

موسافیران کاتیک له‌نییه‌تی باش و خیرخوازانه‌ی ئه‌و ئاگادار بوونه‌وه. نه‌یانویست له‌وه زۆتر زه‌حمه‌تی بدن و پاش ئه‌وه‌ی ئه‌وجاریش مال‌اواییانکرد ریگه‌ی خۆیان گرت به‌ر و له ریگادا زۆتر باسی مارسیل و کریزۆستۆم وشیت بازییه‌كانی دۆن كیشۆتیان ده‌کرد. دۆن كیشۆت ته‌مای گرت بپرواته سو‌راگی مارسیل و خۆی بکاته خزمه‌تکاری ئه‌و، به‌لام رۆرگار به‌مه‌یلی ئه‌و نه‌جوولاه و هه‌روه‌ك له درێژه‌ی ئه‌و داستانه راسته‌قینه‌یه كه به‌شی دووه‌می لی‌ردها کۆتایی پی دی، ده‌بیین.

رۆسینانت له ناکاو وههوههس كهوت كه بچیتته زگ ماینان و نه پانی (*). خۆی نیشان بدا. هەر كه بۆنی ماینهكانی كرد دهستی له خولق و خووی هه میشهیی هه لگرت و به رهو ماینهكان دزه (*). كرد و هه وهسی عاشقانهی خۆی پێ نیشان دان. به لام ماینهكان كه زۆر برسی بوون و زۆرتر دهفكری زگیان (*). دابوون به جووته و له قه و گاز گرتن پیشوازیمان له رۆسینانت كرد و وهایان شپرزه كرد كه تهنگه و پالووی زین چكرا و خۆیشی به پروتی به عهزیدا كهوت. به لام به دبه ختییهکی تریشی ده پێشدا بوو، قه تارچییهكان تا دیتیان كه ئه وهپهوی دهستدریژی به ماینهكانیان بكا، دهستیان دا پهیاغان و ئه وهندهیان كوتا، چی وای نه مابوو هەر چوار پهلی دهحه واكهن. دۆن كیشۆت و سانكۆ كه له دوره وه ئه مه حاله ته دلّه ژینیهی رۆسینانتیان چاوی پێ كهوت به هه شتاوان (*). خۆیان گه یانده مه عه ركه و دۆن كیشۆت به مه پته ره كهی گوت:

«هه قال سانكۆ، ئه و جۆرهی من ده بیبیم ئه مه جماعه ته له تافیفه ی پالّه وانان نین، به لكو هیندیک زو درۆزن و جهرده ی ناقابیلن، كه وابوو تو ده توانی به خاترجه می و به مه یلی دلی خۆت ده ته میكردنیاندا یارمه تیم بدهی تا تۆله ی ئه مه ته وهین و ده ستدریژییه ی به رۆسینانتیان كرد، بكه ینه وه. سانكۆ گوتی: ئه رباب تۆله ی چ شتیکیان ده توانین لێ بستینینه وه؟ ئه وان بیست كه س و ئیمه دوو نه فەر، نه وه لالا نه فەر و نیویك! دۆن كیشۆت گوتی «من خۆم ته نیا به سه د نه فەر هه م!» و بێ ئه وهی قسه یه كهی تر بكا، دهستی بۆ شمشیر برد و هیرشی برده سه ر یانگواسیه كان. سانكۆش كه به ئازایه تی ئه رباب وه غیره ت كه وتبوو په لاماری دان.

ده په كه م په لاماردا، دۆن كیشۆت زه بریکی وه ها كاری به شمشیره كهی له په كێك له قه تارچییه كان دا كه كوله نجه چه رمیه كهی به ری دادری و به شیک له شانیشی له له شی جوێ كرده وه. یانگواسی كه دیتیان باوه كو ژماره یان زۆره ئه و دوونه فەر خه ریکن كاره كهی پیس ده كه ن (*). دهستیان دا چۆماغ و وه خۆ كه وتن. وێگرا ئه و دوو كه سه یان گه مارۆ دا و به داران وه رگه رانه سه ر و پشت و كه له كه یان. راستیه كهی وای لێ هات كه له گه ری دووه مدا، سانكۆ به زه بری چۆماغان كه وته سه ر عه رز و دۆن كیشۆتیش به هه موو ئازایه تی و شه ركه ری خۆیه وه حالۆرۆژی له سانكۆ باشتر نه بوو. قه زاقه در وای هینا پێش كه ئه ویش له به ری ئه سپه كهی كه هینتا نه یوانیوو هه ستیه وه سه ری، به بیهوشی بكه ویتته سه ر زه وی. ئه م دیمه نه په رده یه ك بوو كه نیشانی ددا چۆماغ به ده ست جماعه تیک توو په ویه و چ كاره ساتیک ده خولقینێ. ئه و جار یانگواسیه كان كه دیتیان كاریکی زۆر وه حشیانه یان

له مه ر رووداوی دلّه ژینی تیکه له چوونی دۆن كیشۆت

ده گه ل چه ند كه سیك یانگواسی^(۱۲۸) نانه جیب

حه كیمی زانا سه یده كامید كوری ئه نجه لی ده گێریتته وه كاتیک دۆن كیشۆت ده گه ل میزبانه كانی خۆی و هه موو ئه و كه سانه ی كه ده رپۆره سمی به خاك ئه سپاردنی جه نازه ی كریزۆستۆمدا به شدارییان كرده بوو مالاوایی كرد. ده گه ل مه پته ره كهی، خۆیان ده و میشه یه راكرد كه ماریسێل كچه شوانی جوان ده ویدا له به ر چاوان ون بوو بوو؛ به لام كاتیک پاش ئه وهی دوو سه عات ده و میشه یه دا به دوای ماریسێلدا هه موو شوپنیک گه ران و نیشانیکیان وه ده ست نه كه وت گه یشتنه میترگیکی سه وز و زه نویر كه چۆمیله كهی مه ند و ئارام به نیویدا تی ده په ری. چون هەر دووکیان ئه و شوپنه یان زۆر پێ خۆش و دلگر بوو، لێ بران كه چه ند سه عاتیکی خه و و هه سانه وهی قاوه لته ون (*). ده ویدا رابویرن، چون گه رمای نیوه رۆ و رده ورده له تاقه تی ده خستن (*). دۆن كیشۆت و سانكۆ دابه زین و رۆسینانت و كه ره كه یان به ره لا كرد تا به كه یفی خۆیان ده و چیمه ن و میترگه دا بله وه پین. خۆشیان هیرشیان بۆ خورچینه كه برد و ناغا و مه پته ر بێ هیچ ته شریفاتیك زۆر دۆستانه و خۆمانه دهستیان كرد به خواردنی ئه و نان و پخوره ی كه تێیدا بوو.

سانكۆ فكري نه كرده بووه كه رۆسینانت پاش به ند (*). یاده زبه ند بكا، چون ئه و حه یوانه ی ئه وه ند پێ نه جیب و دووره هه وه س بوو كه پێی وابوو هه موو ماینه كانی له وه رگاكانی «كۆردۆ» ناتوانن كه مترین هه وه سی فه حل بوون ده ویدا وه خه به ر بێن. به لام ته قدییر و شه یتان كه كه متر ده خه وی وایان دانا بوو كه ئه و رۆژه له هه مان دۆل و ده ردا په وه یه ك «ماینی گالیسی»^(۱۲۹) خه ریکی له وه ر بن. ئه و ماینانه ش ده ستیه كه قه تارچی ده گه ل خۆیان ده یان بردن كه عاده تیان وابوو له هه ر شوپنیک تووشی ئاوو شینایی هاتن راوه ستن و هیندیک به سه سینه وه. به هه لگه وت رییان ده ومیترگه كه وت كه دۆن كیشۆت له وێ بوو. ئه و جار

۱۲۸- یانگواسی Yangois یانی دانیشته وانی یانگواس Yanguas له هه ریمه كانی ولاتی سه گۆشی Sagovie ئه سپانیا. خه لکی ئه م ولاته زۆرتر كه ردار و قه تارچی بوون. (مۆریس باردۆن)

۱۲۹- خه لکی Galice شوپنیکه له ئیسپانیا. (محمه مد قازی)

کردوه، به په له پهل ماینه کانیان بار کرده ووه و تییان ته قاند و دوو پرووداوخوازه کانیان به برینداری و شهل و کوتی به جی هیشت.

یه کهم کهس که وه هوش هاته وه، سانکو پانزا بوو. کاتیک خوئی له تنیشت ئه رباب چاو پی کهوت به ئاه و ناله وه گوتی: «وای ئه ربابی خوئشه ویستم، سینویر دۆن کیشوئ... پاله وان هه بهو شیویه جوابی دایه وه: «چت دهوئ سانکو، براكه م؟ سانکو گوتی «دهمه ویست ئه گهر لهو شه ربه تی فیر بلاسه ت(*) به لاهه هه یه قومیک دوو قوم بدهیه ی به لکو هه م ئیسکه شکاوه کانی پی چاپینه وه هه م ماسولکه پچراوه کانم. دۆن کیشوئ گوتی: ئاخ! جا ئه گهر ئه و شه ربه ته م به لاهه هه بایه غه می چم ده بوو؟ به لام سانکو من به ئاینی پاله وانانی سه رگه ردان سویند ده خوئم ئه گهر ته قدییر به زمیک ترمان بو نه گپری، تا دوو رۆژی تر یا ئه و شه ربه ته دروست ده کهم، یا دوو دهستی خوئم ده پینم. سانکو گوتی: دوو رۆژ! ئه ی وای! مه گهر جه نابی پاله وان پیتوایه تا چهند رۆژی تر نه توانین له سه ر پی خوئمان راوه ستین؟ پاله وانانی شل و کوت گوتی: بو شه خسی خوئم ناتوانم بلیم چهند رۆژی تر به لام پیم وایه گوناھی ئه و به دبه ختییا نه ته وای به ستوی منه؛ چونکه نه ده بووایه شمشیر به پرووی که سانیکدا بکیشم که هیشتا نه گه یشتوونه ته پله ی پاله وانانی و بیکومان به سزای سه رکیشی کردن له یاسا کانی پاله وانانی بوو که خودای جه نگ ئه م تو له یه ی له من کرده وه. له م پرووه ئه ی برا خاس، سانکو! من ده موئ تو له شتیک ئاگا که مه وه که بو نه جاتی هه ر دوو کمان زۆر زۆر گرینگه و ئه ویش ئه ویه هه ر کات دیتت که سانیک نی ئاوا په ست و هیچه که و پوچه که جنیومان پی دده ن تو ئابی چاوه روان بی من ده ست بو شمشیر به رم و به زمی سه گیان(*) بو بگرم. تازه هه رگیز، حاشا من کاری وا بکه م! به لکو تو به ته نیایی هه لده کیشیه شمشیر و به دلخوازی خوئم به سزای کاری خوئیانیان بگه یه نه. به لام ئه گهر پاله وانانیک بگه نه فریایان ئه وده م منیش ده توانم زۆر چاک پشتیوانیت بکه م و هه ریه که ی به لایه کدا ره پی نیم. خوئو خوئ باش ده زانی و هه زار جارت دیوه که هیزی شانوباهوی من تا چ را ده یه که.» بیچاره پاله وان له و رۆژه وه که به سه ر بیسکایی دلاوه ردا سه رکه و تپوو هیشتا دهستی له به خودا هه لگوئن هه لنه گرتبوو.

به لام سانکو راو بو چوونی ئه ربابی زۆر پی خوئ نه بوو و به پیویستی زانی جوابی بداته وه، بو یه گوتی: «ئه ی سینویری به ریز، من پیاویکی ئارام و سه لیم و بی زهر م و ده توانم هه ر جنیویک به نه بیستوو دابنیم، چون عیالیکم هه یه ده بی نه فه قه ی بده م و چهند مندالی سه ر و پیچکه ش که ده بی گه وره یان بکه م. ئه گهر نه توانم بلیم ئه م ئه مره به لام

ده توانم بلیم ئه و نوکته یه ت له من له بیر بی، که من هه رگیز نه دژی کهسانی دزو درۆزن و خو پریلکه و نه پاله وانانی ناویه دره وه شمشیر ناکیشم وله م چرکه ساته وه تا رۆژی قیامه ت هه ر چه شنه ته وهین و ده ستر دژییه که که تا ئیستا کرد بیتیان یا له مه ودوا بیکه ن، له لایه ن هه ر که سیکه وه کراوه یا ده کری، چ گه وره بی چ چکۆله، ده وله مند بی یا گه دا، نه جیب زاده بی یا ره عیته، ده هه ر پله و پایه یه کدا بی، ده بیه خشم.»

ئه ربابی سانکو کاتیک ئه م قسانه ی بیست، گوتی «ئاه ئه ی پانزا به دل پیم خوئ بوو ئه وهنده م نه فه س بایه بمتوانیبا به دروستی قسانت ده گه ل بکه م و ئه م ده ردی بی ئه مانی که له که ی شکاوم، هیندیک هیدی باوه تا ده تو م گه یاندا که تو چنده به هه ل رۆیش تووی! باشه ئه ی خه تباری گونا هکار، ئه گهر شه بای ره حمه ت که تا ئیستا به پتچه وانه هاتوو ه ئه و جار به ره حمه ت روومان تی بکا و ئیمه له تووش بوونی تو فان و گه رده لولول بیاریزی و بمانگه یه نیتته قه راغ یه کیک له و دورگانه ی که وه دهم پی دابووی، کاتیک من ئه و دورگه یه فه تح بکه م و تو بکه مه ده سه لاتداری ویندهری، تو چوئت بو را ده بری؟ رهنگه نه هیلی ئه و دورگه یه بگرم. چون تو پاله وان نی و ناشته وئ بی و ئه و نازایه تی و غیره ته شت نییه که ده به رانبه ر ته وهین و جنیواندا له حه یسیه ت و حکومه تی خوئت به رگری بکه ی. جا با ئاگادارت که مه وه که ده ولاتان و مه مله که تانیکدا که تازه ده که ونه ده ست ده سه لاتداریک خه لکی ئه و جو ره جیگایانه نه ئه وهنده ئارام و له سه ره خوئ و نه ئه وهنده ش هه وادار(*) و لایه نگری فه رمانه وای تازهن که بلئی وه ک ماسنی(*) مه بیو وان و دزایه تی ناکه ن. که و ابوو ئه و ی شوینیک فه تح ده کا ده بی به بار ستای پیویست بزانی ولاته که به رپوه به ری و ده ویدا ئه وهنده غیره ت و پیاوه تی هه بی که کاتی سه ره لدانی هه ر چه شنه پروودایک په لامار بدا و به رگری بکا، سانکو گوتی: له مه ر ئه و ی که ئیستا به سه ر ئیمه هات زۆرم پی خوئ بوو ئه و ته دبیر و تیبینی و نازایه تییه ی که ئیشاره ت پی فه رموو هه مبووایه. به لام منی بیچاره له و حاله ته ی ئیستامدا زۆر تر پیداویستیم به داوود ره مان هه یه نه که نه سیحه ت و مه وعیزه. ئیستا باشتر وایه من و به ریزتان هه لستین و یارمه تی بده یین رۆسینانت هه ستینینه وه. هه ر چهند ئه و کلک به گووه شایسته ی ئه وه نییه. چون ئه و بوو که به ته یه لدانی داین و ئه و په نده ی به سه ر هیناین. من پیم و ابوو رۆسینانت وه ک خوئ سه لیم و ئارامه و قه ت چاوه روانی کاریکی وام لی نه ده کرد. راستی به حه ق گوتوو یانه: زۆر سالی پی ده وئ تا خه لکی بناسی و له م دنیا یه دا هیچ شتیک بو باوه ر پیکردن نابی. کی فکری ده کرده وه که پاش ئه و زه بری شمشیرانه که تو له سه ری کابرای چاره ره شت دا، به و هه رمه یه باره که

بگۆرپۆ و رهگباری کوتهک و تیلای بهسهر شان و نیوشان و کهلهکه و دهندهماندا بباری؟ دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ دیسان سهر و شان و پشت ئهستۆی خۆت بلّی که دهلّی خودا بۆ ئهم کوتهک خواردنانهی دروست کردوو، بهلام شان و پیلای من که ده ئهتلّهس و ههریری هولهنیدا گهوره کراوه، ئاشکرایه که تا زهمانیکێ دووردریژ ئهو ئیش و ژانهی لی تهواو نابّی. باوهرکه ئهگهر ئهم خهیاڵم نهکردبا چاوت لهمن بّی. دهلّیم خهیاڵ! ئهگهر یهقیتم نهبا که تهواوی ئهم ناخۆشی و گپیره و قهرقهشانه پتوهندیان بهشوغلی پالّهوانهتییهوه ههیه، ههر لیره جیبهجی له عهیبهتان دهبوومه دلّۆیک ئاو و بهعهرزیدا ده چوممه خوار! مهپتهر جوابی داوه: ئهراباب ئیستا که ئهم نامرادییانه بهرهمی بهرکهتی پالّهوانییه دهکری بفرمووی ئایا ههموو رۆژانی سالّ پیمان دهبرّی یا وهک خهرمان و دروینه وهزری تایبهتی خۆی ههیه؟ چون بهبیروباوهری من ئهگهر ئیمه دوو جارپتر بهمجۆره حاصل ههنگرین تههمنمان ناگاته ئهوهی حاصلی سپیهم بدرووینهوه. مهگهر ئهوهی خودای مهزن بهکههمی له براننههاتووی خۆی بگاته فریامان.

دۆن کیشۆت گوتی: «ههفالّ سانکۆ، بزانه که ژیانی پالّهوانانی سههرگهردان دهبواری ههزاران مهترسی و نامرادییایه. بهلام ههروهک ئهزموونی پالّهوانهتی که من سههرگوریشتهی زۆرانم لهبهره، نیشانی داوه. ههمووکات ئهو ئیمکانهشیان بۆ ههبووه که ببنه پاشاو ئیمپراتور و ئیستا ئهگهر ئهو دهرده ئازاری ئهوهنده زۆر نهبوویه داستانی چهند کهس لهوانم بۆ دهگتیرایهوه که بهزۆری باسکی خۆیان لهسهر تهختی سهلهتهنهت دانیشتون. تازه ههر ئهم پالّهوانانه پاش گهیشتن بهو پلهوپایه دیسان زۆر جار کهوتونهته رۆژه رهشی و ههستانهوتهوه، بۆ نموونه پالّهوانی دلاوه» ئامادیسسی گۆل»، جاریک وهدهست دوزمنی خوین خۆری خۆی «ئارکالاؤس» کهوت و ئهوه ههموو دهزانن که جادووگهر پالّهوانی دهزیندانی خۆیدا دهستبهسته کرد و پاشان ئهوی له یهکێک له کۆلهکهکانی قهسری خۆی شهتهکدا و زۆرتتر له دووسه تازیانهی (*) لی دا (۱۳۰). ههروهها نووسهریکی ئهمین و موعتهبههر حیکایهت دهکا «کاتیک فیبووسی» پالّهوان له قهلایهکدا کهوته نیو چالۆیکێ سهرداپۆشراو که لهسهر پتی ههلهکهندرابوو کهوته ژیرخانیک و دهویدا دست و

۱۳۰- ئامادیس دووجار وهدهست «ئارکالاؤس» ی Archalaüs جادووگهر کهوت. جاری یهکهم جادووگهر ئهوی تهلیسم کرد. جاری دووم ئهوی له شوپنیکێ وهک ژیرخانیکدا زیندانی کرد و برسی و تینوو دهویدا رای گرت: بهلام له داستانی ئامادیسدا باسی شیللاق لیدان نییه. (مۆریس باردۆن)

پیمان زنجیر کرد. لهوی تیکه لۆیکیان له بهفراو و ورده خیز له خوارهوهرا ده ورگی کرد کهچی وا نهمابوو پتی بمرّی و ئهگهر ههکیمیکی دۆستی خوی بههاواری نهگهیبایه پالّهوانی بیچاره تیدا دهچوو. لهو قهواره منیش رهنگه ههر ئهو بهلایانهم بهسهر بّی که بهسهر ئهو پیاوه گهواره هات و ئهوهی بزانه که ئهو تهوهین و سووکایهتییهی بهئوان کراوه بهئیمه نهکراوه. بهراستی سانکۆ من دهمهوی پیت بلّیم ئهگهر ئیمه بهئامراز و چهکیکهوه که دهدهست دوزمندا بووه، بریندار بووبین بههیچ کلۆجیک مایهی شهرمهزاری نییه و ئهو بابته بهروونی ده یاسای شهری تن بهتهنی پالّهواناندا هاتوو. دهویاسایه دا لهسهر ئهوه پیداکری کراوه که ئهگهر کهوش دروو بهقالبه کهوشیکی که دهدهستیدایه زهرهیهکه له یهکپتر بدا، ههر چهند بهراستی ئهو قالبه له داریش دروست کرابّی، ناتوانین بیژین کابرای زهر ویکهوتوو داری وی کهوتوو. من ئهو بابتهم بۆیه بهتۆ گوت که وا تّی نهگهی ئهگهر ئیمه دهو ههرایهدا کوتهکمان وی کهوتوو، تهوهین مان پّی کراوه، چون چهکی دهستی ئهم کابرایانه بیجگه له داری ماڵبهند (*) شتیکی تر نهبوو و تاو جیگهی که لهبیرم مابّی ههچکامیان خهنجهر، شمشیر یا قهمهیان بهدهستهوه نهبوو. سانکۆ گوتی: راست دهوی ئهوان فرسه تیان نهدامی تا له نزیکهوه ببینم، چون من هیشتا دهستم نهدابوووه چۆماغی خۆم که ئهوان بهپهیاغان بهسهرمدا رژان و وههایان کوتام که ئیدی چاوم هیچی نه دیت و نهمتوانی لهسهر پّی راوهستم و لیره دا و عهرزی که وتم. بیجگه لهوهش ئهوهی که من پّی نارحهتم ئهوه نییه که فکر بکهمهوه زهبری چوماغ تهوهینه یا تهوهین نییه، بهلکو ئیش و ئازاریکه که لهسهر لهشم بهجّی ماوه و تا ئهو رۆژی ئهو ئیشه دهشان و ملمدا ههبّی ئهو کارهساتم لهبیر ناچیتهوه.

دۆن کیشۆت گوتی: براهم سانکۆ، لهسهر ئهم حالّ و رۆژهشرا، ناچارم شتیک وهبیر بخرمهوه. له دنیا دا هیچ شتیک نییه که لهبیر نهچیتهوه و دهردیک نییه که مردن چارهی نهکا. سانکۆ گوتی: ئهی بابا! بهلام چ دهردیک گهورهتر لهوهی که فهرامۆش کردنی بهتپهر بوونی زهمان لهبیر بچیتهوه و بهمردن عیلاجی بکری؟ دیسان ئهگهر دهردی ئهمرۆی ئیمه لهوانه بوویه که بهدوو جار مههرهم لهسهردانان چاک ببايهوه، سهبر کردن کاریکی رهوا بوو، بهلام کهمکهم دیمه سههر ئهم باوهره که ئهگهر تهواوی مههرهمهکانی نهخۆشخانهیهکمان لهسهر برینان دابنّین دیسان بهس نییه که پتی ههستینهوه سهری.

دۆن کیشۆت گوتی: ئاخ ئهی سانکۆ، دست لهوههموو سکالا و گانزندهیه ههنگره و له بّی تاقهتی خۆت تاقهت و هیز وهدهست بّینه. واباشه لهمن پهند وهبرگری! با جارّی بچین

بزانین رۆسینانت ده چ حالیکدایه. چون ئه‌و به‌سته زمانه‌ش له‌و خه‌لات و به‌راته بئی به‌ش نه‌کراوه! سانکۆ گوتی: ئه‌گه‌ر واش بئی سه‌یر نییه! چون ئه‌ویش پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانه. به‌لام سه‌رم سوپماوه که که‌ره‌که‌ی من له‌م کاره‌ساته به‌سلامه‌تی ده‌رباز بووه و وه‌ک ده‌لایی له‌ حالیکدا ئیمه‌یان خوری شو‌ر کردووه، ئه‌و مسته‌کۆله‌یه‌کی وئ نه‌که‌وتووه! دۆن کیشۆت گوتی له‌ نامرادی و رۆژه ره‌شیدا، خودا ئه‌گه‌ر به‌حیکمه‌ت ده‌رکێک دا‌بخا، به‌ره‌حمه‌ت ده‌رگایه‌کی تر ده‌کاته‌وه! و ئه‌من ئه‌م په‌نده‌م بۆیه هیناوه که بلیم ئه‌م سه‌یوانه نه‌جیبه‌ده‌توانی کاری رۆسینانت بو من بکا و بمگه‌یه‌نه‌ته قه‌لایه‌ک که له‌وئ بتوانن برینه‌کانم ده‌رمان بکه‌ن و چاکم بکه‌نه‌وه. ئه‌وه‌ش بلیم من هیچ کات باره‌به‌ریکی وام به‌که‌م نه‌زانویه چون له‌بیرمه زه‌مانیک ده‌ کتیدا خویندووومه‌ته‌وه که «سیلن»^(۱۳۱) ئه‌و پیره دلۆفان و خو‌شه‌ویسته و زر باوکی خودای شادی کاتی ده‌چپته شاری سه‌د ده‌روازه^(۱۳۲) به‌ویقار و هه‌یه‌تیکی زۆره‌وه له‌سه‌ر پشتی که‌ریک پالی لئ دابوووه. سانکۆ گوتی: ره‌نگه هه‌روه‌ک جه‌نابی به‌ریزتانه‌وه‌مومون ئه‌و پیره پیاوه سواری که‌ر بووبی، به‌لام فه‌رقیکی زۆر هه‌یه له‌ نیوان ئه‌وکه‌سه‌یدا که ئاسووده سواری که‌ر ده‌بی و لاقه‌کانی به‌و به‌روه‌به‌ری که‌له‌که‌ی که‌ره‌که‌یدا شو‌ر ده‌کاته‌وه ده‌گه‌ل ئه‌و که‌سه‌ی وه‌ک جه‌والی ئاردی بیه‌او‌یژنه سه‌ر پشتی که‌ر! دۆن کیشۆت ده‌ره‌له‌بوو^(*) و گوتی: برینگه‌لیکی که له‌ شه‌ردا بکه‌ویته سه‌ر له‌ش جیگه‌ی شانازییه نه سه‌ر شو‌ری! که‌وابوو ئه‌ی هه‌قال سانکۆ له‌وه زۆرتر دمبه‌دمه‌م ده‌گه‌ل مه‌که، به‌پێچه‌وانه هه‌روه‌ک گوتم له‌جی خۆت راسته‌وه‌به و هه‌ر چۆنیک ده‌ته‌وئ سواری که‌رت به تا پیش ئه‌وه‌ی شه‌ودایی و ده‌و کونه‌جنده‌یدا^(*) غافلگیرمان بکا وه‌رئ که‌وین. سانکۆ گوتی: به‌لام من زۆر جار له جه‌نابنانه بیستووه که پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له‌سه‌ر ئه‌م عاده‌ته‌ن که شه‌وانه له بیاباندا و ده‌ژیر پرشنگی ئه‌ستیراندا دهنوون و ئه‌و کاره‌یان زۆر پئ خو‌شه. دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌م کاره کاتیک رووده‌دا که یا عاشق بن یا چاره‌یان نه‌بی و به‌راستی ئه‌تۆ زۆر جوانت گوت، چون ده‌گتیرنه‌وه فلان پالئه‌وان دووسالی ته‌واو و بئ ئه‌وه‌ی گراوییه‌که‌ی ئاگای لئ بووبی له به‌رتاوا یا ده‌سیبه‌ردا؛ ده‌گه‌ل ره‌شه‌باو تۆف و تۆفان، له‌سه‌ر ته‌فته‌قه به‌ردیک ما‌بیته‌وه. یه‌کێک له‌م چه‌شنه پالئه‌وانانه ئامادیس بوو که له‌و زه‌مانیدا ناوی خۆی نابوو «بۆتی نئ برو» Beau Ténébreux له‌سه‌ر ته‌فته‌قه‌به‌ردیکی به‌ناوی

۱۳۱- Siliéne خودا وینه‌ی فریژییه و می‌ردی «ساتیر» دایه‌ی باکوس که خودای شه‌راب بووه.

۱۳۲- روون نییه مه‌به‌ست سه‌د ده‌روازه‌ی شاری تیب له یۆنانه یا شاری تیب له میسر. (مۆریس باردۆن)

«ته‌فته‌قی فه‌قییر» Rochepauvre دانیشته و نازانم هه‌شت مانگ یا هه‌شت سا‌ل - باشم له‌بیر نه‌ماوه - هه‌ر له‌وئ نه‌بزووت. ئه‌وه‌ش بابزانین که ئامادیس به‌هۆی جه‌فارکارییه‌ک له گراوییی خۆی «ئوریان» Oriane دیتبووی و من نازانم مه‌سه‌له‌که چۆن بووه، ئه‌و چله‌یه‌ی کیشاوه. به‌لام ئه‌ی سانکۆ، جارئ واباشتره له‌و باسه ده‌ست هه‌لبگرین و پیش ئه‌وه‌ی به‌لایه‌کی وه‌ک رۆسینانت به‌سه‌ر که‌ره‌که‌ش بئ، ئه‌و قسانه بپرینه‌وه. سانکۆ گوتی: ئه‌ی خودا نه‌کا! گوئی شه‌یتان که‌ر!

پاش ئه‌وه‌ی سی جار هه‌ناسه‌ی هه‌لکیشا و شیست جار ئاخ و ئۆخی کرد و سه‌دویست جار جینیۆی دا، دوعای خراپی له‌و که‌سانه کرد که ئه‌و رۆژه‌یان به‌نسب کردووه. سه‌ره‌نجام به‌له‌قه‌له‌ق له‌جی خۆی هه‌ستا، به‌لام هیشتا ته‌واو راست نه‌بووبوووه که له نیوه‌یدا تاقه‌تی نه‌ماو و پشتی وه‌ک که‌وانی ویکه‌اتوو لئ هات وئیدی نه‌یتوانی ته‌واو راست بیته‌وه به‌و حاله ناله‌باره‌وه ناچار بوو که‌ره‌که‌ی بگرئ و ئه‌وئ رۆژی که‌ر له هه‌موو رۆژان باشتر له‌وه‌رابوو و بیره‌وه‌به‌یدا رۆیشتبوو. هه‌ر چۆنیک بوو که‌ری هه‌وسار کرد و کورتانی هاویشته سه‌ر پشت و ته‌نگه‌ویالانی لئ کیشا. پاش ئه‌و رۆسینانتی هه‌ستانده سه‌رپئ، وه ئه‌گه‌ر ئه‌و به‌سته‌زمانه زبانی سکالا‌کردنی هه‌بووایه، ده به‌رانبه‌ر ئه‌رباب و مه‌یته‌ردا زبانی شکایه‌ت و ره‌خنه‌ی ده‌کرده‌وه سه‌ره‌نجام سانکۆ دۆن کیشۆتی سواری که‌ره‌که‌ کرد و هه‌وساری رۆسینانتیشی له کورتانی که‌ره‌که‌ی به‌ست تا ورده‌رده به‌دوایاندا بئ، خۆیشی هه‌وساری که‌ری به‌ده‌سته‌وه گرت و له پیشه‌وه بۆ لایه‌ک که‌پتی وابوو ده‌گاته شارییه‌ک وه‌ریکه‌وت. خودا‌وراستان پاش سه‌عاتیک رپپیان، به‌خت که ئه‌وجار رووی جوانی خۆی دهناند، له ناکاو ئه‌وی گه‌یاند هه‌شاریه‌ک و له قه‌راغ ریگا‌کاش کاروانسه‌رایه‌کی لئ بوو که به‌پێچه‌وانه‌ی گومانی خۆی، به‌بروای دۆن کیشۆت قه‌سریکی به‌شکۆ بوو: سانکۆ پئی وابوو ئه‌وه کاروانسه‌رایه، به‌لام دۆن کیشۆت ده‌یگوت نه‌خیر ئه‌وه قه‌سه‌ره و ئه‌و شه‌ره دندووکه‌یه هه‌ر درپژه‌ی کیشا تا هه‌ر دوو کیان گه‌یشتنه ده‌رکی کاروانسه‌را. له‌وئ سانکۆ بئ ئه‌وه‌ی ده‌لیلیکی تر بیته‌وه به‌قافله‌ی خۆیه‌وه وه ژوور که‌وت.

وهجول(*) دهچوو و ئهوهندهش زوور و گلووگلوو بوو كه دهستت پيدا دهكيشا دهتگوت لهجيات لۆكه ورکه بهرديان تى کردوو و تهنيا له چهنه جيگهوه كه دوشهگهكه کون بووبوو دهترانى ئه و گلووگلووه هي گلوؤله خوربي شى نه كراوهوى ناوهوهيهوه. دوو ليفه له چهرمه گاو و ليفهيهكى پارچهيى كه ئهوهنده كۆن بوو ههموو نهخهكانى دهژميردان. به لى جا لهسهر ئهوجيوانه بوو كه دۆن كيشۆت بوى تخيل بوو و دهستبهجى ژنى كاروانسهرادار و كچهكهى له بهر رووناكيى چراههكى كه ماريټونون Maritonne ژنه خزمهتكاره ئاستوريبه كه راي داشتبوو، سهرا پاي نهجيب زادهيان مه رههه كرد و نيوهنمهكيان(*) لهسهر دانا.

دهگه ل ئه و پيراگه يشتنه دا، ژنى كاروانسهرادار چون ديتى كه گه لىك جيگاي بهدهنى دۆن كيشۆت رهشوشين هه لگه راوه پرسى: «ئهوه كه زۆرتر وهجيگاي دار و كوتهك دهچى تا بهر بوونهوه له بهر زايى؟ سانكو گوتى: به لام لهسهر ئه م ويچوونه شرا ئه وانه شوينى كوتهك نين. به لكو ئه و بهردهى كه پالهوان به سهريدا كهوت زۆر كونجيكونجى(*) و ناساف بوو و ههريهك له و بهرده دهريه يوانه شوينىكى لهسهر لهشى بهجى هيشتووه» پاشان دريژهى پى دا: «ئهى خاتوون ئه گهر بۆ بهريزان زهحمهت نه بى، كاريكى وا بكه كه ميك له و مه رهه مه بمينيته وه، چون من يهكيك دناسم كه پهنگه ئه وهى دهنينيته وه بهدهردى بخوا. ئاخىر كه له كه كانى منيش هينديك ده برژينه وه. ژنى كاروانسهرادار گوتى: «بۆ مه گهر تۆش هه لدايراي؟ سانكو گوتى: راستيه كهت بوى نا، به لام كه ئه ربايم هه لدايراي له بهر حهول و ته كانان كه به ديتنى كهوتنى ئه و له خۆم دا به دهنم ئه وهنده كوتراوه و نازارى زۆره كه ده لى سته په ياغم وى كهوتوو. كچى جيلى كاروانسهرادار هاته قسه و گوتى: ئه و ته واو دروسته چون له منيش رووى داوه كه زۆر جار ده خه ونمدا لهسهر بورجيكه وه كهوتوو مه خواره وه، به لام هه رگيز نه ده گه يشته زهوى: كاتيگ وه خه بهر ده هاتم دهنديت به دهنم ئه ونده ماندوو كه دهتگوت به راستى كهوتوو مه ته خوار. سانكو هاوارى كرد كه زار خووش مادمو ازىل! دروست ئه و هيه كه ده يفه رمووى و من نه تهنيا خه ونم نه ده ديت، به لكو له ئيستاش بيدارتر بووم و ئيستا به ئه ندازه ي ئه ربايم په له و جيگه ي رهش و شين لهسهر لهش و ئه ندامى خۆم ده بينم. ماري تۆرني ئاستورى هاته قسه و گوتى: «گوتت ناوى ئه م سواره چيه؟ سانكو گوتى: «دۆن كيشۆتى مانش و ئه و يهكيك له پالهوانانى سه رگه ردا نه كه له ميژ سالا هيهكى وهك له و نازاتر و نه جيبتتر له دنيا ده بينراوه. خزمهتكاره له باروله وهنده كه پرسى: «به قوربانه پالهوانى سه رگه ردان ئيدى چيه؟ سانكو گوتى: «چۆن يانى تۆ له م دنيا به دا ئه وهنده تازه كارى كه نازانى پالهوانى سه رگه ردان چيه؟... كه وايه بزانه خوشكم،

له مه ر ئه و رووداوانه ي ناو كاروانسهرا يا به قسه ي دۆن كيشۆت

«قه لا» كه به سهر نه جيب زاده ي ئيمه هات

كاروانسهرادار كه ديتى دۆن كيشۆت لابه لا سواری كه ره كه بووه له سانكو پرسى ئه م كابراهه بۆچى وايه و چيهه تى. سانكو گوتى شتيك نيهه، لهسهر په وهزه بهرديك وه كهوتوو ته خواره وه و كه له كه ي ئه زيه تى پى گه يشتوو. كاروانسهرادار ژنيكى بوو كه به پيچه وانه ي ئه و ژنانه ي شوغلى كاروانسهرادارى دهكهن، خيرخواز و دلى بۆ هه ر كهس نازار و دهرديكى بووايه دهسووتا. ئه وه بوو كه دهستى كرد به خزمهتكردن و دهرمانى دۆن كيشۆت و كچه كه شى كه كيژيكي له باري ميه ره بان و زۆر سه حهت سووك بوو بۆ يارمه تيدان بانگه يشت كرد.

هه ر له و كاروانسهراهه ژنيكى خزمهتكارى خه لكى ئاستورى^(۱۳۳) لى بوو كه دهم و چاوتيكي درشت و خه پله و پشتومليكى پان و لووتيكي فلچ(*) و گه وره ي هه بوو، چاوتيكي خيل و ئه وى تريشى زۆر ساغ نه بوو. به لام ئه ندامى ريكوپيگ و به ژن و بالاي به رزى تۆله ي عه يبه كانى دهم و چاوى بۆ ده كردوه. قه دى له سه ريه وه تا به رپيى كهوت پالم^(۱۳۴) نا به لام چى واش كه متر نه بوو. شانكه كانى كه قورسايبان دهخسته سه ر پشتى كه ميكي كۆم دهنواند و ژنهش به پيچه وانه ي مه يلى خۆى ئه غلله ب سه رى داده خست و زۆر به حه يا بوو. ئه م ژنه ميه ره بانهش هاته يارمه تى كچى خاوه ن مال و هه ر دووكيان له وه تاغيكى چكۆله و ناخۆشدا كه به روا له ت چه ناي چه ن سال عه مبارى كا بووه، جيويانيكى ناخۆش و ناله باربان بۆ دۆن كيشۆت ئاماده كرد. هه ر له م وه تاغه دا قه تا رجييهك مزلى هه بوو كه ته خته كه ي هينديك له هى دۆن كيشۆن ئه ولاتر بوو و هه ر چه ند پيخه ف و راخه رى قه تا رچى له جلوجۆر و كورتانى ئيستره كانى پيگ هاتبوو هيشتا سه دجار له هى پالهوان خاويپنتر و ريكوپيكتر بوو. چونكه جيگه خه وى دۆن كيشۆت له چوار ته خته ي خواروخپچ كه خستبوويانه سه ر دوو نيمكه تى گيروويپر(*) و دوشه گيكي ته نك پيگ هاتبوو كه زۆرتر

۱۳۲ - Asturie له پاريزگاكانى ئيسپانيايه كه چياكانى پيرنه به ناوى ئاستورى ده گانه ئه و شوينه.

۱۳۴ - يه كانه يهكى ئه ندازه كردنى دريژايى بووه به دريژايى ۲۲۵ ميليمه تر يا ۲۹ ميليمه تر.

پال‌هوانی سهرگ‌ردان که‌سیکه که به‌کالوسووریک یا کوته‌ک کاری ده‌کری یا ده‌بیتنه نیمپراتوور! ئه‌ورق برسیمی و له‌سه‌ی سوا‌لی ده‌کا و سبه‌ی تاجی پاشایه‌تی سی چوار مه‌لمه‌که‌تی به‌ده‌سته‌وه‌یه‌که به‌مه‌یته‌ری خوی ده‌به‌خشی. ژنی کاروانسه‌رادار گوتی: ئه‌دی تو که مه‌یته‌ری ئه‌رباییکی ئاوا باشی بو تا ئیستا نه‌بوویه خاوه‌نی «کونت نشین» یکه؟ (۱۳۵) سانکو گوتی جاری زووه، چون ئیستا نه‌بووه‌ته مانگیک که ئیمه وه‌دوای رووداو وکاره‌ساتان که‌وتووین و له‌واوه‌به‌شدا تووشی شتیگ نه‌بووین که ناوی «رووداوی» لی بنیین. ئه‌غلب وادیتنه پیش پیاو به‌دوای شتیگدا ده‌روا و شتیگی تر تووش ده‌بی. به‌لام جاری راه‌سته با برینه‌کانی ئاسه‌واری به‌ربوونه‌وی ئه‌ربایم ته‌واو بی و منیش له‌و کوترای و ماندووویی به‌یمه ده‌ری تا بزنان که من هیواکانم ده‌گه‌ل باشتین هه‌ریمه‌کانی ئه‌سپانیاش ناگورمه‌وه.»

«دۆن کیشوت له‌سه‌ر ته‌خته‌خه‌وه‌که‌یه‌وه به‌سه‌رنجه‌وه گوپی دابوو ئه‌م قسانه. پاشان تا ئه‌و جیگه‌ی له‌تاقه‌تیدا بوو خوی راست کرده‌وه و دانیشته‌وه ده‌ستی ژنی کاروانسه‌راداری به‌میهره‌بانی گرت و گوتی: «ئه‌ی خاتوونی نه‌جیب و جوان، باوه‌ر به‌رموو له‌وه‌ی که منت له‌قه‌سری خوتدا وه‌رگرتوو ده‌توانی خوت به‌به‌خته‌وه‌ر بزانی چون من که‌سیکم که ئه‌گه‌ر باسی خوم ناکه‌م له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که زوتر ده‌لین به‌خو هه‌لگوتن کاریکی ناحه‌زه، به‌لام مه‌یته‌ری من به‌ئیه‌وه ده‌لی که من کیم. من ته‌نیا به‌ئیه‌وه ده‌لیم ئه‌و چاکه‌ی ده‌گه‌ل منتان کردوو وه‌ک نه‌خشیک له‌سه‌ر تاقه‌به‌ردی دلم هه‌لم که‌ندوو و هه‌تامام به‌رانبه‌ر به‌ئیه‌وه ئه‌مه‌گناس ده‌بم و بریا خودای مه‌زن منی موتیعی یاسای ئه‌وین نه‌ده‌کرد و هه‌تاهه‌تایه نه‌ده‌بوومه خولامی ئالفه به‌گوپی چاوه جوانه‌کانی دل‌به‌ری نازهنیم که ناوی قه‌ت له‌سه‌ر لیوم ناکه‌وی، دنا هه‌ر ئیستا ئه‌و چاوه شه‌ه‌لایانه‌ی(*) ئه‌م کیژه خو‌شه‌ویسته‌م ده‌کرده خاوه‌نی ئیختیار و نازادی خوم.» ژنی کاروانسه‌رادار و که‌که‌ی و ماریتورنی خزمه‌تکار له‌بیستنی ئه‌م قسانه مات و گیژ و مه‌نگ بوون و وه‌ک ئه‌وه‌ی قسه‌که‌یان به‌زبانی یۆنانی بیستی، شتیکیان لی ده‌زگیر نه‌بوو. به‌و حاله‌شه‌وه‌ی ای بو‌چوون که ئه‌م قسانه‌ی هه‌مووی نیشانه‌ی ده‌برینی منه‌تباری و شوکرانه و خو‌شه‌ویستییه، به‌لام چون به‌مجوره قسانه ئاشنا نه‌بوون چاویکیان له‌ویژهر و له‌خویان کرد و تی‌گه‌یشتن که دۆن کیشوت وه‌ک

۱۳۵- کونت نشین به‌قه‌له‌مه‌روی ده‌سه‌لاتداری «کونت» ده‌لین. کونت به‌نه‌جیب زاده‌یه‌کی ده‌سه‌لاتدار که هه‌ریمیکی زۆری به‌ده‌سته‌وه بوو، ده‌گوترا.

پیاوی تر ناچی و له‌وان جیاوازه. هه‌رسیکیان پاش سپاس کردن له‌و قسانه‌ی که به‌لوتفه‌وه به‌ژنی کاروانسه‌راداری گوتبوو. ئه‌ویان به‌جی هیشته و رویشتن و ماریتورن ئه‌وجار په‌رژایه(*) سه‌ر ده‌رمان کردنی برین و جیگا کوته‌که‌کانی سانکو که‌چی و له‌هی ئه‌ربابه‌که‌ی که‌متر نه‌بوون.

به‌لام، ده‌بی بزنان که قه‌تارچی و ماری تۆرن به‌نه‌ینی قه‌راریان داناوو که ئه‌وی شه‌وی پیکه‌وه که‌یفیک بکه‌ن و رای بوین. ژنه‌که وه‌ده‌ی دابوو که کاتیک میوانه‌کان بلاوه‌یان کرد و ئه‌ربابه‌کانی خه‌وتن بجیته لای و خوی ده‌ئیختیاری بنی تا هه‌ر چونیک دلی ده‌یه‌وی و به‌ناره‌زوی دلی خوی چی ده‌یه‌وی بیکا. وه‌ک ده‌گی‌رنه‌وه ئه‌و ژنه میهره‌بانه هه‌رگیز وه‌ده‌یه‌کی نه‌دا بوو که نه‌یباته سه‌ر. فه‌خری ده‌کرد و وه‌ک ده‌یگوت خوی نه‌جیب زادانی ده‌رگاندای و ده‌چی و هیچ کات پی سه‌رشۆری نییه که خزمه‌تکاری کاروانسه‌رایه‌که و ده‌یگوت له‌به‌ر به‌ده‌ختی و جه‌فای چه‌رخه‌ی چه‌یگه‌ر که‌وتووته ئه‌م حال و پرژه.

جیویانه ره‌قوته‌ق و ناچور و به‌رته‌سه‌که‌ی که دۆن کیشوت له‌سه‌ری که‌وتبوو ده‌پیزی یه‌که‌مدا و له‌نیوه‌راستی وه‌تاغه‌که بوو که له‌ویرا ئه‌ستیره‌کان ده‌بیندران و له‌نزیک ئه‌و سانکو پانزا هه‌سیریکی راخستبوو و لئفه‌یه‌ک که وی ده‌چوو به‌جیگه‌ی په‌شم له‌که‌رباسی ئانژو(۱۳۶) سازکرای به‌سه‌ر خویدا کیشا بوو. پاش ئه‌وان جیویانی قه‌تارچی بوو که وه‌ک گوتمان له‌جل و پالانی دوو سه‌ر له‌باشتین ئیستره‌کانی پیک هاتبوو، وه ئه‌و دوازه‌سه‌ر ئیستری قه‌له‌وو به‌قه‌وه‌تی ده‌گه‌ل خوی هینابوو. چون وه‌ک دانه‌ری ئه‌م داستانه ده‌گی‌رته‌وه، ئه‌و یه‌کیک له‌قه‌تارچییه ده‌وله‌مه‌نده‌کانی ئاروالو Arevalo بووه و دانه‌ر بۆیه ناوی بردوووه که ده‌گه‌لی له‌نزیکه‌وه ئاشنا بووه و ته‌نانه‌ت که‌میکیشی خزمایه‌تی هه‌بووه. به‌راستی که ئه‌و سه‌ید حامیدی کوری ئه‌نجه‌لییه له‌هه‌ر واریکدا(*) میژوونوسیکی ورد و به‌سه‌رنج بووه و ئه‌م نوکته‌یه له‌رووی ئه‌م شتانه‌وه که بۆمان ده‌گی‌رته‌وه، دیاری ده‌کا، چون ئه‌و پیاوه به‌پرژه له‌گی‌رانه‌وه‌ی قسه‌ی بی که‌لک و ئاساییش نه‌گوزه‌راوه. میژوونوسانی وشک و خۆ به‌زلزان که کرده‌وه‌کانی قاره‌مانانی خویان ئه‌وه‌نده به‌کورتی و ناته‌واوی ده‌گی‌رنه‌وه که شیرینی داستان به‌زه‌حمه‌ت ده‌گاته لیومان یا له‌رووی نه‌زانی و سه‌گیه‌تی هه‌ستیارتین نوکته‌ی داستان ده‌نیو حوققه‌ی ده‌وات و مه‌ره‌که‌بدا به‌جی دیلان، وا باشه‌ بێن و له‌سه‌ید

۱۳۶- شاری Anjou و به‌تایبه‌ت شاری Cholet له‌پوانگه‌ی دروستکردنی که‌رباسی زوور و خراب به‌ناوبانگ بوون. (مۆریس باردون)

حامیدفیرین. هه‌زار ئافه‌رین بۆ دانه‌ری داستانی «تابلانت دۆریکامۆنتۆ»^(۱۳۷) شهرح و ورده‌کاریه‌کانی کۆنتدۆمیلاس^(۱۳۸) که به‌چ دروستی و ئەمانه‌تیک هه‌مووشتیان باس کردوه! به‌لای جا با بگه‌ریمه‌وه سه‌ر داستانی خۆم. قه‌تارچی پاش ئه‌وه‌ی سه‌ری له ئیستره‌کانی دا و جیره‌ی دووه‌می پێ دان له‌سه‌ر جیگا و بانه‌که‌ی خۆی راکشا و ده‌چاوه‌روانیی ژنه‌ خۆش قه‌وله‌که‌دا چاوی ده‌درگا بری. سانکۆ پانزا، به‌له‌شی مه‌ره‌م تیه‌له‌سووای درێژبووبوو به‌لام هه‌رچی ده‌بکرد له‌به‌ر ئیشتی به‌ده‌نی خه‌وی لێ نه‌ده‌که‌وت. دۆن کیشۆت که نه‌بده‌توانی له‌به‌ر ئیشتی که‌مه‌ر و که‌له‌که‌ی بخه‌وی چاوی وه‌ک چاوی که‌رویشک زه‌ق بووبوونه‌وه. کاروانسه‌را هه‌مووی له‌بیده‌نگیه‌کی قوولدا نغرق بووبوو و بێجگه‌ له‌ چرایه‌ک که له‌سه‌ر ده‌رگای کاروانسه‌را دایسا له‌هیچ کوئی ترووسکه‌یه‌کی رووناکی نه‌ده‌بیندرا. ئه‌و بیده‌نگی و ئارامیه‌ غه‌ریبه‌و ئه‌و فکرانه‌ی که له‌ وه‌بیر هینانه‌وه‌ی بیره‌وه‌ری سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی باسکراو ده‌کتیبه‌پاله‌وانیه‌کاندا – هه‌ر ئه‌وانه‌ی که بوونه‌ هۆی به‌ده‌ختیی دۆن کیشۆت – هه‌میشه‌ ده‌میشکیدا جه‌وله‌یان ده‌کرد دیسان بوو به‌هۆی ئه‌وه‌که شیتیه‌کی سه‌رسوریه‌نهر له‌که‌له‌ی بدا که هینانه‌ به‌ر چاوی و په‌سم کردنی له‌زه‌یندا ته‌نیا به‌پشوو درێژی مه‌یسه‌ر ده‌بی. ئه‌و یه‌قین ده‌ستی پێ دا که‌وا له‌قه‌لایه‌کی گه‌وره‌ وه‌ژوور که‌وتوه. چون هه‌ر کاروانسه‌رایه‌کی چووبایه‌ به‌قه‌لای تێ ده‌گه‌یشت. بێجگه‌ له‌وه‌ش کچی کاروانسه‌راداری به‌کچی قه‌لپاریز له‌قه‌له‌م دا‌بوو. هه‌روه‌ها پیتی وابوو که زۆر سه‌خت دلای پێ دۆراندوه و لێ براوه هه‌ر ئه‌وشۆ دوور له‌ چاوی دایک و بابی بێته‌ ئه‌و شانشینیه‌ که ئه‌وی تیدا هه‌ساوته‌وه. دۆن کیشۆت کاتیک ئه‌م خه‌یالاته‌ پرپووچه‌ که به‌ره‌م و ده‌ستکردی می‌شکی رزیوی خۆی بوو، به‌راسته‌یه‌کی حاشالی نه‌کراو دانا، که‌مه‌کم له‌و مه‌ترسییه‌ سامناکه‌ی که ده‌که‌مین عیسمه‌ت و ته‌قوای خۆیدا دیتی، حالێ گۆراو په‌ژاره‌ دای گرت. به‌لام له‌ قوولایی دل‌ه‌وه، خۆی ئاماده‌ کرد که ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر شارژنی «ژینویژ» Genievre ده‌گه‌ل نه‌دیمه‌ی^(*) خۆی «کوینتانیۆن» Quintagnion بێ و عشقی خۆی پێشکه‌ش بکا نیه‌سه‌ت به‌دله‌ری جانانه‌ی خۆی دۆلسینه‌دۆتوبۆرۆ هیچ خه‌یانه‌تیک نه‌کا.

ده‌گه‌ل درێژه‌ پیدانی ئه‌م فکره‌ مالیخولیاییه‌انه‌دا زه‌مان تێ په‌ری، ئه‌و ساته‌ی که بۆ ئه‌و

۱۳۷- داستانی Tablante Ricamontoe ناوی کتیبیکی پاله‌وانیه‌ که سالی ۱۵۹۹ له‌ شاری سیویل بلاو کراوه‌ته‌وه. (مۆریس باردۆن)

۱۳۸- داستانی Counte Tomillas ناوی کتیبیکی پاله‌وانیه‌ که سالی ۱۴۹۸ له‌ شاری سیویل بلاو کراوه‌ته‌وه. (مۆریس باردۆن)

شووم و به‌دیووم^(*) بوو، یانی ئه‌و سه‌عاته‌ی که ده‌با خزمه‌تکاری ئاستووری بێته‌ ژوانی قه‌تارچی، گه‌یشته‌ جێ. چون ژنه‌که‌ به‌پای په‌تی و به‌کراسی خه‌و له‌ کاتیکدا قه‌ه‌کانی ده‌ شه‌وکلایکی په‌شمی و که‌تانییه‌وه‌ پێچا بوو، به‌هه‌نگاوی بیده‌نگ قه‌ده‌م به‌قه‌ده‌م خۆی ده‌ وه‌تاغیک که ئه‌و سی میوانه‌ی تیدا نه‌نووستبوون، راکرد. به‌لام هیشتا له‌به‌ر ده‌رگا که هه‌نگاوی بۆ ناو ژووره‌که‌ نه‌نابوو که دۆن کیشۆت ده‌نگی پای بیست و باوه‌کوو نازای له‌شی برینپێچ کرابوو، که‌له‌که‌ و که‌مه‌ریشی زۆر دیشا، راست له‌سه‌ر جیگه‌ی خۆی قوت بووه‌وه و دانیشته‌ و بۆ ده‌ ئامیز گرتنی ژنه‌ ئاستووری ئامیزی کرده‌وه؛ ژنه‌که‌ش که خۆی ویک هینابوو و هه‌ناسه‌ی ده‌سینگیدا راوه‌ستاندبوو به‌ده‌سته‌ کوته‌ بۆ دۆزینه‌ وه‌ی یاره‌که‌ی ده‌هاته‌ به‌ره‌وه‌ و که‌وته‌ ناو ئامیزی کراوه‌وه‌ی دۆن کیشۆت. پاله‌وان مه‌چه‌کی گرت و ئه‌و چاره‌په‌شه‌ی که له‌ ترسان قروکپ بووبوو بۆ لای خۆی کیشا و له‌ ته‌نیشته‌ خۆی دای نیشاندا. ئه‌وجار ده‌ستیکی به‌کراسه‌که‌ی داکیشا که هه‌رچه‌ند له‌ که‌رباسی زوور و ئه‌ستوور بوو وه‌ک ناسکترین پارچه‌ی که‌تانی هاته‌ به‌رچاوی؛ له‌ ده‌ستی ژنه‌که‌دا بازنه‌یه‌کی دروستکراو له‌ شووشه‌ی خه‌رخه‌ر بوو که له‌به‌ر چاوی دۆن کیشۆت دره‌وشانه‌وه‌ی مراوریه‌کانی رۆژه‌لاتی هه‌بوو؛ قه‌ه‌کانی ژنه‌که‌ زۆرتر وه‌یالی بارگین ده‌چوو که له‌به‌ر چاوی پاله‌وان وه‌ک تاروتالی زی‌پینی عه‌ره‌بستان وابوو که ترووسکه‌ و دره‌وشانه‌وی رۆژی ده‌شارده‌وه. بۆگه‌نیوی زاری که بۆ هه‌ر نه‌ه‌ووتی سالادی^(*) سیری دوتینی شه‌وی لێ ده‌هات بۆ لووتی دۆن کیشۆت له‌ عه‌تر و عه‌بیر خۆشتر بوو. به‌مجۆره‌ دۆن کیشۆت ده‌ خه‌یالی خۆیدا پیتی وابوو که شازاده‌ خانمیک لێ وه‌ژوور که‌وتوه‌ که به‌پیتی ریوایه‌تی کتیبه‌پاله‌وانیه‌کان که خۆیندبوویه‌وه‌ نیوه‌شه‌وان ده‌چنه‌ سو‌راغی پاله‌وانانی بریندار وه‌دلێک نا به‌سه‌ر دل عاشقیان ده‌بن. پاله‌وانی چاره‌په‌ش وای لێ گۆرا بوو که نه‌ ده‌ست کیشان به‌ئه‌ندامی ژنه‌دا و نه‌بۆ هه‌ر نه‌ه‌ووتی زاری و نه‌ تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی تری ئه‌م ژنه‌، به‌ده‌خته‌ وه‌خۆی نه‌هیناوه. ده‌ حالیکدا هه‌ریه‌ک له‌و تایبه‌تمه‌ندییه‌ به‌س بوو بۆ ئه‌وه‌ی هه‌ر که‌سیک بێجگه‌ له‌ قه‌تارچی، تووشی ریشانه‌وه‌ و تیکچوون بکات. به‌پێچه‌وانه‌ دۆن کیشۆت لای وابوو فریشته‌ی ئه‌وین ریک ده‌گوشی و هه‌روا که ئه‌وی ته‌نگ ده‌ ئامیزی خۆیدا هه‌لده‌گۆفی^(*) به‌ده‌نگیک دلبزوی و عاشقانه‌ گوتی: «ئهی خاتوونی خانومان و به‌ناز، ئه‌ی کاش بمتوانیایه‌ ئه‌م لوتفه‌ بێ پایانه‌ی تۆ یانی ئه‌وه‌ی که جه‌مالی بێ وینه‌ی خۆت ده‌و شه‌وه‌ تاریکه‌دا نیشانی من داوه. قه‌ره‌بوو بکه‌مه‌وه، به‌لام به‌ختی ناسازگار که هه‌رگیز له‌ گه‌یاندنی ئازار به‌نازاده‌گانی به‌رزه‌ ره‌فتار ده‌ست به‌ردار نییه‌، وای هیناوه‌ته‌ پێش که من

به‌له‌شیک زامار و کوترا و دهو جیویانه‌دا بکه‌وم و ئەگه‌ریش به‌هوی نه‌توانم جوابی تاسه و مه‌یلی عیشوه‌کانی تو بده‌مه‌وه، به‌لام له‌وه‌ش گه‌وره‌تر کۆسپیک گرینگترم له‌سه‌ر ریگا هه‌یه و ئەه‌ویش عه‌هد و په‌یمانیکه که من ده‌گه‌ل دله‌ری بی‌هاوتای خۆم دۆلسینه‌دۆتۆبۆزۆ، به‌که‌م گراویی نه‌ینی خانه‌ی دلی خۆم به‌ستومه. به‌یه‌قین ئەگه‌ر ئەم که‌ند و کۆسپانه‌م له‌سه‌ر ری نه‌بوایه‌ من پال‌ه‌وانیکه هینده تینه‌گه‌پشتوونیم که ئەم هه‌له‌ زیرینه نه‌قۆزمه‌وه و بیل‌م لوتفی بی‌پایانی تو وه‌ک دووکه‌لیک به‌ه‌وادا بره‌ا.

ماری توڤن له‌وه‌ی که دۆن کیشۆت ئاوا مه‌حه‌کم پیوه‌ی نووسابوو زۆر ناره‌حه‌ت و په‌شیۆ بوو و بی‌ئوه‌ی گوی بۆ قسه‌کانی رابگری، حه‌ولی ئوه‌ی ده‌دا بیده‌نگیک خوی رزگار بکا. کابرای قه‌تارچیش له‌به‌ر توفانی هه‌وه‌سی نه‌فسی خۆی هه‌ر بیدار بوو و خشپه‌ی پای دۆسته‌که‌ی له‌و کاته‌وه‌که وه ژوور که‌تیبوو بیستبوو و به‌سه‌رنجیک ته‌واو گوی له‌ قسه‌کانی دۆن کیشۆت رابگریبوو و چون له‌ هه‌سوودی ئوه‌ی که ژنه ئاستۆری قه‌ولی خۆی ده‌ژیر پی‌ ناوه‌و ئوه‌ی به‌خاتری به‌کی تر له‌بیر کردوه، زۆر تووره و دلشکاو بوو، له‌ جیی خۆی هه‌ستاو له‌ جیویانی دۆن کیشۆت نزیک بووه‌وه تا تی بگا پایانی ئەوقسانه که‌لیتی حالی نه‌ده‌بوو، سه‌ره‌نجام ده‌بینه‌ چی. به‌لام تا چاوی به‌وه که‌وت که ژنی چاره‌په‌ش حه‌ولی ئەوه‌ده‌دا خۆی راپسکینی و ده‌رباز بی و دۆن کیشۆت خه‌ریکه به‌زۆر رای گری به‌هه‌موو هیزی خۆیه‌وه مستیکی له‌ شه‌ویلاکه‌ی ریک گوشراوی پال‌ه‌وان دا و ده‌می پر کرد له‌ خوین و چون به‌وه‌نده تۆله و سزادانه رازی نه‌بوو. خۆی هاویشته سه‌ر سینگ و به‌پیل‌اقان وه‌رگه‌را سینگ و سه‌روگۆیلاکی. ته‌خته خه‌وی پال‌ه‌وان که هینده قایم و خۆراگر نه‌بوو، ده‌ژیر قورسایی و گوشاری قه‌تارچیدا تیک ته‌پی و که‌وته سه‌ر عه‌رز. کاروانسه‌رادار که له‌و زرم و کوته خه‌به‌ری بووبوه‌وه و پیی وابوو که بۆ ماری توڤنی خزمه‌تکار گرفتاریه‌ک هاتوه‌ته پیش. چونکه هه‌ر چه‌ندی هه‌رای کردی وه‌لام یک نه‌بوو، ئاخری هه‌ر به‌و فکروه‌وه هه‌ستا و فتیه‌یه‌کی (*) داگرساند و خۆی گه‌یاندە ئەو شوینه که ده‌نگه‌ده‌نگه‌که‌ی لیوه ده‌هات. خزمه‌تکار که زانی ئەرباب ئوه‌ دئ و زۆریش تووره و تو‌سنه، به‌ترس و له‌رزوه خوی ده‌ جیویانی سانکۆ راکرد و خۆی وه‌ک ژووشک گلۆله‌کرد. کاروانسه‌رادار هاته ژوور و گوتی: «ئاهای. دیله‌سه‌گ له‌کویتی؟ ده‌زانم ئەو هه‌راو هوریا به‌ه‌مووی ده‌بن سه‌ری تۆدایه!» له‌وکاته‌دا سانکۆ وه‌خه‌ریه‌ر هات و که هه‌ستی کرد شتیکی قورسی له‌سه‌ر سینگیه. گومانی کرد که مۆته سواری سینگ بووه، له‌به‌ر ئوه‌ به‌چپ و راست ده‌ستی کرد به‌مست لیدان و ته‌واوی ئوه‌ مسته کۆلانه‌ش وه‌سه‌ر و گویی ماری توڤنی چاره‌په‌ش

ده‌که‌وت. ئەه‌ویش که چی تر خۆی بۆ رانه‌گیرا وه‌رگه‌را سه‌ر گویلاکی سانکۆ پانزا و به‌مجۆره‌ خه‌و له‌ چاوی مه‌پته‌ری به‌ده‌بخت په‌ری و زانیی چ باسه.

سانکۆ که دیتی ئەو په‌فتاره بی جییه‌ی ده‌گه‌ل کراوه بی ئوه‌ی بزانی ده‌گه‌ل کئ شه‌ر ده‌کا و بۆچی شه‌ر ده‌کا هه‌لسا و نیو قه‌دی ماری توڤنی گرت و هه‌ر دووک وه‌ها ده‌یه‌کتی به‌ریبون و هه‌راو به‌زمیکه وه‌هایان خسته ری که هه‌رگیز وینه‌ی نه‌بیندرا بوو. له‌و حاله‌دا کاتیک له‌به‌ر نووری چراکه قه‌تارچی باری ناله‌باری گراوییه‌که‌ی خۆی چاوی پی که‌وت ده‌ستی له‌ دۆن کیشۆت هه‌لگرت و به‌هاواری ژنه گه‌یشت. کاروانسه‌راداریش به‌هه‌لاتن رۆیشته ناو شه‌ره‌که‌وه. به‌لام ئەو به‌مه‌به‌ستیکی تر خۆی تی هه‌لقوتاند. ئەو پیی وابوو خه‌تای ئەم هه‌رایه هه‌مووی به‌ئه‌ستۆی ماری توڤنه و رۆیشته ده‌روه که ته‌می بکا. سه‌رتان نه‌یه‌شیم بوو به‌شه‌ری مه‌غلووبه و سه‌گ ساحه‌بی خۆی نه‌ده‌ناسییه‌وه. قه‌تارچی له‌ سانکۆی ده‌دا، سانکۆ ژنه‌ی ده‌کوتا و کاروانسه‌راداریش هه‌ر له‌ژنه‌ی ده‌دا و هه‌ر چواریان وه‌ها به‌رق و قینه‌وه لیکیان ده‌دا که یه‌ک چرکه‌ش رانه‌ده‌ستان. خۆشییه‌که‌ی له‌وه‌دا بوو که فتیه‌ی کاروانسه‌رادار کوزایه‌وه و چون هه‌موویان له‌ نا‌کاو چوون ده‌ناخی تاریکیه‌کی ره‌ش وئ‌ه‌نگوسته چاوی، ئەوجار که‌س نه‌یدزانی کئ له‌کئ ده‌دا و هه‌رمست و شق و له‌قه بوو که به‌سه‌ریاندا ده‌باری و نه‌لیباسیان ده‌به‌ریه‌کدا هیشت و نه‌له‌شیکه‌ی ساغ.

به‌هه‌لکه‌وت ئەو شه‌وه یه‌کیک له‌ که‌واندارانی (*) دیوانخانه‌ی (*) سینت هیرمانداد، لقی شاری تۆلید له‌ کاروانسه‌را میوان بوو. هه‌رکه ئەو هه‌را و هه‌نگامه‌یه‌ی به‌گوت گه‌یشت، دارده‌ستی تاییه‌ت و قوتووی (*) حه‌له‌بیی حوکم و فه‌رمانه دیوانیه‌کانی هه‌لگرت، پاشان به‌ده‌سته‌کوته خۆی گه‌یاندە ئەو ژووره‌ی که شه‌ری تیدا به‌ریابووو و نه‌عه‌ته‌ی لی‌ دا: «من ئەمرتان پی ده‌که‌م که به‌ناوی عه‌دالته‌ت و سینت هیرمانداد ده‌ست رابگر!» یه‌که‌م که‌س که که‌وته ده‌ست که‌واندار دۆن کیشۆتی خودا غه‌زه‌ب لی گرتوو بوو. که‌واندار ریشی پال‌ه‌وانی گرت و به‌سه‌ریدا گوراند: «تۆ به‌ناوی عه‌دالته‌ت ده‌گیری!» به‌لام که دیتی ئوه‌ی گرتوویه‌تی جوول‌ه‌ نا‌کا. به‌و گومانه که مردوه و ئەوانی تر کوشتوویانه ده‌نگی خۆی به‌رزتر کرده‌وه و قیزاندی!

«ده‌رگای کاروانسه‌را قه‌پات که‌ن و ئاگاداربن که‌س ده‌رباز نه‌بی. لیره‌دا پیاو‌یکیان کوشتوه!» ئەم راگه‌یاندنه هه‌موو شه‌رکه‌ره‌کانی ترساند و هه‌موویان له‌ جیی خۆیان راوه‌ستان. کاروانسه‌رادار گه‌راوه ژووری خۆی و خزمه‌تکار خزایه‌وه نیو ده‌خمه‌که‌ی و

قەتارچىش لەسەر جىگاوبانەكەى كە دەو شەپەدا تىك چووبوو، دانىشتەووە و تەنیا دوو كەسى بەدەخت يانى دۆن كىشۆت و سانكۆ پانزا بوون كە نەيانتوانى لە جىي خۆيان جوولە بكەن.

دەستى ئاخىر، كەماندار ريشى دۆن كىشۆتى بەرداو رۆيشتە دەروە تا چرايەك پەيدا بكا بگەرپتەووە خەتابارەكان بگرئ، بەلام چراى دەست نەكەوت چون كاروانسەر رادار دە جەنگەى ھەلاتندا چراى بەر دەرگای كاروانسەراى كوزاندبوووە، كەماندار ناچار پەناى بۆ ئاگرى ئاورگ(*) برد و بەسەبر و ھەوسەلە و تىپەپكردى كاتىكى زۆرەووە توانى چرايەكى تر ھەر چونىكە ھەلگرسىنى.

پاشماوەى ئەو رووداوانەى كە لە كاروانسەرا، يانى ئەو شوپىنەى

دۆن كىشۆت لە بەر بەدختىي خۆى پىي وابوو قەلايە،

بەسەر مەپتەر و ئەر باب ھاتن

دەو مەودايەدا، سەرەنجام دۆن كىشۆت و ھۆش ھاتبوووە و بەھەمان نوزەنووژى رۆژى پىشتر، ئەو كاتى كە لە شەپى چۆماغ بەدەستاندا كەوتبوو ھەرد و مەپتەرەكەى بانگ كەردبوو، دووبارە بانگى كەرد و گوتى: «سانكۆ، دۆستى من، خەوتووى؟ خەوتووى ھاوپىي خۆشەويست؟ سانكۆ بەنوزەيەكى مالا مال لە ناھومىدى و توورپەيىيەووە گوتى: خەوى چى؟ و ترەماشى(*) چى؟ لە جىگايەك كە ھەموو شەيتانەكانى دۆزەخ ئەمشەو پەتيان پساندوووە و پزاونەتە سەر منى چارەپەش خەو لەكوئ بوو؟ دۆن كىشۆت گوتى: «ئاخ سانكۆ، بەپراستى باوهرم پى بكە يا من ھىچ نازانم يا ئەم قەلايە قەلاى جادووگەرانە. بەلام پيش ئەوھى من شتىك بلیم، دەمەوئ سویندم بۆ بخۆى كە ئەو پازەى ئىستا لە لای تۆ دەيدركىنم تا رۆژىك لەسەر دنيا ماوى بەھىچ كەسى نەلئى. سانكۆ گوتى: باشە سویند دەخۆم. دۆن كىشۆت گوتى: من بۆيەم ئەم سویندەم، لە تۆ دەوئ، چون نامەوئ ئابرووى كەس بەرم. سانكۆ گوتى: بەسەدەقەت بم. من پىم گوتى، سویند دەخۆم تا رۆژىك كەتق زىندووېى ئەم پازە پابگرم. بەلام برىا بمتوانىبايە ھەر سبەى دووى بلاوى كەمەو! دۆن كىشۆت گوتى: «چۆن سانكۆ! يانى من ئەوئەندە دەگەل تۆ خراپم كە ئارەزوودەكەى ئاوا زوو بمرم؟ سانكۆ گوتى: نەخىر مەبەستم ئەو نىيە. راستىيەكەت دەوئ من پىم خۆش نىيە زۆر پازدارى بكەم. چون دەترسىم پازەكان زۆر دە سىنگمدا بمتنەووە و بۆگەن بن. دۆن كىشۆت گوتى: بەھەر حال من بەدۆستايەتى و ھەيا و ئەدەبى تۆ زۆرتر لە ھەموو شتىك باوهرم ھەيە. كەوابوو با پىتبلیم ئەو شەو سەپىرتىن رووداويك كە ھەمىشە دەبىتە ماىيەى شانازىم بەسەر من ھات و بۆ ئەوھى تا بۆم بگرئ بەكورتى بۆت بگىرمەو، ئەوئەندە بەسە پىت بلیم كە ھەر چەند ساتىك لەمەوبەر دىتم كە كچى خاوەنى ئەو قەلايە كە جوانترىن و لەبەردلانترىن كچى ئەم جىھانەيە ھاتە لای من. من بەخاترى دۆلسىنەدۆتوبۆژى خۆشەويستم، باسى جوانى و جەمال و كەمالى ئەو كچە نازدارە ناكەم و لەم وارەووە مۆرى بىدەنگى لە لىۆم دەدەم. تەنیا دەتوانم بەتۆ بلیم كە يا فەلەكى ستەمكار لەبەر ھەسوودى

نه‌یه‌یشت ئه‌و به‌خته‌وه‌رییه‌ گه‌وره‌یه‌م به‌نسیب بئی و یا به‌مه‌زنه‌ده‌ی یه‌قین چون هه‌روه‌ک گوتبووم ئه‌و قه‌لایه‌ جادووی تیدایه‌ له‌و ساته‌دا که من و ئه‌و به‌قسه‌ی شیرین و گفت و به‌لئینی دل‌بزوینه‌وه‌ سه‌رخۆش بووین له‌ نه‌کاو بئی ئه‌وه‌ی شتی‌ک بینم یا بزانه‌م چۆن و له‌ کوئی، ده‌ستی‌ک له‌ ئاستینی^(*) دپۆیکی له‌نده‌هۆر هاته‌ ده‌ری و مستیکی وه‌های له‌ شه‌ویلاکه‌م دا که ئیستا‌ش ده‌م پری خوینه‌. پاشان ئه‌و دپوه‌ که‌وته‌ سه‌رم و وه‌های تیکوپیک شکاندم که ئیستا‌ حال و رۆژم له‌ دۆینی که‌ قه‌تارجییه‌ ناکه‌سه‌کان به‌هۆی «هه‌زه‌یی و هه‌وه‌سبازی» رۆسینانت به‌سه‌ریان هینان زۆر خراپ‌تره‌. من لیره‌وه‌ به‌و ئاکامه‌ ده‌گه‌م که گه‌نجینه‌ی جه‌مال و جوانی ئه‌م کیژه‌ نازهداره‌ به‌جادوگه‌ریکی به‌رپه‌ر ئه‌سپێردراوه‌ و نسیبی منی تئ نه‌که‌وتوه‌! سانکۆ گوتی: به‌نسیب منیش نه‌بوو چونکه‌ زۆتر له‌ چوارسه‌د عه‌ره‌بی به‌رپه‌ر^(*) وه‌هایان که‌ول کردم که‌ کوته‌ککاری قه‌تارجییه‌کانی دۆینی له‌ چا و ئه‌و به‌لایه‌ی ئه‌وانه‌ به‌سه‌ریان هینام، له‌ هه‌لۆای دۆشوی خۆشتر بوو! به‌لام ئه‌ریاب چۆن ده‌فه‌رمووی ئه‌م رووداوه‌ی که‌ ئیمه‌ی خسته‌ ئه‌م بارودۆخه‌ ناله‌باره‌ له‌به‌ر چاوی به‌ریتان خۆش و نایابه‌؟ دیسان باشه‌ که‌ موسیبه‌تی به‌ریتان هینده‌ گه‌وره‌ نه‌بووه‌ چون به‌ریتان ئه‌و دل‌به‌ر نازداره‌تان ده‌باوه‌ش گرتوه‌، به‌لام من بیجگه‌ له‌و تیه‌ه‌لانه‌ی که‌ به‌عومری خۆم وینه‌ی ئه‌وم وئ نه‌که‌وتبوو، چ قازانجیکم پئی گه‌یشتوه‌؟ به‌د به‌حالی من و به‌حالی ئه‌ودایکه‌ی منی هینایه‌ سه‌ر ئه‌م جیهانه‌! من پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان نیم و هه‌رگیزیش ئاره‌زوم نییه‌ به‌و پله‌یه‌ بگه‌م، له‌سه‌ر ئه‌وه‌شرا هه‌میشه‌ له‌و رووداوه‌ ناخۆشانه‌دا به‌شی گه‌وره‌ وه‌به‌رم‌ن ده‌که‌وئ. دۆن کیشۆت پرسی: «بۆ مه‌گه‌ر، تۆشیا‌ن کوته‌ک کاری کرد؟ سانکۆ گوتی: «کوره‌ ئه‌وه‌ ده‌لئیی چی، باپیره‌ گه‌وره‌شمیا‌ن ئاور تئ به‌ردا! ئه‌دی ئه‌من سه‌عاتیکه‌ چیت پی ده‌لئیم؟ دۆن کیشۆت گوتی: غه‌م مه‌خۆ هه‌قال سانکۆ. من هه‌ر ئیستا ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ گرانه‌قیمه‌ته‌ دروست ده‌که‌م و هه‌ردووکه‌مان به‌به‌ره‌که‌تی ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ به‌چاوترووکانیک وه‌ک گوژی^(*) ئازمان لی دیته‌وه‌.»

له‌م کاته‌دا که‌وانداری سینت هیزمان‌داد که‌ چرایه‌کی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو بۆ سه‌رکینشی ئه‌و که‌سه‌ی که‌ پتی و ابوو کوژراوه‌ گه‌راوه‌ ژوره‌که‌. کاتیک سانکۆ چاوی به‌وه‌که‌وت که‌ به‌تاقه‌ کراسیک، ده‌سه‌ریه‌ک له‌سه‌ر و چرا به‌ده‌سته‌وه‌ به‌قیافه‌یه‌کی کافران‌وه‌ دیته‌ ژور له‌ ئه‌ربابی پرسی «حه‌زه‌رتی ئه‌رباب ئایا ئه‌وه‌ هه‌مان به‌رپه‌ری جادوو نییه‌ که‌ چون ئیستا خورووی ده‌ست و لاقی نه‌شکاوه‌، بۆ ره‌قس و سه‌ما له‌سه‌ر له‌ش و به‌ده‌نی ئیمه‌ هاتوه‌ته‌وه‌؟ دۆن کیشۆت گوتی: «نه‌خیر نابئی ئه‌وه‌ هه‌مان به‌رپه‌ری جادوو بئی، چون

جادووگه‌ران به‌چا و نابیندرین. سانکۆ گوتی ئه‌گه‌ر وه‌به‌ر چاوی نه‌یه‌ن هه‌ست پئی ده‌کرین. ده‌لئیی نا له‌ شان و ملی من بپرسه‌. دۆن کیشۆت گوتی: شان و ملی منیش ده‌توانن شایه‌دی به‌وه‌ بدن. به‌لام ئه‌و ده‌لیله‌ به‌س نییه‌ بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌م کابرایه‌ی که‌ ده‌بیین هه‌مان به‌رپه‌ری جادوو بئی.»

که‌ماندار نزیکتر بووه‌وه‌ و کاتیک دیتی ئه‌م دوو که‌سه‌ زۆر له‌سه‌رخۆ غه‌رقی ده‌ته‌قه‌ی خۆیان سه‌ری سوپا و راوه‌ستا. دیاره‌ که‌ دۆن کیشۆت هیشتا ده‌می روو ده‌ حه‌وا کردبوو و له‌ئیش و ئازاری کوته‌ککاری و له‌به‌ر ئه‌و مه‌ره‌مه‌ی ده‌به‌ده‌نیان هه‌لسوو بوو، نه‌یده‌توانی بجوولیته‌وه‌. که‌ماندار هاته‌ لای و گوتی: «ها، کابرا، حالت چۆنه‌؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌گه‌ر له‌جیتی تۆ بام به‌ئه‌ده‌بتر قسه‌م ده‌کرد. گوئپاری بئی ته‌ربیه‌ت! ئایا له‌م ولاته‌دا ره‌سمه‌ ده‌گه‌ل پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان به‌مجۆره‌ قسه‌ بکه‌ن؟ که‌ماندار که‌ له‌ که‌سیکی ئاوا نابوته‌ ئه‌و ره‌فتاره‌ی ده‌گه‌ل خۆی دیت، نه‌یتوانی ئه‌و بئی شه‌رمییه‌ قبوول بکا. ئه‌و چرایه‌ی به‌ده‌ستییه‌وه‌ بوو بلندی کرد و به‌و رۆنه‌وه‌ که‌ تیبدا‌بوو وه‌های به‌سه‌ر دۆن کیشۆت داکیشا که‌ ده‌تگۆت که‌له‌هیا‌ن به‌دریشه‌ی^(*) زه‌لام کون کردوه‌: پاشان که‌ هه‌مووشته‌ که‌وته‌ ناخی تاریکی که‌ماندار هه‌لات و خۆی ده‌رباز کرد. سانکۆ پانزا گوتی: «ئه‌رباب بی‌شک ئه‌وه‌ هه‌مان به‌رپه‌ری جادووکه‌ ئه‌رکی ئه‌وه‌یه‌ گه‌نج بۆ دیترا‌ن بپاریزی و بۆ ئیمه‌ بیجگه‌ له‌مست و شه‌ق و تیه‌ه‌ل‌دان هیچی پئی نه‌بی. دۆن کیشۆت گوتی: ده‌بی وایی، به‌لام نابئی زۆر گرینکی به‌و هه‌موو سیحر و جادوو به‌دین و نابئی له‌وان ره‌قوین هه‌لگرین. ئه‌وانه‌ چون بوونه‌وه‌ری خه‌یالی یا نه‌دیترا‌ن پیاو نازانئ تۆله‌ی خۆی له‌ کئی بستینیته‌وه‌. ئیستا سانکۆ ئه‌گه‌ر ده‌توانی هه‌سته‌ فه‌رمانده‌ی ئه‌م قه‌لایه‌م بۆ بانگ بکه‌و و کاریکی وا بکه‌ هیندیک رۆن و شه‌راب و نمه‌ک و ئیکلیلی^(*) کپوی ده‌گه‌ل خۆی بینئ تا ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ شفا^(*) به‌خشه‌ دروست که‌ین. به‌راستی پیم وایه‌ من ئیستا زۆرم نیاز به‌و شه‌ربه‌ته‌ هه‌یه‌، چون له‌ برینی سه‌رم که‌ ئه‌و به‌رپه‌ره‌ ئیدداوم خۆین فیچقه‌ی ده‌کا.»

سانکۆ به‌ئیش و ئازاریکه‌وه‌ که‌ تا سه‌ر ئیسفانه‌کانی چوو بووه‌ خوار له‌ جیتی خۆی هه‌ستا و به‌کویره‌کویره‌ و ده‌سته‌ کوته‌ چوو کاروانسه‌رادار بدۆزیته‌وه‌. له‌سه‌ر ریگا تووشی که‌ماندار بوو که‌ له‌به‌ر وه‌تاغ راوه‌ستا‌بوو تا بزانی دوژمنی بریندار چیی به‌سه‌ره‌اتوه‌، سانکۆ پئی گوت: «جه‌نابی ئاغا، هه‌رکه‌س که‌ هه‌ی، پیاوه‌تیمان ده‌گه‌ل بکه‌ و هیندیکمان شه‌راب و نمه‌ک و رۆن و ئیکلیلی کپوی به‌ده‌یه‌ که‌ بۆ ده‌رمان کردنی یه‌کێک له‌ گه‌وره‌ترین پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردانی سه‌ر گوئی زه‌وی پیدایستیمان پئی هه‌یه‌. پاله‌وانیک که‌ به‌ده‌ست

به‌په‌په‌ی‌ج‌ادوو‌که‌ ئیستا‌له‌م‌ کاروانسه‌رایه‌ دایه‌، زۆر‌سه‌خت‌ بریندار‌ بووه‌، به‌جیویان‌ که‌وتوو‌ه‌. «کاتی‌ک‌ که‌ماندار‌ ئەم‌ قسانه‌ی‌ له‌ سانکۆ‌ بیست‌ به‌دیوانه‌ی‌ له‌ قه‌له‌م‌ دا‌. به‌لام‌ چون‌ سپی‌ده‌ی‌ به‌یانی‌ خه‌ریک‌ بوو‌ ده‌نگووت‌ ده‌رگای‌ کاروانسه‌رای‌ کرده‌وه‌ و بانگی‌ کاروانسه‌راداری‌ کرد‌ تا‌ پپی‌ بلّی‌ که‌ ئەم‌ مرۆقه‌که‌» (*‌) چپی‌ ده‌وئ‌. کاروانسه‌رادار‌ ته‌واوی‌ ئەو‌ شتانه‌ی‌ دا‌ به‌سانکۆ‌ پانزا‌ و ئەویش‌ خیرا‌ بۆ‌ دۆن‌ کیشۆتی‌ برد‌ که‌ سه‌ری‌ ده‌نیو‌ هه‌ر‌ دووک‌ ده‌ستی‌ گرتبوو‌ و له‌ ژانی‌ برینی‌ سه‌ری‌ ده‌ینالاند‌. به‌لام‌ زه‌بری‌ چراکه‌ سه‌ده‌مه‌یه‌کی‌ وای‌ له‌سه‌ری‌ نه‌دابوو‌ ئەوه‌ نه‌بی‌ که‌ له‌یه‌ک‌ دوو‌ جیگایان‌ نیچوانی‌ هه‌لتۆقاند‌ (*‌) بوو‌. ئەوه‌ی‌ که‌ دۆن‌ کیشۆت‌ به‌فیچقه‌ی‌ خوینی‌ دانابوو‌، شتی‌ک‌ نه‌بوو‌ بیجگه‌ له‌ رۆنی‌ چراکه‌ و ئاره‌قه‌ی‌ سه‌روچاوی‌ که‌ ئیستاش‌ هه‌ر‌ ده‌هاته‌ خوار‌.

جا‌ ئەوجار‌ دۆن‌ کیشۆت‌ ده‌رمانه‌کانی‌ ده‌ کووپه‌له‌یه‌ک‌ کرد‌ و ئەوه‌ندی‌ کولاند‌ تا‌ به‌ته‌واوی‌ وه‌ قه‌وام‌ (*‌) هاته‌وه‌، ئەوجار‌ داوای‌ شووشه‌ی‌ کرد‌ که‌ شه‌ربه‌ته‌که‌ی‌ تیبکا‌، به‌لام‌ چون‌ کاروانسه‌را‌ شووشه‌ی‌ لئ‌ ده‌ست‌ نه‌که‌وت‌ ناچار‌ مه‌عجونه‌که‌ی‌ (*‌) ده‌ زه‌رفیکی‌ حه‌له‌بی‌ کرد‌ که‌ کاروانسه‌رادار‌ به‌خۆرای‌ دابوو‌یه‌. پاشان‌ زۆرت‌ر‌ له‌ هه‌شتا‌ جار‌ ناوی‌ (اب‌) و (ابن‌) و (روح‌ القدس‌) و مریه‌می‌ عه‌ززا‌ و باقی‌ نیوه‌ منفه‌رکه‌کانی‌ (*‌) به‌ورته‌ورت‌ خوینده‌وه‌ و فووی‌ به‌زه‌رفه‌که‌داکرد‌ و ده‌گه‌ل‌ گوته‌ی‌ هه‌ر‌ ناوی‌ک‌ چه‌لیپایه‌کی‌سه‌ی‌ له‌سه‌ر‌ سینگی‌ کیشا‌ تا‌ شه‌ربه‌ته‌که‌ متفه‌رکه‌ بئ‌. ده‌ ئەنجامی‌ ئەم‌ ته‌شرفاته‌دا‌، سانکۆ‌ و که‌ماندار‌ و کاروانسه‌رادار‌ له‌وئ‌ حازر‌ بوون‌. چون‌ قه‌تارچی‌ به‌خه‌یالی‌ ئاسووده‌ چوو‌بوو‌ سه‌ر‌ له‌ ئیستره‌کانی‌ خۆی‌ بدا‌.

پاش‌ ته‌واوکردنی‌ ئەم‌ کاره‌ گرینگه‌، دۆن‌ کیشۆت‌ ویستی‌ تا‌ کارلیکردنی‌ شه‌ربه‌ته‌ گرانباپییه‌که‌ی‌ تاقی‌ بکاته‌وه‌. له‌به‌ر‌ ئەوه‌ هیندی‌ک‌ له‌ شه‌ربه‌ته‌که‌ که‌ ده‌زه‌رفی‌ حه‌له‌بیدا‌ جپی‌ نه‌بوو‌بووه‌وه‌ و ده‌بنی‌ کووپه‌له‌دا‌ مابوو‌ه‌وه‌ به‌سه‌ریه‌وه‌نا‌ (*‌) و خواردی‌ه‌وه‌. به‌لام‌ هیندی‌ک‌ شه‌ربه‌ته‌ له‌ گه‌رووی‌ نه‌چوو‌بووه‌ خوار‌ که‌ ده‌ستی‌ کرد‌ به‌رشانه‌وه‌، چ‌ رشانه‌وه‌یه‌ک‌، ئەوی‌ ده‌ رۆژ‌ له‌مه‌وبه‌ریش‌ خواردی‌بووی‌، هینایه‌وه‌. ئاره‌قه‌یه‌کی‌ زۆری‌ کرد‌ و بیحالی‌ ده‌ستی‌ پپی‌ دا‌ و تکای‌ کرد‌ بیبه‌نه‌وه‌ سه‌ر‌ جیگایه‌که‌ی‌ و ده‌وره‌ی‌ (*‌) چۆل‌ که‌ن‌. ماوه‌ی‌ سی‌ سه‌عات‌ خه‌ویکی‌ قوول‌ دای‌ گرت‌ و کاتی‌ک‌ خه‌به‌ری‌ بووه‌وه‌ هه‌ستی‌ کرد‌ ئیش‌ وئازاری‌ ده‌ قابلیدا‌ نه‌ماوه‌ و ده‌نده‌کانی‌ نایه‌شین‌ و به‌گه‌شتی‌ به‌ته‌واوی‌ چاک‌ بووه‌ته‌وه‌ و به‌ره‌می‌ ئاوا‌ زووی‌ ئەو‌ چاک‌ بوونه‌وه‌ی‌ به‌وه‌ دانا‌ که‌ به‌راستی‌ پیکه‌اته‌ی‌ شه‌ربه‌ته‌ی‌ (فیریراس‌)ی‌ دۆزیوه‌ته‌وه‌ و له‌مه‌ودوا‌ ده‌توانی‌ بئ‌ هیچ‌ ترس‌ و سه‌له‌مینه‌وه‌یه‌ک‌ ده‌گه‌ل‌ هه‌ر‌ مه‌ترسییه‌ک‌ رووبه‌روو‌ بیته‌وه‌وه‌

ده‌هه‌ر‌ شه‌ر‌ و پیک‌دادانی‌ک‌دا‌ هه‌رچه‌نده‌ش‌ گه‌وره‌ وه‌ترسیدار‌ بئ‌، به‌شداری‌ بکا‌. سانکۆ‌ پانزا‌ که‌ چاک‌ بوونه‌وه‌ری‌ ئەوا‌ له‌په‌ری‌ ئەربابه‌که‌ی‌ به‌مۆجزه‌ زانی‌ ئیزنی‌ لئ‌ خواست‌ که‌ ئەویش‌ ئەوه‌ی‌ ده‌ کووپه‌له‌دا‌ بوو‌، که‌میش‌ نه‌بوو‌، به‌سه‌ریه‌وه‌ بنی‌ و بیخواته‌وه‌. دۆن‌ کیشۆت‌ ئیزنی‌ پپی‌ دا‌ و سانکۆ‌ به‌ئیمان‌ و بروایه‌کی‌ پته‌و‌ دوو‌ هه‌نگلی‌ کووپه‌له‌ی‌ گرت‌ و وه‌ک‌ ئەرباب‌ چۆنی‌ کردبوو‌، به‌وشیوه‌ شه‌ربه‌ته‌که‌ی‌ ده‌گه‌رووی‌ خۆی‌ کرد‌.

به‌لام‌ مقه‌ده‌ر‌ ئەوه‌ بوو‌ که‌ می‌عه‌دی‌ سانکۆ‌ به‌قه‌ده‌ر‌ می‌عه‌دی‌ ئەربابه‌که‌ی‌ نه‌توانی‌ ئەو‌ شه‌ربه‌ته‌ کاری‌ تئ‌ بکا‌. چون‌ پینش‌ ئەوه‌ی‌ حالی‌ رشانه‌وه‌ ده‌ستی‌ پپی‌ بدا‌، ئەوه‌نده‌ی‌ ئاره‌قه‌ کرد‌ ده‌گوت‌ ده‌ ئاوت‌ هه‌لکیشاوه‌. پاشان‌ دل‌ تیکه‌ل‌ هاتن‌ و ته‌نگه‌ نه‌فه‌سییه‌کی‌ توند‌ برستی‌ لئ‌ بری‌ و چی‌ وای‌ نه‌مابوو‌ حه‌یاتی‌ ره‌شی‌ لئ‌ ببری‌ و ده‌وحاله‌ته‌دا‌ که‌ زۆر‌ پیس‌ تیک‌ چوو‌ بوو‌ هه‌زار‌ جینو‌ و قسه‌ی‌ ناجایه‌زی‌ حه‌واله‌ی‌ شه‌ربه‌ته‌ و شه‌ربه‌تسان‌ و شه‌ربه‌ته‌ خۆر‌ کرد‌. دۆن‌ کیشۆت‌ کاتی‌ک‌ ئەوی‌ ده‌و‌ حاله‌ په‌ریشانه‌دا‌ دیت‌، گوته‌ی‌: من‌ پیم‌ وایه‌ تۆ‌ هیندی‌ک‌ نه‌گه‌یشتنوویه‌ پله‌ویایه‌ی‌ پاله‌وانی‌ و نارحه‌تییه‌که‌ته‌ له‌وه‌یه‌ که‌ ئەم‌ شه‌ربه‌ته‌ بۆ‌ که‌سانیک‌ که‌ پاله‌وان‌ نین‌ باش‌ نییه‌. سانکۆ‌ گوته‌ی‌: «ئهی‌ له‌عنه‌ته‌ له‌ خۆم‌ و له‌عیل‌ و تروتايفه‌م‌! ئەگه‌ر‌ حه‌زرتی‌ به‌ریتزان‌ ئەوه‌تان‌ ده‌زانی‌ بۆ‌ هیندی‌ک‌ من‌ ته‌نانه‌ته‌ دلۆپتیکی‌ لئ‌ بچیتزم‌» ده‌و‌ ساته‌دا‌ شه‌ربه‌ته‌ کاری‌ خۆی‌ کرد‌ و مه‌یته‌ری‌ چاره‌ره‌ش‌ به‌سه‌روخواردا‌ ده‌رشاوه‌ و زگی‌ وه‌کار‌ که‌وت‌ و ئەوه‌نده‌ رشاوه‌ خۆی‌ پیس‌ کرد‌ که‌ هه‌م‌ روویۆشی‌ سه‌ری‌ و هه‌م‌ راخه‌ری‌ بنی‌ بۆ‌ هه‌میشه‌ له‌ که‌لک‌ که‌وتن‌ و توورپه‌لدران‌! ئەوه‌نده‌شی‌ خۆ‌ هه‌لداویشته‌ و ته‌قالای‌ ده‌کرد‌ و حالی‌ تیک‌ چوو‌بوو‌ که‌ ئیدی‌ تازه‌ که‌س‌ به‌هیوای‌ نه‌بوو‌. ئەم‌ حالی‌ ناله‌بار‌ و رشانه‌وه‌ زگ‌ ئیشه‌یه‌ نزی‌ک‌ دوو‌ سه‌عات‌ درێژه‌ی‌ کیشا‌ و پاش‌ ته‌واو‌ بوونیشی‌ سانکۆ‌ وه‌ک‌ ئەرباب‌ چاک‌ نه‌بووه‌وه‌، به‌پێچه‌وانه‌، ئەوه‌نده‌ خه‌سته‌ و کوتر‌اوو‌ ماندوو‌ بوو‌ که‌ نه‌یده‌توانی‌ هه‌ستینه‌ سه‌رپپی‌.

به‌لام‌ هه‌ر‌ وه‌ک‌ گوتمان‌ دۆن‌ کیشۆت‌ هه‌ستی‌ به‌سلامه‌تی‌ و چاک‌ بوونه‌وه‌ی‌ ته‌واو‌ ده‌کرد‌، ده‌یه‌ویست‌ هه‌رچی‌ زووتر‌ وه‌ دوا‌ی‌ رووداوان‌ بکه‌وئ‌، چون‌ پپی‌ وایوو‌ ئەو‌ وه‌ختانه‌ی‌ له‌وئ‌ خه‌سار‌ ده‌بوون‌، ده‌رفه‌تگه‌لی‌ک‌ بوون‌ که‌ دنیا‌ له‌ ده‌ستی‌ ده‌چوو‌، بئ‌ ئەنوايانی‌ دنیا‌ تیدیدا‌ زه‌ره‌رمه‌ند‌ ده‌بن‌، یانی‌ ئەو‌ ده‌رفه‌تانه‌ له‌ ده‌ست‌ ئەوانه‌ی‌ که‌ پید‌اویستی‌یان‌ به‌وه‌ هه‌بوو‌ ده‌چوو‌ه‌ ده‌رئ‌ و به‌تایبه‌ته‌ بیجگه‌ له‌و‌ فک‌ره‌ هه‌تاهه‌تاییه‌، ئەو‌ بروایه‌ی‌ که‌ به‌شه‌ربه‌ته‌که‌ی‌ بووی‌ ئەوی‌ ده‌خسته‌ سه‌ر‌ باری‌ په‌له‌ کردن‌ و به‌هه‌رمه‌بوون‌. که‌وای‌ ده‌خۆ‌ رادیت‌، هه‌ر‌ خۆی‌ زینی‌ هاویشته‌ سه‌ر‌ پشتی‌ روئسینانت‌ و که‌ری‌ سانکۆ‌شی‌ کورتان‌ کرد‌. پاشان‌ یارمه‌تی‌

مه‌یته‌ری دا خۆی کۆک و پۆشته‌کا و سواری که‌ره‌که‌شی کرد. پاش ئه‌وه ریکیفی له رۆسینانتا و له‌گۆشه‌یه‌کی هه‌ساری کاروانسه‌را دارێکی درێژ و ئه‌ستووری هه‌لگرت تا له جێی نێزه که‌لکی لێ وهربگرێ. هه‌موو میوان و ده‌ستوپی‌وه‌ندی کاروانسه‌را که بیست که‌سیک ده‌بوون بۆ ته‌ماشایا راهه‌ستا‌بوون. کچی کاروانسه‌راداریش چاوی لێ ده‌کرد و دۆن کیشۆتیش که نیوان نیوان هه‌ناسه‌یه‌کی ساردی هه‌لده‌که‌تیشا، چاوی لێ نه‌ده‌ترووکاند^(*). به‌لام هه‌موو ئه‌وانه‌ی له‌وێ بوون یا لانی که‌م ئه‌وانه‌ی شه‌وی رابردوو به‌ده‌نیان چه‌ور کردبوو پێیانوابوو له‌به‌ر ئیش و ئازاری له‌شی ئاخ و هه‌ناسه هه‌لده‌که‌تیشی.

کاتیک هه‌ردووکیان سوار بوون دۆن کیشۆت له‌به‌ر ده‌رکی کاروانسه‌را راهه‌ستا و کاروانسه‌راداری بانگ کرد و به‌ده‌نگی پیاوانه و له‌سه‌ر خۆ پیتی گوت: ئه‌ی به‌رێژ قه‌لاپاریژ، خۆشه‌ویستی و لوتف و مه‌رحمه‌تیک که له‌م قه‌لایه‌دا ده‌گه‌ل من کراوه زۆر گه‌وره‌یه‌وه. من به‌راستی به‌ئه‌رکی سه‌ر شانی خۆمی ده‌زانم تا کۆتایی ژیانم به‌رامبه‌ر به‌حه‌زرتی ئیوه ئه‌مه‌گناس بم. من ئه‌گه‌ر بتوانم قه‌ره‌بووی ئه‌وه هه‌موو ره‌حمه‌ت و زه‌حمه‌ته بکه‌مه‌وه که تۆله‌ی ئیوه له کابرای سه‌ره‌رۆ که ته‌وه‌ینی به‌که‌سایه‌تی^(*) پیرۆزی ئیوه کردبێ بستیمینه‌وه خۆم به‌سه‌رکه‌وتوو ده‌زانم. ئه‌وه‌ش بزانی و ئاگادار بن که پیشه‌ی من ته‌نیا ئه‌وه‌یه تۆله‌ی که‌سانیک که ئه‌تکی حورمه‌تیان کراوه، وهرگرمه‌وه و دز و رێگر و جه‌رده له‌ناوبه‌رم. که‌وابوو بیر بکه‌نه‌وه تا ئه‌گه‌ر خزمه‌تیکی له‌م چه‌شنه له ده‌ست من دێ، حه‌واله‌ی منی به‌رمووی و من به‌هه‌مان ئاینی پاله‌وانی که شانازی گه‌یشتن به‌و پله‌یه‌م وه‌ده‌ست هیناوه. به‌ئیوه به‌ئینی ده‌دم که ئه‌وه زه‌حمه‌تانه‌ی به‌ئیوه‌م داوه و له‌م باره‌وه قه‌رزدارتانم. به‌جۆریک که ببێته هۆی شادمانیتان قه‌ره‌بوو بکه‌مه‌وه.»

کاروانسه‌رادار هه‌ر به‌و شیوه، به‌هه‌مان له‌سه‌ر خۆیی و یقاره‌وه ئاوا‌ی جواب داوه: «ئه‌ی جه‌نابی پاله‌وان. من هه‌یج نیازم به‌وه نییه به‌رێژتان تۆله‌ی من بستیننه‌وه. چون ئه‌گه‌ر که‌سیک ته‌وه‌ینم پێ بکا، خۆم ده‌توانم تۆله‌ی لێ بکه‌مه‌وه. من ته‌نیا تکا ده‌که‌م جه‌نابی به‌رێژتان خه‌رج و موخاریجی دۆینی شه‌وێتان له‌و کاروانسه‌راهه‌دا که له‌بابه‌ت کاو جۆی و لاغه‌کانتان و ته‌ختی خه‌و و شام و شتی وا له عۆده‌تانه بدن به‌من. دۆن کیشۆت به‌ده‌نگی بلێد گوراندی: چون؟ مه‌گه‌ر ئیره کاروانسه‌راهه؟» کاروانسه‌رادار گوتی: «به‌لێ، کاروانسه‌راهه‌کی زۆریش ناسراوه. دۆن کیشۆت گوتی: که‌وابوو تا ئیستا من به‌هه‌له‌ چوو‌بووم چون به‌راستی پیم وابوو ئیره قه‌لایه، ئه‌وه‌ش چ قه‌لایه‌که! به‌لام ئیستا که ده‌فرمووی ئیره کاروانسه‌راهه و قه‌لا نییه باشته به‌رێژتان له وهرگرتنی خه‌رج و موخاریج

چاوپۆشی به‌فرموون. چون من ناتوانم له یاسا باوه‌کانی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان سه‌رکیشی بکه‌م. ئه‌وه یاسایانه‌ی که من به‌وردی شاره‌زاییم لێیان هه‌یه و تا ئه‌مپۆش خیلافی ئه‌وانم له هه‌یج کتیبێکدا نه‌خویندوو‌ه‌ته‌وه و ده‌زانم که تا ئیستا هه‌یج پاله‌وانیک پوولی مه‌سکه‌ن و خۆراک و شتی تری به‌هه‌یج کاروانسه‌راداریک نه‌داوه. ده‌راستیدا به‌ده‌به‌رچا و گرتنی ماف و حقوقی تایبه‌تی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان و ده‌به‌رانبه‌ر زه‌حمه‌ت و کوێره‌وه‌ریی رۆژان و شه‌وان به‌هاوین و زستان پیاده و سواره به‌توونیه‌تی و برسیه‌تی و به‌گه‌رما و سه‌رما و هه‌زار چه‌شنه ده‌رده‌سه‌ری و گرفتاریی تر و پرویه‌روو بوونه‌وه ده‌گه‌ل روو گرژیه‌کانی ئاسمانی و گیره‌وه‌کیشه‌ی سه‌ر زه‌وی که ده‌بێ بیکیشن، هه‌موو که‌س قه‌رزدارێ ئه‌وانه و ده‌بێ ئاگادارییان لێ بکری. کاروانسه‌رادار گوتی، من کارم به‌و قسانه نییه. ده‌بێ ئه‌وه‌ی ده‌پیتدایه بده‌یت. ئیدی ئه‌وه به‌یت و بالۆزانم به‌گوێدا ناچی. بۆ من ئه‌وه گرینکه که بتوانم کاروکاسبیی خۆم به‌پێوه به‌رم و قه‌ززی خۆم وهربگرم. دۆن کیشۆت گوتی: «پیاویکی که‌ر و تینه‌گه‌یشته‌وی و قه‌وه‌چییه‌کی ره‌زیل و هه‌یج نه‌دیته‌وی، پاشان به‌مامزه و به‌هه‌ر دووک لاقان ده‌که‌له‌که‌ی رۆسینانتی کۆتا و ئه‌وداره‌ی له‌بری^(*) نێزه هه‌لی گرتبووه‌وه به‌ده‌سته‌یه‌وه گرت و بێ ئه‌وه که‌سیک وه‌ دوا‌ی که‌وی یا ئاوریک بداته‌وه بزانی مه‌یته‌ری به‌دووا‌یه یا نا له کاروانسه‌را ده‌ره‌په‌ری و مه‌ودایه‌ک دوور که‌وته‌وه.

کاروانسه‌رادار که دیتی دۆن کیشۆت رۆیشت و پاره‌که‌ی پێ نه‌دا، گه‌راوه سه‌ر سانکۆ و ته‌له‌بی خۆی له وی و‌یست. ئه‌ویش جوابی داوه که چون ئه‌ر‌بابه‌که‌ی نه‌یویسته‌وه پوول بدا ئه‌ویش ناخواری ئه‌وه کاره بکا و چون خۆی مه‌یته‌ری پاله‌وانی سه‌رگه‌ردانه، ئه‌ویش له هه‌مان سه‌ره‌تییه‌کانی^(*) ئه‌ربابی خۆی سوود وهرده‌گرێ و نابێ له هه‌یج قاوه‌خانه و کاروانسه‌راهه‌ک له‌بابه‌ت خه‌رج و موخاریجه‌وه ده‌ست بۆ گیرفانی به‌ری. کاروانسه‌رادار هه‌رچی گوراندی و تووره بوو و هه‌ره‌شه‌ی کرد و هینای و بردی و سویندی خوارد ئه‌گه‌ر به‌زبانی خۆش پاره‌که نه‌دا، به‌شه‌ق له گه‌رووی ده‌رده‌کیشی، هه‌یج فایده‌ی نه‌بوو. سانکۆ به‌پله‌وپایه‌ی پاله‌وانی که ئه‌ر‌بابه‌که‌ی پێی گه‌یشته‌بوو، سویندی خوارد ئه‌گه‌ر له‌ت و کوتیشی که‌ن فلووسیکێ نادا، و له‌م باره‌دا ده‌یگوت: «من مافی ئه‌وه‌م نییه ئه‌م دابه‌ پیرۆزه و ئه‌م نه‌ریته‌ کۆنه‌ی پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان به‌هه‌له‌ و خه‌تای خۆم تیک بده‌م و من نامه‌وی مه‌یته‌رانیک که له‌مه‌ودا دینه سه‌ر دنیا، له‌من گله‌یی بکه‌ن و به‌هۆی ده‌ژێر پێ نانی یاسا و سه‌ره‌تییه‌کی ئاوا به‌رحه‌ق ره‌خنه‌م لێ بگرن.»

له به‌ختی ره‌شی سانکۆی به‌دی‌ه‌بال. مقه‌ده‌ر ئه‌وه بوو که ده‌نیو ئه‌وانه‌ی له کاروانسه‌را

میوان بوون چوار ماهووت فرۆشی خه‌لکی سه‌گۆوی و سی ورده‌واله^(*) فرۆشی ده‌هه‌رگه‌ر^(*) له گه‌په‌کی مالات فرۆشانی شاری «کوردۆ» و دوو سنعاتکاری خه‌لکی سیویل که هه‌موولات و لووتی ولاتی خۆیان بوون و جه‌ماعه‌تیکی شه‌روور و به‌دفعه‌ی و نه‌حه‌جمیو بوون له‌و کاروانسه‌رایه ئۆتراغیان^(*) گرتبووه‌وه. ئه‌و پۆله‌ پیاوه‌ ناجسنه‌ که ده‌تگوت له‌سه‌ر فکرێک ساغ بوونه‌وه له‌ سانکۆ هاتنه‌ پیش و له‌پشت گویدرێژه‌که‌پان هینا خوار و به‌کیک له‌وان به‌غاردان چوو لێفه‌ی سه‌ر ته‌ختی خانمی کاروانسه‌راداری هینا و مه‌پته‌ری چاره‌په‌شیان تێ هاویشته، به‌لام که سه‌ریان هه‌لینا دیتیان که میچی هه‌یوانی کاروانسه‌را زۆر نه‌وییه و بۆ مه‌به‌ستی ئه‌وان به‌کار نایه. ناچار لێ بران بچنه‌ سه‌ساری مریشکان که میچیکی بیجگه‌ له‌ ئاسمان نه‌بوو و له‌وێ سانکۆیان به‌باشی له‌سه‌ر لێفه‌ درێژ کرد و هه‌ر ئه‌وکاره‌ی ده‌ «کارناوال» دا ده‌گه‌ل سه‌گانی ده‌که‌ن^(۱۳۹) ده‌ستیان کرد به‌هه‌لاویشتن و گرتنه‌وه‌ی ئه‌و به‌دبه‌خته.

ئه‌و نه‌عه‌ره‌تانه‌ی که له‌ سانکۆوه‌ ده‌ هه‌وادا ده‌بیسران و هه‌ا دلپرووشین بوون که به‌گۆپی ئه‌ربابی گه‌یشتن و کاتیک راوه‌ستا که باشتر گۆپی له‌ هه‌وارانه‌ بێ ده‌پیشدا پیتی وابوو رووداویکی تازه‌ی بۆ هاتووته‌ پیش. به‌لام پاش کورته‌ماوه‌یه‌ک تێ گه‌یشته که ئه‌و هه‌واره‌ ترسینه‌رانه‌ ده‌نگی سانکۆن. پاله‌وان ده‌سته‌به‌جی سه‌ری ئه‌سپی وهرگێرا و به‌چوار ناله‌یه‌کی توند به‌ره‌و کاروانسه‌را گه‌راوه‌ و چون ده‌رگای کاروانسه‌رای به‌به‌سنراوی دیت، به‌ده‌وری قه‌لادا گه‌را تا به‌لکو پێگایه‌ک بدۆزیته‌وه. به‌لام که گه‌یشته‌ پشتی دیواری حه‌ساری کاروانسه‌راکه هینده‌ بلند نه‌بوو، ئه‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌ر سانکۆیان دینا به‌چاوی خۆی دیتی. سانکۆ و هه‌ا شیرین و به‌ئه‌توار له‌ هه‌وادا ده‌چوو سه‌ر و ده‌هاته‌ خوار که ئه‌گه‌ر گه‌رووی پاله‌وان به‌رق و قین نه‌گیرابا، به‌یه‌قین له‌ قاقای پیکه‌نینی دهدا. دۆن کیشۆت تێ کۆشا که له‌سه‌ر پشتی ئه‌سه‌په‌که‌پرا خۆی باوێته‌ سه‌ر دیوار، به‌لام ئه‌وه‌نده‌ خه‌سته‌و ماندوو بوو که ته‌نانه‌ت نه‌یتوانی پای له‌سه‌ر زه‌ویش دابنێ. ناچار هه‌روا که له‌سه‌ر ئه‌سه‌په‌که‌ی دانیشتنبوو ده‌ستی کرد به‌هه‌ره‌شه‌ و گوره‌شه‌ و جنیودان به‌و که‌سانه‌ی که سانکۆیان هه‌لده‌به‌زانده‌وه. که گێرانه‌وه‌پان ده‌حه‌وسه‌له‌ی ئه‌م و تاره‌دا ناگونجی، به‌لام لات و لووته‌کان گۆپیان نه‌دا شاتوشووتی پاله‌وان و به‌پیکه‌نین و قاقاکیشان درێژه‌پان به‌کاری خۆیان دهدا. سانکۆش ده‌و مه‌عه‌ره‌که‌یه‌دا جنیوی دهدا، هه‌واری ده‌کرد و جاروباره‌ش

۱۳۹- خۆپندکارانی ئیسپانیایی ده‌ پێوره‌سمی جێژنی کاروناوالدا سه‌گی به‌ره‌لدايان ده‌گرت و ده‌ لێفه‌ یا به‌تانه‌پان داویشتن و هه‌لیان داویشتن. (مۆریس باردۆن)

ده‌پاراوه. هه‌مووی ئه‌م هه‌را و هوریا به‌ بێ فایده‌ مایه‌وه‌ تا سه‌ره‌نجام لاتولووته‌کان خۆیان ماندوو نه‌بوون سانکۆیان به‌ره‌للا نه‌کرد.

که‌ری سانکۆیان هیناوه‌ ئه‌ویان له‌سه‌ر پشتی دانیشاند و بالاپۆشه‌که‌پان به‌شانیدا داوه. خزه‌تکاری دل ناسک، ماری تۆرن کاتیک دیتی سانکۆ زۆر شه‌که‌ت و شپه‌زه‌یه به‌هینانی گۆزه‌یه‌ک ئاوا لواندیه‌وه‌ و بۆ ئه‌وه‌ی ئاوه‌که‌ فینک بێ، رۆیشته‌ سه‌ر چالاه‌که‌ و ئاوی هه‌لکیشا، سانکۆ گوزه‌ ئاوی له‌ لیوان نزیک کرده‌وه‌ تا ئاوا بخواته‌وه‌، به‌لام به‌ده‌نگی ئه‌رباب ده‌ستی راگرت. دۆن کیشۆت ده‌یگوت «سانکۆ، کوره‌که‌م، له‌م ئاوه‌ مه‌نۆشه‌! مه‌نۆشه‌ رۆله‌ گیان ده‌نا ده‌تکوژی، مه‌گه‌ر نابینی من لێره‌ له‌و شه‌ربه‌ته‌ متفه‌رکه‌م پیتی؟ (زه‌رفی حه‌له‌ببێ خۆی هه‌لینا و نیشانی دا) به‌خواردنه‌وه‌ی دوو دلۆپ له‌م شه‌ربه‌ته‌ دهرد و ئه‌له‌مت لێ ده‌بێ،» به‌و هه‌وارانه‌ سانکۆ به‌غه‌زه‌به‌وه‌ رووی وهرگێرا و گوتی «مه‌گه‌ر ئه‌و جه‌نابه‌له‌بیری چووته‌وه‌ که من پاله‌وان نیم یا ده‌یانه‌وێ ئه‌و بروکه‌ دل و ریخۆله‌ی که له‌ دوینی شه‌و ده‌زگمدا ماوه‌ته‌وه‌ ئه‌ویش برشیمه‌وه‌؟ ئیوه‌ به‌هه‌مووشه‌پانه‌کان سویند دده‌م که شه‌ربه‌تی خۆتان بۆ خۆتان رابگرن و له‌من گه‌رین به‌ده‌ردی خۆم رۆکاسیم^(*). گوتنی ئه‌و قسانه‌ هه‌مان و به‌گۆزه‌دا نووسان هه‌مان. به‌لام سانکۆ پاش قومیک، که زانی ئاوه‌که‌پان بۆ ئه‌و هیناوه‌، ده‌ستی له‌ خواردنه‌وه‌ هه‌لگرت و له‌ماری تۆرن خواهیشتی کرد شه‌رابی بۆ بیتی. ماری تۆرن له‌ قوولایی دلوه‌ حاجه‌تی به‌راورد کرد و ته‌نانه‌ت پوولی شه‌رابه‌که‌شی له‌ باغه‌لی خۆی دا. چونکه‌ ده‌رباره‌ی ئه‌و ژنه‌ گوتووینه‌ هه‌رچه‌ند که وتوووته‌ رۆژه‌ره‌شی و نه‌هامه‌تی، به‌لام ئیستاش ترووسکه‌یه‌کی کزی مه‌سیحی بوونی تیدا ماوه.

هه‌ر ئه‌و کاته‌ی سانکۆ شه‌رابه‌که‌ی خوارده‌وه‌ ده‌که‌له‌که‌ی که‌ره‌که‌ی کوتاو ده‌رگای کاروانسه‌رای خسته‌ سه‌ر گازه‌رای پشت و خۆشحال له‌وه‌ی که دیناریکی پاره‌ نه‌داوه‌ و توانیویه‌تی به‌مایه‌ دانان له‌سه‌ر مایه‌ی ئاسایی خۆی یانی شانویلی، قسه‌ی خۆی به‌ریتته‌ سه‌ر، له‌وێ وده‌ره‌که‌وت. راسته‌ که کاروانسه‌رادار له‌ جیات حیساییک که له‌سه‌ر، ئه‌وانی بوو خورجینی سانکۆی به‌بارمه‌ گێرا بووه‌وه‌، به‌لام سانکۆ کاتی ده‌رباز بوون و هه‌ا شیواو و شپه‌زه‌ بوو که به‌و زیانه‌ی نه‌زانی. کاتیک کاروانسه‌رادار سانکۆی له‌ ده‌ره‌وه‌ی حه‌وشه‌ دیت ویستی ده‌رگای کاروانسه‌را قه‌پات بکا، به‌لام لات و لووته‌ ده‌قه‌رگه‌په‌کان نه‌یانیه‌شت ئه‌و کاره‌ بکا. چون ئه‌وان له‌و جۆره‌ بنیاده‌مانه‌ بوون که ئه‌گه‌ر دۆن کیشۆت به‌راست له‌ زومره‌ی پاله‌وانانی میزی خه‌پش بووایه‌. به‌قه‌د با‌له‌ میشووله‌یه‌ک به‌هیندیان نه‌ده‌زانی.

شتىكى تر بوو نه جادوو و به لآم ئاكامىكى پوون، من لهو ههموو وهرى دهگرم ئەوهيه: ئەو رووداوانهى ئىمه بهدواياندا عهبدالين له ئاخريدا وامان سهر لى دهشپوونى كه دهستى راست و چهپى خۆمان نهناسين. بهعهقلى ناتهواوى من باشتريين و عاقلانهترين كار هه وهيه ئىستا كه وهزى دروينه و خهرمان گهيشتوووه، بگه پرينه وه ولآت و بهجىگهى ئەوه وهك دهلئين مالبه مآل كۆبهكو ئاواره بين. مل(*) له كاروكاسيى خۆمان بنئين.

دۆن كيشۆت گوتى: سانكو، تو له مەر كاروبارى پالئهوانانى سهرگهردان ئاگادارىت زۆر كه مه! كه وابوو دهنگت دهرنهيه و وسكوت به! بهيهقين پوژيكدادى كه تو تى بگهى ئەم شوغله چ كاريكى شهريف و گه ورهيه. بللى بزنام له دنيا دا چ خۆشيهك له وه بالاتر و چ حهزىك له وه شيرينتره كه مروّف له شهردا سهركهوئى و به سهر دوژمندا زال بى. بيتگومان هيچ! سانكو گوتى: ههرچهند من شتىك لهم بابته نازانم، به لآم رهنگه وابى. ته نيا شتىكى كه دهيزانم ئەوهيه كه لهو زهمانيه وه كه ئيمه و يا لانى كهم حهزرتى بهريزان پالئهوانى سهرگهردان (چون من ريم ناكه وئى شانازى هاوشانى ئيوهم هبى) بيتگه له شهرد دهگه كابرارى بيتسكاييدا، ههرگيز سهركهوتوو نه بووين. تازه دهوشه ريشدا بهريزان نيوهى گۆيجكه و نيوهى كلاوخووده كه تان له دهست دا.

لهو دهمه وه ههميشه بهشى ئيمه مست و بهدواى ئەودادار، يا ئەوه لدار و بهدواى ئەودا مست بووه. به لآم من بيتگه لهوانهش شانازى سهما و ههلبه زدابەزى ههوايى دهنيو ليفه شمدا، ئەويش به دهست چهند كهس جادووگهر، وه دهست كهوتوووه كه چون ههرگيز ناتوانم تو لهى خۆميان لى بستينمه وه، نازانم له زهزتهى زال بوون به سهر دوژمندا تا كوئيه. دۆن كيشۆت گوتى: به لى ئەوه هه مان دهرده كه من ههستى پى دهكم و توش ئەگهر له خۆت نهگۆرى دهى ههستى پى بگهى. به لآم له سهر خۆبه، من له مەودا دهفكرى وه دهسته ئينانى شمشيرىكى ئاودراوه دا(*) دهيم. شمشيرىك كه خاوهنه كهى له هه موو سيحر و جادوويهك ئەمين ده بى. ته نانه لهوانه به تهقدير هه مان شمشير به نسيبى من بكا كه ئاماديس، دهو زهمانيدا كه به پالئهوانى «ئاگرين تيغ»^(١٤٠) ناوى دهر كردبوو، به دستيه وه دهگرت، باشتريين شمشيرىك كه هيچ پالئهوانىك ده دنيا دا وئنه كهى نه بوو، چون ئەوشمشيره بيتگه لهو

١٤٠- دهلئين ئاماديسى يونان نه «ئاماديسى گۆل» كاتىك له داىك بوو وئنهى شمشيرىكى له سهر لهشى بوو كه له سهر ئەژنوئى چهپيرا تا راستى دللى كيشرا بوو. ئەم شمشيره رهنگ سووره وهك ئاگر دهرده وشاوه و بهو بۆنه وه ناوى ئاماديسى ئاگرين تيغى I' Ardante Epée پى دراوه. (مؤريس باردۆن)

له مەر وتوويزى سانكو پانزا دهگه ل دۆن كيشۆت و هينديك رووداو

كه بو باس كردن دهبن

سانكو وهها خهسته وكوتراو رهگه ل ئه ربابى كهوت كه ته نانه تاقهتى وهى نه بوو دهكه رهكه بوه ژينى(*)، كاتىك دۆن كيشۆت ئاواى به شهكهتى چاوپى كهوت گوتى: «بيتگومان سانكوئى خۆشه ويست، بۆمن مسوگهر بوو كه ئەم قه لايه وهك تو ده لئى ئەم كاروانسه رايه جادوو كراوه. چون ئەوانهى ئاوا بى به زه يانه گالته يان به تو ده كرد، بيتگه له وهى تاپو يا كه سانىك لهو دنيا بوو بن، ده يانتوانى چ بن؟ شتىكى كه ئەم برىوايه له مندا پتهوتر دهكا ئەوهيه كه من ئەوكاتى كه له سهر ديوارى حه وشه وه وهزعى ناله بارى توّم چاوپى ده كرد، به هيچ كلوچىك نه متوانى له ديواره كان وه سهر كهوم يا به كه لئىنكىدا بيمه ژووره وه يا ته نانه له ئەسپه كهم دابه زم. شك له وه دا نيه منيشيان جادوو كردبوو. چون من به ئيمانى به كىكى وهك خۆم سوئند دهخۆم ئەگهركو بمتوانيبايه له ديوار وه سهر كهوم يا له ئەسپ پياده بم، تو لهى توّم وهها لهو دزه رهزله ناپياوانه ده ستانده وه كه بيره وه رىي ئەو ناپياوييهى خۆيان تا دنيا ههيه له بير نه به نه وه. ههر چهند ته مى كردنى ئەوان پيداويستى به وه بوو كه من له ياساكانى پالئهوانى - كه وهك زۆر جار پيم گوتووئى مه گهر بو بهرگرى له گيانوژيان يا وارى پيوستى تر له خه لكى ناپالئهوان ده ست نه وه شين - چاوپوشى بگه م. سانكو وه لامى داوه: پالئهوان يا غه يرى پالئهوان فه رق ناكا. من ئەگهر خۆم بمتوانيبا تو لهى خۆم ده كرده وه. به لآم عه يبى كار له وه دا بوو كه نه مده توانى. به هه رحال سوئندت بو دهخوم ئەو كه سانهى منيان كرده له يستووك(*) و كه يفى خۆيان پى تهخت(*) كردم به پى چه وانهى فه رمايشتى بهريزان نه تاپو بوون و نه جادووگهر به لكو كه سانىك بوون وهك خودى ئيمه له گوشت و پيست و ئيسقان، ئەو قسه ش به ئيمان وه ده ليم چون كاتىك منيان هه لداويشت به گوئى خۆم دم بيست كه يه كترىيان بانگ ده كرد و ههركاميان ناوى خۆى هه بوو: يه كيان ناوى «پيدرو مارتينيز» Pedro Martinez بوو. ئەوى تر «تينوريو فرنانديز» tenerio Fernddes و خاوهنى كاروانسه را «ژوان پالومىك» Juan Palomeque ي چه پ ده ست. كه وابوو ئەوى ئه رباب ئەگهر جه نابت نه يتوانيوه له ديوار وه سهر كهوئى يا له ئەسپ دابه زى هه يه كهى

تایبه تمه نندییهی که من گوتم وهک تیغی سه رتاشه کان تیژ و هیچ چه کیک له دنیا دا، هه رچه ند به هیز و جادوویش بوو بی، خوئی له بهر ده می مه رگه پینه ری ئه و شمشیره رانه گرتووه. مه یته ر گوتی: من ئه وه نده به دب ختم که ئه گه ر ئه م به خته ش روو ده تو بکا و ئه و شمشیره ت بکه ویتته ده ست، ته نیا به کاری پاله وانیک دی که به رسمی گه یشتی بته پله ی پاله وانی، وهک دیتمان شه ربه ته که ش هه ر وابوو، به لام بۆ مه یته ران چیت عه رز که م... دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، له م بابه ته وه ترست نه بی، فه له ک ده گه ل تۆ له وه ی که هه یه با شتر ره فتار ده کا.»

دوو گۆنگه ل(*) خواز ده و قسانه دا بوون که له ناکا و دۆن کیشۆت ده و ریگایه دا که ده رۆیشتن هه رۆیکی له تۆزوخۆل چا و پی که وت که لیان دهاته پیش. ده گه ل چاوی به و گیزه لووکه ی تۆزوغوباره که وت، رووی ده سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ، ئه وه ئه و رۆزه یه که تو چاره نووسیکی گه وره به چاوی خو ت ببینی که به ختی پیرو ز به ناوی منی له ره قه م داوه! دووپاتی ده که مه وه، ئه مه ئه و رۆزه یه که باسکی من زۆر تر له هه ر رۆژیکی تر هونه ری خوئی نیشان بدا. رۆژیکه که من پاله وانه تییه کی ئه وتۆ له خو م نیشان بده م که بۆ په ند وه رگرتن و ئافه رینی ده وران و سه ده و سه رده مان له ده فته ری ناو به ده ره وه یی و شانازی ئه به بیدا بنووسری و رابگیرئ. تۆ سانکۆ، ئایا تۆفانی گه ردوتۆز و خو ل ده بینی؟ ئه و تۆزه له سپایه کی گه وره ی شه رکه رانی نه ته وه جو ژا و جو ژه کان هه لده ستی که ئه وه تا به ره و روومان دینه به ره وه. سانکۆ گوتی: که وابوو ده بی دوو له شکر بن که به ره و ئیمه دین. چون ئه وه تا له ولایه ی تریشه وه تۆفانیکی تر به رز بووه ته وه.» دۆن کیشۆت به په له رووی وه رگیرا و که دیتی سانکۆ راست ده لی، خو شحالییه کی له راده به ده ره هه موو گیانی داگرت. چون وای بوچوو که ئه و دوو له شکر به ره رووی به کتر دین و له وه ده شته پان و به رینه دا به گزیه کدا ده چن. ده راستیدا چرکه ساتیک نه بوو که خه ونی شه ر و پیکدا دان و سیحر و جادوو و رووداوی ئه ویندارانه و عاشقه و ماشقه و تره هاتیکی له م چه شنه که ده کتییی پاله واناندا هاتوو، ده می شکی دۆن کیشۆتدا جه وله نه که ن. هه رچی ده یکرد و هه رچی فکری لی کردباوه هه ر ئه و شتانه بوون و نه یده توانی بیر له شتیکی تر بکاته وه.

ئه م تۆفانی تۆزوخۆله که ئه وان دیتبوویان له دوو ره وه مه ر هه لده ستا که له دوو شوینی جیا وازه وه به ره رووی یه ک ده هاتن. به لام مه ره کان له نیو تۆزوخۆلدا شاردرابوونه وه و تا زۆر وه نزیک نه که وتن نه ناسرانه وه. دۆن کیشۆت وه ها به ئیمان و پیداکرییه وه حوکمی ئه وه ی ده دا که ئه وانه دوو له شکر دی به یکن که سانکۆش باوه ری لی قایم بوو و گوتی: «باشه، ئه رباب ئیستا ئه رکی ئیمه له و نیوه دا چییه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئه رکی مه چییه؟»

ئه رکی ئیمه ئه وه یه زه عیف و لیقه وه ماوان یارمه تی بده بن. به هه ر حال سانکۆ ئه تو باشه بزانی که له شکر ی روو به روو به سه رۆکایه تی و فه رمانده یی ئیمپراتوری پایه به رز عه لی لافزه ن فه رمانه روه ای دو پرگه ی گه وره ی «تا پرۆیانا»^(١٤١) یه و ئه و له شکره ش له پشت سه رمانه وه دی هی دو ژمه نه که یه تی که سو لتانی قه ومی «گارامانت»^(١٤٢) ه که پی پی ده لێن «باسکرووت» و ئه و پاشایه ش به و هۆیه پی پی ده لێن باسکرووت که هه میشه ده شه ره کانا باسکی خوئی تا شانی هه لده کا. سانکۆ پرسی: ئه دی ئه م دوو سو لتانه شه رپان له سه ر چییه؟ دۆن کیشۆت گوتی: دو ژمنایه تی ئه م دووانه له به ر ئه وه یه ئه و عه لی لافزه نه کافرکی دلره شه و عاشقی کچی زۆر جوان و میه ره بانی سو لتانی «باسک رووت» بووه و چون کچه که مه سیحیه باوکی نایه وی بیدا به و پاشا کافره. مه گه ر ئه وه ی که ئه و پاشایه ده پی شدا ده ست له ئاینی پیغه مبه ره درۆز نه که ی خوئی هه لبگری و بیته سه ر دینی نامز ده که ی. سانکۆ گوتی: به و ر دینه قه سه م حه قی سو لتانی «باسک رووت» و من تا ئه و جیگه ی له ده ستم بی یارمه تی ده ده م. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆ ده بی به ئه رکی خو ت هه لستی(*) و ئه وه ی پیویسته بیکه ی چون بۆ به شدار بوون له و جو ره شه رانه دا مه رجی سه ره کی ئه وه نییه که مرؤف حه تمه ن گه یشتی بته پله ی پاله وانی. سانکۆ گوتی: به لی من ئه وه باش ده زانم، به لام نازانم که ره که م له کوئی به سه تمه وه تا لیم یه قین بی پاش ئه و شه ر و پیکدا دانه ده ی دۆز مه وه. چون باوه ر ناکه م ئا ئیسته که رسواریک چوو یته ناو گو ره پانی شه ر و تیک به زین. دۆن کیشۆت گوتی راسته، به لام با شترین کار ئه وه یه که رت به ره لدا که ی تا سه ری خوئی هه لگری و برۆا. دۆزانه وه یان ون بوونی ئه و که ره پاش ئه و شه ره گرینگ نییه. چون پاش ئه وه شه ره ئه وه نده مان ئه سپ و ماین وه ده ست ده که وی که له وانه یه رۆسینانتیش ده گه ل یه کی تر بگۆر مه وه. به لام جار ی بیده نگ به و هه موو هۆش و حه واست لای من بی! من ده مه وی ئه و پاله وانانه ی ده وشه ره دا به شدار ی ده که ن، یه ک یه ک به تو بناسیتم و بۆ ئه وه ی ئاسانتر بیان بینی و بیاناسی، وه ره با بجینه سه ر هۆو ته پۆلکه یه، چون له وێرا هه موویان به باشی ده بینی و ده یانناسینه وه.

هه ر دووکیان جاده یان به جی هیشت و ته پۆلکه که هه لگه ران و ئه گه ر تۆز و خوئی ره وه مه ره کان ئه وانی ده خویدا ون نه کردبا ده یان توانی دوو ره وه مه ره که ببینن که دۆن کیشۆت به دوو له شکر یان تی گه یشتبوو. سه ره نجام دۆن کیشۆت کاتیک ئه وه ی به چاوی نه یده دیت و

١٤١ - Taprotana ناوی جزیره ی سیلان له قه دیمدا. (لووی ویاردۆ)

١٤٢ - Garumante له قه ومه کانی ئه فریقای ناوه ندی. (لووی ویاردۆ)

له بنه پره تیشدا بوونی نه بوو، له زهینیدا و ده عالهمی خهیاآدا دیتی به دهنگی بهرز دهستی به قسه کردن کرد و گوتی: «سانکو ئەو پالەوانه که دهیینی چهکی زیپینی پتویه و له سهه مهتاله که ی رهسمی شیریک کیشراوه که تاجی له سههه و خۆی به سههه پتی کیشیکی جواندا داوه. پالەوانی دلاوهه «لۆزکالکو» Laurcalco فه رمانه وای «سیمین پۆله» ئەوی تر که چهکه که ی به گولی زیپ پاراوه ته و له سهه مهتاله که ی سۆ تاجی به رهنگی زیو له سههه زه مینه یه که ی لاژوهردی (*) نه خش کراوه پالەوانی به هه یبه ته و خوین خۆر «میکۆکۆلامبو» Micoco Lambo دووکی (*) گه وهی ولاتی «کیرووسی» به quirooiec، هۆوه یان که ئەندامی درشت و غوولانه ی هه یه و لای راستی دوو پالەوانه که ی پیشی ناوم بردن پالەوانی نه ترس و بی باک «براندا باربارهن» Brandbar baran نه ربابی گه وهی سۆ ولاتی عه ره بستانه. زریی به دهنی له پیستی ماره و مهتاله که ی لینگه ده که ی مه عبه دیکه که ده لاین سامسون بۆ تۆله کردنه وه له فه له ستینیان له بنه پرتدا دهی هینا و قه لای به سههه ردا ویران کردن و گیانی خۆشی له سههه دانا. ئیستا چاو له ولای تر بکه تا له شکره که ی تر بیینی. له پیشه وه پالەوانی هه ردهم سههه رکه وتوو تیمۆنیل دۆکراک سۆناتون timonelde cqrasona شازاده ی «بیسکه ی نوێ» خه ریکه دی. به دهنی به چهک و چۆلی نه خش چوارگۆش به رهنگی لاژوهردی، سههه و نوقره یی و ته لایی دا پۆشراوه، له سههه مهتاله که ی نه خشی گورپه یه که له سههه زه مینه یه که ی به رهنگی شیر کیشراوه ته وه و سۆ پیتی «م، ی، و» له سههه نووسراوه که پینه کانی سههه ته ی ناوی گراوییه که یه تی. که وهک نیوانگی رۆیشته وه ده بی

میۆلینای بی هاوتا Mioulina کچی دووک د. ئالفیگنیکن دۆز ئالگراوین Ducd Al-fegniquéndes Algraves بی ئەوی تر که پشتی ئەسپی خۆشبهزی خۆی ده ژیر گوشار و قورسای هه یکه لی خۆیدا چه ماندووه ته وه و لیباسی شه ری وهک به فرسپیه و مهتاله که ی هه یچ نیشانیکی پتوه نییه شاگرد پالەوانیکی فه ره نسپیه به ناوی «پیرپاپین» (۱۴۳) وه رمانه وای بارۆن نشینی (*) «ئۆتریک» utrique، ئەوی ئەولاتر که به مامزه پانه کانی ده که له که ی خال به له که ی گۆره که ریک ده کوتی و له سههه جلوه رگی شه رییشی ره سمی پیاله ی لاژوهردی زۆره، دووکی پالەوانی «نیربی» Nerebie به ناوی «ئیسپار تا فیلا ر دۆدۆ بۆکاژ» Esparta Filardo du bocayes. نیشانه ی ره سم کراو له سههه مهتالی ئەم پالەوانه

۱۴۲- Pierre Papin که سایه تیی راسته قینه ی هه یه. ئەو پیاهه فه رانسه وی بوو و ده وره یه ری کۆتایی سههه ی شازده له شاری «سیویل» دووکانیکی هه بووه و وه ره قی قوماری تیدا فرۆشته وه. (مۆریس باردۆن)

مه زرایه کی مارچپوهیه (*) و دروشمیکی به زبانی ئیسپانیانی له سهههه که مانا که ی ئەوهیه «با نسبی من له هه موو شوینیک غه نیمه ته و ده سهههه وت بی!»

دۆن کیشۆت هه روا ژماره یه کی زۆری له پالەوانان که پتی وابوو ده نیۆ ئەو دووسپایه دا ده یانبینی ناو برد و بی ئەوه ی شک یا گومانیک دهستی پی بدا به که یفی خۆی بۆ هه ر کامه یان رهنگی لیباس و نه وهی مهتال و چهک و ناویکیشی بۆ هه ره که له پالەوانان دیاری ده کرد. پاشان بینه نگ به دوای قسه کانی دا گوتی:

ئەو فه و جانه (*) که تۆ رووبه رووی ئیمه ده یانبینی له نه ته وه ی جۆراوجۆر و بی ئەژمار پیک هاتوون، ئەوه تان ئەو قه ومانه ی که له ئاوه روون و زولاله کانی شه تیک تیراو ده بن که خودایان پتی ده لاین «گزانت» xanthe و ئاده میزاده کانی به «سکاماندر» scamander ناوی ده بن. ئەوانه ش شه ره که رانی چیاکان که ده شته کانی «ماسیلین» Massyliens ده ژیر پتی ئەسه په کانیاندا ده له رزیته وه. له وی دلاوه رانیک هه ن که خاکی تیکه لاه ده گه ل زیپ عه ره بستان به تالان ده بن، ئەوانی تریش قه ومه کانی لیوا ره جوا نه کانی شه تی زولالی «تیرمۆدون» termodon، له ولاتریش هۆزه کانی ترن که به هه لکه ندنی هه زار به ند و جۆگه ناوی رووباری «پاکتۆل» Pactole ده گه ل خیزه زیپینه کانی ده به نه سههه مه زراکانی خۆیان. له ولاتر عه شایه ری «نۆمید» Les Numides ده یینی که برواسست و ئیمان له رزۆکن و ئیمانیک قورس و قایمیان نییه. ئەوانه پارسیه کانی که ده تیرها ویشتن له دنیا دا به ناویانگن و ئەوانی تریش ماد و ئەشکانین که ده شه ی زه بر لیداندا نمونه یان که مه: عه ره به کان به ختیه ته وه و هۆزه کانی سیت که دلره ق و سپی پیستن، چه به شیه کان که ئالقه ده لیۆیان ده که ن و سههه قه ومی تر که من ده یانبینم و هه موویان به ده م و چاویاندا ده ناسمه وه به لام ناویانم له بیر چوو ته وه. ده له شکره که ی تر دا ئەوه تا قه ومگه لیک دینه پیش که له ئاوه ساف وروونه کانی رووباری «بیتیس» Bettice به باغه زه ییونیه کانی لیوا ری وه تیراو ده بن و ئەوه ش به ره با پیک که روخساری خۆیان ده شه پۆلانی زۆری شه تی تاژدا ده شۆنه وه. وه قه ومگه لیک که له ئاوه پر به ره که ته کانی شه تی ئاسمانی «ژنیل» Genil به هره وه رده گرن و ئەوانه ی که مه زرا و کپلگه کانی «تارتیزین» Taetesiens به له وه رگا سههه و زو زویره کانییه وه ژیر پی ده که ن و ئەوانه ی که ده میترگه به هه شت ئاساکانی «گزر» xeris سههه مست به دوای یه که ده که ون یاری ده که ن. وه خیلاتی ده وه له مند ی مانش که تاجیکیان له گۆله گه نمی زیپ به سههه وه یه وه ئەوانه ی که سههه رتا پا خوار غه رقی ئاسن و پۆلان و ته نیا یادگاری خوینی پاکی قه ومی که ونارای «گوت» Gotns له سههه رووی زه مین. و

هۆزگه‌لیک که ده‌به‌ستینی نهرم و ئارامی رووباری پایزۆرگا Plsuerga دا مه‌له ده‌که‌ن، پاشان ئه‌وانه‌ی که ده‌له‌وه‌رگا هه‌راوه‌کانی ده‌وردراو ده‌مارپێچی شه‌تی «گوادیا» Guddiana، که هه‌شتا به‌شهر نه‌گه‌یه‌وته سه‌رچاوه‌کانی، په‌وه و می‌گه‌ل و پانه بی ئه‌ژماره‌کانیان ده‌له‌وه‌رپێن و قه‌ومگه‌لیک که له‌مه‌ر باساردوسه‌رکه‌انی ده‌ره‌ودۆلی چیا ی پیرنه یا به‌فره‌سه‌پیه‌کانی ترۆپک و دوندی ئاپیتن هه‌له‌ده‌لهرزن و سه‌ره‌نجام هه‌موو خێ لوعیل و هۆزه‌کانی که ئه‌وروپا له داوینێ پرنفوسی خۆیدا په‌روه‌رده‌یان ده‌کا.»

دوو پات کردنه‌وی ناوی ئه‌وه‌موو ولات و هه‌رێمانه‌ی که دۆن کیشۆت هینانی و ئه‌وه‌موو قه‌وم و عه‌شیره‌تانه که ناوی بردن، به‌تایبه‌تی به‌وه‌رونییه سه‌رسوره‌هینه‌ره که ده‌ژێر کارتیکردنی بیره‌وه‌رییه‌کانی له کتیبه‌پر له درۆ و ده‌له‌سه‌کانه‌وه، ده‌واری هه‌ریه‌ک له لایه‌نه سه‌ره‌تی و سه‌ره‌کیه‌کانیانه‌وه ده‌هینیدا مابوو به‌چ که‌سه‌یک ده‌کرێ؟ سانکۆ پانزا هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی پێ کرابوو چاوی ده‌زاری ئه‌ربابی بپێ، بی ئه‌وه‌ی مه‌جالێ وه‌ی بدریتی قسه‌یه‌ک بکا. ته‌نیا جاروبار سه‌ری وه‌رده‌سووراند تا بزانی ئه‌وه‌ پاله‌وان و گوول و پیاوخۆرانه‌ی ئه‌رباب هه‌ژده‌ره‌ژده‌ر ئیویان ده‌با ده‌توانی به‌چاوی خۆی ببینی یا نا و چون نه‌یتوانی هه‌چ کام له‌وانه‌ ببینی ئاخیری تاقه‌تی نه‌ما و به‌ده‌نگی به‌رز هاواری کرد: «ئه‌رباب به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم، په‌بی به‌وه‌ له‌عنه‌ته‌ی بم که خودا کردی له شه‌یتان! ئه‌گه‌ر یه‌کیک له‌وه‌ پاله‌وان یا ئاده‌میانه‌ی که تۆ ناویانت برد ببیندرین. من لانی که‌م تاکه یه‌کتیشیانم نه‌دیت و ای بۆ ده‌چم ئه‌وانیش وه‌ک تاپۆکانی شه‌وی پابردوو جادوو بن. دۆن کیشۆت گوتی: «تۆ چۆن قسه‌ی وا ده‌که‌ی؟ مه‌گه‌ر حه‌له‌ی ئه‌سپان و ده‌نگی شه‌په‌ووران و بانگی ته‌پلان نابیسێ؟ سانکۆ گوتی من بێجگه له باره‌باری به‌رخ و مه‌ر شتیک نابیسم.» و ئه‌وه ته‌واو راست بوو چون هه‌ر دووک په‌وه ئه‌وه‌نده نزیك بوویونه‌وه که ده‌نگیان به‌باشی بگاته گوتی. دۆن کیشۆت ده‌ستی پێ کرده‌وه و گوتی: سانکۆ ئه‌وه له‌ترسانه که تۆ هه‌موو شتیک به‌پێچه‌وانه ده‌بینی و هه‌ر ده‌نگیک به‌عه‌سه‌وه ده‌بیسێ. چونکه یه‌کیک له نیشانه‌کانی ئه‌وه ترسه په‌ژاره‌هینه ئه‌وه‌یه که حه‌واس و هۆش تیک ده‌دا و هه‌ر شتیک ده‌باته سه‌ر شکلیکی تر، به‌لام ئه‌گه‌ر ترسه‌که‌ی تۆ تا ئه‌م راده‌یه گه‌وره‌یه، برۆ به‌ته‌نیام جێ به‌یله، من خۆم به‌ته‌نیا ده‌توانم به‌زۆری شان و باهۆی خۆم هه‌ر ده‌سته‌یه‌ک که به‌هاوارییه‌وه بچم، بیگه‌یه‌نمه سه‌ره‌که‌وتن» و هه‌رکه ئه‌وه قسانه‌ی کرد ڕکیفی هینا ڕۆسینانت و مامزه‌ی ده‌که‌له‌که‌ی کوتا و نیه‌که‌ی به‌باری هه‌رش کردندا به‌ده‌سته‌وه گرت و وه‌ک برووسکه‌ی کاره‌با له‌سه‌ر ته‌پۆله‌که‌وه به‌ره‌وداوین داگه‌را. سانکۆ به‌هه‌موو هه‌زییه‌وه هاوار ده‌کا «کوهره‌ پاره‌سته

ئه‌رباب! کوهره‌ نه‌یکه‌ی ئه‌رباب، قه‌سته‌م به‌وه خودایه‌ی له ژووری سه‌رمانه که تۆ هه‌رش ده‌به‌یه سه‌ر بز و مه‌ر! بۆخاتری ئه‌وه باوکه‌ی منی هینا سه‌ر ئه‌وه دنیا به‌گه‌رپه‌وه! ئاخ بۆ خۆت له‌وه‌ عاله‌مه‌ی که‌ر کردوه؟ ئه‌وه چ شیتیه‌که؟ باش بروانه و ببینه نه‌ غوولیک ده‌کاردايه و نه‌ پاله‌وانیک نه‌ گوربه و نه‌ مارچپه‌وه، نه‌ مرزا و نه‌ مه‌تالی رهنگ لاه‌وه‌ردی. نه‌ جلوهرگی شه‌ر و نه‌ شتیک! ئاخ بۆ خاتری ئه‌وه خودایه پیم بلێ تۆ بۆچی ده‌چی؟

ئه‌وه هه‌موو داد و هاواره دۆن کیشۆتی نه‌گه‌رپه‌وه. به‌پێچه‌وانه هه‌روا به‌ته‌ره‌خته‌ن ده‌رۆشیت و به‌ده‌نگی به‌رزتر له داد و هاواری سانکۆ ده‌یگرماند: ئازابن! هه‌موو به‌شوین مندا هه‌رش بکه‌ن تا به‌چاوی خۆتان ببینن چلۆن تۆله‌ی ئه‌وه له‌عه‌لی لافزه‌ن ده‌که‌مه‌وه. ئازا بن ئه‌ی ئه‌وه پاله‌وانانه‌ی ده‌ خزمه‌ت ئیمپراتوی «باسک رووت» دان. ده‌گه‌ل ئه‌وه قسانه‌ خۆی به‌پانه‌مه‌ردا ده‌دا و وه‌ها به‌رق و قینه‌وه به‌نیزه‌ی خۆی ده‌وه به‌سته زمانانه به‌ربوو بوو که ده‌تگوت ده‌گه‌ل ترساناکترین دوژمنانی خۆی به‌ره‌نگاری ده‌کا. شوانه‌کان که ئه‌وه روه‌یان لێ ده‌خوپی تیی ده‌خوون که کاری به‌وه‌ حه‌یوانه به‌سته‌زمانانه نه‌بی، به‌لام چون دیتیان که قسه و هاواریان سوودیکی نییه، قۆچه‌قانی به‌نیان له که‌مه‌رکردو به‌خرکه‌به‌ردی به‌قه‌ت مست وه‌ریگه‌رانی. دۆن کیشۆت گوتی نه‌دا ئه‌وه به‌رده بارانه و بۆ هه‌موولایه‌ک هه‌رشه‌ی ده‌برد و ده‌یگوت. «کوا؟ ئه‌دی تۆ عه‌لی لافزه‌نی گه‌وره له‌ کوی؟ ئه‌گه‌ر پیاوی وه‌ره شه‌ری من! من ته‌نیا پاله‌وانیکم که ده‌مه‌وێ ده‌ شه‌ریکی ته‌ن به‌ته‌ندا زۆری باسکی تۆ تاقی که‌مه‌وه و به‌تۆله‌ی ده‌ردیسه‌ریه‌ک که بۆ ئیمپراتووی دلاوه‌ر «باسک رووت» پیکت هیناوه تۆ بنێرمه ده‌ره‌ک و حه‌یاتت لێ بپرم! ده‌وه ئانه‌دا خرکه به‌ردیکی به‌ستینی چۆمی وه‌ قه‌برغه‌ی دۆن کیشۆت که‌وت و دوو ده‌نده‌ی برده ناوژگی. ئه‌وه به‌وه‌زه‌ربه‌ته خۆی له‌ مردن نزیك ده‌بینی یا پیتی وا ده‌بی زۆر خراب بریندار بووه و چون ده‌سته‌جی وه‌بیر شه‌ربه‌ته‌که‌ی ده‌که‌وتنه‌وه؛ زه‌رفه‌که‌ی ده‌ر ده‌کیشی و له‌ مه‌عجونه که ده‌خواته‌وه. به‌لام پێش ئه‌وه‌ی به‌بارستای پێویست بخواته‌وه خرکه به‌ردیکی تر به‌هاشه‌هاش ده‌گاتێ و وه‌ده‌ستی ده‌که‌وێ و ئه‌وه‌نده‌ش به‌توندی وێ ده‌که‌وێ که زه‌رفی شه‌ربه‌ته‌که ده‌شکینێ و کوته‌کانی دووقامکی دۆن کیشۆت بریندار ده‌که‌ن و سێ چوار ددانیشی له‌ ده‌می ده‌رده‌په‌رین. توندی زه‌بری یه‌که‌م و دووم وه‌ها به‌قه‌وه بوون که پاله‌وانی بی چاره‌ خوی پێ رانه‌گیرا و له‌ مالی زین که‌وته خواره‌وه. شوانه‌کان لێ نزیك بوونه‌وه به‌لام چون پیتیانابوو کوژراوه زۆر زوو په‌وه‌ی بلأویان کۆ کرده‌وه که‌لاکی شه‌ش حه‌وت مه‌ره کوژراوه‌کانیان به‌کۆلیاندا دا و بی ئه‌وه‌ی له شتیک بکۆلنه‌وه تینان ته‌قاند و رۆشیتن.

سانکۆ له درێژایی ئەم ماوهیهدا لهسەر تەپۆڵکەکه مابوووه لهوێهه چاوی لهشیت بازیهکانی ئێربابی دهکرد و پۆل پۆل پدینی خۆی ههڵدهکهند و لهوهی که تهقدیری شووم رهگهڵ ئەو شیتیهی خستوووه نهفرینی بۆ زهمین و زهمان دهنارد. ئاخری کاتیک دیتی ئێربابهکهی له ئهسپهکهی کهوته خواروه و شوانیش رویشتبووون له تهپکهکه هاته خوار و رویشته بن سهری. ئێرباب ههر چهند له هۆش نهچوووو، بهلام حال و روژیکێ زۆر خراپی ههبوو. پیتی گوت: «باشه، ئێرباب دۆن کیشۆت ئاخ پیم نهگوتی وهگهڕی؟ عهززم نهکردی تۆ بهگژ رهوهی مهرداهاتووی و دوژمنیک لهئارادا نییه؟ دۆن کیشۆت، گوتی دیسان ئەو ههکیمه سحرپازه ناجسنه که دوژمنی منه ههموو شتی گوژی و بهشکلێلی تری هینانه بهرچاوا! چون ئەو سانکۆ تۆ دهبی بزانی که بۆ ئەم جووره کهسانه زۆر ئاسانه که ههر شتیک بهکهیفی خۆیان بگۆرن و بهشکلێکی دهبرینن که خۆیان دهیانوهی. ئەم جادووگهره فیلبازهبه که دايم بهدوای ئازاردانی منهوهیه، چون بهسهرکهوتنی گهوهی من که دهیزانی دهو شهپهدا وهدهست من دهکهوی سهسوودی دهبرد فهوجی سهربازهکانی لێ گوژیم و کردنی بهمیگهله مهر. دهنه ئهگهر باوهرناکهی، تۆ گیانی من، ئەو کاره پیت دهلیم بیکه. یانی بۆ ئەوهی له بهههله چوون رزگار بی و بزانی که من راست دهکهم، سواری کهرهکهت به و بۆ ئەوهی خۆت پهنگ دز بکهی بهدوایاندا برۆ تا ببینی ئەوانه ههر که هیندیک لیره دور کهوتنهوه له شکلی مهر دینهوه دهر و دینهوه سههر شکلی سروشتیی خۆیان و دهبنهوه مروقی تهواو عیار که من له پێشدا بۆم باس کردبووی. بهلام پیتیست ناکا جارێ من کارم زۆر پیتته. وههه پشتربزانه چهند ددانم نهماوه. چون بۆ خۆم پیم وایه ئەوی پیتی بلین ددان دهرامدا نهماوه.» سانکۆ له ئێربابی نزیک بووهوه، ئەوهنده نزیک که دهتگوت ههر دووک چاوی دهگهرووی پۆ کردوووه. ئەزقهزا ههر لهوکاتهدا بوو که شهربهت کاری خۆی دهگهدهی دۆن کیشۆتدا کردبوو و دهو ساتهدا که سانکۆ دهیویست بهوردی ددانهکانی ئێرباب چاو لێ بکا، حالێ پالەوان تیک چوو و بهتهوژمیک که تفهنگی سههرپیش پیتی ناکرێ ههرچی دهگهدهیدا بوو بهپدینی مهیتهری دلسۆزیدا کرد. هاواری سانکۆ بهرز بووهوه که دهیگوت: «یا ههزهرتی مریه! چ بهلايهکم بهسههرهات! بیگۆمان ئەم تاوانباره برینهکهی زۆر کاریهه کهوا خوین دهرشیتهوه.» بهلام کاتیک له نزیکهوه چاوی لهو پیس و پۆخلیهه کرد لهههنگ و بۆن و تامیرا لێی حالێ بوو که ئەوه خوین نییه و ههههمان شهربهته پیسهکهیه که دهزهرفی ههلهبیدا بوو. وه خویشی دیتبووی که دۆن کیشۆت بۆ لای زاری خۆی بردوووه. ئهوجار نۆبهی سانکۆ بوو حالێ تیک بچێ! رشانهوهیهکی وهه دهستی پتی دا که ئهویس ههرچی له

ههوت سال لهمهوه پشسهوه خواردبووی هینایهوه و بهسهروپیشی ئهربابیدا کرد و ههردووکیان وایان لێ هاتوو سهربهقور پیتان پتی دهکهنی.

سانکۆ بۆ لای کهرهکهی بهغاردان چوو تا کوته پهرویهکه بۆ خاوین کردنهوهی خۆی و بهستنی برینهکانی ئێرباب پیتی بهلام که زانیی خورجین نهماوه چی وای نهماوو لههۆش بچێ. ناچار ئهوجاریش ههزار جنیوی بهخۆی و جهدد و ئابادی خۆی دا و له ناخی دلهوه لێ برێ که له ئهربابهکهی دهست ههلبگرێ و بگهڕیتسهوه ولات. تهنانهت ئهگهر ناچار بێ لهماف و حقوقی خۆی و هیوا وهومییدی دورگههێ چهند جار وهعهده پتی دراوی، سهرفی نهزهر بکا. دهوساتهدا دۆن کیشۆت له جیتی خۆی راست بووهوه و له حالیکدا بهدهستی چهپ شهویلاکهی خۆی مهکهم گرتبوو تا باقی ددانهکانیشی ههلهوههرن، و بهدهستی راست جلهوی روئینانته گرت، که ئەوهنده خزمهتکارێکی نهجیبو باوهفا بوو له تهنیشت ئهربابی خۆی نهبزوتبوو. پاشان رویشته لای سانکۆ کهسینگی خۆی هاویشتبوووه سههر پشتی کهرهکهی و دم و چاوی خوی دهنیو دهستهکانی گرتبوو و قیافهه کهسێکی ههبوو که تیک رووخایی.

دۆن کیشۆت کاتیک وهزعی پهژارههین و نیشانهی غهم و کهسهریکی قوولی دهسانکۆدا بهدی کرد، پیتی گوت: «ئهی سانکۆ، بزانه که هیچ پیاویک جیاوازی دهگهله پیاویکی تر نییه، مهگهر ئەوهی کاری گهورهتر له ئەوانی تر بکا. ئەو ههموو تۆفانه ده ئیمه هالاو ههلی سوراندین نیشانهیهکه لهوه: ئەو روژگاره ژههراوییه تاله رادهبرێ و دووباره تووشی ژیانیکێ شهکراوی دهبینهوه. چون مومکین نییه چاکی و خراپی هههمیشه پایهدار وهمین و لیرهوه بهم ئاکامه دهگهین که چۆن دهورانی ناھومییدی زۆری خایاندوووه. ناچار روژانی خووشی دهبی نیزیک بووبهوه. بیدجگه لهوهش تۆ نابێ لهو بهدهختیانهی بهسههر من دین زۆر خۆت نارحهت بکهی، چون له ئیش و ئازای من شتیک بهرتۆ ناکهوی. سانکۆ گوتی: «ههت وامهفهرموو! ئەدی ئەوهی دوینی دهلیفده چهقله سهمایان پتی دهکرد، کوری باوکی من نهبوو؟ و خورجینیک که ئەمرو بهههموو شتیکهوه ون بووه هی من نهبوو؟ دۆن کیشۆت بهسۆز و دهردهو گوتی: چون؟ مهگهر خورجینهکهت دیار نییه؟ سانکۆ گوتی: «نهخیر، دیار نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: «بهو حیسابهئهمرۆ شتیکمان نییه بیخوین. سانکۆ گوتی: «بهلێ راسته. مهگهر ئەوهی که له میرگهکاندا بهو گیایانه که بهریتزان دهلین باشیان دهناسییهوه پالەوانانیکێ سههرگردانی سههر لیشیواوی وهک تۆ بهپیتی عادهت دهو جووره لیههوماویانهدا لهوان دهخۆن، خۆمان تیر بکهین. دۆن کیشۆت گوتی: بهو حالهشهوه من لهم وهخت و

سهعاته دا کولیرهیهک نانی بهیات و دوو کهلهماسی بههزار گیاوگۆلی جوراجۆر که دهکتیبی دیۆسکۆزیددا باسیان لی کراوه ناگۆرمهوه که دوکتۆر لاگۆناش تهفسیر و لیكدانهوهی لهسهه نووسیون. بهلام ئههئى سانکۆی عزیز و میهره بان ههسته سواری کهرت بهو بهدوامدا وهه. خوادیهک که رسق و پۆزیی هه موو جانوهه ران دهدا له ئیمهه عهبدی خۆی که بهدل و گیان عیبادهتی دهکهین لهکه ره می خۆی بی بهش ناکا. چون ئهه، نه لهومیش و میشوولانهه ده هه وادان غافل و نه لهو کر مه بی قابیله تانهه ژیر خاک و نه جروجانه وهه نيو ئاو. ئهه، ئهه وهنده که ریم و رهحیمه که خۆره تاوی خۆی بهسهه پیاوچاکان و پیاوخر اپاندا وهک یهک داده پۆی و بارانی رهحمهتی خۆی بهسهه زالم و عادلدا یهکسان دهبارین. سانکۆ گوتی ئهه رباب ئهه تۆ بۆ مهوعیزه کردن باشتری تا بۆ پاله وانتهه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، پاله وانانی سهه رگه ران هه موو شتیان ده زانی. وهه بی بشزانن بۆ نمونه یهکیک لهوانه دهسه دهکانی رابردودا لهسهه شارپیکان راده وهستا و مهوعیزه ی وای دهکرد که دهتگوت بروانامهه ی خۆی له زانکۆی پاریس وهرگرتوه. بۆ سهلماندنی ئهه قسهه، ئهه وهنده بهسه که شم شیر ههچ کات قهله می کول نه کردوهه و قهله میش ههچ کات له تیژی شم شیر ی کهم نه کردوهه تهوه. سانکۆ گوتی: زۆر باشه هیوادارم خودا بهدلی حه زهتی به پیزتان بکا. جاری با بروین به لکو جیگایه کمان بۆ حه سانه وهه شه دهست کهوی. بهلام خوابکا تووشی جیهک بین که نه له سه رمای سهه لیفه و نه له سه ما پی که ران هه واییک نه بی. نه له تاپۆکان و نه له عه ره بی جادوو. چون ئهه گه ر ئهه وانتهه لی بی من له خیر و بیبری دهگوزهریم.

دۆن کیشۆت گوتی: «کورم، شوکری خودای بکه و بۆ هه ر جیههک خۆت پیت باشه بمانبه. من دهه موئ ئهه مجاره هه لیژاردنی شوینی مانه وه بهتۆ بی. بهلام پیش هه ر شتییک دهستت بده بهمن و بهقامکت موعایه نه یهکی بکه بزانه له شه ویلکهه ی راستم بهشی سه ره وه چه ند ددان کهم بووه ته وه. چون لهه به شه دا زۆر تر له هه موو جیههک هه ست به ئیش و ئازار دهکهه.

سانکۆ دهستی ده زاری دۆن کیشۆت راکرد، پاش ئهه دهستی بهسهه ر و خواری شه ویلاکهه یدا گیرا، پرسی: «ده پیشدا لهه لایه چه ند دانت هه بوو؟ بیجگه له ددانه کانی پیشه وهه ی سه ره وهه، چوار خلینه ی ساغ و سلامه تم هه بوو. سانکۆ گوتی: ئهه رباب له وه یدا که ده یفه ره مووی زۆر وردبه وه. دۆن کیشۆت گوتی: ده لیم چوار یا ته نانه ت پینج؛ چون من ده ته وای ته مه نمدا ههچ ددانم نه کی شاره ه. ههچ کاتیش نه بههوی کر می بوون یا دوو چاری

نه خۆشی به لغم بوون، ددانیکم نه که وتوه. سانکۆ گوتی: «زۆر باشه که و ابوو حه زهتی به پیزتان له شه ویلکهه ی خواره وه تاندا دوو ددان و له تکیک زۆر تر تان نییه. بهلام له شه ویلکهه ی سه ره وه دا نه نیوه ددان نه ددانیکی ته و او نابیندری و وهک بهری دهست ساف و لووسه.» دۆن کیشۆت لهه وهه وهه ناخۆشه ی که مهی تهه ری پیی دا نالاندی و گوتی: «وای خاکم بهسهه ر که چه نده چاره ره شم! من پیم خۆشتر بوو که باسکیکم په ریا، بهمه رجی باسکی شم شیر وه شاندم نه با و ددانه کانم مابایه ن. چون سانکۆ ئهه تۆ ده بی ئهه بزانی که زاری بی ددان وهک ئاشی بی به رداش وایه و ددانیک له هه زار ئهه لماس به که لکتره. بهلام چ ده کرئ، ئهه وانه به شیک لهه نامرادی و چاره ره شیانه ن که ئیمه پاله وانانی سهه رگه ران که ئهه شوغله شه ریفه مان ره چاو کردوه، تووشیان ده بین. ئیستا فه ره موو سواری کهرت بهه ئیمه رینۆینی بکه. من هه نگاو بهه نگاو به دواتدا دیم.»

سانکۆ به فه رمانی ئهه رباب هه ستا و پرووی ده لایهک کرد که هیوادار بوو مزلیک بۆ حه سانه وهه ی شهه له ویدا بدۆزیتته وه. بهلام زۆر لهه شار پیهه ی به ویدا تی کشابوو و هاتوچۆی زۆر لهسهه ر بوو دوور نه که وته وه. بهلی جا هه روا که هه ر دووکیان به شوین یه کدیدا سهه برۆکه سهه برۆکه ده رویشتن، چون ئیش و ئازای شه ویلاکهه ی دۆن کیشۆت ئاراو قارای لی هه لگرتبوو، سانکۆ بۆ ئهه وهی هیندییک لهه ئیش و ئازاره کهم کاته وه و به گیرانه وهه نه قلیک بیخا فلینی، ئهه وهی بۆ گیراوه که ده به شی دواییدا ده یخویننه وه.

زۆر تاريك بوو، بهو حاله‌شه‌وه هەر دووك هه‌روا ملي پريان گرتبوو، چون سانكۆ پتي وابوو ده ئاخريدا پاش يه‌ك دوو فرسه‌خي تر له‌سه‌ر شاري ده‌گه‌نه كاروانسه‌رايه‌ك. به‌لي، له‌م وه‌ختدا كه ده‌وشه‌وه ئه‌نگوسته چاوه‌دا به‌ريدا ده‌رؤيشتن مه‌يته‌ر له‌برسان له‌ حالي مردندا بوو. ئه‌ربابيش له‌ هه‌ميشه زۆرتر ئيشتياي خواردني بزوتبوو. له‌ ناكاو له‌سه‌ر ريگا چاويان به‌ژماره‌يه‌كي زۆر چرا كه‌وت كه وه‌ك ئه‌ستيره‌ي گه‌رؤك ده‌هاتنه به‌رچاو. له‌ ديته‌ني ئه‌م ديمه‌نه سانكۆ ده‌ست و پتي خۆي ون كرد و دۆن كيشۆتيش مچوركي پيدا هات. به‌كيان هه‌وساري كه‌ر و ئه‌وي دي جله‌وي ئه‌سپيان كيشا و هه‌ر دووك وشك هه‌لاتبوون و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌ چراكان بريبوو تا بزائن چ باسه. هه‌ر دووك ديبيان كه‌ چراكان راست بۆ لاي ئه‌وان دين و هه‌تا نزيكتريش ده‌بنه‌وه گه‌وره‌تر دينه به‌رچاو.

ته‌واوي ئه‌ندامي له‌شي سانكۆ وه‌ك ميژؤكه (*) ده‌ستي كرد به‌له‌زين و مووي كه‌لله‌ي دۆن كيشۆتيش وه‌ك بزمار راست بوو بوونه‌وه، به‌و حاله‌شه‌وه پاله‌وان هينديك وه‌ هه‌يه‌جان هات و گوتي: «سانكۆ، بيگومان رووداويكي گرینگ هاتووته‌پيش و من ده‌بي ته‌واوي زۆر و نازايه‌تي خۆم نيشان بده‌م. سانكۆ گوتي: ئه‌ي به‌ده‌خت خۆم! ئه‌گه‌ر ئه‌وجاريش ده‌گه‌ل تاپۆ و مۆته تۆ بكه‌وين و پيشم وايه هه‌روا ده‌بي، نازانم دهنده و گرده‌ملي (*) زيادي له‌ كۆي بينم كه به‌رگه بگرم؟ دۆن كيشۆت گوتي: ئه‌گه‌ر تاپۆش بن ناهيلم، موويه‌ك له‌ كه‌واكه‌ت بكه‌نه‌وه. ئه‌گه‌ر جاري پيشوو تاپۆكان توانييان نازارت بدن له‌به‌ر ئه‌وه بوو كه‌من نه‌متواني له‌ ديواري ته‌ويله‌وه خۆم فرۆي بده‌م. به‌لام ئيستا ده‌و ده‌شته سافه‌دا راوه‌ستاوين و من ده‌توانم به‌دخواري خۆم، شمشير هه‌لسووړينم. سانكۆ گوتي: «ئه‌ي ئه‌گه‌ر وه‌ك جاري پيشوو جادوت بكه‌ن و ئه‌ندامه‌كانت له‌ جووله‌ بخه‌ن، ئه‌و ده‌م ده‌شتي پانوبه‌رين به‌كاري من چي دي؟ دۆن كيشۆت گوتي: به‌هه‌ر حال سانكۆ «من تكات لئ ده‌كه‌م هينده خويي مه‌به، هينديك وره‌ت به‌رزكه‌وه، ده‌بييني كه‌ نازايه‌تي من له‌ چ راده‌يه‌كدايه. سانكۆ گوتي: «زور باشه‌ خوا ياربي نازا ده‌بم.» و هه‌ر دووكيان هينديك له‌ ريگا كه‌ كه‌نار بوون و به‌سه‌رنجه‌وه چاويان ده‌چرا كان بري بۆ ئه‌وه‌ي بزائن چييه.

زۆري پي نه‌چوو كه‌ چاويان به‌پۆله پياويك كه‌وت كه‌ جلويه‌رگي سپييان ده‌به‌ردا بوو^(١٤٤) و ئه‌و ديمه‌نه ترسيه‌ره وه‌هاي سانكۆ زراوتۆقين كرد كه هه‌روه‌ك ئه‌وانه‌ي نۆبه‌تي و ياويان ديته‌ي، دداني دداني نه‌ده‌گرت. به‌لام ترسي سانكۆ و ته‌قه‌ته‌قي ددانه‌كاني كاتيگه‌يشته ١٤٤- ده‌بي بزائين كه‌ ده‌وان رۆژاندا سه‌ربازاني هيرشبه‌ر له‌ كاتي هيرشي شه‌وانه‌دا كراسي سپييان ده‌به‌ر كردوو تا له‌ تاريكي شه‌ودا يه‌كتر بناسنه‌وه. (مؤريس باردۆن)

له‌مه‌ر وتوويزي فيل بازانه‌ي سانكۆ ده‌گه‌ل ئه‌رباب و رووداويك كه ده‌گه‌ل جه‌نازه‌يه‌ك به‌سه‌ر دۆن كيشۆت هات و باقبي رووداوه ئاساييه‌كان

سانكۆ گوتي: «ئه‌ي ئه‌رباب! به‌برواي من ته‌واوي ئه‌و به‌ده‌ختيانه‌ي ده‌ ماوه‌ي چه‌ند رۆژي رابردوودا به‌سه‌ر ئيمه هاتوو ده‌بي كه‌فاره‌ي (*) گوناهيك بي كه‌ جه‌نابت دزي ياسا و ناييني پاله‌واني ئه‌نجامت داوه و له‌ به‌شيك له‌و ئايه‌نه سه‌رپيچيت كردوو كه باست كردبوو، ئه‌ويش ئه‌وه‌يه كه ده‌ست بۆ سفره دريژ نه‌كه‌ي و ده‌گه‌ل شازن دلداري نه‌كه‌ي و به‌كاروباري له‌و چه‌شنه هه‌لنه‌ستي، مه‌گه‌ر ئه‌و رۆژه‌ي كه‌ كلاًوخوودي ئه‌و كابرا عه‌ره‌به‌كه نازانم ناوي «مالاندپرن» ه يا شتيكي تر (ناوه‌كه‌يم باش له‌بهر نه‌ماوه) وه‌ده‌ست بيني. دۆن كيشۆت گوتي: سانكۆ، ئه‌لحه‌ق، حه‌ق به‌تۆيه، به‌لام ئه‌گه‌ر راست ده‌وي من ئه‌م سوينده‌م له‌بهر چوو بووه‌وه. ئه‌تۆش ئه‌وه‌ت له‌بهر بي كه رووداوي سه‌ماي سه‌رليفه، كه به‌سه‌ر تۆ هات كه‌فاره‌ي ئه‌و گوناوه بوو كه تۆ به‌وه‌خت ئه‌م مه‌به‌سته‌ت وه‌بهر من نه‌خسته‌وه. به‌لام من خه‌تاي خۆم قه‌ره‌بوو ده‌كه‌مه‌وه، چون ده ئاييني پاله‌وانيدا ريشوئنيك بۆ كه‌فاره‌ي هه‌ر گوناهيك داندراوه. سانكۆ گوتي: ئه‌من بۆ؟ مه‌گه‌ر من سويندم خواردبوو؟ دۆن كيشۆت گوتي: سوينديشت نه‌خواردبي گرینگ نيه‌يه، هه‌ر ئه‌وه‌نده به‌سه كه تۆ به‌خاتري هاوده‌ستي ده‌گه‌ل من ده‌ئماندا ني. كه‌وايو خه‌تات كردي و نه‌كردي، باشتر ئه‌وه‌يه هه‌ر دووكمان كه‌فاره به‌دين. سانكۆ گوتي: جا ئيستا كه واي لي هات به‌ريزتان ناگاداري خۆتان بن كه ئه‌م نه‌زره‌ش وه‌ك نه‌رزي پيشوو، فه‌رامۆش نه‌فه‌رمووي. چون له‌وانه‌يه تاپۆكان ديسان هه‌وه‌س بكه‌ن، بينه‌وه جه‌سته‌م و ته‌نانه‌ت جه‌نابيشته عه‌زيه‌ت بكه‌ن.»

ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌وياسانه شه‌و داها و ئه‌و دووه بي ئه‌وه‌ي گه‌يشته‌به جياگايه‌ك، يا شويني حه‌سانه‌وه‌يه‌كيان داين كردي ده‌ريدا مابونه‌وه. خراپتر له‌ هه‌مووي ئه‌وه بوو كه هه‌ر دووكيان له‌ برسان هيزيان ده‌به‌ردا نه‌مابوو چون هه‌رچي نازووچه‌ي هه‌يان بوو ده‌گه‌ل خورچينه‌كه له‌ده‌ست چوو بوو، بۆ ته‌كميل بووني به‌ده‌ختي رووداويكي تريان به‌سه‌ره‌ت كه ئه‌وجار به‌ته‌واوي و به‌راستي ده‌كرا نيۆي به‌ده‌ختي له‌سه‌ر دايني. شه‌و داها تبوو، هه‌واش

ئەوپەیری خۆی که هەردووکیان بەباشی له وهزعه که حالی بوون. پروون بووهوه که تا قمتیک لانی کهم بیست کهس کراسیان دەبەردایه و مەشخەلیان بە دەستەوهیه و لە پشت سەریانەوه تەختیکی رەوان که پارچەیهکی رەشی تازیه باریی بەسەر کیشرابوو، بەرپۆه بوون. له پشت تابووتەکه وه شەش سوار دەهاتن که تا سەر چوارپەلی ئەو ئیسترانەهی سواریان بووبوون بەرگی رەشیان پۆشیبوو. چون له رەفتاری ئارام و بێ هەلبەزدا بە زیانرا دیار بوو که ئەسپ نین. ئەو تاپۆ سپی پۆشانە له ژێر لایو، بە دەنگیکی ئارام و دلسووتین ورتەورتیکی نامەعلوومیان زەمزمە دەکرد و بەرەوپیش دەهاتن.

ئەو دیمەنە سەیره دەوھا سەعاتیک و وھا شوپنیکدا بۆ ئەوه بەس بوو که ترس و هەراس بخاتە دلی سانکۆ و تەنانەت ئەربابەکەشی، باوھکو لهو حالەتەدا سانکۆ تەواو خۆی دۆران دبوو، بەپێچەوانەیی ئەو ئەرباب دۆن کیشۆت وە غیرەت کەوت. چون دیسان شیتییەکی گولی کرد و وای لێ کداوه که دەگەڵ رووداویکی پالەوانی رووبەروو بووئەوه. وای تێ گەیشت که ئەم تابووتە تەرمی پالەوانیکی کوژراو، یا زۆر برینداری تیدایه و دەستی تەقدیر تۆلە کردنەوهی ئەو کوژراوهی تەنیا بە دەستی ئەو ئەسپاردوو. پاش ئەو بووچوونە، خۆی لەسەر خانی زین قیت رادەگرێ، نێزەکەیی بەباری هێرش بردندا بەرەوپیش ئاراستەیی دوژمن دەکا و بەمتمانەیهکی زۆرەوه نێوہ راستی ریتگا دەگرێ که سپی پۆشەکان دەبوو پیتیدا تێ پەرن و هەرکە ئەوانی دیت که نزیک دەبنەوه بە دەنگیکی ترسینەر بەسەریاندا گوراندی که «راوەستن ئەی پالەوانان، راوەستن!» هەرکەس هەن راوەستن و بەمن بلین چ کارەن چ کەسن، له کوپۆه دین، بۆ کوپۆ دەچن و ئەوهی لەسەر ئەم تەختی رەوانە دەیبەن چیبە؟ له روالەتی کار وا دەردەکەوێ که یا خودی ئیوه خەتایەکتان کردووہ یا کەسانیک دەگەڵ ئیوه خراب هەلسوکەوتیان کردووہ، خەتابارن. کەوابوو چ بۆسزادانی ئیوه بەتاوانی کاریکی خراب که کردووتانەو چ بۆ وەرگرتنی تۆلەتان لەوانەیی زۆلمیان له ئیوه کردووہ دەبێ له هەمووشت ناگادار بيمەوه. یەکیک له کراس لەبەرەکان گوتی: «ئیمە بەپەلەین، کاروانسەرەش دوورە. کاتی ئەوومان نییە وەلامی هەموو پرسیاریکی تۆ بدەینەوه.» ئەوهی گوت و دەئیسترەکەیی راخوری تا تێ پەری و بڕوا، بەلام دۆن کیشۆت هەوساری ئیستری گرت و گوتی: پیت دەلیم راوەستە و بەئەدەبتریش بە» یا جوابی پرسیارەکانم بدەنەوه یا خۆتان بۆ شەڕ ئامادە کەن، دەگەڵ هەمووتان بەشەڕ دیم.» ئیستری کابرا زۆر رەوھک و سەرکیش بوو، دەوئانەدا سەلمییەوه بەپشتدا کەوتە عەرزى و سوارەکەشی وەبن خۆی دا. یەکیک له نۆکەرەن که پیاو دەبوو کاتیک ئەربابی خۆی

دەوئالەتەدا دیت دەستی کرد بەجنیودان بەدۆن کیشۆت و ئەویش که ئاگری توورپیی و رقی گری گرتبوو، نێزەکەیی داھینایه و بێ ئەوهی درەنگیک بکا هێرشى بردە سەر یەکیک له سوارە رەشپۆشەکان و بەیەک زەبری کاری، لەپشت ئیسترەوه خستیه سەر زەوی. پاشان هێرشى بردە سەر هەموو سوارەکان و بەرپاستیش دەبایه بێه سەیری پالەوان که چۆن بەئازایەتییهکی بێ وینەوه هێرشى دەبرد و یەک بەدواى یەکدا دەبخستە خوارەوه. رۆسینانتیش دەو مەعەرکەیدا وھا تیژ و چابوک هەل دەسوورا که دەتگوت بآلی لى رواه.

هەمووی ئەو سپی پۆشانە بێ ئازار و بێ چەک بوون. لەبەر ئەوه هەر بەزەبەرەکانی سەرەتای هێرشەکە هەریەکەیی بەلایەکدا پشتیان کردووہ و هەلاتن و بەمەشخەلەوه روویان دە بیابان کرد و هەر کەس دەو حالەدا دیتبانی ئەوانی دەگەڵ ئەو نیقابدارانەیی دەشەوی کارناوالدا هەل دین لى تیک دەچوو و بەلام رەش پۆشەکان وھا دەگەڵ جلوبەرگ و ئاتەگ و داوینى دریزی خۆیان لیک هالابوون که نەیان دەتوانی بچوونینەوه. لەبەر ئەوه دۆن کیشۆت توانی بیانکووتی و هەموویان تارومار(*) بکا و بەموفتە بپیتە تاقە پالەوانی مەیدان، ریتبوارەکان لایان وابوو ئەوه خودی ئییلیسە له دۆزەخ دەرباز بووہ و سەر ریتی پى گرتوون و دەیهوێ جەنازەکەیان له دەست دەربینی. دەو کاتەدا سانکۆ تەواوی ئەو رووداوانەیی بەچاوی خۆی دەدیت و ئافەرینی بۆ ئازایەتی ئەربابی خۆی دەنارد و له بن لىویدا زەمزمەیی دەکرد که بەرپاستی ئەو ئەربابەبە هەمان ئەندازە که خۆی دەلێ ئازا و نەترسە.

له نزیک یەکەم سوار که ئیستری بەسەردا کەوتبوو مەشخەلیک کەوتبووہ سەر زەوی که هیشتا هەر دایسا و نەکوژابووہوه. دۆن کیشۆت کاتیک لەبەر رووناکایی مەشخەلەکە کابرای دیت نێزەیی لەسەر گەرووی دانا و هاواری کرد یا تەسلیم بەیا دەتکوژم. کابرای وەعەرزکەوتوو گوتی: «من تەسلیمی تەسلیم! چون ناتوانم ببزووم، لاشم وایه که قاچم شکاوه. بەلام ئەگەر حەزەرەتی جەنابتان مەسیحییەکی ئازادە و مەردورەندی تگات لى دەکەم ئەمن مەکوژە. کوشتنی من گوناھیکی گەورەیه چون من بڕوانامەیی زانستە ئاینییەکان و ئیزنی (ئيجتیهادم) وەرگرتووہ. دۆن کیشۆت گوتی: جا ئەگەر تۆ پیاویکی رۆحانیت کام شەیتان فریوی داون و هینا و نییە تە ئیرە؟

کەشیش گوتی: «بەفریوی کام شەیتان! بەفریوی بەختی رەشی خۆمان! دۆن کیشۆت گوتی «باشە ئەگەر جوابی پرسیارەکانی تریشم نەدەنەوه بەدبەختییەکی گەورەتر چاوەروانیتان دەکات. کەشیش گوتی: تۆ هەرچی بفرمووی من وا دەکەم. بەلام دەپیتشدا دەبێ بەعەرزى خزمەتی بەریتزان رابگەینم که ئەگەرچی گوتم «لیسانسی»(*)

(به‌کالویوس)ی ده‌وره‌ی زانسته دینییه‌کانم وەرگرتوو به‌لام ته‌نیا «دیلۆمه»م هه‌یه. ناوم «ئالۆنزۆلۆپیز» Alonzolopez و زیدم «ئالکۆواندیس»ه له شاری «بائیزا» Baéza ده‌گه‌ل یازده که‌شیشی تر وهری که‌وتوو. هه‌ر ئه‌وانه‌ی که مه‌شخه‌ل به‌ده‌ست هه‌له‌ده‌هاتن، ئیمه هه‌موومان بۆ به‌ریکردنی جه‌نازه‌یه‌ک که ده‌و تابووته‌یان ناوه ده‌چینه «سه‌گۆوی» ئه‌م جه‌نازه‌ش ته‌رمی نه‌جیب زاده‌یه‌کی خه‌لکی بائیزایه که له‌وی کۆچبار(*) بووه و ماوه‌یه‌ک له‌وی ئه‌سپه‌رده‌ی خاک کرابوو، به‌لام وه‌ک عه‌رزم کردی ئیستا ئیسک و پرووسکی ده‌به‌ینه‌وه سه‌گۆی که مه‌غبه‌ره‌ی بنه‌ماله‌یان له‌وییه. دۆن کیشۆت پرسی: قاتلی ئه‌و کییه؟ که‌شیش گوتی: قاتله‌که‌ی خودایه؟ که به‌یاویکی توند گیانی لی ئه‌ستانده‌وه. دۆن کیشۆت گوتی که‌وابوو خوداوه‌ند منی له زه‌حمه‌تی تۆله‌ وهرگرتنه‌وه‌ی ئه‌و خوالیخۆشبووه مه‌عارف فه‌رموو، به‌لی ئیستا که ئه‌و ویکه‌وتوو ده‌ستی باری ته‌عالایه، بیجگه له‌وه‌ی لیوم بدروم و سه‌ردابخه‌م چاره‌یه‌کم نییه. به‌لام ده‌مه‌وی به‌عه‌ززی جه‌نابی به‌ریزتان بگه‌یه‌نم که من یه‌کیک له پاله‌وانانی مانشم و ناوم دۆن کیشۆته و شوغلی من ئه‌وه‌یه ده‌ چوار قورنه‌ی دنیا دا بگه‌ریم و تۆله‌ی مه‌زلووم له زالم بکه‌مه‌وه و، بیدادگه‌رییه‌کان قه‌ره‌بوو بکه‌مه‌وه. که‌شیش گوتی: من دروست نازانم مه‌به‌ستی تۆ له لابرندی زلم و سته‌م چیه، به‌لام ده‌زانم من پیاویکی ره‌شید و ساغ و سلامت بووم و تۆ نه‌قوستانت کردم و لاقیکت شکاندم، که ره‌نگه تا ماوم تازه ئه‌و لاقه‌م راست نه‌بیته‌وه. هه‌روه‌ها ئه‌و زلمه‌ی ده‌ته‌ویست له‌سه‌ر منی لابه‌ری ئه‌وه بوو که ده‌رحه‌قی خۆم زلمیکی وات کردوو که قه‌ره‌بوو ناکریته‌وه و هیچ پروداویک له‌وه خراپتر مومکین نه‌بوو بۆمن بیته پیش که تووشی که‌سیکی وه‌ک تۆ، که و دواي گۆنگه‌لان که‌وتوو بیتم. دۆن کیشۆت گوتی جه‌نابی ئالۆنزۆلۆپیز، که‌شیشی دیبلۆمه، بزانه و ئاگادار به که له دنیا دا گه‌ریانی(*) هه‌موو کاریک له‌سه‌ر ره‌وشیک نییه. سه‌ده‌مه‌یه‌کی که ئیستا به‌جه‌نابت گه‌یشته که به‌و شه‌وه به‌جلوبه‌رگی سپی و مه‌شخه‌ل به‌ده‌سته‌وه به‌ریگادا ده‌رۆیشتی و له‌ژیر لیۆتدا دوعات ده‌کرد و عه‌زادار بوون و ده‌و حاله‌ته‌دا وه‌ک مۆته‌و تاپۆ ده‌چوو. من ناچار نه‌متوانی له ئه‌نجامی ئه‌رکی خۆم مل باده‌م و هیرشم بۆ هینای. یانی ئه‌گه‌ر له راستیدا ئیوه هه‌ر ئه‌وشته بووايه‌ن که من خه‌یالم ده‌کرد، یانی خیلێک له شه‌یتانانی هه‌لاتووی دۆزه‌خ بووانایه، ناچار بووم هه‌ر ئه‌و کاره بکه‌م. که‌شیش گوتی: ئیستا که به‌ختی ره‌شی من وای ویستوو له به‌ریزتان ئه‌ی پاله‌وانی دنیاگه‌ر، که تا زه‌مانیکی دووردریژ منت له‌گه‌رانی دنیاخست، تکا ده‌که‌م، یارمه‌تیم به‌ده‌ن تا من له بن ئه‌و ئیستره که قاچم ده‌نیو رکیف وزینه‌که‌یدا ماوه‌ته‌وه بیتمه‌ ده‌ری. دۆن

کیشۆت گوتی: سه‌یره! ئه‌دی بۆ وا دره‌نگه؟ ده‌ته‌ویست سه‌به‌ینی ئه‌و داخواییه‌م لی بکه‌ی؟ ئه‌دی چاوه‌روانی چ بووی که ده‌ردی خۆت به‌من نه‌ده‌گوت؟

ده‌سته‌به‌جی بانگی سانکۆی کرد که بی، به‌لام ئه‌و په‌له‌یه‌کی بۆ هاتن نه‌بوو. چون خه‌ریکی تالان کردنی باری ئیستریک بوو که که‌شیشانی خیزخووان هه‌موو ئازووکه و تیشووی ریگیان لی بار کردبوو. سانکۆ له بالاپۆشه‌که‌ی خۆی شتیکی وه‌ک کۆله‌پشتی دروست کرد و تا ده‌یتوانی هه‌رچی وه‌ده‌ستی که‌وت ده‌وی ئاخنی و سواری پشتی که‌ره‌که‌ی خۆی کرد. پاشان به‌هاواری بانگ کردنی ئه‌ربابه‌وه چوو تا جه‌نابی که‌شیش له ژیر له‌شی قورسی ئیستر بیننه‌ ده‌ر، هه‌ر دووک به‌زه‌حمه‌ت توانییان که‌شیش هه‌ستینه‌وه و سواری خانه‌ی زینی بکه‌نه‌وه و مه‌شخه‌له‌که‌شی به‌ده‌نه‌وه به‌ده‌ستی. دۆن کیشۆت پتی فه‌رموو تا به‌دوای هاواله‌کانیدا برۆ و سفارشی پی کرد که لایه‌ن ئه‌وه‌وه له‌و ده‌ستدریژییه‌ی که ناچار پتی کردوون، عوززی بۆ بخوای. سانکۆش به‌که‌شیشی گوت: «ئه‌گه‌ر ئه‌و ئاغاiane ویستیان بزائن ئه‌و دلاوه‌ره‌ی که ئه‌وانی تارومار کردوو که‌ییه، بلی پاله‌وانی ناودار دۆن کیشۆتی مانش یا به‌واته‌یه‌کی تر پاله‌وانی غه‌مگین روخساره.

که‌شیش بی ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر باقیی قسه‌کانی راوه‌ستی له‌وی دوور که‌وته‌وه و ئه‌و ده‌م دۆن کیشۆت له سانکۆی پرسی که له‌به‌رچی ده‌وسه‌عاته تایبه‌تییه‌دا ناوی «پاله‌وانی غه‌مگین روخسار»ی له‌سه‌ر داناوه. سانکۆ ده‌جوابدا گوتی: «ئه‌لعان عه‌رزت ده‌که‌م، هۆیه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که من له‌به‌ر رووناکیی ئه‌و مه‌شخه‌له‌ی به‌ده‌ست ئه‌و به‌ده‌خته شه‌له‌وه‌ بوو، بۆ ساتیک به‌وردی چاوم له سه‌روسیمای به‌ریزتان کرد و به‌راستی جه‌نابت قیافه و سه‌روسیمایه‌کی ئه‌وه‌نده داماو و ناحه‌زت بوو که من ده‌عومری خومدا ئاوام نه‌دیتوووی و هۆی ئه‌و حاله‌ته‌ش یا ماندوو بوونی زۆر له‌و شه‌ره‌دایه یا له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که ددانه‌کانت هه‌له‌وه‌ریون. دۆن کیشۆت گوتی وا نییه، به‌لکو ئه‌و حه‌کیمی زانا که مقه‌ده‌ره رۆژیک می‌ژووی پاله‌وانی و دلاوه‌رییه‌کانی من بنووسی وای به‌باش زانیوه که منیش به‌شیوه‌ی پاله‌وانانی قه‌دیم له‌قه‌بیکی پرمانا بۆ خۆم هه‌لبێژیم. بۆ نمونه‌وه ده‌نیو پاله‌وانانی که‌ونارا دا یه‌کیان «پاله‌وانی ئاگرین تیغ» یه‌کی تر «پاله‌وانی ئه‌سپی شاخدار» ئه‌وی دی «پاله‌وانی کیژان»، یه‌ک «پاله‌وانی غه‌نقا»(*) یه‌ک «پاله‌وانی ئه‌ژده‌ران»(*) و یه‌کی تریان «پاله‌وانی ئه‌جه‌ل» ناو نابوون و له سایه‌ی ئه‌م ناو و له‌قه‌باندا بوو که هه‌موویان له‌سه‌رانسه‌ری جیهاندا ناسرابوون و ناویان ده‌رکردبوو. که‌وابوو هه‌مان حه‌کیمی زانا که باس کرد له‌قه‌بی «پاله‌وانی غه‌مگین روخسار»ی که ره‌نگه له‌مه‌ودا بۆ خۆمی هه‌لبێژیم، به‌تۆی ئیله‌ام کردوو و هیناویه‌ته سه‌ر

زبانته؛ و بۆ ئەوهی ئەم ناوهم زۆرتەر لی بکالیتهوه*^(*) سفارش ده‌که‌م که وینه‌ی روخساریکی غه‌مگین و ترسینه‌ر، له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌م ره‌سم که‌ن. سانکۆ گوتی: ئەرباب خه‌رج کردنی پوول و زه‌مان بۆ ره‌سم کردنی وه‌ها وینه‌یه‌که‌ بێ فایده‌یه. ئەوه به‌سه‌ که‌ هه‌زه‌تی جه‌ناپت روخساری خۆتان نیشان بده‌ن و چاو ده‌وانه‌ بپرن که‌ به‌رامبه‌رت دین یا راده‌وه‌ستن. من قه‌ولت پی دده‌م پی ئەوهی پیداوایسته‌یه‌کت به‌ره‌سم و وینه‌ی سه‌ر مه‌تال پی هه‌موو ده‌سته‌جی پخت بلین پالنه‌وانی «غه‌مگین روخسار». باوه‌ر به‌رموو راستت پی ده‌لیم، چونکه‌ ئەگه‌ر به‌شوخی‌شی بزانی برسیه‌تی و بی ددانی قیافه‌یه‌کی وه‌ها به‌ژاره‌هینی پی داوی که‌ هه‌ر وه‌ک عه‌ززم کردی به‌ناسانی ده‌توانی له‌ ره‌سمی سه‌رمه‌تال چاویوشی به‌رمووی.»

دۆن کیشۆت له‌و گالته‌یه‌ی مه‌یته‌ره‌که‌ی وه‌ پێکه‌نین که‌وت، به‌لام ده‌ ئەزمی خۆیدا پیداه‌گرت بوو که‌ ئەو له‌قه‌به‌ هه‌لبژیرئ و ئەو ره‌سمه‌ی بی‌ری لی کردبووه‌ له‌سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی ره‌سم بکا. پاشان رووی ده‌ مه‌یته‌ر کرد و گوتی: «سانکۆ هه‌یچ ده‌زانی که‌ من له‌سه‌ر بنه‌مای ئەم حوکمه‌ دینییه‌ که‌ ده‌لی: "Si quise sundate diabola etc" «هه‌رکه‌س له‌ شتیکی پیرۆز رابسی شه‌یتانه»... کافر بووم؟ و به‌وحاله‌شه‌وه‌ ئەگه‌ر راستت ده‌وی من له‌وان رانه‌ساوم و ئییان وه‌ده‌ست نه‌هاتووم. ته‌نیا به‌و نێزه‌یه‌ لیم داو! له‌لایه‌کی تریشه‌وه‌ من هه‌رگیز فکرم نه‌ده‌کرده‌وه‌ که‌ ئەوانی هه‌ترشیان بۆ ده‌به‌م که‌شیش و ئەربابی کلیسا بن. چون من خۆم پیاویکی مه‌سیحی و دیندار و کاتۆلیکیکی ته‌واوم و حورمه‌تی که‌شیش و پیاوی ئاینی راده‌گرم، پیم وابوو ده‌گه‌ل مۆته و جندۆکه‌ و تاویان به‌ره‌نگارم. ده‌نا من ئەو پروداوهم فه‌رامۆش نه‌کردوه‌ که‌ بۆ پالنه‌وانی ناودار «سیدرۆی دیان» هاته‌ پێش. ئەو پالنه‌وانه‌ ده‌ خزمه‌ت پادپا کورسی به‌کێک له‌ پاشایانی تیکشکاند و پاپیش ئەوی به‌کافر له‌قه‌له‌مدا. وه‌ ئەم ته‌که‌فیره*^(*) نه‌بووه‌ هۆی ئەوه‌ که‌ ده‌وی رۆژیدا «رۆدریکۆ دۆویوار»^(١٤٥) وه‌ک جوامیریکی شه‌ریف و ئازا عه‌مه‌ل نه‌کا.

١٤٥- به‌پێی داستانیکی هه‌لبه‌ستراو که‌ ده‌ شه‌رحی ئەحوالی «سیدرۆی دیان» پالنه‌وانی میژوویی ئیسپانیادا هاتووه، «سید» کورسی عاجی پاشای فه‌رانسه‌ی به‌بیانوی ئەوه‌ که‌ له‌ سه‌ره‌وه‌ی کورسی پاشای کاستیل داندراوو شکاند و پاپ به‌سزای ئەو کاره‌ ته‌که‌فیری کرد. (مۆریس باردۆن) و له‌وه‌یپا که‌ سێروانتیپس به‌که‌م جار ئەم کاره‌ی به‌ناوی «سید» و دوو دێر خوارتر به‌ناوی «رۆدریکۆ دۆویوار» نه‌قل ده‌کا، روون ده‌بیته‌وه‌ که‌ ئەم دوو که‌سه‌ هه‌ردووکیان به‌ک که‌سن. (محهمه‌د قازی)

چون له‌و ساته‌دا که‌شیش له‌وی دوور که‌وتبووه‌وه‌ دۆن کیشۆت هه‌وه‌سی کرد بزانی ئەوه‌ی ده‌ تابووته‌که‌دایه‌ به‌راستی جه‌نازه‌ی مرۆفیکه‌ یا نا، به‌لام سانکۆ به‌هه‌یج شیوه‌ ملی نه‌دا و له‌به‌ر ئەوه‌ گوتی: «ئهرباب له‌ نێو هه‌موو رووداوه‌کاندا به‌پێرت به‌هه‌رزانترین قیমে‌ت ئەو به‌که‌یانت کۆتایی پی هینا. که‌وابوو پێویست ناکا له‌وه‌ زۆرتەر شه‌یتان به‌ارووژینی. ئەم جه‌ماعه‌ته‌ هه‌ر چه‌ند شکاون و هه‌لاتوون به‌لام له‌وانه‌یه‌ ده‌ به‌ک ئاندا ئاگادار بنه‌وه‌ که‌ ته‌نیا به‌ک نه‌فه‌ر ئەو شکسته‌ی پی داو و ئەوجار له‌به‌ر قین و رق و شه‌رمه‌زاری خۆیان ویکرا بگه‌رینه‌وه‌ سه‌رمان و دهردی سه‌گیمان بده‌نی. به‌قسه‌ی من بکه‌. که‌ره‌که‌م باری ئازوووقه‌ی له‌سه‌ر بشته‌. کێو پاره‌ نزیکه‌ و برسیه‌تیش تیمان ده‌وژینی که‌ برۆین: که‌وابوو هه‌یج شتیکی له‌وه‌ چاکتر نییه‌ کلکمان ده‌ گه‌لۆزی بگرین و دهریاز بین و به‌حوکمی ئەو په‌نده‌ که‌ ده‌لی: «ئوه‌ی مردوو ده‌به‌وی قه‌بره‌ و ئەوه‌ی زیندروو ده‌به‌وی سفره‌» باشتره‌ برۆین سفره‌ رابخه‌ین و بخۆین و، پاش ئەو قسانه‌ هه‌وساری که‌ره‌که‌ی گرت و له‌ دۆن کیشۆتیش پاراوه‌ به‌داوی بکه‌وی. دۆن کیشۆتیش که‌ تی گه‌یشت حه‌ق به‌سانکۆیه‌ به‌قسه‌ی کرد.

پاش ئەوه‌ی هه‌ر دووکیان به‌شیویکدا که‌ که‌وتبووه‌ نیوان دوو ته‌پکی نه‌وی گه‌یشتنه‌ دۆلیکی پان و به‌رین و سه‌وز و دلبللۆین، هه‌ر له‌وی دابه‌زین. سانکۆ باری له‌ پشت گویدرێژه‌که‌ی هینا خواره‌وه‌ و ئەرباب و مه‌یته‌ر له‌سه‌ر چیمه‌نی سه‌وز راکشان و به‌ئیشیا فراوین و نه‌هار و شامیان به‌کجی خوارد. خواردنیان بریتی بوو له‌ چه‌ند کوته‌ گۆشتی سارد که‌ که‌شیشانی هاوڕیتی جه‌نازه‌، که‌ له‌و دنیا‌یه‌دا نایه‌لن به‌دیان لی رابری، باری پشت ئیستری خۆیان کردبوو. به‌لام بۆ ئەو دووانه‌ رووداویکی ناخۆشی تر هاتبووه‌ پێشی که‌ به‌لای سانکۆوه‌ تالترین و ناخۆشترین رووداو بوو، ئەویش ئەوه‌ بوو که‌ شه‌رابیان پی نه‌بوو. ئەوجار تینوویتی گوشاری بۆ هینا بوون و دلۆپیکیشیان ئاو له‌و نزیکانه‌ پی شک نه‌ده‌ات. سانکۆ که‌ دیتی له‌و سه‌وزه‌زاره‌دا گیای ورد و ته‌روتاژه‌ زۆره‌ شتیکی به‌ئهربابه‌که‌ی گوت که‌ ده‌ به‌شی دواپیدا لی ئاگادار ده‌بینه‌وه‌.

بېين و بزنان له كوټين .

به لآم دۆن كيشۆت به پشنيوانيي دلى نه ترس و بى باكي خوئى، سواري ئه سپه كهى بوو، مه تالى ده شانى كرد و نيزه ي له سه ر بارى هيرش بردن راگرت و هاواري كرد: «هه قال سانكو بزانه كه من به ئه مري خوداي مه زن له چاخى ئاسندا له دايك بووم تا چاخى زيړ زيندوو كه مه وه. ده ستي ته قدير هه رچى مه هله كه و مه ترسييه و هه رچى هونه ر نوپيني دره وشاوه و نازايه تى بى وينه يه به ناوى منى ره قه م لى داوه. دووباره دووپاتى ده كه مه وه منم كه ده بى بيره وه ريبى بيست و پينچ پاله وانه كهى ميژى خړ و دوازده شاسواري فهره نسي و ناوداراني نو نه فهره زيندوو بكه مه و يادى «پلاتير» «كان» و «فيبوسن» «كان» و «بليانيس» «كان» و «تابلان» «كان» و «ئوليوان» «كان» و «تيران» «كان» و پاله وانانكي بى نه ژمارى سه رگه ردانى سه ده و سه رده مه رابر دووه كان له بير خه لكى به رمه وه و ده سه رده ميكدان كه هه م ئه وه ند نازايه تى و شاكارى عه جيب و سه رسور هينهر له خو م نيشان بده م كه دره وشاوه ترين نازايه تيه كان كه مايه ي شانازى و پى خوړپيني ديتران بوون له بهر چاوان بشارمه وه. تو ئه ي مه يته رى شريف و وه فادارى من به وردى ته ماشاى تاريخى و بيده نكي ئه و شه وه ئه نگوسته چاوه بكه و ده نكي نه ناسراوى پر راز و نه پيني داره كان و هاشه و شلپوهوړى ئاويك كه ئيمه لى ده گه ريږين و ده لى له سه ر تروپكى چياكانى مانگه وه هه لده ر ژينه سه ر زه وى و هه روه ها ده نكي كوته كوت و جرينگه جرينگى ئاسن كه په رده ي گويمان ده رپينى گوځ بده يه و ئه و هه مووه نه به گشتى به لكو تاكه تاكه يان بو ئه وه به سن كه ترس و هه راس بخه نه دلى مه ريخ خوداي شه ر و له سه رووى هه مووان ده دلى كه سيكدان كه له سه ر هتاوه بو ئه و رووداوانه نافه ريده نه كراوه، ترس و دلته كوته پيك بينن. به هه رحال هه مووى ئه و شتانه كه بو تو م شى كردنه وه، وه ك دهرزى ئاژن كردنيك وان كه خوځيني مه ردايه تى و پياوه تى ده ده ماره كانمدا وه گه ر ده خن و هه ر له ئيستناوه به تاسه ي ده ست و په نجه نه رم كردن ده گه ل ئه و رووداوه، هه ر چه نده ش به مه ترسى و ترسي نه ر بى، دل م ده سينگمدا ده يكو تى، كه و ابو ئه ي سانكو هينديك ته نگه ي رو سينانت مه حكه م كه و به ئه ماني خودا سى روژ چاوه پروانى من به، نه گه ر له كو تايى ئه و ماوه يه دا نه هاتمه وه تو ده توانى بگه ريږيه وه گونده كه مان و له و يشه وه بو ئه وه ي كار يكي باش و خزمه تيك ت به من كرد بى، ده چييه گوندى تو بو زو به دل به رى بى هاوتاي من دولسينه ده لى كه پاله وانى ديلي ئه وينى تو ده ريږگه ي نه جامدانى نازايه تيه ي گه وره و بهرچاودا كه بتوانى ئه وى لايقى عينوانى پاله وانى بكا، گيانى خوئى له ده ست دا.»

له مه ر رووداويكى سه ير و سه مه ره كه دۆن كيشۆتى دلاوه
به مه ترسييه كى كه م كو تايى پى هينا، به چه شننيك كه هيج پاله وان يكي
ناودارى تر نه وه ي پى نه كراوه

سانكو گو تى: «ئه رباب، ناكړئ ئه م سه وه زه زار و ميړگ و چيمه نه، چوميك يا سه رچاوه كانيه كى لى نه بى كه تيراوى بكا. كه و ابو باشتره هينديك بچينه پيشتر، چون بيگومان تووشى ئاويك ده بين كه تينووي تى جه رگ و دل هه لقرچيني ئيمه دامر كيني، ئه و تونويه تيه ي كه ئيمه ي له پى خستوو و زوړ له برسيه تى ناخو شتره.»

دۆن كيشۆت ئه م رايه ي په سند كرد و جله وى رو سينانتي به ده سه توه گرت و سانكو ش پاش ئه وه ي باقى خورا كه كه ي خړ كرده وه و بارى كه ره كه ي كرد، هه وسارى كه رى گرت. پاشان به كوتره كوتره (*) و هه نگا و به هه نگا و بو لاي سه رووى ميړگه كه چوونه پيش، تاريخايى ئه و شه وه ئه وه نده خه ست بوو كه هيج شتيكيان نه ده بينى. هيشتا دووسه ده هه نگاويك نه رو يشتبوون كه ده نكي ترسناك وه ك ده نكي ئاوه لدير يكي زوړ بلند كه هه لبر ژيته سه ر گاشه به رديك به گو ييان گه يشت. هه ر دووكيان له بيستنى ئه و ده نكي هه ستيان به خو شحالى كرد و كاتيک راوه ستان تا به سه رنجه وه گوځ راډيرن و شويني ده نكي ئاوه كه بدو زنه وه له نه كاو ده نكي ده نكي و هه مه مه (*) يه كى تريان بيست، كه شادى و خو شحاليه كانى له ناو برد. به تايه تى سانكو كه عه سلى (*) خوئى پياويكى تر سه نو ك بوو. ده نكي زه برو كو تانى به سام و نامه علوم بوو كه ئاهه نكين و يه كده ست، تي كه ل ده گه ل جرينگه جرينگ و ويك كه و تنى ئاسن و زنجيران ده گه يشته به رگوځ و چون ده گه ل هاشه هاشى سيلاو تي كه ل ده بوو و اى لى ده هات كه دلى هه موو كه سيكي بي جگه له دۆن كيشۆت وه له رزه ده خست. شه و هه ر وه ك گو تم زوړ تاريخ بوو، به هه لكه وت ريږگه يان كه وبتووه قه راغ ميشه يه ك دارى به رز كه باى شه مال ده نكي خوش و له هه مانكاتيشدا ترسي نه رى لى هه لده ستان د. وه ها بوو كه ئه و ده قه ره چول خه لوته و وه زعى شوينه كه و تاريخي شه و و ده نكي ئا و زه مزه مه ي گه لا و لوق و پوپ هه مووى ترس و هه راسيان بلا و ده كرده وه. خراپ ترش ئه وه بوو كه ده نكي ئاسن و زنجير هه روا بلند بوو و باش هه ر ده هات و سپيده ي به يانيش جارى نزيك نه بوو بوووه تا ئه و دووه لانى كه م به رپيى خو يان

کاتیگ سانکو ئه و قسانه‌ی له ئه‌ریاب بیست هۆلهۆل دهستی کرد به‌گریان و گوتی: «ئه‌ریاب، نازانم تۆ له‌به‌رچی ده‌چییه پیشوازیی ئه‌م رووداوه‌یه؟ ئه‌و سه‌عاته‌ی شه‌وه و هیچکس نامانیینی. ئیمه‌ ده‌توانین ڕیگای خۆمان بگرین و له‌مه‌ترسی ڕزگارمان بئ. جا با ناچاریش بین سئ ڕۆژی تریش ئاو نه‌خۆینه‌وه و، چون هیچ کس نامانیینی هیچ که‌سیش به‌ترسه‌نۆکمان نازانی. له‌لایه‌کی تره‌وه‌ من زور جار له‌ که‌شیشی گوندی خۆمان، که‌ تۆش ده‌یناسی، بیستومه‌، هه‌ر که‌س خۆی ده‌مه‌ترسی باوئ گیانی‌شی له‌سه‌ر داده‌نی. که‌وايو باش نییه‌ پیاو خودای ده‌مه‌رزور بخا و خۆی ده‌مه‌ترسییه‌کی وا به‌هاوئ که‌ ڕزگار بوونی به‌موعجیزه‌ نه‌بئ جیبه‌جئ نه‌کرئ. تا ئه‌و راده‌یه‌ که‌ خودا تۆی تووشی سه‌مای سه‌رلیفه‌ نه‌کرد و بئ ئه‌وه‌ی جیبه‌کت دارووشی، به‌سه‌ر هه‌موو دوژمه‌کاندا که‌ جه‌نازه‌یان راده‌گوێزن، سه‌رکه‌وتی، خۆی موعجیزه‌یه‌کی که‌م نه‌بووه. به‌لام ئه‌گه‌ر ته‌واوی ئه‌و باسانه‌ کارت لی نه‌کا و دلی وه‌ک به‌ردت نه‌رم نه‌کا لانی که‌م ئه‌و نوکته‌ ده‌به‌ر چاو بگره‌ که‌ هه‌رکه‌ هه‌نگاوێک لی‌ره‌ دوور که‌وتیه‌وه، من له‌ ترسان دلم ده‌توقئ و ڕۆجی خۆم ته‌سلیمی هه‌رکه‌سیک که‌ بیه‌وئ بیکیشئ، ده‌که‌م. من ژن و مندالی خۆم به‌جئ هیشت و ته‌رکه‌ وه‌ته‌ن(*) بووم بۆ ئه‌وه‌ی ده‌ خزمه‌ت تۆدا بم و خزمه‌ت بکه‌م و وای تی ده‌گه‌یشتم که‌ زۆر یا که‌م بایه‌خیکم لای تۆ ده‌بئ. به‌لام هه‌ر لئی گه‌رئ وه‌ک په‌ندیکی قه‌دیمی ده‌لی: «به‌ته‌ماعی زۆر هه‌مبانه‌ت زۆر ماخه‌؛ چونکه‌ ئه‌گه‌ر زۆری تی باخنی ده‌درئ و له‌به‌ریه‌ک ده‌چئ،» منیش ئیستا ده‌بینم هه‌مبانه‌ی هیوا و هومی‌دم دراوه‌ چون ده‌وکاته‌دا که‌ پیم وابوو شتیکی وای نه‌ماوه‌ بجه‌ خاوه‌نی ئه‌و دورگه‌ شووم و به‌زیاد نه‌بووه‌ی به‌پرتان چه‌ندین جار به‌لینتان پئ داوم ئه‌وه‌ تا له‌باتی ئه‌جر و پاداش پێوه‌ی به‌جیم به‌یئلی و تاکی ته‌نیا له‌ شوینه‌ په‌رت و نادیاره‌ دوور له‌ ئاده‌میزاده‌ به‌رهللام بکه‌ی! ئاخ ئه‌ی ئه‌ریاب تۆ ئه‌و خودایه‌ی ده‌یبه‌رستی ده‌رحه‌ق به‌من هینده‌ دلرِه‌ق و بئ به‌زه‌یی مه‌به‌ و ئه‌گه‌ر به‌هیچ شتیوه‌ له‌ ڕوبه‌روو بوونه‌وه‌ ده‌گه‌ل ئه‌م رووداوه‌ ده‌ست هه‌لناگری لانی که‌م تا به‌یانی راوه‌سته. چون من له‌ ڕووی ئه‌رموونه‌کانی ئه‌و ڕۆژانه‌ی که‌ شوانیم ده‌کرد، پیم وایه‌ تا ڕۆژه‌لاتن سئ ساعه‌تی زۆرت نه‌ماوه. چون ده‌راستیدا زاری حه‌وته‌وانه‌ی گچکه‌ (ورچی گچکه‌ = دب اکبر) له‌سه‌رووی ئه‌ستیره‌ی چه‌لیپایه‌، له‌ حالیکدا نیوه‌شه‌و، ده‌هیللی باسکی چه‌پی ئه‌و ئه‌ستیره‌یه‌دا دیاری ده‌کرئ. دۆن کیشۆت جوابی دوا: «سانکو ئه‌لئان که‌ شه‌و ئه‌وه‌نده‌ تاریکه‌ که‌ هیچ ئه‌ستیره‌یه‌ک نابیندرئ تۆ له‌کوئ ده‌توانی هیللی باسکی چه‌پ ببینی و له‌ کوئ ده‌زانی سه‌ر و ده‌می ئه‌ستیره‌ له‌ کوئیه‌؟ سانکو گوتی: به‌لئ راسته‌ به‌لام ترس چاوی

تیژه‌ و ئه‌گه‌ر گوتووینانه‌ ده‌توانئ ژیر زه‌وی ببینی که‌وايو ده‌توانئ ئاسمانیش له‌و سه‌ره‌ ببینی، له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌ زانیینی ئه‌وه‌ی که‌ تا به‌یانی زۆری نه‌ماوه‌ کاریکی ئاسانه‌. دۆن کیشۆت گوتی، چ زوو ڕۆژ بیه‌وه‌ و چ دره‌نگه‌ هه‌رگیز که‌سیک له‌م سه‌عاته‌ و له‌ هیچ سه‌عاتیکی تردا ناتوانئ به‌کرووزانه‌وه‌ و پارانه‌وه‌ نه‌هیللی ئه‌رکی پالنه‌وانه‌تی خۆم راپه‌رینم. که‌وايو سانکو تکات لی ده‌که‌م ورته‌ت لی نه‌یا. خودایه‌ک که‌ هه‌وه‌سی به‌ره‌نگاری ده‌گه‌ل رووداویکی ئاوا سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی خستوه‌ته‌ دلی من ده‌فکری ڕزگاریی من و پیکه‌ینانی ئاره‌زووی دلی تۆشدا هه‌یه‌. کاریک که‌ تۆ ده‌بی بیکه‌ی ئه‌وه‌یه‌ که‌ ته‌نگه‌ی ڕۆسینانت باش بکیشی و هه‌ر لی‌ره‌ نه‌بزووی، من به‌لینی ده‌دم زیندوو یا مردوو زوو بگه‌ریمه‌وه.»

سانکو که‌ دیتی لی‌برایی ئه‌ریاب هیچی ده‌گه‌ل ناکرئ و نه‌سیحه‌ت و پارانه‌وه‌ و فرمی‌سک هه‌لوهردانن کاریک ناکاته‌ سه‌ر پالنه‌وان، هاته‌ سه‌ر ئه‌وه‌ی که‌ به‌فیل و ته‌له‌که‌ هه‌ر چۆنیک بئ تا ڕۆژ ده‌بیه‌ته‌وه‌ نه‌هیللی بروا. بۆ ئه‌م مه‌به‌سته‌ له‌و کاته‌دا که‌ ته‌نگه‌ی ڕۆسینانتی مه‌حه‌که‌م ده‌کر، بئ ئه‌وه‌ی بیللی ئه‌ریاب بزانی له‌سه‌ر خۆ هه‌ر دووک ده‌ستی ڕۆسینانتی به‌هه‌وساری که‌ره‌که‌ی به‌ست. به‌جۆریک که‌ دۆن کیشۆت که‌ سوار بوو، نه‌یتوانی بروا چون هه‌رچی ده‌روسینانت ده‌خوری و ڕکیفی لی دها جووله‌ی نه‌ده‌کرد. سانکو که‌ دیتی که‌له‌که‌ی گرتوویه‌تی گوتی: «دیوته ئه‌ریاب، ده‌بینی که‌ خودای باری ته‌عالا ڕوحمی به‌ فرمی‌سک و گریانی من کردوو و ناھیللی ڕۆسینانت ته‌کان له‌ خۆی بدا. ئیستا ئه‌گه‌ر ئیوه‌ هه‌ر له‌سه‌ر ڕۆیشتن سووربن(*) و ئه‌م حیوانه‌ به‌سته‌زمانه‌ نازار بدن وه‌ک ئه‌وه‌ وایه‌ ده‌گه‌ل قه‌زاروقه‌ده‌ر به‌شه‌ر هاتبن یا ئاسن به‌مسته‌کوئه‌ بکوتن»

له‌و باس و خواسه‌دا دۆن کیشۆت ورده‌ورده‌ ناھومی‌د ده‌بوو، چون هه‌ر چه‌ندی به‌مامزه‌ ڕکیفی له‌ ئه‌سپه‌که‌ی دها ئه‌و به‌سته‌زمانه‌ نه‌یده‌توانی هه‌نگاو بئ. سه‌ره‌نجام دۆن کیشۆت بئ ئه‌وه‌ی بزانی ده‌ستی ئه‌سپه‌که‌ی به‌ستراوه‌. به‌باشتری زانی ئارام بگرئ و چاوه‌روان بئ تا ڕۆژ بیه‌ته‌وه‌ یا ڕۆسینانت وه‌رویشتن که‌وتیه‌وه‌. به‌هه‌ر حال چون مانگرتنی ڕۆسینانتی به‌هۆی شتیکی تروه‌ زانی، به‌سانکۆی گوت: «ئیستا که‌ ڕۆسینانت پئ ده‌به‌رپئ نانئ ناچارم سه‌بر بکه‌م تا به‌یان به‌رووماندا پئ بکه‌نئ. هه‌ر چه‌ند له‌ ته‌واوی ئه‌و ماوه‌یه‌دا که‌ سپیده‌ وه‌دره‌نگی ده‌که‌وئ و خۆمان پئ نیشان نادا، من ده‌بئ بگریم. سانکو گوتی هویه‌ک بۆ گریان نییه‌. من تا به‌یانی نه‌قلونه‌زیله‌ی خۆشت بۆ ده‌گه‌ریمه‌وه‌. به‌و مه‌رجه‌ی تۆش دابه‌زی و به‌رهمی پالنه‌وانانی سه‌رگردان، هیندیک له‌سه‌ر ئه‌م چیمه‌نه‌ بخه‌وی. تا

به‌یانی ماندوویه‌تیت ته‌واو له‌کوژل ده‌بیتته‌وه و به‌هیز و تاقه‌تیک تازوه ده‌گه‌ل هه‌را و هه‌نگامه‌ی ترسناک که ده که‌میدان، روویه‌روو ده‌بیتته‌وه. دۆن کیشۆت هاواری لی هه‌ستا که چ جیی دابه‌زین و چ زهمانی خه‌وتنه؟ پیت وایه منبش له‌و پال‌ه‌وانه درۆزنانه‌م که له کاتی مه‌ترسی و کاره‌ساتدا خۆیان ده‌خه‌و ده‌که‌ن؟ تو که خودا هه‌ر بۆ خه‌وتنی دروست کردووی، فه‌رموو بخه‌وه و هه‌رچی دلت ده‌یه‌وئ بیکه، به‌لام من ئه‌وه‌ی به‌مه‌سه‌له‌تی کارم بئ، ئه‌وه ده‌که‌م. سانکۆ گوتی: ئه‌ربابی خۆشه‌ویستم، تکا ده‌که‌م لیم دلگیر مه‌به، چون من ئه‌وه‌ی گوتم بۆ شوخی و پیکه‌نین بوو. ئه‌وه‌ی گوتم له ئه‌رباب نزیک بووه‌وه ده‌ستیکی له‌سه‌ر فه‌لپووزی پیدشه‌وه‌ی زین و ده‌ستی تری له‌سه‌ر فه‌لپووزی دواوه دانا به‌جۆرێک که رانی چه‌پی ئه‌ربابی که‌وته ئامیزی، نه‌یده‌وئیرا هه‌نگاوێکی لی دوور که‌وئته‌وه، چونکه ده‌نگی زه‌بر و کوته‌ی که له دووره‌وه ده‌هات زهنده‌قی بردبوو.

ئه‌وجار دۆن کیشۆت به‌سانکۆی گوتم، ئیستا که وه‌ده‌ت داوه نه‌زیله‌یه‌کم بۆ بگێرێوه. مه‌یتته‌ر ده‌جاوبدا گوتی: ئه‌گه‌ر ئه‌و ترسه‌ لی بگه‌رێ، زبانه‌م بگه‌رێ، به‌چاوان ئاماده‌م قه‌وله‌که‌م به‌رمه‌ سه‌ر، به‌و حاله‌شه‌وه تی ده‌کوشم نه‌زیله‌یه‌کت بۆ بگێریمه‌وه که ئه‌گه‌ر بتوانم هه‌مووی وه‌بیر خۆم ببنمه‌وه و شتیکی لی نه‌په‌رینم، خۆشترین نه‌زیله‌ی دنیا ده‌بئ، جا، ئه‌رباب باش گویم بۆ راگره ئه‌وه ده‌ست پی ده‌که‌م:

«رۆژگارێک بوو، ئه‌وه‌ی بوو... خوداوه‌ند هه‌ر چاکه‌یه‌کی بێته پێش به‌نسیبی هه‌مووانی بکا و خراپیش نسیبی که‌سیک بکا که وه‌دوای ده‌که‌وئ. (١٤٦) من ئه‌رباب له به‌رێزتان تکا ده‌که‌م، سه‌ره‌نج به‌دنه سه‌ره‌تایه‌ک که قه‌دیمییه‌کان بۆ نه‌زیله‌کان ده‌یانیه‌نا. ئه‌م سه‌ره‌تایه ئه‌وه نه‌بوو هه‌ر که‌س هه‌رچی بیه‌وئ بیلئ به‌لکو یه‌کیک له قسه‌ کورت و به‌نرخه‌کانی گاتۆن Gaton فیلسوف و مه‌دیحه‌ وێژی رۆمی بوو که ده‌لی: «خراپی بۆ ئه‌وه‌ی که به‌شوینیدا ده‌گه‌رێ!» و ئه‌م رسته‌یه‌ مناسبی حالی به‌رێزتانه که وه‌ک ئه‌نگوستیله‌یه‌ک ده‌ده‌ستی خۆتانی بکه‌ن و هه‌روه‌ها مناسبی حالی منیشه‌ تا به‌دوای خراپه‌دا نه‌گه‌رێم. به‌لکو هه‌ر دووکه‌مان روو ده‌ریگایه‌کی تر بکه‌ین، چون هیچ که‌س به‌زۆر نامانباته ئه‌و ریگایه‌ی که پره له مه‌ترسی و گۆنگه‌ل. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تو نه‌قله‌که‌ت بگێرێوه و هه‌لپاردنی ریگایه‌ک که ده‌بی پیددا بروین، بۆمن بیله‌وه.

١٤٦- به‌واته‌ی لوویی ویا‌ردۆ، فه‌ره‌نسییه‌کان له سه‌ره‌تای نه‌قل و نه‌زیله‌دا ده‌یانگوت: زه‌مانیکه‌ فلانه‌ شت وا بوو... جاروباره‌ش پیرێزنان ده‌یانگوت «چاکه بۆ هه‌موو که‌س و خراپیش بۆ گراویی که‌شیش». (مه‌مه‌د قازی)

سانکۆ گوتی: که‌وايه گوتی بده‌یه! له یه‌کیک له مه‌حاله‌کانی (*) «ئیسترامادۆر» دا شوانیکی بزنان هه‌بوو که بزنی ده‌له‌وه‌راند،

ئه‌م شوانه یا به‌پیی ریوایه‌ت، ئه‌م بزنی له‌وه‌رینه‌ ناوی «لوپ روین» Lope Ruiz بوو، ئه‌و کاک لوپ روینزه‌ش یه‌ک دل نا سه‌د دل عاشقی که‌چه شوانیک بوو، به‌ناوی «تۆرالوا» Tor-gralva ئه‌و که‌چه شوانه که ناوی تۆرالوا بوو، که‌چی مه‌رپاریکی ده‌وله‌مه‌ند بوو، ئه‌و مه‌رپاره‌ ده‌وله‌مه‌نده... دۆن کیشۆت قسه‌ی به‌سانکۆ بری و گوتی: «تو ئه‌گه‌ر بته‌وئ ئاوام چه‌کایه‌ت بۆ بکه‌ی و هه‌ر واژه‌ی دوو جار دووپات بکه‌یه‌وه تا دوو رۆژی تریش کۆتایی پی نایه. چه‌کایه‌ته‌که‌ت به‌جوانی و به‌ده‌نگی بلند و بی دووپات کردنه‌وه وه‌ک عیسانی چاک بگێرێوه، ده‌نا بیده‌نگ به‌و له‌و فلته‌فلته‌ بگه‌رێ! سانکۆ گوتی: ره‌سمی وه‌لاتی ئیمه ئاوايه که نه‌زیله‌ی شه‌و بیدارییه‌کان هه‌ر وه‌ک من ده‌ستم پی کردووه، ده‌یگێرێنه‌وه. من جۆرێکی تر نازانم و جه‌نابیشت نابئ چاوه‌رپوان بی به‌شیوه‌یه‌کی تازه بۆت وه‌گێرم. دۆن کیشۆت گوتی: ده‌جا هه‌ر چۆنێکی پیت خۆشه‌ بگێرێوه و ئیستا که چاره‌نووس ناچاری کردووم، گویت بۆ رابگرم، فه‌رموو درێژه‌ی پی بده! سانکۆ گوتی: عه‌زرت ده‌که‌م. عه‌ززی حزووری مباره‌کی ئاغای خۆم که له رۆح و گیانی خۆم خۆشتر ده‌وئ ده‌که‌م که ئه‌م کوره‌ شوانه، هه‌ر وه‌ک عه‌رزم کردی، عاشقی تۆرالوای که‌چه شوان بوو. ئه‌ویش که‌چیک بوو قه‌له‌و و خه‌پله و تووره و تۆسن و زۆرت و وه‌پاوان ده‌چوو، چه‌ند مووشی وه‌ک سمیل له‌پشت لیوی روا بوو. به‌جۆرێک که ده‌لی هه‌ر ئیستا له‌به‌ر چاومه‌. دۆن کیشۆت پرسی: بۆ مه‌گه‌ر تۆ ئه‌وت ده‌ناسی؟ سانکۆ گوتی: خیر من ئه‌وم نه‌ده‌ناسی، به‌لام ئه‌وه‌که‌سه‌ی ئه‌و نه‌قله‌ی بۆ من ده‌گێرێوه سویندی ده‌خوارد که هه‌رچی بلئ راست و یه‌قینه و یه‌ک مووی ئه‌ولاولانییه و هه‌ربۆیه‌ش وا چوووه ده‌میشکی منه‌وه که کاتیک بۆ که‌ستیکی تری ده‌گێریمه‌وه ده‌لی هه‌مووشته‌که له‌به‌ر چاوی خۆم رووی داوه. به‌لی جا، هه‌روه‌ک ده‌لین رۆژه‌کان به‌دوای یه‌کدا تیپه‌ر ده‌بوون و شه‌یتان که هه‌رگیز ناخه‌وئ و خۆی ده‌هه‌مووکارێک وه‌رده‌دا تا وه‌زعه‌که تیک بدا کارێکی وای کرد که ئه‌وینی کوره‌ شوان بپیتته‌ رق و کینه و، هۆیه‌که‌شی به‌پیی گێرانه‌وه‌ی ده‌مچه‌وتان (*) ئه‌وه بوو که که‌چه چه‌ند جارێک به‌قه‌شمه‌ری هه‌ستی هه‌سوودی هه‌تیوی بزواندبوو. تا ئه‌و جیگه‌ی که به‌پروای من له سنووری شوخی تی په‌رپبوو. له‌وی به‌دواوه کوره‌شوانه ئه‌وه‌نده‌ی رق له که‌چه‌که هه‌لگرتبوو که هاته سه‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و مه‌حاله به‌جی بیلئ و سه‌ری خۆی هه‌لگرت و بروا. تا چاوی به‌نیوچاوانی که‌چه نه‌که‌وئ. تۆرالوا ده‌گه‌ل پیی زانی که‌ووتوه‌ته به‌ر نه‌فره‌تی «لوپ» ناگری خۆشه‌ویستییه‌که‌ی گری به‌رز

بووهه و سهه هینده که کوره ئه‌وی خویش ویستبوو ئه‌وجار ئه‌م ئه‌وی خویش ده‌ویست.

دۆن کیشۆت گوتی، ئه‌مه خه‌سه‌ته‌ی هه‌موو ژنیکه، له که‌سانیکی که خویشیان ده‌وین بیزارن و که‌سانیکی که نه‌فره‌تی لێیان هه‌یه خویشیان ده‌وین. باشه ده‌یفه‌رموو. سانکۆ گوتی به‌هه‌ر حال شوانه قسه‌ی خو‌ی برده سه‌ر. یانی رۆژیکیان بزنه‌گه‌لی ربه‌پچه‌ک دا و به‌نیو مه‌زراکانی ئیسترمامادۆردا بولای و لات‌ی پورته‌قال رۆیشت. تۆرالوا کاتیک به‌وه‌ی زانی، سه‌ری خو‌ی هه‌لگرت و که‌وته شوینی. به‌پیی پیاده له حالیکدا که‌وشه‌کانی به‌ده‌سته‌یکه‌وه گرتبوو و دارده‌سته‌یکه‌ی به‌ده‌سته‌که‌ی تری گرتبوو. خورجینیکی چووکیشی ده‌ملیدا بوو که ده‌لێن ئاویه‌یه‌کی شکاو و نیوه شانیه‌ک و قوتوویه‌کی سوورا سپیادا تیدا بوو. له دووره‌وه له دوایدا ده‌رۆیشت. به‌لام ئایا کچه هه‌ر ئه‌و شتانه‌ی پێ بوو یا شتی تریش، جارێ کاریکم به‌روون کردنه‌وه‌ی ئه‌م باسه نییه. عه‌سه‌که‌ی ئه‌وه‌یه که کوره‌که ده‌گه‌ل روه‌که‌ی کاتیک گه‌یشته‌ته‌هه‌راغ روه‌باری گوادیا نا تا به‌په‌رته‌وه ئه‌وبه‌ر، ئاوی چۆمه‌که توغیانی کردبوو و له‌به‌ستینی خو‌ی ده‌رچوو بوو. ئه‌و لێواره‌ش که شوان له‌وێ بوو نه‌ لۆتکه‌یه‌کی لێ بوو نه‌ پاپۆریک تا خو‌ی و بزنه‌کانی به‌په‌رینه‌یه‌وه. ناچار زۆر تووره‌ بوو، چون ده‌بیدت که تۆرالوا به‌دواوه‌یه‌تی و هه‌یج نه‌بێ چاره‌گه سه‌عاتیک به‌گریان و فینگه‌فینگ و دادوپی‌داد وه‌ختی ده‌گرێ. سه‌ره‌نجام ئه‌وه‌نده‌ی به‌هه‌ر به‌ویدا روانی تا چاوی به ماسیگریک که‌وت که لۆتکه‌یه‌کی چووک له ته‌نیشت خو‌ی دانابوو. ئه‌وه‌نده چووک که ته‌نیا مرو‌فیک و بزنیکی تیدا جێ ده‌بووه‌وه. به‌و حاله‌شه‌وه هه‌تیو بانگی کرد و قهراری ده‌گه‌ل دانا که خو‌ی وسێ سه‌د بزنه‌که‌ی بۆ به‌په‌رینه‌یه‌وه. ماسیگر سواری لۆتکه ده‌بێ بزنیکی ده‌گه‌ل خوی ده‌با و ده‌گه‌رته‌وه بۆیه‌کی تر. دووباره دیته‌وه و بزنیکی تر ده‌با... باشه، ئیستا به‌په‌رینه‌ی سه‌رنج بده‌ن و ئه‌و بزناوه‌ی ماسیگر ده‌یانباته ئه‌وبه‌ر بژمی‌ره. چون ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ده‌حیسانی به‌کیاندا هه‌له‌ به‌ی داستان ته‌واو ده‌بێ. به‌جۆریک که ناتوانی وشه‌یه‌کی تر بلایی. به‌هه‌ر حال من نه‌قله‌که درێژه پێ ده‌ده‌م و ده‌لێم که هه‌رورازی ئه‌وبه‌ری چۆمی له خاکی رۆس و زۆریش خلیسک بوو وه‌ه‌موو جارێ چوون و گه‌رانه‌وه‌ی ماسیگر ماوه‌یه‌کی ده‌گرت. به‌و حاله‌شه‌وه دیسان هات بۆ بزنیکی تر و پاشان به‌کی دی و دیسان به‌کی دی. دۆن کیشۆت هاواری کرد: به‌سیه‌تی، به‌س! وای دانی ئه‌و هه‌موو بزنه‌کانی په‌راندوهه. تۆ ئیدی وه‌خته‌که به‌و په‌راندنه‌وه‌یه مه‌گره. ده‌نا به‌سالیک له‌و په‌راندنه‌وه‌یه ته‌واو نابی. سانکۆ پرس‌ی: باشه تا ئیسته چه‌ند بزنی په‌راندنه‌وه‌یه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ده‌ برۆ رهمه‌ت له باوکت! ئه‌من چ بزنام؟ سانکۆ گوتی مه‌گه‌ر عه‌رزم نه‌کردی حیسابه‌که باش

رابه‌گری؟ باشه ئیستا داستان ته‌واو بوو، به‌هه‌یج جۆریک ناتوانم درێژه‌ی پێ بده‌م. دۆن کیشۆت هاواری لێ بلند بوو. چۆن شتی وا ده‌بێ؟ یان راستی حیسابی بزنه‌کان ئه‌وه‌نده ده‌حیکایه‌تی تۆدا گرینگه که ئه‌گه‌ر ده‌حیسابی به‌ک بزندا به‌هه‌له‌ بچم تۆ ناتوانی وشه‌یه‌کی تر بگه‌ریه‌وه؟ سانکۆ گوتی خه‌یر ئه‌رباب. به‌هه‌یج جۆر! چون ئه‌و کاته‌ی له حه‌زه‌رته‌ی به‌په‌رینه‌ی پرس‌ی، چه‌ند سه‌ربزن له ئاوی په‌رینه‌وه ئیوه فه‌رمووتان نازانم. ده‌سته‌به‌جێ ئه‌وی ده‌مزانێ له‌بیرم چووه‌وه، و به‌بروای من ئه‌وه باشترین و شیرینترین به‌شی داستان بوو. دۆن کیشۆت گوتی: یانی ده‌ته‌وێ بیژی که نه‌قله‌که به‌راستی ته‌واو بوو. سانکۆ گوتی: وه‌گ چۆن ته‌مه‌نی دایکی من ته‌واو بوو. دۆن کیشۆت گوتی: به‌راستی سانکۆ تو به‌کێک له سه‌هرترین داستان‌ه‌کانی ئه‌و دنیا‌یه‌ت بۆ من گه‌رانه‌وه و ئه‌و جۆره گه‌رانه‌وه‌ش تا ئیستا هه‌یج که‌س نه‌یدیوه و نابیینی. دیاره منیش نابی له‌وه زیاتر له عه‌قلی زۆری تۆ چاوه‌روانیه‌کم بێ. راستییه‌که‌ی جیگه‌ی سه‌ر سوورمان نییه، رهنگه ده‌نگی ئه‌و زرم و کوته که ئیستا به‌گۆیمان ده‌گا، مێشکی تۆی شله‌قاندبێ. سانکۆ گوتی، رهنگه وای. به‌لام له نه‌قله‌که‌ی من ئیدی شتیک نه‌ماوه‌ته‌وه، بیگه‌رانه‌وه و هه‌ر له‌و جییه‌ ته‌واو بوو که جه‌نابت حیسابی بزنه‌کانت لێ تیک چوو. دۆن کیشۆت گوتی: زۆر باشه، له کوێ مه‌یلی تۆیه با ته‌واو بێ، به‌لام با بزنام رۆسینانت ری داده‌گرێ و دووباره به‌مامزه ده‌که‌له‌که‌ی کوتا و ئه‌سپ پێی دانه‌گرت. چون قاچه‌کانی وه‌ها مه‌حه‌کم به‌سته‌رابوونه‌وه که نه‌یده‌توانی ته‌کان بخوا.

ده‌و کاته‌دا چ به‌هۆی هه‌وای فینکی به‌یانی بوو که ورده‌ورده هه‌ست پێ ده‌کرا، یا له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که دۆینی پاش نیوه‌رۆ سانکۆ خۆراکیکی شل و ئاوه‌کی و روه‌انی خواردبوو و یا ئه‌وه زۆرتر و یده‌چوو زگی ده‌یه‌ویست کاربکا. ویستی بروا خو‌ی سووک بکا و کاریکی که که‌سی تر نه‌یده‌توانی بۆی ئه‌نجام بدا خو‌ی بیکا، به‌لام ترس وه‌ها به‌سه‌ر گیان و له‌شیدا زāl بووبوو که نه‌یده‌وه‌په‌را به‌قه‌ده‌ر سه‌ری ده‌رزی له ئه‌رباب دوور که‌وته‌وه، له لایه‌کی تریشه‌وه وه‌داخستنی ده‌ست به‌ئاوه‌گیانن کاری کردنی نه‌بوو. ده‌و حاله‌ په‌ریشه‌نه‌دا فکریک به‌مێشکیدا هات که ده‌ستی راستی له قه‌لپووزی دواوه‌ی زین هه‌لبه‌گرێ. پاش ئه‌و کاره به‌په‌رینه‌ی به‌ندی شه‌لوارێ کردوه و شه‌لوار خزی هاته سه‌ر پانییه‌کانی و به‌حاله‌تیک ده‌ره‌ت ده‌تگوت کو‌ت و زنجیری ده‌پێ کراوه! ئه‌وجار به‌ئه‌سه‌پایی داوینی کراسی هه‌لداوه و هه‌ر دووک سمته‌ی قه‌له‌و و خه‌روخۆلی رووت کرد و پاش ئه‌و کاره سه‌ره‌تاییه‌انه که پێی وابوو سه‌خته‌ترین به‌شی کاره‌که‌یه تووشی ده‌رده‌سه‌ریه‌یه‌کی خراپتر

بوو. چون دیتی ناتوانی کاره‌که‌ی بی به‌ردانی بایه‌کی ده‌نگدار ده‌ست پی بکا! ئەوه بوو که ددانه‌کانی له‌سه‌ر یه‌ک به‌توندی داگرت و شانەکانی خوار کرده‌وه و به‌هه‌موو هی‌زییه‌وه ویستی هه‌ناسه‌ی ده سینگی‌دا رابگری، به‌لام به‌وه هه‌موو کاره سه‌ختانه‌وه به‌خت یاری نه‌کرد و ده‌نگی‌کی کز و که‌م هی‌ز که ته‌فاوه‌تی ده‌گه‌ل ئەو ده‌نگه ترسینه‌رانه‌ی بوویونه هۆی هه‌تره‌ش‌چوونی، له پاشه‌وه لی دەر‌چوو. دۆن کیشۆت بیستی و ده‌ست‌به‌جی پرسی: سانکۆ ئەو ده‌نگه چ بوو؟ سانکۆ جوابی داوه: نازانم قوربان، به‌لام هه‌رچی هه‌یه ده‌بی شتیکی تازه بی، چونکه رووداوی چاک و خراب هه‌رگیز له‌شتی‌کی چووه‌که‌وه ده‌ست پی ناکا.» پاشان دووباره به‌ختی خۆی تاقی کرده‌وه. و ئەوجار سه‌رکه‌وتنی‌کی گه‌وره‌ی ده‌ده‌ست هینا و بی ئەوه‌ی سه‌ر و سه‌دايه‌ک دروست بکا و ئازیری‌ک بکیشی له‌وباره قورسه‌ی حالی تیک دابوو رزگاری هات.

به‌لام چون دۆن کیشۆت هه‌ستی بۆن کردنی وه‌ک هه‌ستی بیستنی زۆر تیز بوو، له‌ولاشه‌وه سانکۆ هه‌ر له‌به‌ر ده‌می ئەو کاری خۆی کردبوو که هه‌لمی به‌رزوه بوو، یه‌ک راست ده‌گه‌یشته به‌رلووتی و ناچار بۆگه‌نیو گه‌یشته لووتی ئەرباب. هه‌ر که ئەو بۆگه‌نیوه له‌ده‌م و لووتی هالا به‌قامه‌که‌کانی کونه لووتی خۆی گرت و به‌ده‌نگی‌کی که له‌که‌پۆیه‌وه ده‌هاته‌هر: گوتی: سانکۆ وای بۆ ده‌چم ئەتۆ ده‌و ساته‌دا تووشی ترسی‌کی گه‌وره بووی. سانکۆ گوتی: راست ده‌فه‌رمووی، به‌لام جه‌نابت به‌چیرا ده‌لێتی ترسی من له‌چهند ساتیک له‌مه‌وبه‌ر گه‌وره‌تره؟ دۆن کیشۆت گوتی، چونکه ئەلئان به‌پێژه‌ی چهند سات به‌ر له‌ئێستا بۆنیکی زۆر پیست لی دێ و ئەو بۆنه‌ش مه‌علووم له‌میشک و عه‌نبه‌ر هه‌لئاستی. سانکۆ گوتی: ئەوه‌ش په‌نگه هه‌روابی. به‌لام ئەوه‌ش هه‌ر تاوانی خۆته که منت ده‌سه‌عاتانیکی بی وه‌ختا هیناوه‌ته شوینی ئاوا چۆل و هۆل. دۆن کیشۆت بی ئەوه‌ی قامه‌که‌کانی له‌سه‌ر لووتی هه‌لگری گوتی: هه‌فال دوو سێ هه‌نگاو اوه‌تر چووبای و له‌مه‌و دوا زۆرتر خۆت رابگره و ده‌فکری که‌سایه‌تی و ئابرووی منیشدا به. بیگومان ئەم بی ئەده‌بییه له‌وه‌رایه که من له‌دانیشتن ده‌گه‌ل خۆمدا زۆرتر له‌را‌ده‌ی پیوست نازادیم پیداوی. سانکۆ گوتی حه‌تمه‌ن جه‌نابت پیت وایه من کاریکم ده‌گه‌ل خۆم کرده‌وه که نه‌ده‌بوایه بیکه‌م. دۆن کیشۆت گوتی: باشه ده‌ست هه‌لگره، له‌سه‌ری مه‌رۆ! ئەوانه بابه‌تیکن هه‌رچی زۆرتر لێی بکۆلییه‌وه بۆگه‌نی زۆرتر ده‌بی.»

به‌لی جا، ئەرباب و مه‌یته‌ر باقیی شه‌وه‌که‌یان به‌وه‌قسانه و شتی له‌م بابه‌ته رابوارد. هه‌رکه سانکۆ دیتی گزینیکی به‌یانی خه‌ریکه سه‌ر هه‌لئادا سه‌بری‌کی به‌ندی ده‌ست و پیتی

ئەسه‌په‌که‌ی کرده‌وه و حه‌یوانی به‌سته‌زمان که خۆی به‌ئازاد زانی، به‌پرواله‌ت غه‌یره‌تیکی وه‌به‌ر خۆی ناو هه‌رچه‌ند به‌سروشت سه‌رکیش و نه‌عاملاو نه‌بوو، به‌هه‌ر دووک ده‌ستی، ده‌ستی کرد به‌سمکۆل کردن، به‌لام له‌جووته هاویشتن و خۆش به‌زی خۆی بوارد، چونکه هی‌زی ئەم کارانه‌ی نه‌بوو. دۆن کیشۆت کاتیک دیتی ئەسه‌په‌که‌ی ده‌بزووی و ده‌روا ئەوه‌ی به‌فالێکی باش لی کداوه و به‌نیشانه‌ی ئەوه‌ی دانا که ده‌توانی پيشوازی له‌گۆنگه‌ل و رووداوی ترسناک بکا.

ده‌ماوه‌ی ئەو که‌ینوبه‌ینه‌دا هه‌وا ته‌واو رووناک بووه‌وه هه‌موو شتیکی به‌باشی ده‌بیندران. دۆن کیشۆت خۆی له‌زۆر مێشه‌یه‌ک داربه‌رووی بلند که سه‌یبه‌ری‌کی خه‌ستیان هه‌بوو دیته‌وه. به‌لام نه‌یزانی ئەو زرم و کوته بی برانه‌وه‌یه له‌کوێرا دێ و چیه‌یه. له‌به‌ر ئەوه بی یه‌ک چرکه رابووه‌ستان، ریکتی هینا رۆسینانت و پاش مالواییه‌کی تر به‌مه‌یته‌ری گوت هه‌ر وه‌ک ده‌پیشدا پیتی گوتبوو، به‌لانی زۆره‌وه تا سێ رۆژی تر هه‌ر له‌وێ چاوه‌روانی بی و ئەگه‌ر ده‌و سێ رۆژدا نه‌گه‌راوه ئەوه بزانی که به‌پیتی چاره‌نووسی دیاریکراو له‌لایه‌ن باری ته‌علاوه، گیانی خۆی له‌سه‌ر ئەو رووداوه مه‌ترسیداره به‌خت کردوه. پاشان په‌یامه‌که‌ی بۆ دۆلسینه وه‌بیر مه‌یته‌ر هیناوه که پیتی رابگه‌یه‌نی. له‌کوێراییدا گوتی له‌بابه‌ت مواجیب و حه‌ق و حقووقی خۆی هیچ نیگه‌ران نه‌بی، چونکه ئەو یانی دۆن کیشۆت، پیش ئەوه‌ی وه‌ده‌رکه‌وئ وه‌سیه‌تنامه‌یه‌کی له‌ماله‌ خۆی داناوه و ده‌ویدا فه‌رمانی داوه مواجیب مه‌یته‌ره‌که‌ی به‌ئهنعامه‌وه به‌ته‌واوی بدن. پاشان له‌دریژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی: «به‌لام ئەگه‌ر خودا ویستی و له‌م هه‌راوبه‌زمه به‌سلامه‌تی گه‌رامه‌وه، تۆ ده‌توانی بی هیچ شک و گومانیک بیته‌ خاوه‌نی ئەو دورگه‌ی که پیم وه‌عه‌ده داوی.» کاتیک سانکۆ فه‌رمایشته دلّه‌ژینه‌کانی ئەربابی بیست، دووباره وه‌گریان که‌وت و لی برا تا کوێرای کار له‌وی جیا نه‌بیته‌وه. نووسه‌ری ئەم داستانه له‌گریان و نارحه‌تی سانکۆ پانزا و له‌ته‌مامی پیاوانه‌ی ئەو به‌وه‌نه‌تیجه ده‌گا که ئەو بیگومان پیاویکی نه‌جیب و په‌سه‌ن بووه و له‌ژماری کۆنه مه‌سیحیه‌کاندا (١٤٧) ده‌بی بناسری. په‌ژاره‌ی سانکۆ تا راده‌یه‌ک ئەربابی غه‌مگین کرد، به‌لام نه‌به‌وه ئەندازه‌یه که ئەو که‌مترین دامووبه‌یه‌ک له‌خۆی نیشان بدا. به‌پێچه‌وانه‌وه په‌ژاره‌ی خۆی شارده‌وه و بی دهرنگ به‌ره‌وه ئەو شوینه‌ی که پیتی وابوو ده‌نگی ئەو زرم و کوته له‌وێرا دێ وهری که‌وت.

١٤٧- ئیستاش له ئیسپانیا کۆنه مه‌سیحی به‌وانه ده‌لێن که له‌قه‌دیمه‌وه باب و باپیریان مه‌سیحی بوون و ده‌شه‌جه‌ره‌یاندان جووله‌که‌یا عه‌ره‌بی مه‌سیحی نه‌بی. (مۆریس باردۆن)

سانکۆ وهک هه‌میشه پیاده ده‌رۆیشت و وه دواى ئه‌رباب کهوت و هه‌وسارى که‌ره‌که‌ی که هاوده‌می رۆژانى خۆشى و ناخۆشى بوو، به‌ده‌سته‌وه گرت و ده‌یکیشا. کاتیک هه‌ر دووکیان ماوه‌یه‌ک ده‌ژێر لوقوپی دابه‌ر‌وه‌کاندا رۆیشتن، که‌پشتنه چیمه‌نێکی چکۆله که له داوینی ره‌وه‌زبه‌ردی به‌رزدا هه‌لکه‌وتبوو و تافکه‌یه‌کی جوان له‌سه‌ر ره‌وه‌زکه‌انه‌وه هه‌لده‌رژا. له بناری ئه‌م ره‌وه‌زانه‌دا، چه‌ند کۆخته‌یه‌کی فه‌قیرانه هاتنه به‌رچاو که زۆتر وه که‌لاوه ده‌چوون تا مال و ئه‌و دووه تیگه‌پشتن که ئه‌و زرم و کوته له‌ۆیوه دۆ و ئیستاش هه‌ر به‌رده‌وام بوو. رۆسینانت له هاشه هاشی ئاوه‌لده‌ر و ده‌نگی زرموکوت که‌میک سه‌له‌مییه‌وه به‌لام دۆن کیشۆت ده‌ستی به‌سه‌ردا کیشا و به‌ده‌نگی نه‌رم ئارامی کرده‌وه و له حالیکدا له ناخی دله‌وه خۆی به‌گراوییه‌که‌ی ده‌سپارد و داواى لى ده‌کرد ده‌و رووداوه هه‌تره‌ش به‌رده‌ا یارمه‌تی بدا له کۆخته‌کان نزیك بووه‌وه و بیجگه له‌وه‌ش ده‌ریگادا یارمه‌تی له خوداش داوا ده‌کرد و به‌لام سانکۆ که له ته‌نیشت ئه‌رباب دوور نه‌ده‌که‌وته‌وه، جاروبار به‌به‌رزگی رۆسینانتدا به‌دزی چاویکی له‌ویه‌ری ده‌کرد، بزانی چ باسه، هه‌ر دووک سه‌د هه‌نگاوێک زۆتر چوونه‌پیش تا له ناکاو له پشت به‌کێک له ره‌وه‌زکه‌ان به‌ناشکرا هۆی ئه‌و هه‌موو زرموکوته دۆزهبه‌یانه‌ی زانی. شتیکی ئاسایی بوو که ئه‌گه‌ر باسی بکه‌م، ره‌نگه‌ بپه‌ته‌هۆی که‌سه‌ر و پیکه‌نینی خوینه‌ر. شه‌ش داووده‌زگای ئاودینگ بوون، که به‌زبه‌ر و کوتانی بی برانه‌وه ئه‌و هه‌موو ده‌نگ و هه‌رایه‌یان دروست کردبوو.

له دیتنی ئه‌م دیمه‌نه دۆن کیشۆت لالایی گه‌یشتی و ره‌نگ له روخساری په‌ری و ده سه‌رتاپای خۆیدا هه‌ستی به‌داماوی و زه‌بوونی کرد. سانکۆ چاوی له قیافه‌ی ئه‌ربابه‌که‌ی کرد و دیتی که وهک پیاویکی شه‌رمه‌نده و سه‌رسورماو سه‌ری ده‌به‌ر خۆی ناوه. دۆن کیشۆتیش چاویکی له قیافه‌ی سانکۆ کرد و دیتی که مه‌یته‌ره‌که‌ی خۆی هه‌لمساندوو و خه‌ریکه پى ده‌که‌نى. به‌دیتنی ئه‌و قیافه‌یه هه‌ر چه‌ند زۆر غه‌مگین و داهه‌زواو بوو، ئه‌ویش وه‌پیکه‌نین که‌وت. سانکۆ که دیتی ئه‌ربابیش ئه‌وا پى ده‌که‌نى، پیش ده‌م و فلچی خۆی کرده‌وه و له قاقای پیکه‌نینی دا. تا ئه‌و راده‌یه‌ی که بۆ ئه‌وه‌ی نه‌په‌چرئ، هه‌ر دووک ده‌ستی به‌که‌له‌که‌ی گرتبوو. چوار جار ئه‌وه‌ن بووه‌وه هه‌موو جارێک توندتر له جاری پێشوو له قاقای پیکه‌نینی ده‌داوه. دۆن کیشۆت ورده‌ورده نارحه‌ت ده‌بوو و به‌تایه‌تی کاتیک زۆر ده‌ر هه‌لبوو که بیستی سانکۆ به‌شپه‌وه‌یه‌کی گالته‌ جارانه و به‌لاسا کردنه‌وه‌ی ده‌نگ و ئه‌دا و ئه‌تواری پاله‌وان، به‌ده‌نگی بلند ده‌لئ: «ره‌فیک سانکۆ، بزانه که من به‌ئهم‌ر و ته‌قدیری خوداوه‌ند له سه‌رده‌می ئاسندا هاتومه‌ سه‌ر دنیا تا عه‌سری زێر ببوژنمه‌وه و ده‌ستی

ته‌قدیر هه‌رچی مه‌هله‌که و مه‌عه‌ره‌که‌ی ته‌ژی له‌ترس و هه‌راسه و نیازى به‌هونه‌ر نوێنی دره‌وشاوه و دلاوه‌ری هه‌یه، به‌ناوی منی ره‌قه‌م لى داوه...» و دیسان ده‌ست به‌ردار نه‌بوو و قسه‌کانی ئه‌ربابی له کاتی بیستنی به‌که‌م ده‌نگی کوته‌کوته‌ی ئاودینگه‌کان، دووپات ده‌کرده‌وه. دۆن کیشۆت که دیتی سانکۆ خه‌ریکه گالته‌ی پى ده‌کا، وه‌ها ده‌ره‌له‌بوو که نێزه‌که‌ی به‌رز کرده‌وه و به‌ده‌سه‌که‌ی دوو زه‌بری زۆر توندی هه‌واله‌ی نیوشانی کرد که ئه‌گه‌ر وه سه‌ری که‌وتبایه، حیسانی ئه‌رباب له بابته‌ی مواجیب و پاداش ده‌گه‌ل ئه‌و پاک ده‌بوو مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی دابای به‌میرانگره‌کانی. کاتیک سانکۆ دیتی که پاداشی شوخی و گالته‌که‌ی ئاوا پى درا، بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌رباب پاداشه‌که‌ی بۆ زیاد نه‌کا. خۆی مه‌زلووم کرد و به‌ده‌نگی کزتره‌وه گوتی: «هه‌زهرتی ئه‌رباب ئارام بگره، مه‌گه‌ر نابینی که من شوخی ده‌که‌م؟ دۆن کیشۆت گوتی: به‌لى چون جه‌نابت شوخی ده‌که‌ی من شوخی ناکه‌م وه‌ره پێشتر به‌رێز ده‌له‌قه‌ک!» و جوام به‌ده‌وه. ئایا به‌رێزتان پیتان وایه که ئه‌گه‌ر له‌جیبی ئه‌م ئاوا دینگانه به‌راستی ده‌گه‌ل رووداویکی گرینگ به‌ره‌نگار بووایه‌وه من ئه‌وه‌نده‌م نازایه‌تی نه‌ده‌واند که پیاوانه به‌گژیدا بچم وله‌ناوی به‌رم؟ و ئایا من که پاله‌وانم، هه‌تمه‌ن ده‌بی ده‌نگانیش بناسم و بزانه‌م ده‌نگی ئاودینگه یان شتیکی تر؟ ئایا من که هه‌رگیز ئاودینگه نه‌دیوه و ده‌نگه نه‌بیستوو ده‌بی ئه‌و ده‌نگه بناسمه‌وه یان تۆی دیهاتی که‌له‌پووک که رۆژ و شه‌و ئاودینگت دیتوو و ده‌نگت بیستوو و له په‌نا ئاش گه‌وره بووی؟ ده‌برۆ ئه‌و شه‌ش ئاودینگه‌م بۆ بکه شه‌ش عفریت(*) و یه‌ک یه‌ک یا پیکه‌وه به‌گژ منیاندان بکه، ئه‌گه‌ر هه‌ر شه‌شیانم له عه‌ززی نه‌دا، ئه‌وه‌م هه‌تا چاوت دیته‌ ده‌ر، ئیجازه‌ت ده‌ده‌م پیم پى بکه‌نی و گالته‌م پى بکه‌ی. سانکۆ به‌لالانه‌وه گوتی: بۆ خاتری خودا ئه‌ربابی خۆشه‌ویستم به‌سی که. من دان به‌وه‌داه‌ینم که پیم له‌به‌ره‌ی خۆم زیاتر راکیشاوه و زۆتر له ئه‌ندازه گالته‌ و شوخیم کردوو، به‌لام ئیستا که بى حیساب بووین و ناشتیمان کرد و (خودا بکا له هه‌موو رووداویکدا ئاوا ساغ و سلامت بێه ده‌رئ!) بفرموو بزانه‌م ئایا ئه‌و ترس و خۆفه که‌مه‌رشکینه‌ی به‌سه‌ر مه‌دا زال بووبوو بۆ پیکه‌نین نابى و بۆیه نه‌ده‌بوو له‌هه‌موو جیگایه‌ک به‌نه‌قل بۆ خه‌لکی بگێرینه‌وه؟ ببووره من ترسی خۆم ده‌لیم، ده‌نا ده‌زانم که هه‌زهرتی به‌رێزتان ته‌نانه‌ت ناوی ترسیشتان نه‌بیستوو. دۆن کیشۆت گوتی: من نالیم ئه‌وه‌ی به‌سه‌رمان هات، جیگه‌ی پیکه‌نین نه‌بوو، به‌لام باوه‌ر ناکه‌م بۆ گێرانه‌وه ببی، چون بیسه‌رانی تۆ هه‌میشه پیاوی عاقل و تیگه‌یشتوونین که هه‌مووش له جیبی خۆ دابنن. سانکۆ گوتی: ده‌ستت نه‌یه‌شی و ئافه‌رین بۆ تۆ که لانی که‌م ده‌سکی نێزه‌که‌ت له جیگای

خۆی ده‌کار هێنا. چون جه‌نابت هەر چه‌ند سه‌ری منت نیشانه گرتبوو، به‌لام به‌ویستی خودا و تیبینی و ئیحتیاتی خۆم، سه‌رم بۆ لای راست لادا و نێزه وه‌نیوشانم كه‌وت. به‌لام با لای كه‌رپین، چون به‌فه‌رمایشتی به‌رپێزتان «رابردوو پۆیی»، له هه‌مان كاتیشدا بیستومه ده‌لێن «دۆست ئه‌وه‌یه بگه‌یه‌ن» بیجگه له‌وانه‌ش ئه‌ریابانی گه‌وره كاتیک جینۆتیک به‌نۆكه‌ران ده‌دن به‌پیتی عاده‌ت خه‌لاتیکیشیان ده‌که‌ن. ئیتر نازانم ئه‌گه‌ر دارکاریان بکه‌ن چیان پێ ده‌ده‌ن؟ به‌لام پێم وایه پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان پاش لیدانی نۆكه‌ره‌که‌یان دوپه‌که‌یه‌ک له‌ ده‌ریا، یا ولاتیک له‌ وشکی ده‌ده‌ن به‌نۆكه‌ری خۆیان. دۆن کیشۆت گوتی: هیچ دوور نییه به‌ختمان یار بێ و ئه‌وه‌ی تۆ ده‌پلێی بێته دی. به‌هه‌ر حال سانکۆ خه‌لام که و لێم ببووره و ئه‌وه‌ی رابرد، فه‌رامۆشی بکه. تۆ پیاویکی ژیری و ده‌زانی که یه‌که‌م بزوتنه‌وه‌کانی ئاده‌میزاد به‌ده‌ست خۆی نییه. هه‌روه‌ها ده‌مه‌وێ له‌مه‌ودوا تۆ شتیک بزانی تا له فه‌ره‌وێژی ده‌گه‌ل من خۆت بپاریزی، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که من ده‌مه‌وو کتیبه‌پالئه‌وانییه‌کاندا خویندومه‌ته‌وه و ژماری ئه‌و کتیبانه‌ش ده‌حیساب نایه. هه‌رگیز نه‌مدیوه مه‌یته‌ریک ئاوا بێ ئه‌ده‌بانه ده‌گه‌ل ئه‌ریابی خۆی دوا بێ. راستت ده‌وێ، ئیمه هه‌ر دووکه‌مان له‌م باره‌وه خه‌تاکارین، تۆ له‌م لایه‌نه‌وه که ئه‌و جوهری پیاویسته ریز له‌من ناگری و منیش له‌م لایه‌نه‌وه که ریزی خۆم راناگرم، بۆ نمونه «گاندالین» Gandalin مه‌یته‌ری ئامادیس که بوو به‌«کۆنت»ی دوپه‌که‌ی بیرى Lile ferme ده‌لێن ئه‌و پیاوه تا شه‌و داده‌هات کلاوه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه نه‌ده‌گرت و سه‌ری دانه‌ده‌نواند و قه‌دی بۆ کړنوش خوار نه‌ده‌کرده‌وه و ده‌گه‌ل ئه‌ریابی خۆی قسه‌ی نه‌ده‌کرد. باسی «گازابال» Gasabal مه‌یته‌ری «دۆن ئالاگور» چ بکه‌م که چه‌نده به‌شه‌رم و چه‌یا بوو! بۆ ئاگاداری له‌سه‌ر به‌هه‌مه‌ندیی ئه‌و ده‌راگرتنی بیده‌نگیدا هه‌ر ئه‌وه‌ند به‌سه، که ده‌ته‌واوی ئه‌و داستانه گه‌وره‌یه‌دا ته‌نیا جارێک ناوی هاتوو. له‌وانه که گوتم، تۆ ئه‌ی سانکۆ ده‌بێ به‌و ئاکامه بگه‌ی که ده‌بێ له‌ نیوان ئاغا و نۆکه‌ر و ئه‌رباب و په‌عیه‌ت و پالئه‌وان و مه‌یته‌ر جیاوازی دابنێ. که‌وا بوو له‌مه‌ودوا ده‌بێ بێ ئه‌وه‌ی پیمان له‌ به‌ره‌ی خۆمان زۆرتر راکتیشین و به‌خۆمان ئیزن بده‌ین زۆرتر له‌ پیاویست گالته و شوخی بکه‌ین، زۆرتر ریز له‌ یه‌کتی بگرین، چۆن هه‌ر چۆنیک من له‌تۆ بره‌نجیم، هه‌ر ده‌بیته‌وه هه‌کایه‌تی به‌رد و گۆز^(١٤٨). پاداش و پیاوه‌تی و چاکه‌یه‌کی که من وه‌ده‌م به‌تۆ داوه له‌ کاتی خۆیدا ده‌گا و ئه‌گه‌ر نه‌شگا لانی که‌م حقووقی تۆ وه‌ک چه‌ند جاری تریش

١٤٨- ئیشاره‌یه به‌په‌ندیکی ئیسپانیایی که ده‌لێ «ئه‌گه‌ر به‌رد وه‌گۆزه که‌وێ وای به‌حالی گۆزه و ئه‌گه‌ر گۆزه وه‌به‌رد که‌وێ، دیسان وای به‌حالی گۆزه». (لوویی ویا‌ردۆ)

گوتومه - له‌ناو ناچێ و ناسووتی - سانکۆ گوتی: هه‌رچی هه‌زه‌تی ئه‌رباب ده‌یفه‌رموێ له‌جێی خۆی دایه ودرسته. به‌لام ئه‌گه‌ر زه‌مانی ئه‌نعام و پاداش هه‌رگیز نه‌گا و من ته‌نیا به‌مواجیبه‌که‌م رازی بم، ده‌مه‌وێ بزانی که مه‌یته‌رانی پالئه‌وانانی قه‌دیم چه‌ندیان مواجیب وه‌رده‌گرت و ئایا قه‌رار و مه‌داریان مانگانه بووه یا وه‌ک شاگرد به‌ننا پۆزانه؟ دۆن کیشۆت گوتی تا ئه‌و جێی من بزانی مه‌یته‌ری قه‌دیم مواجیبیان وه‌رنه ده‌گرت، به‌لکو به‌خۆرایی خزه‌تیان ده‌کرد و ئه‌وه‌ی که من ده‌وه‌سیه‌تنامه‌ی سه‌ر به‌مۆری خۆمدا که له‌ ماله‌وه‌م داناوه حقووقیکم بۆ تۆ ده‌به‌رچاو گرتوو له‌به‌ر رووداوگه‌لیکه که ره‌نگه بێته پێش. چون به‌راستی من ئیستا نازانم له‌م ده‌ورانه پڕ له‌هه‌را و ناکوکییه‌دا که ئیمه تیدا ده‌ژین، کاروباری پالئه‌وانی چۆن ده‌یگرێ و من نامه‌وێ به‌خاتری شتیکێ که‌م و ناقابیل له‌و دنیا رۆحم بکه‌وێته عه‌زاب و نارحه‌تی. تۆ هه‌وال سانکۆ به‌راستی ده‌بێ بزانی که له‌م دنیا په‌دا هیچ شوغڵ و کاریک به‌ده‌رده‌سه‌ریت و پرمه‌ترسیت له‌ کاری پالئه‌وانی و رۆیشتن به‌دوای رووداواندا دژوار نییه. سانکۆ گوتی من باوه‌رم به‌فه‌رمایشتی تۆ هه‌یه. چون ته‌نیا ده‌نگی ئاودینگه‌کان توانیی دلی گۆنگه‌لخوازیکێ وه‌ک به‌رپێرتان داخوریپنێ و تووشی ترسان و په‌شیویی بکا. له‌وه‌ش گه‌رێ، خاترجه‌م به‌ من له‌مه‌ودوا ته‌نیا بۆ ریز گرتن له‌ ئیوه لێوم ده‌بزوێ، ده‌نا قروکپ وستهم لێ نابیستی و چیتر شوخی و گالته ناکه‌م. دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌گه‌ر وای وه‌ک گوتووایه ده‌دۆشه‌گی په‌ری قوودا ده‌نووی، چونکه له‌ پاش دایک و باب، ریز گرتن له‌ ئه‌ریابان له‌ هه‌موو شتیک و اجیبتره. چون ئه‌وانه هه‌ر دووکیان له‌ پوانگه‌ی حقووق و په‌له‌پایه‌وه به‌رامبه‌رن.»

ئاودىنگى تر و مېشكمان بەئاودىنگى تر بهارن. دۆن كيشۆت گوراندى و گوتى: لەعنهتى شەيتانت لى بى، چ پياويكى! ئاخىر ئاودىنگى لە كوئى و كلاوخوود لە كوئى؟ سانكۆ گوتى: چت عەرز كەم. بەلام ئەگەر وەك جارن ئازادى قەسە كردنم بووايە بەلگە و دەلىلى وام بۆ بەپىرتان ديناوہ كە دەتبىنى بەتەواوى بەهەلە چوون. دۆن كيشۆت گوتى: ئەى غەيانى بەدگومان. من چۆن مومكىنە بەهەلەداچوويم. بلى بزائم مەگەر تۆ ئەو پالەوانە كە سواری ئەسپىكى قزلە(*) و بەرەو ئىمە دى و كلاوخوودىكى زىپىنى لەسەرە، نابىنى؟ سانكۆ گوتى: ئەوہى من دەبىنم و تەماشای دەكەم پياويكە سواری كەرىكى بۆز بوو، وەك كەرەكەى خۆم و شتىكى لەسەرە كە برووقەى دى. دۆن كيشۆت گوتى: باشە ئىدى، ئەو شتە هەمان كلاوخوودى مامبىرنە. ئىستا تۆ لەسەر پىگەم واوہ برۆ و من دەگەل ئەو تەنيا بىلەوہ، تا ببىنى كە چۆن بى ئەوہى قەسەيەك بكەم يا كاتىك بەفەيرو بەدەم كارەكە تەواو دەكەم و كلاوخوودىك كە ئەو ھەمووہ دە ئارەزوويدا بووم و دەست دىنم. سانكۆ گوتى، لادان لەسەر پىگە كارى خۆمە، بەلام خودا بكا ئەم گىايە «سەرەخس»(*) بى و ئاودىنگى نەبى. دۆن كيشۆت زىقاندى: كابرا! دەپشداش پىم گوتى كە ئەو ھەمووہ دىنگ و ئاودىنگ و ئەو ھەلەم قەلەمەم بە گویدا مەدە. چۆن سۆيندم بەتەواوى... ھالى دەبى؟ سۆيند دەخۆم كە رۆخت لى دەستىنم و نىوى ئاودىنگت لەبىر دەبەمەوہ... سانكۆ لەترسى ئەوہى مەبادا ئەرباب سۆيندەكەى بەریتە سەر، زوو و سكوت بوو، چۆن دۆن كيشۆت و ھا توورە بووبوو كە دەبوىست دەم و لووتى تىك كاتەوہ. جا با بزائىن، ئەو كلاوخوودە و ئەو ئەسپ و ئەو سوارە كە دۆن كيشۆت لە دوورەوہ دەبىدەت چ بوو. لەو دەفەرە دوو گوند لە نىك يەك ھەبوون، يەكبان ئەوہندە چكۆلە بوو كە نە دارووخانەى ھەبوو نە سەرتاشخانە و ئەوى تر گەرەتر و ئەو دوو شتانەى ھەر دوو ھەبوون. دەلاكى گوندە گەرەكە، خزمەتى گوندە چووكەكەشى دەكرد و لە گوندە چووكەكەدا، نەخۆشىك بوو كە دەبووايە ھەجامەت بكرى و يەككى دەوىست كە ريشى بۆ بتاشى. دەلاك بۆ ئەجامدانى ئەو دوو كارە دەچووہ ئەو دىيە و لەگەنىكى ريش تاشىنى لە مسى سوور پى بوو. تەقدىر واى وىستبوو ئەو رۆژە دەلاك بكەوئتە بەرباران و ئەوئىش بۆ ئەوى كلاوہكەى كە تازە بوو تەر نەبى، لەگەنەكەى بەسەرىدا گرتىبوو و چۆن لەگەنەكەش لەمسى تازە بوو لە دوورەوہ برووقەى دەھات. دەلاك ھەر وەك سانكۆ دەيگوت سواری كەرىكى بۆز بوو، ھەر بەو ھۆشەشەوہ دۆن كيشۆت پىي وابوو كە ئەسپىكى بۆزە و پالەوانىك بەكلاوخوودى زىپىنەوہ دەبىنى. چۆن ھەرچى ئەو بەچاو دەبىدەت بەھۆى فەكرى پەريشان و عەقلى شىواوييەوہ بەجۆرىكى تری دەبىدەت

لەمەر رووداوى گەرەى بەغەنیمەت گرتنى كلاوخوودى «مامبىرن»^(۱۴۹) و باقىي ئەو

پيشهاتانەى كە بەسەر پالەوانى لەشكان نەھاتوو ھات

لەو كاتەدا بارانىكى ورد دەستى كرد بەبارىن و سانكۆ دەبوىست پەنا بەریتە ناو ئاودىنگەكان، بەلام دۆن كيشۆت كە دەنگى ئاودىنگەكان بەھەلەيان بردبوو، زۆريان لى دلپىر بوو، نەبەدەوىست بەھىچ كلۆچىك پىي بنیتە ناوبانەوہ، لەبەر ئەوہ لەنەكا رووى دەلاى راست كرد و ھەر دوو كەبىشتە پىگايەك كە وەك ئەو پىگايە دەچوو دوئى پىي دا ھاتبوون.

دۆن كيشۆت لە دوورەوہ چاوى بەسوارىك كەوت كە شتىكى بەبرىقە و ترووسكەى لەسەر بوو. وەك بلىي لە زىپى دروست كرابى. دۆن كيشۆت دەگەل چاوى بەسوارەكە كەوت، رووى دەسانكۆ كرد و گوتى: «بەراى من ھىچ پەندىك نىيە كە راستىيەكى تىدا نەبى. چۆن مەگەر پەندەكان رستەگەلىك نىن كە ھىكايەت لە ئەزمونىك دەكەن و ئەزمونىش خۆى داىكى ھەموو زانستانە؟ بەتايبەتى لەمەر ئەو پەندە كە دەلى: «خوداگەر لە ھىكەت بەبەستى دەرىك؛ بەرھەمەت دەرخسپىنى بۆ تۆ ھەلىك»^(۱۵۰) «بەتەواوى دروستە. چۆن لە راستىدا ئەگەر دەستى تەقدىر، دوئى پاش نىوەرۆ، دەرگای رووداوىكى بە رووماندا بەست و ئىمەى بەدەنگى ئاو دىنگان بەھەلەدابرد، ئەوہتا دەرگای رووداوىكى زۆر باشتر و مسۆگەر ترى بەسەرماندا خستووہتە سەر پشت و، ئەو جار ئەگەر نەتوانم دەرگای ئەم رووداوہ بدۆزمەوہ، بى ئەوہى عوزرى نەناسىنى دەنگى ئاودىنگەكان يا تارىكى شەو لەمن قبوول بكرى، ئەو جار خەتاكە دەكەوئتە ئەستۆى خۆم و من ئەو قسانە بۆيە دەكەم كە ئەگەر ھەلە نەكەم، ئەوہتا پياويك دەبىنم كە بۆ لاى ئىمە دى و كلاوخوودى مامبىرنى لەسەرە كە من سۆيندم خواردووہ دەبى و دەستى بىنم و تۆش لەو سۆيندەى من ئاگادارى. سانكۆ گوتى: ئەرباب بۆ خاترى خودا ئاگات لە قەسەو رەفتارى خۆت ھەبى. من نامەوى كە بكەوئتە زىر

۱۴۹- كلاوخوودى مامبىرن Mambryn كلاوىكى جادوويى بوو كە «مامبىرن» پادشای رەگەز ەرەبى ئەسپانىيى لەسەر خۆى دەكرد و ئاخىرى كەوتە دەست «پىتۆ دۆ منتۆيان» پالەوانى سەرگەردان. (مۆرىس باردۆن)

۱۵۰- وەرگىراوى ئەم شىعرە فارسىيە: «خدا گر ز حكمت ببندد درى/بە رحمت گشايد در ديگرى». (وەرگىز)

لیکدانه‌وه‌یه‌کی تری بۆی ده‌بوو.

به‌لئی جا دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل دیتی که‌رسواری بی ئه‌نوا، نزیك بووه‌ته‌وه. بی ئه‌وه‌ی قسه‌یه‌کی پی بلئی نیزیه‌که‌ی به‌حالته‌ی هیرش بردن به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و به‌چار ناله‌ پرووی ده‌کابرا کرد. ئه‌زمی ئه‌وه‌ بوو به‌نیزیه‌ به‌ده‌نی کوناودیو (*). بکا. به‌لام ئه‌و چرکه‌یه‌ی گه‌پشته‌ حه‌ریف، بی ئه‌وه‌ی له‌ توندی هیرشه‌که‌ی که‌م کاته‌وه‌ به‌سه‌ریدا گورانده‌ که: «ئهی مه‌خلووقی مه‌فلووک، ئهی بیچاره‌ی نابووته، یا له‌ خۆت به‌رگری بکه‌ یا شتیکی که‌ به‌حەق بۆ تۆ نابۆ به‌ره‌زا و خۆشی بیده‌ به‌من.»

ده‌لاک که‌ هیچ کات فکری له‌شتی وا نه‌کردبووه‌وه و پێش‌ببینی وها رووداویکی نه‌کردبوو، کاتیک ئه‌و تا‌پۆیه‌ی دیت که‌ هیرشی هیناوته‌ سه‌ر، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌که‌وێته‌ به‌ر زه‌بری نیزیه‌، ناچار خۆی له‌ که‌ره‌بۆز فری دا خوارئ. پاشان هه‌ر که‌ پای گه‌پشته‌ زه‌وی، وه‌ک ناسکی چالاک هه‌ستا و وها به‌توندی به‌نیو ئه‌و سه‌حرايه‌دا تیتی ته‌قاند که‌ پای شه‌مالیش تۆزی نه‌ده‌شکاند. ده‌لاک له‌گه‌نی به‌جی هیشته‌ و دۆن کیشۆت که‌ بلی (*). ئه‌و شتیکی تری نه‌ده‌ویست ده‌نگی لی هه‌لینا که‌ «ئهو کافره‌ عیسانیکی بی عه‌قل نه‌بوو و لاسای شیوه‌ی کاری سه‌گاوی (*). کرده‌وه‌ که‌ وه‌ختیک راوچی ته‌نگیان پی هه‌لچنی، به‌دانی خۆی ئه‌و شته‌ی که‌ به‌حوکمی غه‌ریزه‌ ده‌زانی له‌به‌ر ئه‌وی راو ده‌که‌ن ده‌پچرئ و ده‌یدرئ.»

پاشان فه‌رمانی دا که‌ سانکۆ کلاووخوده‌که‌ له‌ عه‌رزی هه‌لگریته‌وه. سانکۆش پاش ئه‌وه‌ی شته‌که‌ی له‌ ده‌ستی خۆیدا هه‌سه‌نگاند و هیناو برد گوتی: ماشاللا چ له‌گه‌نیکه‌! سکه‌یه‌کی هه‌شت رینالیی زۆر باش دینی! پاشان له‌گه‌نی دا به‌ده‌ست ئه‌ریاب. دۆن کیشۆت له‌گه‌نی له‌سه‌رنا و به‌هه‌موو لایه‌کدا سووراندی و دووباره‌ سووراندی تا جیگه‌ی به‌نده‌کانی بدۆزێته‌وه‌ و چون نه‌یتوانی ئه‌و کاره‌ بکا هاواری کرد که: «وی ده‌چی ئه‌و کافر باه‌ی یه‌که‌مجار ئه‌و کلاووخوده‌ی به‌ئهندازی سه‌ری بۆ دروست کراوه‌ که‌ له‌یه‌کی زۆرگه‌وره‌ی هه‌بوو بی، خراپ‌تریش ئه‌وه‌یه‌که‌ نیوه‌ی کلاوه‌که‌ نه‌ماوه.» کاتیک سانکۆ دیتی که‌ ئه‌ریاب به‌له‌گه‌نی ریش تراشی ده‌لی کلاووخوود نه‌یتوانی له‌ قاقا لیدان خۆی راگری. به‌لام که‌ وه‌بیر هه‌په‌شه‌ و تووریه‌ی ئه‌ریاب که‌وته‌وه‌، پیکه‌نینه‌که‌ی به‌نیوه‌چلی هیشته‌وه‌. دۆن کیشۆت پرسی: «به‌چی پی ده‌که‌نی سانکۆ؟ مه‌یته‌ر گوتی: به‌وه‌ی پی ده‌که‌نم که‌ ئه‌و کافره‌، خاوه‌نی هه‌وه‌لی ئه‌م کلاووخوده‌ چ که‌له‌که‌ریک بووه‌ و کلاوه‌که‌ی هه‌مان ئه‌ندازه‌ که‌ میشتیک و میشتیکی تر ده‌چی، عه‌ینه‌هو له‌گه‌نی ریش تراشی! دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ده‌زانی من فکر له‌چی ده‌که‌مه‌وه‌؟ من وا فکر ده‌که‌مه‌وه‌ ئه‌و کلاووخوده‌ بی وینه‌یه‌ به‌هه‌لکه‌وتیکی

چاوه‌روان نه‌کراو وه‌ده‌ست که‌سیک که‌وتوووه‌ که‌ قه‌در و قیমে‌تی نه‌زانیوه‌ و چون دیتوویه‌تی که‌ له‌ زیری خالیس دروست کراوه‌، بی ئه‌وه‌ی خۆی بزانی چ ده‌کا نیوه‌ی تواندووته‌وه‌ و کردوویه‌ته‌ پوول به‌جۆریک که‌ نیوه‌که‌ی تر به‌م شیوه‌یه‌ ده‌ره‌توووه‌ که‌ ده‌ببینی و وه‌ک تۆ ده‌لئی وه‌له‌گه‌ن ده‌چی، به‌لام هه‌رچی ده‌یه‌وی با بی، بۆ منیک که‌ باش ده‌زانم چیه‌ ئه‌م گۆرانی شکه‌ هیچ گرینگ نییه‌. من له‌ یه‌که‌م دیدا که‌ تووشی ئاسنگه‌ریک بم، چاکی ده‌که‌مه‌وه‌ و کلاووخوودیکی وای لی دروست ده‌که‌م که‌ خودای ئاسنگه‌ران بۆ خودای شه‌ریان دروست نه‌کرد بی^(١٥١). جاری تا ئه‌و پۆزه‌ من هه‌ر به‌مجۆره‌ له‌سه‌ر خۆمی ده‌نیم؛ چون وه‌ک گوتووینانه‌ له‌ هیچ باشتره‌، له‌ لایه‌کی تریشه‌وه‌ ئه‌وه‌ بۆ پاراستنی سه‌رم له‌ به‌رده‌باران زۆر باشه‌. سانکۆ گوتی: به‌لام به‌و شه‌رته‌ی وه‌ک ئه‌و پۆزه‌ی که‌ شه‌پری دوو له‌شکر بوو و شه‌ویلاکه‌ی ئیوه‌یان ورد کرد و زه‌رفی شه‌ربه‌ته‌ متفه‌رکه‌که‌ی منیشیان شکاند، به‌رده‌کانمان به‌قۆچه‌قانی تی هه‌لنه‌که‌ن. دۆن کیشۆت گوتی: له‌ نه‌بوونی ئه‌و شه‌ربه‌ته‌ زۆر ناره‌حه‌ت نیم، چون هه‌ر وه‌ک ده‌زانی ئیستاش پیکه‌اته‌که‌ی ده‌زانم. سانکۆ گوتی: منیش پیکه‌اته‌که‌ی له‌به‌ر ده‌زانم، به‌لام خودا بمکوژئ ئه‌گه‌ر به‌وه‌ی جاریکی تریش دروستی بکه‌مه‌وه‌ یا لیوی لی دم! بیجگه‌ له‌وه‌ش فکر ناکه‌م هه‌رگیز خۆم تووشی وه‌زعیک بکه‌م که‌ نیازم به‌و شه‌ربه‌ته‌ بیته‌وه‌. به‌پێچه‌وانه‌وه‌ ده‌و فکهدام که‌ به‌هیزی هه‌ر پینج هه‌ست، وها خۆم بیاریزم که‌ نه‌ بریندار بم و نه‌ که‌سیش بریندار که‌م. به‌لام له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی جاریکی تر سه‌مای سه‌ر لیفه‌م پی ده‌که‌ن یا نا ناتوانم شتی که‌ عه‌رز بکه‌م. چون ئه‌م رووداوه‌ یه‌کیک له‌و نه‌هامه‌تیانه‌یه‌ که‌ پیاو ناتوانی پیش بینی بکا. و کاتیکیش هات بلی ئه‌وه‌ی پیاو شانەکانی خۆی ویک بینی و خۆی بداته‌ ده‌ست چاره‌نوس و لیفه‌، چاره‌یه‌کی تری بۆ نامینیته‌وه‌.

دۆن کیشۆت کاتیک ئه‌و قسه‌نه‌ی دوایی گوتی: سانکۆ به‌راستی تۆ مه‌سیحیه‌کی دروست و حیسابی نی، چون زۆر بۆق له‌زگی (*). و ته‌وه‌ینیکی که‌ پیت کراوه‌ فه‌رامۆشی ناکه‌ی. له‌ حالیکدا پیاوی ئازاده‌ و ئازا و جوامیر هیچ کات نه‌ونده‌ گرینگی به‌مجۆره‌ گالته‌ و شوخییانه‌ نادا. پیم بلئی بزانه‌ ده‌و مه‌عه‌رکه‌یه‌دا کام قاچت له‌نگ بوو، کام

١٥١- لیره‌دا دۆن کیشۆت به‌هه‌له‌ چوووه‌، چون «وولکه‌ن» خودای ئاسنگه‌ران نه‌بوو که‌ بۆ مه‌ریخ خودای شه‌ر کلاووخوودی دروست کرد. به‌پێچه‌وانه‌ مه‌ریخ بۆ ئه‌وی دروست کرد. ئه‌ویش چ کلاووخوودیکی خراپ! ئه‌و کاره‌شی وه‌ختیک کرد که‌ ده‌گه‌ل ژنی وولکه‌ن یانی زوهره‌ له‌ بنه‌وه‌ پێوه‌ندی هه‌بوو. (رۆدریگز مارن...) وه‌ ئیمه‌ ئه‌وه‌ی لی زیاد ده‌که‌ین که‌ «وولکه‌ن» ئه‌سه‌حه‌ی شه‌پری بۆ ئاشیل وپینه‌ دروست کرد. (مۆریس باردۆن)

په‌راسووت شکا که ئیستا ش ئو شوخیهت له‌بیر نه‌چووته‌وه؟ بویه ده‌لیم شوخی و حه‌قیشمه‌ وا بلیم، چون هه‌رچی فکری لی ده‌که‌مه‌وه، زۆرتر یه‌قینم پته‌و ده‌بی که بیجگه له شوخی شتیکی تر نه‌بووه. ئه‌گه‌ر من ئه‌و کاره‌ی ئه‌وانم به‌شوخییه‌کی بی تام نه‌زانیا به تا ئیستا ده‌گه‌رامه‌وه سه‌ریان و به‌تۆله‌ی تو هه‌را به‌کم ساز ده‌کرد که یۆنانیانی قه‌دیم به‌تۆله‌ی «هیلین»^(۱۰۲) نه‌یانکردی. مه‌به‌ستیشم له هیلین هه‌مان کچه جوانه‌که‌یه که ئه‌گه‌ر ده‌و سه‌رده‌مه‌دا ژیا با یا دۆلسینه‌ی خۆم ده‌سه‌رده‌می ئه‌ودا ژیا با به‌یه‌قین نه‌یده‌توانی له‌باری، له‌باری و جوانیه‌وه هینده نیو ده‌ربکا.

دۆن کیشۆت پاش گوتنی ئه‌و قسانه، هه‌ناسه‌یه‌کی وه‌ها قوولی هه‌لکیشا که دووکه‌له‌که‌ی گه‌یشته قوولایی فه‌له‌کی غه‌دار. سانکۆ دیسان گوتی: «ئیستا که ناتوانین ئه‌و سه‌روو‌الکه‌رانه وه‌گریان بخه‌ین، چاره‌مان نییه و ده‌بی بلین بۆ شوخی و پیکه‌نین ئه‌و گۆنگه‌له‌یان به‌سه‌ر من هینا. به‌لام من باش ده‌زانم که ئه‌و کاره کوئی بۆ پیکه‌نین و کوئی بۆ گریان بو. تا رۆژیکیش ئیش و ژانی ئه‌و کاره له‌شان و پیلیم نه‌چیته‌ده‌ر، یاد و بیره‌وه‌رییه‌که‌شی له رۆحم ده‌رناکه‌وی. به‌لام ئه‌رباب با ئیستا له‌و باسه‌ بگه‌رین، به‌پزتان بفرموون ده‌گه‌ل ئه‌م ئه‌سه‌په‌ بۆره که به‌بروای من، که‌ریکی بۆزه و ئه‌و کابرایه که ئیوه ئاوا جوان به‌ عه‌رتاندا دا و که‌ره‌بۆزی به‌جی هیشته، ده‌بی چ بکه‌ین؟ ئه‌و جوهری که ئه‌و بۆی ده‌رباز بوو وی ناچی تازه بیه‌توه سو‌راغی که‌ره‌که‌ی. سو‌یندم به‌و ریننه‌ش که که‌ره‌که که‌ریکی خراب نییه. دۆن کیشۆت گوتی من هه‌چ کات ئه‌و عاده‌تم نه‌بووه، ئه‌وانه‌ی ده‌یانبه‌زینم تالانیشیان بکه‌م. ئه‌وه‌ش له دابونه‌ریتی پالنه‌وانی به‌دووره که ئه‌سه‌پ و بارگینی به‌زیوان^(*) بستین و ئه‌وان به‌پیا‌ده‌یی له‌وی به‌یلنه‌وه. مه‌گه‌ر ئه‌وه‌ی که پالنه‌وانی سه‌رکه‌وتوو ئه‌سه‌پی خۆی له ده‌ست دابی که ده‌و حاله‌ته‌دا ئیجازه‌ی هه‌یه ئه‌سه‌پی پالنه‌وانی به‌زیو وه‌که ده‌سه‌که‌وتی شه‌ر بۆ خۆی هه‌لبگرئ. که‌وابوو سانکۆ تو له‌و ئه‌سه‌پ، بارگین، گو‌یدریژ یا هه‌رچی نیوی لی ده‌نیی سه‌رفی نه‌زه‌ر^(*) بکه، چون خاوه‌نه‌که‌ی هه‌ر که دیتی ئیمه لی‌ره دوور که‌وتووینه‌وه، ده‌گه‌رینه‌وه و سو‌راغی و لاغی سواریی خۆی ده‌گرئ. سانکۆ گوتی، خودا ده‌زانئ ده‌مه‌ویست بۆ خۆمی هه‌لبگرم یا لانی که‌م ده‌گه‌ل که‌ره‌که‌ی خۆم بی‌گۆرمه‌وه و به‌راستی یاسا و ریتسای پالنه‌وانی چه‌ند وشک و به‌رتسه‌که که ئیزنی ئه‌وه‌ش نادا که‌ریکی به‌که‌ریکی تر بگۆرییه‌وه. به‌لام ده‌مه‌وی بزانم ئیزنم ده‌ده‌ی لانی که‌م جل

۱۰۲- ئیشاره‌یه به‌داستانی ر‌فاندنی هیلین و شه‌ری یۆنانیان ده‌گه‌ل شاری می‌ژوویی «ترووا» (میتۆلۆژی)

و کورتان و پالان و هه‌وسار هکانیان بگۆرمه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی له‌م واره‌دا زۆرخاترجه‌م نیم. به‌لام تا وه‌ده‌سته‌هینانی زانیاری زۆرتر من ئیجازه‌ت ده‌ده‌م که ئه‌گه‌ر به‌راستی هینده‌ت پیدایه‌ستی به‌گۆرینه‌وه‌ی ئه‌و شتانه هه‌یه، بیانگۆرییه‌وه. سانکۆ گوتی ئه‌وه‌نده‌م پیدایه‌ستی به‌و پالان و هه‌وسار و شتانه هه‌یه که ئه‌گه‌ر بۆ نه‌فسی خۆم ویستبان ئه‌وه‌ند لازم نه‌ده‌بوو و هینده‌ی بلین یه‌که و دوو، پاش ئه‌و ئیجازه‌یه به‌قه‌ولی فه‌قیکان (عو‌ضت تعویضا)^(۱۰۳) ی کرد و که‌ره‌که‌ی خۆی وه‌ها به‌پالان و هه‌وسار و جل و جوهری تازه رازانده‌وه که تمه‌نی هه‌وسه‌د تمه‌نی هاته‌سه‌ر!^(۱۰۴)

پاش ته‌واو بوونی ئه‌و کاره هه‌ردووکیان له باقیمه‌نده‌ی خوراکیک که له پشت ئیستری باره‌کانی رۆحانی هه‌لیانگرتبوو نه‌هاریان کرد و له ئاوی ئه‌و شه‌قه^(*) جوگه‌ی که ده‌چوو سه‌ر ئاوی دینگه‌کان ئاویان خواریده‌وه. به‌لام وه‌ها له ئاودینگه‌کان ترسابوون و ئه‌و ترسه‌ش هیشته به‌ری نه‌دا بوون، سه‌ریان وه‌رنه‌گیرا که چاویک له ئاودینگه‌کان بکه‌ن. سه‌ره‌نجام کاتیکی به‌هۆی خواریدن و تیر بوونه‌وه و هیندیکی ئارام بوونه‌وه و ترس و نفره‌تیان له‌که‌می دا هه‌ر دووکیان سواری بوون و بۆ ئه‌وه رۆی و ر‌ه‌سمی پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردانیان ره‌چاو کردی، هه‌و ساریان له ولاغه‌کانیان^(*) شل کرد و بی ئه‌وه‌ی که ر‌یگایه‌کی تابه‌ت بگه‌رنه به‌ر بۆ ئه‌و لایه‌ی که ر‌ۆسینانت ر‌ووی تی بوو وه‌رچێ که‌وتن و که‌ری سانکۆش وه‌که هاورپیه‌کی باش، وه‌دوای ر‌ۆسینانت که‌وت. به‌مجۆره هه‌ر دووکیان هاته‌وه سه‌ر شارێ و بی ئه‌وه‌ی شوینیکیان ره‌چاو کردی، ر‌یگیان به‌ئهمانی خودا گه‌رت به‌ر.

له‌و کاتی‌دا که به‌رینگادا ده‌چوو نه‌پیش. سانکۆ به‌ئه‌ربابی خۆی گوت: ئه‌رباب ئیجازه‌م هه‌یه چه‌ند قسه‌یه‌کی خۆمانه‌ت ده‌گه‌ل بکه‌م؟ له‌و کاته‌وه که به‌رینتانی فه‌رمانی زالمانه‌ی بیده‌نگ بوونت به‌سه‌ر به‌نده‌ی خۆتدا سه‌ه‌پاندوو، زۆرتر له چوار مه‌تله‌ب له دلمدا که‌وتوو نه‌ته سه‌ریه‌ک و خه‌ریکن ده‌گنخین و هه‌ر ئیستا یه‌کیکیان له‌سه‌ر نووکی زبانه‌ که حه‌یفه‌ زایه‌بی و نه‌ گوتری. دۆن کیشۆت گوتی: بلین، به‌لام زۆری له‌سه‌ر مه‌رپۆ، چون هه‌ر گوتنیک ئه‌گه‌ر زۆری کیشا، تام و چیژی نامینی، سانکۆ گوتی: ده‌جا ده‌یلیم. من له‌و چه‌ند

۱۰۳- «عو‌ضت تعویضاً» وه‌رگیراوی زاراوه‌ی Omutatio Capparum که کاردینال و ئۆسقوفه‌کانی رۆم کاتیکی له‌ جه‌ژنی پاک ده‌یانویست پۆستینی خۆیان ده‌گه‌ل جلو به‌رگی ئاوریشمیی جوانتر بگۆرنه‌وه ده‌کاریان دینا. (مؤریس باردۆن)

۱۰۴- ده‌مه‌تنی سه‌ره‌کیدای نووسراوه یه‌که چوارهم و یه‌که سێیه‌م له جاران جوانتر بوو. (مه‌مه‌د قازی)

رۆژهدا تیگه‌یوم که سه‌رگه‌ردان بوونی به‌پزتان له‌و چۆل و بیابانانه و خواره‌که و پیچه‌که‌ی ئەو ریگایانه‌دا به‌دوای پروداواندا، چهنده کاریکی بی‌حاسل و بی‌فایده‌یه. بیجگه له‌وه‌ش، مه‌ترسییه به‌ه‌لکه‌وته‌کان و زال‌بوون و سه‌رکه‌وته‌کان هه‌رچی بن چون که‌سیک نییه به‌چاوی خۆی بیانبینی و لییان ئاگادار بێته‌وه. هونه‌ر نوێنییه‌کانی هه‌زهرتی به‌پزتان که به‌نییه‌تی خێر ئەنجام ده‌درین ده‌تاریکیی فه‌رامۆشی ئەبه‌دیدا کفن و دفن ده‌کری‌ن. که‌وابوو به‌پرای من، دیاره ئەگه‌ر جه‌نابتان راوی‌چوونیک‌ی باشترتان نه‌بی، مه‌سه‌له‌حت ئەوه‌یه که ئیمه هه‌ر دوو‌کمان خه‌زمه‌تی ئیمپراتور یا شازاده‌یه‌کی پایه‌به‌رز بکه‌ین که تووشی شه‌ر هاتوون تا هه‌زهرتی به‌پزتان بتوانن له‌ خه‌زمه‌ت ئەو پایه‌به‌رزهدا زۆری باسک و هیزه‌ شاراوه‌کانی خۆتان و به‌تایبه‌ت لیزانی و تیگه‌یشتیوویی خۆتان که له‌ هه‌مووان زۆتره‌ نیشان بدن. بیگۆمان کاتیک ئەو جه‌نابه‌ی که ئیمه‌ ده‌بینه‌ لایه‌نگر و خه‌زمه‌تکاری ئەو له‌ سه‌ره‌تی و گه‌وره‌یییه‌کانی به‌پزت ئاگادار بێته‌وه، پاداشی شایسته‌ و به‌قه‌ده‌ر لێهاتوویی خۆمان ده‌دات. بلی ئەوه‌ش له‌ ده‌رباری ئەودا که‌شیشانی می‌ژوونووس و پروداوه‌لگریش^(*) هه‌ن که‌ داستانی دلاوره‌یییه‌کانی تۆ بنوسنه‌وه تا یادی ئەو کارانه‌ ده‌بیرگه‌کاندا بمینێته‌وه. من باسی خۆم ناکه‌م و ئەو قسانه‌م له‌ به‌ر خۆم نییه. چون هونه‌ری من له‌ راده‌ی شانازییه‌کانی مه‌یته‌ری واوهر ناچی، به‌و حاله‌شه‌وه به‌تێرادیوی ده‌لێم که ئەگه‌ر ده‌ ئاینی پالاه‌وانیدا ره‌سم وا‌بووایه که ئازایه‌تی مه‌یته‌رانی‌ش باس بکری و به‌نووسین را‌بگیری، پروام پێ بکه که شاکاره‌کانی منیش ده‌په‌راویزدا نه‌ده‌مانه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: خراپ نه‌گوت سانکۆ، به‌لام پێش گه‌یشتن به‌و پیگه‌یه ده‌پێشدا ده‌بی پالاه‌وان بۆ ئەزموون ده‌هه‌موو شوینیک‌ی دنیا‌دا به‌دوای گۆنگه‌ل و رووداواندا بگه‌ری تا به‌هونه‌ر نوێنییه‌کانی خۆی ناویانگ وه‌ده‌ست بێنی. به‌جۆریک که هاته‌ ده‌رباری پاشایه‌کی گه‌وره، ده‌پێشدا به‌هۆی کاره‌ گه‌وره و به‌رچاوه‌کانی خۆی ناسرابی و هیشتا له‌ ده‌روازی شار وه‌ژوور نه‌که‌وتی مندالان وه‌دوای که‌ون و له‌ده‌وری کۆ بینه‌وه و هاوار بکه‌ن که ئەوه‌تا پالاه‌وان شه‌مس^(١٥٥) یا ئەوه‌تا پالاه‌وان سه‌عبان^(١٥٦) یا به‌ناویکی تروه که نیشانه‌ی سه‌رکه‌وتن و گه‌وره‌یی بی، بانگی بکه‌ن و بۆ نمونه‌ بلێن ئەو تا ئەو پالاه‌وانه‌ی که ده‌ به‌رنگاری تهن به‌ته‌ندا به‌سه‌ر دیوی ترسناکی هه‌تره‌ش به‌ر یانی «برۆک‌ابروۆ» Brocabruno سه‌رکه‌وت، یا ئەوه‌ی که ته‌لیسمی پاشای گه‌وره‌ی ئیرانی پاش نۆسه‌د ساڵ

١٥٥- داستانی پالمیزن دۆلیۆ به‌شی چل و سییه‌م. (مۆریس باردۆن)

١٥٦- داستانی ئه‌سپلان‌دیان به‌شی سه‌د و چل و هه‌وته‌م. (مۆریس باردۆن)

جادوو کراوی شکاندوووه و به‌مجۆره‌ کۆلان به‌کۆلان بگه‌ری‌ن و ئەم شاکاره‌ پالاه‌وانیانه‌ بلآو بکه‌نه‌وه تا پاشای ئەو ولاته له‌ هه‌راهه‌رای مندالان و هه‌مه‌مه‌یه‌ی خه‌لکی شار بێته‌ سه‌ر هه‌یوانی قه‌سری خۆی و ده‌گه‌ل ئەوه‌ی چاوی به‌پالاه‌وان بکه‌وی له‌ رهنگی جلوپه‌رگی شه‌ر و نیشانه‌ی سه‌ر مه‌تاله‌که‌ی ئەو بناسی و ناچار به‌ده‌نگی بلند فه‌رمان بدا: ئەی پالاه‌وانانی ده‌رباری من، زوو بگه‌نه‌ پێشوازیی پالاه‌وانی هه‌موو پالاه‌وانانی جیهان که ئەوه‌تا دێته‌ به‌ره‌وه! به‌بیسستی ئەم فه‌رمانه‌ هه‌موو برژینه‌ مه‌یدان و، پاشا بۆ خۆی تا نیوه‌ی پلیکانه‌کانی قه‌سه‌رکه‌ی بێته‌ خوار و میوانی خۆی به‌توندی ده‌نامیز بگری و نیوچاوانی به‌نیشانه‌ی ئاشتی و برایه‌تی ماچ بکا^(١٥٧) پاشان ده‌ستی ئەو بگری و بیباته‌ کۆشکی شازن و له‌وی پالاه‌وان ئیزنی دیداری ده‌گه‌ل شازن و کچه‌که‌ی که قسه‌ی تێدا نییه‌ جوانیکی وا له‌هه‌موو دنیا دا ده‌ست ناکه‌وی پێ بدری. پاش ئەوه‌ وا دێته‌ پێش که شازاده‌ خانم چاویک له‌ پالاه‌وان بکا و هه‌ر دووکیان له‌ به‌ر چاوی یه‌کتی نه‌ک وه‌ک دوو بوونه‌وه‌ری به‌شه‌ری به‌لکو وه‌ک ئایه‌تیک‌ی مه‌له‌کووتی بێنه‌ به‌رچاو و هه‌ر دووکیان بی ئەوه‌ی بزانی چۆن و له‌ به‌ر چی وایان به‌سه‌ره‌ت، خۆیان ده‌تانوپی شیاوای ئەویندا گرفتار ببین و له‌ په‌ژاره‌ی ئەوه‌ی نه‌زانی چۆن هه‌ست و سۆزی ده‌روونی و رهنجه‌کانی خۆیان پیکه‌وه‌ باس بکه‌ن جه‌رگیان ریزال ریزال بی و له‌ویوه‌ پالاه‌وان به‌ره‌و یه‌کیک له‌ تالاره‌ به‌شکۆیه‌کانی کۆشک که به‌فه‌رش و مافوور و ئەسه‌باباتی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ رازاوه‌ته‌وه‌ رینوینی ده‌که‌ن، پاش ئەوه‌ی که جلوپه‌رگی شه‌ریان له‌ به‌ر دامالی و به‌رگیکی ئه‌رغه‌وانی رهنگی شاهانه‌یان بۆ هینا تا له‌ به‌زم و ئاهه‌نگدا ده‌به‌ر خۆی بکا، دیاره ئەگه‌ر پالاه‌وان ده‌ جلوپه‌رگی ره‌زم و به‌رنگاریدا جوان و به‌هه‌یبه‌ت و وێچووویو بی، قسه‌ی تێدا نییه‌ که ده‌ جلوپه‌رگی به‌زم و میوانداریدا جوانتر و ریکوپیکت‌ر ده‌بیندري و، که شه‌و داها‌ت پالاه‌وان ده‌گه‌ل پاشا و پاشازن و شادۆت^(*) شام ده‌خوا و له‌سه‌ر سفره‌ چاو له‌ دل‌به‌ره‌که‌ی هه‌لناگری و دوور له‌ چاوی ئاماده‌ بووان، تیی هه‌لده‌روانی و شادۆتیش هه‌ر به‌و زیره‌کییه‌ هه‌ر ئەو کاره‌ ده‌کا، چون وه‌ک گوتم ئەو شازاده‌یه‌کی زور چه‌یا به‌خۆیه‌. پاش خه‌رک‌دنه‌وه‌ی سفره، له‌ ناکاو له‌ ده‌رگای تالاره‌وه‌ ده‌لقه‌کیکی ناحه‌ز و کورته‌بالا و له‌ پشت سه‌ره‌یه‌وه‌ خاتوونیک‌ی زۆر جوان و له‌بار ده‌ نیوان دوو فیه‌تری زه‌لامی وه‌ک غوول دێته‌ ژوور و ئەو خاتوونه‌ به‌رنگاریبوونه‌وه‌ ده‌گه‌ل پروداویکی زۆر ئەسته‌م و دژوار که نه‌خسه‌ و پلانه‌که‌ی به‌ده‌ست هه‌کیمیکی زانی سه‌رده‌مانی کۆن کیشراوه‌ته‌وه، بخاته‌ به‌رده‌م و را‌بگه‌یه‌نی که هه‌ر پالاه‌وانیک‌ بتوانی له‌

١٥٧- داستانی ئامادیسسی گۆل، به‌شی چل و هه‌شته‌م. (مۆریس باردۆن)

عده بیته دهر له ریزی سهرترین پالهلوانانی دنیا دیته نهژمار^(۱۵۸). پاشا نهمر دهکا که دستبجه جی تهواوی پالهلوانانی قهسر بهختی خویمان دهر بهرنگاریبهدا نیشان بدن. بهلام هیچکام سهرنهکهون مهگهر، پالهلوانی غریب که بهشانازی زورهوه و بهخوشحالیی زوری شادووتهوه بهسهر نهو گرفته گهرهیهدها سهردهکهوئ و شازاده خانم دهکهوئته پوز لیدان و نیفاده فروشتن و بهخو نازین و تهنانهت خوشحالیی دهربرین که له خورا دللی دهگریوی نهوینی نهو شابازه بهرزه فره نهناوه. لهوهش جوانتر و خوشتر نهویه که نهو پاشا، پاشازاده یا پیاو ماقووله که پالهلوان میوانیهته دهگل شازادهیهکی تری بههیز و قودرتهی وهک خوئی تووشی شههاتبی و پالهلوانی میوان پاش چهندرؤژ مانهوه له کوشکی شادا نیزنی لی وهرگرئ که پرواته شه و دهخزمت نهودا شمشیر لی بدا. پاشا بهدل وگیان نهو پیشنیاره قبوول بکا و پالهلوان بهپاداشی نهو لوتفه که دهر حقی کراوه بهنهزاکهت و نهدهبیکي زورهوه دهستی پاشا ماچ بکا. ههر نهو شهوه پالهلوان خوئی بگهیهنیتته دلبهری عهزیزی خوئی شادوت و له پشت نهردهی^(*) ناسنینی باغی خهملیو که وتاغی خهوی شادوت دهروانیتته سهری، دهگهلی مالوایی بکا. دهپ پیشیش دا پالهلوان چهند جارن بههاوکاری کچیک له مهحرمانی تاییهتهی خوئی که شادوت ههموو نهینیهکانی خوئی لهلا باس کردوه له ههمان شوین رازونیازی ههبووه.^(۱۵۹) پالهلوان ناخیک ههکیشی و شازاده خانم ببووئتهوه و له هوش بچی و کچه مهحرمهکه ناویدنی و بهخاتری نابرووی خاتونهکهی له نزیکبوونهوهی بهیانی و له ترسی ناشکرا بوونی رازی نهوان غهگین و شپرز سهری لی بشیوئ. سهرههجام شادوت وههوش بیتهوه دهسته سپیهکانی خوئی له پشت نهردهکهانهوه بو لای پالهلوان دریز بکا. پالهلوان پاش ههزار جار ماچ کردنی نهو دهستانه بهسیلاوی فرمیسکی چاوان، تهریان بکا. پاشان لهسهر ناگادار کردنهوهی بهکتر له ههوالی خووش و ناخوش بگهنه یهک و شازاده خانم له پالهلوانی بوئ که ههرچی دهکری بیکا بو نهوهی نهوی بهدهردی بی دهرمانی دووری، خوئی گیروده نهکا. پالهلوان بههزار سوئندانهوه رهش و شین بیتهوه که ههروا بکا و پاش نهوهی جاریکی تریش دهستی شادوت ماچ بکا بهوهها دلتهنگی و پهژارهیهکی تالهوه دللی لی ههکهنی که پیت وابی گیانی خوئی

۱۵۸- داستانی نامادیسگی گول، بهشی شازدهم و داستانی پالهلوانی سهلیب و فهسلی سهد و چواردهم. (مؤریس باردون)

۱۵۹- داستانی نامادیسگی گول، فهسلی شازدهم و داستانی پالهلوانی چهلیپا، بهشی سهد و چواردهم. (مؤریس باردون)

ههر لهوی بهجی دههیلی. پاشان بگهئتهوه شوینی مانهوهی خوئی بهلام له غهمی دووری، خوئی بهسهر تهختهکهیدابدا و تا کهرپهی^(*) بهیانی خهوه له چاوی نهکهوئ. بهیانی زوو ههستی و بو مالوایی له شا و شازن و شادوت برواته خزمهتیان. شا و شازن نهو نیزن دهدهن بیته حزوور و مالوایی دهگل بکهن و هاوکات پیی بلین که شادوت ناسازه و لهوهگرتن و دیتنی دوستان داوی لیبووردن دهکا. نهوهم پالهلوان بیر بکاتهوه که نهم نهخوشییه له بهر دهردی دووری نهوه و دللی بهنیش و نازار وهزان کهوئ و شتیکی وای نهمیننی که رازی نهیننی دللی خوئی دهربری. کچه مهحرمهکه لهو کوئدها بی و ههموو شت بهچاوی خوئی ببینی و بهههروه بگهئتهوه خزمت شادوت و له چلوانیهتهی بارودوخ حالی بکا. نهویش بهچاوی گریان گوئی بداته ههکایهتهی نهدیمهی خوئی وپیی بللی گهورهترین غهمی که ناسمانی داگرتوه، نهویه که نازانی پالهلوان کیهی و نایا له تومهی^(*) شارپارانه یا نه. کچهی مهحرم شادوت دلداری بداتهوه و بهشازادهخانم بللی که خاترجهم بی نهو ههموو گرانی و سهنگینی و قودرت و نازایهتییه تهنیا دهوجودی کهسیکدا که له تورهههی پاشایان بی کو دهبیتهوه. شادوت نه و دلدانهوه قبوول بکا و ده شاردنهوهی غهم و پهژارهی خویدا بکوشی تا دایک ویاوک لیی دردوگ نهبن و پاش دوو روژ بیتهوه نیو خههک. دهوکاتهدا که پالهلوان له کوشکی شا روئشتهوه، ده شهردا بهشداری بکا و بهرهنگاری دوژمنی پاشا بیتهوه و بهشکینی و بهسهر چهند شار و ههریمی نهودا دهست دابگری و سهرکهوتن داوی سهرکهوتن وهدهست بیننی، پاش نهوه بگهئتهوه دهرباری پاشا و له جیژوانی جارن دووباره چاوی بهیاره نازهنهکهی بکهوئتهوه و بهلینی پی بدا بهپاداشی خزمهتهکانی خوازینینی نهو له پاشا بکا. پاشا بهبیانوی نهوه که نازانی پالهلوان کیهی، رازی بهو خزمایهتییه نییه! بهو حالهشهوه شادوت چ بهههگرتن یا بهشپوهیهکی تر دهبیته هاوسهری ژیانی پالهلوان و باوکی له ناخریدا بهو خزمایهتی و زهماونده شانازی دهکا. کاتیک شا روونی دهکاتهوه که نهم پالهلوانه کوری پاشایه که له ولاتی «نهبوو له جیهان»^(۱۶۰) دا لهتاوان دهرمی و شادوت دهبیته میراتگری تاج وتهخت و سهرههجام پالهلوان دهبیته پاشا. نهوچار وهختی نهوه دهگا که پالهلوان دهستی کهرم بهرووی مهیتر و نهو کهسانهی که یارمهتییان داوه تا بگاته نهو پله و پایه بهرزه دهکاتهوه و کیژیکی جوانی

۱۶۰- مههست نهویه نهو ولاتهی پالهلوان دهلی کوری پاشای ویندهرتهیه له دنیاا نییه. خوالیخوشبوو مههدهی قازی دهستهواژهی «نیست در جهان» ی هیناوه و له دهقی ئینگلیزیهکهیدا نووسراوه Unknown Country یانی ولاتیکی نهناسراو. (وهرگری)

كە مەحرەمى رازى پىئوھندىيى عاشقانەى ئەو دەگەل شادۆت بوو و قسەى تىدانىيە كچى «دووك» يكى رەدەى بالآى مەملەكەتە بەحلالآى و ھاوسەرى دەدا بەمەيتەرەكەى.

سانكۆ ھاوارى كرد كە: بژى ئەرباب! ئەوھىيە ئەو شتەى من دەمەوئ و بە دوادا ئاوارەى كىو وىبايانم. ئاھ خودايا چ دەبوو ئەگەر واپا؟ و من يەقىنم ھەيە ئەگەر بەرپزتان خۆتان نىو بنىن پالەوانى «غەمگىن روخسار» تەواوى ئەم رووداوانە يەك بەيەك و بەدواى يەكدا بۆ ئىمە وەدى دىن. دۆن كىشۆت گوتى: سانكۆ لەوبارەو شكت نەبى، چونكە پالەوانانى رابردو و داھاتوو ھەموو بەتتپەراندنى ئەو پلەومەودايانە و ھەر بەمجۆرەى كەمن بۆم گىراوويەو گەيونە پلەوپايەى ئىمپراتورى^(۱۶۱) و پاشايى و لەمەوداش ھەر بەمجۆرە دەبى. ئىستا تەنيا كە مايسىيى كارى ئىمە ئەوھىيە كە بگەرپىن و بزانىن ئەورپۆزانە كام يەك لە پاشايانى مەسىحى يا كافر تووشى شەپكى گەرە ھاتوو و كچىكى نازدار و نازەنىشى ھەيە. بەلام بۆ بىرکردنەو لەسەر ئەم بابەتە كارىكى وا بگەين نىو و نىوانگمان بەتتەو. تازە كەمايسىيەكى ترىش دەكاروبارى مندا ھەيە و ئەوھىيە ئەوھىيە گرىمان پاشايەكمان دىتەو كە دەشەر دايە و كچىكىشى ھەيە و منىش دەندىادا ناوبانگىكى داگر و گەرەم و دەست ھىناى، نازانم چون و بەكويدا دەتوانم تۆرمەى خۆم بگەينەمەو سەر پاشايان و يا لانى كەم يەككىك لە بن ئاموزا يا خالۆزاي ئىمپراتوران بىمە ئەژمار؟ چون ئاشكرايە كە پاداشى دلاوھرىيەكانى من ھەر چىكى بى تا پاشا لە عەسل و نەسەبى من خاترجەم نەبى كچم ناداتى و لە ئاكامدا ھەرچى بەھۆى ئازايەتى و پالەوانەتى، و دەستەم ھىناو لە كىسم دەچى، چون ناچمەو سەر بنەچەكەى خانەوادەى پاشايان. راستە كە من نەجىب زادەم و عەسل و نەسەبىشم ناسراو، مال و ملكم ھەيە، ولە چىنىكى كۆمەلەتەيم كە دەتوانم پىنجەسەد «سوو»^(۱۶۲) جەرىمە وەر بگرم و تەنانەت رەنگە ئەو زانايەى مېژوو من دەنووسى شەجەرەنامەى^(*) من جۆرىك رىكوپىك بكا كە دەپشتى پىنجەم يا شەشەمدا بچمەو سەر سولتانىك و نەبىرە يا نەتىجەى پاشايەك بم. بەھەر

۱۶۱- داستانى تیرانى سپى، بەشى يەكەم، فەسللى چل و دوو. ھەرۋەھا «پالەوانى چەلپيا» كىتىبى يەكەم، فەسللى شەست و پىنجەم. (مۆرىس باردۆن)

۱۶۲- بەپىيى ياساگەلىكى كە لە زەمانى دەسلەلتادارىيە قەومى گۆت Goths تا سەدەى سىزەم لە ئىسپانيا لە گەردان بوون ھەر كەس سەدەمە يان خەسارەتتىكى لە گيان و مالى نەجىب زادەكان دابا، دەبوو يە جەرىمەيەكى نرىك بە ۵۰۰ سۆلدۆ Suedos كە پوولى سپى بوو دابايە. (مۆرىس باردۆن)

حال سانكۆ من دەبى شتىك فېرى تۆ بگەم و ئەوھىيە ئەوھىيە كە عەسل و نەسەب دوو بەشە: ھىندىك ھەن كە دەچنەو سەر پاشايەك يا سولتانىك بەلام رۆژگار وردەوردە لەوپەرى پلەبەرزىيەو فېرى داوئەتە نەوتىرەن پلەى زەلىلى و رۆژەرەشى، وەك ھەرەم لە پاىيەيەكى پان و بەرىنەو بەنووكىكى تىژ كۆتايىيان دى؟ ھىندىكىش لە تۆبژە پەستەكانى خواروو سەر دەردىن و وردەوردە سەردەكەون تا دەبنە گەرە و خان و پياوماقوول. بەجۆرىك كە ئەم جياوازىيە لە نىواناندا ھەيە، يانى دەستەيەكەيان ئەوھىيە بوون كە ئىستانىن و دەستەكەى ترن ئەوھن كە دەپتەشدا نەبوون. وە چون من رەنگە لەو دەستەيە بىم كاتىك روون بىتەو كە عەسل و نەسەب رىزدار و گەرە بوون ناچار خەزورى داھاتوو من دەبى سەرم بۆ دانەوئىنى و بەزاوايى خۆيىم قبوول بكا و ئەگەر ئەوھىيە نەكا شادۆت خوى و ھەا عاشقى من دەبى كە بەپىچەوانەى وىستى باوكى و گرىمان بۆشى روون بووھە كە من بىجگە لە شاگرد قاوھچى، شتىكى تر نىم، من وەك مېرد و ئاغاي خوى ھەلدەبژىرئ و ئەگەر ئەوھىيە نەبوو ناچار كچە ھەلدەگرم و بۆ ھەر شوئىنىك بەمەوئ دەبىمە تا رۆژىك كە مردن يا مەوداى زەمان ئاگرى توورەبى دايك و بابى دابمركىنى.

سانكۆ گوتى: كەوا بوو ئەوھىيە ھىندىك قەرەقوتە^(*) پەندىكىان ھەيە و دەلەن «ئەوھى بەزۆر دەتوانى وەرىبگىرى، بەحاجەت داواى مەكە» لەمەر تۆ راستە ھەرچەند لەم بارەو پەندىكى ترىش ھەيە كە زۆرتەر دەگەل حالى تۆ دىتەوھ. ئەوھىيە ئەوھىيە «لە كاتى مەترسىدا پەرىن لەسەر دىوار باشتەرە لەوھى بەھىواى دوعاى پياوچاكان لەوئى بىمىنيەوھ.» و من ئەو پەندەم بۆيە ەرزكردى كە ئەگەر ئەعلا ەزرەت خەزورى داھاتوو ەزرەتى بەرپزتان نەبووست دلى خۆى رازى بكا و كچت بداتى بەپىيى فەرمائىشى خۆتان چارەيەك نامىنى بىجگە لەوھى كچە بفرىنى و بىبەى لە شوئىنىكى دابىنى. بەلام عەبىبى كار لەوھىيە تا گەيشتنى زەمانى ئاشتى و گەيشتنى ئىوھ بەمەقامى پاشايەتى، مەيتەرى چارەرەش دەبى بەداماوى و نروئىوچاوانىكى تالەوھ، بەچاوپروانىيە كەرەم و وعدەكانت دابىنىشى. مەگەر ئەوھى كە نەدىمەى مەحرەم كە دەبى بىتە ھاوسەرى مەيتەرى ئىوھ، رەگەل خاتوونى خۆى رىككەوئى و مەيتەرى تۆ تا زەمانىك كە وىستى خوداوند شتىكى ترى دەبەر چاو نەگرتبى، تەمەنى پر لە كوئىرەوھرى خۆى دەگەل ئەو رابوئىرئ. چون ئەگەر بەھەلە نەچووبم ەزرەتى بەرپزتان دەستبەجى دەتوانن نەدىمەى لە مەيتەرى خۆتان مارە بگەن. دۆن كىشۆت گوتى: بەلى كى دەتوانى پىشم پى بگىرئ. سانكۆ گوتى كەوا بوو ئىمە بلى وەى خۆمان بەخودا بسپىرىن و گەپيانى كاران بەدەينە دەستى قەزاوقەدەر، كارىكى ترمان نىيە. دۆن كىشۆت

گوتی: بهلّی سانکۆ، خودا ئاره زووی من و حاجهتی تۆی پیک هینا و هرکهس خۆی بهکه م دابنّی، هیچ نییه و نه بّی باشتره. سانکۆ گوتی کارهکان هه موو به دهست خودایه و کهس چکاره نییه. من کۆنه مه سیحیم و هر ئه وهش بۆ ئه وهی ببه «کۆنت» بهسه. دۆن کیشۆت گوتی زیادیشه. تازه ئه گهر خۆشت نه بوویه کۆنت گرینگ نییه چون من هر دهگه ل کو بوومه پاشا. ناوونیشانهی په سانهیهتی و نه جیبی، بّی ئه وهی مه جبوور بی، به پوول بیکری یا ده به رانه بهر خزمه ته کانتدا و ده سه ته ینابّی به تۆ ده دم و کاتیک من کردمی به «کۆنت» ده سه ته جّی ده چیه په دهی «ئه شرافه کان» وه له و حال ته دا هر چه ندی زبانی دم چه وت و درۆزان درّیش بّی ناچار ده بن ده گه ل ئه وه شدا که رقیان لیت ده بّی، ئه یاله تیکت وه ک ملک بۆ دیاری بکن، سانکۆ گوتی: جا دیاره! مه گهر پّیان وایه من ناتوانم که سایه تی خۆم ده و په و پایه دا نیشان بدهم؟ من زه مانیک ئه ندامی ئه نجوومه نیکی خیرخوازی بووم و به گیانی خۆم سویند ده خۆم په دای (*) ئه ندامه تی ئه و ئه نجوومه نه م ئه وه ند له جوان بوو که هه موو ده یانگوت ریخت و هه یکه لم بۆ سه رۆکایه تی حیساب و کیتابی مال و دارایی کلیسا ده نا لّینی، خودایه چ ده بوو ئه گهر من شنّلی (*) دوو کیم به سه ر شانمدا دابایه و به شپوهی کۆنتیکی ده ره وه جلوه برگی رازاوه به زێروجه و اه یرم ده بهر کردبایه! و فکر ده که م که ئه گهر وا بووایه خه لک له سه دفرسه خ به و لاوه ده هاتنه دیدهنیم. دۆن کیشۆت گوتی: بیکومان قیافه یه کی باشت ده بّی، به لّام باشتر ده بّی ئه گهر هه میشه ریشته بتاشی چون ردینت ئه وه ند زۆر و ئالۆز و پیسه، ئه گهر لانی که م هر دوو رۆژ جاریک نه یده یه ده ست تیغی تیژ (*) خه لک له مه و دای تیرهاویژی شمخالیکه وه ده تناسنه وه. سانکۆ گوتی: زۆر باشه، ئه وه ندی ده وّی من ده لاکیک رابگرم و هه میشه ده مالدا رای گرم و ئه گهر پّیویست بوو وه ک مه یته ری خانانی گه وره بۆ هه موو شوینیک به دوا ی خۆمدا بیکیرم. دۆن کیشۆت پرسی: تۆ چووزانی که خانه گه وره کان مه یته ران وه دوا ی خۆیان ده دن؟ سانکۆ گوتی، ئه لئان عه رزت ده که م، من چه نای چه ند سال له مه ویه ر مانگیکم له ده رباردا رابردوه. له وّی یه کیک له و خانه ماقوولانه م چا و پّی که وت که جه سه ته یه کی زۆر نابووته ی هه بوو و خه لکیش ده یانگوت پیاویکی زۆر گه وره یه، (۱۶۳) ئه و پیاوه بۆ هر کوئییه ک چوویا سواریکی به دوا وه بوو. ئه و سواره ش وا پّی به پّی ده گه لّی ده رۆیشته که پّیت وابوو کلکی ئه وه. من پرسیم ئه م سواره بۆ شانبه شانی ئه و پیاوه ی پّیشه وه ناروا و هه میشه به دوا وه یه تی. جوا بیان دامه وه ئه و

۱۶۳- وّی ده چّی مه به سه ت Don pedro Tellez Giron دووکی ئوسونا Osuna بّی که پیاویکی کورته بالای وردیلانه بووه، به لّام پیاویکی گه وره و به زییک و زا کوون بوو. (مۆریس باردۆن)

مه یته رییه تی و په سمی مه یته رانیش ئه وه یه هه میشه به دوا ی ئه ربابدا برۆن. من له و رۆژه وه ئه م نوکته یه فیر بووم و تا ئیستا له بیرم نه چووه ته وه. دۆن کیشۆت گوتی به بریوا ی منیش حه ق به تۆیه و تۆ به تیرادیوی ده توانی ده لاک وه دوا ی خۆت بده ی. دابونه رییت یه ک جّی و له یه ک زه ماندا سه ریان هه لّنه داوه، به لکو یه ک به دوا ی یه کدا هاتوون. که و ابوو تۆ ده توانی یه که م که س بی که ده لاکت وه دوا ی خۆت خسته وه. بّیجگه له وهش که سیک که کاری ردین تاشینه ده بّی زۆرتر له که سیک که ئه سپت بۆ زین ده کا، جّیگه ی متمانه بّی. سانکۆ گوتی: ئه رباب، ئیوه کاری ده لاک به من بسپیرن و ده فکری ئه وه دا به زووتر بگه یه ته ختی پاشایه تی و من بکه یه «کۆنت». دۆن کیشۆت وه لّامی داوه: به هیوا ی خودا هه روا ده بّی! و چون سه ری بهرز کرده وه چاوی به دیمه نییک که وت که ده به شی دوا ییدا ده بیینین.

بەئەدەبەو گوت تا بەلكو ئەوان ئاگادارپەيەكى كە دەپەويست بیدەنى. ئاخىرى يەكى تر لە نىگابانان گوتى: «ئىمە لىرە نووسراو پەيە كمان پى ھەيە كە ھۆى سزادانى ھەر كامىيانى تىدايە. بەلام مەجالى ئەوھمان نىيە راوھستين و نووسراو بدۆزىنەو و بىخۆتەننەو. تۆ خۆت برۆ لايان و لە خۆيان بپرسە. ھەلبەت ئەگەر بۆ خۆيان ويستيان وەلام دەدەنەو و واش بزەم بى مەيل نين، چون ئەوانە كەسانىكن لە باس كردن و گىرپانەو ھى خراپەكارى و شەروپىي خۆيان ھەز وەردەگرن.»

دۆن كيشۆت ھەر كە ئەم ئىجازەتەيە دراىە، كە ئەگەر نەيانداپايە بەزۆر دەپەستەن، لە رىزى زنجىرەكە نىزىك بوو ھەو لە سزادراوى يەكەمى پرسى كە گوناھى چىيە و بۆچى بەو تەرزە نالەبارە دەپەن. سزادراو گوتى: «بەتاوانى ئەوھى عاشق بوو بووم. دۆن كيشۆت ھاوارى لى ھەستا: چون؟ تەنبا لەبەر ئەوھ؟ قەسەم بەدەنم ئەگەر قەرار بوو پايە خەلكى بەتاوانى ئەو وينداری بەسەول لىدان سزا بەن، من زۆر لەمىژ بوو دەبوو پايە برۆمە سەول لىدان. سزادراو گوتى: «ئاخ! ئاخىر قوربان لىداریى من لەو دىلدارىيانە نىيە كە ھەزەرتى بەپىرتان خەيال دەكەن. من شىت و شەيداي سەبەتەك جلى شۆردراوى سپى بووم و ھەم دەباوش گرتەبوون كە ئەگەر دەستى عەدالەت بەزۆر لە دەستى منيان دەر نەھىناپايە، ئەلئانىش ھەر خەرىكى ناز كردن و لاواندەنەويان دەبووم. منيان لە كاتى ھەستان بەو تاوانەوھ دىت. پىداويستى يەك بەلى پرسىن نەبوو. زۆر زوو داداگىيان كردم و شان و مليان بەسەد زەبرى تازيانە قدىلكە دام و بىجگە لەوھش ئەگەر تا سى سال مىرگى گەورە بدروومەوھ دەگەلىيان بى حىساب دەبم. دۆن كيشۆت پرسى، مەبەست لە درۆينە كردنى مىرگى گەورە چىيە؟ سزادراو كە نىزىكەى بىست و چوار سالىكى تەمەن بوو ھەك دەشىگوت خەلكى «پىداریتا» piédraita چىيە گوتى، مەبەست سەول لىدان دەكەشتىيەكانى دەولەت داىە.

دۆن كيشۆت ھەمان پرسىيارى لە سزادراوى دووھم كرد، بەلام ئەو ئەوھندە داماو و فەقىرۆكە بوو كە ھەوسەلەى نەبوو يەك كەلىمە جواب بداتەوھ. نەفەرى يەكەم لە جيات ئەو گوتى: «قوربان ئەوھى ھەك قەنارى دەبەنە كانارى»^(۱۶۴) و دەكەشتىيە دەنن و مەبەستم ئەوھىە كە ئەو گۆرانىيىژ و دەنگ خۆشە. دۆن كيشۆت پرسى: «چۆن؟ مەگەر گۆرانىيىژ و شاپەرىش دەننەرنە سەول لىدان؟ سزادراو گوتى: «بەلى قوربان، لىرەدا ھىچ شتىك ناخۆشتر لەوھ نىيە دە كویرەوھرىدا گۆرانى بلىي»^(*)^(۱۶۵) دۆن كيشۆت گوتى: وا نىيە، من

۱۶۴- Canarie چەند جزیرەپەكن لە ئوقیانوسى ئەتلەسدا و ھى پورتەقائىن.

۱۶۵- گۆرانى گوتن لە كویرەوھرى و مسىبەتدا مانای ئەوھىە دەژىر شەكەنجەدا ئىقرار كرابى و سىروانتىس ئەم زاراوھ عامیانەى زۆر دەكار ھىناوھ. (مۆرىس باردۆن)

لەمەر نازاد كردنى تاقەپكى لىقەوماو لە لایەن دۆن كيشۆتەوھ

كە بەزۆر دەپانبردەنە شوپىك

سەيد حامىد كورپى ئەنجەلى، دانەرى عەرەب و «مانشى» لە داستانى شىرن و بەشكۆ و سادە و خۆشى خۆيدا و ھەا دەگىرپتەوھ، كاتىك دۆن كيشۆتى ناودار و مەپتەرەكەى سانكۆپانزا لە قسە و باسك كە لە كۆتايى بەشى بىست وىكەم دا دىتمان خەلاسىيان ھات، دۆن كيشۆت سەرى ھەلبىرى و بەو رىنگايەدا كە دەرۆيشت دوازە كەسى چاوپى كەوت كە ئەستۆيان ھەك تەسبىخ بەزنجىرپكى درىژى ئاسنن بەستراوونەوھ و دەستى ھەمووشيان دەزىپنى ئاسنى لى دراوو. ھاوپى ئەو دەستەپە دوو سوار و دوو پىادە بوون كە سوارەكان تەفەنگى شەمخالىيان پى بوو، پىادەكانىش نىزە و شمشىريان بەدەستەوھ بوو. ھەر كە سانكۆ چاوپى پىيان كەوت ھاوارى كرد: «ئەوانە تاقەپك زىندانى پاشان بەكارى زۆرەملى سزادراون و ئىستا بۆ سەول»^(*) لىدان دەپانبەن بۆ نىو كەشتى دەولەتى. «دۆن كيشۆت گوتى: چۆن! سزادراو بەكارى زۆرەملى؟ مەگەر دەبى پاشا زۆلم لە كەسك بەكا؟ سانكۆ گوتى: من وام عەرز نەكردى. دەلىم ئەو پىاوانە بەسزای گوناھىكى كە كردوويانە مەھكومەن بەوھى دە كەشتىيەكانى پاشادا خزمەت بەن. دۆن كيشۆت گوتى، ھەرجى بى، ئەو كەسانە بەزۆر دەبەن نە بەويستى خۆيان. سانكۆ گوتى: بەلى راستەكەى ئەوھ. ئەرباب گوتى: زۆر باش، كەواو بوو لىرەپە كە راپەراندنى ئەركىك بۆ من وار پەيدا دەكا. يانى دەبى لە زۆلم و دەستدرىژى پىشگرى بەكەم و بەگەم ھاوارى لىقەوماوان. سانكۆ گوتى: ئەوھى بزەنە پاشا نمونەى دادگەرىيە و لە نمونەى دادگەرى ھەرگىز زۆلم و پىدادى سەر ھەلئادا و ئەوانەى دەپانبنى دەستدرىژىيان پى نەكراوھ.

ھاوكات دەگەل ئەو قسانە رىزى سزادراوان بەكارى دژوار، گەيشتنە ئاستى ئەوان و دۆن كيشۆت زۆر بەنەزاكەتەوھ لە نىگابانەكانى پرسى، پى بلىن بەچ ھۆيكە يا ھۆگەلىك ئەم چارەپەشانە بەو حالە دەبەن. يەككە لە نىگابانانى سوار كوتى: «ئەمانە سزادراوى كارى دژوارن كە بۆ خزمەت بەپاشا دەننەرنە سەر كەشتىيە دەولەتییەكان. من بلى ئەوھ وەلامىكەم نىيە و تۆش بىجگە لەوھ نابى شتىكى تر بپرسى. دۆن كيشۆت گوتى: بە گوتىدا ناچى! من دەمەوئى ھۆى سزادانى تاكەتاكەيان لە خۆى بزەم. چەند قسەى ترىشى زۆر

بیستوومه ئه‌وانه‌ی غه‌م و په‌ژاره‌ی دل به‌ئاواز و چریکه دهرده‌برن، زۆرتتر له هه‌موو گۆرانییژی تر کار له‌سه‌ر سۆز و عاتیفه‌ی بیسه‌ران ده‌کهن. «سزاکیش*» گوتی: «لێره‌دا به‌ته‌واوی پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌یه. یانی هه‌ر که‌س جارێک ئاوازیکی بلی ته‌واوی ته‌مه‌نی خۆی ده‌بێ بگری. دۆن کیشۆت گوتی: «من ده‌وقسانه‌ ناگه‌م.» به‌کیک له‌ نیگا‌بانه‌کان رووی ده‌ دۆن کیشۆت کرد و گوتی: «جه‌نابی ئاغا به‌لای ئه‌م مروّفه‌ خێرخوازان‌ه‌وه‌ گۆرانی گوتن له‌ مسیبه‌ت و کویره‌وه‌ریدا به‌مانای دان هینان به‌تاوان له‌ ژێر ئه‌شکه‌نجه‌ دایه. ئه‌و ناجس‌نه‌یان هینا به‌ر پرسیار و لیکۆلینه‌وه‌ و ئیقراری به‌جینایه‌ت کرد یانی ئاشکرا بوو که‌ مال‌ت ده‌دزی و له‌سه‌ر ئیقراری خۆی شه‌ش ساڵ سزادراوه‌ و ده‌بێ سه‌ول لێ بدا. ئه‌وه‌ بێجگه‌ له‌ دووسه‌ت تازیانه‌ که‌ له‌ شان و پیلیان داوه‌. ئه‌و پیاوه‌ هه‌میشه‌ غه‌مگین و شه‌رمه‌زاره‌ و سه‌ری خۆی به‌رده‌داته‌وه‌، چونکه‌ ئه‌و زیندان‌ییانه‌ی ده‌گه‌لنی یا ئه‌وانه‌ی له‌ زیندان‌دا ماونه‌ته‌وه‌ هه‌مووسووکایه‌تی پێ ده‌کهن. چونکه‌ ددانی به‌خه‌تای خۆیدا هیناوه‌ و غیره‌ت و خۆراگری ئه‌وه‌ی نه‌بووه‌ تا ئاخ‌ر هیچ نه‌درکینی. هه‌ر بۆیه‌ پێی پێ ده‌کهن و گالته‌ی پێ ده‌کهن. چونکه‌ ده‌لێن ده‌ واژه‌ی «نا» شدا به‌هه‌مان ئه‌ندازه‌ پیت هه‌یه‌ که‌ ده‌ واژه‌ی «ئا» و، بۆ تاوان‌بارکراویک به‌خته‌وه‌ریه‌کی گه‌وره‌یه‌ که‌ کللی* مه‌رگ و ژبانی له‌سه‌ر زبانی خۆیه‌تی نه‌ له‌سه‌ر زبانی مه‌دره‌ک و به‌لگه‌ و شاهیدان؛ من پێم وایه‌ ئه‌و قسه‌ زۆر دروسته‌. دۆن کیشۆت گوتی: منیش هه‌ر پێم وایه‌. پاشان رووی ده‌ سزاکیشی سێیه‌م کرد و ئه‌وانه‌ی که‌ له‌وانی تری پرسیبوو له‌ویشی پرسی. سزاکیش راست و په‌وان گوتی من به‌تاوانی ئه‌وه‌ی ده‌ «دۆکا» پوولم نه‌بوو، بیده‌م ده‌جمه‌ لای ئه‌و خاتوونه‌ به‌رێزانه‌ یانی ئه‌و که‌شتیه‌ ده‌وله‌تییانه‌. دۆن کیشۆت به‌ده‌نگی به‌رز گوتی: من ئاماده‌م بیست «دۆکا» بده‌م و تۆ له‌و گرفتارییه‌ رزگار بکه‌م.» سزاکیش گوتی: «من وه‌ک که‌سه‌یک وام که‌ به‌کیسه‌ پوولته‌وه‌ له‌ نیوه‌راستی ده‌ریادا مابیته‌وه‌ و چون ناتوانی ئه‌وه‌ی پێی ده‌وی بیکری» له‌ برسان ده‌مری. من ئه‌وه‌م بۆیه‌ عه‌رز کردی ئه‌گه‌ر کاتی خۆی ئه‌م بیست دۆکایه‌م هه‌بایه‌ و سمیلی موشی مه‌حکه‌مه‌م پێ چه‌ور کردبا و زه‌ین و زبانی وه‌کیله‌که‌م باشتر پێ وه‌گه‌ر خستبایه‌، ئه‌مرۆ به‌جیگه‌ی ئه‌وه‌ی وه‌ک سه‌گی قه‌لاده‌ کراو به‌و جاده‌یه‌دا وه‌ پێش خۆم بده‌ن له‌ مه‌یدانی «زۆکۆدۆیتر» Zocodover له‌ شاری «تۆلید» پیاسه‌م ده‌کرد. به‌لام به‌هه‌ر حال خودا گه‌وره‌یه‌ و سه‌بریشی داوه‌. ته‌واو!»

دۆن کیشۆت رووی ده‌ سزاکیشی چواره‌م کرد. پیاویک بوو زۆر وێچوو ریشیکی درییی هه‌بوو، ده‌فه‌ی سینگیشی به‌مووی سپی داپۆشرا‌بوو. کاتیک لێی پرسی ئه‌و بۆ ده‌

زنجیرکراوه‌، بێ ئه‌وه‌ی یه‌ک قسه‌ بکا، هۆل هۆل ده‌ستی کرد به‌گریان. سزاکیشی پێنجه‌م له‌ جیات ئه‌و گوتی: «ئه‌و پیره‌ پیاوه‌ شه‌ریفه‌یان پاش ئه‌وه‌ی به‌جلوبه‌رگی رازاوه‌وه‌ سواری ئه‌سپ کرد و به‌شاردا گێزیان، به‌چوار ساڵ سه‌ول لێدان ده‌که‌شتیدا سزایان داوه‌. سانکۆ هاته‌ نێو قسه‌کانیان و گوتی: ئه‌گه‌ر به‌هه‌له‌ نه‌چوویم ئه‌و پیاوه‌یان به‌بووکی بردووه‌ یانی هه‌م ئاپرووی چوو و هه‌میش سزایان داوه‌.»^(١٦٦)

سزاکیش جوابی داوه‌: راست وایه‌ و خه‌تای ئه‌و پیاوه‌ که‌ ئه‌و سزایه‌ی لێ که‌وتووه‌ته‌وه‌ ئه‌وه‌ بوو که‌ قاسیدی نیوان گویچه‌کان و ته‌نانه‌ت پێوه‌ندیدی نیوان له‌ شه‌کانیش بووه‌؛ مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه‌ که‌ ئه‌و پیاوه‌ به‌رێزه‌ ده‌لالیی کردووه‌ بۆیه‌ رێی دێره‌ که‌وتووه‌. بێجگه‌ له‌ وه‌ش تاوانی جادووگه‌ری و فیلبازیان خستووه‌ته‌ سه‌ر. دۆن کیشۆت گوتی: من کاریکم به‌تاوان‌بار کردنی ئه‌و به‌جادووگه‌ری نییه‌. به‌لام له‌به‌ر ده‌لالیه‌که‌ی حه‌ق ئه‌وه‌ نییه‌ بینێرنه‌ سه‌ر که‌شتی، مه‌گه‌ر بۆ فه‌رمانه‌یی و ناخوایه‌ی که‌شتیه‌که‌. چون ده‌لالی عیشق و ئه‌وین کاری هه‌موو که‌س نییه‌، کاریکه‌ ته‌نیا له‌ ده‌ست پیاوی رازدار و به‌ئه‌زموون دێ و له‌ کۆماریکێ ریکوپیکتدا زۆر پێداووستیه‌کی گه‌وره‌یه‌ و نابێ بێجگه‌ له‌ که‌سانیکێ په‌سه‌ن و نه‌جیب بدریته‌ ده‌ست هه‌موو که‌س. ته‌نانه‌ت بۆ ئه‌م کاره‌ ده‌بێ بازرس و پشکنه‌ر دابندرێ و ژماری ئه‌و که‌سانه‌ی ئه‌و کاره‌ ده‌کهن، ده‌بێ وه‌ک ده‌لالانی بازار که‌م و کارامه‌ بن. به‌مجۆره‌ له‌ بلاو بوونه‌وه‌ی زۆر نه‌خۆشی پێشگری ده‌کری. چونکه‌ ته‌نیا هۆی بلاو‌بوونه‌وه‌ی ئه‌م نه‌خۆشیانه‌ ئه‌وه‌یه‌ ئه‌مرۆ عاله‌میکی زۆر به‌وکاره‌وه‌ خه‌ریکن بێ ئه‌وه‌ی ریخت و قیافه‌ و شعور و فامیکێ وایان هه‌بێ، که‌سانیکێ ژنانیله‌ و غولامی ساده‌ و می‌رمنداڵ و بێ ئه‌زموون که‌ ده‌ بواری زۆر هه‌ستیاردا و ده‌وکاتانه‌دا که‌ ده‌بێ کارلێها تووبن ده‌ستی راست و چه‌پی خۆیان نانس و که‌وچکی ئاسن به‌ده‌ستیانه‌وه‌ سارد ده‌بیته‌وه‌ و ناگاته‌ ده‌میان. پێم خۆش بوو له‌سه‌ر ئه‌و باسه‌ برۆم و بۆم روون کردبانه‌وه‌ که‌ بۆچی ده‌بێ که‌سانیک که‌ له‌م ولاته‌ به‌و کاره‌ هه‌له‌سه‌تن. ده‌بێ گولچین بکرین؛ به‌لام نه‌ ئیره‌ جیگای ئه‌و قسانه‌یه‌ و نه‌ مه‌جالیش هه‌یه‌؛ به‌لام رۆژیک هه‌ر دێ له‌سه‌ر ئه‌م بابته‌ ده‌گه‌ل که‌سه‌یک که‌ بتوانی چاره‌یه‌ک بۆ ئه‌م ده‌رده‌ بدۆزیته‌وه‌، قسه‌یه‌ک بکه‌م. ئه‌مرۆ ته‌نیا به‌م وته‌یه‌ کۆتایی پێ دینم که‌ غه‌م و که‌سه‌ریک که‌ له‌ دینتی ئه‌م ریش سپیه‌ به‌و سه‌روسیما پیاوانه‌وه‌ منی داگرت، به‌تایبه‌تی

١٦٦- خوالیخۆشبوو محمه‌دی قازی نووسیویه‌تی «هم چوب خورده‌ هم بیاز را - هم دارکاری کراوه‌ و هه‌میش پیاو‌زی خواردووه‌» من له‌ رووی مه‌تنی ئینگلیزییه‌وه‌ ئه‌و رسته‌یه‌م گۆزیوه‌ (وه‌رگێڕ)

که تهنیا به‌گه‌یاندنی چهند په‌یامیکی عاشقانه به‌موجازاتیکی قورس سزا دراوه، به‌بیستنی تاوانه‌که‌ی تری که جادووگه‌ریبه، نارام بووه‌وه. هر چهند من ده‌زانم که له دنیا دا سیحر و جادوویه‌ک که بتوانی به‌سهر ئیراده‌ی ئیسناندا زال بئی و له‌ریی راستی لبا، به‌پپچه‌وانه‌ی بیروای هیندیک ساویله، وجودی نییه. ئیمه هم‌موومان خاون ئیراده و ئیختیاری خۆمانین و هیچ جادوویه‌ک ناتوانی ده‌ستدریژی به‌وه‌ریمه بکا. ئه‌وه‌ی هیندیک پیایو ژنانیله له‌به‌ر ساده‌یی و یا هیندیک فیلباز و ساخته‌چی دروستی ده‌کهن و خه‌لکی پی شیت ده‌کهن و وا دهنوین ده‌توانن ئه‌وان گرفتاری دهردی ئه‌وین بکهن، هم‌مووی فریوه و هه‌روه‌ک گوتم مه‌جبور کردنی ئیراده‌ی مروّف به‌که‌س ناکرئ. ئه‌و شه‌ربه‌تانه و دهرمانانه‌ی ئه‌وانه دروستی ده‌کهن، زۆرتتر پیکهاته‌یه‌که له چهند دهرمانی ژه‌هراوی و هیچی به‌کار نایهن. پیره پیایو میهره‌بان ده‌نگی دهربری که: به‌ته‌واوی دروسته! له‌مه‌ر تاوانی جادووگه‌ری با پیت بلیم هه‌رچی داویانه‌ته پال من درۆیه و من ئه‌و گونا‌هه‌م نه‌کردوه. له‌مه‌ر ده‌لالی ئه‌وینداریه‌وه ناتوانم حاشا بکه‌م به‌لام قه‌ت پیم وا نه‌بوو که کاریکی خراب ده‌کهم. تهنیا نییه‌تی من ئه‌وه بوو که خه‌لک ده‌خۆشی و رابواردندا بن و بئی شه‌ر و کیشه ده ناشتی و نارامیدا بژین... به‌لام ئه‌م نییه‌ته خیره پیشی به‌وه نه‌گرتوه که بمبه‌نه شویندیک که هیوای ئه‌وه‌م نییه بتوانم به‌سلامه‌تی لپی بگه‌ریمه‌وه. چون هه‌روه‌ک ده‌بینی پیر و شکسته‌م و چرته‌میزه‌ش(*) و هه‌ا برستی لی بریوم هه‌ر مه‌پرسه. نارام و قه‌راری پی نه‌هیشتووم.» پیره پیایو پاش گوته‌ی ئه‌م قسانه دیسان ده‌ستی کرده‌وه به‌گریان و سانکو ئه‌وه‌نده‌ی دل پی سووتا که سکه‌یه‌کی چوار ریئالی به‌رهمی سه‌ده‌قه به‌و دا.

دۆن کیشۆت هه‌روا دریزه‌ی به‌پرسیار کردنی خۆی دها و له‌نه‌فه‌ری دوا‌یی پرس‌ی تاوانی چیه‌یه. سزاکیش به‌توندی وه‌لامی دایه‌وه؛ «تاوانی من ئه‌وه‌یه که زۆرم دوو کچه ئاموزای خۆم و دوو کچه ئاموزای زیم عه‌زیه‌ت ده‌کرد. سه‌ره‌نجام یارییه مه‌سوومانه‌کانمان گه‌یشته ئه‌و جیه‌یه که ژماره‌یه‌کی زۆر له ئه‌ندامانی تازه له بنه‌ماله‌دا زیده بن و وزه‌عه‌که وه‌ها مه‌خشووش بوو که هیچ شه‌جه‌ره‌نامه نووسیک نه‌یده‌توانی له نیسه‌ته‌ی ئیمه ده‌گه‌ل یه‌کدی سه‌ر دهربینی و بمانباته‌وه سه‌ر یه‌ک! تاوانی منیان به‌به‌لگه و مه‌دره‌ک سه‌لماند و چون ده‌ولت و یه‌غبال هه‌ر دووک پرویان لی وه‌رگتیرابووم خه‌ریک بوون به‌ته‌نافی دار بمخنکین، به‌لام دوا‌یه به‌شه‌ش سال کاری زۆره ملی ده‌که‌شته‌یه‌کانی ده‌ولته‌تی دا سزا درام. من ره‌خنه‌م له حوکمی دادگا نه‌گرت چون موجازاتی تاوانی من هه‌ر ئه‌مه‌یه. من هیشتا لاوم و سالیانیکی زۆر ده‌ژیم و تا عومریش باقی بئی ریگا چاره هه‌ر ده‌مینئ.

ئیسنا ئه‌ی پاله‌وانی به‌ریز، ئه‌گه‌ر ئیوه یارمه‌تییه‌کی ئه‌م لئقه‌وماوانه بده‌ن خوداوه‌ند له رۆژبازاری قیامه‌تی جه‌زای خیرت ده‌داته‌وه و ئیمه‌ش ده‌گه‌ل هه‌ر نوپۆ و تاعه‌تیک دوعای به‌خیرت بۆ ده‌کهن تا خودا ته‌مه‌نیکی دریزه‌ی به‌عیزه‌ت و گه‌وره‌یی و به‌خته‌وه‌ری به‌و جه‌نابه عه‌تا بکا.» سزاکیش جلوه‌یه‌گی فه‌قیکانی (دارالعلم) زانکو‌ی ده‌به‌ر دا بوو و یه‌کیک له نیگابانان گوته‌ی که ئه‌و ویژاوه‌ریکی(*) بئی وینه‌یه و ده‌زبانی لاتیندا زۆر شاراه‌زایه.

به‌شوین هه‌موو سزاکیشه‌کاندا پیایوکی نزیک به‌سی سال، به‌ریگادا ده‌هات که چوارشانه و تیک سرماو، به‌لام چاویکی خیل بوو. ئه‌و پیایه‌بان به‌شێوه‌یه‌کی جیاوازتر له باقیی هاواله‌کانی به‌زنجیر کیشا بوو. زنجیریکی دریزیان ده‌ قاچی کردبوو که له به‌ده‌نیشی هالا‌بوو و سه‌ریکی زنجیر له یه‌کیک له دوو ئالقه‌ی ئاسنی که ده‌ملی کرابوون جۆش درابوو. ئالقه‌که‌ی به‌شکلێ پارچه ئاسنیکی قورس و گران ده‌گه‌یشته سه‌ر که‌مه‌ری زیندانی به‌دوو ده‌زبێنی قه‌پانی(*) کوته‌یی ده‌هات که هه‌ر دووک ده‌ستی کابرایان لی شه‌ته‌ک دابوو. به‌جۆریک که ئه‌و چاره‌ره‌شه نه‌ده‌یتوانی ده‌ستی بۆ لای سه‌ری به‌ری، و نه ده‌شیتوانی سه‌ری بۆ لای که‌مه‌ر خوار کاته‌وه. دۆن کیشۆت پرس‌ی که بۆچ کوته و زنجیری ئه‌و پیایه له‌وانی تر زۆرتتر و قورستره. نیگابان گوته‌ی ئه‌وه‌یان به‌ته‌نیا به‌قه‌ده‌ر هه‌موو سزاکیشه‌کان جنیایه‌تی کردوه و ئه‌وه‌نده‌ش ئازا و غه‌داره که به‌و وه‌زه‌ش که تیندایه لئی خاترجه‌م نین و هه‌رده‌م ده‌ترسین له ده‌ستمان هه‌لی و راکا. دۆن کیشۆت پرس‌ی: مه‌گه‌ر چ جنیایه‌تیکی گه‌وره‌ی کردوه که سزاکه‌ی له بیگاری کردن ده‌که‌شته‌یه‌کاندا زۆرتتر نییه؟ نیگابان گوته‌ی: ئه‌وه به‌ده سال سزاکیشه‌کان مه‌حکووم کراوه و حوکمی ئاواش مه‌رگی یاسایی(*) (167) به‌دواوه‌یه. من ئیدی هیچی ترت پی نالیم ئه‌وه‌نده نه‌بی که بلیم ئه‌وه هه‌مان «ژینیس دو پاسامۆن» Ginés de passamont، یا به‌واتایه‌کی تر «ژینزیل دۆ پاراپیالانه» Cinesille de parapilla مه‌حکووم گوته‌ی: ئای جه‌نابی که لانتەر، له‌سه‌ره‌خۆتر قسان بکه و باشته‌ر ئه‌وه‌یه کاتی خۆمان به‌ شیکردنه‌وه‌ی بیه‌هوده‌ی ناو یا ناسناو له ده‌ست نه‌ده‌ین. ناوی من «ژینیس» هه‌ نه «ژینزیل» و ناوی بنه‌ماله‌ییشم به‌پپچه‌وانه‌ی فه‌رمایشته‌که‌ی «تۆپاسامۆن» هه‌ نه «پاراپیالا». باشته‌ر ئه‌وه‌یه هه‌ر که‌س چاو له خۆی کا و ره‌خنه له خۆی

167- مه‌رگی یاسایی Mort Civile سزایه‌کی دوا‌یی بوو که تا پینش شو‌رشی گه‌وره‌ی فه‌رانسه ده یاسای جه‌زایی فه‌رانسه‌دا هه‌بوو. به‌پیی ئه‌م یاسایه مه‌حکووم به‌مردوو دانه‌ندرا و مال و سامانه‌که‌ی میراتگر ده‌یانبرد و ژنه‌که‌ی به‌ته‌لاق دراو حیساب ده‌کرا و له هه‌موو مافیکی کۆمه‌لایه‌تی بی به‌ش ده‌کرا. (مه‌مه‌د قازی)

بگرځي. که لانتەر جوابی داوه: ئەگەر ناتهوځ نپوشانت به تازيانه دامالم و بیدهنگت کهم، باشته لهسهه خۆ قسان بکهی. ئەی جهنابی دزی به ناوبانگ و ساخته چی و فیل بازی ههوت خهت! مه حکوم گوتی: مه علوموه که ئینسان به ئیرادهی خودا بهریدا دهروا و ناخری یه کیک ههه پهیدا دهبی که بزانی ناوی من «ژینزیل دۆپاراپتلا» یه یا نییه. نیگابان بهسهه ریدا زیقاند که: «بی شههه مهگهه تۆ بهم ناوه بانگ ناکهه؟ سزاکیش گوتی: «به لانی دهزانم به لام ناخری کاریک ده کهم که یا ئیدی کهس بهم ناوه بانگ نهکا یا هه موو ردینی خۆم هه لده که نمهوه... پاشان رووی ده دۆن کیشۆت کرد و گوتی: ئەی پالوانی بهه ریز ئەگهه تۆش شتیکت ههیه بماندهیهی زووتر مه رحمهتی بهه رموو و به ئەمانی خودا وه داوی کاری خۆتان کهون. چون ئەو هه موو پرسیار و جوابانه له مههه ئە حوالی نهوعی به شههه خهه ریکه ماندوومان دهکا و ئەگهه پیت خۆشه بزانی من کیم، بزانه که من ناوم «ژینزیل دۆپاسامۆن» و بهسهه رهاتی خۆشم بهو پینچ قامکانهی خۆم نووسیوه تهوه. که لانتەر گوتی: راست دهلی. ئەو پیاوه سهه گوریشتهی خۆی وهها جوان نووسیوه تهوه که له وه چاکتر به کهس ناکرځي. به لام ئەو کتیبهه له زینداندا ده بهه رامبهه بیست ریئالدا ده گریو ناوه. ژینزیل گوتی: ههه چۆنیک بی وه ریده گر مهوه. ته نانهت ئەگهه ده بهه رانههه دووسهه «دۆکا» شم ده گریو نابي. دۆن کیشۆت پرسی: یانی ئەو کتیبهه هینده به که لکه؟ مه حکوم گوتی: ئەوهنده باشه که دهستی کتیبی «لازاریل دوتورمیس»^(۱۶۸) و ئەو چۆره کتیبانه، ئەوانهه له مهه و پاش دنوو سرتن له پشتهوه ده بهه ستي. شتیکی که من ده توانم به بهه ریزتانی ههه رز بکهه ئەوهیه که سههه تا پای ئەو کتیبهه هه مووی راسته بی ئەم لاو ئەولا. راستیهه کانیس ئەوهنده شیرین و سههه رنجراکیشن که ههه چ درۆیهک تۆزیان ناشکیني. دۆن کیشۆت پرسی: عینوانی کتیبهه کهت چییه؟ مه حکوم گوتی: بهسهه رهاتی ژینزیل دۆپاسامۆن. دۆن کیشۆت پرسی: کتیبهه که تهواوه؟ ژینزیل گوتی: چون ده تواني تهواو بی له کاتیکدا من هیشتا زیندووم؟ ئەوهی تا ئیستا نووسیومه بهسهه رهاتی خۆمه له رۆژی له دایک بوونمهوه تا ئەمڕۆ که دووباره مه حکوم کراومهوه بهوهی که ده که شتیدا کار بکهه. دۆن کیشۆت پرسی: مهگهه له مهه و پیشتریش دهوکه شتییه دهو له تیانهه دا بووی؟ ژینزیل

۱۶۸- Lazarille de Tormes یه کهمین رۆمانی کۆمه لایه تییه «۱۵۲۹» که ئەخلاق و عادهتی خه لکی هه سهه ری خۆی باس دهکا و ده لاین «هۆرتادۆ دۆ مین دۆزا Hertadode Mendoza وهه زیر و سهه فییری شارلکهه، ئیمپراتووری ئوتتریش و ئەسپانیا نووسیویهتی، به لام ئەوه و نییه. (مۆریس باردۆن)

گوتی: به لانی بۆ خهزههت به خودا و به شا جاریکی تریش بۆ ماوهی چوار سال دهو که شتیانهه دا گوزه راندوومهو و تامی بیسکویت و تازیانهه ی ده ماری گام چیشتهوه. وه ئیستاش زۆر نارهههت نیم که ده مه نه وه ئەوهی چون له وهی وه ختم ده بی کتیبه کهم تهواو بکهه. هیشتا ش دنیا به کم شتی باش پنیه که بیلیم. ده که شتییه کانی دهو له تی ئەسپانیدا زۆرتر له وهی پیم دهوئ کات ههیه: بئجگه له وهش بۆ نووسینی ئەوهی که ماوه وهختیکی زۆر پیوست نییه. چون هه موویم ههه له بهههه. دۆن کیشۆت گوتی تۆ پیاویکی زاناو و ناوه زمه ندی^(*). ژینزیل گوتی هه رهه ها به ده به ختیش. چون به ده به ختی هه مه شیه پی به پی عه ق و زانایی ده پرواته پیش. نیگابان هاواری لی بلند بوو: پی به پی دزی و پیاوخرایی ده پرواته به رهوه. پاسامۆن گوتی: جهنابی که لانتەر ده پیشداش پیم گوتی له سه ره خۆ بهو بزانه ده لپی چی. ناغایان کار به ده ستانی دادگا ئەو دارده ستیان بۆیه نه داوه ته ده ست ئیوه که ده که لمان بهه رهفتاری بکهه به لکو بۆ ئەوهیان داوه تی تا بمانه نه ئەو شوینهی که خاوهن شکۆ پاشا فه رموویه تی بمانهه. ده نا به گیانی... لا الله الا لله! باشته که له سهه ری نه رۆم. په ل و له که یه کی که له موسافیرخانه به جلوبه رگه وه دنوو سی رۆژیک به شو ردن پاک ده بیته وه. کهه وابوو و باشته هه موو بیدهنگ بین و نه فه سیکی ئاسوده بکیشین و قسهی باشته بکههین و به رپی خۆماندا برۆین و له وهی زیاتر قسهی له خۆرایی نه کههین. که لانتەر دارده ده سه ته که ی بهه رز کردهوه که جوابی هه ره شه کانی ژینزیل بداته وه. به لام دۆن کیشۆت خۆی خسته نیوانیان و له نیگابانی ویست که له مه حکوم نه دا و له م باره وه گوتی: «له که سیکی که ده سه ته کانیان ناوا به سه تووه سههه ر نییه لانی کهم هیندیک ئیختیاری زبانی خۆی هه بی.» پاشان رووی ده هه موو بهه ند کراوه کان کرد و گوتی: «برایانی زۆر خۆشه ویستم لهو قسانهه را که پیتان گوتم به گشتی بهو ئاکامه که یستم که ههه چه ند ئیوه به سزای گونا هانیکی که کردو تانه ته می ده کهه به لام ئەم موجازاتهی که ده یکیشن به لاتانه وه زۆر ناخۆشه و هه مووتان به پیچه وانه ی مه یلی خۆتان ده به نه سهه که شتییه کانی دهو له تی. هه رهه ها تی گه یستم که نه بوونی نازیه تی له یه کیک له هاواله کانی ئیوه دا له کاتی لیبرسینه وه دا و بی پاره یی هه والیکی تر نه هه مه تییه کی تر و هه ل و هه واو هه وه سی قازی بووه ته هۆی نابوودی هه مووتان و ئیوهی له گه یشتن به مافی خۆتان ئەم جۆره ی که یاسا و عه دالهت حوکم دهکا، بی به ش کردوهه. تهواوی ئەو یاسه لهو لایه نه وه بهه زه یینی مندا دین که من وادار بکهه تا به ئیوهی به سه لیمم خودای مه زن منی بۆچی هیناوه ته سهه دنیا. بۆ ئیرادهی ئەو له سهه ره وهه قه راری داوه که من شوغلی پالوانی ره چاو بکهه و بچم ده

بازنه‌ی ئەندامه‌تی ئه‌وانه‌وه و بۆچی عه‌هدم ده‌گه‌ڵ خۆم به‌ستوووه که بگه‌مه یارمه‌تی ئه‌وانه‌ی که پێشیلی سته‌م و مله‌وری مل ئه‌ستوووران بوون. به‌لام چون ده‌زانم یه‌کیک له مه‌رجه‌کانی ئیحتیات و دوورروانین ئه‌وه‌یه گرتیه‌کی که به‌ده‌ست ده‌کرێته‌وه به‌دیان نه‌که‌مه‌وه و ئه‌و شته‌ی به‌زیانی خۆش ده‌ست ده‌کوێ به‌زۆری نه‌ستینم، ده‌مه‌وێ ده‌پێشدا له ئا‌غایانی نیگابانان و له ئا‌غای که‌لانته‌ر تکا بکه‌م مه‌رحمه‌ت به‌رموون و به‌ندی ده‌ست و لاقی ئیوه بکه‌نه‌وه و ئیزن بدن که ئیوه بێ ده‌ردی سه‌ر وه‌دوای کاری خۆتان بکه‌ون. بۆ خزمه‌ت کردنی شا ده‌هه‌لومه‌رجی باشتر دا قاتی ئاده‌میزاد نییه و به‌راستی جیگه‌ی شه‌رمه که‌سانیک که خودا و سروشت ئازادی ئافه‌ریده کردوون بکه‌ینه به‌رده و به‌نده و غولام. له لایه‌کی تره‌وه ئه‌ی ئا‌غایانی نیگابان ئه‌م شه‌یتانه چاره‌ره‌شانه که ته‌وه‌ینیکیان به‌ئێوه نه‌کردووه و گونا‌هی هه‌ر که‌س به‌عۆده‌ی خۆی! خودا له‌وه سه‌ره‌وه هه‌مووش ده‌بینی و سزادانی پیاوخرپان و پاداش دانی پیاوچاکان له بیر نا‌کا و سزاوار(*) نییه که خه‌لکی شه‌رافه‌تمه‌ند بێ ئه‌وه‌ی قازانجی خۆیانی تیدا هه‌بێ بینه جه‌للاد و پیاو کوژی که‌سانیکێ تر. من له‌به‌ر ئه‌وه وا ئارام و له‌سه‌ر خۆ ده‌گه‌ڵ ئیوه ده‌دویم، که ئه‌گه‌ر تکای من قبوول بکه‌ن، له ئیوه به‌خاتری شتیکی که ده‌مه‌وێ سپاسم کرد بێ. به‌لام ئه‌گه‌ر به‌خۆشی قبوولی نه‌که‌ن ئه‌م نێزه و ئه‌م شمشیره به‌یارمه‌تی هیزی باسک و باهۆی من به‌زۆر واتان لێ ده‌کا هه‌رچی ده‌لێم ئه‌نجامی بدن.

که‌لانته‌ر ده‌نگی هه‌لینا که: ماشه‌للا! چ شوخیه‌کی به‌تام و خۆش! چ پێویست بوو که چه‌ند سه‌عات و مه‌ختی خۆت بۆ ده‌رفرتاندا(*) ئه‌م فکره خه‌سار بکه‌ی، سه‌یره! ئه‌و کابرایه ئازادی مه‌حکوم کراوانی پاشای له ئیمه ده‌وێ! پێی وایه ئیمه ده‌توانین ئه‌و کاره بکه‌ین و یا ئه‌و ده‌توانی ئه‌و کاره‌ی له ئیمه بوو و ئه‌مرمان پێ بکا ئه‌نجامی به‌هین! باشه ئیدی، چه‌زهره‌تی ئا‌غا وه‌رێکه‌وه و به‌پێی خۆتدا برۆ و له‌گه‌نی سه‌ریشته هێندیک له‌به‌ر چاوت واوهر به‌ره و کارت به‌کاری ئیمه نه‌بێ و چت به‌وه‌ی نه‌دابی گورپه‌ی ئیمه چه‌ند پێی هه‌یه! دۆن کیشۆت گوتی: «گورپه ئیوه‌ن، مشک ئیوه‌ن. سزاکیشی کاری دژوار ئیوه‌ن! که‌سافه‌ت و پێسی ئیوه‌ن!» و بێ ئه‌وه‌ی مه‌جالێ ئاماده بوونیک بدا وها به‌قینه‌وه هێرش ده‌با که که‌لانته‌ر به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وێ و به‌نووی نیه‌ی دۆن کیشۆت بریندار ده‌بێ. به‌خته‌وه‌رانه برینداره‌که هه‌ر ئه‌و پیاوه بوو که تفه‌نگی شمخالی به‌ده‌سته‌وه بوو. نیگابانه‌کانی تر له‌م هێرشه له نا‌کاوه تا ماوه‌یه‌ک تاسان؛ به‌لام زۆری پێ نه‌چوو وه‌خۆ هاتنه‌وه. سواره‌کان ده‌ستیان دا شمشیر و پیاوه‌کانیش نووی نیه‌یان به‌حاله‌تی هیرش بردن هینایه خواره‌وه

و هه‌موویان ده‌وری دۆن کیشوتیان گرت که زۆر ئارام و بێ ئه‌وه بشله‌ژێ چاوه‌روان راوه‌ستابوو، وه ئه‌گه‌ر له‌م هه‌نگامه‌یه‌دا سزاکیشه‌کان ده‌رفه‌تی خۆ ئازاد کردنیان بۆ نه‌ره‌خسابا و به‌هه‌موو هیز و توانایانه‌وه خه‌ریکی پساندنی زنجیره‌کانی خۆیان نه‌بان؛ بێگومان دۆن کیشۆت تووشی شپه‌زه‌یی وشپه‌ریۆی ده‌هات.

وه‌زه‌یکی ناله‌بار و شیوا و هاته‌به‌ره‌وه و نیگابانان که جاری وابوو په‌لاماری سزاکیشه‌کانیان ده‌دا بۆ ئه‌وه‌ی نه‌هیلن به‌ندی ده‌ست و پێ بکه‌نه‌وه و جاری واری روویان ده‌لای دۆن کیشۆت ده‌کرد که ئه‌ویش ئه‌مانی پێ نه‌ده‌دان. سه‌ره‌نجام هه‌چیان پێ نه‌کرا. سانکۆش له‌وه یارمه‌تی ژینیس دۆپاسامۆنی ده‌دا که ئازادی بکا و یه‌که‌م که‌سیش که له‌کووت و زنجیر پرزگاری هات هه‌ر ئه‌و بوو. ده‌گه‌ڵ ئازادیش بوو هه‌یرشی برده سه‌ر که‌لانته‌ر و شمشیر و شمخالی له‌ده‌ست ده‌ره‌ینا. پاشان بێ ئه‌وه‌ی بیه‌ته‌قینه‌ی شمخالی به‌ره‌و‌رووی نیگابانان راگرت و سه‌یره‌ی لێ گرتن و وه‌های ترساندن و له‌و لاشه‌وه به‌رده‌بارانی زیندانییه پرزگارکراوه‌کان ئه‌وه‌نده توند بوو که نیگابانه‌کان پشتیان کرده‌وه و بۆی ده‌رباز بوون.

سانکۆ له‌وه سه‌رکه‌وتنه به‌رچاوه زۆر غه‌مگین بوو، چون پێی وابوو هه‌لاتووه‌کان گه‌ریانی رووداوه که به‌ئاگاداری دادگای سینت هه‌یرمانداد را‌بگه‌یه‌نن و له‌وێرا فه‌وجیک به‌ته‌پل وشه‌په‌وره‌وه بکه‌ونه شوپنی خه‌تاباران. سانکۆ ئه‌و نیگه‌رانییه‌ی خۆی به‌ئه‌رباب راگه‌یاندا و تکای لێ کرد هه‌رچی زووتر له‌ پێگا دوور که‌ونه‌وه روو بکه‌نه چی‌اکانی ده‌وربه‌ر. دۆن کیشۆت گوتی: «ئه‌وه فکریکی دروسته به‌لام من خۆم ده‌زانم ده‌بێ چ بکه‌م!» ئه‌وجار ته‌واوی سزاکیشه‌کانی که که‌لانته‌ریان رووت کردبوو و هه‌ر یه‌که‌ی به‌لایه‌کدا هه‌لده‌هاتن. بانگ کرد که به‌هه‌ر مه‌ بچنه لای. ئه‌وانیش بۆ ئه‌وه‌ی بزاندن دۆن کیشۆت چ کاریکی پێیان هه‌یه له‌ ده‌وری کۆ بوونه‌وه. پاله‌وان رووی تێ کردن و گوتی:

«ئهرکی هه‌ر مرۆفیکێ ره‌سه‌ن و جوامیر ئه‌وه‌یه ئه‌گه‌ر چاکه‌یان ده‌گه‌ڵ کرد ئه‌مه‌گناس بێ و یه‌کیک له‌ گونا‌هانی گه‌وره که خودای مه‌زن زۆر تووره ده‌کا ئه‌مه‌گ نه‌ناسییه. من بۆیه ئه‌وه‌تان عه‌رز ده‌که‌م که هه‌مووتان ده‌زانن چاکه‌یه‌کی گه‌وره‌م ده‌رحه‌ق ئیوه کرد و به‌چاوی خۆتان دیتتان. ئیستا له‌ به‌رامبه‌ر ئه‌م چاکه‌یه‌دا ده‌مه‌وێ. یا با بلێم ئیراده‌ی من ئه‌وه‌ی ده‌وێ که ئیوه هه‌ر به‌و زنجیرانه‌وه که من له‌ملی ئیوه‌م کرده‌وه زوو وه‌پێ که‌ون و بچنه شاری تۆبۆزۆ، له‌وێ بچنه خزمه‌ت دله‌په‌ی نازه‌نینی من دۆلسینه تۆبۆزۆ و عه‌رزی بکه‌ن که نۆکه‌ری تۆ پاله‌وانی غه‌مگین روخسار سلوت ده‌گه‌یه‌نی و به‌وردی باسی ئه‌م

پووداۋەي بۇ بگيرنەۋە، پاش ئەو كارە ئازادن و دەتوانن بەويستی خۇتان ھەر جيگايەك دلتان دەيەۋى بېرۇن.

ژېنېس دۇپاسامۇن بەنۇينەرەيەتى لە لايەن ھەموو سزاكىشەكانەۋە جۈابى دۇن كيشۋىتى داۋە: «جىبەجى كىردنى ئەۋەي ھەزرىتى پالەۋان، رىزگار كەرى ئىمە بەئىمە ئەمر دەكا، مومكىن نىيە و كارى كىردن نىيە. چون ئىمە ناتوانن ھەموومان پىكەۋە دەو شارپىيەدا رى دابگرين، بەلكو مەجبورين تاك تاك بېرۇين و ھەر يەكەمان بۇ لايەك دەرياز بين و دە قوۋلگە و قوۋلايىياندا خۇمان ھەشار بدەين تا بەدەست سىنت ھىرمانداد كە قسەي تىدا نىيە سەگەلەكەيمان ۋەدوا دەخا، نەكەۋىنەۋە. كارىك كە بەرپىزتان دەتوانن بىكەن و دروستىش ھەر ئەۋەيە كە وا بكەن، ئەۋەيە كە بەجىگەي ئەو خىزمەت و چوۋنە خىزمەت خاتون دۇلسىنە توبۇزۇيە ئىجازە بفرموى دە دوازە جار دوعاى «كردەۋ» و دوعاى «مىيەمى عەزرا» بخوئىن و بەحىسابى ئىۋەي دابىنن. ئەم كارە لانى كەم كەفارىيەكە دەتوانن بەشەۋە يا بەرۇژ لە ھەلاتن يا دانىشتندا، كاتى ئاشتى يا شەر دا بىدەينەۋە. بەلام فكرى ئەۋەي كە ئىمە ئىستا بگەرىنەۋە ۋلاتى مىسر^(۱۶۹). يانى دووبارە زنجير لە خۇمان بىستىنەۋە و رىگەي شارى توبۇزۇ بگرينەۋە، ۋەك ئەۋە وايە كە بىژين ئىستا شەۋە لە حالىكدا ھىشتا سەعات نەبوۋەتە دەي بەياني و چاۋەرۋانى شتىكى وا لە ئىمە ۋەك ئەۋە وايە لە دارى چنار داۋاي ھەرمى بگەي! دۇن كيشۋت كە لەبەر توۋرەيى سۈور ھەلگە رابوو، قىژاندى: ئەي ھەرامزادە! ئەي ژىنزلل دۇپارۇپىلۇ ئەي نازانم چى وچى، بەخودا سوئند دەخۇم كە تۇ خۇت بەتاك و تەنيا دەي گويت شۇركەيەۋە، كلكت دە گەلۇزت بگرى، بەبارىك زنجيرەۋە بچىيە شارى توبۇزۇ!» پاسامۇن كە دەزاتى خۇيدا زۇر ئارام و لەسەر خۇ نەبوو، بىجگە لەۋەش نەيدەزاني كە دۇن كيشۋت، ھەر چەند ئەۋ كارە شىتەنەي كىردبوو و ئەۋانى ئازاد كىردبوو، عەقلى تەۋاۋ نىيە، كاتىك دىتى كە پالەۋان ئاۋا بەسۈوكايەتى رەفتارىيان دەگەل دەكا، چاۋىكى لە دۇستەكانى داگرت و ئەۋانىش مەۋداي بەردھاۋىژىك كىشانەۋە دواۋە و دەستيان كىرد بەبەرد ھاۋىشتن بەجۇرىك كە مەتالەكەي پالەۋان چى بۇ نەكرا و رۇسىنانتى بىچارەي دەۋ بەردەبارانەدا لە جىتى خۇي چەقىبوو، گويى نەدەدا رىكىف لىدان و مامزەي خاۋەنەكەي و دەتگوت پەيكەرەي مەفرەقە لەۋى رۋەستاۋە. سانكۇ لە پشت كەرەكەي خۇي مات كىردبوو، يانى ئەۋ بەستەزمانەي كىردبوو بەمەتال و خۇي دەپاراست. بەلام دۇن كيشۋت كە جىگاكەي ۋەك ھى سانكۇ نەبوو، ئەۋەندى بەرد ۋە قەبرغەي كەوت كە

۱۶۹- مەبەست ھەلاتنى قەۋمى ئىسرائىلە لە ۋلاتى مىسر. (مەمەد قازى)

ۋە عەرزى كەوت. لەۋ ھالەتەدا خۇئىندكارى (دارالعلم = زانكۇ) ھىرشى بۇ ھىنا و لەگەنى رىدین تاشىنى لەسەرى ھەلگرت و پاش ئەۋەي سى چوار جارى دەشان و پىلى پالەۋان كوتا، ئەۋەندەي بەعەرزى دادا ھەتا لەتوپەتى كىرد. پاشان ئەۋ دزە ناپىۋانە جاش بالئوى قۇل دىژى پالەۋانىيان كە لەسەر جلوبەرگى شەر دەبەرى دەكرد، لە بەريان داكەند و ئەگەر زى و جومگە^(*) پىچە ئاسىنەكەي نەبوۋايە ھەموو جلوبەرگەكەيان تا گۇرەۋىيەكانىيان لەبەر دادەكەند. بالاپۇشە كورتهكەي سانكۇشيان برد و تەنيا ژىركراسىك نەبى دەبەرياندا نەھىشت. پاشان دەسكەۋتى شەريان دەنىۋ خۇياندا بەش كىرد و ھەر يەكەي بەلايەكدا ھەلاتن و ھەموو تەلاشيان ئەۋە بوو، توۋشى دادگاي سىنت ھىرمانداد نەبەۋە چون زۇرى لى دەترسان. و لەۋە نەدەترسان كە زنجير لە گەردن بگەنە خىزمەت خاتون دۇلسىنە توبۇزۇ لە مەيدانى شەرادا بىجگە لە كەر و رۇسىنانت و سانكۇ و دۇن كيشۋت كەس نەمابوو. كەرەكە غەمگىن و داماو جاروبار گويى دەلەقاندا. دەتگوت ئىستا بارانى بەردى بەسەر دا دەپۇژى. رۇسىنانت لە تەنىشت خاۋەنەكەي بەعەرزىدا پان بوۋبوۋەۋە. چون پاش سوارەكەي ئەۋىش لەبەر بەردەباران خۇي پى رانەگىرابوو و كەتبوۋە عەرز. سانكۇ بەكراسىكەۋە مابوۋەۋە و زۇر لە سىنت ھىرماندا دەترسا و لە ترسان دەلەرزى. لەۋ لاشەۋە دۇن كيشۋت كە لە جەفا و ئەمەگ نەناسىي ئەۋانەي ئەۋ چاكە گەرەيەي دەگەل كىردبوون، بەدلىكى پىر لە ژانەۋە رۋەستاۋو.

بەتاكى تەنيا ھەر ئەلپىرە نە تەنيا چاوەروانى سىنت ھيرمانداد يا ھەر دادگايەكى كە تۆ لى دەترسى بەلكو چاوەروانى برايانى دوازده قەبيلەى ئيسرائيل و ھوت براكانى مەكابە^(۱۷۱) و جووتە براى ئاوال دوانەى كاستور و پۆل^(۱۷۲) و تەواوى كار بەدەستى دىوان و دادگايانى دنيا بىم. سانكو گوتى: ئەرباب پاشەكشە بەھەلاتن حيساب ناكرى و لە جىي خۆ نەبزوئنىش لە كاتىكدا مەترسى لە ھەد گەورەترە كارىكى عاقلانە نيە. پياوى عاقل ئەوھىيە كە ئەمپۆ خۆى بۆ سبەينى رابگرى و خۆى بەيەكجارى بۆ رۆژىك دەمەترسى نەھاوئىرى. ئەھش بزانه من لەسەر ئەو ھەموو نەزائى خۆم و دىھاتى بوونمەھ شتىك لەو زانستەى كە پىم وايە پىي دەلین «بەپۆھ بردنى ژيان» دەزانم. كەوايوو لەوھى كە نەسبەھتى منت قبوول كر دوو، پەشيمان مەبەھ و ئەگەر دەتوانى زوو سواری رۆسىنانت بە، دەنا من يارمەتیت دەدەم و بەدوامدا وەرە. چون دە دلم چەقيوھ كە ئىمە ئىستا زۆرتەر لە دەستەكانمان پىداويسيمان بەقاچەكانمان ھەيە.»

دۆن كيشۆت بى ئەوھى وستەى بكا، سواری و لاغى خۆى بوو و سانكوش بەسواری كەرەكەى وەپىش كەوت و ھەر دووكيان چوون دەيەكەك لە دۆل و لاپالەكانى كىوى «سىرماورنا» Sierra Morena كە زۆريان لى نرىك بوو. قەستى سانكو ئەوھ بوو پاش ئەوھى چەند رۆژىك دەو شوپنە چۆل وھۆلانەدا خۆيان شار دەھ و لە چەنگ مەعمورەكانى سىنت ھيرمانداد رزگاربيان ھات سەرانسەرى داوینەكانى ئەو چيايە بخولینەوھ و پىيدا تىپەربن تا لە ویزو^(۱۷۳) يا «ئالمودووردل كامپو»^(۱۷۴) سەر وەدەرنىن. شتىكى كە سانكو بۆ ئەم كارە دنە دەدا ئەوھ بوو كە خورجىنى ئازووقەكەى بەپشت كەرەكەيەوھ ھەر ما بوو و تالانچىيەكان دەستيان لى نەدابوو. زۆرى ئەوھ پى سەير بوو. چون ئەو پياوھ باش و شەرىفانە ھەر ھىچيان بەخۆى و بەئەربابەكەيەوھ نەھىشتبوو و لووس لووس تالانچيان كرىبوون.

۱۷۱- برايانى مكابە Macchabée ھوت كەس بوون لە قەومى بەنى ئيسرائيل كە لە سەردەمى ھكومەتى ئانتىوخوس ئەپىفاندا دەگەل دايكى خۆيان شەھىد بوون. «۱۶۸ى پىش زاین»
 ۱۷۲- ئاوال دوانەى كاستور Castor و پۆل Pallux قارەمانى ئەفسانەيى يونانى قەدىم و كورانى ژووپىتير خودای خودايانن كە چوونە ئاسمان و ئەستىرەكانى «جووتە برا»يان پىك ھىنا. (محەمەد قازى)

۱۷۳- Vios شارىكى ولاتى مانش. (محەمەد قازى)

۱۷۴- Almodovar del Compo شارىكى ولاتى مانش. (محەمەد قازى)

لەمەر ئەو رووداوى لە چياكانى سىرماورنا بەسەر دۆن كيشۆت ھات رووداويك كە وینەى تا ئىستا لەم داستانە راستىيەدا نەھا تووھ

دۆن كيشۆت كاتىك خۆى دەوبارە نالەبارەدا دىت، بەمەيتەرەكەى گوت: «سانكو من ھەمىشە ئەو قەسەيەم بىستووھ كە دەلى چاكە دەگەل عيسانى نانەجىب بەرد لە ئەژنۆى خۆ دانە» من ئەگەر بەقسەى تۆم باوهر كر دبا تووشى ئەو مسيبەتە نەدەبووم: بەلام ئىستا ئىدى كار لە كار ترازاوھ كەوايوو، ئىستا دەبى پشوومان لەسەر خۆ بى و بۆ داھاتوو لەو پىشھاتانە دەرس وەر بگرين. سانكو گوتى: تورك بىم ئەگەر تۆ بۆ داھاتوو پەند وەر بگرى؟ ئىستا كە خۆت ددانى پىدا دىنى كە ئەگەر بەقسەى منت كر دبايە تووشى ئەم گرفتارىيە نەدەھاتىن و كەوايوو لەمەودوا باوهرت بەقسەكانم ھەبى با چىدى تووشى مسيبەتى گەرە و چكۆلە نەبىن. چون رەپ وراست با پىت بلیم كە دەگەل دادگاي سىنت ھيرمانداد تىكەوتن و باسى پالەوانەتى كر دى كارىكى بى جىيە و ئەو پالەوان و مالىوانى سەرگەردان بەپوشىك دانانى. پروام پى بکە من ئىستاش وىزەى گوللەى تىر ئەندازەكانى سىنت ھيرمانداد لە بن گوپى دى.^(۱۷۰) دۆن كيشۆت گوتى سانكو تۆ پياويكى زۆر ترسەنووكى و بۆ ئەوھى بەسەرەرپۆ و كەللە شەقم تى نەگەى و نەلپى گوئى نادەمە رىنوونى و نەسبەتەكانت، ئەوجار دەمەوئ بەقسەى تۆ بکەم و لە عاقىبەتىكى كە ھىندە بووھتە مايەى ترس و ھەترەش چوونى تۆ خۆم بپارىزم. بەلام بەو مەرچە چ بەزىندووىي و چ بەمردووىي بەكەس نەلپى كە دۆن كيشۆت لە رووداوى پر لە مەترسى ترسا و دەرباز بوو، بەلكو بەخاترى ھاوار و پارانەوھ و لالانەوھى من ئەو كارەى كر د. ئەگەر بلى وھى شتىك بلپى درۆت كر دووھ و من ھەر لە ئىستاوھ بۆ ئەو كاتە و ئەو كاتە بۆ ئىستا، قەسەكانى تۆ بەدرۆ دەخەمەوھو ھاوار دەكەم كە تۆ مرۆڤىكى درۆزنى. ئەگەر بىجگە لەوھ شتىك بلپى يا خەيالىك بەكەى دەبىيە درۆزن. ئەوجار پىويست ناكە ھىچ وەلامىك بەدەيەوھ، چون ھەر كە بە زەينمدا بى كە لە مەترسىيەك و بەتايبەتى لەو مەترسىيەى ئىستا ھەلدىم كە بەبۆچوونى خۆم سىبەرىك لە ترس سەرچاوھ گرتوو لەوھ لە خۆم نىشان دەدەم، ھەوھس دەكەم كە

۱۷۰- سىنت ھيرمانداد، ھەر كەسى لەسەر كارى خراب گرتبا دەستبەجى بەگوللە دەيكوشت. (مۆرىس باردۆن)

ئەو دوو موسافیرە ھەر ئەو شەووە گەیشتنە قوولایی چیاکانی سیرامۆرنا و سانکۆ وای بەباش زانی کە ھەر لەوێ بمیننەو و تەنانەت چەند رۆژ یا لانێ کەم تا زەمانیک کە ئازوووقە کەیان بەشی دەکردن لەوێی بەسەر بەرن. لەبەر ئەوە لە نێو دوو رەوہزە بەردی گەورەدا لێی پان بوونەو و جەنگە لێک داری چێوپەمۆ (* دەوری دابوون. بەلام دەستی تەقدیر کە بەپروای دلرەشان و بێ دینان چەرخێ گەردوون بەدلخوازی خۆی ھەلدەسوورین، وای ویستبوو کە ژینیس دۆپاسامۆن یانی ئەو دزە زەبەردەستەش، کە گەورەیی و شیتیی دۆن کیشۆت لە بەندی رزگار کردبوو، لە ترسی مەعموورانی سینت ھیرمانداد دە فکری خۆ حەشاردان لەو چیاپەدا بکەوێ. ھەر وھا ھەمان تەقدیر ویستبووی کە پاسامۆن بەرپۆینی ترس و بەختی خۆی دروست پەنا بەریتە ئەو شوینە کە سانکۆ و دۆن کیشۆت لێی کەوتبوون. ژینیس خۆی تێ نەگەیاندن و لێیان گەرا بەئاسوودەیی لێی بخەون؛ بەلام چون پیاوی شەرپور ھەمیشە ئەمەگ نەناسن و چون ئیحتیاج دەرفەتە کە مرۆف دەکاتە دز و بارودۆخی ئیستایە کە رابردوو لەبیر پیاو دەباتەو، ژینیس دۆپاسامۆن تەماعی دەکەری سانکۆ کرد کە بیدزێ، کاری بەرپۆسینانت نەبوو. چون ئەو کەتە بارگینەیی نە بۆ فرۆشتن و نە بۆ دەگریۆ نان، بەھیچ نەدەزانی. سانکۆ زۆر قوول خەوی لێ کەوتبوو ژینیس کەرەکەیی لێ دزی و تا رۆژھەلات ئەوئەندە دوور کەوتبوووە کە کەس نەیدەتوانی بیگاتی.

کازیوہی بەیان دەرکەوت و ولات رووناک بوووە. بەلام ئەو رووناکییە پەژارەیی خستە دلێ سانکۆی دلۆقان. چون مەیتەر کە دیتی کەری نەماو و خۆی لە دووری ئەو دا چاوی پێ کەوت، وھا بەدەرد و حەسرەتەو دەگریا و دەینالاند کە دۆن کیشۆت بەو دەنگە لە خەو راپەری و گویتی لێ بوو کە بەنالە و گریانەو دەلێ: «ئەیی جەرگە (* لەتەیی خۆم، ئەیی خانەزادەکەم، ئەیی ھاو دەم و ھاویاری و مایەیی دلخوازیی ژن و مندالەکانم، ئەیی سووک کەرەوہی باری قورسی ژیانم و ئەیی مایەیی بەغیلیی جیرانەکانم و سەرەنجام ئەیی دایانی (* شیردەری نیویک لە بوونی من، چون بەو بیست و شەش «ماراودی» یەیی کە لە تۆو دەکەوتە دەست من، نیویک لە پێدوایستیەکانی ژیانم دابین دەبوو! ئاخر بێ تۆ قوری کوئی وەسەر خۆم کەم!» دۆن کیشۆت کە چاوی بەو دادویدادە کەوت و لێی حالێ بوو کەر دزراو، بەباشترین دەلیل و پاساودانەو و نەسیحەت کردنیکی کە عەقل پێی دەشکا، دەستی کرد بەدلاندەوہی سانکۆ و بەلێنی پێی دا لەو پینج جاشکە کەرەیی دە تەویلەیی خۆیدا ھەییەتی سییان بەو. سانکۆ بەبیستنی ئەم وەعدەیی ئەوہون بوووە و فرمیسکی چاوی

ئەسترییەو و دەستی لە گریان و نالین ھەلگرت و لەو پیاوہتیییە کە ئەرباب دەگەلێ دەکرد زۆر سپاسی کرد.

دۆن کیشۆت لەو کاتەوہ کە رووی دەو شاخانە کردبوو چون ئەو شوینەیی لە روانگەیی کیشە و ھەرای پالەوانییەو زۆر بەلاوہ پەسند بوو لە خۆشیان حەجمینی لێ ھەلگیرابوو. ئەو رووداوہ سەیر و سەمەرانی و ھبیر خۆی دیناوە کە لە شوینی ئاوا ئەستەم و دوور لە ئاوی بەسەر پالەوانانی پێشوو ھاتبوون و ئەم خەیاڵ و بیرەوہرییانە و ھای دەخۆیدا نغزۆ دەکردن و شاگەشکەیی دەکردن کە ھەموو شتیکی فرامۆش دەکرد. سانکۆش کە پێی وابوو ئەو شوینە زۆر ئەمینە ھیچ غەمیکی بیجگە لە تیرکردنی زگی خۆی بەو بەرماوہی کە لەکەشیشەکانی کاروان بەغەنیمەتی گرتبوو، نەبوو. ئەو لە حالیکدا کە باری کەرەکەیی لە پشتی خۆی نابوو جاروبارەش شتیکی لە خورجینە کە دەردەکیشا و دەزاری خۆی رادەکرد بەدوای ئەربابدا دەرویشت و ئەوئەندە ئەم رپپۆوانەیی پێ خۆش بوو کە ھیچ گۆنگەل و رووداویکی بەفلسفیک نەدەویست. دەو ساتەدا سانکۆ سەری ھەلگیری و دیتی کە ئەرباب راپوہستاو و خەریکە بەنوویکی نێزە بوخچەیک لە عەززی ھەلگریتەوہ. کاتیک بەغاردان چوو تا ئەگەر پێویست بێ یاریدەیی ئەرباب بەو، دۆن کیشۆت ناز بالنجیک (* و چەمدانکی کە لێک بەستراوون و ھەر دووکیان درابوون و لە حالێ رزین و لەبەریک بلاو بووندا بوون لە عەززی بلند دەکرد. بەلام بەستەکە وھا قورس بوو کە سانکۆ ناچار بوو بەدەست بەرزێ کاتەوہ. ئەرباب دەستووری پێی دا بزانی چەمدان چی تێدایە. سانکۆ دەستبەجێ فرمانی ئەربابی بەجێ ھینا و باوہکو چەمدان بەزنجیر و قفل بەستراو بوو لە کەلینی چەمدانە کەوہ بەھاسانی توانی بزانی شمەکی نێو چەمدان چییە: لە نێو چەمدانە کەدا چوار تۆپ کراس لە پارچەیی زۆر ناسکی ھولەندی و چەند پارچە شتومەکی تر ھەر بەو خاوینی و نایابیە دەبیندران. بیجگە لەوہش دەسروکەیکە چووکەیی دیتەوہ کە مستیکی ئەشرەفی زێر تێدا ھەلگیرابوو. ھەر کە چاوی بەئەشرەفیەکان کەوت ھاواری کرد کە: «شوکر و سپاس بۆ خدای تاک و تەنیا، خدای ھەموو ئاسمانەکان کە ئاخری تووشی کردین بەتووشی رووداویکی نان و ئاودارەوہ. دیسان خولاوہ و ئەوجار دەفتەریکی بیرەوہری، تێدا دیتەوہ کە زۆر بەسەلیقە راکیرابوو، دۆن کیشۆت گوتی دەفتەرە کە بدە بەمن و پوولەکەش بۆ خوت ھەلگیرە. ھەمووی بەخۆت دەبەخشم.» سانکۆ دەستی ئەربابی بەپاسی ئەم لوتف و مەرحەمەتە ماچ کرد. پاشان چەمدانی کردەوہ و پارچەکانی دە خورجینە کەیی خۆی راکرد. دۆن کیشۆت لە دیتینی ئەم رووداوہ، رووی دە سانکۆ کرد و گوتی: «سانکۆ من وای

تی دهگم و هر دهبی نهوش بی، که پښواریکی ری هه تله کردوو و ویستوویه بهو شاخانه دا تی په ری. به لام ریگران سهره ری یان پی گرتوو و کوشتوو یانه و دهبی هر لهو نزیکانهش که زور چوله ژیر خاکیان کردبی. سانکو گوتی: شتی وا نابی، چون نهگه رابا دزهکان نهو پووله یان بهجی نه ده هیشت. دۆن کیشووت گوتی: حهق بهتویه، که و ابو من ناتوانم لیکي ده مه وه که چی رووی داوه. به لام سهبر که، بزائم نه دهفته ره چی تیدایه که شتیک له م رووداوه روون بکاته وه.»

دۆن کیشووت دهفته رکه ی کرده وه و یه که م شتی که چاوی پی کهوت ره شنوو سی غه زه لیک بوو که به خه تیکي خووش نووسرا بووه وه و بو نهوی سانکو گوپی لی بی به دهنگی بلند خویندیی وه: غه زه له که نه وه بوو:

«یا نهوین چاوی دینتی نییه، یا زورتر له نه دانه زالم و دل رهقه.

یا خو سزای من دهگه ل نهو تاوانه ی که داویانه ته پالم و گوره ترین نه شکه نهجم له سهره ناخویندییته وه.

«به لام نهگه نهوینی خودایه هه موو دهرانن و عه قلیش وا حکوم دهکا که خودا نابی زالم بی. نهوی نه شکه نهجه تاله که من دهیچیزم و دهیکیشم و له هه مانکاتا دهشی په رستم به فرمانی کتیه؟»

«نهگه ر بلیم به نه مری تویه نهی «فیلیس» philis هه له م کردوو چون نه م هه موو خراپه یه له و هه موو چاکه یه ناکالیته وه و نه م دۆزه خه له و به ه شته وه به نسیمی من نابی.

«مسوگه ترین مه سه له نهو یه که دهبی بمری، چون بو دهر دیک که سه رچاوه که ی نادیاره دهران دۆزینه وه ته نیا به مؤجزات مه یسه ر دهبی!»

سانکو گوتی: نیمه که له و شیعره شتیک حالی نابین مه گه ر نهو هی که له و «فیل» هی (۱۷۰) که فه رموت سهری که لافه که بدۆزینه وه. دۆن کیشووت پرسى: باسی کام فیل ده که ی؟ سانکو گوتی پیم وایه حه زره تی به ری زتان نیستا باسی فیلتان ده کرد. دۆن کیشووت گوتی

۱۷۰- نه سلی رسته نیسپانیولییه که نهو یه که: له و سه ره به نه که نیشاره ت پی فه رموو که لافه که بدۆزیته وه وه چون به فه ره نسی و نیسپانیایی به «بهن» ده لین «فیل» سیروانتیس ویستوو یه تی به دوو واژه ی فیل و فیلیس کایه بکا و «جنیاسی له فزی - جناس لفظی» بخولقی نی، بویه نیمه ش ده وه رگپرانى فارسیدا به جیگه ی «بهن - نخ» هر فیلمان ده کار کرد. تا لوتفی جنیاسه که بپاریزی ری. (محهمه قازی) منیش له وه رگپرانى کوردییه که دا هر به و مه به سته که ماموستا محهمه قازی باسی کردوو له جیات «بهن» «فیل» م ده کار هی ناوه. (وه رگپری)

من ناوی «فیلیس» م برد که زور وی دهچی ناوی خاتوونیک بی که شاعیر شکایه تی لی بووه و من پیم وایه یا نهو شاعیره زور شاعیر نه بووه یامن باش ده شیعره که ناگه م. سانکو گوتی: چون؟ مه گه ر به ری زتان ده شیعر گوتنیشدا سهر رسته تان هیه؟ دۆن کیشووت گوتی: به لی زور له وه پتر که تو فکری لی ده که یته وه. هر بینا دهفته ری کم شیعرى خو م به تودا بو دۆلسینه دۆتوبۆزۆ به ری کرد، نهو ده م دهرانی که شاعیرم. تو سانکو ده بی نه وه بزانی که هه موو، یا لانی که م زور به ی پاله وانانی رابردوو نا هه نگی سازی گه وره بوون یانی هه م ده موسیقادا سهر رسته یان هه بووه و هه م ده شیعره دا. چون نه م دوو قهریحه یا ناسک سروشتیه له پیداو یستییه کانی ژیانی عاشقانی سه رگه ر دانه. نهو هه ر پاستیه که که ده شیعرى پاله وانانی قه دیمدا پتهوی و تو کمه یی زورتره له ناسک خه یالی وسۆز. سانکو گوتی نه رباب جیگایه کی تریش له و دهفته ره چه یه بخوینه وه، به لکو شتیکي تیدای بی به کارمان بی. دۆن کیشووت دهفته ری هه لداوه و گوتی: نووسراوی ئیره ی په خشانه و رهنگه نامه بی. سانکو پرسى: نامه ی ئاسایی؟ دۆن کیشووت جوابی داوه: له سه ره تا که یه وه مه علوم ه ده بی نامه یه کی دل داری بی. سانکو گوتی زور باشتر، ده جا له جه نابت تکا ده که م بومی بخوینه وه چون من باسی دل داریم زور پی خو شه. دۆن کیشووت گوتی: نهی به سه ر چاوا! و به و جو ره که سانکو ویستبووی، ده ستی کرد به خویندنه وه:

«درو بوونی وعده کانی تو و متمانه یه کی که من به روژه ره شیخی خو م هه مه، من ده به نه شوینیک که له ویوه هه والی مه رگی من ده پیش ناله کانمدا ده کاته گوپی تو. تو نهی بی وه فا، به خاتری پیاو یک رووت لی وه رگپرام که مالی دنیای له من زوره تره به لام به قه دهر من به که لک نییه. نهگه ره زیله ت به مال و سامان داندرا با، من به سه عاده تی که س به غیلیم نه ده هات و بو به ده بختی خو م نه ده گریام. نهو هی جه مالت رستبووی، کاره کانت لی کردمه وه په مؤ! له جوانیترا گوتم تو فریشته ی و به ئاکار ترا زانیم ژنی. نهی تو که ده گه ل من مه یلی به ره نگریت هیه، نارام بگره! خدا بکا کاره ناحه زه کانی میرده که ت هه میشه له ژیر په رده دا بمیندیته وه و تا تو له کاری خو ت په شیمان نه بیته وه و منیش تو له ی خو م له که سیک نه که مه وه که ئیتر مه یل و ناره زووی له دل مده نه ماوه.»

کاتیک دۆن کیشووت له خویندنه وه ی نامه ته واو بوو گوتی: «نه م نامه له شیعره کانیش که متر شتمان فیر دهکا، ته نیا نه وه نده مان بو روون ده کاته وه که نووسه ره که ی عاشقیکی دامای نا هومیده.» پاشان ته واوی دهفته ره که ی هه لداوه و زور شیعر و نامه ی تری تیدا بوون. هیندیک خو ش خه ت و هیندیک باش نه ده خویندرا نه وه. به لام ناوه روکی هه مووان

بیجگه له نالهو هاوار له بی وهفایی و جهفا و باسی مهینهتی و غهم و کهسه و سۆزی دلداری شتیکی تر نه بوو.

له کاتیکیدا دۆن کیشۆت خه ریکی هه لدا نه وهی لاپه ره کانی دهفته ر و سه رنجدان به ناوه رۆکی نووسراوه کانی بوو. سانکۆ هه ر خه ریکی پشکنینی چه مه دان بوو، ناز با لئجه که شی وه پاش نه دا و ئه ویشی پشکنی. چون که شفی ئه شره فیه زی ره کان که له سه د دا نه زۆتر بوون وه های شاگه شگه کردبوو که ده و پشکنینه دا کونیک، ته قه لیک، درزیک نه ما که نه یگه ری و لۆکه و هه ودا یه ک نه ما له به ری هکی هه لئه وه شی نی تا مه با دا شتیکی تی دا مابی و له کیسی بجی و هه ر چه ند بیجگه له و شتانه ی پیشوو شتیکی تری نه دیته وه، به لام سه مای سه ر لیفه و رشانه وه به شه ره تی «فی براس» و کوته ک کاری و زه بری دار و چۆما غی قه تارچی و دزرانی خورجین و رووت کران به ده ست سزاکی شه کان و ته وای ئه و برسیه تی و تینویتی و ماندوویتیانه ی له خزمه ت ئه ربابی میه ره بانی کیشا بووی، هه لالی کرد و ئینسافی دا که ئه رباب به سه رفی نه زه ر کردن له گه نجی که شف کرا و زۆتر له وه ی پیویسته پاداشی دا وه ته وه.

پاله وانی غه مگین رۆخسار زۆری پی خۆش بوو که بزانی خاوه ن چه مه دان کییه و له رووی غه زه ل و نامه ی عاشقانه و کیسه ی زی ر و جلو به رگی جوان و به قیمه ت وای بۆ چوو که کابرای عاشق له چینی ئه شراف بی که له غه در و خه یانه تی گراوییه که ی تیکه لاوی نا هۆمی دی و رۆژه ره شی ها تووه، به لام چون له و شوینه چۆل وهۆل و بی ئاو و شینایییه که سی لی نه بوو که هه واییکی لی وه ده ست بی نی، ناچار لی برا که ئه و بی بجی بیلی و بۆ هه ر شوینیکی که رۆسینانت بجی ئه ویش روو ده وی بکا. هه ر پیشی و ابوو که سه ره نجام له و نیو داروده ون و درودا له دا تووشی به سه ره اتیکی سه ر سۆره ی نه ر ده بی. له و کاتانه دا که ئه و به و خه یالا نه وه ملی ریگای گرتبوو له نا کاو له سه ر ترۆپکی ته په یه ک له رووبه رووی خۆیدا چاوی به پیاو یک که وت که وه ک ئاسکی چالاک له به ردیک بۆ به ردیک و له پۆله ده وه نی کرا بۆ یه کی تر به هه لبه زدا به ز تی ده په ری. وای ها ته به رچا و که نیویک له به ده نی ئه و پیاوه رووته و ریشیکی ره شی ئالۆز و مووی دریز و په ریشانی هه یه و سه ری رووته و که وش و پیلویشی نییه و پی خوا سه. شالواریکی کورت که به روا له ت له ما هووتی زه رد بوو و له چه ند جی درابوو و گوشتی به ده نی نیشان ده دا له به ری دا بوو. هه ر چه ند ئه و پیاوه به تیژیی کاره با به به رچاوی دۆن کیشۆتدا تی په ری بوو، به لام پاله وان به وردی ئه و شتانه ی به بی رگی خۆی ئه سپارد بوو. دۆن کیشۆت زۆری پی خۆش بوو، وه وای ئه و پیاوه بکه وی.

به لام ده قاچ و قولی باریک و لاواری رۆسینانتی رانه ده دیت که به و نیو به رده وداره دا بتوانی به توندی یا به غاردان بره وای. بیجگه له وه ش قاچه کانی به سه روشتی قوله و بۆ خۆشی زۆر سست و وهسته ک(*) بوو. دۆن کیشۆت ده سته بجی که وته ئه و فکره که خاوه ن چه مه دان ده بی هه ر ئه و که سه بی و ده دلی خۆیدا ها ته سه ر ئه و بره وایه که ئه گه ر سا لیکیش بکی شی ده ست هه لئه گری تا ئه و پیاوه ده گری ته وه. له به ر ئه وه فه رمانی به سانکۆدا که لایه کی کیه وه که بگری و بۆ خۆشی به لایه کی تر دا بره وای تا به لکو به م شیویه به بتوانن کابرای گۆرین که وه ک بره و سه ک تی په ری بوو ببیننه وه. سانکۆ گوتی من ناتوانم ئه مری تۆ به جی بینم، چونکه هه ر قه ده میکت لی دوور که ومه وه ترس هه لم ده گری. و هه زار جۆره تا پۆ و ره شکه و پیشکه دینه به رچاوم و ئه و نوکته ش که عه رزم کردی وه ک پی راگه یان دنیکی دا بی که له مه ودا ته نانه ت به قه ده ر به ندی قامکیک له من دوور نه که وییه وه. پاله وانی غه مگین رۆخسار گوتی: من قسه ی تۆم قبو له و خۆشو ه ختم له وه ی تۆ تا ئه و راده یه به نازایه تی من بره وای هه یه و ئه گه ر گیانیشت له له شت بیته ده ره وه سایه ی نازایه تی منت هه ر له سه ر ده می نی. که و ابوو پی به پی یا هه رچونیک ده توانی به دوامدا وه ره و چاوه کانت بکه به چرا. ئیمه ئه و لاپاله ده ور لی ده ده بین تا به لکو ئه و پیاوه که سوور ده زانم خاوه نی ئه و شمه کانه یه، بگری. سانکۆ گوتی: ده جا با شتر ئه وه یه وه وای نه که وین، چون ئه گه ر بیدۆزینه وه و ئه زقه زا خاوه نی پۆله که ش خودی خۆی بی، من ده بی پو له کانی بده مه وه. دوویاتی ده که مه و با شتره بی ئه وه ی به دوای ئه م کاره بی هه ودا نه دا بجین، من ئه و پو لانه به نییه تی خیره وه له لای خۆم را بگرم تا رۆژیک که خاوه نی راستینی خۆی بدۆزینه وه و له وانه شه تا ئه و رۆژه من ئه و پو لانه م خه رج کردی و پاشا له دا نه وه ی مه عافم بکا. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆ له م وا ره دا به هه له چووی. چون ئیمه هه ر که پی مان وای ئه و کابرایه خاوه نی ئه و ماله یه ده بی به شوینی دا بجین و بیده ی نه وه و ئه گه ر به دوایا نه گه ری، ته نیا هه ر ئه و شکه به هیزه که مومکینه ئه و خاوه نی پو له و ماله که بی، ئیمه دو چاری گونا هیک ده کا که وه ک ئه وه وایه سوور بزانی هه ر ئه و خاوه نییه تی. که و ابوو هه وای سانکۆ، له دۆزینه وه ی ئه و نا ره حه ت مه به و بزانه که ئه گه ر بیدۆزینه وه من خۆم له نیگه رانی و نا ره حه تییه کی گه وره رزگارم دی.» پاش گوتی ئه م قسانه، رکیفی هی نا رۆسینانت و سانکۆش به پی پیاده و له حالیکدا پاش دزرانی که ره که ی به ده ست «ژینیس دۆپاسامۆن» باری که ره که ی به پشت خۆیدا ده دا به دوای ئه ربابدا ملی ریگای گرت به ر.

کاتیک ئه و دوو که سه خولیک به ده وری ته پکه که دا سوورانه وه له قه راغ چۆمه لانیکی(*)

که لاکي ئیسترکیان چاو پیکهوت که هیشتا زین و لغاوی پیوه بوو به لام گورک و قه و دال نیوهی به دهنیان خواردبوو، ئەو دیمه نه متمانهیهکی زۆرتری پی دان له وهی که کابرای هه لاتوو دهبی خاوهنی چه مه دان و ئیستر بی: دهوکاته دا که خه ریکی ته ماشای که لاکه ئیستر بوون گوپیان له فیتیه که بوو، فیتیه شوونیک که ره وهی مه ری پی دهگپرانه وه لای یه ک. پاشان له پر چاویان به میگه له بزنی که دهسته چه پی خویان کهوت و به دوا میگه لدا له سه ر کیوی، بزنی له وه پین که پیاوکی به سالدا چوو بوو، وه ده ر کهوت. دۆن کیشۆت به دهنگی بلند بانگی کرد که زوو بیتنه داوینی کیوه که بۆ لای ئەوان. شوانه ش به دهنگی بلند جوابی دوا و لپی پرسین که چۆنه هاتوونه ته ئەم چۆلکه یه که بیجگه له گورگ و بزنی و گیاندارای وه حشی که سی پیدا تی ناپه ری. سانکۆ گوتی ئەگه ره له کیوه که دابگه ری له هه موو شتیکی ئاگادار ده کاته وه. ئەو جار بزنی له وه پین داگه را و که گه هیشه لای دۆن کیشۆت، پی گوت: مه رج ده به ستم که ئیوه خه ریکی ته ماشا کردنی که لاکي ئەو ئیستره بوون که له نیو ئەم دۆله دا توپیوه. راستیه که سی ئەو ئیستره شه ش مانیک ده بی سه قه ت بووه و هه ره له و جیی که دیتووتانه که لاکي کهوتوووه. به لام بلین بزانی ئیوه له م ده ور و به رانه دا خاوه نه که پتان نه دیوه؟ دۆن کیشۆت جوابی داوه: ئیمه تووشی که س نه بووین، ته نیا له م نزیکانه چه مه دانیک و ناز بالنجیکمان دیتووته وه. بزنی له وه پین گوتی: منیش تووشی ئەو چه مه دانه بووم به لام له ترسی ئەوهی مه بادا تووشی ده رده سه رییه که بم و تاوانی دزی و فزیم لی بدن نه هه لم گرته وه و نه لیشی چومه پیش. چون شه پتان هه رامزاده یه کی کۆنه کاره و به ئەنه قه س شتیکی داوپیته پیش پیوا تا لاقی هه لخلیسیکی و که للهی سه ری وه عه رزی که وی، بی ئەوهی بزانی چۆن و له به رچی وای لی هات. سانکۆ گوتی: به لی منیش هه ره ئەوه م ده گوت منیش تووشی ئەو چه مه دانه بووم به لام نه مویست ته نانه ت به مه ودای به رد هاویژیک لپی نزیکی بیه مه وه. من هه ره به و چۆره ی که له وی کهوتبوو به جیم هیشت. چون هه ز نا که م زهنگوله ده ملی سه گ به کم. (۱۷۶) دۆن کیشۆت گوتی: باشه، کابرا بللی بزانی تۆ ده زانی ئەو شتانه هی کی؟ بزنی له وه پین گوتی: ته نیا ده توانم ئەوه تان پی بلیم که نزیکی شه ش مانگ له مه و به ر، لویکی ویچووی جوان چاک و به ژن و بالا جوان به سواریی ئەم ئیستره که ئەوه تا که لاکي له وی کهوتوووه هه ره به و چه مه دانه وه که ئیوه ده لین دیتووتانه ته وه و ده ستان نه کردووته ی، هاته کۆخته ی شوایی ئیمه که سی فرسه خ لیره

۱۷۶- له و سه رده مه دا زهنگوله یان ده ئەستۆی سه گی مه ری ده کرد. تا دزه کان بزانی سه گ له وی هه یه و نه ویترن په لاماری میگه ل بدن. (مۆریس باردۆن)

دوره و لپی پرسین ئەو کویستانه کام شوینی له هه مووی چیرت و ئەسته متره. ئیمه ش هه ره ئەو شوینه ی که ئیستا لپی راوه ستاوین نیشانمان دا. راستیه که شی هه روایه چون ئەگه ره ئیوه نیو فرسه خی تر چوو بانه، پیشتر سه رتان ده ره نه ده کرد و رهنگه نه تان تانیا له و کیوانه وه ده رکه وه نه وه. وه من سه رم سوپماوه، ئیوه چون توانیوتانه تا ئیره ش بین. چونکو هیچ ریگا یا کویره رییه که نایاته ئەم شوینه. خه ریک بووم بۆم ده گپرانه وه، جا که لاوه که ئەو جوابه ی له ئیمه بیست سه ری ئیستره وه رگپرا و به ره و ئەو جیگایه که پیمان نیشان دابوو وه ری کهوت. ئیمه ش مات و سه ر لی ئەستوو بوو له جوان چاکیی ئەو لاوه و ئەو بۆشناغی و کۆک و پۆشته یی و ئەو په له یه ی که کردی، له وی به جی ماین. ئیمه له و رۆژه وه ئەومان نه دیته وه. تا ئەوه ی که چه ند رۆژیک پاش هانتی، تووشی شوونیکي ئیمه ده بی و بی ئەوه ی شتیکی پی بللی تا توانیبووی به مست و پیلقه له شوانه ی ده دا. پاشان ده چپته زگ که ری شوان و هه رچی نان و په نیری که باری که ره که کرابوو هه لی ده گری و وه ک بزنه کیوی تپی ده قووچینی (*) و ده چپته وه نیو (*) پاره ی ئەم جیا سه ختانه. من و چه ند که س له بزنی له وه پینه کان کاتیک له و رووداوه خه به رمان بووه وه وه دوا ی کهوتین و نزیکی به دوو رۆژان ده و لیره وه چر و پرانه دا به دوویه وه بووین و له کۆتایی ئەو گه رانه دا ئاخیری دیتمانه وه که ده بۆشایی کۆلکه ی داره چپوه مۆیه کدا هه لئرووشکاوه و سه ری غه می له سه ر ئەژنۆی خۆی داناوه. که ئیمه ی دیت به گه رمی پیشوازیی لی کردین به لام جلوه رگی به ری هه مووی شه رودر و دم و چاوی وه ها سووتا بووه وه و تیک چوو بوو که به زه حمه ت ناسیمان وه. تا ئەو جیگه ی که هه ره چه ند جلوه رگه که سی به ته وای درابوو، به لام ئیمه له رووی شکل و بیچمیرا تی گه هیشته ی که ئەوه هه ره ئەم که سه یه که ئیمه بۆی ده گه ریین. لاوه که زۆر به ئەده به وه سلای لی کردین، پاشان ده چه ند رسته ی قوله به لام به ده لیل و به لگه به ئیمه ی گوت که له دیتنی ئەو به مجۆره و له و شوینه عه جاییب نه مین چون گونا هانی زۆر وای لی کردوووه بۆ که فاره که یان ئەو کاره بکا. ئیمه تکامان لی کرد، خۆیمان پی بناسینی به لام ملی نه دا، ئەوه شمان پی گوت ئەگه ره نیازی به خۆراک و نازوو خه بوو پیمان بللی له کوئی چاومان پی بکه وی. چون ئیمه ناماده ین به دلخوازی خۆمان ئەوی ده یه وی بۆی دابین بکه ین و ئەگه ره به م شیوه یه ش رازی نییه با خۆی بی و ئەوی ده یه وی له ئیمه ی وه رگری، نه ک به زۆر و به لیدان له شوانه کانمانی بستینی. لاوه که ئەو قسانه و پیشنیاری ئیمه ی زۆر پی باش بوو، زۆرمان لی مه منوون بوو قه ولی دا له مه ودوا بی ئەوه ی نازاری که س بدا خۆی بیتنه لامان و ده ری خودادا شتی لیمان بو. له مه ره شوینی

حاوانه و هشی گوتی که هیچ جیگایه کی تایه تی نییه و درویش له ههر شوئینیک بی دهاوئته وه. ناخریه که ی پاش ئه وه موو پرسیار و جوابانه وه های له بانگیدا (*) ئیمهش - که گوئیمان له و شیوه نه بوو - ئه گهر نه گریاباين دهبوایه بلین له بهرد دروست کراوین! بۆ کهسه و پهژاره ی ئیمه ههر ئه وهنده بهس بوو وهبیر خوئمانی بئینیه وه پوژی هه وه لئ خوئمان دیتبوو و ئیستا خوئمان دهدیت، چون ههر وهک گوتم ئه و جحیلکی نه جیب و له بهردلان و وچوو بوو و ئیمه به هه موو دیهاتیکه ری خوئمانه وه له شیوه ی قسه کردنی به پوژی و جی و به ئه ده بانیه وه لیمان حالی بوو بوو که بنه ماله یه کی ماقوول و زویش باش که و ره کراوه. له روخساری و له نیوچاوانیدا شوئینه واری نه جیبی و ره سه نایه تی وه ها دهره وشاوه که ئیمه ی دیهاتیش تئی گه شتتبووین. به لئ جا عه رزتان بکه م. ئه و کوپه نازداره دهدیت له حالیکدا گهرمی قسه کردنه، له پر بیدهنگ دهبوو، که لیمه یه کی نه ده گوت و چاوی ده عه رزی دهبی. ئیمهش هه موو سه رلئ شتیاو، ده ست و پئی خوئمان لی ون بوو بوو که ئه م دانیشتنه ناخری به کوئ دهگا و دلشمان زوژی بۆ ده سووتا، دهره ستیدا چون لاهوکه جاروبار چاوی ده کرده وه و ئه و جار چاوی ده قووچانده وه یا بی ئه وه ی بیتروو کئینی دهنوخته یه کی عه رزی دهبی. پاشان نیقچاوانی تیک دهنه و گرژ دهبوو. ئیمه به ئاسانی لیمان روون بوو که تووشی شیتی هاتوو. زوژی نه کئیشا که خوئی نیشانی دا که ئیمه به هه له نه چووین. چون له ناکاو له و جیگایه ی که لئی راکشابوو به غه زه به وه هه ستا و وهک پلنگ خوئی به یه کی که له برادرانی ئیمه دا دا که له نزیک دانیشتبوو که ئه گهر به دادی نه گه بیاین و له بهر دهستی نه مانه ی نا با دهر به لئیدان و گاز لیگرتن شپه رزه ی دهر کرد. ده گه ل ئه و لئیدان و کوتانهش په ی تا په ی تا ده یگوت: « ناخ، ئه ی فیرنانی Fernand خائین، ئیره یه، به لئ ههر ئیره یه که ده بی تو به سزای ئه و غه در و خه یانه ته ی به منت کرد بگه ی. من به و ده ستانه ی خو م دلت که سه رچاوه و مه کوئی خه یانت و ناپیاوییه له سینگت دهره کئیشم!» زور قسه ی دیشی کرد که هه مووی ههر ده گه ل ئه م فیرنان ناوه بوو، هه مووشی قسه ی سووک و جنیو بوون. به لئ ئیمه به هه زار زه حمه ت هاوایی خوئمان رزگار کرد و ئه ویش بی ئه وی قسه یه ک بکا وها به هه شتاو دهر په ری و هه لات که تو زمان نه شکاندو و نه مان توانی بیگرینه وه. ئیمه ومان مه زنده کرد که ئه و لاهو جاروبار شیتی دهستی پئی دها و ده بی که سیک به ناوی فیرنان به لایه کی وای به سه ر هینابی که ئه وی خستوو ته ئه م حال و پوژی و ئه و گومانه ی ئیمه کاتیک بوو به راستی که چند جاری تریش به زبانی خویش یا به زوژی هاته وه لیمان بۆ نان و پیخوژ و ئازوو قه. ئه و کاتانه ی شیتیه که ی دهر گری هه رچی

شوانه کان به مەیلی خوئیان و به خوئشیه وه بۆی ده بهن ئه و نایه وئ و به زوژی مست و پتلاقه و لئیدان وه ریده گری. کاتیکیش ژیره و عه قلی له سه ر خوئیه تی به ئه ده ب دهر پئی خودا دا داوای شتیک دهکا. کاتیک شتیکیش وه رده گری، زور دۆستانه سپاسمان دهکا و ده ست دهکا به گریان.» بزن له وه پین پاشان درێژه ی به قسه کانی دا که ئه ی به ریزان، راستیه که ی من و چوار کهس له شوانه کان که دوانیان شوانی خوئمن و دووه که ی تریش له دۆستانی خوئمن، ته مامان ئه وه یه و داوی کهوین و له ههر جیگایه ک هه یه بیدوژینه وه و که دیتیشمانه وه به زوژی بی و به خوئشی بی بیبه نییه شاری «ئالمو دووار» که له حه وت فه رسه نگی ئیره یه و له وئ ئه گهر بزاین چا ده بیته وه دهرمانی بکه ی. یا لانی که م کاتیک چاک بووه وه و ئه گهر خزم و قه ومیکی هه بی له و وه زع و له و به ده ختییه ی تیدایه ناگاداریان بکه ینه وه. ئه وه بوو، ئه ی به ریزینه ئه وه ی ده جوا بی پرسیار ی ئبو ده ا ده توانم عه رزتان بکه م. ئه وه ش یه قینه ئه و شتانه ی که ئیوه دیتو تانه ته وه هی ئه و کابرایه یه که به چاوی خوئتان دیتو تانه به توندی به لاتاندا تی په ریوه»

دۆن کیشۆت که دهره ستیدا بۆ بزن له وه رینی باس کردبوو که چون ئه و پیاوه ی له کاتی هه لاتن به نیو درک و دالی ئه و شاخانه دا دیتوو، له بیستنی ئه و به سه ر هاته سه ری سوپا و چون ههستی به وه دهر کرد که به ناسین و زانینی ناو و نیشانی ئه و دیتوانه چاره ره شه زوژتر عه لاقه ی په یدا کردوو، ده شوین گرتنی فکری هه وه لئیدا لی برا که ته وای ئه و شاخانه بگه ری و هه موو غار و ئه شکه وت و ئه شکونی ئه و مه لبه نده بخولیته وه و ده ست هه لنه گری تا ده ی دوژیته وه. به لام ته قیدر به ته دبیری ئه وی نه کرد و ههر له و کاتدا له ناکاو له ترۆکی شاخیکی لای سه رووی ئه واندان ئه و لاهوی که ئه و ده یویست بر وا به شوئینیدا بگه ری سه رو که لله ی وه در که وت. لاهاته به ره وه و له بن لئویدا شتیک زه مزه مه دهر کرد که له نیزیکه شه وه کهس لئی حالی نه دهبوو. لاهوکه هاته به ره وه، جلوه رگه که ی ههر ئه وه بوو که ده پئیدا باسی لی کرا. ته نیا کاتیک نزیکتر بووه وه دۆن کیشۆت دیتی که کوله نه یه کی (*) کۆن و شروئی به شانیدا داوه که له پیستی ناسکه و بۆنی میشک و عه نبه ری لی دئ و له وه پرا بۆی روون بووه، که ئه وه ناتوانی له بنه ماله یه کی خواریو بی. لاهوکه گه یشته ئاستی ئه وان به ده نگیکی وشک و توند به لام به نه زاکه ته وه سلای کرد. دۆن کیشۆتیش هه روا به ئه ده ب و ریزه وه سلای لی کرد و له ئه سپه که ی دابه زی و ده نامیزی خوئی گرت و چند ده قیه یه ک وه های به خوئیه وه گووشی که ده نگوت چند ساله ناشنای په کترین. لاهوکه که ئیمه ده توانین «جل شری په ریشان حال» ی نیو بینین - ههر وهک ناوی دۆن کیشۆتمان

ناوه پالەوانی غەمگین روخسار – پاش ئەوهی ماوهیهک دەباوێشی دۆن کیشۆتدا مایهوه، پالەوانی هیندیك كشاندهوه و دەستی لهسەر شانی دانا وەك شتیکی بیهوئ بێناسیتەوه وه یا رهنگه لهوهزغ و قیافه و چهك و شمهكهكانی بهههمان ئەندازه سهرسورماو بوو كه دۆن كیشۆت له دیتنی ئەو بهو حالهوه، خیرهخیره و بهچاوی زهقهوه تیی فكري، سهرهنجام یهكهه كهسێك كه پاش ئەو تیک فكرينه هاته گو، «جل شر» بوو كه قسهكانی دهبهشی دوايیدا دهبینین.

ئەو جیگه‌ی كه داستانی «سیرامۆرنا» درێژه‌ی ههیه

دهگێرپه‌وه كه دۆن كیشۆت به‌وردی و سه‌رنجی زۆره‌وه گوئی بو قسه‌كانی پالەوانی لیقه‌وماوی كۆیستان راگرتبوو. لاهه‌كه درێژه‌ی به‌قسه‌كانی دا و ئاوا‌ی به‌دۆن كیشۆت گوت: «دیاره قوربان من ئیوه نانا سم، به‌لام هه‌ركه‌س كه هه‌ن له‌وه‌موو لوتف و گه‌وره‌یی و نه‌زاکه‌ته‌ی كه ده‌گه‌ل منی ده‌كه‌ن سپاس ده‌كه‌م و دلم ده‌یه‌ویست كه به‌شپوه‌یه‌ك بێجگه‌ له‌ عه‌رزى ئیراده‌ت و نیاز پاکی، بمتوانیایه‌ قه‌ره‌بووی لوتف و خۆشه‌ویستیان بکه‌مه‌وه، به‌لام به‌ختی نامباره‌ك بو پێزگرتن له ئیوه بێجگه‌ له نیازپاکی هه‌چی پێ نه‌داوم. دۆن كیشۆت گوتی: نییه‌تی من ته‌نیا ئەوه‌یه خزمه‌تیک به‌تۆ بکه‌م، تا ئەو راده‌یه كه ته‌مام بوو، ته‌واوی ئەو کێوانه‌ بگه‌رێم و تا نه‌تبینمه‌وه ده‌سه‌بردار نه‌بم و لیت بپرسم بو ئەو ده‌رده‌ سه‌یره‌ی كه ژيان‌ت نیشان ده‌دا، تووشی هاتووی، ده‌رمانیکیش هه‌یه یا نییه‌؟ و ئەگه‌ر ده‌رمانیک هه‌بێ به‌هه‌موو توانامه‌وه خه‌ریکی وه‌ده‌سته‌پێنایی بم و ئەگه‌ر ده‌رده‌كه‌ت له‌وه‌ده‌رده‌ قورسانه‌یه‌ كه هه‌چ چاره‌سه‌رییه‌کی ناكری ده‌مه‌وئ لانی كه‌م فرمیسکه‌كانم تیکه‌لاوی نا‌له‌ و هاواره‌كانت بکه‌م و كیشانی ئەو ده‌رده‌ت هیندیك لى سووك بکه‌م، چون گووتویان:

هاوده‌ردت كه‌ بوو غه‌می دلى خۆت له‌ لای هه‌ل‌رێژه

غه‌م له‌ دلت ده‌با، بى شك و گومان، ئەو وتووێژه

كه‌ وابوو ئەه‌ی به‌رێز، ئەگه‌ر خه‌رخوازیی من پێی ده‌وه‌شیته‌وه‌ كه‌ تۆ به‌پاداشی ئەو نه‌جابه‌ت بنۆینی، سویندم به‌وه‌ نه‌جابه‌ته‌ كه‌ له‌ نیۆ چاوانتا ره‌نگی داوه‌ته‌وه‌ و سویندم به‌وه‌ی كه‌ له‌ دنیا‌دا زۆرت‌ر له‌ هه‌مووش خۆشت ویستوو‌ه یا خۆشت ده‌وئ به‌من بلئ تو كیى چ شتیك بووته‌ هه‌وئ ئەوه‌ كه‌ له‌وه‌ شوینه‌ چۆل وه‌ولانه‌دا وه‌ك درنده‌ بژی و ده‌گه‌ل مردن ده‌ست به‌گه‌ریان بى و به‌شپوه‌یه‌ك بژی كه‌ وه‌ك له‌ رواله‌تی بوونتانه‌وه‌ دیاره‌ ده‌گه‌ل شان و حورمه‌تی تۆ یه‌ك ناگره‌نه‌وه‌؟ پاشان دۆن كیشۆت ئاوا‌ی درێژه‌ پێ دا: من باوه‌كوو گونا‌ه‌كارێکی بى كه‌لكم، به‌ئایینی پالەوانی كه‌ فه‌رمانم پێ دراوه‌ و به‌شوغلئ پالەوانی سه‌رگه‌ردان قه‌سه‌م كه‌ ئەگه‌ر به‌رێزتان رازی بن حاجه‌تی ئیوه‌ پیک بێنم من به‌هه‌موو توانا و گیان بازی خۆمه‌وه‌، خزمه‌ت ده‌كه‌م و ئەگه‌ر ده‌رمانیک هه‌بێ كه‌ ده‌ردت چاره‌سه‌ر بكا،

بۆتی دینم و دهنه ههروهک به لێنیم پێ دای دهگهلت دهگریم و باری غهمانت لێ سووک دهکهم»

پالهوانی جهنگه ل که نهو قسانه ی پالهوانی غه مگین روخساری بیست، هیچ کاریکی نه دهکرد و زهق زهق تیی رامابوو و سهراپای ههیکه لی به سه رنجوه چاو لێ دهکرد و کاتیک تیری ته ماشا کرد گوتی: «مه حزی رهزای خودا نه گهر هیچ له گورێ دا ههیه شتیکم بدهنی بیخۆم و کاتیک خوار دنیکم خوارد به پاسی خو شه ویستی و چاکه په کی که دهگه لیم دهکهن هه رچی بلین دهیکهم و ده لیم. ده سته به جی سانکۆ له خورجین و بز له وه پرین له لینگه باری خۆی هیندیکیان خۆراکی که بۆ تیر کردنی لاو بهشی دهکرد، دهر هینا. لاو به هه رمه وهک نه دیوبدی دهستی کرد به خواردن که هیشتا پارووه که ی قووت نه دهدا یه کی تری رهزگ زاری دهنه و دیار بوو پارووهکانی به نه جوورای قووت دهدا. تا کاتیک نهو خه ریکی خواردن بوو، هه چکه سه سه یه کی نه کرد، به لام هه رکه خوار دنه که ی ته و او کرد ئیشاره ی به هه مووان دا که وه دوا ی که ون و نهوانی بۆ مێرگینکی سه وز برد که که وتبووه پشت ره وه زه به ردیک هه ر له و نزیکانه. پاش نه وه ی گه یشتنه مێرگه که، لاو له سه ر چیمه ن دانیشته و نهوانی تریش هه ر به مجۆره یان کرد. هه موو کر و مات چاویان له زاری «شرپۆش» بوو نه ویش پاش نه وه ی جیتی خۆی خو شه کرد گوتی: نه ی به ریزان نه گهر ده تانه وێ من به سه رهاتی خو متمان به کورتی پێ بلیم، ده بی به لێنیم پێ بدهن به هه یچ پرسیار و به هه یچ جوو لانه وه یه ک هه ودا ی داستانی پر له په ژاره ی من نه پسین. ده گه ل وا بکه ن داستانه که ش له وێ دهر پیتته وه.» نه م سه ره تاهه ی پالهوانی «شرپۆش»، دۆن کیشۆتی خسته وه یادی داستانی که مه یته ره که ی بۆی نه قل کردبوو و به هۆی نه ژمار دنی بز نه گه لیک که له چۆمی په ریبوونه وه نه تاه و او مابووه وه. له و ساته دا «شرپۆش» درێژه ی به قسه کهانی دا: «ده به رچا وگرتنی نه م تیبینی به بۆ نه وه یه که من ده مه وێ ژۆر به په له به سه ر داستانی نامرادی به کهانی خو مدا تی په رم چون وه بێر هینانه وه ی بیره وه ریه به کهانم بێجگه له وه ی به ده به ختی تازهم بۆ پیک دینی، فایده یه کی تری نییه. که و ابوو هه رچی که مته ر پرسیارم لێ بکه ن ژووتر له با سکردنیان پرگاریم دێ. به لام له با س کردنی هه یچ نوکته یه که که بزانه هه سته زیتی و کون پشکنی ئیوه رازی دهکا خو ناپارێزم.» دۆن کیشۆت له لایه ن هه مووانه وه به لێنی دا که قسه کهانی هه لنه برێ و نه ویش به پالپشتی نهو به لێنه دهستی پێ کرد.

«ناوی من «کار دینیو» cardenio یه و له شار یکی گه وره ی نه ندلۆس له دایک بووم. بنه ماله ی من له نه جیب زاده کانه و دایک و با به ده وله مه ندن و به ده به ختی من نه وه نده

گه وره یه که دایک و با به حال م ده گرین و خز مه کهانم له دهر دم حالین. به لام به هه موو مال و سامانی خو یانه وه ناتوانن دهر دم دهر مان که ن، چون بۆ دهر مانی نهو دهر ده خودا داییه انه هه یچ سامان و سه ره وتیک به کار نایه. هه ر له و ناوچه یه ی ئیمه خودای گه وره فریشته یه کی خو لقا ندبوو که خودای نهوین هه موو باشی و جوانی و که مالاتیکی که من ده مه ویست ده وئا فهریده یه دا دای نابوو. به لێ جوانیه که ی «لووسیند» Luscinde که بنه ماله که ی له ی من په سه نتر و به خته وه رتر بوون، به مجۆره بوو. به لام وه فایه کی که بتوانی شایسته ی هه ست و خو شه ویستی من بۆ ده ودا نه بوو. من نه م لووسینده م له سه ره تاه ی لا وه تیه مه وه خو شه ده ویست و ده مه په رست. نه ویش هه ر به و پاکی و وه فادا ریه وه منی خو شه ده ویست. دایک و با به مان به و نه ویندا ریه یان زانی بوو، به لام لیمان تووره نه بوون چون ده یان زانی دلدا ریه ی ئیمه له مندالی به دوا وه درێژی هه بووه. بێگومان سه ره نجامه که ی پینگ گه یشتن و زه ما وه ند ده بی و نه وه ش کاریک بوو که مه ی سه ر کردنی ژۆر ئاسان بوو چونکه هه ر دووک بنه ماله له باری په سه نایه تی و سه روه ت و سامانه وه دهر ده یه که دا بووین. دهر استیدا دلدا ریه ی به چوونه سه ری ته مه نمان ده چووه سه ر و گه شه ی ده کرد و باوکی لووسیند به پیتی دا بو نه ریتی ئاسایی و به چا و لیکه ریه ی دایک و با بی تیه سه (١٧٧) که داستانی دلدا ریه ی نهو له لایه ن شاعیرانه وه ژۆر جار کرانه ته هۆنرا وه، پیتی وابوو که ده بی دهر گای مالی خو ی به سه ر مندا قه پات بکا. نه م مه نعی دیداره ژۆر تر له جار ان تاسه ی دیداری له ئیمه دا توند تر و ناگری نه وینمانی گرگرتووتر ده کرد: چون هه ر چه ند توانی زبانی ئیمه به سه تی به لام نه ی توانی قه له می ئیمه بشکینی و قه له میش جوانتر له زبان ده توانی هه ست و خو شه ویستی به یان بکا. چونکه بوونی دل به ر نه غله ب کۆله که ی تۆکمه ترین ئیراده و خو راکری ده خاته له رزه و جه سه ورتترین زبان لال ده کا. ئاخ خودا وه ندا! ... چ نامه گه لیک که من بۆ نه وم نووسی و چ جواب گه لیککی پاک و پر له نهوین که له وم پتی گه یشتته وه. چه ند م شیعر و چه ند م غه زل ده نه وینی نه ودا هۆنده وه و ده واندا سو زنی دهر وونم هه لپشت! تاسه ی نهوین و هه یه جانی دل و بیره وه ریه به کهانم کرده نا و اخنی شیعره کهانم. سه ره نجام کاتیک خو م

١٧٧- داستانی نهوینی ناگرینی تیه سه Thisbé ده گه ل بیرام، لوی بابیلی ناوه رۆکی کتی بی «ئۆیود» ه. ده لاین شیریکی م هیرشی کرده سه ر تیه سه. کچۆله ی تر ساو له تر سی گیانی خو ی هه لات و روو پۆش و چار شیوی لێ که وته عه رزی. بیرام روو پۆشه که ی ناسیه وه و پیتی وابوو مردووه و له تاوان خو ی کوشت. تیه سه گه راره و که دیتی بیرام مردووه، نه ویش خو ی کوشت. (مه مه قازی)

دهدریای ناھومییدی و رۆژە پەشیدا دیتەووە و ھەستم کرد که گیانم له ناگری دووریی لووسیند وەک مۆم دەتۆیتەووە. لای برام ئازا بم و بۆ وەرگرتنی ئەو خەلاتەیی که شایستەیی ئەوینی من بوو، بەرەسمی بنێرمە سەری و خوازبێنی له باوکی بکەم. بەلای ئەو کارەم کرد. ئەو دەجواب دا گوتی که له نییەتی پاکی من بۆ ئەوێ دەمەوێ بەزەماوێند دەگەڵ کچەکەیی، ھەم ئەو و ھەم خۆم بەشانازی بگەیهنم ئاگادارە، بەلام چون باوکم ھێشتا زیندوووە و له گۆرێ دایە، حەق وایە ئەو خوازبێنییە له لایەن ئەووەوە بکری چون ئەگەر ئەو رازی نەبێ و ئەو زەماوێندەیی بەدڵ نەبێ لووسیند کچیک نییە که ئاوا مێرد بکا و بەنھێنی بێتە ھاوسەری کەسێک. چون بەرای من ئەو راستی دەکرد. له نیاز پاکی ئەو سپاسم کرد و ھیوادار بووم باوکم ھەرکات پێی بلێم رازی دەبێ.

«من بەو ھیواییەووە ھەر ئەو دەم چووومە خزمەت باوکم تا مەبەستی خۆمی پێی رابگەیهنم. بەلام له کاتەدا که چووومە خزمەتی تا مەبەستی خۆمی دەگەڵ باس بکەم دیتم نامەییەکی سەر ئاوالەیی بەدەستەوویە و پێش ئەوێ شتییک بلێم نامەکەیی دایە دەستم و گوتی: «کار دینیۆ، لهو نامەییەدا تێ دەگەیی که دووک ریکاردۆ Ledue Recardo خێر و بەختەوهریی تویی دەوێ.» دووک ریکاردۆ ھەر وەک ئیو دەبێ بزانی یەکیک له گەرە پیاوانی ئەسپانیایە که مەک و زەویوزارەکانی له جوانترین بەشی ئەندلۆسی خواروودا ھەلکەوتوووە. نامەکەم وەرگرت و خویندەووە و له شیووی رستە و بەیانی نامەکەرا بۆم روون بوووەو که بۆ باوکم مومکین نییە بتوانی لهو داخووزییەیی دەنامەکەدا لێی کراوہ سەرپێچی بکا. دووک له باوکمی ویستبوو تا بێ درەنگ من بنێریتە ئەو شوینەیی ئەو لێیە و نه تنیا کارگوزار بەلکو بېمە ھاو دەم و ھاو پێی کورە گەرەکەشی و بەلێنی دابوو له پاداشی ئەو کارەدا و بەپێی حورمەت و ریزییک که بۆ منی دادەنێ پۆست و پلەوپایەییەکی باشم بۆ دابین بکا. «زبانم له خویندەووی نامەکە له گو کەوت بەتایبەتی کاتیک گویم لای بوو باوکم دەلی: «کار دینیۆ تۆ بەنجامدانی فەرمانی دووک دەبێ تا دوو رۆژی تر وەرێ کەوێ و شوکری خودای بکە که رێگایەکی له رووتدا کردووەتەووە تا بەو پلەوپایەیی که تۆ شایانی بگەیی.» و ھیندیکی تریشی رینوینی و نەسیحەت کردم که خۆتان دەزانی باوکان له کاتی وادا دەیکەن. کاتی رۆشنتم گەیشت. شەویک پیشتر دەگەڵ لووسیند قسەم کرد و مەسەلەکەم پێی گوتبوو. ھەر وەھا باوکی لووسیندیشم ئاگادار کرد بوووەو و تکام لای کرد تا ماوہییەکی تر لەسەر قەولی خۆی راوہستی و ھەر جۆرە بریاریک لەمەر کچەکەیی تا زەمانیک بۆم روون بێتەووە، دووکی ریکاردۆ چ کاریکی بەمن ھەییە رابگری. ئەو بەلێنی پێی دام و لووسیندیش

بەھەزار سویند و فرمیسک و لالانەووە و گریانەووە ئەم بەلێنییەیی دووپات کردووە. سەرەنجام من چووومە خزمەت دووک ریکاردۆ. که زۆر بەگەر می وەرگریتم بەجۆریک که ھەموو دەست و پێوھند و کەسانی مالاکەیی بەغیلییان پێی دەبردم، چون لوتف و مەرھەمەتی دووکیان دەگەڵ من بەزانی خۆیان دەزانی، بەلام ئەوێ که زۆر له ھاتنی من خۆشحال بوو کوری دووھمی دووک، بەناوی «دۆن فیرنان» بوو که جھیلکی جوان و ئاداب زان و ئازادە و ھەوہس باز بوو. ئەو جھیلە ئەوھندی خۆش دەویستم که پێوھندییەکەمان ھەمووانی خستە ئیراد گرتن و پرتەبووێلە کردن، بێگومان کورە گەرەیی دووکیش منی خۆش دەویست و بەلوتف و ریز گرتنەووە، رەفتاری دەگەڵ دەکردم، بەلام سەفا و نزیککی و خۆشەویستی دۆن فیرنانی نەبوو.

«بەلای جا بەحوکمی ئەوێ که دەنیو دۆستانی یەکدەل و یەک گیاندا رازییک دەگۆریدا نییە و بێجگە لەوہش نزیککی من و دۆن فیرنان گەیشتبووہ پلەیی یەکرەنگی و رازداری و ھیچ شتییکمان لیک نەدەشاردووە، ھەموو رازیکی خۆی له لام باس دەکرد. لهوانە رازی دلدارییەکی بەلامەوہ دەرخت. کچە وەرزیکی له رەعیەتەکانی باوکی خۆش دەویست که زۆریش دەوڵەمەند بوون و ئەو کچە ئەوھندە جوان و زیرەک و عاقل بوو که ئەوانەیی دەیانناسی نەیان دەزانی کامە سیفەتی جوانیی ئەو باس بکەن. کۆبوونەووی ئەو ھەموو سیفەتە باشانە دەو کیزە لەبارە دیتایییەدا وەھا ناگری مەیل و تاسەیی دۆن فیرنانی بەرز کردبووہو، بەلام چون بەھیچ رێگایەکدا دەستی پێی رانەدەگەیشت بۆ وەدەستھێنانی دلای ئەو، لای برا که بەلێنی زەماوھندی پێی بدا. بەحوکمی لوتفیککی که دەگەڵ منی بوو بەئەرکی خۆم دەزانی که بەدەلیل و ھینانەووی بەلگە و شاھیدی زۆر که لەبیرم بوون، پێش بەو خەیاڵەیی ئەو بگرم. کاتیک دیتم قسەیی من کاری تێ ناکا لای برام که باسەکە بەگوینی باوکی بگەیهنم، بەلام دۆن فیرنان لاویکی زرنگ و فیلەزان بوو. پێی زانی که من ئەو کارە دەکەم چون دەزانی کارگوزاریکی وەک من و ھەفادار ناتوانی کاریکی ئاوا که دزایەتی دەگەڵ پلەوپایە و ریز و حورمەتی دووک ھەبوو، بشاریتەووە. بۆ ئەوێ ھەلمفریۆینی گوتی: عیلاحم ئەوہیە بۆ ئەوێ ئەوینی ئەو کچە وەرزیترەم لەسەر بکەوێ، چەند مانگیک خۆم ون بکەم. وای دانا من و ئەو بەبیانوی کرینی ئەسپ له دووک ئیجازە وەرگری و بچینە لای باوکی من که له شارەکەیی ئەو باشترین ئەسپی دنیا پەرورە دەکری. کاتیک ئەو قسانەم بیست بەدەندانی خۆشەویستی گراوی یەکەم ھەمووم تەسدیق کرد. دیارە ھەر پێشنیاریکی لهو خراپتریشم وەک باشترین پێشنیار قبول دەکرد. چون ھەرچی بێ، لهو فرسەتەدا چاوم

بهیاری نازهنینی خۆم لووسیند دهکتهوتوه. من بهو فکروه هانم دا رانهوستی و ههرچی زووتر ئەو کاره ئەنجام بدا و پیم گوت که دوور کهوتنهوه توندترین ههست و سۆزهکانیش سارد دهکاتهوه. بهلام وهک پاشان بۆم دهکوت دۆن فیرنان کاتیک ئەو پیتشیارهه بهمن کرد، بهبیانوی بهئینی زهماوند و مارهکردن دسدزیژی دهکاته سهر نامووسی کچهکه و ئیستا له ترسی ئەوهی مهبادا باوکی لهو تاوانه بهخه بهر بیتهوه و ئاگری توورهبییهکهی بلیسهه بهرز بیتهوه، دهیویست که لک لهدهرفهت وهربرگی و پیش ئەوهی دهنگۆی ئەو شهزمازای و ریسوایی بهتینتهوه، برواته جیگایهکی دوور و ئەمین. چون ئەوین بهلای زۆریک له لاوانهوه ناوی پیرۆزی ئەوینی پیوه نییه و تهنیا ههوهسیکی تی په ره که ئامانجهکهی رازی کردنی ههستی شههوت و ههوسه و ههرکه ئەو تاسهیان دامرکا ئاگری ئەوینیش خامۆش دهبی، له حالیکدا دهئوینی بهراستیدا شتی وا نایاته پیش. ههرکه دۆن فیرنان ئاگری ههوهسی خۆی بهکچهکه دامرکاند، خۆشهویستییهکهی سارد بووهوه و ئاگری ئەوینهکهی ورده ورده کز و خامۆش بوو. ئەگهر دهپیشدا له بهر پابهندی بهخۆشهویستی کچهکه لهو شاره دوور نه دهکتهوتوه، ئیستا بۆیه ههلههات که وهعد و بهیمان بشکینی و بهئینیهکانی بخاته پشتگۆی. دووک ئیزنی سهفهری پی دا و منیشی کرده مهعمور دهگهلی برۆم. ههر دووکمان گهیشته شاری زیدی من و باوکم ئەو جوهری شانی ههلی دهگرت پهزیرایی لی کرد. من زۆر زوو چاوم بهلووسیند کهوت و ئاوری ئەوینم بی ئەوهی له کلپهه کهم بوویتهوه بهو دیداره توندتر و گرگرتووتر بوو. له بهختی رهش راز و نهینی دلداریی خۆم دهگهلی دۆن فیرنان باس کرد. چون پیم وابوو دابونه ریتی دۆستایهتی دهلی نابی هیچ شتییک لهو بشارمهوه. من له سهز نازداری و جوانی و هۆش و زانایی لووسیند ئەوهنده رویشتم که ئەو ههموو پهسن و پی ههلاگوتنه ئەوی وههوهس خست که چاوی پیی بکهوی و خاوهنی ئەو ههموو سیفهته باش و جوانی و جهماله بناسی. نیوچاوان رهشیم وای کرد که بهقسهه بکهم تا ئەوهی که شهویک دهرووناکایی مۆمیکدا و له پشت پهنجهریهکهوه که من و لووسیند پیکهوه قسهمان دهکرد ئەوم بهدۆن فیرنان نیشان دا. ئەو گراویی منی دیت و تهواری جوان و نازدارانی دنیا ی له بهر چا کهوت. ئەو لاه بهیه کجار دیت عاشق و گرفتار و شیت و شهیدا بوو. لال بوویو قسهه بۆ نهدههات و سهزهنجانم وهک بۆتان دهگیرمهوه زۆر سهخت دلای پی دۆراند. دهستی تهقدیر بۆ گهشاندنهوهی زۆرتری ئاگری ئەوینی دۆن فیرنان، که له منی دهشاردهوه و بیجگه خودا لای کهسی ئاشکرا نه دهکرد، رۆژییک نامهیهکی بهدهستی گهیاند که لووسیند بۆ منی نووسیوو و لئی

ویستبووم بچه خوازبینی بۆ لای باوکی. ئەو نامه ئەونده جوان و بهئهدب و زهریف و عاقلانه و نازدارانه نووسرابوو که دۆن فیرنان کاتیک خویندبوویهوه هاتبووه سهز ئەم باوه ره که تهواری جوانی و سههت سووکی و عهقل و زانایی ژنای دنیا ههمووی دهویدا کهوتوهته سهزیهک و «ئهی جوانان ههموو لایانه بهتهنیا ههیه لای»^(۱۷۸) ئەوه خۆی راستیهکه و من ئیستا دانی پیدا دینم که وهختیک دۆن فیرنان ئەو ههموو تهعریف و پی ههلاگوتن و باس و خواسهه له مهز لووسیند دههینا گۆری، پی گرژ دهبووم و کهم کهم لئی دردۆنگ دهبووم و باوهرم پی نهدهما. ده راستیدا دۆن فیرنان لهههر ههلیکدا تهنیا باسی لووسیندی دهکرد و ئەگهر باسی شتیکی تریش کرابا، قسهکانی با دهداوه سهر لووسیند، ههر چهند هیچ پیوندیهکی بهباسه کهوه نهبا. ئەم وهزعه دردۆنگی و ههسوودی له دلای مندا پیک دینا. ئەوهش نهک له بهر ئەوه که من له وهفاداری و شهراههتی لووسیند بهشک و گومان بم بهلکو له تهقدیر و رایهلهی ئەو داوانهه له سهز رینگام پانی دهکردهوه دهرسام. دۆن فیرنان ههیشه تی دهکۆشا نامهکانی من بۆ لووسیند و جوابهکانی ئەو بۆ من بخوینتهوه و بیانوی ئەو بووه که نیشاندانی زیرهکانهه خۆشهویستی و عاشقانهه ئیمهه زۆر پی خۆش بوو.

«ئهن قهزا رۆژییک لووسیند له منی داوا کرد که یهکیک له کتیبه پالنهوانیهکان بهناوی «ئامادیهی گۆل» ی بۆ بنیرم...»

دۆن کیشۆت ههر که ناوی کتیبی پالنهوانی بیست دهنگی ههلبیری که: «ئهگهر جهنابی بهرپزتان له سهرهتای داستانی خۆتدا بهمنت گوتبایه که خاتونی شکۆدار مادموانیل لووسیند خویندنهوهی کتیب گهلی پالنهوانی هینده پی خۆشه بۆ نیشاندانی بهرزهمژی(*) ئەو پیداویستی بهو ههموو تاریف و قسه و باسانه نهدهبوو. ئەگهر شهوقی خویندنهوهی ئەم تهززه کتیبانهه نهبوايه قهت باوهرم بهو ههموو پهسن دان و باش ناساندنه نهدهکرد. کهوابوو لهوه زۆرتتر لازم بهتاریف و باس کردنی باشی و جوانی و عهقل و فامی ئەو ناکا. بۆ من ههر ئەوهنده بهس بوو که بزانه شۆق و سهلیقهه له سهز چیهه تا به جوانترین و به هۆشترین ژنای عالهه می دابنیم. ئارهزوی من ئەوه بوو که بریا بهرپزتان بیجگه له کتیبی

۱۷۸- خوالیخۆشبوو محمهدی قازی بۆ ئەو ههموو جوانی و جهمال و سیفهته باشانه ئەو نیوه شیعره فارسییهه هیناوه: «آنچه خویان همه دارند تو تنها داری» منیش ئەو نیوه شیعرهه مهلا غهفوور حافزی مههابادیم له جیی دانا «ئهی جوانان ههموو لایانه بهتهنیا ههیه لات». (وهرگیڕ)

نامادیسسی گۆل کتیبی بهنرخى «دۆن رۆگۆل یۆنانى»^(۱۷۹) یشت بۆ ناردبايه. چون من یه قین دهزانم که مادموانزیل لووسیند له شهرحی حالى «دارائیدا»^(۱۸۰) و «گارایا»^(۱۸۱) و له قسه خوشهکانى «دارینل»^(۱۸۲) ی شوان و له تهرانهی شوانى و جوانیى ئه و که بهدهنگه خوشهکهی دهیگوتن و بهچهنگ لیدان بهئاواز دهیخویندنهوه، چهزیکى زۆرى دهبرد. بهلام دهرفتهی ئه وهی که ئهم خهتایه بهئاسانى قهرهبوو بکریتهوه، دهست دهدا. ئه وهش وهختیکه که جهنابت دهگهلم بیه گوندهکهم. چونکه لهوئى دهتوانم زۆرتتر له سیسهه کتیب، ههر لهو مایانهدا که هه موویانم له رۆحی خۆم خوشتر دهوین پشکهش بهجهنابت بکه. ههر چهند پیم وایه جادووگهرانى بهغیل و شهروور تهنا ته یکه دانهشیان بۆ نه هیشتوومهوه. دهی بوشمبهخشی که قسهکانى بهپرتانم بری چون دهگهلم باسى پالهوانیک له پالهوانانى سههرگردان دپته گۆرئى، ههر بهوجوده که پیش پرشنگهکانى رۆژ ناگیرئى تا کهرما بلاو نهکه نهوه. و بۆ تریفهی مانگه شهویش بلاو کردنه وهی فینکی و نمناکی پیش پی ناگیرئى، بۆ منیش نامومکینه له دهربرینی بیرورا خۆم بپاریزم. که و ابوو لیم بوو بووره و باقیى داسته نه که تمان بۆ بگپره وه که هیچ کاریک له وه شایسته تر نییه.»

دهو ماوه یه دا که دۆن کیشۆت خه ریکی ئه و ویزاوه ریه بوو که ئیستا باسما ن کرد. کاردینئو سه رى دهبه ر خۆى نابوو. قیافه ی که سئیکى بوو که به قوولئى دهبیره وه چوو بئى و باوه کو دۆن کیشۆت دوو جارى تکا لئى کرد که به گپره انه وهی داستانه که ی دریزه بدا ئه و نه سه رى له سه ر ئه ژنۆ هه لگرت و نه یه که که لیمه شى جواب داوه، به لام ئاخى رى پاش بیده نگیه کی دریز خایه ن سه رى هه لئنا و گوئى: «شتیک هه یه که له خه یالئى من ناچپته دهر و هیچ که سیش له م جیهانه دا ناتوانئى من له و خه یاله به رپته دهر و ههر که س جوړیکى تر فکر بکاته وه یا پئى بچه قینئى و بلئى دیتران جوړیکى تر فکر ده که نه وه دز و درۆزن و دهغه لئى. ئه و شته ئه وه یه که ئه و دزه په سته نانه جیهه، وه سته عه لى زهببات دهگه ل شازن «مادازیم» Maddassime پتوه ندیى ناشه رعیه هه بووه. دۆن کیشۆت که له بیستنى ئه و قسه یه زۆر دهره له بوو بوو هاوارى لئى بلند بوو: وپرای وه درۆخسته نه وهی ئه و تۆمه ته گوئى:

۱۷۹- Don Rugel de Créce پالهوانیکى قه دیم. (مه مه د قازى)

۱۸۰- له که سایه تیه گرینگه کانى داستانى «فلۆریسل دۆنیکه» به قه له مى فلیسیانۆ دۆسیلوا.

(مۆریس باردۆن)

۱۸۱- پروانه په راویزی ژووروو.

۱۸۲- پروانه په راویزی ژووروو.

«ناخ. لیره دا ئیتر بئى لوتفیت فه رموو! سویندم به هه موو شه یتانه کانى دنیا که ئه و تۆمه ته نیشانه ی په ستى و نامه ردی و بئى هه یایى ته واوه. شازن مادازیم خاتوونیکى شه ریف و خاوین بوو و ههر گیز ناتوانین بیره وه بکه ی نه وه که خانمیکى نه جیب و نه جیب زاده دهگه ل به ی تاریکى (*) خو پری و نابووته ده ستى تیکه ل کردبئى. ههر که س پچه وانه ی ئه وه بلئى یا بیر بکاته وه وه ک سه گ درۆ ده کا و من سواری پیاده، چه کدار یا بئى چه ک شه و بئى یا رۆژ بئى وه های لئى حالى ده که م که بۆ خۆى نه زانى له کوپوه هاتووه.»

دهو کاتانه دا که دۆن کیشۆت قسه ی ده کرد کاردینئۆ زه ق زه ق تئى ده فکرى، چون دیسان تووشى نه خۆى شیتیه که ی بوو بووه وه و نه ی ده توانى داستانه که ی دریزه پئى بدا. دۆن کیشۆتیش له و ته وهینه ی که به شازن مادازیم کرابوو چیدى هه وه له ی بیستنى قسه کانى ئه وى نه بوو. به راستى سه یر بوو! دۆن کیشۆت ده ژیر کارتیکردنى کتیبه نه فره تیه کانى (*) خۆیدا وه ها عه قلى له ده ست دا بوو و وه های له شازن مادازیم لایه نگرى کردبوو که ده تگوت وه لینه مته تى به راستى و قانونیه ی خۆى بووه. به لئى جا کاردینئۆ وه ک خۆى لئى هاتبووه وه و شیتیه که ی ده ستى پیدا بووه وه، کاتیک دیتى دۆن کیشۆت قسه کانى به درۆ ده خاته وه و جنیوان دهدا خۆى پئى پانه گیرا و به ردیکى گه وره ی له به ر پئى بوو، هه لئى گرت و وه های له سینگی پاله وان راکیشا که به پشته وه دا خستى و به عه رزیدا دا. سانکۆ پانزا که ئه و ره فته ره ی ده گه ل ئه ربابى خۆى چا و پئى که وت به مستى گریکرا و به گژ ئه و دیتوانه یه دا هات به لام دیتوانه ی سه رشیت ئه ویشى به عه رزیدا دا و به مست و پیتلاقه تئى به ربوو. بز ن له وه رپینیش که ده یه ویست به هاوارى سانکۆ بگا تووشى هه مان چاره نووس هات. دیتوانه ی دهره له بوو پاش ئه وه ی هه رسئیکى تئرو پر کو تان، ده ستى لئى هه لگرتن و له سه ره خۆ، بئى په له و هه جه له خۆى دهباوه شى لیره وه ره کانى داوینئى کتوه کاندان و ن کرد. سانکۆ له جئى خۆى راست بووه وه، به لام له سه ر ئه وه ی که له خۆرایى ئه و تیه ه لئانه ی وئى که وتبوو جنیوى به شوانه دا و خه تاکه ی خسته سه ر ملئى ئه و. چون ده یگوت ئه و ئه وانى له وه ناگا نه کردووه ته وه که ئه و کابراه جاروبار له سه رى دهدا و شیت دهبئى و ئه وان ئه گه ر ئه وه یان زانیا ناگایان له خۆیان دهبوو. بز ن له وه رپین گوئى شکی ده وه دانیه که ده پیتشدا باسى ئه وه ی کردووه و ئه گه ر که س گوپئى نه داوه تئى تاوانى ئه و نییه. سانکۆ هه روا ره خنه ی لئى ده گرت و شوانه جوا بى دها وه و ئهم گفوتوگۆیه سه ره نجام بوو به بیانووى ئه وه که به گژ یه کدا بچن و تیه ه لئانه ی باش له یه کتر بدن و ئه گه ر دۆن کیشۆت لئیکى نه کردبانه وه، یه کتریان ونجرونجر ده کرد. سانکۆ جومگه ی ده ستى بز ن له وه رپئى گرتبوو و به دۆن

کیشۆتی دهگوت: «ئەى حەزەرەتى پالەوانى غەمگین پوخسار! لیم گەری با بیکوتم ئەو خۆپریهش وهک خۆم عیسائیکی پەست و ئاساییه و نەگەییووتە پلەى پالەوانى، کەوابوو ئەمن دەتوانم وهک پیاویکی ئازا، تەن بەتەن بە گژیدا بچم و تۆلەى ئەو بەلایهى بەسەرم هاتوو له وی بستینمەوه. دۆن کیشۆت گوتى: راسته، بەلام دەزانم له و رووداوهى بەسەر ئیمەدا هات، ئەو هیچ تاوانیکی نییه.»

وه پاش ئەو قسانه ریکی خستنهوه. پاشان جاریکی تر له بزى لهوهرینی پرسى که ئایا مومکینه کاردینیۆ ببیننهوه دنا ده حەسرەتى بیستنى باقیى داستانەکهدا دەرئى. بزى لهوهرینی ئەوى دەپیشدا گوتبووى دووپاتى کردهوه و گوتى بەشوینى کاردینیۆ نازانى، بەلام ئەگەر بهوردی ئەم ناوچهیه پیشکن دوور نییه چ بەحالهتى شیتی یا دهخالهتیکى ئاساییدا تووشى ببهوه.

لەمەر ئەو پێشهاته سهیرانهى ده چیاکانى سیرامۆرنادا بهسەر

پالەوانى نازای مانس هات وه لەمەر چلهکیشانى پالەوان به

لاسایى کردنهوى «بۆتینیبرۆ»^(١٨٤)

دۆن کیشۆت که مالاوایی له بزى لهوهرینی کرد دیسان سواری رۆسینانت بووهوه و بهسانکۆی ئەمر کرد که ده خزمەتیدا بهسواری کەرەکهى حەرەکهت بکا. ^(١٨٥) هەر دووک کهم کهم دهچوون ده قوولایی کێوهکانهوه. سانکۆ له حەسرەتى ئەوهى وێرای رۆیشتن دهگەل ئەرباب قسانیش بکا، رۆحى هاتبووه سەر لیوى. بەلام بۆ ئەوهى له دەستووراتى ئەرباب سەرپێچى نەکردبى پێى خۆش بوو دەپیشدا ئەو دەست پى بکا. ئاخىرى چون نەیتوانى بارى ئەو بێدەنگییه درێزخایه نە هەلگرى، بەئەربابى گوت: «ئەى حەزەرەتى دۆن کیشۆت له بەرێزتان تکا دهکەم حەلالم بفرموون چون دەمەوى بگەرێمەوه لای ژن و مندالەکانم که لانی کهم بتوانم بەکەیفى خۆم دەرده دلێ خۆمیان بەلاوه هەلپێژم. چون ئەگەر قەرار بى شهو و رۆژ دەخزمەت تۆدا ئەو چۆل و بیابانه بپێوم و ورتەشم لى نەیا، وهک ئەوه وایه زینده بهگۆر کرابم. دیسانیش ئەگەر وهک سەردهمى گیزۆپیت^(١٨٦) موقەدەر بوايه حەیانوات

١٨٢- Le Maître Elisabad برینکار و بهیتارى ئامادىسى گۆل بووه. (مۆرىس باردۆن)

١٨٤- Beau Tenebreux لهقهبيکه که راهیبیک دای بهئامادىسى گۆل له کاتیکدا که پالەوان لهسەر «بەردى فهقيران» Roche Pauvre چلهکیشى کرد. بۆتینیبرۆ بهمانای کەسیکه که چوویته ناخى تاریکیهوه.

١٨٥- سیروانتیس لێرهدا و ده بهشهکانى دوايشدا له بیری دهچى که دز کەرى سانکۆى دزیبوو. تەنیا له بەرگی دووهما وهبیر ئەو رووداوه دهکەوتیهوه. (مۆرىس باردۆن) سهیرهکەش له وهدايه که وهرکێرى فهرهنسى «لوویى وباردۆ» ئەم هەلهیهى سیروانتیس راست دهکاتهوه و له وهرگێرانهکەى خۆیدا دهلى: «سانکۆ لهوهى که دهبى بهپتیاى پروا گرژ بوو...». (محەمەد قازى)

١٨٦- گیزۆپیت Guisopete مەبهست هەمان «ئیزۆپ» یا «ئەزۆپ» Esope که سانکۆ لهبەر بى سهوادى نهخۆتندهوارى دهيشۆتینى. ئەزۆپ هەمان ئەفسانهوێژى بهناوبانگى قەدىمه که ده سهدهکانى حەوت یا شەشى پيش زایندا دهژیا و دهپیشدا، غولام بوو دوايه نازاد کرا. ئەم وته بهناوبانگه له ئەزۆپ ماوهتهوه که دهلى: «باشترین شت له دنیادا زبان و خراپترینش هەر زبانه».

قسان بکهن ئەو دەرده زۆر گران نەدەبوو. چون ئەو دەم دەگەڵ کەرەکم یا هەر گیاندارێکی تر له هەر واریکدا قسەم دەکرد و بەمجۆرە دەر و خەفەتی خۆم پێ هەڵدەگیرا. بەلام ئەوای عومرت بەدوای رووداواندا بگهڕێ و بێجگە لەمست و پێلاقە و تێهەڵدان و سەمای سەر لیخە، هیچی تەرت نسیب نەبێ، بەو حالەشەوه قیوقەپ^(*) نەوێری دەمت بکەیهوه و نەوێری رازی دلت بەکەس بێژی و وەک لالان ژین بەسەر بردن بەدبەختییەکی گەورەیه. دۆن کیشۆت جوابی داوه: سانکۆ من دەر دی تۆ هەست پێ دەکەم. تۆ دەحەسەرەتی ئەویدا سووتاوی کە ئەو قفلەیی له زبانتەم داوه هەلی گرم و فەرمانی بێدەنگی بشکێنم. زۆر باشە، ئیستا وای دابنێ کە من ئەو قفلەم هەلگرت و تۆ هەرچی دلت دەیهوێ بیلێ بەلام بەو شەرەتی کە هەلگرتنی فەرمانی بێدەنگی لهو ماوهیه تێنەپەری کە ئیمە لهو کێوانەدا بەرپێدا دەروێن. سانکۆ گوتی: باشە با من ئیستا بتوانم قسان بکەم. بۆ دوايه خودا گەورەیه، هەر چی دیتە پیش با بێ و بەخێر بێ و بۆ دەسپێکی ئەو ئازادییە بیا نه له حەزەرەتی بەرپێزتان دەپرسم کە جەنابت بە چ دەلیل هەواداری و لایەنگریت لهو شازنە «مارکاسین»^(۱۸۷) یا نازانم چیه کرد؟ یا بۆ حالی تۆ چە فەرقتی دەکرد ئەو سەگبایە «عەلی سەوہتە»^(۱۸۸) کە لەگای ئەو شازنە بووه یا نەبووه؟ من پێم وایە ئەگەر جەنابت کە داوهری ئەم کیشە نەبوون، لهو قسانە گەرابان ئەو کابرا شیتە باقیی داستانەکە ی دەگێراوه و ئەو گاشەبەردەش وه ورگی جەنابت نەدەکەوت و منیش ئەو تێهەڵدانەم وئ نەدەکەوت. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، سویندم بەدینم ئەگەر تۆش بتزانیا یە کە ئەو شازنە «مادازیمە» چ خاتوونێکی گەوره و نەجیب بووه، یەقینم هەیه دەتگوت کە من چەند ئارام و لەسەر خۆم کە شەویلکە و زاری ئەو کابرایە ی ئەو قسانە ی دەکرد، ورد ناکەم. هەر ئەوهی کە یەکیک بلێ شازنێک دەگەڵ بەیتاریک له بنهوه نیوانی خۆش کردووه، کوفریکی گەورەیه. راستیە مێژووییەکی ئەوهیه کە ئەم «وہستا عەلی زەببات»، کە ئەو دیوانە یە باسی کرد، پیاویکی فەرزانە و موشاویریکی راستگۆ بوو و له خزمەت شازنیش هەم عینوانی تەبیبی هەبوو هەم لەهه. بەلام فکری ئەوهی کە شازن دلەبر و گراوی ئەو بووی زۆر بێ شەرمانە یە و حەقی ئەوهیه هەر کەس وا دەلێ بەتوندی سزا بدرێ. له لایەکی تریشەوه بۆ ئەوهی بزانی کە کاردینیۆ چ شەکرێک دەشکێنی دەبووایە سەرنج بەدی کاتیک قسەکە ی گەیانده ئێرە ئەو حالەتی شیتییە دیسان

۱۸۷- سانکۆ دیسان ناوی شازن مادازیم و مامۆستا عەلی زەببات دەشیوینێ و دەیانکاتە ماکارسین و عەلی سەوہتە. (مۆریس باردۆن)

۱۸۸- پروانە پەراوێزی ژووروو.

دەستی پێ دا بووهوه. سانکۆ گوتی: عەرزێ نۆکەری خۆشت هەر ئەوهیه کە ئێوه نەدەبووایە گوێ بەدەنە قسە ی شیت و نەفامێک. چون ئەگەر ئەستیرە ی بەختت دە هاوارت نەهاتبا ئەو بەردە ی دەستی دا بوو یە له جیاتی ئەوهی بەرەو ورگی بەرپێزتان چووبا وەتە پلێ سەری مبارەکتان دەکەوت و ئیستا کاتە کاری هەر دوو کمان کرابوو. دۆن کیشۆت گوتی: بەلام سانکۆ ئەم نوکتە یە دەو مێشکە رزیووت راکە کە دیوانە ییش نەیدەتوانی تاوانی کاردینیۆ پاسا و بداتەوه و ئەو هەش بزانه کە هەر پالەوانێکی سەرگەردان له رووی ئەخلاقەوه ئەو ئەرکە ی لەسەر شانە دەبەرانبەر هەر کەسدا، چ عاقل، چ دیوانە له شەرەفەتی ژنان بەرگری بکا. ئەویش شازادە خانمێکی پایە بەرز ی وەک شازن مادازیم کە من لەبەر سیفاتی جوان و گەورە یی و نەجیبییە کە ی بەتایبەتی خۆش دەوێ، چون ئەو ژنە بێجگە له وهی جوانییە کە ی سەرسوڕەینەر بوو، دەزەمانی گرفتاری و پیشەهاتی ناخۆش و لیقە و مانیشدا خۆرا گر و پتەو بوو و بەعقل و تەدبیر و لێزانی، کارەکانی دەبرده پیش و دەلێن هەر دەوان رۆژاندا بوو کە هاو دەمی و یارمەتی وەستا عەلی، زەببات بۆ ئەو خاتوونە نیعمە تێک بوو و بە یارمەتی و رێنۆینی یە کانی ئەو بوو کە توانی باری گرانیی ئەو هەموو مەینەتی و گرفتاری یانە هەلگیرێ. له وێوه خۆپری یە پیاو و ناکە سەکان ئەوه یان بۆ هەلبەست کە گراوی وەستا عەلی. بووه بەلام من دیسان دەلیتمەوه کە ئەوانە درۆیان کردووه و ئەوانە ی ئیستاش بەخۆیان ئیجازە بدن ئەو تەوہینە بکەن دوو سەدجار درۆیان کردووه. سانکۆ گوتی: «من نه ئەو قسە دەکەم و نه خەیاڵێکی ئاوا دەکەم و هەر بزنیکیکی نانی شوانی دەخوا ئەجەلی بە پای خۆی»^(۱۸۹) ئەگەر ئەو دوو پیکەوه نووستوون یا نەنووستوون، خودا دەزانێ و بەخودایە کە تا ئیستا سزای دابن. عیسا بەدینی خۆی موسا بەدینی خۆی. من نەهیچم بیستووه و نه هیچم دیتووه و قەتیش پێم خۆش نییە خۆ دەژیانی خەلکی هەلقوتینم. دزی درۆژن بۆ خۆی شەرەمە زارە و درۆکانی له رەنگیرا دیارن. له لایەکی تریشەوه من بەرووتوقوتی هاتوومه سەر ئەو دنیا یە و ئیستاش رووت و رەجالم و لهو قسانە نه هیچم دەست دەکەوێ و نه هیچم له کیس دەچێ. بەمن چی ئەوان پیکەوه دۆست بوون یا نەبوون. خەلک لەبەر خۆیانەوه قسان دەکەن و دمی خەلکی بەهیچ نابەسترێ. مەگەر خودای مەزنیشیان تاوانبار نەکرد؟ دۆن کیشۆت گوتی: یا مریەمی داوین پاک! راستی سانکۆ ئەو

۱۸۹- بەرپێز محەمەدی قازی ئەو پەندە فارسییە ی دەکار هیناوه: «هر کس خزبره بخورد پای لرش هم باید بنشیند». من له پەندی کوردی کەلکم وەرگرت و کردمە «بز نانی شوانی بخوا، ئەجەلی دێ».

هموو قسه بی سهر وبنانه له کوئی دینیی؟ ئاخربابهتی باسه که هی ئیمه چ پئوه نندییه کی بهم هموو نموونه و میسالانه وه ههیه که تۆ دهیان هینیتته گۆرئ! تۆ ئه و خودایه ی به حهقی دهناسی سانکو له ئیستاوه دهنگت دهر نهیه و کهری خۆت لئ خوره و له مه وودا ده کارئیکدا که به تۆوه پئوه نندی نییه ده خالهت مه که و به یارمه تی ههر پینج ههسته کانته وه ئه وه ی به میشتکت بسپیره که ههرچی من کردوومه و دهیکم و له مه وودا دهیکم به پئوه ری عه قلی ساغ و پئودانی یاسا کانی پال هوانییه. چون من له و یاسا یانه دا له هموو پال هوانانی جیهان شاره زاتم. سانکو گوتی: ئه رباب ئایا ئه وه ش به شیکه له یاسا کانی پال هوانی که ئیمه وه که منالی سهر لئ شتیواو دهو کۆساره دا، بی ئه وه ی ریگایه ک هه بی و نه کویره رییه ک له هیچ کوئی دیار بی ئاواره و سه رگه ردان به شوین دیوانه یه کدا بگه ریین که له وانه یه ده گه ل دیتمانه وه دیسان شیتی له که لله ی داته وه و ئه و کاره ی به ناته هاوی به جیی هیشتووه ته واوی بکا! مه به ستیشم له کاره ناته هاوه که ته واو کردنی به سه رهاته که ی نییه، به لکو ئه وه یه سهر و گوئلاکی به ری زتان و یه ک دوو دهنده ی من که هیشتا نه شکاون، تیک بشکینی و رزگارمان بی. دۆن کیشوئ گوتی: «سانکو ئه و جاریش پیت ده لیم. خه فبه وسته ت لئ بی ئه وه نییه ده بزانی! چون تۆ ده بی بزانی که من نه ته نیا بۆ دیتنی ئه و دیوانه یه نه هاتوومه ئه م چۆلگه یه، به لکو به واوی ئه نجامدانی شا کارئیک بی وینهم که ده توانی ناوی من بۆ هه تاهه تاپه بخاته سهر زبانا ن و سه رت نه یه شینم، کارئیک و گه وره بکه م که مۆری فه رامۆشی و سپر نه وه له ناوی هه موو پال هوانانی سه رگه ردان دیا بدا.

سانکو پرسی: ئایا ئه و شاکاره ده گه ل مه ترسییش تیکه لاوه! پال هوانی غه مگین روخسار گوتی: نه خیر. ههر چه ند له وانه یه تاس باشی نه هینئ و له جیی دوو شه ش دوو بایه ک بی و ئیمه بیدۆرین! به لام ههرچی هه یه ئه نجامدانی ئه و کاره به شیوه یه کی دروست به سه تراوه ته وه به کار زانی تۆ. سانکو گوتی: چون ده فه رمووی به کار زانی منه وه به سه تراوه ته وه؟ دۆن کیشوئ گوتی: به لئ چون ئه گه ر تۆ له و جیییه کی که ده ننیرم زوو بگه رییه وه. زه حمه ت و مه ی نه تی من زوو تئ ده په ری و سه رکه وتن و شانازی من مسوگه ر ده بی، به لام با زۆرتر ماتلت (*) نه که م، ده مه وئ ئه ی سانکو، تۆ ئه م نوکته یه بزانی که ئامادیس پال هوانی ولاتی گۆل یه کیک له گه وره ترین و ته واوترین پال هوانانی سه رگه ردان بوو. ئاخ! چا و له من که ده لیم چی؟! ته واوترین پال هوان چییه؟ ئه و یه گانه ی رۆژگار و بی هاوتا و ئاغا و هه لینیعه ته ی ته واوی پال هوانانی سه رده می خۆی بوو. من له «دۆن بلیانس» و ئه وانه ی پیمان وایه ئه ویش هاوتای ئامادیسه زۆر به گل ه ییم و دلم لئیان ئیشاوه. چون قه سه م

به ئیمانم ئه وان به هه له دا چون. له لایه کی تریشه وه ده لیم کاتیک وینه گه ری ک بیه وئ ده کاری خۆیدا نیوه دهر وه بی، تئ ده کۆشی له گه وره ترین وینه گه رانیک که خۆی ده یانناسی ته قلید بکا و ئه و شیوه بۆچوونه یا ئه م یاسایه ده بی له واری هه موو کاری باش و کرده وه ی به جی که ئامانجیان سه ره برزی جه مبووره ی (*) خه لکه پیره ی لئ بکری. هه وره ها که سیک که بیه وئ ده ته دبیر و خۆپاگریدا ناو دهر بکا ده بی و بکا و ههر واش ده کا. ئه وه ده بی له «ئولیس» (۱۹۰) که «هۆمیر» نه خش و ره سمییکی زیندووی کار و کرده وه کانی و که سایه تیه که ی بۆ ئیمه ره سم کردووه و ئه و ی وه ک نموونه ی پیاوه تی نیشان داوه که ده رووه یو بوونه وه ده گه ل نامرادییه کانی دا تی ببن و خۆپاگره، ته قلید بکا و سه ره مشق وه برکری. هه وره ک ویرژیل ده بوونی ئه نه Enée دا نازایه تی کوپئیک به ئیمان و پاک و تیگه یشتووی سه ردارئیک نازمان پی نیشان ده دا. ئه م ههر دوو هونه ره منده، قاره مانانی ئاسه واری خۆیان وه ک چون هه بوون نیشان نه داوه. به لکو ئه و جۆره ی که ده بی هه بن، تا بۆ مه ردانی داها توو نموونه یه کی ته واو بن له فه زیله ت و ته قوا و ئیمان. ئامادیسیش رووگه و ئه ستیره و خۆری پال هوانان، ئازا و عاشق بوو و ئیمه که له ژیر ئالای ئه وین و پال هوانه تیدا کۆ بوینه وه ده بی ته نیا ئا کاری ئه و ره چا و بکه بن، ئیستا که وایه، ئه ی سانکو، به بۆچوونی من پال هوانئیک سه رگه ردان که بتوانی با شتر له هه موو که س ته قلیدی ئامادیس بکا زۆرتر له هه مووان خۆی له که مال و جه مال و شکۆی پال هوانه تی نزیک ده کاته وه. جا، یه کیک له و کارانه ی زۆرتر له هه مووان بوو به هۆی ئه وه که ده نگۆی ناویانگ و عه قل و ته دبیر و نازایه تی و سه بر و خۆپاگریی ئه و ده جیهان دا بته نیتته وه! ده زه مانیکدا بوو که پال هوان به هۆی نامیهره بانی گراوییه که ی خۆی «ئوریان» Oriane ناچار بوو بخزیتته ناو گۆشه ی ته نیایی و ناوی «بۆتینبرۆ» له سه ر خۆی بنئ و له سه ر «به ردی فه قیران» دا بنیشی و چله بکیشی. ئه م ناوه زۆر پر به پیست بوو و ده گه ل ئه و ژیا نه دژاره ی که ئه و به مه یل و په زای خۆی هه لئ بژارد بوو زۆر باش ری ک ده که وت. که وا بوو چون ته قلید له و پال هوانه ده و ریگایه دا بۆ من ئاسانتره له شه ق و په ق (*) کردنی غوولان و سه ر برینی دیوان و تیکشکاندنی له شکران و په پی نانی سپا و به غه نیمه ت گرتنی که ره سه ی شه ر و به تال کردنه وه ی ته لیسم و جادووان، له لایه کی تریشه وه چون ئه م شوینه چۆلانه له ههر

۱۹۰ - Ulysse پاشای ئه فسانه ییی ولاتی «ئیتاک» ی یۆنان و یه کیک له قاره مانانی گه وره ی که مارۆدانی «ترۆوا» بوو که هۆمیر به شیعه ره کانی خۆی ناوی ئه و ی کرده وته هه تا هه تایی. (مه مه د قازی)

باریکه وه بۆ ئەم کارانه سازگاره، من به هیچ جوړ حازر نیم ئەم دەرڤته بئ وینهیه که خۆی هاتووته پیشوازم له دەست بدهم. سانکۆ پرسى: باشه، حه زه تى به پزتان له م شوینه خه لوه ته دا ده تانه وئ چ کاریک بکه؟ دۆن کیشۆت گوتى: مه گهر پیم نه گوتى به شپوهى ئاماديسى گول، قیافه یه کی ناھومید به خۆوه ده گرم و له هه مان کاتا بۆ ئه وهى له رۆلانى دلاوهریش ته قلیدم کردبئ، شیت و توورەش دەیم؟ و ئاوا بوو که رۆلان کاتیک له سه ر داره کانی قه راغ کانیاویک نیشانه و شتگه لیکى دۆزییه وه که نیشانی ددا ئانژلیک گراوییه زالم و بئ وهفاکهى شان و شکۆى خۆى هیناوه ته خوار و ده ئامیزى میدۆر Medor دا پراکشاه و له و رووداوه وه ها غه مگین و په شپو بوو که که و ته حاله تى شیتى و داره کانی له ریشه هه لکه ند و ئاوى کانیاوانى قوراو کرد و شوانه کانی هه موو کوش و پروه و میگه لى هه موو قه کرد و کۆخته و تاو له کانی سووتاند و ماله کانی ویران کرد و ماینه که ی خۆى به سه ر زه ویدا پراکشاه و کوشتى و سه د هه زار شیتى تری گه وره که شایانى ناویانگی هه تاهه تاین له و پاله وانهى روودا. (١٩١) به راستى من خه یالى ئه وه م نییه که مووبه موو هه رچى ئۆزلان، رۆلان یا رۆتۆلانى تووره (چون به هه رسیک ناو ناوى دهرچوو بوو) کردوویه تى و گوتوویه تى و بیری لى کردووه ته وه منیش بیکه م. به لام تیده کۆشم لانی که م له و به شه له کاره کانی که له هه مووی بنه رته تى تر بوون سه ره مشق وه ریکرم. رهنگه خۆشم رازی بکه م که به ته قلید له ئامادیس بئ ئه وهى دئوانه یی بکه م یا هه را و فیتنه هه لایسیتم و هه را و هوریا به ریا بکه م، ته نیا بگرم و بکه ومه ده ریای ره شینی و ناھومیدی. کاریک که ئه و کردى و له هه موو که س زۆتر به شوړه و شانازى گه یشت. سانکۆ گوتى: به لام پاله وانانیک که ئه و کارانه یان ده کرد هانه یه کیان (*) هه بووه و له به ر هۆکارگه لیک ده چوون ده و به ستینه پر له شیتى و کاره سه یر و سه مه رانه وه و چله کیشییان ده کرد. به لام ئه ریایى خۆم تۆ به کام ده لیل خه ریکى خۆتمان لى شیت که ی؟ کام ئازا توانیویه تى تۆ له مه دیدان ده ریکا. یا چ به لگه و نیشانه یه کت هه یه که خاتون دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ ده گه ل پاله وانیکى عه ره ب یا مه سیحی کاریکى مندالانه ی کردبئ؟ دۆن کیشۆت گوتى: سانکۆ قه سته م به خودا که مه سه له که راست لیره دایه و ئامانجى کارى منیش هه ر ده و نوکته یه دایه. ئه گه ر قه رار بئ پاله وانیکى سه رگه ردان به ده لیل و هۆکاریکه وه شیت و دئوانه بئ لوتفیکى نابئ! گرینگ ئه وه یه پاله وان له خۆرا شیت بئ یا خۆى شیت بکا و کاریکى واکا به گراوییه که ی بیژن

١٩١- بروهانه کتیبى «رۆلانى تووره» ته رانه ی بیست و سییه م، بیست و چواره م و سییه م و... (مۆریس باردۆن)

کاتیک میشکی عاشق ئاوا بئ، سه به ب و بئ هۆ بشله قئ و تیک بچئ وای به وهختیک که هۆ و سه به بیکیشى هه بئ. له لایه کی تره وه چ سه به بیک له وه به هیزتر که من ماوه یه کی زۆره له دل به ره نازداره که م دۆلسینه دوور که وتوو مه وه؟ چون تۆ هه ر وه ک دوتئى له «ئامبرۆزیۆى» شوانت گوتئ لى بوو: «هه ر که س دوور بئ له دۆست و یار، ده ها رووژئ وه ک شیت و هارا!» که وابوو ئه ی سانکۆ وهختى خۆت به نه سیحه ت کردنى من تپه ر مه که و پیت وانه بئ من له و لاسایى کردنه وه نایاب و بئ وینه و ئاخربه خیره ده ست هه لده گرم. من ده مه وئ نامه یه کم بۆ بگه یه نییه خزمه ت نازهنینه که م دۆلسینه و تا زه مانیک که له و سه فه ره نه گه راپوه یه وه و جوابت بۆ نه هیناومه وه دئوانه وار ده ژیم و ده بئ دئوانه بم. ئه گه ر وه لام ی نامه که ئه وه بوو که من ده مه وئ زوو ده ست له چله کیشى و خۆ شیت کردن ده کیشمه وه و ئه گه ر به پچه وانه ش بئ به راستى ده بمه دئوانه و هیچ هه ستیکم نامتئى. که وابوو دل به رى من هه ر جوړه جوابیک بداته وه من له و ره نج و په ریشانییه که تۆ منى ده گه ل به جئ دئلى، ئاسوو ده ده بم، چون له جوابى باش و به دئلى من که تۆ بۆم دینیته وه، به لوتفى عه قل و تیکه یشتن خۆشحال ده بم و خۆش ده ژیم و له جوابى ناخۆش و دلته زین به لوتفى شیتى هه ست به ئیش و ئازار ناکه م. به لام سانکۆ، بلئ بزانه ئایا باشت ئاگادارى له کلاوخوودى مامبیرن کردووه؟ من ئه و رۆژه که سزا کیشه به ندییه که ده بویست ده ژیر پئى خۆیدا ورد و خاشى بکا و نه یوانى، دیتم که تۆ داها تپیه وه و له زه وى هه لت گرته وه؛ و هه ر ئه وه ش ئه وه ده گه یه نئى که چه نده وه ستایانه دروست کراوه و دارپۆزراوه. سانکۆ ده جوابى ئه م قسه یه دا گوتى: ئای ئه ی پاله وانى غه مگین روخسار! سوپحانه لالا! به خودا قه سه م من چى تر تاقه تى ئه وه م نییه که هیندیک له فه رمایشاتى تۆ ببیسم. من ئاخرى له و قسانه ی ده یانکه ی وای تئ ده گه م که هه رچى به رپزتان له مه ر رووداوى پاله وانى و گرتنى ولاتان و ئیمپراتوریان و دانی دورگه و پاداش به شپوهى پاله وانانى سه رگه ردان ده یفه رمووى، هه مووى بادی هه وا و پرپووچه و هیچى تیدا به سه نه نییه! چون هه ر که س له زارى جه نابت ببیستئى که به له گه ن ده لئى کلاوخوود و زۆتر له چوار رۆژه له و هه لیه دای بیجگه له وه ی وا فکر بکاته وه که میشکی ویزه رى ئه و قسانه عیبى هیناوه، چ فکر ده کاته وه؟ من ئه و له گه نى ریش تاشینه م وه ک خۆى به تیکشکاوى ده خورجینه که م ناوه و ده مه وئ رۆژیک ئه گه ر به دیدارى مال و مندالم شاد و شوکور بوومه وه، ببیه مه وه مال و ته عمیری که مه وه و ردینمى تیدا بتاشم. دۆن کیشۆت گوتى: چاوت لى بئ سانکۆ، قه سه م به و خودایه یی که تۆ سویندت پئى خوار، تۆ له ته واوى ئه و مه یته رانه ی تا ئیستا له و جیهانه دا ژیاون بئ شعورترى! ئایا ده کرى که تۆ له وکاته وه که ده گه ل من ده ها توچۆ دای، هیشتا تئ نه گه یشتبى که ته واوى کاروبارى

پالوانانی سهرگردان هه مووی خه یال پلاو و وړینه و دپوانه ئاسا و بی معنا دینه بهرچاو و هه موو ئیش و کاریان به پپچه وانه ی کاری خه لکی تره؟ و ده لیلی ئه وهش ئه وه نییه که به راستی ئه و کارانه وه هابن، به لکو دهنیو ئیمه دا هه میشه دهسته یه ک جادووگه هه ن که به پتی ئه وه ی لوتفیان ده گه لمان هه بی یا قهستی ئازاری ئیمه یان هه بی کاره کانمان به دلخوازی خو یان ده گورن، پپچه وانه ی ده کهن و ده شیوینن. هه ر به و ده لیله شه که ئه و شته ی له بهر چاوی تو له گه نه، به لای منه وه کلاو خودی مامبیرنه و له بهر چاوی یه کی تر شتیکی تره و چ تیبینی و کاریکی عاقلانه ی کرد ئه و هه کیمه ی لایه نگری من، که ئه و شته ی که به راستی کلاو خودی مامبیرنه له بهر چاوی هه موو که س کردی به له گه نی ریش تاشی! دهن چو ن ئه م کلاو خوده شتیکی به قیمه ته هه موو وه دوام ده که وتن تا له ده ست منی ده ریئن. به لام چو ن ئیستا هه موو به له گه نی ریش تاشی لای حالین، هیچ ئاوری وئ نادهن و کاریان پئ نییه. کاری ئه و که سه ش که ده یویست بیشکینئ و هه ر له وئ به عه رزیدا دا ئه وه مان بو مسوگه ر ده کا. چو ن به پروای من ئه گه ر ئه و زانیای ئه و شته چیه، به ده ستی به تال نه ده ریشست. به هه رحال هه فال جارئ با له لای تو بی چو ن من کاریکم پتی نییه. چو ن ئه گه ر به وئ له چله کیشی خومدا به رتی رولاندا بروم ده بی هه موو چه کوچولیک له خوم دارنم و وه ک چو ن له دایک بووم ده بی ئاواش رووتوقوت بم.»

هه ر دووک له کاتیکدا سهرگه رمی ئه و قسانه بوون، گه یشتنه بناری کیوکی بلند که به ته نیا له به ردیکی یه کپارچه هه لته زیبوووه و چه ند کیوی تر ده وریان گرتبوو. له داوینی ئه و کیوه دا چومه لاتیکی چکوله ده هاته خوار و له ته نیشست ئه و ئاوه میترگ و چیمه نیکی ئه وهنده سهوز و زهنویتر بوو که چاو له دیتنی تیر نه ده بوو. چه ند داریکی تر لیره و له وئ و دوور له یه کتر و چه ند جو ره گولی سه حرایی ئه و دیمه نیان سه د هینده پارانده بووه. پالوانی غه مگین روخسار ئه و شوینه ی بو چله کیشی خوی هه لبرژارد. هه ر له و چرکه ساته دا که چاوی به و شوینه که وت وه ک له ده میک پشتره وه شیت بووی، به ده نگی بلند هاواری کرد: «ئاها! ئه ی ئاسمان! ئه وه تا ئه و شوینه ی من دیاری ده که م تا بو روژه ره شییه کی که خوت بو منت پیک هیناوه فرمیسکان هه لوهرینم! ئه وه شوینیکه که فرمیسی چاوم تیکه لاوی ئاوی ئه م جو باره ده بی، شوینیکه که هه ناسه قوول و دریزه کانم به نیشانه ی په ژاره یه ک که دلم ده برزینی، هه مووکات گه لای ئه و دارانه له و کو سارانده ده له رینته وه! ئاخ ئه ی خوا وه ندانی دیهاتی که ده و هه ریمه چولگه یه دا نیشته جی بوون، هه ر که س که هه ن، بو ناله و هاواره کانی ئه و دلداره بی ئه نوایه که بو گریان له ده ردی

دووریه کی دریز خایه ن و به به هانه ی هه سوودی و دلپسییه ک په نای بو ئه م بیابان و بیروونه هیناوه؛ گوئ بگرن. ئه و عاشقه ی که له جه فای دلبه ری بی وه فای خوی که نوینه ری جوانی و ئاخیرین گولوژه ی جه مالی به شه رییه گازنده ده کا و په نای بو ئیوه هیناوه. ئه ی په رییه کانی میشه و میرغوزاران که زورتر له دلی چیاکاندا جی ده گرن، خودا بکا ئه و جندوکه سووکه سه ر و هه رزه و بی که لکانه که ئیوه بیهووده بوونه خودای ئه وان، هه رگیز ئاسووده یی و ئارامی شیرینی ئیوه نه شیوینن، به و مه رجه که ئیوه ش ده ستی من بگرن. یارمه تیم بدن و تا به سه ر روژه ره شی خومدا بگرم. یا لانی که م له بیستنی ناله کانی من روو گرژ مه که ن! ئه ی دؤلسینه دؤتؤبؤزؤ، ئه ی روژی شه وگاری تاریکانیم، ئه ی شانازی مهینه تی و دامابی من، ئه ی رووگه ی سه فه ر و ها توچؤکانم.

ئه ی ئه ستیره ی به ختم، خوا وه ند به ختی سپی بدا به تو و هه رچی ئاره زوته پتی بگه ی، به و مه رجه تو ش ئاوری په حمه تی وه من ده ی و بیینی که له دووریت رووم ده کوئ کردووه و که وتوومه ته چ حال و روژیک و جوابیکی هیوا بزوین که شایسته ی خو راگری من ده ئویندا بی بو منی بنیرییه وه! ئیوه ئه ی دارستانی گوشه گیر و ته نیا که له مه ودا هاو ده می ته نیایی و گوشه گیری من دهن، به زه مزه مه و چه پله ریزانی گه لاکانتان نیشان بدن که بوونی منتان لیره پئ ناخوش نییه! ئه تو ش ئه ی مه یته ری چاک و وه فادار که هاو ده می روژانی خو شی و ناخو شی، ژیانی منی، کار و ئاکاری من، هه رچی لیره ده بیینی به بیرگه تی بسپیره تا بو که سیک که ته نیا هاندر و بیانوی ئه م کارانه یه، بیگی ریته وه و حه کایه تی بگه ی!...»

دو ن کیشوت پاش گوتنی ئه م قسانه ی کو تایی له ئه سپه که ی پیاده بوو، لغاو و زین و به رگی له رو سینانت کرده وه و به ده ستی خوی سه بریکی له پاشه لی دا و گو تی: ئه ی خو ش به ز، که هه ر چه ند هه موو کارت شاکاره به لام تو ش وه ک خوم روژه ره شی. ئیستا له ده ستی که سیک که ئازادی خوی له ده ست داوه، ئازادی خوت وهر بگره و بو هه ر شوینی که که دلخوازی تو یه برؤ چو ن له ئیوچاوانت نووسراوه که له باری هیز و تیژ هه لاتن و به تاقه تیدا، نه ئه سپی بالداری «ئاستولف»^(۱۹۲) و نه «فرؤنتون»ی ناودار که ئه و گشته بو

۱۹۲- ئاستولف Astolphe شازاده ی ئه فسانه یی ئینگلیزی و یه کیک له پالوانه ئازاکان بوو که ده خزمه ت «رؤلانی تووره» دا شمشیره شین بوو. ئه و شازاده یه ئه سپیکی بالدار و شه بیووریکی په مزایوی هه بوو. که هیچ زینده وهریک تاقه تی بیستنی ده نگی گوئ پچرین و ناخو شی ئه و شه بیووره ی نه بوو.

«برادامانت»^(۱۹۳) گران کهوت، هیچ کام دهگه‌ل تۆ بهرانبه‌ر نه‌بوون. سانکۆ که ئه‌وه‌ای دیت به‌دهنگی به‌رز گوتی: سه‌یره! چ کاریکی باشی کرد ئه‌وه‌ی که‌ری منی دزی و ئیمه‌ی له زهممه‌تی کورتان هه‌لگرتن و جل و جۆر هینانه خوار و هه‌وسار و پالوو بزگار کرد! بئگومان ئه‌گه‌ر ئیستا لیره بووایه، ده‌بوو نازی بکه‌م و بیلاوینمه‌وه، قسه‌ی زه‌لام زه‌لامی عه‌رز بکه‌م. به‌لام ئه‌گه‌ر لیره بووایه ئیزنم به‌کس نه‌ده‌دا پالانی له‌سه‌ر پشتی هه‌لبگرئ چون ئه‌و کاره چ فایده‌یه‌کی هه‌بوو؟ ئه‌و چ کاریکی به‌وه‌یه که نیوی عاشقان و ناھومیدان ببیسی؟ چون خاوه‌نه‌که‌ی ئه‌گه‌ر خودا هه‌زی لئ با، هه‌ر خۆم ده‌بووم، که نه عاشقم و نه ناھومید و دلسووتاو. به‌راستی ئه‌ی به‌پیز پالانه‌وانی غه‌مگین روخسار، ئه‌گه‌ر چوونی من بۆ لای «تۆبۆزۆ» و شیتیی چله‌کیشانی تۆ جه‌فنه‌نگ نییه و به‌راستییه، کاری باش ئه‌وه‌یه دووباره رۆسینانت زین بکه‌ینه‌وه تا قه‌ره‌بووی بئ گویدریژی من بکاته‌وه. به‌م شیوه هه‌م ده‌رۆشتن دا و هه‌م ده‌گه‌رانه‌وه‌دا کاتمان به‌فیرۆ ناچی و زووتر دیمه‌وه. چون ئه‌گه‌ر ئه‌و ریگایه به پتیاں برۆم ئه‌وه‌نده سه‌برسه‌بر ده‌رۆم و لاقم له دوو نایه‌ن که نازانم که‌ی ده‌گه‌می و که‌ی ده‌گه‌ریمه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، من ده‌لیم تۆ هه‌ر چی پیت باشه هه‌روا بکه و ئه‌و فکری تۆ به‌رای من زۆر دروسته. با ئه‌وه‌شت پئ بلیم تۆ ده‌بی پاش سئ رۆژی تر وه رئ که‌وی، تا دوماوایه‌دا هه‌رچی له دوریی ئه‌و ده‌یلیم و ده‌یکه‌م بیینی و بۆی بگپرییه‌وه. سانکۆ پرسی: مه‌گه‌ر بئجگه له‌وانه‌ی دیومن، چ ماوه بیینم؟

دۆن کیشۆت گوتی: جا تۆ تا ئیستا چیت دیوه؟ مه‌گه‌ر من نابئ ئیستا جلوه‌رگم دادرم، چه‌کوچۆل تووره‌لده‌م و له‌سه‌ر ئه‌م گاشه‌به‌ردانه هه‌لبه‌زدا به‌ز و زۆر کاری تری له‌م چه‌شنه بکه‌م که تۆ سه‌رت سوو بمینئ و هه‌زار جار ئافه‌رینم پئ بلئی؟ سانکۆ گوتی: ئه‌رباب بۆخاتری خودای ده‌وه‌لبه‌زدا به‌زه‌یدا که له‌سه‌ر ئه‌م به‌رد و گابه‌ردانه ده‌یکه‌ی، ئاگات له خۆت بئ، دهن له‌وانه‌یه هه‌ر ده‌یه‌که‌م بازاندای بکه‌ویتنه سه‌ر ته‌ق ته‌قه به‌ردیک یا تووشی بارودۆخیک بی که به‌رنامه‌ی چله‌کیشانت له کیس بچئ. من له‌سه‌ر ئه‌م بروایه‌م ئیستا که هه‌زه‌تی به‌رپزتان ئه‌م هه‌لبه‌ز و بازدان و خۆفریدانه به‌پویست ده‌زانن و ناتوانن له‌و کارانه سه‌رفی نه‌زه‌ر به‌فرموون، چون ئه‌م کارانه هه‌مووی ساخته‌یی^(*) و بۆ شوخی و پیکه‌نین ده‌کرتن، باشتهر ئه‌وه‌یه ده‌نیو ئاودا یا له‌سه‌ر شتیکی نه‌رمی وه‌ک لۆکه

۱۹۲- برادامانت Bradamante کچی ئازا و پالانه‌وان بوو که ده‌گه‌ل چهن پالانه‌وانی تر ره‌گه‌ل رۆلانی تووره که‌وتبوو. پاشان ده‌گه‌ل Roger زه‌ماوه‌ندی کرد. ئه‌سپیکی بوو به‌ناوی «فرۆنتون» که زۆر به‌ناوبانگ بوو. (محمه‌د قازی)

سه‌رمه‌قولاتان^(*) بده‌ی و له‌وانی تر بگه‌رپئی. باقییه‌که‌ی به‌من بسپیره. من خۆم ده‌زانم به‌دۆلسینه خاتوون بئژم که هه‌زه‌تی پالانه‌وان له‌سه‌ر تیژه‌به‌ردان که له ئه‌لماس تیژتر بوون سه‌رمه‌قولاتی لئ ده‌دا. دۆن کیشۆت ده‌ جوابدا گوتی: هه‌فال سانکۆ، من له نیازپاکی تۆ سپاسم هه‌یه به‌لام ده‌مه‌وی تیت بگه‌یه‌نم ته‌واوی ئه‌و کارانه‌ی من لیره ده‌یانکه‌م نه‌ تنیا فشه و گالته‌ نین، به‌لکو به‌ته‌واوی مانا به‌راستی و جیددین، چون ئه‌گه‌ر وا نه‌بی ده‌بیته پتچه‌وانه‌ی یاسا و ریتسای پالانه‌وانی که ئیمه‌ی له درۆ کردن مه‌نع کردوو و که‌سێک ئه‌و یاسا و ریتسایه وه‌پشت گوئ بخا له زومره‌ی پالانه‌وانان نییه و ترو ده‌کری: ئه‌وجار ئه‌نجامدانی کاریک به‌جیی کاریکی تر هه‌ر وه‌ک درۆ کردن وایه. که‌وا بوو هه‌لبه‌زدا به‌ز و سه‌رمه‌قولات و که‌وتن و هه‌ستانه‌وه‌کانم ده‌بی راستگۆیانه و به‌راستی بی و ده‌وکارانه‌مدا ره‌نگی ریا و سه‌فسه‌ته و رواله‌تباری تیدا نه‌بی. ته‌نانه‌ت پتویسته تۆ هیندیک پارچه بۆ برین پچی لیره دابنئی. چون ته‌قدیر وای ویستوو، ئیمه شه‌ربه‌ته‌که‌مان له ده‌ست به‌دین. سانکۆ گوتی: خراپتر له‌وه‌ش ئه‌وه‌یه که ئیمه که‌ره‌که‌شمان له ده‌ست داوه، چون هه‌رچی پارچه و پیدایستی هه‌مانبوو ده‌گه‌ل ئه‌و له ده‌ست چوون و من له هه‌زه‌تی پالانه‌وان تکا ده‌که‌م تازه باسی ئه‌و شه‌ربه‌ته نه‌که‌ن چونکه هه‌ر که ناوی ده‌بیسیم، دلم تیکه‌ل دئ و له‌وانه‌یه جه‌رگ و ریحۆله‌م به‌هیلنجان بئیمه‌ دهر. بئجگه له‌وه‌ش تکام ئه‌وه‌یه ئه‌و سئ رۆژه‌ی که مۆله‌تت داومی تا بمئیمه‌وه و شیت بازیه‌کانت چاو لئ بکه‌م، به‌تپه‌ریو دابنئ. من به‌لئنی ده‌دم که هه‌مووانم دیتوو و شایه‌دی ده‌دم که هه‌مووی راست و دروسته. من شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره له‌مه‌ر ئه‌م کارانه به‌خاتوون دۆلسینه ده‌لیم: به‌لام تۆ نامه‌که‌ت بنووسه و هه‌رچی زووتر ره‌وانه‌م که با برۆم. چون من له قوولایی دلمه‌وه ئاره‌زوو ده‌که‌م هه‌رچی زووتر هه‌زه‌تی به‌رپزتان له‌م به‌رزه‌خه بکیشمه‌ دهره‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: به‌رزه‌خت گوت سانکۆ؟ ده‌بووایه بلئی دوزه‌خ، ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر نیویکی خراپتریش پئ شک دئ ده‌کاری بئنه. سانکۆ گوتی: وه‌ک بیستووومه ئه‌وانه‌ی له دۆزه‌خن «فیهم خالتوون»^(۱۹۴) یشن. دۆن کیشۆت گوتی: من ده‌مانای «خالتوون» ناگه‌م. سانکۆ گوتی مانای «خالتوون» ئه‌وه‌یه هه‌ر که‌س له دۆزه‌خدا بئ، هه‌رگیز ناتوانئ لئی دهریاز بئ و تا هه‌تاه‌تا له‌ویدا ده‌مئیتنه‌وه. ئه‌لبه‌ته له واری به‌رپزتانه‌وه کار به‌پتچه‌وانه‌یه. چون ئه‌گه‌ر من مامزه له که‌له‌که‌ی رۆسینانت وه‌کاربخه‌م، رۆسینانت بال ده‌گرئ و ئه‌وه‌نده به‌سه پام بگاته شاری و

۱۹۴- In inferno nulla est redemptio رسته‌یه‌کی لاتینییه و به‌مانای ئه‌و ده‌سته‌واژه عه‌ره‌بییه هاتوو «هم فیها خالدون» یانی تا ئه‌به‌د له دۆزه‌خدا ده‌مئینه‌وه. سانکۆ به‌هۆی نه‌خوینده‌واریه‌وه «خالدون» به‌«خالتوون» ده‌خوینتیه‌وه.

به خزمهت خاتوون دۆلسینه بگم. ئەودەم لەمەر کەریهتی و دێوانهیی حەزرهتی بەرپزتان (کەریهتی و دێوانهیی هەریهکن) که تا ئیستا کردووتانه یا ئیستا ماوه که بیکه، وهها باس دهکەم و شتی وا دهگێرمهوه که ئەگەر دلێ له کۆلکه داری چپوپه مۆش رهقتر بێ له دهستکێشی نهرمتر دهکەم و بهو جوابه نهرم و دلخۆش کهرهوه وهک جادووگه رێکی عهیبیار بهحه وادا دهگه پیمهوه و ئیوه له م بهرزهخه که بهلاتانهوه دۆزهخه پزگار دهکەم. هەر چهند ناکرێ پتی بلایی دۆزهخ چون هیوام زۆره ئیوهی لی بێنمه دهرهوه، له کاتی کدا بۆ دۆزهخیهکان وهک گوتم ئەم ئومیده له ئاردانییه و من پیم وانییه بهرپزتان بپروایهکی ترتان هه بێ. پالەوانی غه مگین پوخسار گوتی: به لێ، ئەوه زۆر دروسته. به لām بۆ نووسینی نامه ده بێ چ بکهین؟ سانکۆ گوتی: وههروهها بۆ نووسینی حه والهی سی جاشه کهرهکەش فکریک بکهوه. دۆن کیشۆت گوتی: ئەویشت دهگه ل نامه که م بۆ دهنووسم و ئیستا که کاغه زمان دهست ناکه و بێ باشتر ئەوهیه که وهک قه دیمیه کان له سه ر گه لای دار یا له وحی میوین بنووسین. هەر چهند به راستی وه دهسته ئینانی مۆم (میو) له پهیدا کردنی کاغه ز ئاسانتر نییه: به لām راوهسته شتی که به فکرم گه یشت که بۆ نووسین زۆر باشه و ته نانهت له باشیش باشتره و ئەویش هه مان دهفته رچه باغه لیه که په که کار دینی و نی کردوه. ئەلبه ته تۆ ده بێ که گه یشتیه هه وه لێن گوند ئەم نووسراوه بدهی به مامۆستایه کی قوتابخانه و به خه تیکی خۆش له سه ر کاغه زیکی جوان بینووسیته وه. ئەگەر مامۆستای قوتابخانه دهست نه کهوت، په که م خادیمی کلیسا که تووشی بووی ئەم کارهت بۆ نه نجام دهدا: به لām ئامان ئامان! نه کهی نامه که بدهیه دهست دهفته ردارانی* سه بتی، چون ئەم تاقمه خه تیکی رهشکه و پێشکه یان هه یه که به شه ی تانیش ناخویندریته وه. سانکۆ گوتی: ئەدی بۆ ئیمزا کردنی نامه که چ بکه م؟ دۆن کیشۆت گوتی: ئامادیسێ گۆل هه یچ کات نامه کانی خۆی ئیمزا (مۆر) نه ده کرد. سانکۆ گوتی: زۆر باشه، به لām حه والهی سی جاشکه که هەر ده بێ ئیمزا بکرێ، چون ئەگەر مه تنی حه واله که به رینه سه ر کاغه زیکی تر ده لێن ئیمزا کهی جه له* و من بێ جاشه که ر ده مینمه وه. دۆن کیشۆت گوتی: من حه واله که ده دهفته رچه ی باغه لی کار دینی ودا دهنووسم و ئیمزاشی ده که م و کاتیک براناکه م ئیمزای من ببینی ده ی ناسیته وه و گرفتیک دروست ناکا. به لām بۆ نامه عاشقانه که به جیگه ی ئیمزا ده بێ له بن نامه که بنووسی: «به ندهی هه تا سه ری تۆ، پالەوانی خه مگین پوخسار» و ئەوه ی ش گرینگ نییه که ئەم نامه به خهت و نووسینی که سکی تر بێ، چون ئەگەر باشم له بیر مابێ دۆلسینه سه وادی خویندنه وه و نووسینی نییه و له ته وای ژیانیدا نامه یه کی به خهتی من نه دیتوه.

ده راستیدا سانکۆ، دلاریی من و ئەو هه میشه زۆر ئەفلاتوونی بووه و هه یچ کات له سنووری چاو برکیه کی مه عسوومانه تی نه په رپوه. ئەویش ئەوه ند له دووره وه بووه که من ده توانم به و بجدانیکی ئاسوده وه سویندت بۆ بخۆم که ده ماوه ی ئەو دوا زده ساله دا که من ئەوم له بیلبله ی چاوم - که پۆژیک ده بیته خۆراکی مارومپروو - زۆرتر خۆش ویستوه، چوار جارم نه دیتوه و له و چوار جاره ش رهنگه جاریک پتی نه زانیبێ که ئەوا من چاوی لی ده که م. ئەوه نده ی باوکی «لۆرینزۆ کۆرشوئیلۆ» Lorenzo corchoelo و دایکی «ئالدۆنزا نۆگالیس» Aldonza Nogles ئەویان ده جیگایه کی به ستراو و ده ست به سه ردا باره ی ناوه. سانکۆ هاواری کرد که: چلۆن؟ چلۆن؟ ئەوه هه مان کچی «لۆرینزۆ کۆرشوئیلۆ» یه که ئەم پۆ به خاتوون دۆلسینه تۆ بۆ زۆ ناویانگی دهر کردوه؟ هەر ئەوه ی که «ئالدۆنزا لۆرینزۆ» شی پی ده لێن؟ دۆن کیشۆت گوتی: به لێ راست خۆیه تی، هه مان ئەو که سه ی که شایسته یه به سه ر ته وای دنیادا پاشایه تی بکا. سانکۆ گوتی: «سه یره من باشی دهناسم و ده توانم بپۆم که وه زنه ی ئاسن باشتر له به هیزترین کوره کانی گوند توور هه لده دا په نا بۆ خودا! عه جه ب کچه تیوکی پروودامالای مل ئەستور و سه لیته یه. باوه ر بکه سه لیته ی وهک خۆی که مه و هەر پالەوانیکی سه رگه ردان خۆشه ویستی، خۆی پی نیشان بدا تیدا ده چی. ئەو هه زار که ری وا ده باته سه ر جوگه و ئاوی نادا و ده یگه پینیته وه. ئەو دایک قه حبه یه نازانی چ ده نکیکی ناخۆشی هه یه و چ گه روویه ک! هەر ئەوه ندت ده توانم عه رز که م پۆژیک رۆیشته سه ر بورجی کلیسا که ی دی تا کریکاره کانی مه زرای باوکی بانگ بکا و باوه کو کارگه ره کان نیو فرسه خ دورتر بوون دهنگی ئەویان وهها به باشی گوێ لی بوو ده تگوت له بن بورجه که راوه ستاون. باشترین سیفه تی ئەو کچه ئەوه یه که حیز نییه و ئەدا و نه توار ی سه یر و سه مه ره ی هه یه. ده گه ل هه موو که س شوخی و دم به دمه ی* ده کا و له خۆرا پیده که نی و خۆی له کهریه تی دهدا و خه لکیش به که ر ده زانی. ئیستا ئە ی پالەوانی خه مگین پوخسار. من ده مه و بێ عه رزت بکه م که جه نابت به خاتری ئەو نه ته نیا ده بێ ده ست به کاری شیتانه بکه ی، به لکو ده توانی به حه ق له ژیان تیربی و خۆت بخنکینی و له نیو گشت ئەوانه دا که ئەو خه به ره یان پی ده گا که س نابێ نه لێ کاریکی چاکت کردوه. ئاخ پیم خۆش بوو هەر ئیستا وه ری که وتبایه م، ته نیا به شقی ئەوه ی جاریکتر چاوم پی بکه و بێ، چون زۆر له میژه نه مدیوه به راستی ئیستا ده بێ زۆر گۆرابی، چون هه یچ شتی که به قه دهر کار کردن له سه حرا و له به ر خۆره تاو و با، رهنگ و پرووی جوانی ژنان له ناو نابا. به و حاله شه وه ئە ی حه زره تی دۆن کیشۆت من ده بێ له خزمهت تۆ ئیقرار به شتیکی بکه م که تا ئیستا له بیرم نه بوو. منی

ساویلکه پنم و ابو که دؤلسینه خانم کچی نه جیب زادهیه کی پایه به رزه که حه زره تی به پیزتان عاشقی بوون و ئەو شان و شکویتی ههیه و شایانی ئەوه ههیه که دیاری وهک «بیسکایی به زیو» و سزاکیشانی له بهند خه له ستوو(*) و زۆریکی تر له سه رکه وتنه کانی به پیزتان که ماشه لالا ده گه ل سه رکه وتنه کانی پیش مه یته ربی من ده ژمار نایه ن، پیشک هشی بکه ی. به لام به سه رنج دان به گشت لایه نه کان، له وهی که خاتوون «ئال دؤنزا لؤرینزۆ» یا ببوره خاتوون دؤلسینه دؤتۆبۆزۆ، ببینی که ئەو دوژمنه به زیوانه که جه نابت نار دووتنه خزمه تی یا ده یئیرن، له بهر پچی ده که ونه سه ر ئەژنۆ. بۆ ئەو چ قازانجیکی ههیه؟ له وان هیه ئەوکاتی که ئەسیره کانی ده گه نه خزمه تی خه ریکی پاک کردنی شه دانه یا کوتانی گه نم له عه مبار دا بی و ئەم که سانه له دیتنی ئەو دهو حال ته دا تووره بن یا ئەو خۆی ئەم دیاریبانه مه سخه ره بکا و یا خۆشی له چاره یان نه یا. دۆن کیشۆت کوتی: سانکۆ من سه دجارم پی کوتووی که زۆری ده پرسی(*) و بهو فکره کورت و عه قلّه ناته واو هت ئەغله ب قسه ی بی تام ده که ی و ته شه ر و تانوونم لی ده ده ی. به لام بۆ ئەوه ی بزانی تۆ چه نده که ر و من چه ند عاقلم، ده مه یی گوئی بۆ ئەم نه قلّه چکۆله رادیری: «جا بزانه و ئاگادار به که بیوه ژنیکی له بار و جوان و بی به ندویار و ده ولّه مه ند و به تایبه تی دلته ی هه بوو که عاشقی لاویکی مجیۆری کلیسا بوو، که کورپکی چوارشانه و جوان چاک و شاد و خۆش مه شره ف بوو. برا گه وره گه ی له م که ینویه ی نه ئاگادار بووه وه و رۆژیک به نه سیحه ت و دلسۆزییه وه به بیوه ژنه که ی گوت: خاتوون من به راستی به لامه وه سه یه ره که خانم یکی وهک تۆ نه جیب و به شان و شه وکه وت عاشقی پیاویکی په ست و ئاسایی و عامی وهک فلانی بی، له کاتیکدا هه ر لهو کلیسایه ئەو گشته مامۆستا و زانا و پیاوی گه وره ی لیه به که به پیزتان ده توانن وهک هه رمییه کی شیرین و به تام له نیۆ سه دان هه رمییدا به کیان هه لبریزی و بلایی «ئوه بیان بۆ من باشه» یا «ئوه یه که م پی له هه مووان باشته»، به لام خانم بی په رده و دهق و دۆغری ده جوابیدا گوتی: «ئهی برای زۆر خۆشه ویست و ئەهی وه لینعه ته من، ئەگه ر پیت وایه من ده هه لبراردنی فلانیدا به هه له چووم، هه ر چه ند به رای تۆ ره نگه که ریک بی لهو ده شته، با پیت بلیم که تۆ به هه له چووی و وهک قه دیمی یه کان فکر ت کردووه ته وه. چون ئەو ده زانایی کاریکدا که من له بهر ئەو کاره هه لم بزار دووه، به قه دهر نه ره ستوو زانایه.» که و ابو ئەهی سانکۆ، بۆ کاریکی که من به دؤلسینه م هه یه ئەو له به نرخترین شانزاده خانمه کانی دنیا له سه رتره و زۆرتر به کاری من دئ. نه چی پیت وایی ته واوی ئەو شاعیرانه که ده پیه له گوتنی ژاندا جوانترین شیعر ده هۆننه وه، به راستی عاشقی ئەوانن. تۆ فکر

ده که یه وه که «مامادیلیس» و «فیلیس» و «سیلوی» و «دیان» و «گالاته» و کئی و کئی... ئەو ژنه به ناویانگانه که نیویان بووه ته ناو ناختی سه دان شیعر و قه سیده و غه زه ل و دیوانه شیعر و له دووکانی سه رتاشی و شانۆگه ربی کۆمیدیدا نیویان ده به ن و یادیان ده که ن. به راستی له سه ر ئه رزی واقیع هه بوون و گراوی که سانیک بوون که ناویانی به رز کردووه ته وه؟ خیر، به راستی وایه نییه. زوریک له شاعیران ئەم خاتوونه یان ده دینای خه یالی خۆیاندا خولقاندووه تا بابه ت و مه زموونیکیان دابی به شیعره کانیان و خه لک به عاشقیان بزانیان لانی که م پییان وایی ئەوانه سه ریان له دلاری ده رده چی و بۆیه ده بی عاشقیان بن. که و ابو بۆ من هه ر ئەوه نده به سه که بیر بکه مه وه و لیم یه قین بی که ئال دؤنزا لؤریترووی خۆشه ویستی من جوانه و زاناشه. عه سل و نه سه بی ئەو زۆر گرینگ نییه؛ چون ئیمه خۆ نامانه یی له م باره وه لیکولینه وه بکه ین و تاجی شانازی له سه ر دابنیدن. هه ر ئەوه نده به سه که من پیم وایه جوانترین شادۆتی ئەو دنیا یه خۆیه تی: چون به هه ر حال سانکۆ، ئەگه ر نازانی بزانه که دووش ت زۆرتر له هه مووش ت و پرووژینه ری دلدارین، یه کیان جوانی روخسار، ئەوی دی جوانی ناویانگ و ئاکار. وه ئەم هه ر دوو لایه نه له دؤلسینه دا کۆ بوونه ته وه. چون ده جوانی روخساردا هه یچ که س نایگاتی و ده جوانی ئاکار و ناویانگیشدا که م که س هه یه که بتوانین وهک ئەوی هه لسه نگینن. کورته ی که لام، من وای تی ده گه م بی که م وزیاد کردن دؤلسینه دروست ئەوه یه که گوتم و من ئەوی له باری په سه نایه تی بنه چه که و هه م له باری شوخ و شهنگی به دلخوازی خۆم له سه ر ناوینه ی بینینی خۆم ره سم ده که م تا ئەو جیگایه ی که نه هیلین و نه لۆکریس و نه هه یچ جوانیکی ئەو دنیا یه و ژنانی رابردوو چ رۆمی و چ یۆنانی و چ به ره بر ده سه که نه ی(*) له دوو نه که ن!

ئیسنا هه ر که س چ ده لی با بللی و ئەگه ر نه زانان ته شه ر و تانوونم لی دن لانی که م زانایان و دژوار په سندان(*) ئیرادم لی ناگرن. سانکۆ گوتی: منیش ده لیم که جه نابت فه رمایشته کانت هه مووی دروسته و من له که ر که رترم و بۆخۆشم تی ناگه م بۆ ناوی «که ر» م له زاری ناکه وی و هینده ی دوویات ده که مه وه چون به پی قاعیده ماره نگاز له په تکی ره ش و سپی ده ترسی^(۱۹۵). دۆن کیشۆت ده فته ری کاردینیۆی هه لگرت و رۆشته گۆشه یه ک و ده ستی کرد به نووسین. کاتیک له نووسین، ته واو بوو سانکۆی بانگ کرد و پی گوت که ده یه وی نامه که ی بۆ بخوینته وه تا رسته کانی به زهینی بسپیرئ چون له به ختی ره شی ئەو

۱۹۵- وەرگیراوی ئەو پەندە فارسییە «مار گزیده از ریسمان سیاه و سفید می ترسد». (وهرگیر)

به دور نییه نامه که له ریگا دا ون بکا. سانکۆ گوتی: باشتر ئه وهیه جه نابت نامه که دوو سی جار ده دهفته ره که وا بنووسی و پاشان به منی بسپیری. من خۆم ده زانم چۆنی هه لېگرم. به لām فکری ئه وهی که من نامه که له بهر کهم فکریکی ئه حمه قانهیه. چون بیرگه ی من ئه وهنده کزه که جاری وایه نیوی خۆم له بیر ده چینه وه. به هرحال نامه کهم بۆ بخوینه وه که من له بیستنی ئه و خۆش حال دهم. ده زانم ده بی جوات نووسی بی. دۆن کیشۆت گوتی: ده جا گویم بۆ راگره، ئه وه مه زمونی نامه که یه:

نامه ی دۆن کیشۆت بۆ دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ

«خاتونی پایه بهرز و گه وره وار»*

ئه ی دل بهری نازهنینی من دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ، ئه م کوشته ی تیری جه رگبری دوور که وته ی تۆ که دل پرخوین و برینداره، گه رچی خۆی له نیعمه تی له ش ساغی بی به شه، سلامه تی و جوودی نازهنینی تۆ به دل ئاره زوو ده کا. ئه گه ر خودا به و رۆزه نه کا پرووی خۆشه و یستیم لی وه رگبری یا چاوی ئاور لیدانه وه م لی بقووچینی یا به جه ور و جه فات گیانم بگه یه نیته سه ر لیوان، هه رچه نده من ده ه لگرتن و کیشانی باری مه یه ته ی و دهر د و گرفتاریدا ئازا و خۆراگرم، زحمه ته بتوانم ده به رانبه ر بی میهری و تووره یی تۆدا، خۆم راگرم و بمینم. ئه ی دل بهری بی وه فا، ئه ی دوژمنی به ریه رستی من. ئه وه سانکۆم ناره خزمه ت. ئه و مه یته ره وه فاداره ی من باسی رۆژگار ره شی و ژیا نی تالی منت بۆ ده کا؛ ئه گه ر تۆ دل ت به ئه حوالی من بسووتی، به هاوارم بگه که من به نده ی تۆم، ئه گه ر نا هه ر چی هه زت لی یه ئاوا بکه، چون من به کۆتاییه ی نازهنینی خۆم ره زامه ندیی جه فای تۆ و وه فای خۆم پیک دینم.

«به نده ی هه تا سه ر، پاله وانی خه مگین روخسار»

سانکۆ کاتیک ده قی نامه که ی بیست هاواری کرد که: «به رۆچی باوکم من تا ئیستا نووسراوه ی ئاوا بهرز و سه رنجراکیشم نه بیستوووه. «جل الخالق!» راستی هه زه ته ی به ریزتان ئه وه ی ویستووته پیی بلای بیشت گوتوووه! به تایبه تی ئاخری نامه که ت چه نده جوان به ئیمزای «پاله وانی خه مگین روخسار» کۆتایی پی هیناوه! من پیی ده لیم که تۆ به راستی خۆت شه ی تانکی و هیچ شتیک نییه نه یزانی. دۆن کیشۆت گوتی بۆ ئه و شوغله ی من، پیاو ده بی هه موو شتیک بزانی. سانکۆ گوتی: زۆر باشه، ده جا زحمه ت نه بی

هه واله ی سی جاشه که ره که ش هه ر له ژیر ئه م نامه یه بۆ من بنووسه و زۆریش به جوانی و به ئاشکرای ئیمزای بکه تا ئه وه ی که چاویان پیی که وت، ئیمزاکه ت بناسنه وه. دۆن کیشۆت گوتی: ئه ی به چاوان! پاشان هه واله که ی نووسی و بۆ سانکۆی خوینده وه:

«خوشکه زای خۆشه و یستم، تکایه به پیی ئه م نامه یه سی سه ر له پینج سه ر جاشه که ری من که له ماله وه م به جی هیشتون و ئاگاداری له وانم به تۆ ئه سپارردوووه، ته حویلی سانکۆپانزای مه یته ری من بده و ئه وه شت پی بلیم که پوولی هه ر سیک جاشکه کانم لیره لی وه رگرتوووه. ئه م هه واله و ره سیدی(*) جاشه که ره کان له لای خۆت راگره که به حیساب بگیری. نووسرا ده قوولایی چیاکانی سیرامۆرنادا، ۲۷ ی ئووتی سالی جاری.»

سانکۆ هاواری کرد: ئافه رین! ئافه رین! بژی! بژی! ئیستا هه زه ته ی به ریزتان هه ر ماوه ئیمزای بکه ی. دۆن کیشۆت گوتی: ئیمزا کردنی ناوی. ئه وه نده به سه ناوی خۆم له ژیر هه واله که بنووسم و هه ر ئه وه نه ته نیا بۆ سی سه ر جاشه که ره که بۆ سی سه د سه ر که ره گه ل، به ئه ندازه ی ئیمزا ئیعتیباری هه یه. سانکۆ گوتی: «من بروام به هه زه ته ی به ریزتان هه یه، که وابوو ئینم بده بچم رۆسینانت زین بکه م و جه نابیشت دوعای به خیرم بۆ بکه، چون ده مه وی بی ئه وه ی هه لبه زدابزه و جرت و فرتی به ریزتان ببینم، زوو وه ری که وم و من خۆم ده زانم چۆن باسی که ره بازاریه کانی تۆ بکه م و بلیم چه ام دیتوووه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ، به لām من له سه ر ئه م بروایه م زۆر لازمه. لانی که م من به پرووتی ببینی و ده دوازه جوړ کاری شیتانه م چاوی بکه ی، ئه م کاره هه مووی نیو سه عات زۆر تر ناکیشی، ئه وده م ده توانی به ویژدانی ئاسووده تره وه، هه رچی ده ته وی لپی زیاد بکه ی. هه رچه ند ده زانم که دیسان ناتوانی ئه وه ی که ده مه وی ئه نجامی بده م به جوانی بیگنرییه وه. سانکۆ گوتی: ئه رباب تۆ خودا کاریکی وا مه که به پرووتی بتبینم. چون به دیتنی ئه و ئیسقانه ره ق و ته قانه و ئه و پیسته ی که به سه ریان کشاوه، دل بۆت ده بیته که باب و ناتوانم پیش به گریانی خۆم بگرم و چون من دوینی شه وی بۆ دزینی که ره که م زۆر گریاوم، ئیستا سه رم زۆر پیس دیشی و ئیتر تا قه ته ی گریانم نه ماوه. ئه گه ر به ریزتان هه ر ده تانه وی سی چوار جوړ کاری ئیوه ته ماشاکه م به جلوه به رگه وه ئه نجامیان بده و هه ر چه ندی زووتر و ساده تریش بی باشتره. له لایه کی تریشه وه، ئه نجامدانی ئه و کارانه له روانگه ی منه وه هیچ پیویست نییه و هه روه ک عه رزم کردی گرینگ ئه وه یه زوو بروم و زووش بگه ریمه وه و هه وال و مزگینیی خۆش که جه نابتان ده تانه وی و لایقی ئیوه بی، بۆتان بینمه وه. ده نا وای به حالی خاتوون دۆلسینه! ئه و ئه گه ر ئه و جوړه ی که عه قل و مه نتیق حوکم ده کا جواب نه داته وه به زۆری

شوق و مست و زلله، جوابی دلخوازی توی له گهرروی دهردهکیشم. چون کی دتوانی نهوه قبول بکا که پالنه وانیکي سه رگهردانی گهرهوی وهک بهریتزان بی هیچ سه به بیگ دیوانه بی. نهویش به خاتری... نهسته غفروللا! خودا بکا نهو ژنه تیوه کاریکی وا نهکا، چاوم بقووچینم و زاری لی بکه مهوه، دنا بهو خودایه نهوی به سهر زارمدا بی پتی ده لیم و تفی دهرپو ده کوتم و قسهی وای پی ده لیم که به هیچ سه لیتیه که نه گوترا بی. ناخ. نه من بو نه م تهرزه دم به دمانه و جنیوفر و شییانه چهنده لی هاتووم! ده لپی خودا منی ههر بو نهوه دروست کردوه! حه یف که خاتون دلسینه من نانسای دنا نه گهر بیزانیبایه من کیم به قه در پیاویکی گهرهوی خودا ریزی بو داده نام... دون کیشوت قسه که ی بری و گوتی: رواله تی کار نیشان ددا که تو له من عاقلتر نی. سانکو گوتی: من به قه در تو دیوانه نیم، به لام زووتر هه لده چم و تووره دهم. باشه جاری له وه بگه رین. فه رموو بزائم تا من ده گه ریمه وه هه زه رتهی بهریتزان چ ده خون؟ نایا نیوهش وهک کار دینیو، بزوی خو تان به زور له شوانان ده ستین؟ دون کیشوت گوتی: غمی خواردنی منت نه بی. من نه گهر نازووخه و خوراکیکی زوریشم له لا بووایه، بیجگه له گیا و گو ل و میوه که له م میرگ و دارستانه وه دهستی دینم شتیکی ترم نه ده خوارد. من دمه وی هیچ نه خوم و چله کیشی بکه م. سانکو گوتی: عهرزی ترم نه وه به جه نابت دهرانی من له چی دهرتسم؟ نه م شوینه نه وهنده پهرت و دور و چولگه به دهرتسم که هاتمه وه نه تبینمه وه. دون کیشوت گوتی نیشانه کانی نیره به جوانی به زهینت بسپیره. من کاریک ده که م له م ده قهره دور نه که ومه وه و ته نانه ت ده چمه سه ر دونه بهرزه کان بو نه وهی که گه راپته وه له دور بتبینم. له وهش گه ری، بو نه وهی مه بادا ونم بکه ی یا خوت ون بی، باشترین کار نه وه به که له و گو له تاوسییانه که لیره زورن چهن دین لق ده گه ل خوت ببه ی و لیره وه تا ده گه یته ده شتایی نیوه نیوه ده عهرزیان چه قینی. نه م لقانه ده بنه رینوین تا له گه رانه وه تدا بتوانی من بدوزیته وه. ههر وهک «تیزه»^(۱۹۶) که به هوی هه وادی به نیکه وه له ده خمه هاته دهره وه. سانکو گوتی: ههر وا ده که م و پاش نه وهی هیندیکی گو ل هه لکه ند، هاته لای نه رباب و داوای دوعای خیری لی کرد و پاش نه وهی ههر کام ماوه به ک گریان سانکو نیجازه ی مهره خه سی خواست. پاشان دون کیشوت زوری

1۹۶- Thesée «تیزه» قاره منی نیوه نه فسانه یی و نیوه میژوویی یونانی قه دیم بوو که کاره کانی وهک هیرکول ده چوون. نه م پالنه وانه به هوی به نیکی دریزه وه که ناریان کچی مینووس پیی دابوو، ریشته ناو ده خمه و مینوتور جانه وه ری دوو سه ری مرؤخوری کوشت. (محه مه د قازی)

به سانکو گوت که ناگای له رۆسینانت بی و وهک خو ی ناگاداری له وه حیوانه نه جیبه بکا. سانکو سوار بوو و به رهو دهشت نازوا و بهو جو ره که نه رباب فیری کردبوو به مه ودا گو لی تاوسی ده عهرزی ده چه قاند. زوری نه کیشا که له و مه لبه نده دور که وه ته وه و ده و حاله دا دون کیشوت زوری نه فسووسی نه وه ده خوارد که دوو سی جو ر کاری شیتانه ی خو ی پی نیشان نه دا وه.

به لام سانکو هیشتا سه د هه نگاو یک نه ریشتبوو که گه راوه و به نه ربابی گوت: «نه رباب من ده لیم حه ق به جه نابت بوو، چون نه گهر به وی به ویژدانی ناسوده سویند بخوم که کاری شیتانه م له بهریتزان بینوه. باشتر وایه که به کیان به چاوی خوم ببینم. ههر چند به فه زلی خودا من گهره ترین شیتی بهریتزانم که هه وه سی مانه وه ده و کیو پارانه دایه به چاوی خوم دیتووه، دون کیشوت گوتی: دیت سانکو؟ من پیم نه گوتی که من راست ده که م! نیستا سه بر که! ده یه ک دوعا خویندندا کار ته واو ده بی» بی راوهستان شه لواری خو ی دهرینا و به توپی کراسیک مایه وه. پاشان یه ک دوو مستی له قوونی خو ی دا. دوو جار خو ی هه لاویشت و دهستی به رانی خویدا کوتا و دوو سه ر مه قوولاتی دا و سه ری له سه ر عهرز دانا و قاچی ده حه وا کرد و ته واوی نه دمانی خواره وهی به ته واوی خسته دهره وه که سانکو بو نه وهی نه و دیمه نه نه بین، جله وی نه سپی بادا و قنیاتی پهیدا کرد که دتوانی به شیتی و ناگا له خو نه ماوی نه رباب سویند بخوا. نیستا نیمه نه و مه یته ره تا گه رانه وهی که زوری نه خایاند ده ریگا دا به جی دیلین.

بەپراست زانپىي و گراوىي ئەو خەيانەتەي پى كىردى شىت بوونەكەي رووداويكى ناسروشتى و دوور لە چاوەپروانى نەبوو. بەلام لاسايى كردنەوئەي من لەو، كە شىتى يەكەم بنەما و پىششىنەيەكە ئەوتوى نىيە، چۆن دەبى؟ چون لەمەر دۆلسىنە دۆتۆپۆزۆ من بەمتانەوئە سوپىند دەخۆم كە دە تەمەنى خۆيدا سىبەرى لوى بەرپەرى، چ بەرووتى، چ بەداپۆشراوى، نەدیتووه و ئىستاش وەك رۆژى لە دايك بوونى پاك و خاوتنە. كەوابوو ئەگەر من وەك رۆلانى توورە، شىت بازى بكەم دەبىتە تەوھىن و سووكايەتى بەدۆلسىنەي گراوىي خۆم. لە لايەكى ترەو دەبىنم كە ئامادىسى گۆل بى ئەوئەي عەقلى خۆي لە دەست بدا و دەست بكا بەدپوانەبازى زۆرتەر لە ھەموو كەس دەئەوين و ئەوینداریدا ناوبانگى دەرکرد، دە حاڵىكدا ئەو بەپىي رىوايەتى داستان كاتىك دىتى گراوىيەكەي «ئۆريان» پرووى لى وەرگىراوھ و ئەو خاتونە ئەمرى پى كرد چى دى نەيەتە بەر چاوى، تەنیا كارىكى كە كردى ئەو بوو كە دەگەل رايھىيەك رۆيشتە سەر «بەردى فەقىران»^(*) لەوئە دەستى كرد بەچلەكيشان و ئەوئەندە گرىا كە خواوئەند رەحمى بەحالى پەرىشانى كرد و دەو حالە شپزەبەدا بەدادى گەيشت. ئىستا ئەگەر ئەو راست بى كە بىگومان ھەر واشە، من لەبەر چى زەحمەتى جلوبەرگ داکەندن بەخۆم بەدەم و ئەو دارە جوانانە كە ھەرگىز نازارىكيان بۆ من نەبوو، نازار بەدەم و چ لازمە ئەو ئاوانە لىل و قوروا بكەم كە كاتى تىنوئىتى تىراوم دەكەن؟ بژى و بەردەوام بى بىرەوئەرىي خۆشى ئامادىسى گۆل! با ھەموو كردەوئەكانى بىنە سەرمەشقى دۆن كىشۆتى مانش! ئەو دۆن كىشۆتەي كە ھەرچى لەمەر پالەوانانى رابردوودا گوتراوھ و لەمەر ئەوئەيش لە داھاتوودا دەبلىن و دەينووسن. كە ئەگەر نەيتوانى كارى گەورە ئەنجام بدا، بەلام گىيانى خۆي دەو رىگايەدا بەخت كرد! نىك كە لە دلەبەرى خۆم دۆلسىنە خەيانەت و بى وەفائىم نەدیتووه ئايا وەك دەپىشدا گوتم ھەر ئەوئەندە بەس نىيە كە تەنیا مافتەلای دەردى دووربىي ئەو بم؟ دەجا ئەي دەستانى ئامادەي كار، غىرەتتان ھەبى! ئەي كارە باشەكانى ئامادىس وەرئەوھ بىرم و پىم بلىن لە كوئىرا دەبى لاساكردەنەوئەكانم دەست پى بكەم؟ بەلام دەزانم ئەو زۆرتى كات دوعاى دەكرد و منىش ھەر وا دەكەم.»

ئەوجار دۆن كىشۆت بۆ دروست كردنى تەسبىخ، ھىندىكى ميوەي دارى چىپوھەمۆ چنى و تەسبىخىكى دە دەنكىي لى دروست كرد، بەلام لەوئەي كە ھىچ رايھىيەكى لە لا نەبوو كە گوئى لە ئىقراى ئەو بگري، زۆر نارەحەت بوو. بەلى جا پالەوان زەمانى بەگەران و سەيران دە مېرگ و چىمەندا رادەبوارد و جاروبار شىعەرىكى دەگوت و لەسەر بەدەنەي دارىك ھەلى

ئەو جىگايەي كە شىرىنكارىي دىدارانەي دۆن كىشۆت

لە سىرامۆرئادا بەردەوامە

ئەگەر بگەرپىنەوھ سەر داستانى پالەوانى خەمگىن روخسار، كە پاش ئەوئەي خۆي بەتەنیا چاوى پى كەوت چىي كرد، داستانبىژ دەلى كاتىك دۆن كىشۆت بەگەل وقوونى رووت و كراسىك لەبەردا لەسەرمەقوولات لىدان تەواو بوو و سانكۆي دىت كە بى ئەوئەي چاوەپروانى تەواو بوونى دىوانەبازىي تى ئەو بى، رۆيشتووه، بەرپەوزىكى بەرزدا سەركەوت و لەوئەي لە بارەي مەسەلەيەكى گرینگ كە تا ئىستا زۆر جار فكرى ئەوي بەخۆيەوھ مەشغوول كىردبوو، بەلام تا ئىستا نەيتوانىبوو رىگا چارەيەكى بۆ بدۆزىتەوھ، چوو دە فكرەوھ. مەسەلەكە ئەوھ بوو كە بزانى لاسا كىردنەوئەي شىت بازىيەكانى «رۆلان» بۆ ئەو باشترە يا خۆ كەر كردنە مالىخولىيايىيەكانى ئامادىس، دەگەل خۆي قسەي دەكرد و دەيگوت: «جىي سەرسوپمان نىيە ئەگەر رۆلان، وەك ھەموو خەلك دەلین، پالەوانىكى نازا و بى باك بووى. چون ئەو ئاسن لەش^(*) بووھ و ھىچ كەس نەيدەتوانى مەگەر بەتى رۆكردنى دەرزىيەكى رەش دەبەرى پىي، گىيانى لى بستىنى. ئەوھ بوو كە ئەو ھەمىشە شەش وەرەقى ئاسنى^(۱۹۷) لە بن پىلاوى خۆي دەدا و بەو حالەشەوھ، ئەم تەدبىرە بەكارى نەھات و دەبەرەنگارى دەگەل «بىرناردىل كاردىوا» دا دوژمن بەو خالى كزىيەي^(*) زانى و لە قەد پالى «رۆنسەو» دە نىو باسكە بەھىزەكانى خۆيدا خنكاندى. بەلام ئىمە مەسەلەي نازايەتىي رۆلان بەجى دىلین و دەگەرپىنەوھ سەر شىت بازىيەكانى، چون ئەم نوكتە سەلپىنراوھ كاتىك ئەو پالەوانە ئاسەوار و نىشانەگەلىكى لە بى وەفائى گراوىيەكەي «ئانزلىك» بەسەردارەكانى دەوروبەرى كانىاوەكەوھ چاوى پى كەوت و شوانىكىش ھەوالى بۆ ھىنا كە گراوىيەكەي زۆرتەر لە دوو نىوەرۆژان دە باوھشى «مىدۆر» Medore ئەو لاوھ موو پىچ پىچە بەرپەردا كە نۆكەرى «ئاگرامانە»^(۱۹۸) نووستوھ، عەقلى شىوا. وھ مسۆگەریشە ئەگەر رۆلان ئەو خەبەرەي

۱۹۷- سىروانتىس لىرەدا بەھەلە چوھ. شەش وەرەق يا تەخت نەبوو، ھەوت بوون ئەوئەيش رۆلان لە بنى كەوشى خۆي نەدەدا؛ بەلكو فىراگوس Feragus كە دە خزمەتیدا بوو لى دەدا. بىروانە تەرانەي دوازەمى رۆلانى توورە. (لووىي وىاردۆ)

۱۹۸- رۆلانى توورە، تەرانەي بىست و سى. (مۆرىس باردۆن)

دهکهند یا لهسهر رهلم و خیز دهنوووسییهوه، زۆربهی شیعرهکانی باسی غم و پهژاره و هیندیکیشیان باسی دۆلسینه بوون. بهلام لهو شیعرانه تهنا پارچه ههلبهستیک وهدهست کهوت و لهو کاتهدا که هاتن دۆن کیشۆت بدۆزنهوه، هیشتا خوانا(*) و تهواو بوو:

«ئهی دارهکان، ئهی پرووهکهکان، ئهی گولهکان که بهسهر ئهو بهرزایی و شوینه زهنوێرانده جیلوهی جوانی دهفرۆشن، ئهگهر بهرۆژهرهشیی من شاد نابن. گوئی بدنه ئهو ناله سهرنجراکیشانهی من. خودا نهکا دهرده دلی من بهههموو ناخۆشی و ترس و لهرزیکهوه که تپی دایه، ئیوه شپرزه بکا. چون دۆن کیشۆت بهپاسی پهزیرایی گهرمی ئیوه له ههموو شوینیک له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا گریا.

ئیره شوینیکه که وهفاردترین عاشقی دنیا، خۆی دور له دلبهری خۆی دهشاریتتهوه بی ئهوهی له چهندوچۆنی ئهو ئاگادار بی، تووشی ئهو گشته نامرادییه بووه. ئهوینیکه بهد گهوههر(*) چهنگی بهسهردا گرتوه و ئهوی کردووته گالتهجارپی خۆی. بهو دهلیله دۆن کیشۆت تا کوپهیهکی له فرمیسک پر نهکرد، ههر لیره له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا گریا.

له نیوان ئهم رژد و ههلهمووتهدا، بهدوای پروداواندا گهرا و نهفرینی لهو دلانه کرد که له رهوهزهکان رهقتر بوون بی ئهوهی له پشت ئهو درک وداڵ و ئهو رهوهزه بهردانه بیجگه له پروداوی ناخۆش، نسیبی ههبووی. ئهوین ئهوی خسته بهر زهبری تازیانهی خۆی و ئهو بهپشت و شان و پیلی زامارهوه ههر لیره له دورویی

دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ گریا.

بۆ ئهو کهسانهی که ئهو شیعرهیان دیتتهوه، ههم خودی شیعرهکه و ههم زنده بوونی ناوی «تۆبۆزۆ» بهدۆلسینه له دهرهوهی دیری ئاخری ههر شیعریک، بۆ پیکهین و گالته کهم شتیک نهبوو. چون وای تی گهیشتن که بهبۆچوونی دۆن کیشۆت ئهگهر «تۆبۆزۆ» زنده نهکرا با مانای شیعرهکه روون نهدهبووهوه و ده راستیدا دۆن کیشۆت خۆی دوایی ددانی بهودا هینا. دۆن کیشۆت شیعی تریشی زۆر هۆندهوه. بهلام وهگ گوتمان تهنا ئهم سی بندهیان بۆ خویندرایهوه. بهلی جا، پالهوانی عاشق جاروبار وهختی خۆی بهم چهشنه

تیپهر دهکرد. جاروبار ئاخ و ئهفسوووسی دهخوارد، و خۆری و پهربی جهنگهڵ و کانیاوان و «ئیکۆ»^(۱۹۹) خواژنی سزاکیش و دهردمهندی مژاوی بانگ دهکرد، بینه یارمهتی و بهگریان لهبهریان دهپاراهه گوئی بدنه قسهکانی و جوابی بدنهوه و دهرد و ئازاری لی کهم بکهنهوه. جار و باریش بهدوای گیای خۆراکیدا دهگهرا تا بهوان خۆی تیر بکا و تا گهرا نهوهی سانکۆ له برسان نهمری و ئهگهر سهفهری سانکۆ له جیاتی سی رۆژ، سی ههوتهی کیشابا پالهوانی خهنگین پوخسار و هها شکل و سیمای دهگۆرا که ناسینهوهی بۆ دایکیشی، که هینابوو به سهر ئهم جیهانه، دژوار دهبوو، بهلام بهجییه ئیستا دۆن کیشۆت دهگهڵ ئاه و نالینهکانی و شیعرهکانی بهجی بیلین تا بزانیان سانکۆ پانزا چیی لی هات و دهو سهفهرا نهدا چیی بهسهر هات.

ئهو کاتیک گهیشته سهر شارپی بهپرسیاران، سۆراغی تۆبۆزۆی گرت و سبهی ئهوی رۆژی گهیشتهوه ئهو کاروانسهراهی که لهوی سهمای سهر لێفهیان پی کردبوو. ههر که له دوروهه چاوی بهتاپی کاروانسهرا کهوت دهنهینیدا پیی وابوو که دووباره دهنیو لێفه کهوتوه و ههلی داویننه ههوا و باوهکو وهختی پیاده بوون و نان خواردن بوو ئهوش چهندین رۆژ بوو خۆراکیکه بهکهکی نهخواردبوو و بۆ جهمیگ خۆراکی گهرم شیت و هار بووبوو، بهلام لی برا، لانهدا و نهچیتته ئهو شوینه، زگی برسی مهجبوری کرد که له کاروانسهرا نزیک بیتتهوه، بهلام دوو دل بوو که دابهزی یا ریگی خۆی دریزه پی بدا. دهو ساتهدا که تی مابوو، دوو کهس له کاروانسهرا وهدرکهوتن و ههر که چاویان پی کهوت بهکیان بهوی تری گوت: «جهنابی کهشیش بهبروای جهنابت ئایا ئهم سواره ههمان سانکۆ پانزا نییه که کهیبانووی پالهوانی گۆنگهڵ خوازی ئیمه دهیگوت وهک مهیتهر وهدوای ئهربابی کهوتوه؟ کهشیش گوتی: بۆچی، خۆیهتی و ئهوش بارگینی دۆن کیشۆته.»

له راستیدا ئهو دوو کهسه سوار و ولاغهکهیان بهناسانی ناسیبوووه چون ئهوان ههمان کهشیش و دهلاکی گوند بوون که کتیبه پالهوانیهکانیان دادگایی و مهحکوم بهسووتان ده ئاگردا کردبوو. بهلی جا، ئهو دوو کهسه ههر که سانکۆ پانزا و رۆسی نانتیان ناسیبهوه، چون زۆریان پی خۆش بوو له حالی دۆن کیشۆت ئاگادار بنهوه، له سوار نزیک بوونهوه و کهشیش بهناوبانگی کرد و گوتی: «ئاهاهی ههفال سانکۆ، بلی بزانه حالی ئهرباب چۆنه و چ

۱۹۹ - Echo ناوی یهکیک له پهری ئهفسانهیی خودایان بوو که دهلین کاتیک ژۆنۆن خواژنی زهماهوند لپی تووره بوو کردی بهرهوهزبهردیک و مهحکومی کرد بهوهی که ههمیشه واژهکانی کۆتایی قسهی خهک دووپات بکاتهوه. (محهمه قازی)

دهكا؟ سانكۆش ئەوانی ناسییەوه بهلام لى برا شوینی دۆن كیشۆت و بارى ژيانى ئەو نهینى رابگرى و له بهر ئەوه ده وهلامدا گوتى كه ئەرباب له شوینىكى نه ناسراودا خەرىكى كارىكى زۆر گرینگه و ئەو نایهوى ئەگەر هەر دووك چاویشى بکۆن، ناوى ئەو شوینەیان پى بیژى. دهلاك دەنگى بهرز کردوه: نا، سانكۆ، نا! ئەگەر پیمان نه لى كه دۆن كیشۆت ئەلعان له كوێیه و چ دهكا، ئەو فكره دیتە مێشكمانهوه كه تۆ رووت کردوه و كوشتووتە. چون دەبینن كه تۆ سواری ئەسپى ئەو بووى. كه وابوو يا پیمان لى له كوێیه يا واى بهحالت! سانكۆ گوتى: ئەى بابا! پىویست ناکا، هەر پەشەم لى بکەن. من كه سىك نیم كه كه سىك بکۆزم يا رووت بکەم. خودا بکا هەموو به ئەمر و ویستی خودا، كه خەلقى کردون، بمرن: ئەربابى من ئیستا به مەیلی خۆى له دلى ئەو كێوانه دا خەرىكى چله كێشانه» و پى برانهوه پى ئەوهى پشوو بدا، بارى ژيان و كاروبارى دۆن كیشۆت و ئەو رووداوانهى كه به سهريان هاتبوو و ئەوهى كه هەر ئیستا هەلگری نامهیه كه بۆ لای خاتوون دۆلسینه تۆبۆزۆ كچى «لورینزۆ كۆر شوئیلۆ» - كه دۆن كیشۆت به دلیك نا به سه دلى عاشقى بوو - له سه رهتاوه تا ناخرى هەمووى بۆ گێرانهوه.

ئەو دوو پرسىار كەرە لهو داستانەى كه سانكۆ بۆى گێرانهوه سهريان سوپما و باوهكو هەردوو كیان له شىتییى دۆن كیشۆت ئاگادار بوون، هەر جارەى كه بابەتێكى تازهیان لەم بارهوه دەبیست، سه رسورماوه یییه كه یان دوو قات زیادى ده كرد. ئەو دوو كه سه خواهیشتیان له سانكۆ كرد، نامهى خاتوون دۆلسینه دۆتۆبۆزۆیان پى نیشان بدا. سانكۆ جوابى داوه كه نامه كه ده دهفته رچهیهكى باغه لیدا نووسراوه و ئەرباب ئەمرى پى کردوه له یه كه م گوندى سه ر پێگادا بیگۆیزیته وه سه ر كاغه زىكى تر. كه شیش گوتى: ئەگەر نامه كه م نیشان بدهى، هەر خۆم حازرم به خه تىكى خۆش بۆت نه قى كه مه سه ر كاغه زىكى تر. سانكۆ دهستى ده به رۆكى خۆى را كرد، به لام هەر چى گه را دهفته رچه كه ی نه دیته وه و ئەگەر تا ئەو سه عاتهش به دوايدا گه را با نهیده دیته وه چونكه دۆن كیشۆت پاش نووسینی ئەو نامهیه له بیری چوو بوو دهفته رچه كه بدا به سانكۆ و سانكۆش له بیری چوو بوو دهفته رچه كه لى داوا بکا. مه یته رى دلۆقان كه دینی دهفته رى پى نییه ئاره قه یه كى ساردى كرد و رهنگى وهك مردوو سپى هه لگه را. پاشان دووباره سه رتا پای به دهنى خۆى پشكنى و چون دیسان هیچى دهست نه كه وت، ده ر دینی خۆى به ربوو و نیوهى مووه كانی هه لگه نده وه! پاشان پینج شهش مسته كۆله ی به دم و چاوى خۆیدا كوتا و هه موو دم و چاوى پر بوو له خوین. كه شیش و دهلاك كه ئەوه یان دیت، لى یان پرسى بۆ له خۆى دهدا و چى چى لى قه وماوه؟

سانكۆ گوتى: چ قه وماوه! ده تانه ویست چ بقه ومى! منى چاره رهش سى جاشه كه رم له دهست چوه كه هەر یه كه م به كۆشكێك نه ده گۆزیه وه! دهلاك پرسى: پیمان لى چ باسه؟ باسى چى ده كه ی؟ سانكۆ گوتى من ئەو دهفته رچه ی ئەرباب نامه ی دۆلسینه و حه والەى سى جاشى بۆ تیدا نووسیبوو، ونم کردوه. ئەو بۆ خوشكه زاكه ی نووسیبوو كه لهو چوار پینج سه ر جاشه ی له ته ویله دا هه یه تى سى سه ر یان بدا به من.» پاش ئەوه ی سانكۆ داستانى ون بوونى كه ره كه ی خۆشى بۆ گێرانه وه، كه شیش سانكۆ دلى دارى داوه و قه ولیدا ده گه ل ئەربابیان دۆزیه وه، وادارى ده كا ئەو پاداشه ی دیسان بۆ دیارى بکاته وه و ئەو جار حه والە كه ش به پى دابونه ریت و یاساى باو له سه ر كاغه ز دهنوو سرى. چونكه حه والەى نىو دهفته رچه ئیعتبارى نییه و به سه نه د حیساب ناکرى. سانكۆ به بیستى ئەو قسه یه ئارام بووه وه و گوتى كه وابوو ون بوونى نامه ی دۆلسنییه گرینگ نییه چون هه موو رسته كانی له بهر کردوه و هەر كات لازم پى ده تانن ناوه رۆكه كه ی بگۆیزنه وه سه ر كاغه ز. دهلاك گوتى: «باشه سانكۆ، كه وا بوو تۆ نامه كه بخوینته وه تا ئیمه له سه ر كاغه ز بینوسینه وه.» سانكۆ له ناکاو راچهنى و دهستى كرد به خوراندنى سه رى تا ناوه رۆكى نامه كه ی وه بى ر بێته وه. بپچاره جارێك خۆى ده خسته سه ر لاقێك و پاشان ده چوه سه ر لاقه كه ی ترى، برێك ده ئاسمان ده فكري و پاشان ده عه رزى را ده ما تا ناخریه كه ی پاش ئەوه ی نیوه ی نینۆكى خۆى جووت و ماوه یه ك بیسه ره كانی ده چاوه روانیدا هیشته وه، پاش كپ بوونى كى درێژخایه ن، دهنگى ده ربرى كه «جه نابی كه شیش، به زاتى خودا، چم له بى ر نه ماوه! ئەى ئەو بى رگه یه م به زىاد نه بى! به و حاله شه وه را وه سته بزانه م. وهك شتى كى نامه كه ئاوا دهستى پى ده كرد: «خاتوونى گه ره بارى، بالاته غار...» دهلاك قسه كه ی پى برى و گوتى ئەوه ده لى چى؟ گه ره بار و بالاته غارى چى؟ رهنگه گه ره وار و والاته بار (نه جیب و ره سه ن) بى.» سانكۆ گوتى: به لى به لى دروسته، هەر ئەوه یه كه فه رموت. باقى نامه كه ئەگەر دروست له بى ر من مابى ئەوه بوو. زامار و بى خه... وه تى رخوا رده، دهستى حه زه رته ی خاتوون ماچ ده كم، ئەى بى وه فا ئەى دل به رى كه ئیتر ناتناسمه وه... پاش ئەوه ئیتر نازانه م دوعا و سلوى بۆ نار دبوو. پاشان نووسیبوو و نووسیبوو و نووسیبوو تا گه یشت بووه ئەم رسته یه كه: «به نده ی هه تاسه رى تۆ پاله وانى خه مگین روخسار»

بیسه ران به تیژ هۆشى و بى ر تیژى سانكۆ زۆر پى كه نین، به لام به رواله ت زۆریان پى هه لاگوت و لى یان ویست دوو جارى ترىش نامه كه بخوینته وه تا ئەوان بتوانن ده قى نامه كه به زه نى خۆیان بسپێرن و له كاتى پىویست له سه ر كاغه ز بینوسنه وه. سانكۆ سى جارى

تریش نامەکی خۆیندەووە و ھەر جارەش ھاتەران پاتەرانیکی تازەیی لای زیاد کرد. پاشان بەسەرھاتەکانی پالەوانی گێپراوہ. بەلام باسی سەمای سەر لێفەیی نەکرد کہ لەم کاروانسەراییەدا بەسەری ھاتبوو. ھەر نەشیدەویست بچیتە ناو ئەم کاروانسەراییەوہ. پاشان گوتی ئەگەر دۆلسینە جوابیکی سازگار و دلخۆشکەر بداتەوہ بەپالەوان، بەپیتی قەراریکی کہ دای ناوہ ئەوجار دووبارە سەر دە سەحرا و بیابان دەنی و بۆ گەشتن بەپلەیی ئیمپەرآتوری یا سولتانی ھەول دەدا. پێداگریش بوو کہ چون ھیزی شان و باھۆی بی وینەییە، بوونە ئیمپەرآتور یا پاشا و سولتان بۆ ئەو زۆر سەھل و ئاسانە: پاشان کہ لەسەر تەختی فەرمانرەوایی دانیشت، یەكەم کاری ئەوہیە بۆ ئەو، یانی بۆ سانکۆ ژن بینی. چون بێگومان سانکۆ تا ئەودەم ھەر بی ژن ومال دەمینیتەوہ. دەبی ھەر واش بی تا بتوانی ھەر وەك ئەرباب بەلینی پی داوہ دەگەل یەكێك لە ژنە ھاو دەمەکانی شان کہ میراتگری مەملەكەتییکی گەورە دەبی زەماوہند بکا، وە پاش ئەوہ ئیتر چی تر نایەوئ دورگەییەك یا چەند دورگەییەکی وەگیر بکەوئ.

سانکۆ و پیرای ئەوہی جاروبار ریش و لووتی خۆی خاوین دەکردەوہ، تەواوی ئەو بابەتانەیی وەھا بەدنیایییەوہ دەگوت و قسەکانی ئەوہندە لە عەقلی ساغ بەدوور بوون کہ ئەو دوو بیسەرە گێژ و وری بووبوون و لە تەوژم و ھەراویی شیتییەکانی دۆن کیشۆت کہ عەقلی ئەم پیاوہ چارەپەشەشی شیانوئەبوو، زۆر زۆر سەریان لای ماسیبوو. ئەوان نەیانویست خۆیان بەمەوہ ماندوو بکەن کہ سانکۆ لەو زەلکاوئی ئەم بەھەلە چوونە رزگار بکەن، چون ھەر ئەوہندە کہ ئییان حالی بوو کہ ویزدانی ئەو کابرایە دەمەترسی دا نییە، وایان بەباش زانی لە کۆلی ببنەوہ و زۆرتەر بەقسە قۆر و بن دراوہکانی پی بکەن. لەبەر ئەوہ نەسەتیان کرد کہ بۆ سلامەتی ئەربابی خۆی دوعا بکا و گوتیان وئ دەچی دۆن کیشۆت بەتییەرینی رۆژگار، سەرەنجام ببیتە ئیمپراتور، یا لانی کەم بگاتە پلە و پایەیی ئۆسقۆفیک یا شتیکی لەم چەشنە. سانکۆ دە جوابی ئەواندا گوتی: «دەو بارودۆخەدا جەنابی کەشیش ئەگەر کاروبار لە گریژنە بچی و ئەربابی من لە جیگەیی ئیمپراتور ویستی ببیتە ئۆسقۆف، ئەودەم موأجبی مەیتەریی ئۆسقۆفی سەرگەردان دەبیتە چەند؟ کەشیش گوتی: ئۆسقۆفەکان شتیکی وا نادەن بەمەیتەران، مانگانەییەکی کەم دەگەل داھاتیکی کہ لە مردوووان پێیان دەگا. یا دەیانکەنە خەزینەداری کلیسا کہ داھاتیکی زۆر و نەگۆری ھەییە و ئەلبەتە داھاتی پای میحرابیشی لای زیاد دەبی کہ ئەویش پوولیکی زۆر. سانکۆ گوتی بەلام بۆ ئەو کارە باشترە مەیتەر ژن و مائی نەبی و لانی کەم نوێژی

«مەس»یش بزانی بکا. وە ئەگەر وا بی، وای بەحالی منی کافری رۆرەش کہ ھەم ژن و مندالم ھەییە و ھەمیش تەناتەت یەك وشەم سەواد نییە و یەك پیتی ئەلف بیتکەش ناناسم! ئەیی پەرورەدگاری عالیەمیان...! ئەگەر ئەرباب لە کەللەیی بدا و لە جیی بوونە ئیمپراتور، بیەوئ ببیتە ئۆسقۆف، قوری کوئ بەسەر خۆمدا کەم! دەلاک گوتی: غەم مەخۆ ھەفال سانکۆ، ئیمە لە ئەربابەکەت تکا دەکەین و رینۆینی دەدەینی کہ لە ئۆسقۆفی بگەری و ببیتە ئیمپراتور ئەو کارەش بۆ ئەو ئاسانترە، چون ئەوہندەیی کہ ئازایە ئەوہندە عالی و زانا نییە. سانکۆ گوتی: ھەر چەند دەتوانم بەمتمانەوہ بلیم ئەربابی من بۆ ھەموو کاریک لێھاتوویی ھەییە بەلام من خۆشم ھەمیشە ئەو بروایەم ھەبووہ و کاریکی من بەخەیالم ئەنجامی بەدەم ئەوہیە لە بارەگای خودای باریتەعالا بیاریتەوہ ئەربابی من بنیتریتە جیگایەك کہ کارەکەیی(*) بیگری و دەرھەق بەمن چاکەیی زۆرتەر بکا. کەشیش گوتی: وەك پیاویکی عاقل قسان دەکەیی و وەك مەسیحییەکی بەئیمان دەبزوویوہ. بەلام شتیکی کہ ئیستا زۆر پێویستە ئەوہیە کہ ئەربابەکەت لەم چلەکتیشییە بی مانایە کہ دەلئی لەوئ پێیەوہ خەریکە رزگار بکەین و بۆ ئەوہی فکری تەدارەکی کەرستەیی کار بکەینەوہ، نەھار بخۆین کہ ئیستا دروست وەختی خۆیەتی، باشترە بچینە ناو کاروانسەرا. سانکۆ گوتی: «من نایەم، بەلام ئیوہ فەرموون و پاشان دەلیلی نەھاتنی خۆمتان پی دەلیم. بەلام تکایە دەستور بەدەن خۆراکتیکی باشم بۆ بین. دیارە دەبی چیشت و نانەکەم گەرم و چەور و بەتام و خوی بی. ھیندیکیش جو بۆ رۆسینانت بنیرن.» ئەو دوو دۆستە لە کاروانسەرا وەژوور کەوتن و سانکۆیان لە دەرەوہ بەجی ھیشت و پاش ماوہییەکی کورت دەلاک نەھاری بۆ ھینا.

پاش ئەوہ، ئەو دووہ لەمەر ئامراژیک کہ دەبووایە بۆ ئەنجامدانی پلانەکیان دەکاری بین پیکەوہ دەستیان بەراویژ و وتوویژ کرد و سەرەنجام فکریکی تازە بەزەینی کەشیش گەیشت کہ لە ھەموو باریکەوہ دەگەل چیژ و سەلیقەیی دۆن کیشۆت و مەبەستی خۆیان سازگار بوو. کەشیش دەشیکردنەوہی فکری خۆیدا، بەدەلاکی گوت: «ئەوہی بەفکری من دەگا ئەوہیە کہ من جلوبەرگی کچیکی سەرگەردان دەبەر خۆم کەم و ئیوہش وەك مەیتەری سەرگەردان بەدوام کەون. پاشان دەچینە سۆراغی دۆن کیشۆت و وای لای حالی دەکەین کہ من کچیکی سەملیکراوم و پێداویستیم بەیارمەتی ئەو ھەییە و شتیکم لای دەوئ کہ ئەو ناتوانی وەك پالەوانیکی سەرگەردان لە قبوول کردنی سەرکیشی بکا. بەلام ئەوہی من لە ئەوئ داوا دەکەم ئەوہیە کہ ھەر جییەکی من دلیم بیەوئ بەدوامدا بی تا تۆلەم لە پالەوانیکی

سه‌رگه‌ردانی ناجوامیر و ناپیاو که زولمی له‌من کردوو به‌ستینیت‌هوه، ده‌گه‌ل ئه‌م داخواییه‌دا پتی ده‌لیم تا کاتیک تۆله‌ی منی نه‌کردوو ته‌وه نیقاب له‌سه‌ر روخسارم هه‌لنه‌گرئ و له‌ کاروباری من نه‌پرسی. من یه‌قینم هه‌یه که به‌م شتیه‌یه ده‌توانین هه‌رچی بمانه‌وی، به‌دۆن کیشوتی بکه‌ین و ئیمه ده‌توانین به‌مجۆره ئه‌وی له‌و شوینه‌ی ئیستا له‌وی جیگیر بووه ده‌ربکیشین و بیگه‌رتیننه‌وه ولات و ئه‌لبه‌ته له‌ ماله‌وه‌ش تی ده‌کۆشین ده‌رمانیکی باش بۆ شتیه‌یه‌که‌ی په‌یدا بکه‌ین.»

له‌مه‌ر سه‌رکه‌وتنی که‌شیش و ده‌لاک ده‌پلانه‌که‌یاندا و باقیی کاروباران که

ده‌بی ده‌و داستانه‌ گه‌وره‌یه‌وه بگوترئ

ده‌لاک ره‌خنه‌یه‌کی له‌ پلانه‌که‌ی که‌شیش نه‌گرت و ئه‌وه‌نده‌ی پتی باش بوو که ده‌ستبه‌جی ده‌ستیان کرد به‌جیه‌جی کردنی. له‌ ژنی کاروانسه‌راداریان خواهیشت کرد که کراسیک و په‌چه‌یه‌کیان به‌ئهمانه‌ت پتی بدا و له‌ جیاتی ئه‌وانه‌ش ره‌دای تازه‌ی که‌شیشیان به‌بارمه‌ بۆ به‌جی هیشته. ده‌لاک به‌کلکی گایه‌ک که ره‌نگی سوور بوو و ژنی کاروانسه‌ردار شانیه‌ی سه‌ری خۆی به‌ مووه‌کانیه‌وه هه‌لداوه‌سی ردینیکی پان و دریزی بۆ خۆی دروست کرد. ژنی کاروانسه‌ردار پرسى که ئه‌م خرت وپرتی ژنانه‌یان بۆ چیه‌ه. که‌شیش ده‌ چهند رسته‌دا مه‌سه‌له‌ی شیتی دۆن کیشوتی بۆ باس کرد و تپی گه‌یاندا که بۆ ده‌رکیشانی ئه‌و له‌و کتوپاران هه‌نده‌یان پیداوایستی به‌و گۆرینی جلوه‌رگه‌ هه‌یه. کاروانسه‌ردار و ژنه‌که‌ی زوو تی گه‌یشتن که ئه‌و دیوانه‌یه هه‌مان که‌سه که پۆژیک له‌وی میوان بووه و هه‌مان که‌سه که شه‌ربه‌ته سه‌یره‌که‌ی دروست کرد و ئه‌ربابی ئه‌و مه‌یته‌ره‌یه که سه‌مای سه‌ر لێفه‌یان پتی کرد. له‌به‌ر ئه‌وه ته‌واوی ئه‌و پروداوانه‌ی که ده‌ پتوه‌ندی ده‌گه‌ل ئه‌ودا له‌و کاروانسه‌رایه پروی دابوو بۆ که‌شیشیان گێراوه و ئه‌وی که سانکۆ نه‌یگێرا بووه‌هه‌ باسی ئه‌ویشیان بۆ کرد. سه‌ره‌نجام ژنی کاروانسه‌رادار به‌شتیه‌یه‌کی گالته‌جارانه که‌شیشی به‌جلوه‌رگی ژنانه‌ پازانده‌وه. به‌مجۆره که داوینیکی له‌ ماهووتی ره‌شی هه‌لبه‌ه‌لبه‌ر به‌پانایی بستیک و جلیتقه‌یه‌ک له‌ مه‌خمه‌ری سه‌وز که ده‌ره‌که‌ی به‌ئه‌تله‌سی سپی په‌راوتزی لێ تراو بوو، ده‌به‌ری کرد. داوین و جلیتقه‌یه‌ک که ده‌تگوت له‌ زه‌مانی ده‌قیانووسه‌وه به‌یادگار ماوه‌ته‌وه! که‌شیش نه‌یده‌ویست که پروسه‌ری به‌سه‌ر خۆی دادا. ناچار شه‌وکلایکی که‌تانی که شه‌وانه‌ پتیه‌وه ده‌خه‌وت له‌سه‌رخۆی نا. پاشان نیوچاوانی خۆی به‌به‌ندیکی پانی گۆره‌وی له تافته‌ی(*) ره‌ش به‌ست و به‌لینگه گۆره‌واکه‌ی تر نیقبایتیکی دروست کرد که ته‌واوی دم و چاو و ریشی داده‌پۆشی. له‌سه‌ر هه‌موانیش کلای که‌شیشی خۆی له‌سه‌ر نا و کلوه‌که‌ش ئه‌وه‌نده گه‌وره بوو که سه‌ر و روخساری ئه‌وی له‌ خۆره‌تاو ده‌پاراست. ئه‌وجار بالاپۆشه‌که‌ی به‌ شانیدا دا و به‌شتیه‌ی ژنان سواری ئیستریک بوو. ده‌لاکیش به‌ریشیکه‌وه که ده‌گه‌یشته سه‌ر که‌مه‌ری و چون له‌ کلکی مانگایه‌کی به‌له‌ک ساز کرابوو و نیوه‌ی ره‌ش و نیوه‌ی سوور

بوو، سواری ئیستری خوی بوو. پاشان، له تهواوی ئه هلی کاروانسهرا، تهناهت له ماری توپنیش مالواییان کرد و ئه خزمه تکاره له باره قهولی دا که دهوړیک به ته سبیخ دوغایان بۆ بکا تا خودای مه زن دوه کاره باشده سهرکه وتوویمان بکات. به لام که شیش هیشتا له هساری کاروانسهرا دهر نه که وتبوو که له ناکاو تووشی وهسواسیکی سهیر بوو. ئه وهی به فکردها هات که پویشینی لیباسی ژنانه، جا با بۆ کاریکی خیر و نییه تیکی خیریش بی، بۆ که شیشیکی به پیز و ناسراو کاریکی باش نییه: له بهر ئه وه دهگه ل دهلالاک باسی ئه وه سه له ی کرد و پيشنیاری پی کرد جلوه رگیان بگورنه وه و پیی گوت: «به پروای من وا باشته تۆ دهوری کچی سته م لیکراو بگیری و من بیمه مهیتهر؛ به م شیوه ته وهین به ئاین و روچانی که م ده بیته وه، نه گهر تۆ پیشنیاره که م قبول نه که ی من ههنگاو وکت دهگه ل نایه م. جا با شهیتانیش دۆن کیشوتی دهگه ل خوی بیاته دهره کی (*) ئه سفهل.»

له و کاته دا سانکۆ گه یشته لایان و له دیتنی ئه وه سهر و گوپلاک و جلوه رگیان له قاقای پیکه نینی دا. ده لاک پیشنیاری که شیشی قبول کرد و که شیش ئه و جار هیندی رینوینیی هه قالی خوی کرد که چ بکا و چ نه کا و چ بلی که دۆن کیشوتی له و شوینه چۆله بینیته دهری، ده لاک گوتی که پیداویستی به رینوینیی نییه و خوی ده زانی ده بی چ بکا. جارئ نه یویست ههر له و چرکه یه دا لیباس بگورئ و وای پی باش بوو که گه یشتنه نزیک شوینیی چله کیشیی دۆن کیشوت ئه وه کاره بکا. له بهر ئه وه ههر له و کاته دا که که شیش خهریکی چه سپاندنی ریش به چه ناگه یه وه بووه، ئه وه جلوه رگه ژنانه که ی قه د کرد و ههر دووکیان به رینوینیی سانکۆ پانزا وه ری که وتن. سانکۆ دهری گادا ئه وی به سه ر خوی و ئه ربابه که ی دهگه ل لاوه دیتوانه که هاتبوو، گیرایه وه، به لام باسی چه مه دان و ئه وی تیدا بوو نه کرد. چون به هه موو رواله تی که رانه یه وه، هیندهش بی فکر نه بوو.

روژی دوایی گه یشتنه شوینیک که سانکۆ گولی تاوسی بۆ دیتنه وه ی شوینیی ئه ربابه که ی دهعه رزی چه فاندبوو. دهگه ل ئه شوینه ی ناسیه وه به هاوړیکانی گوت که لیره وه دهگه یه زارکی کوپستان و نه گهر جلوه رگ گورینی ئه وان بۆ رزگاریی ئه رباب سوودیکی هه یه، ده بی ههر لیره ئه نجام بدری. له راستیدا که شیش و ده لاک له پيشدا پیمان گوتبوو که رویشتنی دهسته جه معیی ئه وان و گورینی جلوه رگ به و پییه ی که دانرابوو بۆ رزگار کردنی ئه رباب له و بارودوخه ی که دوچاری بووه گه لیک گرینگه: بیجگه له وهش رینوینییان کردبوو که لای ئه رباب خوی به ناشنای ئه وان نیشان نه دا و پیی نه لی ئه وانه کین و له چی دهگه رین. نه گهر دۆن کیشوت پرسی - که هه یچ شکی تیدا نییه ده شیرسی - که ئایا

نامه که ی گه یاندوه ته دهستی دۆلسینه، جواب بداته وه که ئه وه کاره ی کردوه، به لام چون خاتون دۆلسینه سه وادی خویندن و نووسینی نییه، ههر به زبان سلای بۆ نارده وه ته وه و به دهنه گه گرکه یه وه (*) ئه مری کردوه که دۆن کیشوت برواته خزمه تی دهنه ده که وپته ژیر توفانی رق وتووړه یی ئه وه، چون هاتنی ئه وه ته نیا مه سه له یه که بۆ ئه و خاتونه گرینگه. سه ره نجام دهری ژه ی قسه کانیا ندا گوتیان که به گه یاندنی ئه و جوابه و به بابه تگه لیکي تر که ئه وان به دۆن کیشوتی ده لین، یه قینیان هه یه که ئه وی ده گپړنه وه سه ر ژبانیکي باشته ر و واداری ده که ن تا ههر چی زووتر بۆ گه یشتن به پله ی ئیمپراتوری یا سه لته نه ت ههنگاو هه لبرئ، چون ئیتر ئه وه ته شویشه و ئه م نیگه رانییه له ئارادا نییه که ئه و به یوی بیته ئوسقوف.

سانکۆ به ته وای سه رنجه وه گوپی بۆ قسه کانی ئه وان راگرت و یه ک یه کی باب ته کانی به زینیی خوی ئه سپارد و له نییه تی پاک و خیرخوازانه یان که ده یانه وی دۆن کیشوت رینوینیی بکه ن بیته ئیمپراتور و له بوونه ئوسقوف چاوپوشی بکا زۆر به دل وه سپاسی کرد. چون ئه و خوی یه قینی هه بوو که بۆ خه لات کردن و پیشکش کردنی پاداش و چاکه ی تر بۆ مه یته ران ئیمپراتور دهستی زۆر زۆر ئاواله تره له دهستی ئوسقوفی سه رگه ردان و سه رلیتشیواو و پیی گوتن «وا باشه ده پيشدا بچم و ئه ربابه که م بدوژمه وه و جوابی گراوییه که ی پی بگه یه م به لکو ههر ئه و جوابه ی به س بی بۆ ئه وه ی له و کیتوانه ی بینیته دهری و نیازیک به زحمه تی ئیوه نه بی.» ئه و دوو که سه پیشنیاری سانکۆ یان قبول کرد و لی بران که ههر له وی چاوه روان بن تا ئه و بگه ریته وه و هه والی دۆزینه وه ی ئه ربابیان بۆ بینیی. سانکۆ دهنیو به رزایی و مله و لاپالی کیتوه کاندان و بوو و ئه وانی له دۆلیکی باریکدا که جوگه ئاویکی پیدا ده هاته خوار له بن سیبه ری چه ند ره وه زه به رد و داروباری دۆله که دا به جی هیشته. مانگی ئووت (گه لویژ) وه رزیکه که گهرما له و مه لبه نده دا بیداد زۆره و سه عات نزیک سیی پاش نیوه رۆ بوو. به لام ئه وده م ئاوه، ئه و بن دار و سیبه ری به ردا نه فینک بوو، موسافیره کان زوریان ئه و جییه به دل بوو و له وی مانه وه تا سانکۆ ده گه ریته وه. له کاتیکدا له وی حه سا بوونه وه و پالیان لی دابوووه له پرا گوتیان له دهنگیک بوو که بی هاوړی بوونی هه یچ سازیک دلبروین و خویش بوو. ههر دووکیان چون شکیان نه ده کرد له جیگایه کی ئه وها که سیکی لی بی که به و خویشیه گورانی بلی، زوریان پی سهیر بوو. ده راستیدا ههر چه ند ده لین که ده جهنگه ل و دلی بیابان و سه حرادا شوانی دهنگ خویش هه ن به لام ئه و قسه انه زۆرتر خه یالی شاعیرانه ن و که متر دهگه ل راستی یه که ده گره نه وه،

سهرسورماویی یاران کاتیک زۆرتتر بوو که تی گیشتن ئهوهی دهیبیسن شیعره و خوینره که شوی شوانی ئاسایی نییه. به لکو کوره شارستانیه کی شارهزا وفامیدهیه. به هرحال ئهوهیه ئه شیعرانهی که ئهوان له بیریان ماوه:

«چییه ئهوهی مایهی مهینه تیی گیانی منه؟ نه فرته. چییه ئهوهی په ژارهم لی قورس دهکا؟ هسهوودی. کییه ئهوهی خوڤاگری من به تاقی دهکاتهوه؟ دووری. دهجا وهی به حالم که ئهوهی دهردهی دهمباته وه فه نایه دهرمانی نییه! چون ههر هومیدیک ده به رانبهر نفرته و هسهوودی و دووریدا نه خشی سهر ئاوه.

«کییه ئهوهی دهردهی ده گیانی من خستووه؟ ئهوین. کییه که کۆسپی سهر پتگی خۆش به ختی من؟ تهقدیر. کییه که ئهوه غمه به من رهوا دهبینی؟ گهر دوون. دهجا وهی به حالم که دهبی له مردن به دهست ئهوه دهردهوه بترسم! چون ئهوین و گهر دوون و تهقدیر بۆ کوشتنی من دهستیان داوه ته دهستی یهک.

«کییه که بتوانی چاره نووسی من چاره سهر بکا؟ مهرگ. کییه که دهستی دهگاته به خته وهری ئهوین؟ بی وهفایی. و دهردی ئهوین به چی دهرمان دهکری؟ شیتی. ده جا شهرتی عهقل نییه به وهی دهردیک دهرمان بکهی که دهرمانه که می مهرگه و بی وهفایی و شیتییه.»

وهخت و باری که شوههوا و بیدهنگی و چۆلی ئهوه شوینه و دلنشینی ئهوه دهنگه و شارهزایی و جوان خویندنه وهی شیعره کان کاری کرده سهر بیسه رهکان. ههر دووک بیدهنگ بوون تا دووباره دهنگه که بیسته وه. ناخری که دیتیان بیدهنگییه که درێژهی هیه هاتنه سهر ئهوه بریویه که ههستن و وهداوی کهون و بزائن خاوهنی ئهوه دهنگه دلنشینه کییه. به لام دهگه له ههستان دووباره دهنگه که دهستی پی کرده وه و ئهوانیش مهقیان لی نه هات و دانیشه وه. خوینهر ئهوجار ئهوه غه زه لهی به ئاههنگ خوینده وه.

«ئههی خۆشه و یستی پیرۆز که وچوو یه کی (*) خۆت له سهر زهوی به جی هیشته و خۆت بۆ لای رۆحه مبارکه که به ههشتیه کان دات له شهقهی بالان و ئیستا شاد و کهیف خۆش هاو نشینی نزیکانی باره گای خوا وهندی،

«وه له وپوه ههرکات بخوازی، له پشت په ردهیه که وه که له پشتیه وه جاروباره

کار و ئاکاری باش ئامادهیه و رهنگ ده داته وه و سهره نجام به رهو خراپی داده گهرین، سیمای جوان و خۆشه و یستی خۆت به ئیمه ی خاکی نیشان ده دهی:

«ئههی دۆستی، له ئاسمان به رهو ئیمه دا گهری و مه هیله که بی شهرمی جلویه رگی تو دهبهر خۆی بکا تا خاوینی و سه فای دهروون له ناویه ری.»

«ئهگهر تو رواله تهکانی خۆت له وهر نه گریته وه، زۆری پی ناچی که دنیا ده بیته یه کپارچه دووبه رهکی و پشیوی و نا کۆکی.»

ئه م ئاوازه به ئاخ هه لکی شانیکی قوول کۆتایی پی هات و ههر دووک بیسه ر به هیوای ئه وهی که ئاوازی تریشی به دوا دا دی به هه مان سهر نه جوه گوپراگر بوون، به لام که دیتیان مۆسیقا که بوو به شه پۆر و شینی گریان، به په له هه لاتن تا بزائن ئهوه دهنگ بیژه که ناله ی سووتینه ر و دهنگی ئاوا خۆشی هیه کییه؟ گه رانه که یان زۆری نه خایاند چون له پشت ره وه نیک که هه لته زنجیوه وه لاویکیان چاوی پی کهوت به ئه ندام و رۆخساری که سیک که سانکۆ کاتی گپرا نه وهی داستانی کار دینیۆ بۆ یانی باس کرد بوو. لاو به دیتنی ئهوان نه دهست و پی لی ون بوو نه سهرسورماوییه کی له خۆی نیشان دا. به لکو راوه ستا و وهک که سیک که ده خه ویک قووله وه رۆچوو بی سهری ده به رۆکی خۆی را کرد و زۆرتتر له یهک جار، ئه ویش ئه وه ده می که له سهره تادا که شیش و ده لاکی چاوی پی کهوت، سهری هه لته هیئا. که شیش که پیاوکی زبان شیرین و ئاداب زان بوو، له رووی نیشانهکانی که سانکۆ دابووی ئهوه پیاووی ناسی و لی نیک بووه وه و وهک که سیک که ئاگی له نامرادیی ئهوه هیه به چهنده واژه و قسه ی کورت به لام به ته ئکید، تکای لی کرد دهست لهو ژیا نه په ریشانه له ناخی ئهوه بیابانه دا هه لگر ئی دهنه مهرگ که بالاترین رۆژه ره شیه سهره نجام گریانی ده گری.

دهو کاته دا کار دینیۆ عهقل و شعوری به ته واوی له جی خۆیدا و له هیرشی رق و تووریهی ئازاد بوو. له بهر ئهوه کاتیک دیتی ئهوه دوو که سه وهک ریبوارانی ئهوه مه لبه نده ناچن و سهر و سه کوت و جلویه رگیان جیاوازه هیندیکی به لاره سهیر بوو. به تابه تی کاتیک دیتی که ئهوان وهک ئهوهی ئاگاداری باری ژیا ن و به سه رهاتی ئهون، قسه ی دهگه ل دهکن، چون قسهکانی که شیش شککی بۆ نه هیشته وه که ئاگی له به سه رهاتی ئهوه هیه. لاو، ده جوابی ئهواندا گوتی «ئههی به ریزان هه رکهس هه ن من له دیتنی ئیوه وا تی دهگم

چون خوداوەند هەمیشە دەیهوێ بەخاسان و لەوان زۆرتر بەخراپان یارمەتی بگەین، بێ ئەوەی من سزاواری ئەو رەحمەتە بم، کەسانیک لە ئادەمیان دەنیریتە ئێرە بۆ چاوی پێکەوتنی من بۆ ئەوەی تێم بگەین و پێم بسەلێن کە من بەو ژيانە کە رەچاوم کردووە، چەندە بێ عەقل و شعورم و تێ بکۆشن من لەم چۆلگە پەژارەهێنەرە بکێشنە دەرەو و بمبەنەو شۆینی خۆشتر. بەلام چون ئەو کەسانە لەوەی من دەیزانم بێ خەبەرن و نازانن ئەگەر لەو بەلا و موسیبهتە ئیستام بێمە دەری تووشی بەلای گەورەتر دەبم، بێگومان دەبێ من بەبێ مێشک و تینەگەشتوو بزائن. ئەگەر بەمجۆرە بێ هیچ جێگە سەرسورمان نییە، چون من خۆم دەزانم کە بێرەوهری بەدبەختییەکانی من ئەوەندە بەردەوام و قورس و ئەوەندە دە لە ناو بردنم دا مکوړن(*) کە من بێ ئەوەی هێزی بەرەنگاریم دەبەرانەریاندا هەبێ جاروبار وەک گاشەبەردیکی بێدەنگ و بێ هەست و بێ شعورم لێ دێ و ئەوە خۆی راستییە کە وەختیک خەلک بەهێنانەوێ دەلیل بەم دەلێن کە لە کاتی هێرشێ ئەو حالەتە زراوتقینانەدا کاری چۆن و چەند خراپم کردووە، دەبێ ئیقارای پێ بکەم. ئەو دەم بێجگە لەوەی زیانم بکەمە دەست بکەم بەگازندە بێهەوودە و بێ فایدە بۆ ئەستێرە نەحسی خۆم نەفرین بنێرم و بۆ پاساودانەوێ شیتییەکانی خۆم بنەما و ریشەیی ئەو کارانە بۆ هەموو ئەوانە کە مەیلی بیستنیان هەبێ، کاریکم لە دەست نایە. بەم شێوەیە کاتیک پیاوی تێگەشتوو هۆکار بدۆزنەو لە بەر هۆکار (معلول) سەریان سوڕ نامی و ئەگەر هیچ دەرمانیک بۆ دەرەدی من نەدۆزنەو لانی کەم تاوانەکەش ناخەنە سەر ملی من و ئەو دەم نەفرەت لە شیتییەکانی من دەگۆری و دەبیتە بەزەیی و زگ پێ سووتان بەرۆزەپەشیی من. کەوابوو ئەو بەرێزان، ئەگەر ئێوەش هەر بەم نییەتە هاتوون کە دیتران هاتن، پێش ئەوەی نەسیحەتە دروست و مەنتیقییەکانتان درێژە پێ بدەن گوی بۆ سەربەهۆردەیی(*) شوومی من رابگرن؛ رەنگە بەمجۆرە لە زەحمەتی لاواندەوێ رۆزەپەشیکی کە دەرگای هەموو لاواندەوێکی بەسەردا بەستراوە رزگارتان بێ.

ئەو دوو دۆستە کە تەنیا ئەوەیان دەویست هۆی مەینەتی و رۆزەپەشیی ئەو لە زبانی خۆیەو بێست و شتیکی تریان نەدەویست، تکیان لێ کرد کە بەسەرھاتی خۆی بگێریتەو و بەلێنیان دا تا کۆتایی بەسەرھاتەکە قسە نەکەن و تا ئەو خۆی نەیهوێ پێشنیاری هیچ چەشنە دەرمان کردن و دلدانەوێیک نەکەن. ئەو بوو کە پالەوانی غەمناک داستانی دلتەزینی خۆی هەرەوێک چەند رۆژ پێشتر بۆ دۆن کیشۆت و بزنی لەوهرینی گوتبوو، بەلام بەهۆی دەرەلەبونی دۆن کیشۆت سەبارەت بەووستا علی زەببات و

ئەنجامدانی ئەرکی پالەوانەتی، ناتەواو مابوو، دەستی پێ کرد. بەلام ئەمجاریان هەلکەوتی(*) باش و بوو کە کاردینیۆ توورە نەبێ و داستانەکە تا کۆتایی بگێریتەو.

جا، کاردینیۆ کاتیک گەیشتە باسی نامەیک کە دۆن فێرنان دە نیو کتییی نامادیسێ گۆلدا دیتبوویو، درێژە بەقسەکانی دا: بەختەوهرانە من دەقی تەواوی نامەکەم لەبیرە و بەمجۆرە بوو کە دەبێم:

نامە لوسیند بۆ کاردینیۆ

«من هەر رۆژ ئاکار و سیفەتگەلێک دەتۆدا دەبینمەو کە وادارم دەکەن، زۆرتر قەدری تۆ بزائم. کەوابوو ئەگەر بتەوێ کە من، بێ ئەوەی لە شەرافەتی خۆم مایە دابنێم، ئەرکی خۆم ئەنجام بدەم و قەرزێ خۆم بەتۆ بدەمەو، بەئاسانی سەردەکەوی. من باوکیکم هەیه کە تۆ دەناسی و منیشی خۆش دەوێ و بێ ئەوەی ئیرادەیی خۆی بەسەر مندا بسەپینی نامادەیه ئارەزووی شەریفی ئێو کە خاوەن بوونی ژنیکی وەک منە، پێک بێنی؛ بۆیه ئەو دەم پێ گوتی، چون وەک خۆت دەلێی منت خۆش دەوێ و منیش هەر پێم وایە.»

ئەم نامەیه بوو هەر وەک گوتم منی بۆ خوازبێنی کردنی لوسیند هان دا، ئەم نامەیه بوو کە ئەو لەبەر چاوی دۆن فێرنان وەک بە هۆشترین و زیرەکترین ژنانی سەردەم خستە بەرچاوی ئەو هان دا تا پێش ئەوەی بەئاواتی دلم بگەم، من لە مەیدان دوور خاتەو. من بەدۆن فێرنانم گوت کە باوکی لوسیند پێی چەقاندوو کە دەبێ باوکی من بچیتە خوازبێنی کچەکە و منیش لە پرووم هەلنایە خواھیشتیکی ئاوا لە باوکی خۆم بکەم، چون دەترسم پرووی خۆش نیشان نەدا، نە لەو بارەو کە ئەو لە جوانی و باشی و هۆشیاریی لوسیند بەگشتی بێ خەبەر بێ و نەزانی کە ئەم خزمایەتییه مایە شانازیی هەر بنەمالەیک تری ئەسپانیایی، بەلکو لەبەر ئەو بوو، بەگومانی من تا لێی پروون نەباو کە «دۆن ریکاردۆ» چ کاریکی بەمن هەیه نەیدەویست من زەماوێند بکەم. سەرەنجام بەدۆن فێرنانم گوت کە من نامەوێ ئەو باسە دەگەل باوکم بێنمە گوری. دۆن فێرنان گوتی کە نامادەیه خۆی دەگەل باوکم قسان بکا و واداری بکا لەم بابەتەو دەگەل باوکی لوسیند وتووێژ بکا. ئاخ ئەو هەفالی خائین، ئەو ئەمەگ نەناس، ئەو زالمی بێ شەرم، ئاخ ئەم بەخت وەرگەراوێ(*) کە راز و شادی و نەپنییەکانی دلی خۆی بێ پەنا و پەسیو بەتۆ

دهگوت، چ خراپه‌یه‌کی دهگه‌ل تۆ کردبوو؟ تۆ چ ئیهانه‌تیکت* له لای منهوه دیتبوو؟ من چ رینوینیه‌کی خراپم کردبووی یا کام نه‌سیحه‌ت که به‌قازانجی تۆ نه‌بووی؟ به‌لام من کوا ئه‌و مافه‌م هیه‌یه که گازنده بکه‌م؟ ئه‌فسووس! مه‌گه‌ر ئه‌وه بابه‌تیک مسوگه‌ر نییه که کاتیک به‌دبه‌ختی له ئه‌ستیره‌کانی نه‌حسه‌وه روومان تۆ ده‌کا، به‌وه‌ها ته‌وژمیک تاقه‌ت پرووکینه‌وه له سه‌ره‌وه به‌ره‌و خوار هیرش ده‌کا که هیچ هیزیک له‌م جیهانه‌دا ناتوانی رای وه‌ستینی و هیچ عه‌قل و ته‌دبیریکی به‌شهری ناتوانی پیشی پی بگرئ. کئی فکری ده‌کرده‌وه که دۆن فیرنان ئه‌و نه‌جیب زاده په‌سه‌ن و رووناکیبه‌ره که قه‌رزباری* خزمه‌ته‌کانی من بوو و ده‌یتوانی روو ده‌هه‌ر شوینیک وه‌هه‌ر که‌سیک بکا به‌مرادی دلّی خوئی بگا. «بکه‌وئته فکری ئه‌و شه‌که مییه‌ی من که هیشتا نه‌بوومه خاوه‌نی، وه‌ک گورگ بیرفیتی» به‌لام با له‌و باسه بی‌حاسله دوور که‌وینه‌وه و هه‌ودای داستان پیکه‌وه گرئ بده‌بینه‌وه.»

«به‌لّی جا، دۆن فیرنان که بوونی منی وه‌ک کووسپیک له‌سه‌ر ریگه‌ی جیه‌جی کردنی پیلانی گلاوی خوئی ده‌زانی، لّی برا که من بنیریتته لای برا گه‌وره‌که‌ی، به‌بیانوی وه‌رگرتنی پوول بۆ کرینی شه‌ش سه‌ر ئه‌سپ، ئه‌و کاره‌ی بۆ لای براکه‌ی پی ئه‌سپاردم، ئه‌و ناپیاوه بۆ ئه‌وه‌ی من له‌سه‌ر ریگای مه‌نزوروه شه‌یتانییه‌که‌ی دوور خاته‌وه هه‌ر ئه‌و رۆژه ئه‌و شه‌ش ئه‌سپه‌ی سه‌ودا کردبوو که قه‌رار بوو ده‌گه‌ل باوکه‌م قسان بکا. مه‌خابن، کوا ئه‌م عه‌قله‌ ده‌ که‌لله‌ی مندا بوو که بتوانم خه‌یانه‌تی ئاوا پیش بینی بکه‌م؟ هه‌رگیز شتیککی وام به‌ خه‌یا‌لدا نه‌ده‌هات. نه‌خیر! چون ئه‌و مو‌عامه‌له‌شم پی خووش بوو، به‌ خووشییه‌وه ئاماده‌ی رۆیشتن بووم. شه‌وی رۆیشتن ده‌گه‌ل لووسیند قسه‌م کرد و ئه‌وم له‌ قه‌راریک که ده‌گه‌ل دۆن فیرنان دام نابوو ئاگادار کرد و مزگینیی ئه‌وه‌م پی دا که به‌و زووانه به‌ئاره‌زووی دلّی خوومان ده‌گه‌ین. ئه‌ویش که وه‌ک من له‌مه‌ر دۆن فیرنانه‌وه فکری خه‌یانه‌ت و فیلبازی نه‌ده‌کرد، پیی گوتم که هه‌رچی زووتر بکه‌ریمه‌وه. چون پیی وابوو هه‌ر چی زووتر باوکی من و باوکی ئه‌و پیکه‌وه قسه له‌ کاره‌که‌مان بکه‌ن باشت‌ر ده‌بی. من نازانم ده‌وساته‌دا چی بوو، به‌لام هه‌ر که ئه‌و چهند قسه‌یه‌ی به‌کورتی ته‌واو کرد، چاوی پی بوون له‌ فرمیسک و بیده‌نگ بوو. ده‌تگوت بوغزی گریان گه‌رووی گرتوه‌ ناھیلّی قسه‌کانی ده‌ربری. من له‌و حاله‌ته‌ تازیه‌یه که تا ئیستا به‌لووسیندمه‌وه نه‌دیتبوو، سه‌رم سووما. تا ئیستا هه‌ر کاتیک یه‌کترمان ده‌دیت به‌دیداری یه‌ک شاگه‌شگه‌ ده‌بووین و هه‌رگیز قسه‌یه‌ک که بۆنی نازار و گومان و هه‌سه‌ویدی لّی بی به‌زارمان دا نه‌هاتبوو. من بیجگه له‌وه‌ی شوکری خودا بکه‌م که گراوییه‌کی ئاوا پی به‌خشیوم باسی هیچی ترم نه‌ده‌کرد و ده‌ تاریفی جوانی و جه‌مال و

ئاکاره باشه‌کانی ئه‌ودا به‌دریژی قسه‌م ده‌کرد. ئه‌ویش مه‌عسوومانه هه‌ر ئه‌و جۆره شتانه‌ی دوویات ده‌کرده‌وه و باسی هه‌ر لایه‌نیک ربه‌فتار و ئاکاری من، که به‌رای ئه‌و جوان بوو به‌وردی ده‌خسته به‌رچاو. بیجگه له‌وانه‌ش هه‌زاران حیکایه‌تی مندا لانه‌مان بۆ یه‌کتیری ده‌گتیراوه و له‌و رووداوانه‌ی بۆ ده‌ر و جیران و دۆستان ده‌هاتنه پیش قسه‌مان ده‌کرد و هه‌رگیز جه‌سه‌ره‌تی ئه‌وه‌م نه‌کرد که جاریک له‌ جاران ده‌سته سپی و جوانه په‌مه‌یییه‌کانی که له‌ که‌لینی نه‌رده‌کانی په‌نجه‌ره‌یه‌کی بچوکه‌وه که ده‌که‌وته نیتوانمان به‌توندی بکوشم و له‌ لیتوه‌کانمی نزیک که‌مه‌وه یا رای مووسم. به‌لام ئه‌و شه‌وه‌ی که زگی به‌سه‌بینه‌ی شوومی سه‌فه‌ری من پی بوو، لووسیند به‌گریانه‌وه به‌جیی هیشتم و منی له‌ که‌شوه‌وایه‌کی پی له‌ دلّه‌کوته و نیگه‌رانیدا هیشته‌وه که تا ئیستا ئه‌و حاله‌ته‌م پتوه نه‌دیتبوو. به‌و حاله‌شه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی کۆشکی هیوا ی خۆم به‌ده‌ستی خۆم ویران نه‌کردی، ئه‌و حاله‌ته‌م به‌هه‌یه‌جانی ئه‌وین و په‌ژاره‌یه‌ک که دووری ده‌بخاته ناخی ئه‌ویندارانی یه‌کدلّ و یه‌ک گیان لیک دایه‌وه. سه‌ره‌نجام غه‌مگین و داماو، به‌دلّیک پی له‌ دوولّی و ترسه‌وه ریگام داگرت، بی ئه‌وه‌ی بزانم له‌ چی دوولّم و له‌ چی ده‌ترسیم و ئه‌وه خوئی نیشانه‌ی زه‌بریکی قورسی مه‌ترسیدار بوو که ده‌بویست وه‌سه‌رم که‌وئ.»

من گه‌یشتمه ئه‌و شوینه‌ی که ده‌بوایه بچم و نامه‌کانم دا به‌ده‌ستی برای دۆن فیرنان. ئه‌و به‌گه‌رمی وه‌ریگرتم به‌لام ده‌به‌ری کردنه‌وه‌مدا په‌له‌ی نه‌بوو چون به‌پتچه‌وانه‌ی په‌له‌په‌لی من هه‌شت رۆژی ته‌واو رای گرتم. ئه‌ویش له‌ شوینیک که نه‌توانم چاوم به‌ دووک بکه‌وئ. چون دۆن فیرنان نووسیبوو پوول‌که‌ی به‌جۆریک بۆ بنیرن که دووک ئاگادار نه‌بی. ئه‌وه هه‌مووی فیلبازییه‌کی بی شه‌رمانه بوو، چون برای دۆن فیرنان که‌سیک نه‌بوو که بی پوول بی و ده‌یتوانی ده‌ستبه‌جی بمنیریتته‌وه، ئه‌م فه‌رمانه چاوه‌روان نه‌کراوه ئه‌و مافه‌ی ده‌دا به‌من که سه‌رپتچی بکه‌م، چون به‌لامه‌وه مومکین نه‌بوو بتوانم ئه‌و هه‌موو ماوه‌یه له‌ لووسیند دوور بکه‌ومه‌وه. به‌تاییه‌تی که ده‌په‌ژاره و که‌سه‌ریکدا به‌جیم هیشتبوو که بۆم باس کردن، به‌و حاله‌شه‌وه به‌پتچه‌وانه‌ی هیمنی و خۆراگری خۆم وه‌ک خزمه‌تکاریک گوی له‌ مست و راستگۆ نیتاعه‌ی ئه‌رمم کرد. پاش چوار رۆژان پیاویک له‌ پتوه هاتبوو منی داوا کردبوو تا کاغه‌زیکم بداتی که من له‌ خه‌ت و نیشانه‌کانی‌را زانیم له‌ لایه‌ن لووسیندوه هاتوو. له‌ حالیکدا ده‌ست و پیی خۆم لّی ون بووه و ترس دای گرتووم، نامه‌که‌م هه‌لده‌پچرم و فکر ده‌که‌مه‌وه که بیگومان مه‌سه‌له‌یه‌کی گرینگ هاتووته پیش که لووسیند نامه‌ی بۆ ناردووم. چون لووسیند زۆر که‌م که لّی دوور ده‌بووم، نامه‌ی ده‌نووسی. به‌لام پیش خویندنه‌وه‌ی

نامه که له هه لگره کهی ده پرسم کی ئو نامه ی داوه تی و ئه ریگایه ی ده چند رۆژدا بریوه. هه لگری نامه جوابم ده داته وه که به هه لکهوت رۆژیک نزیك نیوه رۆ که به کۆلانی کدا تی په ریوه له نه کاو خاتوونیک ی زۆر جوان که چاوی پر له فرمی سک بوو له پشت په نجه ره یه که وه بانگی ده کا و به په له پتی ده لی: «براکه م، ئه گه ر هه ر وه ک له روخسار تپا دیاره که مه سیحیه کی به ئیمانی بۆ خاتری خودا ئه م نامه یه هه ر چی زووتر به ره بۆ ئه م شوینه و ئه و که سه که هه موو که س ده ی ناسن و ناوونیشان هه که ش له سه ر پا که ته که نووسراوه. بزانه که ئه و کاره ی تۆ له لای عیسا مه سیح خواوه ندگاری گه و ره، بی پاداش نابی. بۆ ئه وه ی بشتوانی به ئاسانی سه فه ره که ت بکه ی ئه م ده سه ریه و ئه وه ی تپیدا یه بۆ خۆت هه لگره.» خاتوون پاش ئه و قسانه ده سه ریه ک که سه د ریئالی پوولی نه غد و ئه م ئه نگوستیله زی پره ی که ده قام کم دایه و ئه و نامه ی بۆ هاویشتم. پاشان بی ئه وه ی چاوه پروانی وه لام ی من بی له پشت په نجه ره دوور که و ته وه. به و حاله شه وه ئاگای لی بوو که من ده سه ره که م له عه ززی هه لگرته وه و نامه که م له نیو ده ره ینا و به ئیشاره تیم گه یاند که کاره که ی بۆ ئه نجام ده دم. من دپتم ده به رام به ر ئه و خزمه ته دا پاداشیک ی چاکم درا وه تی و له نیشانی نامه که شرا تی گه یشتیم که ده منی ریته خزمه ت ئیوه که باشتان ده ناسم و به تاییه تی به دیتنی فرمی سکه کانی ئه و خانمه جوانه، زۆر نارعه ت بووم و لی پرام متمانه به که س نه که م و شه خسی خۆتان بدۆز مه وه و نامه که تان بۆ بپنم. له به ر ئه وه به شازده سه عات پاش وه رگرتنی نامه، ئه و ریگایه ی که خۆت ده زانی نزیك هه ژده فه رسه خه بریومه و گه یشتوومه ته ئیره.

کاتی که قاسیدی ئه مگ ناس ئه م باسه ی به وردی بۆ ده گتیرامه وه، من به ته واوی بوو بوومه گوئی، و ئه ژنۆکانم وه ها ده له رزین به زحمه ت ده متوانی له سه ر پی را وه ستم، ئاخری نامه که م کرده وه که ئه م چه ند رسته یه ی تپدا بوو:

«وه عده یه کی که دۆن فیرنان به تۆی دابوو تا ده گه ل باوکت قسان بکا و واداری بکا ده گه ل بایم باسی مه سه له که بکا به جی هات. به لام بۆ دامرکاندن ئاگری هه وه سی خۆی، نه به سوودی تۆ. ئه وه ئاگادارت ده که مه وه که ئه و منی بۆ خۆی داوا کردووه و باوکیشم پتی وایه دۆن فیرنان له تۆ باشتره و ئه م فکره کویری کردووه و ئاماده یه من بدا به و. کاره که هپنده به گرینگ داندراوه که کاروباری خوازینی و گوینتته وه هه مووی له ماوه ی دوو رۆژدا سه ر بگری و ته واو بی. ئه وه ند هه م مه حره مانه یه که بیجگه له چه ند که س له ئه ندامانی بنه ماله هپچ که س به شدار نابی. ئیستا حال و رۆژی من چۆنه؟ خوت ده بی بزانی. ئه گه ر به لات وه گرینگه، زوو خۆت بگه به نه وه: بۆ ئه وه ی لیشت سوور بی که من تۆم ده وی پیشهات

نیشانی ده دا. به هیوا ی خوا پپش ئه وه ی ده ستم به زۆر بنینه ناو ده ستی پیاویک که به هپچ عه هد و په یمانیک وه فادار و پابه ند نییه، ئه م کوته کاغه زه بگاته ده ستت.»

ئه وه بوو ناوه رۆکی نامه که و به کورتی عه رزم کردن. هه ر له خویندنه وه ی ته واو بووم، بی ئه وه ی چاوه پروانی پوول و جوابی نامه ی دۆن فیرنان بم ده ستبه جی وه ری که وتم. چون بۆم روون بووه وه دۆن فیرنان نه بۆ کرینی ئه سپ به لکو بۆ ئاماده کردنی زهمینه بۆ ئه نجامدانی ئاره زووی خۆی منی نار دووه ته لای برا که ی. رق و تووریه ی که به رام به ر به هاوالی دوور له پیاوه تی ده خۆمدا هه ستم پی ده کرد و ترسی له ده ستدانی دلێک که هیلانه ی ئه وین و ئاواتم بوو بالیان لی رواندم. سه به ی ئه و رۆژه دروست له کاتی کدا که بۆ قسه کردن ده گه ل لووسیند مناسب بوو گه یشتمه وه شاری خۆم. به دزی هاتمه وه ئیستره که م له ماله ئه و جوامیر ده دانا که نامه که ی پی گه یاند بووم. به هه لکه وتی (*) باش لووسیندم له پشت هه مان په نجه ره کورته که ی که زۆری ئه وینداری ئیمه دیتبوو، چاوی که و ته وه. من ئه وم ناسیه وه و ئه ویش منی ناسی، به لام نه ئه و کیژه جوانه که ی جارن بوو نه منیش ئه و جۆره ی جارن بووم. مه خابن! ده نیدا که سی که هیه که بتوانی بلی قوولایی فکری و ده روونی پر له ئالوگۆری ژنی پشکنیوه؟ بیگومان هپچ که س! «لووسیند ده گه لکوو چاوی پپم که وت گوتی: «من ئه و تا جلویه رگی بوو کینیم ده به ر دایه و ئیستا دۆن فیرنانی خائین و باوکی زیده خوارم» (*) ده گه ل چه ند که سی تر که شاهیدی زهما وه ندی من، به لام زۆر زوو شاهیدی مه رگیشم ده بن، له وه تاغی میوانان چاوه پروانی من. تۆ په ریشان و په شیو مه به هه فال، به لکو تی کۆشه له کاتی ئه م خۆ به خت کردن و فیدا کاریه مدا له وی حازر بی. ئه گه ر قسه کانم نه یانتوانی پپش به و زهما وه ند ه بگرن، ده شنیه ک له وی شار دروا ته وه که ده توانی له هه ر ده ستریزییه ک رزگارم بکا و نه هیللی من هیز و توانای خۆم له ده ست بده م و به کۆتاییه تینان به ژینانی من مۆری راستی له ئه وینی من بۆ تۆ، ده دا. من له ترسی ئه وه ی مه جالیکی وام نه بی که قسه ی خۆمی پی بلیم، ده سپاچه (*) و په ریشان جوابم داوه «ئهی لووسیند هیوادرم ره فتاری تۆ قسه کانت سه لیتنی. ئه گه ر تۆ ده شنیه کت هیه که به هوی ئه و په یمانی خۆت وه فا بکه ی، منیش شمشیری کم هیه که به هوی ئه و بتپاریزم. یا ئه گه ر ته قدیر به مرادی ئیمه ی نه کرد، خۆمی پی بکوژم.» من پپم وای نییه لووسیند هه موو قسه کانی منی بیستی چون هه ر له و کاته دا به په له هاتن تا بیبه نه ژوو ریک که زاوا چاوه پروانی بوو. ئه وده م ده توانم بلیم که خۆری شادی من ئاوا بوو و شه وی تاریکی ژیانم دا که وت. ئیتر چاوم هپچ جیگایه کی نه ده دیت و فکر م کاری نه ده کرد. به جۆریک که نه متوانی

دەرگای چوونه ژوروهوی ماله‌که‌ی بدۆزمه‌وه و به‌هیچ لایه‌کدا برۆم، به‌لام سه‌ره‌نجام چون زانیم که بوونی من دهو چرکه‌ساته‌قه‌یرانی و گه‌وره‌یه‌دا چهنده پتویسته تا راده‌یه ک غیره‌تم وه‌به‌ر خۆم ناو و چوومه ژووری ماله‌که، به‌که‌لک وه‌رگرتن له‌قه‌ره‌بالغی و تیکه‌ولیکه‌ی ناو ماله‌که‌ و چوومه ژوروه‌وه که کهس نه‌یدیتم کهم کهم خۆم گه‌یاندنه‌گۆشه‌ی په‌نجه‌ره‌یه‌کی هه‌مان وه‌تاغی میوانخانه که له‌ پشت چین و توپی دوو په‌رده‌ی قه‌له‌مکار له‌به‌ر چاوان دیار نه‌بوو و من ده‌متوانی له‌ پشت ئەو په‌ردانه‌وه‌ته‌واوی رووداوه‌کانی ناو ژوروه‌که زۆر چاک ببینم و خۆشم نه‌ده‌بیندرام، بی‌جگه له‌ خۆم کی ده‌توانی بلی دده‌رووندا چ شو‌پرشیک به‌ریا بووبوو یا له‌و کاته‌دا که له‌و که‌مینگایه‌دا بووم دل‌م چ کوته‌کویتیکی بوو؟ چهن‌دان فکری جو‌راجۆر که به‌میشکما تۆ نه‌په‌رین! چهن‌د جارن ته‌مام بوو کاریک بکه‌م! فکر و ته‌مای کاری وا که گتیرانه‌وه‌یان لیره‌ دوور له‌ نه‌نجام و ناپه‌سندنه‌وه‌نده به‌سه که بزنان زوا هه‌ر به‌جلوبه‌رگی ئاسایی هاته ژووری تالار. له‌ جیتی باوکی دۆن فیرنان نامۆزای لووسیند ئه‌رکه‌که‌ی به‌رپۆه‌ ده‌برد و ده‌ سه‌رانسه‌ری ئەم عیماره‌ته‌دا بی‌جگه له‌ خزمه‌تکاران که‌سی تری لی نه‌بوو. هیندی‌ک دواتر لووسیند له‌ وه‌تاغی ئارایشت*) هاته دهره‌وه و دایکی و دوو نه‌دیمه‌ی ده‌گه‌ل بوون. بووکیان به‌پیتی شان و شکۆ و جوانیی خۆی و سه‌لیقه‌ی خۆی رازاندبووه‌وه. ئە‌وندە په‌ریشان بووم نه‌متوانی به‌چاکی ده‌ لیباس و جلو به‌رگه‌که‌ی هه‌ل‌روانم و ته‌نیا ده‌زانم ره‌نگیان سوور و سپی بوو و جه‌واهیرات و زیڤ و زهنه‌ریکی زۆری پتوه‌ بوو که بریقه‌یان له‌ چاوی ده‌دا. به‌لام هه‌چ شتیک به‌قه‌ده‌ر پرچه‌خورمایی ره‌نگه‌که‌ی جوان نه‌بوو که له‌ جه‌واهیرات و ئە‌و چوار مه‌شخه‌له‌ی له‌ تالاره‌که‌دا بوون دره‌وش و ترووسکه‌ی زۆرت‌ر بوو. ئاخ! ئە‌ی بی‌ره‌وه‌ری! ئە‌ی دوژمنی بی ئە‌مانی ئارام و قه‌راری من! وه‌بیر هینانه‌وه‌ی جوانیی بی وینه‌ی ئە‌م دوژمنه‌ که ده‌په‌ره‌ستم چ فایده‌یه‌کی بۆ من هه‌یه! ئە‌ی بی‌ره‌وه‌ری بی به‌زه، ئایا باشتر نییه‌ که ئە‌و کارانه‌ی ئە‌و ده‌و چرکه‌ساته‌دا کردی وه‌بیر منیان بخه‌یه‌وه و له‌به‌ر چاوم وینای بکه‌ی تا ئە‌و سووکایه‌تی پی کردنه ئاشکرایه ئە‌گه‌ر بۆ تۆله‌کردنه‌وه رام نه‌په‌ریننی لانی کهم وادار به‌خۆ کوشتم بکا؟ ئیوه ئە‌ی به‌رپیزان له‌وه‌ی که ده‌بین زۆر جار له‌ بابته‌ی سه‌ره‌کی به‌سه‌ر هاته‌که‌م لاری ده‌بم لۆمه‌م مه‌که‌ن و بی ئۆقره‌یی نیشان مه‌ده‌ن. چون به‌سه‌ره‌اتی پر له‌ په‌ژاره‌ی من له‌وانه نییه بکری به‌په‌له‌ بیگره‌مه‌وه. به‌لکو به‌رای من هه‌ر به‌شه‌ی جیگه‌ی باس لی کردنیکی دووردریژه.

که‌شیش له‌ جوابدا گوتی که ئە‌وان نه‌ته‌نیا له‌ بیتسنی داستانی ئە‌و ماندوو نابن به‌لکو

به‌په‌چه‌وانه له‌ ته‌واوی ورده‌باسه‌کانی ئە‌و به‌سه‌ر هاته که هه‌مووی وه‌ک خودی داستانه‌که جیگه‌ی سه‌رنجه، هه‌زیک‌ی بی پایان وه‌رده‌گرن.

ئە‌وجار کاردینیۆ ئا‌وای ده‌ست پی کرده‌وه: «... وه‌ کاتیک هه‌موو ده‌ تالاردا کۆ بوونه‌وه که‌شیشیان هینا ژوور و ئە‌ویش ده‌ستی بووک و زاوای به‌ده‌سته‌وه‌گرت تا ئە‌رکیک که بۆ ئە‌م ره‌سم و دابه‌پتویسته رای په‌ریننی. پاشان که گه‌یشه‌ ئە‌م واژه‌شه‌رعیانه‌که: «خاتوون، ئایا ئیوه ده‌تانه‌وی به‌پیتی دابونه‌ریتی دایکی پیروزی ئیمه، کلیسای مه‌سیح، جه‌نابی دۆن فیرنان، حازر له‌م کۆرده‌دا، وه‌ک هاوسه‌ری قانونی و شه‌رعی خۆت قبوول بکه‌ی؟» من له‌ پشت په‌رده‌وه‌ملم کیشا و به‌گویی تیژ و رو‌حیک‌ی شیواو گویم هه‌ل‌خست تا بزانه‌م لووسیند چ جواب ده‌داته‌وه. وه‌ ده‌جوابی ئە‌و‌دا چاوه‌روانی حوکمی مردن یا ژبانی خۆم بووم. ئاخ ئاخ! من بۆچی له‌و ساته‌دا له‌ هه‌شار گه‌که‌م دهرنه‌په‌ریم! بۆ هاوارم نه‌کرد که: لووسیند! لووسیند! ئاگادار به‌، بزانه‌ چ ده‌که‌ی و له‌بیرت بی له‌ به‌رامبه‌ر مندا چ قه‌رزیک‌ت له‌ ئە‌ستۆیه‌؟ له‌بیرت نه‌چی تۆ هی منی و ناتوانی ببیته‌ هی که‌سی تر! بزانه‌ که «به‌لی» گوتن هه‌مان و مردنی من هه‌مان! و تۆ ئە‌ی دۆن فیرنان! ئە‌ی غه‌یان! ئە‌ی تالانکه‌ری هه‌موو سه‌روه‌ت و سامانی من، ئە‌ی قاتلی من، چیت ده‌وی، داواکاری چی؟ مه‌گه‌ر نابینی تۆ به‌پیتی ئایینی مه‌سیح ما‌فی ئە‌وه‌ت نییه ئە‌و کاره‌ بکه‌ی؟ چون لووسیند ژنی منه‌و من می‌ردی ئە‌وم...» بپچاره‌ منی شیت! ئیستا که له‌مه‌ترسی دوورم شتیک ده‌لیم که ده‌با ئە‌و رۆژه بیکه‌م و نه‌مکرد. ئیستا که هیشتوومه به‌ قیমে‌ترین خه‌زینه‌ی من تالان که‌ن؛ بپه‌وده‌ دزیک نه‌فرین ده‌که‌م که ئە‌گه‌ر هه‌ر به‌و ئە‌ندانیه‌ که بۆ گازنده‌ و گله‌یی غیره‌ت نیشان ده‌ده‌م ئە‌و‌ده‌م ئە‌و غیره‌ته‌م نواندابه‌یه ده‌متوانی تۆله‌ی خۆم بکه‌مه‌وه، سه‌ره‌نجام چون من له‌و کاته‌دا بی عه‌قل و بی غیره‌ت بووم، حه‌ق ئە‌وه‌یه که شه‌رمه‌زار و په‌شیمان و دێوانه‌ بمرم.

«که‌شیش هه‌روا چاوه‌روانی جوابی لووسیند بوو، ئە‌ویش ماوه‌یه‌کی درێژ بیده‌نگ بوو و ده‌و ساته‌داکه پیم وابوو ده‌شنه‌که‌ی دهرده‌کیشی تا قه‌ولێ خۆی به‌ریتته سه‌ر یا زبان ده‌کاته‌وه و راستیه‌کان باس ده‌کا و مافی من دینیتته‌ گۆرێ. گویم لی بوو ئە‌م واژانه‌ی به‌ده‌نگیک‌ی کز وله‌زرۆک به‌سه‌ر زاریدا هات «به‌لی من ئە‌و وه‌ک می‌رد قبوول ده‌که‌م!» دۆن فیرنانیش هه‌ر ئە‌و قسه‌یه‌ی دووپات کرده‌وه و ئالقه‌ی ژن و می‌ردایه‌تی ده‌قامکی لووسیند کرد و بوونه‌ هاوسه‌ر و جووتی یه‌کتی. زاوا نزیک بووه‌وه تا هاوسه‌ره‌که‌ی ماچ بکا، به‌لام ئە‌و ده‌ستی له‌سه‌ر دلێ دانا و بپه‌وش که‌وته نامیزی دایکی.

«ئیستا له‌ داستانی من هه‌ر ئە‌وه‌نده ماوه‌ که حال و رۆژی خۆمتان له‌و ساته‌دا که ئە‌و

«بهائی» شوومه بیست و هه مو هیوا و هومیدیکم باپردی و ده شمزانی تازه هیچم له دست نایه، بۆ ئیوه باس بکه م. هۆش و ههست و فکر له دست دابوو. خۆم به نه فرهتی زهوی و ئاسمان هاته بهرچاو. چون ههوا ئه و تینهی نه مابوو هه ناسه کانم گری تی بهردا و ئاو ئه و هیزه ی نه بوو فرمیسه کانه هه لژی ئی. دنیا یه کپارچه ئاگر بوو و دلم به تووریهی و هه سوودی هه لده قرحا، بیهۆش بوونی لووسیند هه موو حازرانی کۆره که ی نیگه ران کرد و دایکی بۆ ئه و ه ی باوه شینی بکا و دوگمه ی کراسه که ی ترانذبوو دهگریانی ئه ودا نامه یه کی سه ر به مۆری چاو پی کهوت که دۆن فیترنان فه ورن له دهستی رفاند و له بهر رووناکایی یه کی له مه شخه له کان خویندییه وه. دهگه ل نامه که ی خوینده وه، خۆی هاویشه سه ر موبلیک و بی ئه و ه ی بۆ وه هۆش هینانه وه ی بووک کاریک بکا، به حاله تی که سیک که ده فکریکی قووله وه رۆچووی سه ری خسته سه ر دهستی و دامرکا و به لام من کاتیک هه موو ئه ندامانی ئه و بنه ماله یه م ده و په ریشانی به شپه رزه بیدا چاو پی کهوت. بی ترس له وه ی که ده ببندریم له که مین هاتمه ده ر و لی برا بووم، خوین وه ری بخه م بۆ ئه و ه ی هه موو بزانی تۆله ی خۆم ده ستینمه وه و ده بی خائین ته می که م و ته نانه ت بزانی بی وه فایی دل به ره که م منی هه لته زانده وه ته وه. به لام ئه ستیره ی به ختی من که بیگومان منی بۆ مه راره تی گه ورته ر اگریبوو (ئه گه ر ئیمکانی مه راره تی گه ورته م هه بی) باوه کو دوا یه منی به ته وای له نیعمه تی عه قل بی به ش کرد، وای ئیراده کردبوو که له و سه عاته دا زۆر عاقل بم؛ له بهر ئه وه بی ئه و ه ی به موی له گه ورته ترین دوزمنی خۆم تۆله بستینمه وه، که له و سه عاته دا له بهر ئه و ه ی که س ئاگای له که س نه بوو، بۆ من کاریکی ئاسان بوو، ده فکر که وتم که ئه م تۆله یه له خۆم بکه مه وه و سزایه کی که ده با له وان وه ریگریته وه به خۆمی ره وا ببینم، سزایه کی بیگومان سه ختتر له وه ی که ده و ساته دا ئه وانم کوشتبا، چۆن سزایه ک که به چرکه ساتیک گیانت لی ده ستین، کو تایی به عه زاب دینی، ده حالیکدا، سزایه کی به رده وام ده گه ل ئه شکه نجه ی بی پایان، بی ئه و ه ی گیانی ئاده میزاد بستین، دایم ده تکوژی و زیندووت ده کاته وه.

«سه رهنجام من له و ماله ده رباز بووم و چوومه مالی ئه و پیاوه که ئیستره که م له وی دانابو. و. ده ستبه جی ئه مر م کرد ئیستر م بۆ زین بکه ن و بی ئه و ه ی مالاوایی له و پیاوه بکه م له شار وه ده ره که وتم و وه ک «لووت» ی پیغه مبه ر نه مویرا ئاورد ه مه وه و چاو یک له شار بکه مه وه. کاتیک تاکی ته نیا له ناوه راستی سه حرا خۆم ده تاریکیدا غه رق کرد و هه ستم کرد که بیده نگیی بیابان پیم ده لی تا ده ست به گریان بکه م بی ئه و ه ی بترسیم که گوئیان له

ده نگم ده بی یا ده مناسن. به ندی زبانه پساند و ئه وی له عنه ت و نه فرینه هه واله ی دۆن فیترنان و لووسیند کرد، وه ک ئه و ه ی به مجۆره به موی تۆله ی ئه تک و ئه و سووکایه تییه ی که پیم کرابوو بکه مه وه! به تاییه تی زۆرت له بیوه فایی و جه فای لووسیند ده منالاند و نیو و نیتکه ی وه ک، دوو روو، درۆزن، به ته ماع، خه سیس و به تاییه ت ماله پرستم لی هه لده دا، چون ده و له مه ندیی ره قیبی من بوو که چاوی ئه و ی ده ره په راندبوو، واداری کردبوو تا که سیک که ته قدیر زۆرت له من ده گه ل ئه و سه خاوه تی نواندوو و مالی زۆرتی پی داوه به سه ر مندا هه لژی ئی، پاشان ده گه رماگه (*) رمی ئه م رق و کین و ئاه و نالینه دا پاساوم بۆ گونا ه ی ئه و دیناوه و ده مگوت «جیگه ی سه رسوپمان نییه ئه گه ر کیژیکی جوان که له ته نیاییدا و له مانیکی ده و له مه ند له لای دایک و بابیک گه وره بووه و هه میشه ده ژیر فه رمانی ئه و اندا بووه بدری به پیاویکی ئاوا خۆش هه یکه ل و جوان چاک و ده و له مه ند، ویستبیتی فه رمانی ئه وان به جی بین؟ ئایا ئه و ئه گه ر ئه و میرده ی نه ویستبا به و مانایه نه بوو که یا شیته یا دلی داوه به که سیکی تر؟ و ئایا به مجۆره ئابرووی خۆی نه ده برد؟» پاشان دووباره ده گه رماوه سه ر هه ست و ئیسه حاسی ئه و له ی خۆم و ده مگوت: «بۆ لووسیند نه یگوت که من میردی ئه و م؟ و ئه گه ر گوتبای هه موو ده یان دیت که ئه و هه لژی اردنیکی خه راپی نه کردوو که نه توانی خۆی پیوه رانی؛ چون پیش ئه و ه ی دۆن فیترنان بکه ویتته نیو ئه م هه ریمه، ئه گه ر دایک و باوکی ئه و ویسته کانی خۆیان به ته رازووی عه قل هه لسه نگاندا، نه یان ده توانی میردیکی باشتتر له من بۆ کچه که بیان بدۆزنه وه. ئایا لووسیند نه یه ده توانی پیش ئه و ه ی هه نگا و ده و ریگا پر مه ترسییه بنی و پیش ئه و ه ی رازی بی، بللی که ده پیشدا قه ولی به من داوه؟ چون ئه و ده م من ئاماده بووم هه ر کاریکی ئه و ده لی ئه نجامی بده م.» سه رهنجام خۆم رازی کرد که که مایه سیی ئه وین و عه قل و زۆر بوونی هه سستی زیده خوازی و مه یلی په وپایه و جه لال و شکۆ بووه ته هۆی ئه و که به ه لینییه کانی خۆی، ئه وان ه ی که ماوه یه کی زۆر بوو منی پی فریوده دا، ده ژیر پی بنی. هاوړی ئه م شوو و هه یه جان و ئه م ده گه ل خۆ ئاخاوتنه باقیی ئه و شه وه هه ر به ریدا رۆیشتم و ده لای به ره به یاندا خۆم له زارکی ئه م دۆل و ده ره یه دا دیته وه. ناچار هاتم ده و کتوه پارهییه و سی رۆژی ته وای بی ئه و ه ی بزانه بۆ کوئی ده جم، هه ر رۆیشتم. سه رهنجام گه یشتمه میرگ و چیمه نیک که ئیستا شوینه که ی به دروستی پی نازانه و له شوانه کانم پرسی ئه سته مترین و چرترین شوینی ئه م کتوانه کویتیه. ئه وان هه ر ئه و شوینه یان پی نیشان دام و منیش بی راوه ستان روو به و شوینه وه ری که وتم. لی برا بووم عومری خۆم ده ویدا بگه یه نمه سه ر. کاتیک گه یشتمه ئه م خه لوه نگا خۆفناکه، ئیستره که م له

برسان و له شهکهتییان سهقهت بوو یا وهک بۆ خۆم فکری لێ دهکهمهوه بۆ ئهوهی له ههڵگرتن و بیرهوهبهویدا بردنی باریکی ناقولا و بیهوودهی وهک من بزگاری بێ، له پێ کهوت. من پیاده مامهوه، له بهر ماندوو بوون و برسیهتی و نهبوونی پیداوایستییهکانی ژیان تاقهت لێ برابوو. بێ ئهوهی بمهوێ یا ببزوم که کهسیک بۆ یارمهتیکردنی خۆم بدۆزمهوه پاش ئهوی ماوهیهک - که نازانم چهنده بوو - ههه بهو حاله لهسهه عهرزی راکشایبوم ههستام. بهلام ئیدی ههستم بهبرسیهتی نهدهکرد و له دهوویهری خۆم چهند بزنی لهوهپێنیکم دیت، ههه ئهوانهیهی که بێ شک پیداوایستییهکانی منیان دابین کردبوو. ئهوان بۆیان گیرامهوه که منیان چۆن دیوهتهوه و من چۆن قسهی هاتههران پاتههران و بێ سهه و بنم بۆ گێراونهوه که شیتیی منی بهلایانهوه دهرخستوو. مهخابن! من خۆم لهو دهمه بهدواوه زۆرتری کات، ههستم بهوه کردوو که عهقلێکی دروست و حیسابیم نییه. بهلکو بهپێچهوانه ئهوهنده فکرم شیاواوه و زهینم تیک چوو که ههزار جور دێوانه بازی ئههجام دهدم. کراسی بهرم دادهدریم، بهدهنگی بلند دهگهڵ ئاسمان و زهوی قسان دهکهم. ئهستیرهیهی نهحسی خۆم نهفرین دهکهم. ناوی یاره خۆشهویستهکهم پهیتا پهیتا دهلیمهوه و مهبهستیشم لهو ههموو کارانه ئهوهیه تهمنی خۆم ده بێ ئۆقرهیی و گریان و ماتهدا تهواو کهم. کاتیک دیمهوه سهرخۆ ئهوهنده شهکهت و ماندووم که بهزحمهت لهسهه پێی خۆم رادهوستم. مزلی من بۆشایی نیو کۆلکهی داری چپوپه مۆیه که بۆ داپۆشینی لهشی بێ ئهناوی من زۆر باشه. شوان و بزنی لهوهپێنان که بیرهدا تی دهپهرن زگیان پیم دهبووتی و خۆراکم پێ دهدن. بهمجۆره که خۆراک لیرهو لهوێ لهسهه رێگای من که دهزانن پێیدا دیم و دهجم بهجی دێلن. چون، تهنانهت ده سههرهه لانی شیتیی و دێوانه بازیهکانیشمدا حاجه تهمندییهکانم وهگۆدین*) و غهریزه بهدواوی خۆراکدا و بۆ دامرکاندن ئاگری برسیهتی بۆ ئیره و ئهویم دهنیری. جاروباریش ئهوه جۆره که شوانهکان دهکاتی سلامهتی و ئهوههویی مندا پیم دهلێن، من لهسهه رێگاکان هیرشیان بۆ دهکهم و ئهوه نازووکهی که ئهوان له گوندرا دهیهتینه کۆختهکانیان، ههه چهند بهخۆشی له پیش منی دادهنێن، بهزۆر و شهه دهیههستینم. بهلی جا، بهمجۆرهیه که من باقیی عومری نهگبهتباری خۆم رادهبویرم تا مهگهه خوداوهند بهلوتف و کهرمی خۆی ژیانم کۆتایی پێ بێنی. یا لانی کهم بیرگه و زاکیهرم لێ بستینیتهوه تا پهیمان شکینی لووسیند و تهوهین و دستدریژی دۆن فیرنان لهبیر خۆم بهرمهوه. ئهگهه خوداوهند بێ ئهوهی بمکوژی ئهوه کهرمهیهی دهر حهق من بکردایه، من بیگۆمان فکر و هۆشی خۆم دهگه راندهوه سههرباری ساغی و سلامهتی و دهن

بێجگه لهوهی دوعا بهکم که رۆحی من ئاویتهی رهمهتهی خۆی بکا، قسهیهکم نییه. چون دهخۆمدا نه ئهوه نازایهتییه ههست پێ دهکهم و نه ئهوه هیزه که لهشم لهبهندی ئهم چلهکیشیهی بزگار بهکم. ئهوه بوو ئهوهی بهرێزان سههربردهی ئالی من! ئیستا بهمن بلێن ئایا دهتوانم ئهوه بهسهه هاته، بهغهم و پهژارهیهکی کهمترهوه لهوهی که نیشانم داوه، بۆ کهسیک بگێرمهوه؟ بهتایبهتی تکاتان لێ دهکهم بۆ دهرمانی چارهسههاری من له بهیانی ههه نهسیحهتیک که عهقل بهئێوه حوکم دهکا و متمانهی چارهسههاری دهندهکانی من له بهیانی ههه چهند نهسیحهتهکانی ئێوه بۆ من له شهههتیک که تهیبب*) بۆ نهخۆشی خۆی دیاری دهکا، ئهوهی نهخۆشیک که دهرمان ناخوا، سوودی زۆرت نابی. من بێ بوونی لووسیند چاک بوونهوهم ناوی و ئیستا که ئهوه پهسندی ئهوه بووه که ملکی یهکی تر بێ، له حالیکدا ملکی من بوو و دهبی بشبێ، منیش چون نهتوانیوه ملکی بهختهوهری بم، پهسندی دلم ئهوهیه که ملکی بهدبختی بم. ئهوه وای ویستوو که بهوهلانی من مهههگی من، مسۆگهه بکا. با وای! منیش دهمهوی بهمردنی خۆم ئهوه بهئاوتی خۆی بگهیهنم. دواين چارهیه تهواوی بێچارهکان دهوه دایه که بههیچ شتیک دلدانهوهیان ناکرێ و ئهوهش خۆی باشترین چارهیه دهرده کانیانه، بهلام لهمهه پاش دهلێن که تهنیا من له دلدانهوه (تسلا) بێ بهش بووم و ئهوه بهپێچهوانه، بۆ من دهبیته هۆی قورسترین ههسهرهت و بهئیش و نازرتین مهینهتی و کلۆلی، چۆن وای تیدهگهه که ههسهرهت و دهردهکانی من تا پاش مردنیشم ههه درێژهیان دهبی.»

لیرهدا کاردینیۆ گێرانهوهی سهههگوزیشتهی دوور و دریزی خهمناک و عاشقانهی خۆی کۆتایی پێ هینا و چون کهشیش خۆی ئاماده کرده بوو که چهند وشهیهک بۆ دلدانهوه و ئارام کردنهوهی ئهوه بلێ، له ناکاو دهنگیک که گهیشته گوێی ههموویان پێشی بهقسهکردنی ئهوه گرت. دهنگیک که ئاوری ده پیاوی بهردهدا و شتانیکی دهگوت که دهبهشی داهاتوودا باس دهکرێ، چون سههید حامیدی کوری ئههجهل میژوونووسی زانا و دلسۆز ئهوه بهشهیهی داستانی خۆی لیرهدا کۆتایی پێ هیناوه.

قسە پەژارە ھېنەرئانە بەگوپى كەشيش و ھەموو ئەو كەسانەى كە دەگەلى بوون كەيشت و چون زانبيان كە ئەو دەنگە زۆر لە نزيكەوه دى ھەموو وىكرا ھەستان كە بزائن كىيە وا لەو جىھانە بەگلە و گازندەيە. ھىشتا بىست ھەنگاويك نەپۆيشتبوون كە لە پشت رەوھەزىك لاويكى جىھانيان لە بن دارەبەنيك بەدانىشتوويى چاوپى كەوت و لە سەرەتاوھ نەپانتوانى روخسارى بيبين، چون لاو سەرى دەبەر خۆى نابوو، لە جۆگە ئاويكدا كە بەبەر دەميدا تى دەپەرى خەريكى شوشتىنى لاق و لەتەرى خۆى بوو. ياران وھا بەبىدەنگى چووبوونە بەرەوه كە لاو دەنگى ھەنگاوهكانى ئەوانى گوئى لى نەبوو؛ لە لايەكى ترەوه، ئەويش بىجگە لە شوشتنى قاچ و قولى خۆى كە دەنگوت دوو پارچە بەردى سىپى بلوورينن كە دەگەل بەردەكانى ترى ناو چۆمەلەكە تىكەل بووبوون، ئاگاي لە شتىكى تر نەبوو. ئەو رەنگە سىپىيە و ئەو ھەموو جوانىيە بووبوو جى سەرسورمانى ئەوان چون بەبرواى ئەوان، ئەم لاق و لەتەرە، بەپىچەوانەى ئەوھى لە جلوپەرگ و روالەتییەوه گومان دەكرا، بۆ ئەوھ ئافەرىدە نەكرابوو كە بەدواى جووت و گادا و بەنپۆ سەندەگل و بەرد و داردا بروا، ئەوان كە زانبيان لاو خشپەى پىي ئەوانى نەبىستوو، كەشيش ئىشارەى بەدوو كەسەكەى تر كرد كە لەپشت گاشە بەردەكان خۆيان مات بەكن، ھەر سىپىيان لە پشت بەردەكان ماتەيان(*) ھەلگرت و بەسەرنجىكى زۆرەوه لاوھەكەيان خستە ژىر چاوەدپىرى. لاو بالاپۆشپىكى دوو توپى دەبەردا بوو كە شالپىكى سىپى لەسەر بەستبوو. پاتۆلپىكى گوشادى لە ماھووتى قاوھى دە پىدا بوو و شەوكلاويكى پىاوانەشى ھەر لەو پارچەيە لەسەر نابوو. دەلینگى پاتۆلەكەى تا نىوھى بەلەكى، كە دەنگوت لە مەرمەرى سىپى داتاشراوھ، ھەلدا بووھو. كاتىك لاو لە شوشتنى بەلەك و قاچ و قولەكانى تەواوو بوو، بۆ وشك كەردنەوھى ئەوان دەسەرەكەى لە ژىر شەوكلاوى خۆى ھىنا دەروھ كاتىك شەوكلاوھەكەى لەسەر خۆى لا برد چاوى روانەران بەروخسارىكى وھا جوان و بى وىنە كەوت كە كاردىنيو بەسرتە بەكەشيشى گوت: «چون ئەم بوونەوھەرە لووسىند نىيە، كەوايوو لە رەگەزى بەشەرى نىيە!» كاتىك سەرى خۆى بۆ ئەم لا و ئەولا تەكان دا، كەزىيە و پرچ و پەرچەمپىكى وھاى پەخش و پەرىشان كرد كە پرچەكانى خۆرەتاويش بەغىلييان پى دەبرد! ئەوجار سى يارى زىت و زاناي ئىمە تى گەيشتن كە ئەوھى ئەوان تا ئىستا بەلاويكى دىھاتى تى گەيشتبوون، ژنىكى جوان و ناسكۆلە بوو كە نە تەنيا چاوەكانى دوو دۆستەكەى دۆن كيشۆت، بەلگو چاوانى كاردىنيووش پىش ناسىنى لووسىند، ژنىكيان بەو جوانىيە نەدپىبوو. پرچە درىژەكانى بەسەر شان و پىليدا پەخش و پەرىشان ھاتبوونە خوار و ھەموو پەيكەرى ئەو نازداريان

لەمەر رووداويكى خۆش و تازە كە لە سىرامۇرنا بەسەر

كەشيش و دەلاك ھات

سى جاران ھەر خۆزگەم بەو سەردەمەى كە پالەوانى بى باك دۆن كيشۆتى مانش ھاتە سەر گۆرەپانى ژين! بەراستى چون ئەو بەنياز پاكي و خىرخوازييەوه لى برا ئاينى نيوھ گيان و نيوھ خامۆشى پالەوانانى سەرگەردان زىندوو كاتەوه. ئەوھتا ئىستا ئىمە لەو دنيا دل مردووھدا كە موحتاجى شادى و سەرگەمىيە، نە تەنيا لە شىرىنى و خۆشىيە داستانە بنەرتىيەكە، بەلگو لە ھەكايات و وردە و نەزىلەكانىش كە بۆ زۆران لە بارى ھەز و خۆشىيەوه لە داستانە سەرەكەيەكە نامىننئەوه، لە بارى ئافراندن و جوانى و راستىشەوه ديسان شتىكى لە ئەسلى داستانەكە كەمتر نىيە، ھەز و خۆشى وەردەگرين.(۲۰۰)

بەللى جا داستان وىژ لە درىژەى ھەوداى تىكەو پىچراو و ھەلپساوى داستانى خۆيدا ئاوا دەگىرپىتەوه كە دەو كاتەدا كە جەنابى كەشيش خۆى ئامادە دەكرد تا كاردىنيو دلدارى بداتەوه، دەنگىك بەگوپى ھەمووان كەيشت كە ئاورى دە دەروونى گشتيان بەردا و نەپەيشت كەشيش قسان بكا. دەنگەكە دەيگوت: «ئاه خودايە! بلى سەرەنجام شوئىنپىك دەست كەوتبى كە گلگۆى فەرامۆش كراوى لەشى من بى؟ لەشپىك كە بەپىچەوانەى مەيلى خۆم بارى قورسى ئەوم بەكۆلەوھى؟ بەللى، مومكىنە بەو مەرچە كە لە تەرىكى و تەنيايىيەك كە بەروالەت دەو كىوانەدا ھەيە بى بەش نەيم. مەخابن! چەندە ھاودەمى و ھاودەنگى دەگەل ئەم رەوھز و ئەم پنچەدرىك(*) و دالانە، كە ئىزنم دەدەن باسى رۆژەرەشىي خۆم بەئاه و نالە بەگوپى گەردوون بگەيەنم، لە ھاودەمىيە خەلكى ئەم جىھانە خۆشترە! چون، دە پانتايى جىھان دا كەسىك شك نابەى كە بتوانى رىنوئىنيەك دەپەرىشان حاليدا و دلدانەوھىكە لە غەم و كەسەردا و دەرمانىكت دەمەينەتى و كلۆلیدا لەو چاوەروان بى! ئەم

۲۰۰- ھەرچەند سىروانتىس لە بەرگى يەكەمدا با پەسنى ھىكايەت و وردە نەزىلەكانى كىتیبى دۆن كيشۆت رەوا، لە بەرگى دووھمدا خۆى لە زبان خويندكارىكەوه بەناوى سامسۆن كارسكو، رەخنە لەو وردە نەزىلانە دەگرى. ھەرچى بى لە بەرگى دووھمدا وردە نەزىلە و ھىكايەتى لەو چەشنە كە پىئەندىيان بەداستانە سەرەكەيەكەوھ نىيە، كەمترن. (لووى وياردۆ)

داپۆشیبوو، به‌جۆریک که ته‌نیا لاق و له‌ته‌ری به‌ده‌روه بوو. ئەو نازداره بۆ شانه‌کردنی پرچه‌کانی شانه‌یه‌که‌ی بیجگه له په‌نجه‌کانی ده‌کار نه‌هینا، ئەگه‌ر لاقه‌کانی وه‌ک دوو به‌ردی سپی بلوورین بوون ده‌سته‌کانی ده‌لابه‌لای بسک و که‌زیه‌کانیدا ده‌تگوت کلووی به‌فرن. چون ئەو هه‌موو جوانیه‌ سهر‌سورماوی و ئافه‌رینی هه‌رسیک روانه‌ری دووقات زۆر کردبوو، هینانیه‌ سهر ئەو واز(*) که بزانه‌ن ئەو ژنه‌کیه و سه‌ره‌نجام به‌مجۆره له هه‌شارگه هاتنه‌ دهر و خۆیان نیشان دا، به‌لام له ده‌نگی جوولانه‌وه‌ی ئەوان له کاتی هه‌ستان دا، کچی نازدار سهری وه‌رگتیا به‌ده‌سته‌کانی پرچی په‌خشانی له‌سه‌ر پرووی خۆی لادا و چاوی ده‌و شوینه‌ بری که ده‌نگه‌که‌ی لێ هه‌ستا‌بوو. ده‌گه‌ل چاوی پیکه‌وتنی ئەو سی پیاوه له‌په‌ر له جیگای خۆی راست بووه‌وه و بێ ئەوه‌ی مه‌جالی که‌وش ده‌پێ کردنه‌وه و کۆ کردنه‌وه‌ی مووه‌کانی هه‌بێ بوخچه‌یه‌کی چکۆله‌ی له قه‌راغ ئاوه‌که هه‌لگرت و ده‌خۆی نووسا(*) و هه‌لات. به‌لام هه‌شتا چوار هه‌نگاو نه‌رۆش‌ت‌بوو چون پێ و په‌له ناسکه‌کانی به‌رگه‌ری ئەو تیژه به‌رد و به‌رده‌لانه‌ی نه‌گرت به‌عه‌رزیدا که‌وت. به‌دیتنی ئەو دیمه‌نه هه‌ر سیک هه‌قال به‌هه‌لاتن خۆیان گه‌یانه‌ سه‌ری و یه‌که‌م جار که‌شیش وه‌ ده‌نگ هات و گوئی: «خاتوون راوه‌سته! تۆ هه‌ر که‌س که هه‌ی ئیمه‌ نیه‌تیکمان بیجگه له خزمه‌ت به‌ئێوه نیه‌. که‌وابوو بیه‌هووه‌ فکری هه‌لاتن له سه‌رت نه‌دا، چون لاق و له‌ته‌ره ناسکه‌کانت ئیزنی ئەم کاره‌ت پێ ناده‌ن و ئیمه‌ش رازی به‌و کاره‌ نین.» کچۆله‌ی ناسکۆله‌ که په‌ریشان و شه‌رمه‌سه‌ر له‌وێ که‌وت‌بوو جوابیکی ئەو قسانه‌ی نه‌داوه. هه‌قالان نزیک‌تر بوونه‌وه و که‌شیش ده‌ستی گرت و درێژه‌ی به‌قسه‌کانی دا: «ئێه‌ی خاتوون، ئەو رازه‌ی که جلویه‌رگه‌که‌ت له ئیمه‌ی ده‌شارده‌وه، پرچه‌کانت بۆ ئیمه‌ی درکاندا! و ئەوه‌ خۆی نیشانه‌یه‌کی ئاشکرایه له‌سه‌ر ئەوه‌ی که ژنیک به‌جوانیه‌ی تۆ له خۆراپی و بێ ده‌لیل خۆی ده‌به‌رگیکی ئەوتۆدا که هه‌رگیز لێی ناکاڵیته‌وه، نه‌شاردووه‌ته‌وه و له خۆرا پرووی ده‌و چۆلگه و به‌ره‌هووته نه‌کردوه. ئیمه‌ پیمان خۆشه‌ که تۆمان لێره‌دا دیتووه‌ته‌وه و ئەگه‌ر نه‌توانین ده‌رمانیک بۆ ده‌رده‌کانی تۆ بدۆزینه‌وه لانی که‌م ده‌توانین نه‌سیحه‌تیک یا رینۆینیه‌که‌ت بکه‌ین. ده‌راستیدا هه‌چ ده‌ردیک، تا ئەو کاته‌ی ده‌رده‌دار زیندووه، به‌و ئەندازه‌یه ناگا که ئەو نه‌یه‌وێ ته‌نانه‌ت نه‌سیحه‌تیک که به‌نیه‌ته‌ی خه‌یر پێشکه‌ش ده‌کری، گوێ نه‌داتی. که‌وابوو ئەه‌ی خاتوونی ئازیز، یا ئاغای خۆشه‌ویشته‌، یا هه‌رچی که ده‌ته‌وێ ببی، له‌م ترس و هه‌تره‌ش چوونه‌ که به‌دیتنی ئیمه‌ بۆ تۆ هاتووه‌ته‌ پێش وه‌ره‌ دهر و داستانی خۆشه‌ختی یا به‌دبه‌ختی خۆت بۆ ئیمه‌ بگێره‌وه و خاتره‌میش به‌ که به‌بوونی ئیمه‌ یا هه‌ریه‌که له ئیمه

هاوده‌ردانیکت ده‌سته ده‌که‌وێ که به‌به‌شدار بوون ده‌ غه‌م و په‌ژاره و به‌دبه‌ختیه‌کانی تۆدا کیشانی ئەو باری نازاره له‌سه‌ر شانته‌ سووک ده‌که‌ن.

له‌و ماوه‌یه‌دا که که‌شیش به‌مجۆره قسه‌ی ده‌کرد، ئەو جوانه‌ی که جلویه‌رگی خۆی گۆریبوو، مات و کر و بیده‌نگ وه‌ک ئەوه‌ی ئه‌فسوون کرابی له‌سه‌ر جیی خۆی جوولیه‌ی نه‌ده‌کرد و بێ ئەوه‌ی لێو بیزوێ نۆبه‌به‌نۆبه‌ چاوی له‌سه‌ر و گۆیلاکی ئەوان ده‌کرد و ده‌و حاله‌دا وه‌دیه‌تیه‌کی لاوه‌چوو که له ناکاوشتی سه‌هیر و سه‌مه‌ره‌یان پێ نیشان دابی. سه‌ره‌نجام چون که‌شیش ماوه‌یه‌که له‌سه‌ر ئەو قسه‌ پر له به‌زه‌یی و دلسۆزیانه‌ رویشته‌ کچه‌که ئاخیکی قوولی هه‌لکیشا و قفلی بیده‌نگی له‌سه‌ر لێوه‌کانی هه‌لگرت و گوئی: «ئێستا که ته‌نیا یی ده‌ته‌ریکی و خه‌لوته‌ی ئەو کۆساران‌ه‌دا نه‌یتوانی من له‌به‌ر چاوان به‌شاریته‌وه و پرچه‌کانم پاش بلاو بوونه ئیزنی درۆ کردن به‌زبانم ناده‌ن، بیه‌هووه‌یه له خۆم(*) بگۆرم و بیجگه له‌وه‌ی که هه‌م خۆم به‌شتیکی تر بناسینم. که‌وابوو ئەه‌ی به‌رێزان، جارێ با بلیم له‌وه‌ی که ئاماده‌ن خزمه‌تیک به‌من بکه‌ن سپاستان ده‌که‌م و رۆحم و به‌زه‌یی ئێوه وادارم ده‌کا جوابی پرسیاره‌کانتان بده‌مه‌وه. راستیتان ده‌وێ داستانی به‌دبه‌ختی من، به‌و جوهری که ده‌مه‌وێ بۆتانی بگێرمه‌وه، هه‌ر به‌و ئەندازه‌ی که غه‌مناکتان ده‌کا، ده‌ترسم تووره‌شتان بکا. چون ئێوه نه‌ ده‌رمانیکتان بۆ ئەو ده‌رده‌ پێ دابین ده‌کری، و نه‌ دلدانه‌وه‌یه‌که بۆ که‌مکرده‌وه‌ی مه‌راره‌ت و به‌دبه‌ختی من له‌دنیا‌دا هه‌یه، به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه، ئێستا که تێ گه‌یشته‌ن من ژنم و مننان به‌تاکی ته‌نیا به‌و سه‌روسه‌کوته‌وه لێره‌دا به‌رچاو که‌وتوو و ئەو هۆکارانه هه‌رکام به‌ته‌نیا یی ده‌توانن شه‌ره‌ف و ئابرووی من ده‌زه‌ینی ئێوه‌دا عه‌یب‌دار بکا، بۆ ئەوه‌ی شه‌رافه‌تی من ده‌زه‌ینی ئێوه‌دا عه‌یب‌دار نه‌بێ ئاماده‌م ئەوه‌ی که ئاره‌زووم بوو به‌شارمه‌وه، به‌ئێوه‌ی بلیم.» «ئهم وتاره کورته به‌زبانکی وه‌ها شیرین و بێ هه‌له‌نگووتنی زبان و به‌شیه‌یه‌کی وه‌ها ره‌وان له لایه‌ن ئەم کچه‌ نازه‌نینه‌وه بۆ ئەو سی هه‌قاله‌ پێشکه‌ش کرا که سه‌رسورماوی ئەوان له ناسکی خه‌یال و گه‌فت و له‌فتی جوانی که‌متر له جوانیه‌که‌ی ئەو نه‌بوو. هه‌ر سیک ئاماده‌یی خۆیان بۆ خزمه‌ت کردن دووپات کرده‌وه و دووباره‌ تکایان لێ کرد که به‌ئێنی خۆی به‌ریته‌ سه‌ر. پاشان کیژی نازدار پاش ئەوه‌ی که‌وشه‌کانی ده‌پێ کرده‌وه و پرچه‌ په‌ریشانه‌کانی خه‌ر کرده‌وه، له‌سه‌ر تاقه‌به‌ردیک که سی بیسه‌ره که له ده‌وری کۆ بووبوونه‌وه دانیشته‌، و پاش ئەوه‌ی گوشاری بۆ خۆی هینا که پێش به‌داتکانی چه‌ند دلۆپ فرمیسک بگري، به‌ده‌نگی به‌رز و له‌سه‌ر خۆ به‌مجۆره ده‌ستی پێ کرد:

«هر له‌م پارێزگای ئەندلۆسه‌دا که جیرانی ئیمه‌یه، شارێکی چکۆله‌هه‌یه که یه‌کیک له دووکه‌کان نیشانی ر‌ه‌سه‌نایه‌تی خۆی له ناوی ئەو شاره‌ وەرگرتوووه و هر ئەم ناوو نیشانه‌ش ئەوی گه‌یاندوووته ر‌یزی ئەو که‌سانه که پ‌ی‌یان ده‌لێن «گه‌وره‌گه‌وره‌کانی ئەسپانیا» (٢٠١) ئەم جه‌نابی دووکه‌ دوو کورێ هه‌یه: کۆرپه‌گه‌وره‌که‌ی که میراتگری مل‌ک و سامانی ئەوه‌ به‌رواله‌ت ئەخلاق و ئاکاری باشی باوکیشی به‌میرات بر‌دوووه! و به‌لام کۆرپه‌ چووکه‌تره‌که‌ی ب‌ی‌جگه‌ له‌وه‌ی ده‌ فیل‌بازی و مه‌کر و فریودا میراتگری «گانلین» (٢٠٦) و ده‌خه‌یه‌انه‌دا میراتگری «ویلیدۆ» (٢٠٣) یه‌ نازانم له‌ باوکی خۆی چی به‌میرات پ‌ی‌ گه‌یشتوووه. دایک و بابی من که له‌ باری عه‌سل و نه‌سه‌به‌وه‌ فه‌قیرن ر‌ه‌عه‌یه‌تی ئەو ئاغایه‌ن، به‌لام ئەو دایک و بابم ئەوه‌نده له‌ باری مائی دنیاوه‌ ده‌وله‌مه‌ندن که ئەگه‌ر به‌بارستای سه‌روه‌ته‌که‌یان له‌ به‌ره‌که‌ته‌کانی سروشت و ته‌بیات (*) نه‌سییان هه‌بوویه، ئیتر له‌ دنیا دا ئاره‌زوویه‌کیان نه‌ده‌ما و منیش له‌وه‌ نه‌ده‌ترسام که بکه‌ومه‌ ئەو یاره‌ خراپه‌ی که ئیستا ت‌ی‌ی دام. چون وای بۆ ده‌چم که ته‌واوی به‌دبه‌ختیه‌کانی من له‌وه‌را سه‌رچاوه‌ی گرت‌ی‌ی که ئەوان ده‌ بنه‌ماله‌یه‌کی سه‌روودا له‌ دایک نه‌بوون. راسته که عه‌سل و نه‌سه‌بیان زۆریش له‌ خواره‌وه‌ نییه که شه‌رمی ل‌ی‌ بکه‌ن، به‌لام ئەوه‌نده‌ش له‌ سه‌روه‌ه‌ نییه که من بتوانم ب‌ل‌ی‌م به‌دبه‌ختیه‌کانم هه‌موویان له‌ په‌ستی و ژیروو بوونی بنه‌چه‌که‌مانه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی نه‌گرتوووه. به‌هه‌رحال ئەوان وهرزیرن و له‌ ر‌ه‌گه‌زێکی پاک و پالوته‌ن و تۆره‌مه‌یان ده‌گه‌ل ر‌ه‌گه‌زی پیس و خراپه‌کار تیکه‌ل نه‌بووه و وه‌ک ده‌لێن له‌ کۆنه‌مه‌سیحیه‌کانی سه‌رده‌می کۆن و به‌راستی ئەوه‌نده کۆن و قه‌دیم که مال و سامان و ژیانی خۆش و رازاوه‌یان که‌م که‌م بۆته‌ هۆی ئەوه‌ که نیشانی «نه‌جیب زاده» و ته‌نانه‌ت «ئه‌رباب» به‌ده‌ست ب‌ین. به‌و حاله‌شه‌وه‌ گه‌وره‌ترین دارایی و به‌رزترین ر‌ه‌سه‌نایه‌تییه‌ک که مومکین بوو هۆی شانازیی ئەوان ب‌ی‌ ئەوه‌ بوو که کچیک و هه‌ک منیان هه‌یه. و چون منالیک‌ی تریان نییه ب‌ی‌جگه‌ له‌ من که ب‌ی‌ته‌ میراتگریان و هه‌میشه منیان له‌ قوولایی دله‌وه‌ خۆش و یستوووه، من یه‌کیک له‌و کچانه‌ بووم که کوته‌جه‌رگه‌ی (*) دایک و بابیان. من ئاوینه‌یه‌ک بووم که ئەوان خۆیان ده‌مندا ته‌ماشای

٢٠١- ویده‌چی ئەو دووکه «دووک دۆسونا» Le duc dósuna ب‌ی‌. رۆدیگز مارین Rodriguez Marin ده‌ل‌ی‌ که کورپه‌ چکۆله‌ی دووک دۆسونا یانی «ب‌ی‌دروزیرون» وه‌ک «دۆن فیرنان» قاره‌مانی کتیبی س‌ی‌روانتیس، کچیک‌ی جوانی له‌ خسته‌ بر‌دبوو. (مۆریس باردۆن)

٢٠٢- گانلین ناوی خه‌یانه‌تکارێکی به‌ناوبانگه‌.

٢٠٣- ویلیدۆ Vellido قاره‌مانی ئەفسانه‌یی هه‌ماسه‌ی رۆلان، که نیویانگی به‌خه‌یانه‌ت رۆیشتوووه.

ده‌کرد، گوچانی رۆژانی پیری و کلۆلیان بووم. ئامانجی دواینی ئاره‌زووه‌کانی ئەوان بووم که له‌ سنووری ویستی خواوه‌ند به‌ده‌ر نه‌بوو، ئاره‌زووه‌کانی منیش به‌پاداشی چاکی و خۆشه‌ویستی ئەوان ده‌هیچوارێکدا له‌ ویسته‌کانی ئەوان جیاوازه‌بوو. من هه‌ر چۆن فه‌رمانر‌ه‌وای دلی ئەوان بووم له‌سه‌ر دارایی ئەوانیش هه‌موو ده‌سه‌لاتیکم هه‌بوو. نۆکه‌ران و خزمه‌تکارانی مال و مه‌زرا، من دامه‌مه‌زانان یا وه‌ده‌رم ده‌نان و حیسابی هه‌ر شتیکی ده‌چیندرا یا هه‌له‌ده‌گیرا، به‌ده‌ست من بوو. ئاشی رۆن کیشان و داووده‌نگاری شه‌راب دروست کردن و ر‌ه‌وه‌ی مه‌ر و مالات له‌ ورد و درشت و که‌ندوو می‌ش هه‌نگینه‌کان و سه‌رتان نه‌یه‌شینم، هه‌رچی که وهرزیریک‌ی ده‌وله‌مه‌ندی وه‌ک باوکم ده‌توانی هه‌یبی ده‌ژیر چاوه‌دیریی من دا بوو. خاتوون و که‌یبه‌نوو مال هه‌ر خۆم بووم و ب‌ی‌ ئەوه‌ی خۆم هه‌لکیشایی که‌س وه‌ک من نه‌یده‌توانی به‌و چالاکیه‌ به‌و گشته‌ کارانه‌ رابگا. ئەو کاتانه‌ی که ده‌رۆژدا پاش ئەنجامدانی ئەو ئه‌رکانه‌ بۆ من ده‌مایه‌وه‌ خه‌ریکی کاری ژنانه‌ ده‌بووم، وه‌ک جلدروون، گول دۆزی و ئەغله‌ب به‌نم ده‌رست و کاتیک بۆ ده‌رکردنی شه‌که‌تی ده‌ستم له‌و کارانه‌ ده‌کیشاوه، بۆ سه‌رگه‌رمی کتیبی باش باشم ده‌خوینده‌وه‌ یا چه‌نگم ل‌ی‌ ده‌دا، چون به‌ئەزموون ت‌ی‌ گه‌یشتبووم که مۆسیقا فکری ماندوو ده‌حه‌سینیت‌ه‌وه‌ و زه‌ین و می‌شکی مرۆف دینیت‌ه‌وه‌ سه‌رخۆ. ئەوه‌ بوو به‌کورتی باری ژیانی من له‌ مائی باوکم و ئەگه‌ر به‌دیرژی بۆ ئیوه‌م گ‌یرایه‌وه، به‌هیچ جۆر له‌به‌ر ئەوه‌ نه‌بوو خۆراییتم و به‌ئیه‌وه‌ ب‌ل‌ی‌م که ده‌وله‌مه‌ندم. به‌لکو بۆ ئەوه‌ بوو که ئیه‌وه‌ داوهری بکه‌ن من ده‌و هه‌له‌دیرانه‌دا له‌ ترۆپیک‌ی گه‌وره‌بیرا بۆ ئەو زه‌لکاوێ به‌دبه‌ختیه‌ که ئیستا ت‌ی‌ی که‌وتووم هیچ گوناهیکم نییه. من ب‌یه‌هوده‌ ژیانی خۆم ده‌نیو ئەو هه‌موو کار و مه‌شغه‌له‌ته‌دا و ده‌ته‌نیاییه‌کی وه‌ها سه‌خت و دژواردا ت‌ی‌په‌ر ده‌کرد که ژیان و گوهرانم وه‌ک ژیانی ده‌یرنشینه‌کان (*) و ابوو، چون ئەو جۆره‌ی که خۆم بزنام ب‌ی‌جگه‌ له‌ خزمه‌تگوزار و نۆکه‌ر و ده‌ست و پ‌ی‌وه‌ند، که‌سی تر منیان نه‌ده‌بینی. ئەو رۆژانه‌ش که ده‌چوووه‌ نوێژی «مه‌س» به‌یانی زۆر زوو ده‌گه‌ل دایکم و باوکم و ژنه‌ خزمه‌تکاره‌کان ده‌چووم. ئەویش وه‌ها داپۆشراو و شاراوه‌ که به‌زه‌حمه‌ت به‌ر پ‌ی‌ی خۆم ده‌دیت. به‌و حاله‌شه‌وه‌ چاوی دلداری یا باشتره‌ ب‌ل‌ی‌م چاوی ب‌ی‌ عار که له‌ چاوی پ‌ل‌ینگ ت‌ی‌بینتره‌ منی خسته‌ به‌ر به‌دوا هاتنی «دۆن فیرنان» که کۆرپه‌ دووه‌می هه‌مان ئەو دووکه‌یه‌ که من له‌ پ‌یشدا بۆم باس کردن.»

ناوی دۆن فیرنان له‌ زاری کیژه‌که‌وه‌ ده‌ر نه‌هاتبوو که ر‌ه‌نگی ر‌وخساری کاردینیۆ گۆرا و سه‌راپای له‌شی وه‌ک میژووکه‌ وه‌له‌رزین که‌وت، تا ئەو جیگایه‌ی که ده‌لاک و که‌شیش پ‌ینان

وابو لەوانەيە ئاسەوارى شىتى و ئاگالە خۆ نەماوى ديسان پووى تى كاتەو و دەست بوەشىنى (*). بەلام كاردينىق تەنيا ئارەقەى دەردا و لەرزى و لەجىيى خۆى چرتەى نەکرد و زەق زەق دە كىژە جوانە وەرزيەرەكە رامما و پىيى وابوو كە دەيناسى. كىژۆلە بى ئەوئى سەرنجىك بداتە لەرزىن و حالەتى نيو شەپلەى كاردينىق داستانى خۆى بەم چەشنە دريژە پى دا:

«ھەر كە چاوى دۆن فيرنان منى ئەنگاوت، وەك بۆ خۆى پاشان دەيگوت، ئاگرى ئەوينىكى و ھاھا بەگر و تىن كەوتە دلى كە نەيتوانى بيشارىتەو. بەلام بۆ ئەو زووتر بگەمە كۆتابى داستانى رۆژرەشيبەكانى خۆم دەموئى باسى ئەو كەردەو و كارانەى كە دۆن فيرنان بۆ نواندى ئەوينى خۆى كەردى بۆ ئيوە نەكەم. ئەو تەواوى خەزمەتكارانى مالى ئيمەى بەبەرتىل و پيشكەشى فريو دابوو. ھەزار جور ديارى و سەوقاتى بۆ دايك و باوكم دەھينا، دەكۆلانەيدا كە منى لى بووم، ھەموو رۆژى جيژن و بەزم و شادى بوو، ساز و ئاوازي شەوانە نەيدەھيشت كەس خەو لە چاوى بگەوئى. نامەگەلىكى بى ئەژمار كە نازانم چۆن بەدەستم دەگەيشتن سەرتاپا بابەتى عاشقانە و باسى دلدارى بوون و بەلىنى و سويىندى وەفادارى زوربەى پستەكانى پيىك دينا. لەسەر ئەو شەرى تەواوى ئەو كارانە نە تەنيا منى رام نەدەكردە، بەلكو سەرسەختى و كەللەشەقىيى منى زۆرتەر دەكرد، دەتگوت دوزمنى قەستەسەرى (*). منە و تەلاشەكانى بۆ رامكردنى من بۆ پەواندى منە. ئەلبەتە نەك بلىيى من ئەو بەكەس دانەنيم يا دەربىنى خۆشەويستى ئەو بەسووكايەتى بزەنم، بەپيچەوانەو لەوئى كە كەوتومەتە بەر پەسندى لاوئى ئاوا گەورە و ماقوول دەناخى خۆمدا ھەستم بەخۆشچالى، كە نازانم لە كوئو سەرچاوى دەگرت، دەكرد و لە پى ھەلاگوتنى ناو نامەكانى ھىچ بىزار نەبووم، چون بەبرواى من، بىستنى تارىف و پەسندانى (*). خۆ بىستن بۆ گۆيچگەى ئيمەى ژن ھەر چەندەش ناشيرىن و دزيو بىن، ھەميشە خۆش و دلبروينە. بەلام شتىكى كە منى لە خۆ بەدەستەو دەدان دەگىراو ھۆگريەك بوو كە بەپاراستنى شەرمى خۆم ھەبوو، لە لايەكيش رينوينى و نسحەتەكانى دايك و باوكم ھەموو كات دەگويمدا دەزىنگانەو، چون ئەوان زۆر بەئاسانى دەمەبەستى دۆن فيرنان گەيشتبوون و ئەو لاوئى خۆى بۆ شارەندەوئى ويستى نەپىنى خۆى لە جەماوەر زەحمەتتىكى بەخۆى نەدەدا. دايك و باوكم بەمیان دەگوت كە شەرافەت و حورمەتى ئەوان تەنيا بەعيسمەت و ھەيا و شەرافەتى منەو بەستراوئەو، ئەوئەندە بەسە كە من چاوا لە جىاوازي و مەوداى چىنايەتىيى نيوان خۆم و دۆن فيرنان بگەم تا تى بگەم كە مەبەستى ئەو، ھەر چەند خۆى

پيچەوانەى ئەو دەلى، زۆرتەر بۆ دامركاندى ھەوئەس و خواستى دلى خۆيەتى و دە فكري مندا نيە. ئەوئەشيان دەگوت ئەگەر من ئىرادە بگەم و كۆسپ بخەمە سەر ريگەى ئەوينى درۆزنانەى ئەو و كارىكى وا بگەم كە دەست لە من ھەلبگرى، ئامادەن دەستبەجى بەھەر كەسيك كە خۆم بەموئى نە تەنيا لە شارى خۆم، بەلكو لە شارەكانى دەرووبەريش، بەشوو بدەن. چون لە سەرەوت و سامانى زۆرى ئەوان و لە خاوينى و جوانىيى نيوبانگى من چاوەروانى ھەر سەركەوتنىك دەكرا. ئەم بەلئىنيانە و بىروراى ئەوان منى دە خۆراگرى و پشنگۆى خستنى قسەكانى ئەو لاوئەدا پتەو كەردبوو كە ھەرگىز نەمويست تەنانەت وشەيەك كە دەلاقەى ھىوايەك، ھەر چەند لە دووريشەو، بۆ گەيشتن بەئارەزووئەكانى خۆى بەپووى دۆن فيرناندا بگاتەو، بەسەر زارمدا بىنم. ئەم خۆراگرى و گۆى پى نەدانە و بەھيئەند نەگرتنە زۆرتەر لە پيشتر ئاگرى ھەوا و ھەوئەسى چەپەلى دۆن فيرنانى بەتەن كەرد. گوتم ھەواوئەوئەسى چەپەل، ئەو بەشترىن ناوئىكە كە دەتوانم بىدەم بەو ئەوينەى كە ئەو بۆ منى نیشان دەدا. چون ئەگەر دۆن فيرنان ئەو پياو بەيە كە دەبوو بووبوايە، ئەو نە دەھاتە پيش كە ئىستا من باسى ئەو بۆ ئيوە بگەم. سەرەنجام دۆن فيرنان ھەوالى پى گەيشت كە دايك و باوكم خەريكن بەشوو بدەن، تا ھىواى بوونە خاوەنى من لە دلى ئەو بەرنە دەر، يا لانى كەم نيگابانىيەكى زۆرتەر بۆ پاراستن و ئاگادارى لەمن وەكار بخەن. ئەم ھەوالە يا ئەو گومانە ئەو لاوئەى وادار كە ئەو كارە بكا كە ئىستا بۆتان دەگىرمەو.

«شەويك بەتەنيايى لە زوورەكەى خۆمدا بووم و بىجگە لە ژنىكى خەزمەتكار، كەسەم دەگەل نەبوو، لە ترسى ئەوئەش مەبادا بەھۆى كەمتەرخەمىيەو، شەرافەتى من بگەويتە مەترسىيەو، تەواوى دەرگاكانمان موخكەم داخستبوو. لە ناكاو بى ئەوئەى بزەنم چۆن بوو، واى لى ھات، ئەو كابرايە، بەو ھەموو ئىحتىيات و تىبىنيەو كە كەردبوومان، لەو بىدەنگى و تەنيايى زوورەكەمدا لەبەر چاوم شىن بووئە! ئەم ديمەنە و ھەياى سەر لى شىواندم كە نەچاوم ھىچى دەدين و نە زبانيشم دەگەرا، تا ئەو جيگەى كە نەمتوانى تەنانەت ھاوارىك بگەم و كەسيك بۆ يارمەتى بانگ بگەم. و فكر دەكەم كە دەرفەتى ھاوار كەردنىشى پى نەدام، چون ھىشتا و ھوور (*) نەكەوتبوو كە ھاتە تەنيشتەم و منى كە لەبەر پەريشانى ھىزى بەرھەلستەم نەبوو، دەباوئەشى خۆى گرت و ئەوئەندى قسەى ھەلخەلەتتىن و دلخۆش كەرى بەگويمدا خويىند كە نازانم درۆ چون دەتوانى ئاوا وەستايانە و زىرەكانە فريو برازىنئەو و بەشكلى راستى بىخاتە بەرچاوا. لە لايەكى تريشەو ئەو غەيانە كارىكى كەرد كە كە فرمىسكەكانى بەقسەكانى و نالەكانى بەنيەتە پيسەكەى ئىعتبار و گرىنگى بەخسى. من،

کچۆلهیهکی فهقیروکه دهنیو که سوکارهکانمدا تهنیا بووم و بۆ ئەم چهشنه تووش بووانه ئەزموونیکم نهبوو، نازانم چۆن بوو که وردهورده باوهرم بهو قسانه کرد، بهلام ئەم بۆچوونه ئەوهنده بههیز نهبوو که دهبرامبهر ناله و گریانی ئەودا ههستیکی ئەولاترم له هیندیک دل پێ سووتان، پهیدا کردبێ. بهلێ ئەوجار که هیندیک له پەشیوی و سهراسیمهیی (*) وهخۆ هاتمهوه بهغیرهتیکهوه که پێم وانهبوو دهمندا مابێ پێم گوت: «ئەریاب، من ئەگەر ئەم جۆره که ئیستا دهچەنگ تۆدا ئەسیرم دهچەنگالی شیری ژياندا ئەسیر بووایم و بۆ پرگاریی خۆم لهو گرفتاریی یه پێویست بوایه که بهزیانی شهرافهت و عیقهتی خۆم کاریکم کردبایه یا قسهیهک بکه. ههمان ئەندازه بۆ من نامومکین بوو که بهرگری له پێشهاشی ئیستا، کهوابوو ئەگەر تۆ لهشی من دهنیوان باسکهکانندا ههلهگوشی من پوچی خۆم دهنیوان نییهته پاکهکانی خۆمدا پاراستوو، نییهتگهلیک که دهگهڵ مهبهستهکانی تۆدا جیاوازیان ههیه و ئەگەر تۆ بهتوێ بۆ دامرکاندن ههوهسهکانت زۆری و ملهپووری دهکار بینی ئەوهم تۆ دهگهی که من راستم گووتوه. من پهعهتی تۆم، بهلام کهنیزت نیم. پهسهنایهتی بئهمالهیی تۆ ئەومافه نادا بهتۆ که سووکایهتی بهنارهسن بوونی ئیمه بکهی و دهستدریزی بهمن بکهی و من بهقهدهر تۆ نهجیب زادهی ئەعیان، بۆ کهسایهتی دیهاتی و پێگهی کۆمهلایهتی خۆم ریز دادهنیم. دهسهلاتی تۆ ناتوانی کاریک دهگهڵ من بکا، ههروههاش سهروهت و سامانی تۆ کار لهمن ناکا. قسهکانت ناتوانن من فریو بدن و فرمیسک و ههناسهکانیشت نهرم ناکا، بهلام ئەگەر دهجوودی کهسیکدا که دایک و باوکم بیانهوێ بمدن بهئهوه یهکێک لهو سیفهانیه که ئیستا باسم کردن دهویدا ببینم، ئیرادهی من دهبرانبهر ئیرادهی ئەودا کرنۆش دهکا. و بۆ ههمیشه دهبیته فهرمانبهری ئەو، بهجۆریک ئەگەر شهرافهتی من عهیدار نهبێ من، هه چهند بهناخۆشیش، ئەوهی که بهزۆر ئیستا دهتهوێ له چهنگ منی دهربیانی بهمهیل و زهنامهندی بهتۆی پیشکش دهکهم. مهبهستم ئەوهیه تا کهسیک نهبیته میردی شهرعی و یاسایی من، مهحاله ئاور ویدانیک لهمنهوه ببینی. نهجیب زادهی ناپیاو گوتی: «ئهی دووروتهی» جوان (ناوی ئەو بهدبخته که ئەم داستانه بۆ ئیوه دهگێریتهوه دووروتهیه) ئیستا که تهنیا بهو ریگایهدا دهتوانم تو رازی بکهم هه ئیستا دهستی هاوسهری بۆ لای تۆ درێژ دهکهم و سویند دهخۆم که ببه میردی تۆ و بۆ شاهیدیش و بۆ شاهیدی ئەو سویندهی خۆم یهکهم خودا که هیچ شتیک لهو ناشاردیتهوه و دووم ئەو وینه مبارهکهی چهزرتی مریهم، دایکی خواوهند، که ئەوهتا لهبهر چاومانه بهشاهید دهگرم.»

دهو چرکه ساتهدا که کاردینیۆ له زبان کچهکهوه بیستی که ناوی «دووروه» یه دیسان تووشی ئەو حالهتی لهرزین و لهسهه خۆ چوونه بوو و سههرهناج زۆتر باوهری بهو گومانه کرد که یهکههههه لهمهه شوناسی ئەو کێزه به زهینیدا تۆ پهپیبوو. بهلام چون نهیدهویست ههوادای داستانیک ببستی که دهیزانی چۆن کۆتایی پێ دێ، تهنیا ئەوهندهی گوت: سهیره خانم! ناوی تۆ دووروتهیه؟ من بهسهرهاتی کهسیکی تریشم ههه بهم ناوه بیستوووه که بهقهدهر تۆ بهدبختی و نههامهتی دیتوووه. بهلام ئیوه داستانهکهتان درێژه پێ بدن: کاتی ئەوهش دێ که من شتیک بهتۆ بلێم که کهمتر لهوه نهبیته هۆی سههرسووماوی و نارعههتی ئیوه.» بهبیستی ئەو قسانههی کاردینیۆ، دووروته چاویکی لێ کرد و دهسهرو وهزی فهقیرانهیهوه راما. پاشان تکای لێ کرد ئەگەر شتیک لهمهه ئەو دهزانی، بێ رارهستان بیلی. کیزۆله ههروهها گوتی: «تهنیا شتیک که تهقدیر بۆ منی هیشتهوهتهوه غیرهتیکه که دهبرامبهر ئەو ههموو موسیبهت و دهدر و پهژارهیهدا توانای خۆراگری و رارهستانم پێ دها و خاترجهمم که ئیتر بهلاو رۆژرهشییهک نهماوه که لهوهی ههم بهدبختترم بکا. کاردینیۆ گوتی: «خاتون ئەگەر خاترجهم بوایم که ئەوهی بیری لێ دهکمهوه ههله نییه، هه ئیستا دهگوینی ههوشتهیدا که فکرم بۆی دهچی هیچ دهرنگم نهدهکرد. بهلام گوینی ئەوانه هیشته کاتی نههاتوووه و زانیانی ئەوان بۆ تۆ هیچ سوودیکی نییه. دووروته گوتی: هه چۆنیکت پێ خۆشه با وایی. کهوابوو من دهگهڕیمهوه سهه داستانی خۆم:

«دۆن فیتران وینهی چهزرتی مریهمی هه لگرت و وهک شاهیدی زهماوهندی ئیمه له بهر دهمی ههه دووکمانی دانا و جاریکی تریش بهسویندانهوه رهش و شین بووهوه که میردی منه. بهو حالهش پێش ئەوهی سویند خواردنی تهواو بێ، پێم گوت که ئاگای له خۆی بێ و بزانی چ دهکا و تووریهی جهنابی دووک – که ناچار کاتیک بزانی ئەو دهگهڵ کچه پهعهیتیکی خۆی زهماوهندی کردووئه ئاور دهگری – دهبرچاو بگری و نههیلی جوانیی من چاوی کوێر بکا. چون جوانیی من ناتوانی دهلیلیکی بههیز بێ بۆ ئەوتوانههی که دهیکا، وه ئەگەر خۆشهویستی من ئەوی هیناوهته سهه ئەو باره که بهبۆچوونی خۆی لوتفیک دهگهڵ من بکا، باشتره لێ بگری تا چارهنووسی من لهسهه بئهمای عهسل و نهسهبی خۆم دیاری بکری، چون ئەو جۆره زهماوهندهه ههگرێز بههیچ کوێ ناگهن و بهختهوهری سهرهتایی ئەم کارانه زۆر ناخایهنی. من تهواوی ئەو دهلیلانم پێ گوت و ههزار شیرو ریویم بۆ هیناوه، بهلام ئەو قسانه دۆن فیترانی له ئەجامدانی پیلانه گلاوهکهی پهژیوان نهکردهوه. من دهمهوادای تێپهه بوونی ئەو چرکه ساتانهدا وتاریکم بهخۆم پیشکش کرد و له دلی خۆمدا

به‌خۆم گوت: «نه، نه! من یه‌که‌م که‌س نابم که له ئاکامی شووکردن، له چینیکی په‌ست و خواروورا ده‌گاته پله و پایه‌یه‌کی به‌رز و سه‌روو. و دۆن فیئرنا‌نیش یه‌که‌م که‌س نییه که به‌خاتری جوانی و جه‌مال و به له خسته‌بردنی هه‌وا و هه‌وه‌س، هاوسه‌ریکی نامناسب و نابه‌رامبه‌ر ده‌گه‌ل شان و شکۆی چینایه‌تی خۆی هینابی. ئیستا که من نه‌خوازیا‌ری ئالوگۆرپیدا‌نی نه‌زمی جیهانم و نه ده‌شمه‌وی دابونه‌ریتی نوێ دابخه‌م، ئه‌گه‌ر ئه‌و شانازییه‌ی که ته‌قدیر به‌نسیبم ده‌کا ببقۆزمه‌وه، حه‌ق به‌من ده‌بی. چون ته‌نانه‌ت ئه‌گه‌ر ئه‌و خۆشه‌ویسته‌تییه‌ی که نیشانی ده‌دا تا کاتیک به‌رده‌وام بی که به‌ئاره‌زووی دل‌ی خۆی ده‌گه‌ل من بکا، دیسانیش له‌به‌ر ده‌رگای خودای مه‌زن من وه‌ک ژنی ئه‌و چاو لی ده‌کری‌م. به‌پێچه‌وانه، ئه‌گه‌ر به‌م‌ه‌وی به‌نیشانی دانی نه‌فهره‌ت و توو‌په‌یی، ترۆی که‌م و له خۆمی دوور بخه‌مه‌وه من له‌و دا بارو‌دۆخیک ده‌بینم که ئه‌رکه ئه‌خلاقیه‌کانی خۆی فه‌رامۆش بکا و به‌زۆر کاری خۆی بکا، وه ئه‌وه‌دم من نه ته‌نیا ئابرووم ده‌چی، به‌لکو ده‌به‌رانبه‌ر که‌سانیکیشدا که نازانن من چه‌نده له گونا‌ه به‌دوورم عوزر و بیانویه‌کم نابی. به‌راستی کام ده‌لیل و به‌لگه ئه‌و توانایه‌یان هه‌یه به‌دایک و با‌بم و به‌خه‌لکی تر به‌سه‌لینن که نه‌جیب زاده بی ئیزنی من هاتووه‌ته ژووره‌که‌م؟ «من ته‌واوی ئه‌م پرسیار و وه‌لامانه‌م ده‌میشک‌مدا هینا و برد، به‌لام شتیکی که به‌تایه‌تی بوو به‌هۆی له‌خسته‌چوون و هه‌لخلیسکانم و بی ئه‌وه‌ی بۆ خۆم بزانه‌م نابوودی کردم، به‌لیننی و سویند خواردن و فرمیسک هه‌لوه‌راندن و ئاخ و ئوخ و هاواری دۆن فیئرنا‌ن و به‌شاهید گرتنی شاهیدانیک بوو که ئه‌و هینایه ئاراوه، بێجگه له‌وانه‌ش جوان چاکی و هه‌یکه‌ل و قیافه‌ی ئه‌و بوو که به‌پشتیوانیی ئه‌و هه‌موو دل‌داری نیشاندانه‌هه‌راستینه، ده‌یتوانی هه‌ر دل‌یکی ره‌وه‌ک و نه‌عاملاوی وه‌ک دل‌ی منیش، نه‌رم بکا. من کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌ی خۆم قاو کرد تا ئه‌ویش وێرای شاهیدانی ئاسمانی، شاهیدیکی خاکی و زه‌وینی بی. دۆن فیئرنا‌ن عه‌هد و په‌یمانی خۆی نوێ کرده‌وه و پێی له‌سه‌ر داگرت و پیاگ(*) خاسانیکی تری به‌شاهیدی بانگ کرد و هه‌زار نه‌فرینی له‌ خۆی کرد ئه‌گه‌ر وه‌عه‌دی خۆی نه‌باته‌ سه‌ر، دیسان چاوی پر بوون له فرمیسک و ده‌می به‌ئاخی ئاگرین، ئاوری تی به‌ربوو. منی که نه‌متوانیبوو تاوێک له باوه‌شی بێمه‌ ده‌ر، توندتر ده‌ نامیزگرت؛ سه‌ره‌نجام کاتیک کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌م دووباره له ژووره‌که‌م رۆیشته‌ ده‌ر من ئیدی کچ نه‌بووم.

«ئهو شه‌وه‌ی که منی تیدا، تیدا چووم، وه‌ک ئه‌من فکری لی ده‌که‌مه‌وه، به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی دۆن فیئرنا‌ن هه‌ر رۆژ نه‌ده‌بووه‌وه؛ گوتم به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌یلی ئه‌و، چون جینایه‌تکار

کاتیک هه‌وه‌سی چه‌په‌ل و نگریسی خۆی دامرکاند، ئیدی هه‌وه‌سیکی به‌ ته‌وژمه‌تر له‌وه‌ی نییه که هه‌رچی زووتره له شوینی جینایه‌ت ده‌رباز بی، یا لانی که‌م ئه‌وه فکری و بۆچوونی من بوو. چون ده‌مدیت پاش ئه‌وه‌ی دۆن فیئرنا‌ن که‌یفی خۆی ده‌گه‌ل من کرد، هه‌ر په‌له‌ی بوو که بروا. به‌لی ئه‌و خزمه‌تکاره‌ی ئه‌وی بۆ ژووری من رینوینی کردبوو، پێش تاو هه‌لات بۆ ده‌ره‌وه‌ی مال‌ ریگای نیشانی دا. لاو کاتیک مال‌اواپی کرد، جاریکی تریش، به‌لام به‌شۆر و سوژیکی که‌مه‌تر له کاتی هاتنی، دووپاتی کرده‌وه که به‌وه‌فا و به‌لیننی یه‌کانی پشت ئه‌ستوور بم و سوینده‌کانی باوه‌ر بکه‌م، وه بۆ ئه‌وی قورساییی یه‌کی زۆرتری دابی به‌قسه‌کانی ئالقه‌یه‌کی گران بایی له قامکی خۆی ده‌ره‌ینا و ده‌ده‌ستی منی کرد. سه‌ره‌نجام منی به‌جی هیشت و من به‌حاله‌تیک که نه‌مه‌ه‌زانی شادم یا غه‌مگین، له‌وێ مامه‌وه. شتیکی که ده‌توانم بلیم ئه‌وه‌یه که من سه‌راسیمه و ده‌فکرده‌م بووم و له‌و پروده‌وه ئاکام له خۆم بپا بوو، هه‌یج له‌و خزمه‌تکاره‌م که دۆن فیئرنا‌نی ده‌ژووری تاییه‌تی مندا شارده‌بووه‌وه یا باشته‌ر بلیم خه‌یانه‌تی پێ کردبووم، توو‌په‌ نه‌بووم، چون نه‌مه‌ه‌زانی ئه‌وه‌ی به‌سه‌رم هاتووه باشه یا خراب. من له کاتی رۆیشتنی دۆن فیئرنا‌ندا، پیم گوتیبوو که دیسان ده‌توانی به‌نه‌یتنی شه‌وانی تریش بیه‌ته ژووره‌که‌م. چون تا کاتیک که خۆی به‌باشی ده‌زانای که خه‌به‌ری ژن ومی‌ردایه‌تی خۆمان بلاوکاته‌وه من ملکی ئه‌و بووم. به‌لام ئه‌و ته‌نیا شه‌وی دواپی گه‌راوه و ئیدی چاوم پێی نه‌که‌ته‌وه و من باوه‌کو ماوه‌ی مانگیک بپه‌ه‌وده به‌دوایدا گه‌رام و نه‌له کۆلان دۆزیمه‌وه نه له کلپسا، هه‌ر چه‌ند ده‌م‌زانی که ئه‌و له شار نه‌رۆیشتتوو و زۆرتری کاتی خۆی به‌راو و شکار که هۆگرییه‌کی زۆری پێوه هه‌بوو راده‌بوارد. مه‌خابن! هه‌ر من ده‌زانم ئه‌و رۆژانه چه‌ند به‌سه‌ختی به‌سه‌ر مندا تی ده‌په‌رین و ئه‌و سه‌عاتانه چه‌ند به‌دژواری و به‌تالی راده‌بردن! من ده‌زانم که چۆن ورده ورده نیسه‌بت به‌وه‌فای ئه‌و به‌دگومان ده‌بووم و ته‌نانه‌ت هه‌یج باوه‌ریکم پێی نه‌ما! و هه‌ر من ده‌زانم که کچه‌ خزمه‌تکاره‌که‌م چه‌نده لۆمه و سه‌ره‌نیشته کرد و چه‌ند جوین و سه‌رکۆنه‌ی لی بیستم! و قسه‌ی ئاخ‌ر من ده‌زانم که چ زه‌حمه‌تیکم کیشا تا پێش به‌گریانی خۆم بگرم و چۆن خۆم نیشانی بده‌م که دایک و باوکم به‌غهم و په‌ژاره‌ی من نه‌زانن و خۆشم مه‌جبوو‌ر نه‌بم ده‌دیدار کردنیاندا درۆ بکه‌م. به‌لام ئه‌م بارو‌دۆخه ناجۆره زۆری نه‌خایاند و ئه‌و چرکه‌ ساته‌ گه‌یشت که کاسه‌ی سه‌برم لی‌توریز بوو و هه‌ر جۆره خۆراگری و ملاحه‌زه‌یه‌کم ده‌ژیر پێ نا و سه‌ره‌نجام رق وقینی خۆم ئاشکرا کرد. ئه‌م پروده‌وه کاتیک رووی دا که هه‌والی زه‌ماوه‌ندی دۆن فیئرنا‌ن ده‌یه‌ک‌یک له‌ شاره‌کانی ئه‌م ده‌قه‌رده‌ا، ده‌گه‌ل کچیکی زۆر جوان، له بنه‌ماله‌یه‌کی ره‌سه‌ن، به‌لام نه‌ زۆر

ده‌له‌مهنده که تهنیا به‌پشتیوانیی جیازه‌که‌ی هیوای زهماوندیکی بالای هه‌بی، ده‌مائی ئیمه‌دا بلآو بووه‌وه. ده‌یانگوت ناوی ئه‌و کچه لووسینده و هه‌روه‌ها رووداوی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان باس ده‌کرد که له کاتی ئه‌و زهماونده‌دا و ده‌پۆره‌سمی ماره‌کردندا پرووی داوه.

کاردینیۆ کاتیک ناوی لووسیندی بیست، شانی ویک هینانه‌وه و خۆی گرژ کرد و لئوی خوی گه‌زت و جوگه‌ی ئه‌سرینی له چاوه‌کانی هه‌لژاند و بیده‌نگ و کر و مات، کولی دلی هه‌لژشت و کاریکی تری نه‌کرد. دووروته به‌خاتری ئه‌م پیشهاتنه، قسه‌ی خۆی هه‌لنه‌بری و درێژه‌ی به‌داستانی خۆی دا.

«ئه‌م هه‌واله‌ خه‌مبارینه زۆر زوو به‌من گه‌یشت، به‌لام دلم به‌جیتی ئه‌وه ببیته سه‌هۆل، بوو به‌گریکانی ئاگر. وه‌ها توورپه و رق له دل بووم که چی وای نه‌مابوو سه‌رده کووچه و کۆلانی بنیم و به‌هاوار و دهنگی بلند، خه‌یانه‌تییکی شه‌رمه‌زار که دهرحوق به‌من کرابوو، به‌گۆپیی خه‌لکی بگه‌یه‌نم، به‌لام ئه‌و رق و قینه‌ی من به‌هۆی فکریکه‌وه که به‌زه‌ینمدا هات و له سبه‌ینه‌ی ئه‌و رۆژه‌وه ده‌کارم هینا، هیتور بووه‌وه. جلوه‌رگی یه‌کیک له نۆکه‌ره‌کانی باوکم که وه‌رزپه‌ره‌کان پنیان ده‌لین زاگال zagal و له به‌سه‌رهاتی پر له نه‌هامه‌تیی من له زبان خۆمه‌وه ئاگادار بووبوووه، ده‌به‌ر خۆم کرد و تکام لی کرد، ده‌گه‌لم بیته ئه‌و شاره‌ی که پیم وابوو دوژمنه‌که‌م له‌وئیه. ئه‌و زاگاله‌ پاش ئه‌وه منی له‌به‌ر ئه‌و جه‌سه‌اره‌ته لۆمه کرد و عه‌یب و ئیرادی ئه‌و ته‌مایه‌ی منی پی گۆتم، چون دیتی له‌سه‌ر ته‌مای خۆم راوه‌ستاوم، قه‌ولی پی دام تا ئه‌وسه‌ری دنیايش ده‌گه‌لم بی. زوو ده‌ستیکم جلوه‌رگی ژنانه و هیندیک پوولی نه‌غد و جه‌واهیترات بۆ رۆژی ته‌نگانه ده‌کیسه‌یه‌کی که‌تانی به‌ست و بی ئه‌وه‌ی خزمه‌تکاری غه‌یانی خۆم، پی بزانی ده‌بیده‌نگیی شه‌ودا به‌هه‌زاران فکری تیکه‌ل پیکه‌ل و په‌ریشانه‌وه، هاوپی ده‌گه‌ل زاگال له مال وه‌ده‌رکه‌وتین. پیگای ئه‌و شاره‌م پیاده‌ گرت به‌ر، به‌لام به‌تاسه‌ی گه‌یشتن بالم لی روا بوو، تا ئه‌گه‌ر نه‌شتوانم کاریک که تازه کرابوو و نه‌ده‌کرا هه‌لوه‌شیته‌وه و پیشی پی بگرم لانی که‌م له دۆن فیرنان بپرسم به‌کام روو ئه‌و کاره‌ی کردوو؟ پاش دوو رۆژ و دانیک گه‌یشتمه‌ شاره‌که و سو‌راغی ماله‌ بابی لووسیندم گرت. یه‌که‌م پیبواری که ئه‌م پرسیاره‌م لی کرد، زۆرتتر له‌وه‌ی که ده‌مویست زانیاری پی دام. یانی مائی ئه‌وانی پی نیشان دام و ته‌واوی رووداوی شه‌وی زهماونده‌که‌شی بۆ گپرامه‌وه و گوئی ئه‌و داستانه ئه‌وه‌نده ده‌شاریدا بلآو بووه‌ته‌وه که بووه‌ته ویردی زبان و نوقلی مه‌جلیسی هه‌ر گه‌ده (*) و گوده‌یه‌کیسه. هه‌روه‌ها گوئی، شه‌وی زهماوندی دۆن فیرنان ده‌گه‌ل لووسیند، کچه‌که هه‌ر

که وشه‌ی «به‌لی» به‌سه‌ر زاریدا دۆ و دۆن فیرنان وه‌ک شووی خۆی قبوول ده‌کا، له هۆش ده‌چی و به‌عه‌رزیدا ده‌که‌وی و کاتیک دۆن فیرنان ویستبووی گریبانی کراسه‌که‌ی بکاته‌وه بۆ ئه‌وه‌ی هه‌وای بداتی نامه‌یه‌ک به‌خه‌تی لووسیند ده‌بینیته‌وه که تیدا نووسرابوو، چون من هاوسه‌ری کاردینیۆم، ناتوانم بیه‌م ژنی دۆن فیرنان. (کاردینیۆ وه‌ک پیبواره‌که ده‌یگوت کوری بنه‌ماله‌یه‌کی نه‌جیبی ئه‌و شاره‌یه) و ئه‌گه‌ر وشه‌ی «به‌لی» به‌سه‌ر زانیادا هاتوو ته‌نیا له به‌ر دلی دایک و بابی بووه. کورتی بپرمه‌وه له ناوه‌رۆکی نامه‌که‌وه ده‌رکه‌وتوو که لووسیند له کۆتایی رپو ره‌سمی زهماونده‌که‌دا قه‌ستی خۆکوژیی بووه و ئیشاره‌شی به‌و ده‌لیانه‌ کردوو که ده‌بنه هۆی ئه‌و خوکوژییه. ده‌لین بۆ ئه‌و کاره‌ش ده‌شنه‌یه‌کی ده‌ژیر جلوه‌رگی بووکینبی خۆیدا شارده‌بووه‌وه. دۆن فیرنان کاتیک ئه‌وه‌ی دیت وا تئ گه‌یشت که لووسیند گالته و سووکایه‌تی پی کردوو و پیش ئه‌وه‌ی بووک وه‌هۆش بیته‌وه شالای بۆ برد و ویستی هه‌ر به‌و ده‌شنه‌یه ئه‌نجن ئه‌نجنی (*) کا و ئه‌گه‌ر دایک و بابی لووسیند و ئاماده‌ بووانی ئه‌و کۆره پیشیان پی نه‌گرتبا، ئه‌و کاره‌ی ده‌کرد. هه‌روه‌ها ده‌لین لووسیند تا شه‌وی دواوی وه‌هۆش نه‌هاته‌وه. دۆن فیرنان زۆر زوو له مه‌جلیسی ماره‌ کردن ده‌ریاز ده‌بی. لووسیند پاش وه‌هۆش هاتنه‌وه بۆ دایک و بابی گپراوه که چۆن ژنی هه‌مان کاردینیۆیه که من ئیستا باس کرد. هه‌روه‌ها به‌پیی ده‌نگۆیه‌ک که به‌هه‌موو جییه‌که‌دا بلآو بووبوووه تئ گه‌یشتم که کاردینیۆ له‌و به‌رپۆه‌ چوونی ماره‌بی و زهماونده‌اله‌وی بووه، چون دیتبووی که به‌پینچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی خۆی فکری لی ده‌کرده‌وه، نامزده‌که‌ی می‌ردی کردوو، به‌دل شکاوی و ناھومی‌دی له شاری ده‌رکه‌وتوو و نامه‌یه‌کیشی له‌مه‌ر ئه‌و سووکایه‌تییه‌ی لووسیند پی کردوو نووسیوه و ده‌و نامه‌یه‌دا رای گه‌یاندوو که هیچکس دووباره‌ پرووی ئه‌و نابینیته‌وه. ته‌واوی ئه‌م باس و خواسه له شاریدا بلآو بووبوووه و باس هه‌ر باسی ئه‌و مه‌سه‌له بوو. به‌لام ئه‌و ده‌نگۆیه کاتیک زۆر به‌هیتتر بوو که خه‌لک زانیان لووسیند له مائی باوکی و ته‌نانه‌ت له شاریش رۆیشتوو و که‌س نازانی پرووی ده‌کوئ کردوو. چون ته‌واوی شاریان گه‌را بوو و دایک و باوکه چاره‌په‌شه‌که‌شی چون نه‌یانده‌زانی بۆ دۆزینه‌وه‌ی کچه‌که‌یان چ خاکیک به‌سه‌ر خۆیاندا بکه‌ن وه‌ک شیتانیان لی هاتبوو. ئه‌و هه‌والانه‌ برووسکه‌ی هومیدیکیان خسته‌وه دلی من و من له‌وه‌ی که دۆن فیرنانم نه‌دۆزیبووه‌وه خۆم خۆشبه‌ختتر له‌و کاته‌ ده‌زانی که ئه‌و ژنی هینابایه و زهماوندی کردبا. له راستیدا وای تئ گه‌یشتم که به‌دبه‌ختیی من دردیکی بی درمان نییه و به‌خۆم ته‌لقین ده‌کرد که رهنکه‌ خودای ته‌باره‌ک و ته‌عالا ئه‌و کۆسپه‌ چاوه‌روان نه‌کراوه‌ی بۆ ئه‌وه خستووته‌سه‌ر رپی زهماوندی دووه‌می

ئەو تا بیخاتەووە یادی عەهد و پەیمانیکە که بۆ زەماوەندی یەکەم بەستبووی و هۆشیاری کاتەووە که تاکیکی مەسیحییە و دەبێ زۆرتەر لە کاروباری دنیا دەفکری نەجاتی رۆحی خۆیدا بێ. من هەمووی ئەو فکراوەم دەمیشکی خۆمدا لێک دەداوە و بێ ئەوەی بابەتیکم بو داندانەووەی خۆم هەبێ. خۆم هێور دەکردەووە و خەونی هیوای دوورە دەستم دەبینی تا ئەو ژیاڵەووەی که ئێستا لێی بێزارم بپارێزم.

«لەو کاتانەدا که من ئاوارە و سەرگەردان بەشاریدا دەگەرێم و چون دۆن فێرنانم نەدیتەووە، نەمەزانی چ بکەم. بیستم که جارچییان دە کووچە و کۆلانان دا جار دەکێشن و بەکەسانیکە که من، لەو حالەو لەو رەنگە، بدۆزنەووە خەلاتیکە گەورە و مزگینییەکی باش وەعدە دەدەن. هەرەو هەا بیستم که دەنگۆ بلاو بووئەووە که نۆکەرەکی هاوڕێم منی لە مائی باپم رفاوندووە. ئەو زەبەرە تازەیه تا قوولایی رۆحم کاری تێ کردم و من بەدلیکی شکاووە دیتم که ناوی باشی من تا چ رادەیهک پێس و پۆخڵ بوو، چون تەنیا تۆمەتی هەلاتنیان بۆ بەدنیو کردنم بەتەواو نەزانیووە و تۆمەتی هاوئەستی و تیکەلاوی دەگەڵ کەسیکی ئاوا دزیو و نانهجیبیان داوئە پالم که دە عومری خۆمدا بێزم نەهاتبوو چاوی لێ بکەم. من دەگەڵ بیستنی ئەو هەوالانە دەگەڵ نۆکەرەکەم که وردەوردە دەوئەفاداریی خۆیدا سستی و کەمتەرخەمییهکی نیشان دەدا، لە شار چوونییە دەر. هەر ئەو شەووە لە ترسی ئەووەی مەبادا ئێمە بدۆزنەووە خۆمان گەیاڵە قوولترین شوینی خەلووی ئەم کۆسارانە، بەلام هەر وەک دەلێن «هەرساتە و غەمیک دیتە سلاوم»^(٢٠٤) و کۆتایی هەر بەلایەک دەسپێکی بەلایەکی ترە، عەینی ئەو شتە بەسەر منیش هات، چون نۆکەری نیاز پاکێ من که تا ئەو دەم وەفادار و باوەرپێکراو بوو، کاتیک خۆی دەگەڵ ژنیکێ وەک من بەتەنیا، چاوی کەوت، زۆرتەر بەفریوی دلی رەشی خۆی، نەک بەهۆی جوانی و لەباری من، وەسوسەسی کەلک وەرگرتن لەو تەنیاپییهی تیدا وەجوولە کەوت. لە ئاکامدا بێ ئەوەی حورمەتی من رابگرێ و لە خودا بترسی، دەستی کرد بەقسەسی بێ شەرمانە و کاتیک دینی من بە چ گرزێ و نەفرەتیکەووە پێشنیارەکانی ئەو رەد دەکەمەووە، دەپێشدا که لەبەرم دەپاراووە ئەوجار خەریک بوو بەزۆر

٢٠٤- وەک خوالێخۆشبوو محەمەدی قازی نووسیویەتی لە دەقی سەرەکیدا، سێروانتیس نووسیویەتی «هەر بەدبەختییەک یەکی تر بانگ دەکا» و قازی ئەم نیووە شیعرە حافزی شیرازی لە جێگە داناووە «هەر دم آید غمی از نو به مبارکبادم» که بەراستی جوانترین وەرگیرانە بۆ رێستەکەسی سێروانتیس و منیش بەم شێوە کردم بەکوردی و ئەو نیووە شیعرەم بۆ هەلبەستوووە. (وەرگیر)

دەستدریژیم بێ بکا. بەلام خودای عادل و فریارەس^(*) که کەمتر لە یارمەتیدانی بەندەوی خاوین و بێ سووچ و تاوان درێغی دەکا، وەها بەوخت یارمەتی دایم که من باوەکو هیزی بەئەندازەم بۆ پاراستنی خۆم نەبوو، ئەوم لە هەلدیریکەووە خستە خوارەووە و مردوو یا زیندوو لە وێ بەجێم هێشت. پاشان بەهەشتاویک که لەمن چاوەروان نەدەکرا، خۆم گەیاڵە نیو پارەوی^(*) ئەم کێو پارەیه. ئیدی هیچ ئامانجیکم نەما، بێجگە لەوەی که خۆم لێردەدا لە چاوی دایک و باب، یا کەسانیک که بیانەوێ دەستدریژیم بێ بکەن، حەشار بەدم. ئێستا نازانم لەو رووداوە چەند مانگ تێ پەریووە. نزیک ئەو کاتەو باسەم کرد تووشی شوانیک هاتم که منی بۆ خزمەتی شوانی وەرگرت و دەگەڵ خۆی برەمیە کۆختەیهکی کۆیستانی. من لەو کاتەووە خزمەتی شوانەم کرد و هەموو رۆژیکم دەسەحرادا تێپەر دەبوو، تا بتوانم پرچەکانم که ئەوئەتا بەپێچەوانەو مەیلی خۆم رازی منیان لەقاوواوە، بشارمەووە. بەلام تەواوی ئەم زبیرەکی و ئاگاداری لە خۆ کردنە، بێ فایده مایەووە. ئەرباب تێم گەیشت که من پیاو نیم و تووشی هەمان وەسوسە بوو که کەوتبوو دلی نۆکەرەکەم و چون تەقدیر هەمیشە ئەوتۆ نییە که دەگەڵ هەر مەترسییهک رێگە چارەیه کیش لەبەردەم مرۆف دابنی، من لەو نزیکانە هەلدیریکم نەدیت تا ئەربابە کەشم بەدواي نۆکەرەکەمدا بێنێم. لەبەر ئەووە وام بەباش زانی که بۆی دەرباز بم و جاریکێ تریش لە دلی ئەم کێووە ئەستەم و چراندەدا خۆم بشارمەووە تا ئەووەی دەگەڵی بەرەنگار بم و شەری دەگەڵ بکەم، کورتەو کەلام، دیسان هاتەووە نیو ئەم مێشە و رژد هەلەمووتانە تا بێ هیچ کەند و کۆسپیک بتوانم فرمیسک و ئاهی خۆم پێشکەش بەبارەگای خودا بکەم و لەبەری بپارێمەووە که روحمیک بەهەژاری و نامرادیی من بکا و بەکەرەم و رەحمەتی خۆی ئەم رۆژەرەشییهم کۆتایی بێ بێنی یا تەمەنی من دەو چۆلگەیهدا تەواو بکا و بیرەوهریی بێ ئەنوايهکی که ئاوا مەعسوومانە کەوتووئەتە بەر هێرشێ شەرارەت و ناپاکی، هەر لەم سەر زمێنەدا ژیر خاک بکا»

دەبەردا بوو. كیژۆلە گوتی: «هەفأل تۆ كیى كە وا ناوی باوكی من دەزانی؟ ئەگەر بیریگەى من ساغ و سلامەت بى من تا ئیستا لە داستانی خۆمدا تەنانەت یەك جاریش ناوی باوكم نەهیناوه. كاردينیۆ گوتی: من هەمان ئەو بەدبەختەم كە لووسیند گوتوتویهتی هاوسەرى منە، من هەمان كاردينیۆى بیچارەم كە جینایەتەكانى ئەو پیاوھى تۆی خستوووتە ئەم حال و پۆژە، منیشى ھەر وەك دەبینى خستوووتە ئەو بارودۆخە كە رووت و رەجال ماومەوھ و لەھەموو دلدانەوھ و ئارامییەك بى بەشم و خراپتر لە ھەمووی، لە نىعمەتى عەقلىش بەش براوم، چون جاروبار نەبى كە بەویستی خودا عەقلم دیتەوھ ناو سەرم. ئیدی میشكم كار ناكا. بەلى ئەى دووروتە، ئەوھ منم كە بوومەتە قوربانى جینایەتەكانى دۆن فیرنان، ئەوھ منم كە راوھستام تا لووسیند ئەوى وەك مێردى خۆى قبوول كرد و ئەو وشە شوومەى «بەلى» بەسەر زبانی دا ھاتە دەر. بەلام من ئەوھندەم پیاوھتى و ئازایەتى نەبوو تا بزەنم بى ھۆشى لووسیند و دیترانەوھى نامەى ناو سینەى دەگاتە كوێ، چون رۆحى من ئەوھندەى توانا نەبوو كە ئەو ھەموو بەدبەختییە دەیەك ئاندا (*) ھەلگرى. كاتىك كاسەى سەبرم لیوریز بوو لە مألەكەیان دەریەرىم و كاغەزىكم دا بەمیزبانی خۆم و تكام لى كرد كە بیگەیەنیتە دەست لووسیند و خۆم ھاتمە ئەم بیابانە تا ژبانی خۆم كە لەو دەمەوھ وەك دوژمنىكى خوینى لى بیزارم، بگەیەنمە كوۆتابى. بەلام خودا نەبویست كە رۆحم لى بستینى و تەنیا بەوھرگرتنەوھى عەقل، لیم رازى بوو. رەنگە منى بۆ ئەوھ راگرتى كە ئەورۆ سەعادەتى دیدارى تۆم بەنسیب بكا. چون ئەو جوړەى خۆم تى دەگەم ئەگەر ھەموو ئەو بابەتانەى تۆ گوتت راست بن، رەنگە خودا بۆ من و تۆ دوارۆژىكى خۆشتى بۆ كوۆتابى بەدبەختییەكانمان دیدارى كردبى كە ئیمە ئیستا لى بى خەبەرىن. ئەگەر راست بى كە لووسیند، ھەر وەك خۆى بەدەنگى بلند راى گەیاندووه، ناتوانى شوو بەدۆن فیرنان بكا، بەو دەلیلەى كە ھى منە و دۆن فیرنان ناتوانى دەگەل ئەو زەماوھند بكا، چون ھى تۆیە، كەوابوو ھىشتا من و تۆ دەتوانین ھىوادار بین كە خودای مەزن ئەوھى كە مولكى ئیمەیە بمانداتەوھ، چون ئەم دووانە، ملىكن كە ھىشتاش ھەر ماون و زایە (*) نەكراوان یا دیوانە نەبوون. ئیستا كە ئەو دەلاقەى ھومیدە بۆ ئیمە ماوھ و خەتالێكى شیتانە و لە خۆرابى نییە، من لە ئیوھ ئەى خاتوونى بەرىز تكا دەكەم بەو نییەتە خیرەوھ كە ھەتانە، تەمایەكى تازە بگرن كە من خۆیشم خەرىكم ھەر وا بكەم، ئەویش ئەوھى كە ھومید بەدوارۆژىكى باشتەر دەلى خوتدا پەروەردە بكەى. منیش بەشەرەفى پیاوھتى و ئازادەى سویند دەخۆم تا دەستت دەناو دەستى دۆن فیرنان نەنیم بەجیت نەھیلیم. من ئەگەر نەمتوانى بەرىگەى

لەمەر ئەو فیلە جوانەى لە پالەوانى عاشقى ئیمەیان كرد تا لەو چلەكیشییە دژوارەى

دەیکرد، رزگار بى

«ئەوھى ئەى بەرىزان، داستانی راستینى بەسەرھاتى تالى من! ئیستا تى فکرن و داوھرى بكەن ئەو ئاھ و نالینەى من كە دەگەل قسەكانم لە سینگم دەھاتنە دەر و ئەو ئەسرىنانەى كە بینیتان لە چاومدا دەرژان بۆ ئەو تەوژم و ھەلژانە دەلیلى بەئەندازەیان ھەبووھ یا نا؟ ئیوھ بە دەبەرچا و گرتنى چۆنیەتیی نامرادییەكانى من بەو ئاكامە دەگەن كە ھىچ دلدانەوھبەك سوودى نابى چون دەرمانى دەردەكانى من كاری كردنى (*) نییە. من لە ئیوھ تەنیا یەك شتم دەوئ كە بەئاسانى دەتوانن قبوولى بكەن. تەنیا بەمن بلین لە كوئ دەتوانم تەمەنى خۆم تیپەر بكەم بى ئەوھى ھەر دەم دەبواری ئەم مەترسییەدا بم كە لەبەر ترس و نیگەرانى گیانم لە دەست بەدەم. چون لەوھ دەترسم ئەوانەى بەدوامەوھن سەرەنجام لیترە بمدۆزنەوھ. من چاك دەزانم كە خۆشەویستى زۆرى دایك و باوكم مزگینیم پى دەدا كە ئەوان بەئامیزی ئاوالە دووبارە وەرەم دەگرنەوھ. بەلام من تەنیا ھەر بەو خەيالە كە دەخزەمەت ئەواندا بەشكلىكى جیاواز لەوھى چاوەروانى بوون، ئاشكرا دەبم، ھەست بەوھەا شەرەمەزارییەك دەكەم كە ئەگەر بۆ ھەمیشە لەبەر چاویان ون بم، باشتەر لەوھى كە دەروخسارى ئەواندا بخوینمەوھ، ئەو سەفا و عیسمەتەى كە لە كچى خویان دەویست، چى تر لە روخسارى مندا نابینن.»

كىژۆلە پاش تەواو بوونى ئەو قسانە خامۆش بوو و ئەو رەنگە سوورەى ئەودەم لەسەر گۆناكانى نىشت، خەجالەتى و پەشیمانییەكى كە گیانى لیوریز كردبوو بەروونى ئاشكرا دەكرد. ئەوانەش كە گوئیان دابووھ داستانی بەدبەختییەكانى ئەو پەژارە و سەرسورماویەكى كە لەو رووداوانە سەرى ھەلدا بوو، دە قوولایى رۆحى خویندا، ھەست پى دەكرد. كەشیش دەبویست دەست بكا بەنسەت و پینۆینى كردن بەلام كاردينیۆ پیشى پى گرت و دەنگى ھەلینا كە: «چۆن خاتوون! تۆ ھەمان دووروتەى جوانى كچى تاقانەى «كولناردۆى» دەولەمەندى؟ دووروتە كاتىك ناوی باوكى خۆى بیست و روالەتى فەقیرانەى ویزەرەكەى دیت، كر و مات ماپەوھ، چون دە پێشدا گوتمان كە كاردينیۆ چۆن جلوہرگیكى

راویژ و مهنتیق واداری بکه م که مافی تۆ ده بهر چا و بگری، له خهسلهتی نه جیب زادهی خۆم که لک وهرده گرم و بهتۆلهی تاوانیک که ده بهرام بهر تۆ دا کردوویهتی بۆ دۆئیل(*) بانگه یشتی ده که م، بئێ ئه وهی سووکایه تییه کی که به خۆمی کردووه ده بهر چا و بگرم. چون من تۆلهی خۆم به خودای عهرز و عاسمانان ده سپیرم و له سههر زهوی ته نیا بۆ ئه ستانده وهی تۆلهی تۆ به گژیدا ده چم.»

قسه کانی کار دینیۆ، بوو به هۆی سه رسۆرماوی و هه یه جانی دوور و ته و چون نه یه ده زانی به پاداشی پێشکهش کردنی ئه وه هه موو فیدا کار ییه چۆنی سپاسگوزاری بکا، ویستی خۆی به سههر پیی دادا و ماچیان بکا، به لām کار دینیۆ ئیزنی نه دا ئه وه کاره بکا. که شیشی دلۆفان به جیی ههر دووکیان هه ودای قسه کردنی به دهسته وه گرت و نه خسهی(*) عاقلانهی کار دینیۆی په سند کرد و به نسحهت و هاندان و تکا کردن ئه وانی رازی کرد که ده گه لی بچه گونده کهی ئه وه، شتومهک و پیداو یستی خۆیان دا بین بکه ن و بۆ دیتنه وهی دۆن فیرنان پلانیک دارپژن و دوور و ته به رنه وه مآلی باوکی و کورتی بپرینه وه، ئه وه کارانهی پێویسته ئه نجامی بدن. کار دینیۆ و دوور و ته به ده برپینی ئه مه گناسی و سپاسی زۆر پێش نیاری ئه ویان قبول کرد. ده لاکیش که تا ئیستا بیده نگ بوو و هه موو گیانی گۆچکه بوو، هه لی دایه و به هه مان روو خۆش ییه وه ئاماده یی خۆی بۆ ههر نه وعه خزمه تیک که له توانیدا بئێ راگه یاند و به که لک وهر گرتن له وه ده رفه ته هۆی هاتنی خۆی و که شیشی بۆ ئه وه شوینه به کورتی باس کرد و هیندیکی باسی شیتییه سهیر و سه مه ره کهی دۆن کیشۆت کرد و روونی کرده وه که مه یته ره که یان به دوا دا نار دووه و ئیستا چاوه روانی گه رانه وهی ئه ون. ئه و جار کار دینیۆ وه بیر ده مه قاله ی(*) خۆی ده گه ل دۆن کیشۆت که و ته وه به جو ریک که ده تگوت ده خه ونیدا دیتوویه تی و روودا وه که ی بۆ یاران گێر ایه وه. به لām نه ی توانی هۆی ئه وه شه ره وه بیر بێتته وه. ههر ده و ده مه دا هاوار و هه رایه ک به گوێ گه یشت. که شیش و ده لاک ده سته به جی ده نگی سانکۆ پانزایان ناسییه وه که چون ئه وانی له وه شوینه به جیی هیشته بوون نه دیتبووه، سه راسیمه و په ریشان به ده نگی بلند گاسی(*) ده کردن. هه موو به هه شتاو چوونه پێشوازی سانکۆ و به هه یه جان و نیگه رانییه وه هه والی دۆن کیشۆتیان پرسی. سانکۆ بۆی گێر ایه وه که چۆن ئه ربابی به نیوه رووتی به توپی کراسیکه وه، کز و لاواز، وشک هه لاتوو، زهرد هه لگه راو له برسان و به نیوه گیانی دۆزیه ته وه و به و حاله شه وه له دوور بی گراوییه که ی دۆلسینه هه ناسه ی گه رمی ئاوری ده پایوی به رده دا، پاشان قسه که ی درێژه پئێ و گوتی: «من پیم گوت که خاتوون دۆلسینه ئه مری کردووه زوو ئه وه شوینه به جی بئێ و

بگه رپته وه تۆبۆزۆ، ئه وه جیگه ی که گراوییه که ی له وئێ چاوه روانیه تی. به لām ئه وه جوابی داوه تا به هونه ر نوینی خۆی لایقی ئه وه لوتف و ئاور ویدانه ی ئه وه نه بی، ناچیته حزووری ئه وه خاتوونه پایه به رزه. به لām به راستی ئه گه ر ئه م وه زعه هیندیک درێژه ی هه بی ئه ربابی من ده که ویتته بهر ئه وه مه ترسییه گه وره یه که نه بگاته پله و پایه ی ئیمپراتوری و نه ته نانه ت لانی که م بپیتته ئۆسقۆف، ئیستاش ئه ی به پرێزان ئیوه و خوداتان بلێن چ بکه ین که ئه وه ماخولیایه له وه دۆزه خه بێنینه ده ر؟ که شیش گوتی له مه ر ئه وه با به ته وه نیگه ران مه به چون ههر چه ند دۆن کیشۆت رازیش نه بی ئه وان ده زانن چۆنی له م چله کیشیییه پرگار بکه ن. و پاش ئه وه قسانه ئه وه پلانه ی خۆی و ده لاک بۆ پرگاریی دۆن کیشۆت دایان پریشته بوو، بۆ کار دینیۆ و دوور و ته یان باس کرد. ئه وده م دوور و ته به ره زامه ندیی خۆی ئاماده کرد ده وری «کیژوله ی سته م لیکراو» و عۆده ی خۆی بگری و گوتی ئه وه باشتر له ده لاک ده زانی ده وری کیژۆله کایه بکا، چون جلو به رگی ژنانه شی به لاوه هه یه و به مجۆره ده توانی ده نه خشی سروشتی خۆیدا هاوکاریان بکا، متمانه شی پئێ دان که ئه وه ده وره به و جو ره که پلانه که ی ئه وان ده یه وئێ، کایه بکا، چون ئه وه کتیی پآله وانیی زۆر خویندووه ته وه و ده زانی کیژۆلانی سته م لیکراو چۆنیان داوای یارمه تی له پآله وانانی سه رگه ردان ده کرد. که شیش گوتی: به هه به ها! که و ابوو ده بی هه رچی زووتر ده ست به کار بین! به راستی به خت رووی تیکردووین، چون ئیمه بی ئه وه بیрман له ئیوه ی به پرێز کرد بپته وه، ئه وه تا ههر ئه وه به خته به ده سته ئیمه ده رگای هومیدیک به رووی ئیوه دا ده کاته وه و ئیوه ش وه ک یارمه تیده ر و هاوده ست ده نپریتته سه ر رپگای ئیمه.»

دوور و ته ده سته به جی له بوخچه که ی داویندیکی هه ریری ناسک و به قیمهت و عابایه کی ره نگ سه وزی هینا ده ر. پاشان له قوتووی جه واهیراتی خۆی گه ردن به ندیکی مرواری و چه ند پارچه جواهیری تری ده رکیشا و به چاوترووکانیک خۆی به شکلی خاتوونیک جوان و شکۆمەند و به له نجه و لار رازانده وه و گوتی که ته وای ئه و زپیر و زه نه بهر و جلو به رگانه ی له مآلی باوکی را هیناوه تا کاتی پێویست که لکیان لئێ وهر گری، به لām تا ئیستا به کاری نه هاتبوون. حازران هه موویان مه فتوونی(*) ئه وه هه موو جوانییه سه رسور هینه ره و خوین شیرینی و ره زاسووکییه بوون و دۆن فیرنانیان به بی عه قل و نه زان له قه له م دا که ئه وه خه له(*) و خه رمانه ی(*) به جی هیشته وه؟ به لām ئه وه ی زۆرتر له هه مووان به چاوی مشت هری و ئافه رین و سه رسورماوییه وه چاوی له سه ر هه لنه ده گرت سانکۆ پانزا بوو. ئه وه به عومری خۆی ئافه ریده یه کی ئه و ا جوانی نه دیتبوو، ههر بۆیه ش له که شیشی پرسی ئه وه خانمه

جوانه کیتی و دهو کیوانه دا به دوای چیدا ویله، که شیش جوبی داوه: «هاورچی سانکۆ، ئەو خاتوونه جوانه به پێچهوانه ی ئەوهی له رواله تیرا دیاره، میراتگری راسته وخۆ و جینشینى ئەسلى ئیمپراتوری «میکۆمیکۆنه» Micomicon. ئەو هاتووته ئەم کیوانه و سۆراغى ئەربابى تۆی گرتووه بۆ ئەوهی تکایه کی لى بکا. ئەویش لایردنى زۆلیمکه که له لایه ن دێویکی ناپیاوه وه لهو کراوه. ئەو شانزاده خانمه تهنیا به خاتری نیوانگیکى که ئەربابى تۆ دهسه رانسهرى کوردهی ئەرزدا ههیه تی، له گینه وه، به پای پیاده گه یووته ئیره. سانکۆ له خۆشییان هاواری کرد: به به چ لنگه رانگیکى خوش، چ دۆزینه وه یه کی خوش! به تابه تی ئەگه ر بهخت یار بى و ئەرباب بتوانى تۆله ی ئەم دهستدریژی و ئەو ستمه به کوشتنى ئەو دێوه شه پرووه که به پیزتان باستان کرد بستینیته وه و، من خاترجه م که ئەرباب ئەگه ر دهگه ل ئەو دێوه رووبه روو بیه وه ده بکوژی، بهو شه رته تاپۆ نه بى. چون ئەربابى من ده به رانبه ر تاپۆکاندا بى ده سه لاته. به لام جه نابى که شیش من دهگه ل زۆر شتان ده مه وئى تکایه کتان لى بکه م: بۆ ئەوه ی نه کا ئەربابى من هه وه سى بوونه ئۆسقۆف له که لله ی بدا - چون ئەوه تهنیا شتیکه که من زراوم لى تۆقیوه - باشته ر جه نابى به پیزت ئەو نسحه ت بکه ی که بى راوه ستان دهگه ل ئەم شانزاده خانمه زه ماوه ند بکا. چون ئەگه ر وا بکا ئیدی ناتوانى بیه تته کلیسایى و ناچاره عینوانى ئیمپراتورى به ئاسانى قبوول بکا، ئەوهش ئەوه پرى ئاره زوى منه. دهق و دۆغرى پیتان بلیم که من له سه ر ئەو مه به سه ته زۆرم فکر کردووته وه و له سه ر ئەو پروایه م که به ده به رچا و گرتنى هه موو لایه نه کان. بوونه ئۆسقۆفى ئەربابه که م به هیچ کلۆجیک به سوودى من نییه، چون من خۆم ژن و مندالم هه یه، به کارى کلیسا نایه م، و له وهش تى په رین، ئەگه ر به وه ی وه دواى خه یالى خا و بکه وم و به هیواى کۆ کردنه وه ی داها تى که شیش نشینیک بم و به و ژن و منداله وه که من هه مه به هیچ جیه که ناگه م. که وایو ئەى جه نابى به ریز، چاره ی کار تهنیا له وه دایه که ئەربابى من زۆر زوو دهگه ل ئەم شانزاده خانمه، که من ناوى به ریزى نازانم به زبان به بیان که م، چون نازانم ناوى چیه، زه ماونه ند بکا. که شیش گو تى ناوى به ریزى شادۆت «میکۆمیکۆنا» یه و چون ناوى ولاته که ی «میکۆمیکۆن» ه، ناچار ده بى ئەویش به م ناوه ناو ببری. سانکۆ گو تى: راست ده فه رمووى، من زۆر که سان ده زانم که ناوى بنه ماله یى و ناوى ئەربابى خۆیان له زیند و نیشته یمانى خۆیان وه رگرتووه. بۆ نمونه خۆیان ناو ناوه: «پیدرۆدونا کالالا» یا «ژوان دۆنۆیدا» یا «دهیه گۆدۆوالا دۆلید». له گینه ش دیاره ئەوه ره سمه که شانزانه کان ناوى ولاته که بیان له خۆ بنین. که شیش گو تى: رهنگه وایى، و به لام له مه ر زه ماوه ندی ئەرباب،

ئەوه ندی بتوانم و زبانم به جوانى کاربکا، هه ولی خۆم ده دم.» به هه مان ئەندازه که سانکۆ له م قه وله شادمان بوو، که شیش سه د ئەوه ند ه له سادیه یى و ساویلکه یى ئەو سه رى سورما بوو. به تابه تی ده دیدت که شیتیه که ی ئەرباب وه ها چووته ناو میشكى ئەو، بپچاره یه ش که به راستى باوه رى کردووه ئەو رۆژیک له رۆژان ده بیه تته ئیمپراتور.

ده لابه لای ئەم گو تى و بیسته ندا دووروته سواری ئیستری که شیش بووبوو و ده لاک ریشى کلکه گای به چه ناگه یه وه هه لئواسیبوو. ئەو جار به سانکۆیان گو ت بۆ شوینى دۆن کیشۆت رینۆنیان بکا. به لام تیان راخوری که به هیچ کلۆجیک ئاشنا یه تی خۆی دهگه ل که شیش و ده لاک باس نه کا. چون گه یشتنى ئەربابه که ی به پله و پایه ی ئیمپراتورى پیوه ندی به و مه سه له یه وه هه یه. که شیش و کاردینۆ نه یانده و یست دهگه ل ئەوان پرۆن. کاردینۆ له وه ده ترسا دۆن کیشۆت وه بیره شه ر و هه رای خۆی دهگه ل ئەو بکه ویته وه، که شیش له به ر ئەوه ی بوونى له وئى سوودیکى تیدا نه بوو، له به ر ئەوه دۆستانیان وه پیتش دا و خۆیان پیاده و بى په له کردن وه دوايان که و تى. که شیش وای بۆچووبوو که شیوه ی ئەنجامى پلانه که ی به دووروته فی ر بکا به لام دووروته پپی گو تبوو که له م باره وه نیگه ران نه بى و بزانی که کاره که دروست به هه مان شیوه که ده نه قل و نه زیله و کتیه به پاله وانیه کاندا ها تووه جیه جى ده کری.

پاش برینى سى چاره گه فه رسه خ دووروته و هاوریکه ی دۆن کیشۆت یان ده نیو رۆد و هه له مووتیکدا دیته وه که جلویه رگی ده به ر کردبوو به لام هیتشا چه که کانی له خۆی نه دا بوو. دووروته هه ر که چاوى پپی که وت و له سانکۆ پرسى که دۆن کیشۆت ئەوه یه، ده نه سه په که ی راخوری و ریش تاشى ریش دریژیش به دوایدا توندى کرد. کاتیک له دۆن کیشۆت نزیک بوونه وه، مه یته ر خۆی له ئیستر فری دا خوار و دووروته ی ده با وهش گرت تا دابه زى و کیژۆله ی جوان رۆشته لای دۆن کیشۆت و له خزمه تیدا که وته سه ر ئەژنۆ. دۆن کیشۆت تپی رۆهات که له عه رزى هه لئاستینیته وه سه ر پى، دووروته رازى نه بوو و گو تى: «ئەى پاله وانى ئازا و به هه یبه ت، تا کاتیک ئەو به ریزه به لوتف و گه وره یى جوامیرانه ی خۆی، حاجه تی من پیک نه هینى من له و عه رزه هه لئاستمه وه. حاجه تیک که جیه جى کردنه که ی ده بیه تته هۆى شه ره ف و شانازى ئەو سه روه ره و هه م به قازانجى کیژیکه که تا ئیستا خۆره تا و له هیچ مه زلوم و ستم لیکراویکی کلۆلتر له وى نه داوه. به راستى ئەگه ر هیزى باسكى له شان نه ها تووى ئیوه دهگه ل ناویانگى هه تا هه تایی تۆ یه ک بکریته وه، ئەرکى ئیوه یه که ده ستى یارمه تی بۆ لای رۆژه رشیکی که له ولاتى زۆر دووره وه به دواى

بههره نییه که له هه مووشته که لک وهریگرێ و سی ههزار یا ده ههزار رهعیته ده چاوترووکانیکدا بفرۆشی؟ ئاخ! سوبحانه لالا! بهو خودایه رهعیته که کانم چ ورد بن و چ درشت من باش ده توانم له عۆدهیان بيمه در و ئه گهر به رهشیی دلێ شهیتانیش بن ئهوان دهگیرفاندا سپی یا زهره بکه، (٢٠٦) وهرن وهرن تا لیتان حالێ کهم من بئێ عه قلم یا ئیوه» سانکۆ تهژی لهم خهیاڵ پلاوانه، وها شاد و خهرامان بهریتگادا، دهرویشته که زهممهتی پیاده بوونی لهبیر چوووهوه.

کار دینیۆ و کهشیش له پشت پنجه دروههکانهوه تهواوی ئهو دیمه نه سهیرهیان چاوی لێ کردبوو ئیستا نهیانده زانی به چ فیلێک دهگه ل کاروان کهون. به لām کهشیش که هه میسه چاره ساز بوو، بۆ رزگاری له سه رگهردانی چارهیه کی دۆزییه وه: به مه قه سستیکی چکۆله که پیتی بوو، ریشی کار دینیۆی به لیزانییه کی زۆره وه هه لپاچی، پاشان عابایه کی قاوهیی رهنگ که ده به ره خۆیدا بوو، به شانی ئهوی دادا و یه خه ره شه که ی خۆشی دا به ئه و، بیجگه له شالواریکی کورت و کراسیک شتیکی ده بهر خۆیدا نه هیشت. کار دینیۆ بهم ئالوگۆره وای به سه ر هات که ئه گهر خۆی ده ئاوینه دا دیتبا خۆی نه ده ناسییه وه. پاش ته وا و کردنی ئه و کاره و باوه کو ئه وانی تر له و ماوه یه دا که ئه مانه خه ریکی گۆرینی جلویه رگ بوون، هیندیک که وتبوونه به ره وه، ئه م دوو دۆسته توانییان ده پیش ئه واند بگه نه سه ر شارێ چون ئه و درک و دال و چیلکه و چاله نه یاند ه هیشت سواره کان توند به ریتگادا برۆن. ئه م دوو که سه هه ر که گه یشتنه ده شتایی له بناری کیوئێ راوه ستان. کهشیش ده گه ل چاوی به دۆن کیشۆت و هاو ریتیانی که ده هاتنه به ره وه، کهوت زه ق زه ق چاوی ده پاله وان بری و به ئه دا و ئه تواری خۆی وای ده نواند که ده یه وئێ بیناسیته وه. ئه و جار پاش ئه وه ی ماوه یه کی تی راما به ئامیزی ئاوه لا به هه شتا و بۆ لای پاله وان چوو و ئه وه ندی ده توانا یدا بوو به ده نگی بلند هاواری کرد. «خۆش هاتی ئه ی پاله وانی وه دیهاتوو، ئه ی تاقانه ی هه موو عاشقانی دنیا، ئه ی قه لای مه حکه م و ئه ی پشت و په نای زۆر لیکراوان و ئه ی خاته می (*) پاله وانی سه رگهردانی جیهان!» و له کاتی گوته ی ئه و قسانه دا خۆی به ئه ژنۆی چه پی دۆن کیشۆته وه هه لواسی بوو! پاله وان ژێ (*) که له کردار و قسه کانی ئه و پیاوه سه ری سوورما بوو، به سه رجه وه تیی روانی و سه ره نجام ناسییه وه. دۆن کیشۆت که له چاوی پیکه و ته نی کهشیش له م شوینه دا زۆر تووشی سه ر سوورمان بوو بوو، ده سته جی و یستی دابه زئی، به لām کهشیش

٢٠٦- مه به ست له سپی یا زهرد کردن ئه وه یه که ده یانفرۆشی و ده یانکاته پوولی زیو یا زێر.

رازێ نه ده بوو. ئه و جار دۆن کیشۆت هاواری کرد که: «ئه ی جه نابی کهشیش، واباشتره ئیزن بفرموی له ئه سپه که م دابه زم، چون قهت نابئی من سوار بم و جه نابت پیاده. کهشیش گوته: من به هیچ شتیه ئه وه م پی قبول ناکرێ. وا باشه حه زه ته ی پاله وان هه روا سوار بئ، چون ئه وه سواره کانن که ده چنه پێشوازیی رو داوی گه وره و سه ر سوهرینه رترترین ئازایه تی که چاخێ ئیمه به خۆیه وه ده بینێ له خۆیان نیشان ده دن و به لām بۆ من که کهشیشکی بئ قابیله تم (*) ئه وه ند ه به سه که ئه گهر ئیجازه بفرموی سوار ی پاش ته رکی (*) یه کی که له و ئیستر سوارانه بم که ده خزمهت به ریتان دان. چون ده و حال ته شدا وای داده نیم که سوار ی ئه سپی «پینگان» (٢٠٧) بووم یا سوار ی ئه و گۆره که ره م که عه ره بی ناودار «مه زه رق» (٢٠٨) ده یه رتاند» (*) و ئیستر تاش ده غاری گه وره ی تاریکستان (*) (٢٠٩) له نزیک شاری گه وره ی «که مپلۆتۆ» ده ته لیسمدا یه. دۆن کیشۆت گوته: جه نابی کهشیش به راستی من به وه م نه زانی بوو، به لām یه قینم هه یه که شازاده خانم له بهر خاتری من، به مه یته ری خۆی ئه مر ده کا که ئیستری خۆی بدا به جه نابت و ئه گهر ئیستره که ش بکرێ دوو پشته (*) سوار ی بدا، مه یته ره که شی له پاش ته رکی خۆت سوار بکه. شازاده خانم گوته: به ئی منیش هه ر وام پی باشه، به لām ده زانم پیویست ناکا ئه مری پی بکه م. چون ئه و ئه وه ند ه به ئه ده به و به دا بونه ریتی ده رباری ئاشنایه که هه رگیز قبول ناکا ئه و سوار بی و پیاویکی ئاینی و رو حانی هه لته ک هه لته ک (*) به پیمان بر وا.»

ده لاک گوته: «هه لبهت، شتی وا هه ر نابئی!» وه ده سته به جی دابه زئی و ئیستری دا به کهشیش که بئ ته عاروف قبولی کرد. عه یبی کار له وه دا بوو که ئه م ئیستره مالی به کرێ دانئ یانی تا راده یه ک نه عاملا و دیزه (*) بوو. کاتیک ده لاک ویستی سوار ی پاش ته رکی بئ، که هه لئ ده حه وا کرد و جووته یه کی (*) وه شانده که ئه گهر وه زک یا سه ری وه ستا

٢٠٧- Pegase ئه سپیکی با دار بووه که به پیی ئه فسانه ی خوا وه ندانی یۆنانی ئه سپی پی سه پاله وانی به ناوبانگ بووه، پینگان جیلوه گای ئیلهامی شاعیرانی سوار ی پشتی خۆی ده کرد تا بیگه یه نیتته چیای هیلکه ن. (مه مه د قازی)

٢٠٨- مه زه رق Musaraq پاله وانی ئه فسانه یه کی کتییگه لی پاله وانی.

٢٠٩- Zulema «زولمات - تاریکستان» ناوی کیوئیکه له باشووری رۆژئاوای ئالکالا و هه نارس زیدی سیروانتیس و له سه ر ئه و کتیه ئاسه وار و که لوه گه لیکیان دیوه ته وه که گومان ده که ن پاشماوه ی شاری کومپلۆت Compluto بئ. سیروانتیس ویستویه تی به م جو ره یادیکیش له زیدی خۆی بکا. (لووی ویاردۆ)

نیکۆلا کهوتبایه، نانی زیندووانی نهدهخوارد، بهو حاله شهوه ئهو جووته هاویشتنه دهلاکی وهها بلند کرد که به عهرزیدا کهوت و ناگای له ږدینی ږرا که لهولتر کهوته سهر عهرزی. کاتیک پتی زانی، ریش نهماوه چاره ی نهما، ئهوهنده نهبی بههر دووک دهستی دهموچاوی خوئی بشاریتهوه و هاواری لی بلنید بی که ئیستر ههر دووک شهویلاکهی تیک هاریوه (*). کاتیک چاوی دۆن کیشۆت بهو گۆله (* خورییه کهوت که نهگۆشتیکی پیوه هه لکه ندراره و نه خوینیکی پیوهیه و لهو لاره کهوتووته سهر زهوی، هاواری لی بهرز بووهوه: «سوحانه لالا! چ موعجیزهیهکی گهوره! ئهو ئیستره رهوهکه وههای ریشی مهیتهر له چهناگهیه هه لکه هندووه که دهلیی ریش دهگه ل پیست هه لکه ندراره!» که شیش چون پتی زانی که لهوانهیه فیل و ته لکهه لی ئاشکرا بی، به پهله ږدینی له عهرزی هه لگرتهوه و بردی بۆ لای وهستا نیکۆلا که هیشتا له سهر خاک کهوتبوو و ئیستاش ههر دهینه ږاند و دهینالاند. پاشان سهری هاویشته سهر زگی خوئی و ریشه کهه پیوه نووساندهوه و بهواته ی خوئی دوعایه کی که تابیه تی ږدین چه سپاندنه وه به سهریدا خویند. به پراستی ههر ئهو کاته ی له کاری چه سپاندنه وه ی ږدین تهواو بوو دوور کهوته وه و مهیتهر وهک نه بای (* دیبی و نه باران، ساغ و سلامهت و ږدیندار هاته وه نیو عالمه که. دۆن کیشۆت لهو درمان و چاک کردنه وه به له بهر سهرسورمان سهری لهوانه بوو بنهقی و له که شیشی ویست دهگه ل دهره فته تیک پهیدا بوو ئهو دوعایه ی فیتر بکا، چون لهوانه به تابیه تمه ندی زۆرتی له تنیا چه سپاندنه وه ی ریش هه بی. دیار بوو، له کاتی هه لکه ندرانی ریشدا ده بوایه گۆشتی چه ناکهش بریندار بی و ئه گهر قهرار بی که ئه م دوعایه له یه ک کاتدا هه مووان چاک بکاته وه ده بی بۆ گۆشتیش وهک خودی ریشه که سوودی هه بی. که شیش ئه م بۆچوونه ی به دروست زانی و به لیینی دا له یه که م دهره فته دا دوعاکه ی پی فیتر بکا.

پاشان قهرار داندرا که شیش ده پیشتا سواری ئیستر بی، پاش مه ودا یه که ئه و جار نۆبه ی سواری بدری به مه یتهر و کار دینیۆ تا کاروان بگاته کاروان سه رایه که که ده یانگوت له دوو فهرسه خیی ئهو شوینه یه. به مجۆره سی نه فهر، یانی، دۆن کیشۆت و که شیش و شانزاده خانم به سواری و ده لاک و کار دینیۆ و مه یتهر به پیمان وه ری کهوتن و ههنگی پالهوان به کیژۆله ی گوت: «ئیسنا ئه ی خاتوونی پایه بهرز، بۆ ههر جییه که دلت دهخوای ئیمه ږینۆینی بکه!»، به لām پیش ئه وه ی خاتوون جواب بداته وه، که شیش هه لی دایه و گوتی: «هه زه تی خاتوون ئیمه بۆ کام ولات ږیبه ری ده فهرمۆی؟ ئایا ئیمه ده به نه ولاتی میکۆمیکۆن؟ به گومانی من یا ههر ئه وه یه که من ده لیم یا به ئیمانم سویند دهخۆم که من

هیچ شتیک دهر باره ی ولاتان نازانم.» دوور ووته که زیت و زانا بوو، تی گیشته که ده بی چ وه لāmیک بداته وه. له بهر ئه وه گوتی: «به لی جهنابی ناغا، تهواو دروسته و من ئیوه بۆ لای ئه و ولاته ده به م. که شیش گوتی ئه گهر وابی ده بی به ناوه پراستی گوندی مندا ږوین. له ویوه هه زه تی خاتوون ږیگای قه رتاچه ده گرنه بهر و ههر له وی به ئه مانی خودا سواری که شتی ده بن. ئه گهر بای سازگار هه لکاتی و دهریا ئارام بی و توفان سهر هه لنه دا له ماوه یه کی که متر له نۆسالاندا ده گه نه به ران بهر دهریا چه ی گه وره ی «میئونا» Meona، ئه لبه ته مه به ستم دهریا چه کانی «پالووس میئوتید» Palus Meotides بوو که تازه له ویوه تا ولاتی هه زه تی خاتوون، ږیگای سه د ږوژی تهواوه. کیژ گوتی: «به ږوای من هه زه تی به ږیزتان به هه ل چوون. چون هیشتا دوو سال نییه که من له وی هاتوومه دهر، بی ئه وه ی ههوا ساتیک خۆش و ئارام بوو بی و به و حاله شه وه به ئاره زووی خۆم که دیداری پالهوانی ناوداری مانش، دۆن کیشۆت بی، گه یشتووم، پالهوانیک که ده گه ل هاتنم بۆ ئه سپانیا زایه له ی دهنگی نیو به دهره وه یی ئه وم به گۆی گه یشت. ئه لبه ته باسی ده لاوه رییه کانی ئه و هه زه ته یه که منی هینایه سهر ئه و رایه که به دوایدا بگه ږیم و خۆم به جوامیری ئه و بسپیرم و دادی خۆم له باسکه پۆلایینه کانی ئه و بوئی. دۆن کیشۆت دهنگی بهرز کرده وه که: «ده ست هه لگره خاتوون! ده ست له ستایشی (* من هه لگره! من دۆمنی هه موو چه شنه چاپلووسییه کم و گریمان ئیوه ئه و نییه ته شتان نه بی. گوچکه دوور له گونا هه کانی من به و قسانه تووره ده بن. ئه وه ی که من ده توانم به عهرزی خاتوونی بگه یهنم ئه وه یه که من چ ئازا بم، چ نه م و ئه وه ی هه مه چ ئازایه تی بی و چ نه بی، تا دواين هه ناسه ی ژیانم دهر یگه ی تۆدا تیه ږ ده کم و بۆ هه موو خزمه تیک سهر م دهر ږدا یه. وه ئیسنا من ئه و قسانه بۆ وهختیکی تر ده هیلمه وه و له جهنابی که شیش ده پرسم که چ شتیک وای کردوه تا ئه و تاک و ته نیا، بی خزمه تکار و به و جل بهرگه سووکه وه که من وه حشه تم لی هه یه، بیته ئه و شوینه؟ که شیش گوتی: من به کورتی وه لāmی ئه م پرسیاره ده ده مه وه و به ئاگاداریی هه زه تی دۆن کیشۆت ده گه یهنم که من و وهستا نیکۆلا، ره فیق و ده لاک خۆمان پیکه وه ده چوینه «سیویل» تا پوولیک که یه کیک له خرمان هه واله ی کردوه، و ئه و خزمه ش ږویشته هیندوستان، و سوول (* بکه ین؛ ئه و پوولش یه کجار زۆره و ده گاته شیست هه زار پیاسته ر و چون دۆینی به و شوینه چۆل و بی دهنگانه دا تیده په رین. چوار ږیگر له نه کاو ږزانه سهرمان و دارونه داریان بر دین. تا ئه و جییه ی که ته نانه ت ږدینی ده لاکیشیان برد و ئه و بیچاره یه ناچار بووه ږدینی ده سکرد دابنی. وه به لām ئه م لاره (ده ست بۆ لای کار دینیۆ ږاده ږی) که ده گه ل ئیمه یه ههر

هیچیان ده‌به‌ردا نه‌هیشت، سه‌یریش ئه‌وه‌یه له‌م ده‌قه‌ره ده‌نگۆیه که ئه‌و رێگرانه‌ی ئیمه‌یان رووت کردووه هه‌مان سزاکیشه کانن که مه‌حکووم به‌کاری دژوار بوون و رۆژیک پیاویکی به‌جهرگ و ئازا نزیك هه‌ر ئه‌و شوینه، دژی که لاتنه‌ر و نیگابانان ئازادی کردوون و به‌ندی ده‌ست و لاقی کردوونه‌وه. ئه‌و کابرایه بیگومان دێوانه بووه، یا رهنه‌گه خۆشی وه‌ک ئه‌وانه‌ی ئازادی کردوون، رێگر و جهرده بوو بێ؛ هه‌ر چۆنیک دابنیتی له‌ ویزدان و دل و دهروون بێ به‌ش بووه، چون و یستوووه گورگ ده‌نیو مه‌ر و پێوی ده‌کولانه‌ی مریشکاندا و میتش و مه‌گه‌س به‌سه‌ر شانیه‌ی هه‌نگویندا به‌ر هه‌لدا بکا، و یستوووه عه‌دالته‌ت و حه‌ق ده‌ژێر بێ بنی و له‌ پاشای ولاتی خۆی که وه‌لینعمه‌تی قه‌هری ئه‌وه یاغی بێ و فه‌رمانه به‌حه‌قه‌کانی ئه‌و له‌ناویه‌ری. و یستوووه‌تی تا ئه‌و باسکانه‌ی که که‌شتیه‌یه‌کان ده‌ ده‌ریا دا وه‌ری ده‌خه‌ن بېرپێته‌وه و داووده‌زگای دیوان خانیه‌ی سینت هێرمانداد که سالانیک زۆر بوو وه‌ک ئاشی بێ ئاو له‌ کار که‌وتبوو، وه‌گه‌ر خاتوه، به‌کورتی و یستوووه‌تی هونه‌ریک له‌ خۆی نیشان بدا که به‌ئه‌نجامدانی ئه‌و کاره، رۆچی خۆی له‌ ده‌ست داوه، بێ ئه‌وه‌ی به‌له‌ش و ئه‌ندامی ئه‌و قازانجیکی گه‌یاند بێ.»

سانکۆ باسی سزاکیشه‌کان و مه‌حکووم به‌کاره سه‌خت و دژواره‌کانی بۆ که‌شیش و ده‌لاک گێرا بووه‌وه که ئه‌ریاب به‌و هه‌موو شانازییه‌وه له‌و کاره‌ساته پرگاری هاتبوو و له‌به‌ر ئه‌وه‌ش وا به‌ئاب و تاب(*) و به‌وردی ده‌یگێراوه تا بزانی دۆن کیشۆت به‌بیستنی ئه‌و داستانه چ ده‌کا و چ ده‌لی. دۆن کیشۆت به‌و قسانه هه‌لده‌ته‌زیه‌وه و رهنگی ده‌گۆرا و نه‌یده‌وێرا بلی که پرگاری که‌ری ئه‌و مرۆقه شه‌ریفانه خۆی بووه. که‌شیش له‌سه‌ری رۆیشته‌(*) و گوته‌ی: «ئێستا بزانه کێ سه‌ره‌پتی به‌ئیمه‌ گرتوووه و گه‌یاندووینه ئه‌م حال و رۆژه! خودای به‌خشنده به‌که‌ره‌می خۆی ئه‌و که‌سه به‌خشی که نه‌یه‌هیشته ئه‌و پیاوخرایانه ببه‌ن و به‌سزای خۆیانیا بگه‌یه‌نن.»

له‌مه‌ر شیرینکاریی دوورووته‌ی نازدار و هیندیک بابته‌ی

سه‌رنجراکیشی تر

که‌شیش هیشته‌ قسه‌ی پێ مابوو که سانکۆ پێی گوته: «راستی جه‌نابی که‌شیش، گه‌لۆ ده‌زانی کێ ئه‌م کاره جوانه‌ی کردووه؟ ئه‌ریابی من. به‌و حاله‌وه‌ش من ده‌پێشدا هۆشدارم(*)» پێ دا که ئاگای له‌ کار و په‌فتاری خۆی بێ و پێم گوته که ئازاد کردنی ئه‌وانه تاوانیکی گه‌وره‌یه. چون هه‌موویان به‌سزای ئه‌وه‌ی زۆر خراب و خه‌ته‌رناکن بۆ کاری سه‌خت و دژوار ده‌نێرنه سه‌ر که‌شتیه‌کانی ده‌ولته‌ت. دۆن کیشۆت به‌سه‌ر سانکۆیدا گوراند: «ئه‌ی بێ عه‌قل، مه‌گه‌ر پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان ده‌بێ له‌وه بکۆلنه‌وه که دیل و به‌ندییه به‌ده‌خته‌کان و زۆرلیکراوانیکی له‌سه‌ر ریتگاگان به‌و حاله‌وه که پیاو ئاوری بۆیان تێ به‌رده‌بێ: په‌پێچه‌کیان ده‌دن، له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که گوناهاکارن یا له‌به‌ر ئه‌وه‌یه که کارامه و لی هاتوون؟ پاله‌وانان ته‌نیا ئه‌و ئه‌رکه‌یان له‌سه‌ره چاو له‌ حال و باری کلۆلی و دیلی ئه‌وان بکه‌ن، نه‌ ئه‌وه‌ی که گوته‌ی کاری خراپیان کردووه. من چاوم به‌رنجیر و رستیک(*) پیاوی دیل و به‌سته‌زمان که‌وت که غه‌مگین و داماو بوون و ئه‌وه‌ی که شوغڵ و پېشه‌ی پاله‌وانانه حوکمی به‌من کرد، به‌ئه‌نجامم گه‌یاند و گوته‌شم نه‌دا ئه‌وه‌ی چ ده‌بێ و چ نابێ. هه‌ر که‌س له‌و باره‌وه گله‌یی و په‌خنه‌ی هه‌یه، بێجگه له‌ جه‌نابی که‌شیش که هه‌م شوغله‌که‌ی پیرۆزه و هه‌م خۆی پێزی هه‌یه، من پێی حالێ ده‌که‌م که هه‌یچ ئاگادارییه‌کی له‌ کاروباری پاله‌وانی نییه و وه‌ک زۆلیکی حه‌رامزای په‌ست و ناپیاو درۆ ده‌کا و به‌نێزه و شمشیر، پیاده یا سواره، هه‌ر چۆنیک دێخواری خۆیه‌تی ئه‌وه‌ی تێ ده‌گه‌یه‌نم.» دۆن کیشۆت ده‌گه‌ل ده‌رپرنی ئه‌و قسانه‌دا، خۆی له‌سه‌ر رکیف ره‌پ کرد و کلاوه‌که‌ی تا سه‌ر چاوی هینا خوار، چون له‌ گه‌نه‌که‌ی که به‌کلاوخوودی مامبێرنی ده‌زانی به‌قه‌لپووزی زینه‌وه هه‌لواسیبوو تا ئه‌و قووپاوی و تیکشکاوینیانه‌ی ده‌ شه‌ری سزادراوه‌کان به‌کاری دژواردا، کلاوخووده‌که‌ی له‌ که‌ک خستبوو چاک بکاته‌وه.

دوورووته که کچیکی زۆر به‌نه‌زاکه‌ت و زیت و وریا بوو و له‌ ئه‌خلاقێ شیتانه‌ی دۆن کیشۆت ئاگاداری وه‌ده‌ست هینابوو و ده‌یزانی بێجگه له‌ سانکۆ پانزا هه‌موویان

پشقه‌نى(*) پى ده‌كهن و سه‌رى ده‌خه‌نه سه‌ر، نه‌يوست له‌وانى تر بمينتته‌وه و كاتيك نه‌وى ناوا به‌تورپه‌يى و دهره‌لبوويى ديت پى گوت: «ئهى جه‌نابى پال‌هوان، وا باشه، به‌پزتان نه‌و به‌لننپه‌يى به‌منتان داوه كه ده‌هيچ رووداويكدا، هه‌ر چهن كورت و كه‌ميش بى، خوتان دهرگير نه‌كهن، فه‌راموش نه‌فه‌رمووى، كه‌وابوو دلى پر له‌تورپه‌يى خوتان هپور بفه‌رموونه‌وه! چون به‌يه‌قين نه‌گه‌ر جه‌نابى كه‌شيش بيزانپا كه‌مه‌حكوومان به‌كارى دژواره‌يى بى نازادى خويان قه‌رزبارى باسكه‌ به‌هپزه‌كانى به‌پزتانن، سى جار قامكى له‌سه‌ر لئوى خوى داده‌نا و ته‌نانه‌ت سى جار زباني خوى ده‌گه‌ست و قسه‌يه‌كى نه‌ده‌كرد كه ببپته هوى ناره‌حه‌تپى خاترى به‌پزتان. كه‌شيش هاوارى لى به‌رزبووه‌وه: «ناخ! به‌ئيمانم سوپند ده‌خوم كه نه‌وه ته‌واو دروسته و بزنانن من ته‌نانه‌ت سميلى خوشم هه‌لده‌كه‌نده‌وه. دۆن كيشوت جوايى داوه: كه‌وابوو نه‌ي خاتوون، من خاموش ده‌بم و ئاگرى توورپه‌يى به‌جپى خوم كه ده‌گياندا بليسه‌ي هه‌ستاوه داده‌مركىتم و هپور ده‌بمه‌وه و هپچ ناليم تا قه‌وليكى كه به‌ئيوه‌م داوه، ببه‌مه سه‌ر. به‌لام ده‌به‌رانبه‌ر نه‌م نيازپاكييه‌دا، له‌ به‌پزتان خواهيشت ده‌كه‌م نه‌گه‌ر ناره‌حه‌ت نابى، به‌من بلى كه مه‌سه‌له‌ي داماوى و مه‌راره‌تى ئيوه‌ جپيه و نه‌وانه‌ي ده‌بى من تو‌له‌يان لى بستينمه‌وه كين و چهن كه‌سن؟ دووروته گوتى: نه‌گه‌ر باسى به‌ده‌بختى و داد و نالهم نازارتان نادا، ئيتاعه‌ي نه‌موت ده‌كه‌م. دۆن كيشوت گوتى: نه‌خير، به‌هيچ كلوجيك! دووروته گوتى: كه‌وابوو له‌ جه‌نابى به‌پزتان تكا ده‌كه‌م به‌سه‌رنجه‌وه گوى بدنه‌ نه‌وه‌ي عه‌رزتان ده‌كه‌م.»

هپشتا دووروته قسه‌كه‌ي ته‌واو نه‌كردبوو كه كاردينپو و ده‌لاك به‌شور و شه‌وقه‌وه له‌ته‌نپشتى دانپشتن تا بزنانن نه‌و چ درو و ده‌له‌سه‌يه‌ك ريك ده‌خا و بو دۆن كيشوتى ده‌گيرته‌وه. سانكوش كه وه‌ك نه‌ربابه‌كه‌ي له‌مه‌ر شازاده خانم هه‌لخه‌له‌تابوو(*) هاته لايان، به‌لام دووروته پاش نه‌وه‌ي جپگه‌ي خوى له‌سه‌ر خانى زين مه‌حكهم كرد و پاش نه‌وه‌ي چهن جاريك كوخي و وه‌ك ويژه‌ريك خوى ناماده كرد، به‌زبانپكى شيرين و شيوا(*) ده‌ستى به‌قسان كرد:

«به‌پزان، پيش هه‌ر شتپك ده‌بى به‌ئاگاداريى ئيوه‌ بگه‌يه‌نم كه ناوى من...» لپرده‌دا دووروته نه‌و ناوه‌ي له‌بهر چوووبووه‌وه كه كه‌شيش بوى ديارى كردبوو ناچار چهن ساتپك دوودل مايه‌وه، به‌لام كه‌شيش زوو پپى زانى هوى نه‌و دوودلپيه جپيه و ده‌فرياي هات و گوتى: «سه‌ير نييه نه‌گه‌ر خاتوون ده‌باسكردنى رۆژه‌شپيه‌كانيدا ده‌ست و پپى لى ون بى، نه‌وه خوى كار تپكردنى به‌ده‌بختپيه كه جاروبار عه‌قل و هوش و بپرى قوربانپيه‌كانى له‌بهر

ده‌باته‌وه، هه‌ر وه‌ك ئيستا بو نه‌و خاتوونه به‌پزته هاتووته پيش و ده‌لپى له‌بپرى چووته‌وه كه ناوى شازاده خانم «ميكوميكونا» ميراتگرى ياسايى ولاتى «ميكوميكون»ه. ئيستا به‌و روون كردنه‌وه كورته به‌پزتان ده‌توانن نه‌وه‌ي ده‌يانويست بو ئيمه‌ي بگيرنه‌وه. كيژ گوتى: فه‌رمايشتى به‌پزتان له جپى خوى دايه، به‌لام وا بزنام له‌مه‌و دوا پنداويستيم به‌روون كردنه‌وه و بپر هپنانه‌وه نه‌بى و من خوم داستانى به‌سه‌ره‌هاتى خوم، ته‌واو ده‌گيرمه‌وه. نه‌وه‌ش به‌سه‌ره‌هاته‌كه‌م:

«باوكم سولتان تيناكرولوى Tinacrolesge فه‌رزانه ده‌سيح و جادوودا زور زانا بوو. نه‌و به‌يارمه‌تپى زانستى خوى تى گه‌يشت كه دايكم مه‌له‌كه «گزارامپلا» xaramila ده‌پيش نه‌ودا به‌ره‌و نه‌ولا كوچبار ده‌بى و خوشى پاش ماوه‌يه‌كى كه‌م دنياى بى بقا به‌جى دپلى و جل وپه‌لاسى خوى ده‌گويزته‌وه دنياى باقى و من ده‌بمه هه‌تپوى دايك و بابان. به‌و حاله‌شه‌وه ده‌يگوت له‌م بابته زور نيگه‌ران نييه و ترسى ته‌نيا له‌مه‌ويه‌يه كه به‌زانستى يه‌قين (علم اليقين) ده‌زانى دپوتكى ترسپنه‌ر، و زراوتوقپن به‌ناوى «پانتافيلاندوى چاوزه‌ق-panta fi lando dele sombrevur (چون روون بوته‌وه كه نه‌و هه‌ر چهن هه‌ر دووك چاوى ساغ و سلامه‌تن هه‌ميشه وه‌ك خپل چاوان ده‌گيرى و ده‌روانى و نه‌م كاره‌ش له‌بهر سه‌گه‌يه‌تى ده‌كا تا خه‌لكى بترسپنى) به‌لى، خه‌ريك بووم عه‌رزتان بكه‌م كه باوكم ده‌يفه‌رموو دپوتك به‌ناوى «پانتافيلاندوى چاوزه‌ق» فه‌رمانرواي دوپگه‌يه‌كى گه‌وره كه له‌ نزك ولاتى خومانه، هه‌ركه بزاني من هه‌تپو كه‌وتووومه‌ته‌وه، به‌له‌شكرپكى زوره‌وه هپرش ده‌كاته مه‌مله‌كه‌تى من و سه‌رانسه‌رى ولاته‌كه‌م بست به‌بست داگير ده‌كا و ته‌نانه‌ت كويزه دپيه‌كيش كه بتوانم لپى دانپشتم بو من ناهيلپته‌وه؛ به‌لام ده‌يگوت من ده‌توانم له‌و به‌ده‌بختپيه و له‌ تپدا چوون رزگار بم، به‌و مه‌رجه‌ي ناماده بم زهماوه‌ندى ده‌گه‌ل بكه‌م. له‌ لايه‌كيشه‌وه باوكم ده‌يزانى من هپچ كاتپك نه‌و كاره‌ ناكه‌م و ناماده نابم ببمه خيزانى نه‌و سه‌حه‌ت گرانه، باشپشيم تى گه‌يشتبوو، چون من هه‌رگيز ده‌عاله‌مى خه‌يالپشدا، نه‌مويستوو ده‌گه‌ل نه‌و يا هپچ دپوتكى تر، هه‌ر چهن به‌هه‌بپه‌ت و گه‌وره، زهماوه‌ند بكه‌م. هه‌روه‌ها باوكم وه‌سپه‌تى بو كردم كه پاش مه‌رگى نه‌و، نه‌گه‌ر پانتا فيلاندو هپرشى هپنا به‌هيچ كلوجيك له‌ به‌رانبه‌ريدا ده‌ست نه‌كه‌مه‌وه و به‌ره‌نگارى نه‌بم، چون به‌ته‌واوى تپدا ده‌چم و نامپنم، به‌لكو بو نه‌جاتى خوم و په‌عپه‌ته وه‌فاداره‌كانم وا باشه لى گه‌رپم ولاته‌كه‌م داگير بكا، چون به‌ره‌له‌ستكارى ده‌به‌رانبه‌ر، هپزى شه‌يتانپى نه‌و نه‌هرپمه‌نه‌دا، له‌ ده‌ست من نايه، پاشان فه‌رمووى كه من ده‌بى چهن كه‌س له‌ هاوپتيان و خزمانى خوم هه‌لگرم و بچمه ولاتى نه‌سپانيا، چون له‌وى

دەرمانى ھەموو دەرەكەنم لە لای پالەوانىكى سەرگەردان كە ناوى بەدنيا دا بلاو بووئەتەو، گير دەكەوئ و ئەگەر باشم لەبیر مابى ناوى ئەم پالەوانە «دۆن فریگوت» يا «دۆن ژيگوت»... لێردا سانكۆ قسەى دووروتەى برى و گوتى: خانم، شك دەودا نىيە كە گوتويە دۆن كيشۆت يا بەواتەيەكى تر پالەوانى خەمگين روخسار. دووروتە گوتى: بەلى بەلى، ھەر ئەوھىيە و باوكم گوتى كە ئەم پالەوانە ھەيكەلىكى رەشىد و روخسارىكى چرچ و كز و لاوازی ھەيە و دەبى لە لای راستى ژير شانى چەپى خالىكى پانى قاوھىيە رەنگى ھەبى كە چەند ئالەمووى زەرد رەنگى ھەك مووى بەرازى لى رواو. دۆن كيشۆت ھەر كە ئەوھى بىست گوتى: كورم سانكۆ وەرە يارمەتيم بەدە جلو بەرگم دابكەنم، چون دەمەوئ بزەنم من ئەو پالەوانەم كە سولتان گوتويەتى يا نا. دووروتە گوتى: بۆچى حەزەحەتى پالەوان دەيەوئ جلو بەرگ دابكەنى؟ دۆن كيشۆت گوتى، دەمەوئ بزەنم ئەو خالەى بابت گوتويەتى ھەمە يا نىمە. سانكۆ گوتى: پىويست ناكە جەنابى بەرپزتان بۆ ئەم بابەتە رووت بىنەو. من دەزانم كە بەرپزتان لە ناوھەراستى مۆرەى پشتى خوتاندا ئەو خالەتان ھەيە و ئەوھش نىشانەى ھيز و تواناى پياو. دووروتە گوتى: ھەر ئەو بەسە، دەنيو دۆستاندا ئەو ھەموو ورد بوونەو ھەمە لازم ناكە؛ ھەر ئەوھندە خالەكە ھەبى؛ چ لەسەر شان يا لە سەر مۆرەى پشت يا ھەر شوينىكىتر، فەرق ناكە. بەھەر حال ئەندامەكانى لەشى مۆڤ ھەمووى لەيەك گۆشتە. بى ھىچ گومانىك باوكمى دۆنقانى من چاكى لى حالى بوو و منيش دروست ھاتوومە سوڤاغى سىنيۆر دۆن كيشۆت يانى كەسپك كە باوكم ناوى دينا. چونكە نىشانەكانى روخسارى ئەو دەگەل ناوبانگى گەرەى كە ئەو پالەوانە نە تەنيا دەئەسپانىادا بەلكو لە سەرانسەرى مانشدا ھەيەتى، يەك دەگرنەو. بەراستى من ھىشتا لە «ئوسانا» لە كەشتى پىادە نەبوووم ئەوھندەم باسى ئازايەتى ئەو بەرپزە بىست كە دلم شاھەدىيە دا ئەمە ھەر ئەو كەسەيە كە من لىي دەگەرپم. دۆن كيشۆت گوتى: بەلام چون خاتونى بەرپز لە «ئوسانا» لە كەشتى پىادە بوون لە كاتىك دا ئەوئ بەندەر نىيە؟»

بەرلەوھى دووروتە، وەلام بەداتەو كەشيش ھەوداى قسەى بەدەستەو ھەرت و گوتى: بىگومان خاتونى بەرپز ويستى بلى لە مالاکا لە كەشتى پىادە بوو و يەكەم شوين كە ناوبانگى بەرپزتانى لى بەگوى گەيشت «ئوسانا» بوو. دووروتە گوتى: بەلى مەبەستم ھەر ئەو بوو. كەشيش گوتى: كەوا بوو بابەتەكە بەتەواوى روون بوو ھەو و حەزەرتى خاتون دەتوانن داستانى خويان درپزە پى بەدەن. دووروتە گوتى داستانى من تەواو بوو. تەنيا ئەوھندە نەبى كە بلیم زيارەتى حەزەرتى دۆن كيشۆت بۆ من بەرەكەت و رووداويكى گەرەيە

و ھەر لە ئىستەو ھۆم بەشاژنى تەواوى مەملەكەتى ھۆم دەزانم، چون پالەوان بەلینى پى داوم بۆ ھەر شوينىك بەمەوئ دەگەل ھۆمى بەرم، ديارە ئەو حەزەرتە بىجگە لە بەگژ داھاتنى «پانتافيلاندۆى چاوەزەق»، بۆ ھىچ شوينىك نەبەم. دەمەوئ ئەو ناپاكە بنىریتە دەرەك و مەلک و مەل و ولاتە داگيركراوھەم بۆ بستىنیتەو. تەواوى ئەم رووداوانە دەبى بەجۆرىك كە «تىناكریو» زانا يانى باوكمى دۆنقانى من پيش بىنىي كروو، موو بەموو ئەنجام بدرى. ئەوھش بلیم كە باوكم بەرپنووسى يوئانى يا كەلدانى (چون من ناتوانم خەتەكەى بخوینمەو) وەسەيتى كروو، ئەگەر پالەوانى ناو پيشبىنيەكەى توانى سەرى ئەو ديۆە بېرى، دەتوانى دەگەل من زەماوئەن بكە. من دەبى بى ئەم لاو ئەولا كەردن بىمە ھاوسەرى شەرى و قانونىي ئەو پالەوانە و ھۆم و ولاتەكەم بخەمە ژير دەسلەتى ئەو. لەو ساتەدا دۆن كيشۆت بەسانكۆى گوت: باشە، ھاورى سانكۆ؛ چۆنى تى دەگەى؟ نابىنى كە چيمان بەسەردا تىپەر دەبى؟ پىم نەگوتبووى؟ ئەوھتا دەبىنى ھەم مەملەكەت بۆ پاشايى و ھەم شاژن بۆ زەماوئەن خودا بەنسىبى كەرد؟ سانكۆ ھاواری كەرد: «بەو ريشەت قەسەم حەرامزادەيە ھەر كەس پاش برىنى سەرى ئەو» پانە فيلەخپلە»^(٢١٠) دەگەل شازادە خانمىكى ئاوا زەماوئەن نەكا. رەنگە پىت و ابى ئەو شاژنە لەبار و نازەنن نىيە! سەيرە! مەگەر ئەو كىچانەى دەجىوبانى مندا تەراتىن دەكەن، ھەموو وىك ناچن؟» و دەگەل ئەو قسانەدا دوو جار ھەلبەزىيەو و لە خۆشحالى جووتەى ھەلاويشت و دەقوونى خۆى ھەلدا، پاشان ھەوسارى ئىستىرى دووروتەى بەدەستەو گرت و راي وەستاند و دەبەرامبەر شازادەدا كەوتە سەر چۆك و بەپارانەو تەكاي لى كەرد ئىجازە بەدەستەكانى مەلەكەى خۆى ماچ بكە.

كام يەك لەو جەمەتە دەيتوانى بەدیتنى شىتىي ئەرباب و ساويلكەي مەيتەرەكەى پيش بەپىكەننىي خۆى بگري؟ دووروتە دەستى بۆ لای سانكۆ راداشت و بەلینى دا كە پاش ئەوھى بەلوتف و كەرەمى خوداوەند، ولاتى خۆى دەست كەوتەو، پلەوپايەيەكى گەرە لە ولاتى خۆيدا بەدەستەو، سانكۆ بەرستە و دەستەواژەى سەيرسەير دەستى كەرد، بەسپاس كەردن كە ديسان جەمەت، قرتەقەتى پىكەننەن بەرز بوو ھەو. دووروتە درپزەى بەقسەكانى دا و گوتى: «ئەو بوو ئەو حەزەرتى پالەوان داستانى بەسەرھاتى من، ئىستا ئىدى عەرزىك نىيە، بىجگە لەوھى كە بلیم لە تەواوى ئەو دەست^(*) وپتوئەن انەى دەگەلم بوون تەنيا ئەو مەيتەرە رىندارەم بۆ ماوئەتەو و باقىيەكەيان دەتوانىكى گەرەدا كە

٢١٠- سانكۆ لەبەر نەخویندەواری ناوى «پانتافيلاندە» بەھەلە بىز دەكا.

لهبهدردا هستا، خنکان. من و ئه لهسه تهخته شکاوێک ماینهوه و بهشیوهیهکی موعجیزه(*) ئاسا گهیشتینه لیواری دهریا. چون هه وهک زانیان، گه ریانی ژبانی من هه موی هه موعجیزه و راز و نهیینه. ئیستا ئه گه باس و بابهتی زیادیم عه ز کردبێ، یا هیندیک رووداوم به تهواوی و به دروستی نه گێر ابیته وه، ده بێ سه رنج بدهنه فه رمایشتی جه نابی که شیش له سه رهتای قسه کاندما که فه رموی مه راره ت و مهینه تی زۆر بیروهوشی مرۆف ده شیوتنی. دۆن کیشۆت کوتی ئه ی شادۆتی پایه بهرز و گران قه در، زه حمه ت و مه راره تیک که ده بی من بۆ خزمه ت به ئیوه ی خۆشه و یست بیکیشم هه ر چنده ش قورس و فراوان بێ دیسانیش بیروهوشم ناشیوی و تیک ناچێ. که وابوو من جارێکی تریش ده ئیلمه وه که له سه ر وه م و به ئینی خۆم را وه ستاوم و سویند ده خۆم که تا ئه و سه ری دنیا ش بێ ده خزمه تندا دیم تا ده گه ل دوژمنی شه رخواز و خوین خۆری تۆ رووبه روو ده بمه وه. هیوادارم به یارمه تی خودا وه ند و به هیژی شان و باسکی خۆم سه ری ئه و ئه هریمه نه به تیغه ی تیژی ئه و... هه ر چه ند ناتوانم بلیم ئه م شمشیره تیژه، چون شمشیری من «ژینیس دۆپاسامۆن» بردویه تی. دۆن کیشۆت ئه و وشانه ی دوا یی زۆر به بیده نگێ له ژیر لیودا ده گوت، پاشان درێژه ی پێ دا: «پاش ئه وه ی من سه ری ئه و مه لعووونه م بری و ئیوه م ده هیمنی و ناشتی و شادیدا له ولاتی خۆت دامه زرانده وه، ئازاد و ره ها ده توانی هه رچی دل ت ده یه وی ده گه ل خۆتی بکه ی. چون تا زه مانیک که فکری من مه شغوول و ئیراده ی من ئه سیر و شعوری من په یروه ی... ببوو ره له وه زیاتر ناتوانم شتیک بلیم و ده خه یالیشدا ناتوانم ده گه ل ه یچ که س، ته نانه ت ده گه ل سیمورغیش زه ما وه ند بکه م.»

سانکۆ به و قسانه ی دوا یی ئه ربابی خۆی و نکۆلی کردنی ئه و له زه ما وه ند، وه ها هه لته زییه وه که به دلێکی پر له قینه وه ده نگێ به رز کرده وه: «ئه ی جه نابی دۆن کیشۆت، سویند به خودا و قه سه م به شه یه تان که حا لی حازر عه قل و شعوری ته واوت نییه. چون ده بی تۆ له زه ما وه ند ده گه ل شازاده خانمیکێ ئاوا دا، دوودلی له خۆت نیشان ده ی؟ پیت وایه به خت و په غبال له هه موو سه حرا و بیابانیکدا هه لیکی ئاوا بۆ تو دهره خستینی؟ مه گه ر خاتوون دۆلسینه له و شازاده خانمه جوانتره؟ نه به و خودایه نیوه ی نیوه ی ئه ویش جوان نییه! ته نانه ت ده توانم بلیم دۆلسینه پێی نا که وه یی که وشێ ئه و خانمه ش جووت بکا! ئه گه ر جه نابت خه ریکی ئه وه ی له ئاوی کهره بگری^(۲۱۱). ئه دی من به ملی شکاوم که نگێ ده گه مه

۲۱۱- له ئا و کهره گرتن. «ان آب کره گرفتن» له فارسییه وه کرا به کوردی. مه به ست کاری بیهوده یه که به ه یچ به ره م و ئامانجیک ناگا. (وه رگێر)

ئو کۆت نشینه ی(*) که عومریکه به دوایدا سه رگه ردانم؟ وه ره به شقی هه موو شه یه تانه کانی دنیا له سه ری مه رۆ و هه رچی زووتره ئه و شازاده خانمه له خۆت ماره بکه و ئه و مه له که ته ی که وه گه نجی باهاوردگا(*) ده که وه یته ده ست تۆ بخه ژیر ده سه لاتی خۆت. کاتیک بوویه پاشا من بکه حاکم یا «مارکی»، (والسلام) و به گۆری بابی ئه وانێ تریشه وه! دۆن کیشۆت که ئه م ته وه یه کفر او بیانه ی له مه ر دۆلسینه بیست، خۆی پێ رانه گیرا، نیه زه که ی به رز کرده وه و بی ئه وه ی قسه یه ک به سانکۆ بلێ، یا هۆشداریکێ پێ بدا دوو زه بری وه ها مه حکه می له نیو قه دی دا که ده مه و روو به عه رزیدا که وت و ئه گه ر دوو رووته ده پاله وان رانه خو ریبا که ده ست را بگری، بێ شک دۆن کیشۆت هه رله وی ده یکوشت. پاله وان پاش چه ند چرکه ساتیک به مه یته ری گوت: «به دبه ختی ه یچ و پوچ، فکر ده که ی هه میشه ده توانی ده خاله ت ده کاری مندا بکه ی و کاری ئیمه ئه وه بێ که تۆ هه مووکات هه ر تاوان بکه ی و منیش کارم هه ر ئه وه بێ لیت ببوورم و چیت پێ نه ئیم؟ خیر! خیر. ئه ی په ستی حه رامزاده ی به دزات، ما که ی خراپه و دزی و درۆزی! چون ده توانی قسه ی ناحه ز به دۆلسینه ی من بلێ، مه گه ر تۆ ئه ی ده م فلچی بێ شه رم و قسه ترن(*) نازانی ئه گه ر دۆلسینه ه یز و توانا به باسکم نه گه یه نی من ته نانه ت توانای کوشتنی میرووله یه کیشم نه ده بوو؟ بلێ بزائم ئه ی گالته چیی زبان درێژ که قسه ت ده لێی ژه هری ماره و به سه د پووت شه کروه (*) ناخوړی، ئایا بیجگه له دۆلسینه که باسکی من وه ک ئامرا زیک ده ده ستی ئه و دایه بۆ نواندنی ئازایه تی، پیت وایه کێ ئه م ولاته ی فه تح کرده وه و سه ری ئه و دیوه ی بریوه، تۆی به پله ی «مارکی» گه یاندوه؟ (چون من ته واو ئه و کارانه به نه جام دراو ده زانم) هه ر ئه وه، ده وجوودی مندا که شه ر ده کا و سه ر ده که وی و ئه وه ش هه رم نم ده وجوودی ئه ودا که نه فه س ده کیشم و ده ژیم و من بوون و ژبانی خۆم به جو ریک ده زانم که له وجوودی ئه ورا جاری ده بی. ئه ی دیه اتی نا که س به چه ی بێ ته ربیته ت، تۆ عه جه ب ئه مه ک نه ناس و سپله یکی! تۆ له نیو خاک و خۆل هه لده گرنه وه و ده تبه نه ته شقی ئاسمان و گه وره ت ده کن و ده به رامبه ر ئه و میه ره بانێ و دلۆقانییه دا هه رچی به سه ر زارتدا دێ دیلیی؟»

سانکۆ ئه وه ند ه ی سه ده مه پێ نه گه یشتیوو که هه موو قسه کانی ئه ربابی نه بیستی. زۆر به په له راست بووه وه خۆی له پشت ئیستری دوو رووته شارده وه و له ویژا وه لامی ئه ربابی داوه: «هۆ ئه رباب، بفه رموو بزائم، ئه گه ر حه زه تی جه نابت به راستی نه ته وی ده گه ل ئه و شازاده خانمه گه وره یه زه ما وه ند بکه ی ئا شکرایه که ملک و مال و دارایی ئه و نابیته هی به ریزتان و کاتیک نه بییه خاوه نی ئه و ملک و مال، چه چاکه یه کت ده گه ل من پێ ده کری؟»

دەردی من لێرەدا یە! جەنابت باوەر بەقسەیی من بکە و بۆ جارێکیش بێ دەگەڵ ئەو شازنە که خودا له عاسمانەوه بۆ ئێمە ی ناردوو، زەماوەند بکە، پاشان دەتوانی بچیتە سۆراغی خاتوون دۆلسینە، چون بەپێی قاعیدە دەبێ لە دنیا دا پاشایانیک بووبن که بچگە له ژنی خۆیان، یەک یا دوو گراوی تر شیان بووبی. لەمەر جوانیی ئەم دووانە، بەندەیی خۆت فزۆولی ناکا و ئەگەر راستت پێ بلێم، من هەر دووکیانم پێ باشە، هەرچەند تا ئێستا خاتوون دۆلسینەشم نەدیوه. دۆن کیشۆت بەسەریداگوراند که: چون؟ تۆی غەیبانی گەوج هەرگیز ئەوت نەدیوه؟ مەگەر تۆ هەر ئێستا له لای ئەورا پەیغامت بۆ نەهینام؟ سانکۆ گوتی: «مەبەستی عەرزەم ئەویە من ئەوم بەدلی خۆم نەدیتوو و بەچاوی مشتەری چاوم لێ نەکردوو تا یەک یەک تاییبەتمەند ی یەکانی بەوردی دەبەر چاوم بگرم. بەلام لەسەر یەک بەباشم هاتە بەرچاوم. دۆن کیشۆت گوتی: ئەوجار دەتەخشم و تۆش لەو ئێش و ئازارە کهمەیی پێت گەشتت لەمن ببوو. دەست بزواتنەکانی یەکهەمی پیاو بەدەست خۆی نییە. سانکۆ گوتی: بەلی دەزانم، بەلام دەمندا یەکهەم بزاف هەمیشە ئەویە که مەیلیکی زۆرم بۆ قسە کردن هەیه و ناتوانم ئەوی بەسەر زارمدا دێ نەیلێم. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ بەو حالەشەوه ئاگات له زبانت بێ. چون پەندیکە قەدیم که دەلی. «جارێکت گوت، چم نەگوت، دوو جارت گوت چم نەگوت، ئەگەر پیاوی ئەوجار بیلێ.» ئیدی لەوه زۆرتر هیچی تەرت پێ نالێم.

سانکۆ گوتی: زۆر باشە خودا لەو سەرەوه چاوی لێمانە، دەغەلبازییەکان دەبینی و له نێوانماندا داوهری دەکا. که له من و له تۆ کێهەمان زۆرتر کاری خراپ دەکەین. من که قسەکانم باش نییە یا تۆ که کارەکانت له قسەکانی من باشتر نین؟ دووروتە خۆی دە قسەکانیان هەلقوتاند و گوتی: ئیدی بەسە! یاللا سانکۆ هەلی دەستی ئەربابی خۆت ماچ بکە و مەعزەرتی لێ بخوازە! لەمەو پاشیش وریای تارێف، یا وەدرۆخستەوه کانت بە. بەتایبەت هیچ کات بەخراپە باسی ئەو خاتوون «تۆبۆزۆیه» که من نایانم، بەلام قەرەواشی ئەوم، مەکه. پشتیش بەخودا ببەستە و بزانه که ئەو، تۆ له خاوەن بوونی مەلکیک که بتوانی وەک شازادەکان تێیدا بژی بێ بەش ناکا.»

سانکۆ بەکرێش و بەحالی سەرداخستوو، بۆ لای ئەرباب چوو و داوای لێبۆردنی لێ کرد و ئیزنی دەست ماچ کردنی خواست و ئەویش بەفیس و ئیفا دەست ی بۆ لای ئەو برده پیش. کاتیک مەیتەر دەستی دۆن کیشۆتی ماچ کرد، ئەرباب حەلالی کرد فەرمانی پێ دا بە داویدا برۆ تا هیندیک له کاروان دوور بکەنەوه، چون دەیهوێ چەند پرسیارێکی لێ بکا و لەمەر هیندیک بابەتی زۆر گرینگ قسان بکەن. سانکۆ ئیتاعەیی ئەمری کرد و کاتیک هەر

دووکیان لەوانی تر کهوتنە بەرەوه، دۆن کیشۆت پێی گوت: «لەوکاتەوه که گەر اویتەوه من هەل و دەرفەتم گیر نەکهوتوو که بەوردی لەمەر ئەو کارەیی پێم ئەسپاردبووی و جوابێکی کهبۆت هینامەوه پرسیار بکەم. ئێستا که بەخت ئەو هەلهی رەخساندوو له راگەیانندی هەر هەواڵێکی خۆش که دلی منی پێ دەگەشتەوه درێغی مەکه. سانکۆ جوابی داوه: جەنابی ئێوه هەر پرسیارێکی دلت دەیهوێ بیفەرموو، منیش هەرچی که بەو دوو گوتی یەم بیستوو، بەزبان دەریدەدەمەوه، بەلام له بەرێزتان تکا دەکەم لەمەو دوا هیندەش رق ئەستور مەبه. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ ئەو قسە چیه دەیکەیی؟ سانکۆ گوتی بۆیه ئەم قسە دەکەم کۆتەکیکی که ئێستا ویم کهوت زۆرتر لەسەر دەمەقالەیهک بوو که دۆینی شەوی شەیتان له نێو من و تۆدا هەلی ئایساند، نەک له بەر ئەو قسانەیی که من لەسەر خاتوون دۆلسینە عەرزەم کردی، چون بەهەر حال من خاتوون دۆلسینەم لهو چاوانەیی خۆم خۆشتر دەوی و وەک شتیکی پیرۆز حورمەتی دەگرم، هەر چەند بەکەلکی ئەوهش نەیا که وەک شتیکی پیرۆز بکەوێتە واری پەرسن، بەلکو تەنیا لەبەر ئەوه که هی بەرێزتانە و خۆشتان دەوی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆ گیانی خۆت ئەو قسانە دەست پێ مەکهوه، چون پێ قەلس دەبم و دلم دێشی. من هەر ئێستا تۆم بەخشی و تۆ باش دەزانی ئەگەر لەسەری برۆی دووبارە ویت دەکهوێ.

قسەیی ئەم دووه گەشتبووه ئێره که لەسەر ئەو رێگایهیی پێیدا دەرویشتن کەر سوارێکیان چاوم پێ کهوت که دەهاتە بەرەوه و کاتیک نزیک بووهوه پێیان وابوو قەرەچیه، بەلام سانکۆ پانزا که نەیدەتوانی کەرێک ببینی و گیانی دەگەڵ چاوی بەدوای کەردا له شەقەیی بالان نەدا، کاتیک بەسەرئەوه له کەرسوار ورد بووهوه «ژینیس دۆپاسامۆن» ی ناسییهوه و زانیی کەرەکش هەمان کەری خۆیهتی. له راستیشدا ئەو کەری که سامۆن سواری بوویو هەمان کەری سانکۆ بوو. پاسامۆن بۆ ئەوهی نەناسری و کەرکه بەناسانی بفرۆشی، بەرگی قەرەچییانی دەبەر کردبوو که زاراوهی ئەوانیشی باش دەزانی و زۆر زبانی تریشی وەک زبانی دایکی دەزانی. سانکۆ ئەوی دیت و ناسیی و بەدەنگی بلند بانگی کرد که: «هۆی ژینزلی رێگر! مالهکەم بدەوه و گیانم خەلاس که. له تەختی خەوی من وەرە خوار و رۆجی رەوان و خۆشیی گیانم و مایهیی سەر بەرزیی من بدەوه بەمن! هەلی ئەی دزی حەرەمزادەیی ناپیاو، برۆ لەبەر چاوم ون به و ئەو مالهیی مافی تۆی پێوه نییە، بیدەوه بەخاوەنی!» ئەزقەزا نە ئەو هەموو قسەیهیی دەویست و نە ئەو گشتە جنیوهش، چون «ژینیس» بەبێستنی یەکهەم قسە له کەرەکه خۆی فری دا و بەهەشتاوتیکی که وەترەختەنی بارگین دەچوو دەچاوترووکانیکیدا له کاروان دوور کەوتەوه. سانکۆ بەهەلاتن خۆی گەیانده

كەرى خۆى و ئەو بەستەزبانەى دەئامپز گرت و گوتى: «باشە، ھاودەمەكەم، ئەى كەرە خۆشەويستەكەى كە نوورى چاوى منى و كوتە جەرگەى منى، حالت چۆنە و چت بەسەر ھاوتووە؟» و دەگەل ئەو قسانەش پەيتا پەيتا ماچى دەكرد و دەستى بەسەر و گوپیدا دينا و دەيلاواندەو. راست وەك ئەوەى دەگەل مرؤفئىكى خاوەن ھەست و شعور قسان بكا. كەر بیدەنگ و خامۆش راوەستابوو، بئ ئەوەى بتوانئ وشەيەك جوابى سانكۆ بداتەو، بۆ ماچ و مووچ و لاواندەوەكانى راوەستابوو. كاروانىيەكان گەيشتن و ھەر كام بەبۆنەى دۆزرانەوەى كەرى سانكۆ پيرۆزبايىيان لئ دەكرد، لەوانەش دۆن كيشۆت كە پاش پيرۆزبايى، پئى گوت بەخاترى ئەم پيشھاتە ھەوالئەى سئ سەر جاشەكەرەكەى داويەتئ، بەتال ناكاتەو. سانكۆش لەبەر ئەو سەخى بوونەى سىپاسى لئ كرد.

لەو ماويەدا كە پالەوان و مەيتەر بەجوئ، خەرىكى وتووئز بوون كەشيش لە سياسەت و تىگەيشتوويى دوورووتە، ھەم دە ھەلبەستنى داستانى خۆيدا و بەكورتى گيئرانەوەى بەسەرھاتەكەى و ھەم بۆ ئەم وچوونەى كە توانىبووى دەگەل ناوەرؤكى كتيبە پالەوانىيەكاندا بيدا بەداستانە مەسلەھەتتەكەى خۆى، ئافەرىنى پئ گوت و دوورووتە دە وەلامدا جوابى دابووو كە زۆرتى وەختى خۆى بەخويندەوەى كتيبى پالەوانان راواردوو، بەلام چون پارئزگار و ھەرىمەكانى قەراغ دەرياي باش نەناسيو، بەھەلە گوتوويە لە بەندەرى «ئوسانا» لە كەشتى دابەزىو. كەشيش دووبارە گوتى: «من زوو زانيم و ئەوەى دەبا بليم گوتم و ھەلەى تۆم راست كردهو. بەلام پيتان سەير نىيە كە ئەم نەجيب زادە بەدبەختە بەچ ئاسانى تەواوى ئەم داستانە ھەلبەستە و نادرستانە و ئەم درؤ زەلامانە تەنيا لە بەر ئەوەى بەسەبک و شىوەى ھاتەران پاتەرانى كتيبەپالەوانىيەكانى ئەون، راست و رەوان باوەر دەكا؟ كاردينىؤ گوتى: بەلى، بەراستى ھەر واىە. ئەم چەشنە شىتتییە ئەوئەندە سەيرە و ئەوئەندە بئ وئەيە كە ئەگەر بيانەوئ بەدرؤش و بۆ سەرگەرم كردنى خەلك ئاوا، خو لە شىتى بدن ناتوانن. پيم وا نىيە كەسئك بدۆزنەو كە ئەو ھەموو بەھرە و تواناى خەيال و ديوانەبازى يانەى ھەبئ؟ كەشيش گوتى: سەيرتر لەوئەش، شتىكى ترە، ئەويش ئەويە كە لە دەرەوەى ئەو ترەھاتەى كە ئەم نەجيب زادە دلؤفانە بەپئى حالەتى مالىخوليايى خۆى دەيلئ ھەر ئەوئەندە باسئكى تر ھەلايسئن، ديسان ئەو پياوہ زۆر بە رىكويئكى قسەى لەسەر دەكا و لەسەر ھەر بابەتئك زەينئكى روون و عاقلانە لە خۆى نیشان دەدا. بەجۆرىك كە ئەگەر خالى ھەستيارى ئەو، كە ھەمان بابەتە پالەوانىيەكانن، دەستى بۆ نەبەن، ھىچ كەس نابئ كە بەپياوئكى فاميدە و خاوەن عەقلى تۆكەمى نەزانئ.»

لەمەر وتووئزى شىرىنى دۆن كيشۆت

دەگەل سانكۆپانزا و رووداوەكانى تر

لەو ماويەدا كە ئەوانە گەرمى وتووئز بوون، دۆن كيشۆت قسەكانى خۆى دەگەل سانكۆ درئزە پئ دەدا و پئى گوت: ھاوئز سانكۆ، وەرە با دەمەقالە و شەرەكانمان لەبەر بەرىنەوہ و پئكەوہ ئاشتى بكەين! ئيستا بئ ئەوہى رق و توورەيىيەك لە من دەدلى خۆتدا راڭرى، پيم بلئ لە كوئ و كەنگئ چاوت بەدؤلسينە كەوت؟ ئەو خەرىكى چ كارئك بوو و تۆ چيت پئ گوت؟ ئەو چيى وەلام داوہ و بەخويندەوەى نامەكەم چ حالئكى پەيدا كرد؟ كئ نامەكەى منى بۆ تو نووسىيەو؟ بەكورتى ھەر چى لەم رووداوە بۆ پرسىار كردن و زانين دەبئ، پيم بلئ، بئ ئەوہى درؤيەك بكەى، يا لەبەر دلؤوشى من شتىكى لئ زياد بكەى، ھەر وەھا بئ ئەوہى شتىك بقرتئنى. سانكۆ گوتى: ئەرباب ئەگەر قەرار بئ راستيت پئ بليم، ھىچ كەس نامەى بۆ من روونووسى نەكردەو، چون من لە راستيدا ئەوم نەبردبوو. دۆن كيشۆت گوتى: راست دەلئى چون دوو رۆژ پاش رؤيشتنى تۆ نامەكەم دەدەفتەرچە باغەلييەكەدا ديتەوہ و زۆر پئ تىك چووم، چون نەمدەزانى ئەو كاتەى تۆ پئ دەزانى كە نامەكەت پئ نىيە چ دەكەى، و ھەردەم پيم وابوو دەگەل زانيت نامەكەت جئ ھيشتووہ، بؤى دەگەرئىيەوہ. سانكۆ گوتى: ئەگەر ئەوكاتى نامەكەت بۆ خويندەوہ لەبەرم نەكردبايە، ئەو كارەم ھەر دەكرد. بەلام من ئەوہى لەبەرم كردبوو واژەبەواژە بؤيەكئك لە خزمەتكارانى كليسا خويندەوہ و ئەويش ھەمووى لەسەر كاغەز نووسىيەوہ، وەھا نامەيەكى لئ كەوتەوہ كە كابرا دەيگوت دەتەواوى موددەى(*) ژيانيدا باوہكو جەوازى بەخاك ئەسپاردنى زۆر ديوہ ھەرگيز نامەيەكى بەو جوانىيە نەخويندووہتەوہ. دۆن كيشۆت پرسى: باشە سانكۆ تۆ ئيستا ئەو نامەيەت ھەر لەبەرە؟ سانكۆ گوتى: خيئر ئەرباب چون ھەر كە دەقەكەم بەخزمەتكارى كليسا گوت چون ديتم كە لەبەر مانەوہى دەقى ئەم نامەيە بەدەردى من ناخوا، وردەورد لەبەر خۆم بردوہ و ئەگەر شتىك دەزەينيدا مابئ ھەمان سەرەتاي نامەكەيە كە «خاتوونى بالاتەغار» بووبووہ «خاتوونى والاتەبار» بوو و لە كۆتايى نامەكەشدا نووسىبووت «بەندەى تەواوى ماوہى ژيانى تۆ، پالەوانى خەمگين روخسار» و لە نيوان ئەم دوو بەشەدا ھەرچەندى بتەوئ بابەت و قسەوباسم تئ ئاخنى بوو.

دۆن کیشۆت گوتی: من له هیچ کام لهو شتانهی گوتت نارمحت نیم. باشه! درێژه بهحیکایهتی خۆت بده! کاتیک بهخزمهتی ئهوه مهلهکهی جوانی و جهماله گهیشتی چیی دهکرد؟ بیگومان خهریکی پیوهکردنی گهردن بهندیکی مرواری بوو یا بۆ ئهه پالهوانهی دیلی خۆی، بهتال و ههوادای زبیرین نیشانهیهکی عاشقانهی گول دۆزی دهکرد. سانکۆ گوتی: من ئهوم له کاتیکدا خهریکی بهباکردنی (*) دوو کیله (*) گهنم له حهساری تهویله بوو، چاوی پێ کهوت. دۆن کیشۆت گوتی: تۆ دهتوانی خاترجهم بێ که دهنگه گهنمهکان له دهستی ئهودا دهبوونه دهنگه مرواری. بهلام ئایا بهسهرنجهوه روانیت که ئهوه گهنمه له گهنمه قاوهیی پهنگه دانه درشتهکان بوون. سانکۆ گوتی: له نهوعی چێودانی (*) پهنگ زهردی خراپ بوون. دۆن کیشۆت گوتی بهو حالهشهوه متمانته دهدهم ههر ئهوه چێودانهش ئهگهر ئهوه بهبای کردبێ، نانیکی گهلاگه لای وهک بهرگی گولێ لێ دروست دهبێ! بهلام با لهو قسانه بگهڕین، گهلۆ، کاتیک نامهکهی منت دا دهستی، ماچی کرد و لهسه سهری دانا یا نا؟ ئایا پزێ و حورمهتیکه که شایانی ئهوه نامهیه بێ له خۆی نیشان دا؟ بهکورتی پێم بلێ چیی کرد؟ سانکۆ گوتی: لهو کاتهدا که نامهکهم دا بهدهستی بهتهواوی خهریکی کاری خۆی بوو و هیندیکی گهنم دهپێژینگه که پیدایا بوو بهبای دهکرد. ههمان کات پێی گوتم: «رۆل، نامهکه لهسه ئهوه تهلیسهی لهوییه دابنێ. باوهر ناکه تا تهواوی ئهوه گهنمانه خاوین نهکهمهوه، بتوانم بیخوینمهوه.» دۆن کیشۆت هاواری کرد که ئاخ: ئهی ژنی خۆراگر؟ بهلام سانکۆ بیگومان مه بهستی ئهوه بووه که نامهکه بهخه یالی راحهت و ده ئارامیدا بخوینتیهوه و له ههموو ناوهروک و بابتهکانی تام و چێژ وهر بگرێ. باشه دهی بگێرهوه! له حالیکدا ئهوه کاری خۆی دهکرد، پیکهوه قسهتان لهچی کرد؟ لهمه پ من چ پرسیاریکی لێ کردی و تو چت جواب داوه؟ زوو تهواوی که و ههرجی گوتی پێم بلێ. سانکۆ گوتی: ئهوه چیی له من نهپرسی، بهلام من بۆم گێراوه که تۆ دهڕیگه خزمته بهودا خهریکی چلهکیشی دهکهی و له کهمهرا تا گهردن خۆت پرووت کردووه تهوه و عهینههوه و محشی له نیو کیو و پهوهزاندای شرت و گم بووی. چون لهسه گاشه بهردان دهخهوی و ده خاک و خۆل دهگهوزی و لهسه سفره نان ناخۆی و ریشته شانه ناکهی و دایم بهتاله و گریانوه لهعنت و نهفرین بۆ بهختی پهشت دهنیتری. دۆن کیشۆت گوتی: نهدهبا بلێی بۆ بهختی پهستی خۆی نهفرین دهنیتری، ئهوه قسهیهت باش نهبوو، چون بهپچهوانه من له تهواوی پۆزانی تهمندا بهختی خۆم پیروز کردووه و لهمه و پاشیش دهیکه، چون منی بهلایقی ئهوینی خاتوونیکه وهک دۆلسینه دوتۆبۆزۆ کردووه. سانکۆ گوتی: بهلێ بهراستی خانمیکه وها زلامه که سی

قولانج (*) وهسهرم کهوتوووه. دۆن کیشۆت گوتی: له کوپرا دهزانی سانکۆ؟ مهگهر تۆ بالات بهبالای ئهوه گرتوووه؟ سانکۆ گوتی: ئهوهدهمی ئههنازهم گرت که لێی نزیک بوومهوه تا باره گهنمیکه دهگهڵ باویمه سهپشتی گویدرێژیک. دهو کارهدا، ئهوهندهی لێ نزیک بووم که بتوانم بزانه سهروملیک له من بهرزتره. دۆن کیشۆت گوتی: مهگهر نه وایه که ئهوه یهک میلیونی لایهنی باشی واتایی و ئهخلاقیی ههیه؟ بهلام سانکۆ لێرهدا لانی کهم شتیک ههیه که ئیشاللا حاشای لێ ناکهی: ئهوه کاتهی که تهواوی لێی نزیک بووبوو یهوه گهلۆ، ههستت بهبۆنیکه خۆش نهکرد، بۆنی گول و پیحانه، یا نازانه چ بۆنی خۆشی تر و لهو بۆنه خۆشهوه ههستت نهکرد له دووکانی عهترفرۆشیکه عومه دای؟ سانکۆ گوتی: شتیکه که دهتوانم عهرزت بکهم ئهوهیه که من له تهنیشته ئهوه ههستم بهبۆنیکه ناخۆش کرد، ئهویش بێ شک لهوهرا بوو که ئهوه بههۆی کار و کوپرهوهری زهنگول زهنگول ئارهقهی دهپرشت. دۆن کیشۆت گوتی: وا نییه، بیگومان میشکی تۆ له بهر زوکام (*) و سهرما بوون عهیب و ئیرادی بووه، یا بۆنه که هی لهشی خۆت بووه، دهنا بهحهمدی خودا من خۆم باش دهزانم که ئهوه گولهگولاهوه دهنیو ئهوه ههموو درک وداله دا، ئهوه سوپسنهیه ئهوه عهملهیه نایابه، چ بۆنیکه ههیه. سانکۆ گوتی: بهدوور نییه ههرا وایی، چونکه من ئهغلهب ئهوه بۆنهی له خاتوون دۆلسینهوه ههلهدهستا له بهدنی خۆشم ههلهدهستی. بهههرا حال چیکهی سهسهورمان نییه، چون ههرا دووکهمان ههرا سهگیکین! دۆن کیشۆت گوتی: ئیستا پێم بلێ پاش ئهوهی گهنمهکانی پاک کردووه و نارديه ئاشی، کاتیک نامهکهی خویندهوه چیی کرد؟ سانکۆ گوتی: بهلێ، لهمهرا نامهکهت، دهبی عهرزت بکهم، تهنانته لیکیشی (*) نهکردهوه، چون دهیگوت که سهواوی خویندن و نووسینی نییه؛ پاشان نامهی دربهدر کرد و بیانووشی ئهوه بوو که نایهوی کهس نامهکهی وهخوینێ تا خه لکی گوند دهسپرتی نهگهن و دهیکوت ئهوهی من بهزبان دهبارهی شهیدایی و ئهوین و چلهکیشیهکانته بهخاتری ئهوه، بۆم گێراوه تهوه، بهسه و نامهی پێ ناوی. له کۆتاییدا فهرمووی ئهوه دهستی ئیوه ماچ دهکا و دهیهوی لهجیی نامه چاوی بهخۆت بکهوی، له بهر ئهوه ههرا خواهیشت دهکا و ههرا فهرامان دهکا که ههرجی زووتر ئهوه پزێ و ههلهمووت و درک وداله بهجی بیلی و دهست لهو خۆ گهوج کردنه، ههرا لگرتی و ئهگهر کاری پیویستت تری نییه، رانهوهستی و بهره و تۆبۆزۆ پێ دابگری، چون له دووریی تۆ گیانی گهیهوته سهرا لێوان. کاتیک گوتم لهقهبی تۆ پالهوانی خه مگین روخساره، له قاقای پیکه نینی دا! پاشان لێم پرسی ئایا کابرای بیسکایی چووته خزمتهی یا خیر، جوابی دامهوه بهلێ، هاتوووه و زۆریش پیاویکی جهفهنگی و خۆش مهشرهف بووه. ههرا ئهوه

پرسیارم له مه‌ر سزادراوه‌کان به‌کاری دژوار لئ، کرد گوتی تا ئیستا هیچ کامیان نه‌هاتوون. دۆن کیشۆت گوتی: تا ئیره هه‌مووشت ته‌واو له‌جیی خویته‌تی و جیگه‌ی په‌زماه‌ندییه. ئیستا بلئ بزنام کاتیک له‌ خزمه‌تی مه‌ر مه‌خس بووی بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وی زه‌حمه‌تی گه‌یاندنی نامه‌ی عاشقه سه‌وداسه‌ره‌که‌ی چ جه‌واهیترکی گران بایی پئ به‌خشیت؟ چون ئه‌وه دابئکی دیرینی نیوان پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان و گراوییه‌کانه: که ئه‌وه مه‌یته‌ر یا که‌نیزانه‌ی هه‌لگری نامه‌ی یا په‌یامیکن، خه‌لات ده‌که‌ن و گه‌وه‌هریکی به‌قیمه‌تیان پئ مه‌رحمه‌ت ده‌که‌ن. سانکۆ گوتی په‌نگه‌ی وایی و من ئه‌وه‌م پئ په‌سمیکی زۆر باشه، به‌لام بئگومان هه‌ر ده‌زمانی قه‌دیمدا باو بووه. ئه‌مپۆ له‌ کوئیک نان و هیندیک په‌نیر تئ ناپه‌رئ، هه‌روه‌ک خاتوو دۆلسینه که له‌ کاتی مالاواییدا له‌سه‌ر دیواری ته‌ویله‌وه له‌ته‌ نانیکی و پروکه په‌نیریکی دا به‌ده‌ستم، نیشان به‌و نیشانه‌ی که په‌نیره‌که‌ی مه‌ر بوو. دۆن کیشۆت گوتی: ئه‌وه له‌ پاده‌به‌ده‌ر سه‌خی ته‌بیات و ئازاده‌یه و ئه‌گه‌ر هیچ جه‌واهییری نه‌دایئ، به‌تۆ له‌به‌ر ئه‌وه بووه له‌و ساته‌دا هیچ جه‌واهیترکی له‌به‌ر ده‌ستیدا نه‌بووه. به‌لام ئه‌عامی تۆ هه‌ر ده‌گا، قه‌رز کۆن ده‌بئ به‌لام ناسووتئ. من چاوم پئی ده‌که‌وتئ و هه‌موو کار جیبه‌جئ ده‌بن. به‌لام سانکۆ هیچ ده‌زانی من له‌به‌رچی سه‌رم سوورماوه؟ پیم وایه تۆ ئه‌وه سه‌فه‌ره‌ت له‌ ریگای هه‌واوه ئه‌نجام داوه، چون رویشتنی تۆ به‌نیو ئه‌م به‌رده‌لان و شاخ و کێوانه‌دا، تا «تۆبۆزۆ» و گه‌رانه‌وه‌ت له‌وترا بۆ ئیره، هه‌مووی سی رۆژئ کیشاوه، له‌ حالیکدا لیره و تا ئه‌وتئ، هیچ هه‌رنه‌بئ سی فه‌رسه‌خ ده‌بئ. من له‌وه‌را وای بۆ ده‌جم که ئه‌وه حه‌کیمه سیحربازیه‌ی که ئاگاداری کاروباری من و دۆستی منه – چون به‌هه‌ر قیমে‌تیک بئ ده‌بئ که‌سیکی ئاوام هه‌بئ ده‌نا وه‌ک پالئه‌وانیکی دروست و حیسابی، چاوم لئ ناکه‌ن – به‌لئ، ده‌مه‌ویست ئه‌وه بلیم که حه‌کیمی سیحربکار بئ ئه‌وه‌ی تۆ خۆت پئ بزانی ده‌ برینی ئه‌م ریگه‌ دورده‌دا یارمه‌تی داوی. ده‌راستیدا، هه‌ن له‌و سیحربکارانه که پالئه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان ده‌ شیرن خه‌ودا هه‌لده‌گرن و پالئه‌وان بئ ئه‌وه‌ی خۆی بزانی سبه‌ی ئه‌وه شه‌وه هه‌زار فه‌رسه‌خ دورتر له‌و شوپنه‌ی لئی خه‌وتبوو، خه‌به‌ری ده‌بیته‌وه. ئه‌گه‌ر وا نه‌بووایه، هه‌رگیز پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان نه‌یاندته‌وانی له‌ کاتی مه‌ترسیدا بگه‌نه‌ فریای یه‌کتری. زۆر بووه که بۆ نمونه یه‌کیک له‌وان له‌ چیاکانی ئه‌رمه‌نستاندا تووشی بووه به‌تووشی دیوکی خوین هه‌لقورین*) یا درنده‌یه‌کی بئ په‌زاوه*) و له‌و کاته‌دا که گه‌رمی به‌رنگاری بووه و گیانی ده‌مه‌ترسی که‌وتوو له‌ نا‌کاو بئ ئه‌وه‌ی به‌میشکیدا تئ په‌ریبئ، ده‌بینئ یه‌کیک له‌ دۆسته‌کانی که چهند سه‌عات پێشتر له‌ ئینگلستان بووه، به‌سواری په‌له‌هه‌وریک یا گه‌ردوونه‌یه‌کی ئاگرین له‌ریوه

دئ و به‌هاواری ده‌گا و له‌ مردن پرزگاری ده‌کا و کاتیک شه‌و دادئ خۆی له‌سه‌ر سفه‌ری مائی خۆی ده‌بینیته‌وه و ده‌ست ده‌کا به‌خواردن، له‌ کاتیکدا مه‌ودای نیوان ئه‌م دوو شوپنه‌ دروست دوو یا سی هه‌زار فه‌رسه‌خه. ئه‌وه هه‌مووی له‌ به‌ره‌که‌تی زانیاری و ئاگی ئه‌وه حه‌کیم و زانا سیحربکارانه‌یه که چاوه‌دیری له‌و پالئه‌وانانه ده‌که‌ن. که‌واوو هاویرئ سانکۆ، من هیچ ئیرادیک له‌وه‌دا نابینم که تۆ به‌راستی لیره‌وه ده‌وماوه که‌مه‌دا چووبیته‌ تۆبۆزۆ و گه‌رابیته‌وه، چون هه‌ر وه‌ک گوتم په‌نگه‌ یه‌کیک له‌ دۆستانی حه‌کیمی من تۆی به‌حه‌ودا بره‌بئ.

سانکۆ گوتی ئه‌وه په‌نگه‌ هه‌ر وایی، چون رووسینانت به‌له‌ز و هه‌شتاوئیکی وا ده‌رویشته‌ ده‌تگوت که‌ری قه‌ره‌جییانه و نوشاردیان ده‌قوونی کردوه! دۆن کیشۆت پرسئ: چیت گوت؟ نوشارد؟ به‌لئ به‌راستی ئه‌وه قه‌ره‌جییانه له‌ جسناتی شه‌یتان، جوهره‌ مروئیکی که تا به‌توئ ریگا ده‌رۆن و دیترانیش بئ ئه‌وه‌ی ماندوو بن به‌دوای خۆیاندای ده‌کێشن، به‌لام با جارئ واز له‌و قسانه‌ بینن! بلئ بزنام له‌مه‌ر ئه‌وه فه‌رمانه‌ی دۆلسینه‌ی نازهنیم فه‌رموویه‌تی ده‌بئ هه‌رچی زووتره بگه‌مه خزمه‌تی ده‌بئ چ بکه‌ین؟ من خۆم پیم وایه ده‌بئ ئیتاعه‌ی ئه‌مری ئه‌وه بکه‌م، به‌لام ئه‌ودهم ناتوانم قه‌ولیک به‌شازاده خانمی هاوسه‌فه‌رمان داوه به‌رمه‌ سه‌ر، له‌ حالیکدا یاساکانی پالئه‌وانی مرزهم*) ده‌کا که برنده‌سه‌ری به‌لئینی و په‌یمان بخه‌مه پێش ئاره‌زووی نه‌فسانی خۆم. له‌ لایه‌که‌وه مه‌یل و تاسه‌ی دیداری یار بۆ ئه‌وه لام پاده‌کێشی، به‌لایه‌کی تروه‌ه پابه‌ند بوون به‌به‌لئینی و شانازییه‌کی که په‌نگه‌ له‌و رووداوه به‌نسیبم بئ بانگه‌پێشتی ئه‌م لایه‌م ده‌که‌ن و وه‌خۆم*) ده‌خه‌ن. به‌لام ئه‌وه‌ی پیم وایه ده‌یکه‌م ئه‌وه بئ: به‌په‌له‌ وه‌رئ ده‌که‌وم و ده‌جمه‌ ئه‌وه شوپنه‌ی دیوه‌که‌ی لێیه، هه‌ر که گه‌یشتمه‌ جئ سه‌ری دیوه‌ ده‌برم و شازاده خانم له‌سه‌ر جئ ورئیی خۆی داده‌نیمه‌وه؛ پاش ته‌واو بوونی ئه‌م کاره‌ گرینگه‌ ده‌گه‌ریمه‌وه و به‌هه‌شتاو ده‌جم بۆ چاوه‌پیکه‌وتنی ئه‌وه ئه‌ستیره‌ به‌دروشه‌ی که هۆش و حه‌واسی من رووناک ده‌کا. ئه‌وجار بۆ وه‌ دره‌نگ که‌وتنی خۆم، ده‌لیلی وای بۆ دینمه‌وه که ئه‌وه نه‌ ته‌نیا توورپه‌ نابئ، به‌لکو چون ده‌بینئ ئه‌وه دره‌نگ چوونه‌م سه‌ره‌نجام بووته‌ هۆی شانازیی ئه‌وه، ئافه‌رینم پئ ده‌لئ و خووشحال ده‌بئ. چون من هه‌رچی که ده‌دوره‌ی ژبانی خۆمدا به‌زۆری ئه‌سه‌له‌حه‌ وه‌ده‌ستم هیناوه و له‌ داها‌تووشدا وه‌ده‌ستی دینم، له‌ لوتف و سایه‌ی نیوچاوانی ئه‌وه‌ی ده‌زانم و له‌وه‌رایه که من ملکی ئه‌وم. سانکۆ گوتی: یا حه‌ززه‌تی مریم! خواهه‌لناگرئ جه‌نابت عه‌جه‌ب بئ میشکی! یانی جه‌نابی ئه‌رباب، فه‌رموو بزنام جه‌نابت خه‌یالت هه‌یه ئه‌وه هه‌موو ریگایه‌ ته‌نیا بۆ سه‌یران و

هواخوری بپیوی؟ ئایا ههلی زهماوند دهگه‌ل شازاده خانم که جیازه‌که‌ی ولاتی‌که به‌پانتابی بیست هزار فهرسه‌خ له دست دده‌ی؟ ولاتی‌کی ده‌له‌م‌مند که وهک ده‌لین پره له نیعمه‌ت و سه‌روه‌ت و سامان و له دوو ولاتی پورتوگال و کاستیل گه‌وره‌تره؟ ئه‌ی ئه‌ریاب، بوخاتری خودا چیدی قسان مه‌که و له خه‌جاله‌تی ئه‌و قسانه‌ی کردووشته، سوور هه‌لگه‌ری و شهرم بکه و نه‌سیحه‌تی من ده‌گوئ بگره و له یه‌که‌م کویره دیدا که ده‌یگه‌ینی و که‌شیشیکمان چاو پی‌که‌وت ئه‌و شازاده خانمه له خوت ماره بکه. ئه‌گه‌ر که‌شیشیش دست نه‌که‌وئ ئه‌وه‌تا که‌شیشی خۆمان ده‌توانی ئه‌و کاره به‌باشترین شیوه ئه‌نجام بدا. ئه‌وجار ئه‌وه‌ش بزانه که من گه‌یشتوومه ته‌مه‌نیک که بتوانم خه‌لکی نسحه‌ت بکه‌م. ئه‌و نه‌سیحه‌ته‌شم بۆ تۆ ئه‌ونده پي به‌پیتسه وهک ده‌سته‌وانه‌یه^(*) بۆ دست. چون به‌ر له‌هه‌موو حالیکدا چۆله‌که‌ی ناوه‌ده‌ست له بولبولی هه‌لفریو باشتره. و هه‌رکه‌س له باش چاوپووشی ده‌کا و خراپ هه‌لده‌بژیری نابی له‌و خراپه‌ی که پیی ده‌گا دل‌ی بیشی. دۆن کیشۆت گوتی: سانکۆ تۆش ئاگات له قسه‌کانی خۆت بیی. چون ئه‌گه‌ر مه‌به‌ست له نه‌سیحه‌تی تۆ ئه‌وه‌یه که من زهماوند بکه‌م تا پاش کوشتنی دیوه‌که بیمه پاشا و بتوانم ئاسانتر ده‌ستی که‌رم به‌رووی تۆدا بکه‌مه‌وه و ئه‌و به‌لین و قه‌ولانه‌ی پیم داوی جیبه‌جییان بکه‌م بزانه که من به‌بی زهماوندیش ده‌توانم ویسته‌کانی تۆ دابین بکه‌م. من پیش ئه‌وه‌ی بجمه شه‌ری دیوی مه‌لعوون، په‌یمان ده‌به‌ستم ئه‌گه‌ر به‌سه‌ر دوژمندا زال بووم، چ به‌موئ ده‌گه‌ل شازاده خانم زهماوند بکه‌م و چ نه‌مه‌وئ، ده‌بی به‌شیک له‌م ولاته‌ی رزگاری ده‌که‌م، بدن به‌من تا بتوانم به‌مه‌یلی خۆم به‌هه‌ر که‌سیکی که ده‌مه‌وئ بیبه‌خشم و کاتیک به‌شی منیان دیاری کرد، ئه‌گه‌ر نه‌یدم به‌تۆ ده‌یدم به‌کی؟ سانکۆ گوتی: ئه‌وجار مه‌سه‌له‌که‌ روون بووه‌وه، ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌ت عه‌رز ده‌که‌م، جه‌نابت باش ئاگادار به، ئه‌و به‌شه‌ی هه‌لی ده‌بژیری له قه‌راغ ده‌ریایی، تا ئه‌گه‌ر مه‌یلم نه‌یکتیشا له‌وئ نیشته‌جی بم، بتوانم ره‌عیه‌ته زه‌نگیه‌کانم سواری که‌شتی که‌م و بیانفرۆشم. که‌وابوو جارئ ده‌روه‌ستی خاتوون دۆلسینه مه‌به، به‌لکو هه‌رچی زووتر برۆ ئه‌و دیوه بکوژه تا ئه‌و کاره که به‌ئیمانم سویند ده‌خۆم ته‌ژی له شانازی و سه‌ره‌بهرزی و قازانجی زۆره، به‌باشی راپه‌رینین. دۆن کیشۆت گوتی سانکۆ من وا تئ ده‌گه‌م تۆ باشی لی حالی بووی و من گوئ ده‌ده‌مه نه‌سیحه‌تی تۆ و هاوړی بوون ده‌گه‌ل شازاده خانم، ده‌خمه به‌رچوونه خزمه‌تی خاتوون دۆلسینه؛ به‌لام ئه‌وه پیت ده‌لیم که باسی ئه‌م قه‌ول و قه‌رارانه نابی له لای هیچ که‌س بدرکینی. چون له جی‌گایه‌ک که خاتوون دۆلسینه تا ئه‌و راده‌یه سه‌نگین و گران و خۆراگره که نایه‌وئ هیچ که‌س له نه‌پینیه‌کانی

ئاگادار بی، زۆر خراپ ده‌بی ئه‌گه‌ر رازونه‌ینی ئه‌و له زبان منه‌وه یا که‌سیکی تروه بلاو بیته‌وه. سانکۆگوتی: ئه‌دی ئه‌گه‌ر وایه، جه‌نابت بوچی هه‌رکه‌س که ده مه‌یدانی شه‌ردا ده‌به‌زینی ده‌ینیریه خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه؟ مه‌گه‌ر ئه‌وه به‌و مانایه نییه که تۆ ئه‌وت خۆش ده‌وئ و عاشقی ئه‌وی؟ له حالیکدا که جه‌نابت ئه‌وکه‌سانه به‌زۆر ده‌نیری که له خزمه‌ت خاتوون دۆلسینه‌دا بکه‌ونه سه‌ر چۆک و کرنۆش بکه‌ن و بپارینه‌وه و عه‌رزی بکه‌ن که له لایه‌ن تۆوه چوونه‌ته خزمه‌تی، چۆن رازی ئه‌وینی ئیوه ده‌ژیر په‌رده‌دا ده‌مینینه‌وه؟ دۆن کیشۆت هاواری کرد: وای سانکۆ تۆ چه‌نده ساویلکه و تینه‌گه‌یشتووی! مه‌گه‌ر نابینی ته‌واوی ئه‌م کارانه ئاکامه‌که‌ی به‌سه‌ره‌بهرزی و شانازی ئه‌و کۆتایی پی دئ؟ که‌وابوو بزانه ده‌ریو ره‌سمی پاله‌وانی ئیمه‌دا، بۆ خاتوونیکي جوان شانازییه‌کی گه‌وره‌یه که چه‌ندین پاله‌وانی سه‌رگه‌ردان ده خزمه‌تیدا بن، بی ئه‌وه‌ی فکر و زیکری ئه‌و پاله‌وانانه له سنووری خزمه‌ت به‌و خاتوونه تئ په‌رئ و ئه‌م عه‌رزی خزمه‌ته ته‌نیا به‌خاتری و جوودی نازنه‌ینی خودی خاتوون بی و پاله‌وانه‌کانیش ده‌به‌رانبه‌ر خزمه‌تی خۆیاندا ویستیکیان نه‌بی، ئه‌وه نه‌بی که ئه‌و خاتوونه ئه‌وان به‌پله‌وپایه‌ی پاله‌وانی بگه‌یه‌نی. سانکۆ گوتی: که‌وابوو ئه‌وه‌ی له مه‌وعیزه‌کاندا بیستوومه که ئیمه ده‌بی خواوه‌ندگاری خۆمان عیسا مه‌سیحمان ته‌نیا له‌به‌ر خاتری خۆی خۆش بوئ، نه به‌هیوای به‌هه‌شت یا له ترسی دۆزه‌خ، دروست ئه‌م جووره ئه‌وینه‌یه، هه‌ر چه‌ند من بۆ خۆم ئه‌و حه‌زرتهم به‌هه‌ر هۆیه‌که‌وه بی، خۆش ده‌وئ و ئاماده‌ی خزمه‌تیم. دۆن کیشۆت ده‌نگی لی به‌رز بووه‌وه: ئه‌ی له‌عنه‌تی خودات لی بی گوله‌ی دیهاتی! راستی که جاروبار قسه‌ی وا نه‌سته‌ق^(*) ده‌که‌ی هه‌رسه‌رم سوور ده‌مینئ! ده‌لئی له زانکۆی سالامانک ده‌رست خویندووه. سانکۆ گوتی: ئه‌ی به‌دبه‌خت خۆم، خۆ من سه‌وا‌دی نووسین و خویندیشم نییه!

له‌و کاته‌دا وه‌ستا نیکۆلا گاسی کردن که هیندیک راوله‌ستن، چون هاوسه‌فه‌ران ده‌یانه‌ویست له‌سه‌ر کانیه‌ک که له‌سه‌ر لیواری جاده بوو، ئاو بخۆنه‌وه. دۆن کیشۆت راوله‌ستا و سانکۆش که له‌وه‌موو درۆ و ده‌له‌سه‌ی که کردبووی ماندو بووبوو، زۆریش ده‌ترسا که ئه‌ریاب لی حالی بی که درۆیان ده‌کا، له‌وه‌گاس کردنه‌ی وه‌ستا نیکۆلا زۆر خۆشحال بوو، چون هه‌ر چه‌ند ده‌یزانی دۆلسینه ژنه دیهاتییه‌کی تۆبۆزۆیه که ده‌عومری خۆیدا چاوی پی نه‌که‌وتبوو. له‌وه‌ده‌رفه‌ته‌دا کاردینیۆ ئه‌و جلوه‌به‌رگه‌ی که یه‌که‌م جار یاران ده‌به‌ر دووروته‌یان دا دیتبوو، ده‌به‌ر خۆی کرد و هه‌ر چه‌ند ئه‌و جلوه‌به‌رگه‌ بایه‌خیکی ئه‌وتۆی نه‌بوو به‌لام به‌ده‌قعات له‌وه‌جله شه‌رودرانه‌ی که دای ده‌که‌ند باش تر بوو. هه‌موو

لهسهر کانی دابهزین و لهو بره نازووقهیهی کهشیش له کاروانسهرای وهرگرتبوو برسیهتیی زۆری خۆیان کهمیک دامرکاندهوه.

له کاتیکدا ههموو خهریکی خواردنی ئهو ئیوارهخوانه(*) بوون پیاویکی لاو بهو پیگایه دا تیی دهپهپیی. لاوهکه پراوهستا و دهوکهسانه پاما که له دهوری کانییهکه بوون، پاشان له نهکاو بهههلاتن خۆی گهیانده دۆن کیشۆت و لاقهکانی دهنامیز گرت وهۆل هۆل دهستی کرد بهگریان و گوتی: ئاخ ئهی ئهریابی دلۆفان مهگه تۆ من ناناسییهوه؟ جوان تیم فکره. من ههمان «ئاندره»ی بیچارهم که منت لهو داربهپرووی پیوهی بهسترابوومهوه نازاد کرد. بهبیستنی ئهو قسهیه دۆن کیشۆت ئهوی ناسی و دهستی گرت، و له ههمان حالدا زۆر بهویقارهوه پرووی دهجماعت کرد و گوتی: «بۆ ئهوهی بهپیزان بهئاشکرا بیین که بوونی پالئهوانانی سههرگردان له دنیا دا بۆ مهبهستی رادانی زۆلم و ستهم لهسهر مهزلوومان تا چ رادهیهک گرینگه، بزائن و ئاگادار بن که من چهند رۆژ پش ئیستا بهقراغ میشهیهکدا تیی دهپهپیم که گویم له دنگی هاواریک بوو. که وا وی دهچوو له زۆلم لیکراویکی بی ئهناووه بوو. من بهحوکمی ئهکی سههر شانم بهههلاتن، بهپیر ئهو هاوارهوه چووم و ئهو لاوهی که ئیستا بهرانبهرتان پراوهستاوه، دیم له داربهپروویهک شهتهک دراوه. من ویستا له دیتنی ئهه لاوه خووشحالم چونکا ئهو شاهیدیکی زیندوووه که ناهیللی تاوانی درۆ کردن له من بدهن. بهلی، دهگوت که ئهه لاوه لهسهر تا نیو قهد بهرووتی بهداریکی بهرووهوه بهسترابووهوه و پیاویکی وهحشی که پاشان تیی گهیشتم ئهریابییهتی بهقایشی تهنگی(۲۱۲) ماین شهقارشهقاری دهکرد و لئی دهدا، که چاوم بهو دیمههه کهوت له کابرای دیهاتیم پرسی بۆ ئاوا بی بهزهییانه دهو کوره بهربووه(*). کابرای نامهر ددهجوابدا گوتی، چون نوکهریهتی و بۆیهش ئاوا بهتوندی لئی دهدا، چون کوئیاییهکی کردوووه، کوئیایی کردنهکشی زۆرتتر وه فیئل کردن دهچۆ تا تهملهلی و تهوهزلهی. ئهو لاوه ده جواب دا گوتی: «خیر قوربان ئهو تهنیا لهبهر ئهوه تازیانهه لئ دهدا چونکه داوای حهقهدهستی خۆم کردوووه.» ئهریابهکهی دهیهویست زۆر شیر وریوی بینیتتهوه که من زۆر بی مهیل نهبووم گوئی لئ بگرم، بهلام نهدهویست قبوولی کهم. سههرنجام کابرام وادار کرد که ئهو کوره چارهپهشه له دارهکه بکاتهوه و سویندم دا که ئهه لاوه دهگه ل خۆی بباتهوه مال و حهقهدهستهکهی و بههرهکشی تا دیناری ئاخ بداتهوه. جا، ئاندره، کورم گهلق، هرچی گوتم وایه یا نییه؟ ئیستا بی ئهوهی دهست و پیت لئ ون بی و له هیچ واریکدا ههله بکهی بهو ئاغایانه بللی که مهسهلهکه

۲۱۲- قایشی تهنگهی ماین نهبوو، بهلکو کهمهربهندی قایش بوو. (مۆریس باردۆن).

چۆن بوو تا بزائن که بوونی پالئهوانانی سههرگردان لهسهر پیگا و بانهکان، ههروهک من گوتم، بهقازانجه یا نا. لاو گوتی تهواوی ئهوانهی که جهنابت فهرمووی، بی کهم و زیاد راستن، تهنیا ئهوهنده نهبی که کوئیایی پروداوهکه بهچۆریکی تر کهوتهوه. دۆن کیشۆت هاواری لی بهرز بووهوه که: چۆن وا دهبی، مهگه کابرا قهززهکهی نهادهیهوه؟ لاو گوتی نه تهنیا نهیدامهوه، بهلکو دهگه ل بهپیزت له میشهکه وهدرکهوتی و ئیمه تهنیا ماینهوه دووباره گرتمی و له ههمان داری بهستمهوه و دووباره هه بهو قایشی تهنگهکه تیم بهربووهوه و ئهوهندی لئ دام که ههموو بهدهنم وهک شههیدانی «سین بارتیلمی» شهقارشهقار بوویو. و دهگه ل هه زهبریکی که دای دهوشاند قسهی قۆر و ناحهزی بهجهنابت دهگوت، قسهی پیکهین که ئهگه ئیشی کهلهکهکانم ئهمانی لئ نهپریبام، منیش له قوولایی دلوه بهقسهکانی پی دهکهنیم. بهکورتی منی وهها له کهلک و کهرهه خست که ناچار بووم چهند رۆژ له نهخۆشخانه بۆی بکهوم تا چاک بیمهوه، تاوانی تهواوی ئهه بهدبهختیانه له ئهستۆی حهزهرتی جهنابتانه، چون ئهگه جهنابت بهپیتی خۆتا رۆیشتبای و نههاتبایه شوینیک که کهس بهداویدا نهاردبووی و دهکاری خهلیکدا دهخالهت نهکردبایه، ئهریابهکهه بهو ده دوازه زهبره تازیانهی ههوهلی، وازی لئ دینام و دهستی لئ ههلهدهگرتم و حهقهکشمی بهتهواوی پی دهدام. بهلام حهزهرتی بهپیزتان هاتن و له خۆرا ئهوه ههموو جنیوهتان پی داو و ئابرووت پیوه نههیشت، وای لئ هات که کابرا شیت بوو. چون نهشیتوانی تۆلته لئ بکاتهوه، ناچار توورهبی خۆی بهسهرمندا خالی کرد و منی وهها شل و کوت کرد که تازه پهنگه نهتوانم بیمهوه ئهوه پیاوه که ههوهلی بووم. دۆن کیشۆت گوتی: ئیرادی کار لهوهدا بوو که من زوو لهوی دهرکهوتم و ئهوهنده رانهوهستم تا قهززهکته و سوول بکهی. من دهبووایه بهپیتی ئهزموونی دووردریزی ژیان، بمزانیبایه که پیاوی ناپیاو ههگرگیز لهسهر پهیمان راناوهستی، مهگه ئهوهی پهیمان و بهلین بهقازانجی خۆی بیینی. بهلام، ئاندره، بیگومان چاکت لهبیره که من سویندم خوارد ئهگه ئهوه قهززی تۆ نهادهوه بگهپیمهوه و دزاری ههژدیهاشدا بی، دهری بینمهوه. ئاندره گوتی، راسته، بهلام ئهه سویندهی تۆ دهردی منی دهرمان نهکرد. دۆن کیشۆت گوتی: «پراوهسته، دهبینی که دهرمانی دهکا یا نا!» و دهگه ل ئهوه قسهی سانکو پانزای قاو کرد و ئهمری پی کرد دهستهجی رۆسینانت زین بکا. رۆسینانت دهو ماوهیهدا که موسافیران خهریکی نان خواردن بوون دهلهوهرا. پاشان دووروته ویستی بزانی دۆن کیشۆت چ دهکا، ئهویش جوابی داوه که دهچیتته سوؤراغی ئهوه پیاوه پهست و بی کهلکه و بهسزای ئهوه کاره

ناحەزانی دهگهیهنی و حەقی ئاندره‌ی تا دیناری ئاخەر له گهرووی ده‌ده‌کیشیی. به‌لام دورووته ئاگای کرده‌وه که به‌پیی به‌لین و په‌یمان تا کاری ئه‌و جیبه‌جی نه‌کا ناتوانی خۆی ده‌هیچ رووداوێکی تر هه‌لقوتینی و چون ئه‌و خۆی له هه‌موو کهس باشتر ئاگاداری ئه‌م بابەته‌یه، ناچار ده‌بی ئه‌م توورپیی وقینه به جیبه‌ی خۆی تا گه‌رانه‌وه له ولاتی ئه‌و قووت داته‌وه و دیزه به‌ده‌رخۆنه‌ی(*) کا. دۆن کیشۆت گوتی: بۆت له‌ملم(*) ده‌دم. که‌وابوو ئه‌ی خاتوون، هه‌ر وه‌ک ده‌فه‌رمووی، ئاندره‌ ده‌بی تا ده‌گه‌ریمه‌وه سه‌بر بکا. به‌لام سویند ده‌خۆم و به‌لینی شه‌رف ده‌دم که تا تۆله‌ی ئه‌م لاوه وه‌رنه‌گره‌مه‌وه و قه‌رزی بۆ نه‌ستینمه‌وه هه‌دا نه‌دم. ئاندره‌ گوتی: من کارم به‌م به‌لین و سویندانه نییه و حالێ حازر ده‌مه‌وئ شتیک په‌یدا که‌م بمباته «سیویل» و ئه‌وه‌م پێ له هه‌موو تۆله‌ی دنیا پێ گرینگتره. ئه‌گه‌ر شتیکتان پێ هه‌یه، بمره‌نی بیخۆم یا ده‌ باغه‌لمی بنیم. خودا بتانپاریزی و هه‌موو پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی دنیا پش ده‌کاری خۆیاندا سه‌رکه‌وتوو کا. وه‌ک ده‌کاری مندا سه‌رکه‌وتوو بوون!»

سانکۆ له خۆرجینی خۆی کوته‌ناتیکی و بره‌ په‌نیریکی ده‌ره‌ینا و دای به‌لاوه‌که و گوتی: «بگره‌ کاکه ئاندره، له‌و قه‌راره به‌شیک له نامرادیی تۆ به‌منیش ده‌گا. ئاندره پرسی: تۆچ به‌شیکت پیده‌گا؟ سانکۆ گوتی، مه‌به‌ستم هه‌ر ئه‌م نان و په‌نیره‌یه که ده‌یدم به‌تۆ و خودا ده‌زانێ که من خۆم که‌نگی هه‌ر به‌وشته موحتاج ده‌بم. چون تۆ ده‌بی بزانی که ئیمه مه‌یته‌رانی پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، هه‌میشه ده‌ژیر گوشاری برسیه‌تی و بیچاره‌یی و زۆر شتی تر داین که به‌زبان ناگوترین» ئاندره نان و په‌نیری وه‌رگرت و کاتیک دیتی که‌س هیچی تری ناداتی پشستی ده‌ جه‌ماعه‌ت کرد و دوولاقی بوو دووی دیشی قه‌رز کرد و تیی ته‌قاند، به‌و حاله‌شه‌وه ئاویری داوه و به‌دۆن کیشۆتی گوت: «ئهی جه‌نابی پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردان! بۆخاتری خودا ئه‌گه‌ر جاریکی تر تووشی من بووی، ئه‌گه‌ر دیتت ئه‌نجن ئه‌نجینشم ده‌کن، هه‌وه‌سی یاریده‌دانی منت نه‌که‌وینته سه‌ر و لیم گه‌رێ چم لێ ده‌کن با بکن، چون هه‌ر به‌لایه‌کی به‌سه‌رم بین، له‌وه خراپتر نابێ که پاش یارمه‌تی جه‌نابت به‌سه‌رم دین. خوداوه‌ند هه‌موو پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی دنیا به‌له‌عه‌ت کا و توخم و تۆرمه‌تان نه‌هیلی!» دۆن کیشۆت راسته‌وه بوو که حەقی ئه‌و بی شه‌رمه ده‌ ده‌ستی بنی، به‌لام ئاندره وه‌های تێ قووچاند که که‌س نه‌یویست وه‌دوای که‌وئ. پالنه‌وانی ئیمه به‌و داستانه‌ی ئاندره شه‌رمه‌نده و نارحه‌ت له‌وئ به‌جی ما و ئه‌وانی تریش زۆریان گوشار بۆ خۆ هینا که‌پش به‌قولته‌قولته‌ی پیکه‌نین بگرن تا مه‌بادا پالنه‌وان بره‌نجی و دلێ بیشی.

له‌مه‌ر به‌سه‌رهاتی هاوڕیانی دۆن کیشۆت له کاروانسه‌رادا

پاش ئه‌و ئیواره‌خوانه شاهانه‌یه، سواره‌کان دووباره ئه‌سپ و ئیستریان زین کرده‌وه و بی ئه‌وه‌ی رووداوێکی بۆ باسکردن بشی، بیته‌ پیش، کاروان سه‌به‌ی ئه‌و رۆژه گه‌یشته ئه‌و کاروانسه‌رایه‌ی که سانکۆ لێی ده‌ترسا. سانکۆ زۆری پێ خۆش بوو، پێی ده‌وئ نه‌نی به‌لام نه‌یتوانی له‌و پیشهاته ناخۆشه‌ خۆی بپاریزی.

کاروانسه‌رادار و خیزانی و که‌که‌ی و ماری تۆرن تا دبیتان که ئه‌وه دۆن کیشۆته ده‌گه‌ل سانکۆ له‌ولایه‌را دین، چوونه پیشوازی و زۆر به‌خۆشحالییه‌وه وه‌ریانگرتن. پالنه‌وانی ئیمه به‌ویقار و ریزی زۆره‌وه ده‌گه‌لیان رووبه‌روو بوو و پێی گوتن که جیوبان و ته‌ختی خه‌ویکی باشتر له جاری پیشووی بۆ ئاماده بکن. ژنی کاروانسه‌رادار گوتی ئه‌گه‌ر پوولی زۆرتر بدا ته‌خته خه‌ویکی شاهانه‌ی ده‌بی و چون دۆن کیشۆت قه‌ولی دا، ته‌ختی خه‌ویکی باشتریان له هه‌مان عه‌نبار که ده‌پیشدا به‌جیگه‌ی وه‌تاغ پێیان داوو بۆیان دانا و پالنه‌وان که له‌شی له فکری ماندووتر بوو، رویشت و لێی نووست.

هه‌ر که دۆن کیشۆت ده‌رگای وه‌تاغی قه‌پات کرد، ژنی کاروانسه‌رادار له ده‌لاک نزیک بووه‌وه و پری به‌دم و چاوی داگرت و به‌هه‌ر دووک ده‌ستان ردینی گرت و گوتی: تا که‌نگی ده‌ته‌وئ له‌کلکه گای من ریش دروست بکه‌ی؟ یاللا زوو بمره‌وه! له‌و ده‌مه‌وه ئه‌م کلکه‌گایه لێره رویشتووه، ئه‌م شانە پیسه‌ی می‌رده‌که‌م لێره و له‌وئ که‌وتوو که به‌راستی پیاو شه‌رم ده‌یگرئ. مه‌به‌ستم ئه‌وه‌یه که ئیمه شانە که‌مان به‌م کلکه‌گایه‌وه هه‌لده‌واسی. به‌لام هه‌رچه‌نده‌ی ژنی کاروانسه‌رادار ده‌یکیشا ده‌لاک نه‌یده‌هیشت که ردینی هه‌لکه‌ندری. سه‌ره‌نجام که‌شیش پێی گوت که باشتره کلکه‌گا بداته‌وه، به‌خاوه‌نه‌که‌ی چون ئیدی پێویست ناکا، ئه‌و ده‌وره جوانه بگی‌ری و له‌مه‌ودوا ده‌توانی بیته‌وه سه‌ر شکل و قیافه‌ی ئاسایی خۆی؛ وه له‌سه‌ری رویشت و گوتی: «به‌دۆن کیشۆت بلێ پاش ئه‌وه‌ی حوکمه‌دراوه‌کان به‌کاری دژوار رووتیان کردووی، هه‌لاتووی و گه‌یشتوویه ئه‌م کاروانسه‌رایه. و ئه‌گه‌ر له مه‌یته‌ری شازاده خانمی پرسی، پێی ده‌لین که شازاده خانم ئه‌وی ده‌پیش خۆیدا نارووه‌ته‌وه تا مزگینیی هاتنه‌وه‌ی شازنی خۆیان ده‌گه‌ل رزگار که‌ره‌که‌ی به‌ته‌واوی خه‌لکی ولات رابگه‌یه‌نی.» به‌بیستنی ئه‌م قسه‌یه، ده‌لاک به‌ره‌زامه‌ندی

کلکه‌گای داوه به‌ژنی کاروانسه‌رادار و باقیی ئەو شتانه‌ش که بۆ پزگار کردنی دۆن کیشۆت به‌ئهمانه‌ت وهریان گرتبوو دایاننه‌وه به‌خاوه‌نی.

ته‌واوی دانیشتوانی کاروانسه‌را له جوانیی دوورووته و تهنانه‌ت له قیافه‌ی وێچووی کاردینیۆی شوان سه‌ریان سوپامابوو. که‌شیش فه‌رمانی دا که به‌هه‌ر شتیکی له کاروانسه‌را ده‌ست ده‌که‌وئ شامیکیان بۆ ساز بکه‌ن و کاروانسه‌رادار به‌هیوای ئەوه‌ی ئەوانه‌ پوولیکی باشیان ده‌ده‌نئ ده‌سته‌به‌جی خواردنیکی زۆر خووشی بۆ ئاماده‌ کردن. له‌ کاته‌دا دۆن کیشۆت هه‌شتا له‌ خه‌ودا بوو و یاران له‌سه‌ر ئەو پروایه‌ بوون که وه‌خه‌به‌ری نه‌هه‌ین چون ده‌یانزانی له‌ کاته‌دا نووستن بۆ ئەو له‌ خواردن باشتره. کاتیک خه‌ریکی خواردنی میوه‌ی پاش شام بوون، له‌ لای کاروانسه‌رادار و ژنه‌که‌ی و که‌که‌ی و ماری تۆرن له‌ دیوانه‌یی و شیتبازییه‌کانی دۆن کیشۆتی بیچاره‌ و له‌وه‌ی که ئەویان له‌ چ بارودۆخیکدا دیوته‌وه، قسه‌ هاته‌ گۆپی. ژنی کاروانسه‌راداریش باسی ئەو پرووداوه‌ی گه‌پراوه‌ که ده‌گه‌ل قه‌تارچییه‌ هه‌رزه‌کاره‌که به‌سه‌ر دۆن کیشۆت هاتبوو و چون دیتی که سانکۆ له‌ ژووره‌که‌دا نییه‌ داستانی سه‌مای سه‌رلیفه‌ی بۆ گه‌پراوه‌ که هه‌موو کاروانیه‌کان زۆری پێ پیکه‌نین و چون که‌شیش، به‌ده‌رفه‌تی زانی، پرونی کرده‌وه که خویندنه‌وه‌ی زۆری کتیبی پالنه‌وانی می‌شکی دۆن کیشۆتی شیواندوووه. کاروانسه‌رادار گوتی: «من نازانم چۆن شتی وا مومکینه، چون من له‌ دنیا دا شتیکی باشترم له‌ کتیبی پالنه‌وانی بۆ خویندنه‌وه‌ پێ شک نایه. من لیره‌ دوو سی به‌رگم له‌و کتیبانه‌ هه‌یه که نه‌ته‌نیا من به‌لکو زۆر که‌سی تریش لیره‌ پێی شاگه‌شگه‌ ده‌بن. له‌ هه‌رزو دروینه‌دا جه‌ماعه‌تیکی زۆر پالنه‌وسه‌پان(*) بۆ به‌شدارێ کردن ده‌ به‌رنامه‌کانی پۆژانی جیژندا له‌م کاروانسه‌رایه‌ کۆ ده‌بنه‌وه‌ و له‌ نیو ئەواندا، هه‌میشه‌ یه‌کیک هه‌یه که سه‌وادی خویندنه‌وه‌ی هه‌بێ، ئەو که‌سه‌ یه‌کیک له‌و کتیبانه‌ به‌ده‌سته‌وه‌ ده‌گرێ و ئیمه‌ هه‌موو، سی نه‌فه‌ر یا زۆتر، له‌ ده‌وری کۆ ده‌بینه‌وه‌ و گوپی بۆ راده‌گیرن و ده‌چین ده‌بیر و خه‌یالانه‌وه‌ و عه‌رش و قورش ده‌گه‌په‌ین. لانی که‌م من له‌مه‌ر خۆمه‌وه‌ ده‌توانم عه‌رزتان بکه‌م، کاتیک باسی زه‌ینگه‌ زه‌ینگه‌ ویک که‌وتنی شمشیره‌کان که پالنه‌وانانی به‌هه‌یبه‌ت به‌هه‌موو رق و قینه‌وه‌ دایان ده‌هه‌ینه‌ یه‌کتی دینه‌ گۆرێ، هه‌وه‌سیکی به‌ته‌وژم یه‌خه‌م ده‌گرێ که لاسایی ئەوان بکه‌مه‌وه‌ و دلم ده‌یه‌وئ شه‌و و پوژ گوئ بۆ ئەم به‌سه‌ره‌اتانه‌ رادێرم. ژنی کاروانسه‌رادار له‌سه‌ر قسه‌ی می‌رده‌که‌ی گوتی: منیش هه‌ر وام. چون له‌و کاتانه‌دا تۆ هه‌نده‌ شیت و شه‌یدای داستانه‌کان ده‌بی که له‌بیرت ده‌چینه‌وه‌، ده‌گه‌ل من به‌شه‌ر بیی و له‌ خۆرا به‌ربه‌ینگم پێ بگری.

ماری تۆرنیش گوتی: ناخ که چ دروستت گوت! به‌و خودایه‌ منیش زۆرم پێ خۆشه‌ گوئ بده‌مه‌ ئەو داستانه‌. خودا هه‌لناگرێ خۆشن، به‌تایبه‌تی که ده‌گاته ئەو جیهانه‌ که خاتوون له‌ بن سێبه‌ری دار نارنجان پالنه‌وانی خۆی به‌داوئ ده‌ ئامه‌ز ده‌گرێ و هه‌ر له‌و کاته‌شدا نه‌دیمه‌که‌ی، که خۆی له‌ ئاوری به‌غیلی بردن و هه‌وه‌سدا ده‌سووتی، خه‌ریکی کیشک کیشانه. به‌پروای من ئەم نه‌قل و نه‌زیلانه‌ له‌ هه‌نگوین شیرینترن.

که‌شیش پروی ده‌ کچی کاروانسه‌رادار کرد و گوتی: ئەدی به‌ریتزان ئەمی کچی جوان له‌م باره‌وه‌ ده‌لێی چی؟ کیژ گوتی: به‌گیانی خۆم ئاغا، من نازانم چیت عه‌رز بکه‌م! ئەوه‌نده‌ هه‌یه که منیش وه‌ک ئەوانی تر گوئ راده‌گرم و هه‌ر چه‌ند هه‌یچی‌شی لێ حالی نابم، به‌لام راستیه‌که‌ی منیش به‌بیسنتی ئەو شتانه‌ خۆشحال‌ ده‌بم. به‌لام هه‌ن وه‌رگرتنی من له‌م داستانه‌، وه‌ک باوکم، له‌ زه‌ینگ و هۆزی شمشیران نییه‌، به‌لکو له‌و ئاها و نالانه‌یه‌ که پالنه‌وانان له‌ دووری دله‌ره‌کانیان وه‌رپێ ده‌خه‌ن و به‌راستی زۆرجار له‌غه‌م و په‌ژاره‌ی ئەواندا به‌شدار ده‌بم و ده‌ست ده‌که‌م به‌گریان، دووروته‌ له‌ کیژی پرسی: که‌وابوو مادموازیل(*) ئەگه‌ر ئەو پالنه‌وانانه‌ له‌ دووری تۆ گریابان، بیه‌گومان نه‌ته‌ده‌هه‌شت زۆر ئاها و ناله‌ بکه‌ن.

کچی کاروانسه‌رادار گوتی: له‌مه‌ر خۆمه‌وه‌ ناتوانم بیژم چیم ده‌کرد، به‌لام ده‌زانم ده‌نیو ئەو خاتوونانه‌دا هه‌یندیکیان ئەوه‌نده‌ دل‌ه‌ق بوون که پالنه‌وانانی دالداریان ناوی به‌به‌ر و پلینگ و ئەو جوهره‌ شته‌ خراپانه‌یان لێ ناون. ئاها یا هه‌زه‌تی مه‌سیح! ئەو جوهره‌ ژنانه‌ چ جانه‌وه‌رائیکی بێ دل و ده‌روون و بێ ویزدانن که بۆ ئەوه‌ی به‌سپه‌لی چا و لوتفیک ده‌گه‌ل پیاویکی شه‌رافه‌تمه‌ند بکه‌ن. رازی ده‌بن ئەو بیچاره‌ به‌رێ یا شیت بێ؟ من نازانم ئەو هه‌موو نازوئه‌دایه‌ی بۆ چییه‌؟ ئەگه‌ر ئەوان ئەم کایه‌ و کارانه‌ له‌سه‌ر به‌مه‌ی عه‌قل و شعور ئەنجام ده‌ده‌ن، ئەدی بۆ ده‌گه‌ل ئەو پیاوانه‌، که ئاره‌زووی گه‌یشتن به‌ئوانیان هه‌یه، زه‌ماوه‌ند ناکه‌ن؟ ژنی کاروانسه‌رادار ده‌نگی لێ هه‌لینا: بیده‌نگ به‌ که‌تیوا! خه‌لک وا تێ ده‌گه‌ن که تۆ له‌م باره‌وه‌ شتیک ده‌زانی، له‌ حالیکدا بۆ کچیک به‌ته‌مه‌نی تۆدا باش نییه‌ ئەو شتانه‌ بزانی و ئەوه‌نده‌ی له‌سه‌ر برۆا. کیژ گوتی: چون ئاغا پرسیاری کرد ده‌بوایه‌ جوابیکی بده‌مه‌وه‌. که‌شیش به‌کاروانسه‌راداری گوت: ئیستا ئاغا ئەو کتیبانه‌ بێ زه‌حمه‌ت بینه، ده‌مه‌وئ چاویکیان لێ بکه‌م. کاروانسه‌رادار گوتی: ئەمی به‌چاوان! ئەوچاره‌ رویشته‌ وه‌تاگی خۆی و سندوقچه‌یه‌کی کۆنی هه‌ینا که قفلی لێ درابوو. سندوقچه‌که‌ی کرده‌وه‌ و سی کتیبی ئەستووری ده‌ره‌ینا. که‌شیش کتیبه‌کانی لێ وه‌رگرت و که‌ لیک کردنه‌وه‌ دیتی

که یه‌که‌میان کتیبی «دۆن ژیرۆن ژیلۆی تراسی»^(۲۱۳) و ئەوی دی داستانی «فلیکس مارس دیرکانی» و سیتی‌می سەر به‌وورده‌ی ناخودای گه‌وره «گۆنزالۆ کۆردۆوایی»^(۲۱۴) که پاشکۆ که‌شی داستانی ژیان و به‌سه‌رهاتی «دیگۆگارسیا‌دوپاردیس»^(۲۱۵) بوو. که‌شیش پاش خۆینده‌وه‌ی عینوانی دووو کتیبی یه‌که‌م، رووی ده‌وه‌ستای ده‌لاک کرد و گوتی: هه‌فال، به‌پراسی ئیستا جی‌گه‌ی که‌بیانوو خوشکه‌زای دۆستی ئیمه‌ خالییه! ده‌لاک گوتی: نه، وا نییه. چون منیش ده‌توانم ئەم کتیبانه به‌رمه‌ه‌ساری ته‌ویلە یا بی ئەوه‌ی هینده‌ش دوو برۆم هه‌ر لیره‌ ده‌وئاوورگه‌یاندا بسووتینم! کاروانسه‌رادار هاواری لێ به‌رز بووه‌وه: چون، جه‌نابت ده‌تانه‌وێ کتیبه‌کانم بسووتین! که‌شیش جوابی داوه: ته‌نیا ئەم دوو به‌رگه‌یان یانی ئەم دوو کتیبه‌ی «دۆن ژیرۆن ژیلۆ» و «فلیکس ماریس دیرکانی». کاروانسه‌رادار گوتی: یانی چی؟ مه‌گه‌ر کتیبه‌کانی من له‌کتیبه‌خراپ و پێ ون که‌ره‌کانن و خه‌لک له‌ دین وهرده‌گه‌یپن که‌ ده‌تانه‌وی بیانسووتین؟ ده‌لاک گوتی: هاوێ، ئەم کتیبانه زۆر باش نین کاروانسه‌رادار گوتی: هه‌رچۆنێکی حیسابی ده‌که‌ن! ئەمن چووانم؟ به‌لام ئەگه‌ر هه‌ر ده‌بی یه‌کیان بسووتین لانی که‌م به‌سه‌رهاتی ئەو «ناخودا گه‌وره» و ئەو «دیه‌گۆگارسیا» به‌بسووتین. چون من حازرم ژن و منداله‌که‌م بسووتین، به‌لام نایه‌لم ئەو دووو کتیبه‌م لێ بسووتین. که‌شیش گوتی: برادر، ئەو دوو کتیبه‌ پرن له‌ نه‌قل و نه‌زیله و درۆی ناچۆر و دزی راستین و هه‌موو بابه‌ته‌کانی پڕوویوچ و ئەحمه‌قانه‌ن. به‌لام کتیبه‌که‌ی تر به‌سه‌رهاتیکی راسته‌ له‌ کار و بزاقی «گۆنزالۆ کوردۆوایی». ئەو پیاوه‌ به‌لیه‌توویی و کاره‌ گه‌وره به‌رچاوه‌کانی له‌ سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا ناسراوه و نازناوی «ناخودای گه‌وره» ی پێ دراوه. ئەوجار «دیه‌گۆ گارسیا دۆپاردیس» یه‌که‌یکه‌ له‌ پالاه‌وانانی قه‌دیم و په‌سه‌نی خه‌لکی «ترۆکسیلو» Troxillo سەر به‌ «ئه‌سترامادۆر» که‌ ئەوه‌نده پر زۆر بوو، به‌قامکی ده‌ست

۲۱۳- don Girongilio de Thrace له‌ نووسینی برناردۆ دۆ فارگاس Bernardo de vargas چاپی سیویل ۱۵۴۵. (مۆریس باردۆن)

۲۱۴- Félix - Marsde Hyrcanie وه‌ک گوتمان ئەم کتیبه‌ له‌ کتیبخانه‌ی دۆن کیشۆتدا هه‌بوو.

۲۱۵- la vie de Diégo Gar- L, Histoire du grand cipitaine Gonzalve de Cordue له‌ ده‌گه‌ل پاشکۆی cia da Parédés که‌ بی ناوی نووسه‌ر ساڵی ۱۵۵۹ له‌ چاپ درا. گوانزالۆ کۆردۆوایی زۆر به‌ناوبانگه‌ و به‌لام «دیه‌گۆ گارسیا دۆ پارده‌س» گۆنگه‌ل‌خواریکی دزی زه‌به‌رده‌ست بوو که‌ جاروبار سه‌ربازی پاپ بوو، جاری وا بوو زیگری ده‌ریایی و جاروباریش ناخودای ئیسپانیولی «سه‌ده‌ی شازده‌م». (مۆریس باردۆن)

به‌رداشی ناشی له‌ کاتی سوورپاندا راده‌گرت. رۆژیکیان که‌ له‌سه‌ر پردیک راوه‌ستابوو و شمشیریکی به‌دوو ده‌ستی گرتبوو، رینگای له‌ له‌شکریکی قورس و گران گرت و نه‌یه‌شت یه‌کیان له‌ پرده‌ به‌په‌یته‌وه. نازانی کاری وه‌ها گه‌وره و سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی کردوو که‌ ئەگه‌ر یه‌کیک باسی ئەو کاره‌ گه‌وره و شه‌ره‌کانی نووسیبواوه، بیره‌وه‌ریه‌کانی بیگومان دلاوه‌ری و نازایه‌تی که‌سانیکی وه‌ک «هیکتۆر» و «ناشیل» و «رۆلانی» له‌بیر میژوووه‌ ده‌برده‌وه. کاروانسه‌رادار ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که‌ «به‌ه به‌ه! قسه‌کانت چه‌نده جوانن! مه‌گه‌ر پراگرتنی به‌رداش به‌ته‌نیا قامکیک زۆر کاریکی سه‌یره؟ ئیستا نکات لێ ده‌که‌م، ئەو باسه‌ی من له‌مه‌ر فلیکس مارس دیرکانی بیستومه‌، بخۆینه‌وه. ئەو پالاه‌وانه به‌زه‌بریکی شمشیر پینچ دێوی له‌نده‌هۆزی له‌ نیو قه‌درا وه‌ک خه‌یار ده‌کرده‌ دوو له‌ت. جاریکیش تاکی ته‌نیا هێرشێ برده‌ سه‌ر له‌شکریکی گه‌وره و زۆر به‌هیز که‌ ژماریان ده‌گه‌یشته یه‌ک میلیۆن و شه‌ش سه‌ده‌ هزار سه‌ربازی سه‌رتاپا له‌ چه‌کدا ره‌شه‌لگه‌راو و وه‌های قه‌لت(*) و په‌لت کردن که‌ ده‌تگوت گورکه‌ که‌وتوه‌ته‌ نامه‌ میگه‌لی مه‌ر. باشه، ئیستا له‌مه‌ر ئەم «دۆن ژیرۆن ژیلۆ»ی دلاوه‌ر چ ده‌فه‌رمووی که‌ ئەوه‌نده نازا و بی باک بوو که‌ ده‌لێن رۆژیک که‌ خه‌ریکی لیخوورینی لۆتکه‌یه‌ک له‌سه‌ر ده‌ریا ده‌بی له‌ نه‌کاو چاوی به‌هه‌ژدیه‌هایکی ئاور خۆر ده‌که‌وێ که‌ سه‌ری له‌ ئاو هینا بووه‌ ده‌روه، پالاه‌وان ده‌گه‌ل چاوی پێی ده‌که‌وی خۆی داوێته‌ سه‌ر شانه‌ پووله‌که‌داره‌کانی و به‌هه‌ر دووک ده‌ستان گه‌رووی هه‌یوان وه‌ها ریک ده‌کوشی که‌ هه‌ژدیه‌ها تێ گه‌یشت خه‌ریکه‌ ده‌خکی و هه‌ناسه‌ی لێ ده‌برێ و ناچار خۆی گه‌یانده‌وه‌ بنبه‌انی ده‌ریا و پالاه‌وانیش که‌ نه‌یده‌ویست به‌ر هه‌ل‌دای بکا، ده‌گه‌ل ئەو جانه‌وه‌ره‌ نوقم بوو. کاتیک گه‌یشتنه‌ بن ده‌ریا، پالاه‌وان خۆی له‌ ناو قه‌سه‌ریکی گه‌وره‌دا دیته‌وه‌که‌ باغ و باغاتیکێ رازاوه، خه‌ملاندبووی و جیی لێ نه‌بی، ده‌تگوت به‌هه‌شته! له‌وێ ئەژده‌ها، هاته‌ سه‌رشکلی پیره‌ پیاویکی ره‌زاسووک و ئەوه‌نده‌ی قسه‌ی خۆش بۆ پالاه‌وانان گه‌یراوه، هه‌ر مه‌پرسه! ئەمی ئاغا، برۆن، وه‌ دوا‌ی کاری خۆتان که‌ون! به‌خودا ئەگه‌ر ئیوه‌ ئەو داستانه‌تان بیستبایه‌ له‌ خۆش‌ییان شیت ده‌بوون. به‌لام له‌مه‌ر ئەم «ناخوداگه‌وره» یه‌ که‌ ده‌فه‌رموون و ئەو «دیه‌گۆگارسیا» یه‌، به‌زاتی خودای هه‌ردووکیان دوو شایی ناهین!

کاتیک دووروته‌ ئەو وتاره‌ جوانه‌ی بیست سه‌ری برده‌ بن گوێی کاردینیۆ و به‌سرته‌ پێی گوت: پیم وایه‌ هینده‌ی نه‌ماوه‌ میزبانه‌که‌شمان وه‌ک دۆن کیشۆتی لێ به‌سه‌ر بی. کاردینیۆ گوتی: «منیش هه‌ر وای لێ حالیم. چون له‌ قسه‌ کردنیرا دیاره‌ که‌ به‌ته‌واوی برۆی به‌و شتانه‌ هه‌یه‌ که‌ ده‌و کتیبانه‌ دایه‌ و پێی وایه‌ هه‌مووی مووبه‌موو رووی داوه‌ و من دۆژمنی

ته‌واوی رۆحانییه‌کانی پئی خاوسی زنجیره‌ی کارمیس بم، ئەگەر بتوانم پێچه‌وانه‌ی ئەو بۆچوونه‌ی دهمیشکی ئەم کابرایه‌ی باختم^(۲۱۶). دیسان که‌شیش وه‌قسه‌هاته‌وه و گوتی: به‌لام برام بزانه که له دنیا دا هەرگیز که‌سانیک به‌ناوی فلیکس مارس دیرکانی و ژیرۆن ژیلیۆ دۆتراس و باقیی پالە‌وانانی هاوچه‌رخ‌ی ئەوان که ده‌و کتیبه‌ پالە‌وانانییه‌دا ناویان هاتوه، له‌سه‌ر ئەرزى واقیع بوونیان نه‌بووه. ته‌واوی ئەم کتیبانه‌ی درۆ و ئەفسانه‌یه‌ی و هه‌موویان به‌ره‌می میتشکی رزیوی که‌سانیکن که مه‌به‌ستیان ته‌نیا کات رابواردن بووه و هیچی تر! هه‌روه‌ک پالە و سه‌پانه‌کانی ئێوه کاتی خۆیانی پئی تى ده‌په‌رین. و من به‌راستی سویندت بۆ ده‌خۆم که هه‌رگیز پالە‌وانیکى له‌م چه‌شنه‌ له دنیا دا نه‌بوون و هونه‌ر نۆینی و کاری ئاوا سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان نه‌کردوه. کاروانسه‌رادار گوتی: برۆ باهه! پیت وایه‌ من مندالم و ده‌ هیچ ناگه‌م! و گه‌زه‌ گه‌زه‌ی^(*) نازانم؟ نه‌چی پیت وایى ده‌توانی که‌رم بکه‌ی! چون ئەوه‌نده‌ش که‌ر نیم. خۆتان زه‌حمه‌ت مه‌ده‌ن که پیم سه‌لین هه‌رچی ده‌وکتیبانه‌ دایه درۆ و ده‌له‌سه‌ن، چون ته‌واوی ئەوانه به‌ئیزن و په‌سند کردنی ئەندامانی به‌پیزی شواری پاشایی به‌چاپ گه‌یشتوون. ئەوانیش له‌وانه‌ نین که له‌خۆرا ئیزن بدن ئەو هه‌موو درۆ و سیحر و جادوه‌ی بلۆ بیته‌وه. که‌شیش گوتی: به‌لام، هاوړی من گوتم هه‌مووی ئەم بابته‌انه بۆ رابواردنی کاتی بیکاریی ئیمه‌ ده‌نووسن و هه‌روه‌ک ده‌ کۆماریکى ریکوپیکدا کایه‌ی شه‌تره‌نج و بیلارد و گۆبازی بۆ سه‌رگه‌رمیی ئەو که‌سانه‌ی نایانه‌وئى یا ناتوانن کار بکه‌ن دابین ده‌که‌ن، هه‌روه‌هاش ئیزن ده‌ده‌ن ئەو جوژه‌ کتیبانه‌ چاپ بکرین و بفرۆشرین؛ چون وای لى‌ حالین که هه‌رگیز مرۆفی و ساویلکه‌ و تى‌ نه‌گه‌یشتوو په‌یدا نابن که برۆا به‌و پروپووجیه‌ بکه‌ن. من ئەگه‌ر ئەمرۆ کاتم هه‌بوایه‌ و گوێگرانیکم له‌ دوروبه‌ر بووایه‌ له‌مه‌ر ئەم کتیبه‌ پالە‌وانییانه‌ زۆر شتم روون ده‌کردوه که زۆر به‌قازانج ته‌واو ده‌بوو. هیوادارم پۆژیک بى‌ که من بتوانم ده‌گه‌ل که‌سانیک که بتوانن نه‌زمیک به‌و کاره‌ بدن ئال وگۆری بیرورا بکه‌م و پیکه‌وه کاریک بکه‌ین. جارێ جه‌نابی کاروانسه‌رادار، باوه‌ر به‌و قسانه‌م بکه‌ و کتیبه‌کانیش هه‌لگره‌وه و له‌مه‌ر راست و درۆ بوونیان هیندیك زۆتر فکر بکه‌وه. خودا عاقیبه‌تت وه‌خیز گێرئ! خودا بکا که تۆش به‌ده‌ردی میوانه‌که‌ت دۆن کیشۆت گرفتار نه‌بئ! کاروانسه‌رادار گوتی: ئەى باهه! نه‌ ئیدی! من ئەوه‌نده‌ش دیوانه‌ نیم که خۆم بکه‌مه‌ پالە‌وانی

۲۱۶- رۆحانییه‌ پئی خاوسه‌کانی کارمیس «les Carnes déchaussés» له‌ سه‌ده‌ی حه‌وته‌می زاینیدا له‌ فه‌له‌ستین سه‌ریان هه‌لدا و بیرو و برۆی پروپووجی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌یان هه‌بوو. (مه‌مه‌ه‌ قازی)

سه‌رگه‌ردان و باش ده‌زانم که هه‌لومه‌رج و باروڤۆخی ئیستا ده‌گه‌ل ئەو زه‌مانی که ده‌لین پالە‌وانانی ناودار له هه‌موو شوینیکى دنیا دا ده‌گه‌ران یه‌کسان نییه‌.»

سانکۆ که ده‌گه‌ریانی به‌شی ئاخیری ئەم وتوێژده‌ له‌وئى بوو. کاتیک بیستی که دابونه‌ریتی پالە‌وانانی سه‌رگه‌ردان زۆر له‌ مێژه‌ کۆتایی پئی هاتوه‌ و هه‌رچی ده‌کتیبه‌ پالە‌وانییانه‌کاندا نووسراوه‌ هه‌مووی درۆ و پروپووجیه‌، زۆر ده‌فکره‌وه‌ چوو و ماوه‌یه‌ک به‌واق و برماوی مایه‌وه: له‌به‌ر هه‌ندى له‌ دلێ خۆیدا ئاواى گوت، که تا کۆتایی ئەو سه‌فه‌ره‌ی ئیستا ده‌گه‌ل ئەرباب ده‌مینیته‌وه‌ بزانی ئاخیرییه‌که‌ی چون ده‌بى و ئەگه‌ر دیتی به‌و جوژه‌ی ئەو ده‌یه‌وئى به‌ره‌میکی لى‌ نه‌که‌وته‌وه، بگه‌رپته‌وه‌ لای ژن و منداله‌که‌ی و ده‌گه‌ل ئەوان خه‌ریکی کار و کویره‌وه‌ریی رۆژانه‌ی خۆیان بن.

له‌و کاته‌دا کاروانسه‌رادار سندوقچه‌ی کتیبه‌کانی لاده‌برد، که‌شیش پئی گوت: «بى زه‌حمه‌ت راوه‌سته‌ با بزانه‌ ئەم لاپه‌رانه‌ که به‌و خه‌ته‌ خۆشه‌ نووسراون چین. کاروانسه‌رادار کاغه‌زه‌کانی له‌ سندوقچه‌ ده‌رینا و دایه‌ ده‌ست که‌شیش که بیانخوینیته‌وه. که‌شیش ته‌ماشای کرد ئەوه‌ ده‌فته‌رچه‌یه‌کی هه‌شت لاپه‌ره‌یییه‌ که به‌خه‌تیکى درشت له‌سه‌ر لاپه‌ره‌ی یه‌که‌م نووسرا بوو: داستانی کۆن پشکنی^(*) بى ته‌دبیر^(۲۱۷). ئەو پاش ئەوه‌ی سى‌ چوار دێری یه‌که‌می خوینده‌وه، به‌ده‌نگی بلند گوتی: له‌ راستیدا عینوانی ئەم داستانه‌ که‌لکه‌لێ ده‌که‌له‌م خستوه‌ که تا ئاخیر بیخوینمه‌وه. کاروانسه‌رادار گوتی: زۆر کاریکی باش ده‌که‌ی، چون لازمه‌ بزانی چه‌ند که‌س له‌ موسافیره‌کانم که ئە و داستانه‌یان خوینده‌وته‌وه‌ زۆر زۆریان پئی خۆش بووه‌ و داویان لى‌ کردووم هه‌موو لاپه‌ره‌کان بده‌م به‌وان. به‌لام من به‌و نییه‌ته‌ که ده‌فته‌رچه‌که‌ و سندوقچه‌ و کتیبه‌کان بده‌مه‌وه‌ به‌خواه‌نی که لێره‌ی لى‌ به‌جى ماوه، هه‌رگیز ملام نه‌داوه‌ بیانده‌م بکه‌س. به‌دورور نییه‌ خاوه‌نه‌که‌ی رۆژیک له‌ رۆژان بگه‌رپته‌وه‌ ئیره‌ و له‌و حاله‌تیشدا هه‌رچه‌ند ده‌زانم له‌ ده‌ستدانی ئەم کتیبانه‌ جیگه‌ی که‌سه‌ره‌، به‌لام هه‌ر ده‌یانده‌مه‌وه‌ به‌خواه‌نه‌که‌ی، چون با کاروانسه‌راریش بم، به‌هه‌رحال مرۆفیکى مه‌سحییم. که‌شیش گوتی: حه‌ق به‌تۆیه‌ هاوړی، به‌لام ئەگه‌ر هاتو من ئەو داستانه‌م به‌دل بوو، ئیجازه‌ ده‌فه‌رمووی له‌ رووی بنووسمه‌وه؟ کاروانسه‌رادار گوتی: ئەلپه‌ته، زۆریشم پئی خۆش ده‌بى!»

ده‌گه‌ل ئەم قسانه‌دا، کاردینیۆ داستانه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه‌ گرتبوو، وه‌ چون ده‌ستی کرد

به‌خویندنه‌وهی چند رسته‌یه‌ک، ئه‌ویش بوو به‌هاوده‌نگی که‌شیش و تکای لى کرد به‌ده‌نگی بلند بیخویندنه‌وه تا ئاماده بووان هه‌موو گوپیان لى بى. که‌شیش جوابی داوه: «ئه‌گه‌ر کات به‌سه‌ر بردن ده‌خه‌ودا باشتر له کتیب خویندنه‌وه نه‌بایه، به‌مه‌یله‌وه بۆم ده‌خویندنه‌وه. دووروته گوتی: بۆ من گوئى راگرتن له هه‌ر داستانیك بۆ ماوه‌ی یه‌ك دوو سه‌عاتان هه‌سانه‌وه‌یه‌كى خوشه، چون فکری من ئه‌وه‌نده راحه‌ت نییه که بتوانم ئاسووده بخه‌وم. که‌شیش گوتی: ئه‌گه‌ر وابى من ئاماده‌م، ئه‌گه‌ر به‌خاتری رازی کردنی هه‌ستی کون پشکنی خوشم بووی. ئه‌و داستانه ده‌خوینمه‌وه، رهنه‌گه بابته‌ی به‌که‌لك و سه‌رنج‌پراکشی تیدا هه‌بى،» وه‌ستا نیکولا و سانکو و ئه‌وانی تریش ویکرا له‌به‌ر که‌شیش پاران‌ه‌وه که ئه‌و کاره بکا. ئه‌وجار که که‌شیش زانیی ئه‌م کاره هه‌مووان خو‌شحال ده‌کا و زه‌حمه‌ته‌که‌ی به‌خه‌سار ناچى، به‌ده‌نگی بلند گوتی: زۆر باشه، که‌وابوو هه‌مووتان سه‌رنج بده‌ن: داستان به‌مجۆره ده‌ست پى ده‌کا:

گپران‌ه‌وه‌ی داستانی کون پشکنی بى ته‌دبیر

له فلۆرانس شارى ده‌وله‌م‌ه‌ند و به‌ناوبانگی ئیتالیا، له پاریزگایه‌ک که تۆسکان ناوه‌که‌یه‌تی، دوو گه‌وره‌زا(*) له بنه‌ماله‌یه‌کی ناودار ده‌ژیان. که یه‌کیان «ئانسلیم» Anselme و ئه‌وی تر «لوئیر» Lothaire ی ناوبوو. ئه‌وه‌نده پیکه‌وه نیوانیان خو‌ش بوو که هه‌موو دۆستان و ئاشنایان ناوی «یاری غار» یان لى نا بوون. هه‌ر دووک جیحیل و عه‌زه‌ب و هه‌ر دووک هاوته‌مه‌ن و هاوسه‌لیقه بوون و هه‌ر ئه‌وه‌ش وای کردبوو که له‌هه‌ر دوو‌لاره‌وه هۆگری و خو‌شه‌ویستی، خو‌ی نیشان بدا. راسته که ئانسلیم زۆرتر ئه‌هلی خو‌ش رابواردن و لوئیر ئه‌هلی راو و شکار بوو، به‌لام له هه‌ر دهره‌ته‌یکدا ئانسلیم خواز و دلخوازی خو‌ی بۆ به‌جى هینانی ویسته‌کانی لوئیر وه‌لا ده‌نا و لوئیرش هه‌ر به‌م چه‌شنه، ده‌ستی له هه‌وه‌سه‌کانی خو‌ی هه‌لده‌گرت تا ته‌سلیمی ویسته‌کانی ئانسلیم بى. به‌م شیوه ده نیوان ویسته‌کانی ئه‌واندا ئه‌وه‌نده ریکه‌وتن و هاونا‌هه‌نگی به‌رقه‌رار بوو که سه‌عاتیکى میزانیش ئه‌وه‌نده ریکویتیك و هاونا‌هه‌نگ نییه.

ئانسلیم شیت و شه‌یدای کچیکی نه‌جیب و جوان له هاوشاریه‌یه‌کانی خو‌ی بوو که دایک و بابیکى زۆر به‌پیزی هه‌بوو. کچه‌که خو‌یشی ئه‌وه‌نده پیزدار و سه‌نگین و گران بوو که ئانسلیم لى برا، به‌رازی بوونی هه‌فالی خو‌ی لوئیر، که بى ئیزنی ئه‌و قامکی ده ئاو نه‌ده‌نا، خوازینی لى بکا. ئه‌م کاره زۆر زوو که‌وته واری جیبه‌جى کردن و ئه‌و که‌سه‌ی که رۆیشه‌ خوازینی، لوئیر بوو؛ لوئیر کاره‌کانی زۆر جوان به‌پێوه برد و ئانسلیم پاش ماوه‌یه‌کی که‌م، به‌مرادی دلی خو‌ی گه‌یشت، و «کامی» Camille ژی له‌وه‌ی که ئانسلیم شوویه‌تی، ئه‌وه‌نده خو‌شحال بوو که دایم و دهره‌م(*) شوکری خودای به‌جى دینا و سپاسی لوئیری ده‌کرد که ئه‌وی گه‌یاندووه‌ته ئه‌م به‌خته‌وه‌رییه گه‌وره‌یه.

له رۆژانی سه‌ره‌تادا (رۆژانی یه‌که‌می زه‌ماوه‌ند هه‌میشه رۆشن و دره‌وشاوه و پر له خو‌شی و شادین) لوئیر وه‌ک جارێ هاتوچۆی مالی دۆسته‌که‌ی خو‌ی ده‌کرد تا به‌بارستای توانای خو‌ی له جیژن و شادمانی ئه‌ودا به‌شدار بى و مباره‌ک بادی لى بکا، به‌لام کاتیک په‌سم و به‌زمی زه‌ماوه‌ند، کو‌تایی پى هات و چیدی مباره‌ک بادی و دیدار و چاو پیکه‌وتن پێویست نه‌بوو، لوئیر ورده‌ورده به‌حیسا‌پیکى فکری هاتوچۆی خو‌ی بۆ مالی دۆسته‌که‌ی

کەم کردووە. چون، بەرای ئەو - هەر وهک بیروبوچوونی هەموو پیاویکی عاقل دەبی هەر ئەووە بی - دیدار لە دۆستی بە ژن و مالا نابی بەشیوهی دیدار لە دۆستی سەلت و رەبەن بی. چون هەر چەند سەفا و یەک رەنگی دۆستایەتی جیگایەک بۆ گومانی خراپ و دل پیسی ناهیلخیتەوه و ناشی بیلخیتەوه، لەسەر ئەوەشرا ئابرووی پیاوی ژندار ئەوەندە زوو پەلەتی تی دەکەوێ کە مومکینە لە لایەن تەنانەت برایان و بەپلەیهکی بالاترەوه لە لایەن دۆستانەوه زامدار ببی.

ئانسلیم زوو بەساردوسرپی هەفالی خۆی زانی و زۆر بەتوندی گلهیی لی کرد و پیتی گوت ئەگەر بیزانیبایە ژن هینان مومکینە لەسەر رپی دیداری هەر رۆژە ی ئەوان دەبیتە کۆسپیک، هەرگیز ئەم زەماوەندە نەدەکرد و ئەگەر ئەو خۆشەویستییه دوو لایەنی زەمانی سەلتی و بی ژنی بۆ یەکتریان هەبوو، ئەوانی شیایوی نازناوی «یاری غار» کردووە، هیچ پێویست ناکا بەدەبەر چاو گرنتی هیندی بابەتی لە خۆرای نازناویکی ئاوا سەیر و جوان و ئازیز لە ناو بچی، کەوابوو، ئەگەر دەکارهینانی واژە «تکا» لە نیوان ئەواندا پێویستییهکی هەبوو، لە وی تکا دەکرد کە دووبارە وهک جارن بپیتەوه خاوەن مالی ئەو و هەر وهک جارن بی تەعاروف و تیبینی هاتوچۆی ئەو بکا. متمانهشی پی دا کە «کامی» دەسەلاتی بەسەر ویست و ئیرادە ی ئەودا نییە و چون دەزانی کە دەپیتشدا پێوهندی نیوان ئەوان چەندە پتەو بوو، ئیستا لەو ساردی و سړی و خۆ پاراستنەوه زۆر نارەحەتە و سەری سورماوه. دەبەرانبەر ئەو هەموو دەلیل و شیرو رپوییهدا کە ئانسلیم هینایەوه تا لۆتیر قانعی بکا کە رەوشتی جارن بگریتهوه بەر، لۆتیر وها بەزانایی و تیگەیشتوویی جوابی داوه کە ئانسلیم رازی بوو و لە نییەتە پاکەکانی هەوالی خۆی زۆر خۆشحال بوو. قەراریان دانا کە لۆتیر حەوتووی دوو رۆژ و رۆژی جیزنانیش بچیتە مالی ئانسلیم، بەلام هەرچەند لۆتیر ئەم بەلینییە ی دابوو لە دلی خۆیدا فکری دەکردهوه کە دەو پێوندە ی هاتوچۆیهدا بیجگە لەو ی بۆ پاراستنی شەرافەتی دۆستەکی پێویستە، کاریک نەکا، چون بۆ ئابرووی دۆستەکی بایەخیکی زۆرتری لە ریز و حورمەتی خۆی دادەنا. لۆتیر دەبگۆت و چ باشیشی دەگوت، کە میدریک کە خوداوەند ژنکی جوانی بەنسیب کردووە، دەبی هەم دە دیاریکردنی دۆستانیکدا کە هاتوچۆی مالی دەکەن و هەم هەلبژاردنی ژنانی ناشنا کە هاتوچۆی خیزانی دەکەن زۆر وریا بی. چون کار و پیلان و فیل و تەلەکی نیو ئەم میوانی و قەرەبالغییە ی لە سەیرانگا و زیارەتگا و شوینی تردا هەیه (کە هەمیشە ناکرێ لە ژنان دریغ بکری) پیتی پی ناگیرێ. ئەو کارانە زۆر بەناسانی لە مالی خزان و باوەر پی

کراوان، ئەنجام دەدرین. هەر وهه دەبگوت کە میدرەکان هەر کام پێویستیان بە دۆستیک هەیه تا ئەوان لە هەلەنگووتن و هیندی کاری نادروست بگیری نهوه، چون زۆر هەلەکهوێ کە میدریک بەخاتری خۆشەویستی، هیندیک هەلە و لاری بوونی ژنەکی وهبەر چاو نایە یا لەبەر ئەوهی ژنەکی دلی نەهیشی، پی نالی وابکە یا وامەکە، یا ئەو کارە لە تۆ ناوهشیتەوه و خۆی لی بپاریزه، بەلام نسحەت و رینوینی دۆستیک لەم چەشنە بەسانایی رەنگە ئەو عیبە ی میدرەکە لە ناوبەری. بەلام دۆستیک ئاوا دلسۆز و فیداکار و شەریف کە لۆتیر دەلی دەبی هەتبی لە کۆی دەست دەکەوێ؟ من کە لیم سوورە نازانم. تەنیا لۆتیر دەیتوانی ئەو دۆستە بی. ئەو لۆتیرە ی بەهەموو هیز و توانایەوه پارێزەری شەرفی دۆستی خۆی بوو، لۆتیریک کە بەبیانووی جۆراوجۆر هەمووکات تی دەکۆشا مەودای دیدارەکانی درێتر کاتەوه و کەمتر بچیتە مالی ئانسلیم تا چاوی هەرزەکارانی بی کاروبار و زبانه بی هەوسار و بەرەللاکان، لە هاتوچۆی لاویکی دەولەمەند و نەجیب زاده و خاوەنی هەموو سیفەتیک باش و پیاوانە نەکەونه بەر گومان و نەلین بۆچی دەچیتە مالی ژنکی تەرز و لەباری وهک «کامی». چون هەر چەند بەنامووسی «کامی» خۆی، دەیتوانی پیش بەهەر چەشنە درۆ و دەلەسەیهک بگری. لۆتیر نەیدەوهیست نیویانگی باشی ئەو ژنە و ئابرووی میدرەکی دەمەترسی کەوێ و سایە ی گومانی لەسەر بنیشی. لە ئاکامدا لۆتیر زۆرتری ئەو رۆژانە ی کە دەبوایە بچیتە مالی دۆستەکی، بەشتی تروە ی تی دەپەراند و کارگەلیکی ئەنجام دەدا کە خۆی دەبگوت زۆر پێویست و لازم بوون، هەر بەو دەلیلەش گلهیی کردن و عوزر و بەهانه هینانەوه بووبوو کاری ئەم دوو دۆستە.

رۆژیکیان کە هەر دووک بۆ گەران و پیاسە کردن چووبوو مێرگیکی قەراخ شار، ئانسلیم دۆستەکی خۆی برده گۆشەیهک و پیتی گوت:

«هەفالی لۆتیر، ئایا هیچ بیرت لی نەکردووەتەوه کە من دە بەرانبەر لوتف و رەحمەتی خودا دا کەمنی دە بنەمالەیهکی گەورەدا هیناوتە سەر دنیا و ئەو هەموو نیعمەت و بەرکەتە ی بەسەر دا باراندووم و لەوانەش زۆرتەر دۆستیک وهک تۆ و یاریکی وهک «کامی» ی پی بەخشیوم - یانی دوو بەختەوهری کە ئەوەندە ی شانیان هەلەگرتی قەراریان نەزانم، بەلام تا ئەو جیی پیم بکری دریغی ناکەم - من زۆر ناسپاسانە و ناشوکرانە جوابم داوتەوه؟ باشە ئیستا بەو هەموو بەرکەت و سەرەتیانە کە خۆشحالی ئادەمیزاد لەوانەوه سەرچاوه دەگری و خۆشحالییهکانن کە خۆشبهختی دەدەن بەمرۆف، من گوزەران و ژبانی کەسیکم هەیه کە غەمگینتر و داموتر و ناھومیدتر لەو دتەواوی دنیا دا گیر

ناکهوئى. نازانم چەند رۆژئیکە هەووسەیک دە دەرووندا سەرى هەلداوه که خەریکە دەمخو و له ناوم دەبا. هەووسەیک وها سەیر و سەر سۆرەینەر و دوور له دابونەریت که من سەرم له خۆم سوپماوه و خۆم سەرکۆنە و مەحکووم دەکەم و دەگەڵ دەروونی خۆم شەڕ دەکەم و دلم دەیهوئى که ئەم هەووسە بخنکینم و تەنەت له فەرکەکانى خۆشمیان بشارمەوه. بەلام چون چى تر ناتوانم ئەم نەهینییە له دلدا رابگرم لانی کەم دەمەوئى دەگەڵ تۆى هاوڕێى خۆشەویستەم که رازدارى منى باسى بکەم، بەو هیوايه که له سایەى چاوەدێرى تۆدا چاک ببمەوه و له نیکەرانى و دلەراوکیى سەرچاوەگرتوو لهو هەووسە هەرچى زووتر پزگارىم بئى و شادى و خۆشى بگەرێتەوه نێو ئامیزى ژيانم.»

لۆتیر که نەیدەزانى ئەم سەرەتا دووردریژە دەکیشیتە کوئى، بەواق ورماییهوه گوئى بۆ قسەکانى ئانسلیم راکرتبوو و باوەکو دەزەینى خۆیدا تى دەکووشا تا بەلکو بزانی ئەو هەووسەى دۆستەکەى چیه، بەلام نەیدەپێکا و نەیدەزانى چ شتییکە وا دۆستەکەى هەژاندوو. سەرەنجام بۆ پزگارى لهو حالەتەى نیکەرانى و چاوەروانییه، پێى گۆت که پێویست ناکا هیندە بەرەمز و کنیایه قسە بکا و دەق و دۆغرى بلئى چیه له دلدايه. ئانسلیم جوابى داوه «حەق بەتۆیه هەقال لۆتیر، وه ئیستە بەپالپشتى ئەو بریوايه بەتۆم هیه، دەمەوئى پێت بلیم ئەو هەووسەى دەمندا سەرى هەلداوه چیه. ئەویش ئەوهیه دەمەوئى بزانی گەلۆ هاوسەرى من «کامى» ئەوئەندەى من پیم وایه و بروام پێى هیه، ئەوئەندە داوین پاک و بەناموسه یا خیر، وه بەدەست خستنى متمانه لهو راستییه، مەگەر بەمەکی ئەزموون که پاکى ئەوم بو ئاشکرا بکا، دەنا مەیسەر نابى. هەر وهک ئاگر که خالیس بوونى زێر نیشان دەدا. له راستیدا ئەى هاوڕێ، من با پێت بلیم ژن تا یهکیک خۆشەویستى بۆ دەرنەبرئى، ناکرئى بلئى بەناموسه یا نییه. تەنیا ژنیک داوین پاک و بەعیفەت و ناموسه که دەبرانبەر وەعد و بەلئینى و دیارى و فرمیسک و ئاه و نالەى عاشقیکی پێداگر، که سى سەرهى (*) لهسەر هەلناگرئى، سەردا نەنوئینى و خۆى بەدەستەوه نەدا. ئەگەر هیچ پیاویک نەیهوى ژنیک له خستە (*) بەرئى و فریوى بدا، بەناموسى و بئى ناموسى ژن مەلووم ناکا. ئایا ژنیک که دەرفەتى دەرکەوتن له مالهوى پئى نادرئى، ژنیک که ئەخلاقى مێردەکەى دەناسى و دەزانى که هەمان جارى یهکەم ئەگەر خەتایهکی پێوه ببینى رۆحى لئى دەستینى، ئەگەر وها ژنیک بەپاکى و ترسەنۆکی بمینیتەوه جیگەى سەرسویمانە؟ کهوابوو من نامەوئى ژنیک له ترسان یا لەبەر بئى دەرەتانى و هەلنەکەوتنى هەل پاکداوین ماوەتەوه، دەگەڵ ژنیکى که هەزار جارى پئى گوتراوه و متمانهى ئەویندارى

پئى دراوه و کەوتوونەتە شوئینى، بەلام بەساع و سلامەتى و بەتاجى شانازى له ئەزموونى وەسو سه و فریو هاتووئە دەرئى، وهک یهک چا و لئى کەم. کورتى بېرمەوه بهو دەلیلانەى که گۆتم، بەزۆر دەلیلى تریشەوه که دەتوانم لێره باسیان بکەم، دەمەوئى خیزانم «کامى» لهو گرفتارییانە تئى پەرئى و بکەوئتە ناو تەندوورەى ئەزموونى پیاویک که لایق و هاوشانى ئەو بئى و لئى بوەشیتەوه داواى لوتف و ئاور ویدانى ئەو بکا. ئیستە ئەگەر ئەو جۆرەى من دەمەوئى، ئەو لەم شەرەدا بەلقى نەخلى سەرکەوتنەوه هاتەدەر، ئەو دەم من بەختەوه ریبى خۆم بئى هاوتا دەزانم و دەتوانم بێژم که بۆشایى ئەمەلم پیر بووئە وه و له دابەش کردنى ئەزەلیدا ژنیکى سەنگین و گران و خۆراگرم وەبەر کەوتوو که سولهیمانى حەکیم لەمەر ئەو گوتوویهتى: «کوا قیسەمت و نسیبى ئاوا وەدەست هەموو کەس دەکەوئى؟» بەلام ئەگەر واهات که مەسەله بەپێچەوانە کەوتەوه، تئى گەیشتن لەوه که من له بۆچوونى خۆمدا بەهەل نەچووبووم، هەلگرتنى بارى غەم و ناھومئیدییهک که بەحەق مومکینە له ئەزموونى ئاوا پیر مەترسیدا تووشم بئى، ئاسان دەکاتەوه. ئەوجار، چون هیچ کام لهو قسانەى که رەنگە تۆ دەولانانى ئەم راپه هەوسناکەدا بەمنى دەلئى، نەتوانن من له ئەنجامدانى بکیرنەوه، دەمەوئى ئەى رەفیقى خۆشەویست لۆتیر، ئامادەى ئەنجامى دەوریک بئى که دەبئى کاخى خۆشحالیى من دروست بکا. من دەرفەتى پێویست بۆ دەست بەکار بوون بەتۆ دەدەم و هەر شتیکی که بۆ فریودانى ژنیکى شەرافەتمەند و پاکداوین و قانیع پێویست بئى، بۆ تۆى داوین دەکەم. شتیکی که منى هیناوتە سەر ئەم باره تا کارێکی ئاوا گەوره بەتۆ بسپیرم، نە کەسێکی تر، ئەوهیه که ئەگەر «کامى» ببەزئى و تۆ بەسەریدا زال ببى، کارى ئەم سەرکەوتنە ناگاتە پلەکانى دواى خۆى و تەنیا مومکین بوونى رووداویک بۆ ئیمە مسۆگەر دەکا. بەمجۆرە مەسەلهى دەستدریژى بەئابرووى من له پلەى قەست تئى ناپەرئى و رازى نەنگ و شەرمەزارى من دە بیدەنگى تۆدا نوقم دەبئى و من دەزانم ئەم بیدەنگییه تا ئەو جییهى پێوهندى بەمنەوه هیه، هەر وهک بیدەنگى مەرگ هەتاهەتایى دەبئى، کهوابوو ئەگەر تۆ دەتەوئى من له ژیانیکى وا بەهره وەرگرم که بکرئى ناوى ژيانى لەسەر دا بنئى، دەبئى بئى راورەستان ئەم بەرەنگارییه عاشقانەیه دەست پئى بکەى، ئەویش نە بەشەرم و کەم پرووى و حەیاوه، بەلکو بەپیداگرى و پررووى و ماندوو نەبوونەوه که دلخوازی منه و له تۆى چاوەروان دەکەم.

بەلئى جا، ئەوه بوو ئەو قسانەى که ئانسلیم، دەگەڵ لۆتیری هینانە گۆرئى و ئەمەیان وها بەسەرنج و واق ورماییهوه گوئى بۆ شل کردبوو که تا کۆتایى قسەکانى دەمى نەکردەوه.

لۆتیر کاتیک دیتی هه‌فاله‌که‌ی بیده‌نگه، زه‌ق زه‌ق تیتی رام، ده‌تگۆت ده‌شتیکی هه‌رگیز نه‌بینراو یا نه‌ناسراو ده‌فکرۆ و له‌ دیتنی ئه‌و شته‌ وه‌خته‌ زنده‌قی بچۆ. سه‌ره‌نجام پاش بیده‌نگیه‌کی درێژخایه‌ن، پیتی گوت: «من پیم وای ئه‌وه‌ی ده‌یلێ بیجگه‌ له‌ گالته‌ شتیکی تر نییه‌. به‌یه‌قین ئه‌گه‌ر پیم وای به‌راستی ده‌ته‌وێ ئه‌و کاره‌ بکه‌م، نه‌مه‌ده‌ه‌شتت قسه‌کانت تا ئاخ‌ درێژه‌ پێ بده‌ی و له‌ نیوه‌یدا قسه‌کانت پیت ده‌بیری. من وای بۆ ده‌جم یا تۆ هیچ من نانا‌سی یا من تۆ هیچ نانا‌سم. به‌لام من باش ده‌زانم تۆ ئانسلیم و تۆش باش ده‌زانی من لۆتیرم. ته‌نیا له‌ به‌ختی به‌د، پیم وایه‌ تۆ ئانسلیمی جار‌ان نیت و تۆش وێ ده‌جۆ پیت وای من لۆتیره‌که‌ی جار‌ان نیم، چون‌ نه‌ ئه‌و قسانه‌ی به‌منت گوت له‌ ئانسلیمی هه‌فالی پێشووی من ده‌کالێته‌وه‌ و نه‌ ئه‌و داوا کاریه‌ی له‌ منی ده‌که‌ی له‌ لۆتیرێکی ده‌کرۆ که‌ ده‌یناسی. له‌ راستیدا هه‌ر وه‌ک به‌کیک له‌ شاعیران گوتویه‌تی، دۆستانی باش ده‌بێ دۆستی خۆیان له‌ محه‌کی ئه‌زمون بدن، به‌لام مه‌به‌ستی شاعیر له‌م قسه‌یه‌ ئه‌وه‌یه‌ که‌ نابێ له‌ دۆستان چاوه‌ڕوانی کاریکت هه‌بێ که‌ دژی فه‌رمانی خوداوه‌نده؛ له‌ جیگایه‌که‌ که‌ کافرێک ئه‌و بۆچوونه‌ی هه‌بێ، به‌شێوه‌یه‌کی هه‌راوتر بۆچوونی که‌سیکی مه‌سیحی، که‌ ده‌زانی خۆشه‌ویستی خودایی بۆ خۆشه‌ویستی به‌شهری نابێ له‌ ده‌ست بدا، ده‌بێ هه‌ر ئه‌وه‌ بێ. وه‌ ئه‌گه‌ر هه‌فالیک کار بگه‌یه‌نێته‌ ئه‌و شوێنه‌ که‌ ئه‌رکه‌کانی خۆی ده‌به‌رانبه‌ر خودادا، له‌به‌ر خاتری دۆستیک فه‌رامۆش بکا، ده‌بێ بۆ ئه‌م کاره‌ ده‌لیلی قورس و تۆکه‌می هه‌بێ و ته‌نیا کاتیک ده‌بێ ئه‌وه‌ بکا که‌ گیان و مال و نامووسی دۆسته‌که‌ی ده‌مه‌ترسی که‌وتبێ. ئیستا ئه‌ی ئانسلیم به‌من بلێ که‌ له‌ نامووس یا گیانی تۆ کامیان ده‌مه‌ترسیدایه‌ تا من خواهیشتی تۆ جێبه‌جۆ بکه‌م و بۆ ئه‌و کاره‌ قێزه‌ون و چه‌په‌له‌ مل بده‌م؟ دیاره‌ هیچ کامیان به‌پێچه‌وانه‌ له‌وه‌یرا که‌ من تیتی ده‌گه‌م، تۆ له‌من داوا ده‌که‌ی که‌ شه‌ره‌ف و ژیان‌ت لێ بستینم و له‌ هه‌مانکادا شه‌ره‌ف و ژیان‌ی خۆشمی له‌سه‌ر به‌خت بکه‌م. چون‌ ئاشکرایه‌ ئه‌گه‌ر من شه‌ره‌فی تۆ نه‌پاریزم و تیتی رۆبیم گیانی تۆشم ئه‌ستاندوو، چون‌ ئینسانی بێ ئابروو ده‌گه‌ل مردوو چ جیاوازیه‌کی نییه‌ و ئه‌گه‌ر ئه‌و جوهری تۆ ده‌خواری من بيمه‌ هۆی به‌دبه‌ختی تۆ. خۆیشم بێ ئابروو ده‌بم و ده‌بمه‌ مردوویه‌ک که‌ به‌رواله‌ت ده‌ بزوی و دیت و ده‌جۆ. گوێ بگره‌ هه‌فاله‌ ئانسلیم، سه‌به‌ر بگره‌ و تا کاتیک من هه‌رچی له‌مه‌ر هه‌وه‌سی مالخولیا‌یی تۆ به‌میشکمد دێ، پیم نه‌گوتووی، قسه‌م پێ مه‌به‌ره‌. له‌ پاشان هه‌رچی به‌ته‌وێ تۆ به‌منی بلێی و من جوابت بده‌مه‌وه‌، کاتمان هه‌یه‌. ئانسلیم گوتی: به‌چاوان! هه‌رچی ده‌ته‌وێ بیلێ! ئه‌وجار لۆتیر له‌ درێژه‌ی قسه‌کانیدا گوتی: «ناخ ئه‌ی ئانسلیم، وا تێ ده‌گه‌م

فکری تۆ ئیستا وه‌ک فکری موسولمانانه‌ که‌ نه‌ به‌ئایه‌ته‌کان و فه‌رمانه‌کانی کتیبی پیروژ (ئینجیل) ده‌توانی ئه‌وان مرزهم بکه‌ی که‌ دینه‌که‌یان به‌تاله‌ و نه‌ به‌هینانه‌وه‌ی ده‌لیلی عه‌ق‌لی یا پالپشتی حوکم و فه‌رمانی دینی: بۆ ئه‌وان، ده‌بێ شاهید و نموونه‌ی هه‌ست پیکراو و به‌رچاو که‌ نه‌کرۆ حاشای لێ بکه‌ی و ده‌لیلی ریازی حاشاه‌نه‌گرت، به‌ده‌سته‌وه‌ بێ، وه‌کو ئه‌وه‌: هه‌رکات له‌ دوویه‌شی به‌قه‌ده‌ر یه‌ک دووبیری وه‌ک یه‌ک، هه‌لب‌گری، باقیمه‌نده‌ی ئه‌و دوویه‌شه‌ش به‌قه‌ده‌ر یه‌ک ده‌بن.» و؛ چون‌ ته‌نانه‌ت ئه‌و ئه‌سله‌ مسۆگه‌ره‌ش ته‌نیا به‌قسه‌حالی نابن ده‌بێ ئه‌وه‌یان به‌کرده‌وه‌ نیشان بده‌ی و به‌ده‌ست لێیان حالی بکه‌ی؛ وه‌ به‌و حاله‌شه‌وه‌، دیسان هیچ که‌س ناتوانی ئه‌وان وادار بکا دینی پیروزی ئیمه‌ قبول بکه‌ن و من ئیستا مه‌جبوورم بۆ تیگه‌یانندی تۆ هه‌ر ئه‌و پێنازه‌ بگرم، چون‌ ئه‌و هه‌وه‌سه‌ی ده‌لی تۆدا سه‌ری هه‌لداوه‌ ئه‌وه‌نده‌ له‌ جاده‌ی عه‌قل و شعور به‌دووره‌ که‌ من هه‌رچه‌ندی به‌وه‌ی تۆ له‌ ساویلکه‌یی خۆت ئاگادار بکه‌مه‌وه‌ هیچ فایده‌ی نابێ. بۆیه‌ ده‌لیم ساویلکه‌یی که‌ له‌ حالی حازردا، نامه‌وێ بیجگه‌ له‌وه‌، ناویکی تری له‌سه‌ر دا‌بنیم و ته‌نانه‌ت دلم ده‌خواری تۆ به‌جۆ بیلیم تا تۆم به‌و شیتیه‌یه‌وه‌ که‌ رووی تیکردووی ته‌می بکه‌م. به‌لام ئه‌و پێوه‌ندی و دۆستایه‌تییه‌ی هه‌مانه‌ ئیزم نادا له‌واری تۆدا هینده‌ش بێ به‌زهم، به‌پێچه‌وانه‌ من مه‌جبوور ده‌کا تۆ له‌و مه‌ترسییه‌ی له‌سه‌ر ته‌ رزگار بکه‌م و تۆ ئه‌ی ئانسلیم، بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌م مه‌ترسییه‌ به‌روونی ببینی، جوام بده‌وه‌ که‌: مه‌گه‌ر به‌منت نه‌گوت که‌ ده‌بێ به‌ژنیک که‌ له‌ ته‌نیا‌یدایه‌ پێشنیاری دل‌داری بکه‌م؟ به‌ ژنیک نه‌جیب ده‌ستدریژی بکه‌م؟ به‌ ژنیک که‌ خوازله‌وک(*) نییه‌، دیاری و سه‌وقات بده‌م؟ به‌ژنیک ئاگا له‌خۆ و به‌تیبینی عه‌رزى ئیراده‌ت و خزمه‌ت بکه‌م؟ به‌لێ تۆ ته‌واوی ئه‌وانه‌ت به‌من گوت، زۆر باشه‌، ئه‌گه‌ر تۆ ژنیک وات هه‌یه‌ که‌ ته‌نیا‌یه‌، نه‌جیبه‌، تیبینه‌، پاکداوینه‌، چاوی له‌ ده‌ستی که‌س نییه‌، ئه‌دی له‌ چی ده‌گه‌ری؟ ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ئه‌و له‌و ئه‌زمونه‌ پيسه‌ و له‌و هه‌موو ده‌ستدریژییه‌ی که‌ من ده‌بێ به‌هه‌ریمی نامووسی ئه‌وی بکه‌م، سه‌ربلیند دیته‌ ده‌ری، ئه‌و ده‌م چ ناو یا عینوانیکی به‌رتر له‌وه‌ی که‌ ئیستا هه‌یه‌تی به‌و ده‌ده‌ی؟ ئایا ئه‌و ده‌م له‌ ئیستا باشتر ده‌بێ؟ یا تۆ باش له‌و حالی نی، یا خۆشت نازانی چت ده‌وێ: له‌ حاله‌تی یه‌که‌مدا بۆچی ده‌ته‌وێ ئه‌و به‌تاقی که‌یه‌وه‌؟ باشتر ئه‌وه‌یه‌ ده‌گه‌ل ئه‌و وه‌ک ژنیک خراپ ره‌فتار بکه‌ی؛ به‌لام ئه‌گه‌ر پیت وایه‌ ژنیک برۆا پیکراو و باشه‌ ئه‌زمون کردنی شتیکی راست و دروست دوور له‌ عه‌قل و تیبینییه‌. چون‌ پاش ئه‌زمون، ئه‌و هه‌مان قه‌در و قوتبی ده‌بێ، که‌ وابوو یه‌قین، ئه‌زمون کردنی شتانیک که‌ زیانی زۆرتر له‌ قازانجه‌، کاری پیاوی بێ عه‌قل و نه‌فامه‌، به‌تایبه‌تی کاتیک که‌ زۆر یا

مەجبور بوونیک لە ئارادا نەبێ و بەتایبەتی کاتیک بزانی که ئەو کارە شیتییەکی ئاشکرایە. کاری دژوار یا بۆخودا، یا بۆ دنیا یا لە یەک کاتدا بۆ هەر دووک لایەن ئەنجام دەدرێ. ئەوەی که بۆ خودا دەکرێ ئەوانەن که پیاگ خاسان دەیکەن و ئەوانە ویستووینانە بەلەشی بەشەرییەوه گیانی مەلەکووتیان هەبێ؛ ئەوەی بۆ دنیا دەیکەن، هەمان شتە که کەسانی دنیادار دەیکەن. هەمان ئەوانەیی که چوار قورنەیی عالەم دەگەرێن و دەریا و وشکانی دەژێر پێ دەنێن بۆ ئەوەی سەرۆت و مآل وەسەرێک بنێن و سەرەنجام ئەوەی لە یەک کاتدا هەم بۆ خودا و هەم بۆ دنیا دەیکەن، کاری ئەو سەربازە دلێرانەییە که کاتیک کەلینتیک گەورە دەبورج و دیواری دوژمندا دەبینن - ئەو کەلێن و کەلەبەرانی بۆ نمونە بەگوللەتۆپ دروست بکەن - هەر ترس و هەراسێکی دەخۆیاندا هەستی پێ دەکەن هەلی دەپێژن و تووپی هەلەدەن و بێ ئەوەی فکری لێ بکەنەوه یا مەترسییەکی گەورە که هەرەشە لە بوونیان دەکا دەبەرچاو بگرن، بۆ ئەوە لایقی ئەوە بن که ئەرکی خۆیان بەرانبەر بە دینی خۆیان و گەلی خۆیان و شای خۆیان ئەنجام بدن، نازایانە دەچن دە گۆرەپانی شەر و پیکدادان که ڕەنگە هەزاریان لێ بکوژرێ. ئەوانەن ئەو کارانەیی که دەگەڵ هەموو مەترسی و ناخۆشی و زەحمەتگەلیکی که هەیانە، مەرۆفی شەرافەتمەند ئەنجامی دەدا. بەلام ئەو کارەیی که بەرپێژت دەتەوێ ئەنجامی بدە، نە لە لای خودا بایەخێکی هەبێ، نە مآل و سەرۆتت بۆ پەیدا دەکا و نە لە نێو خەڵکدا شانازی و ناوبەدەرەویی بۆ مسۆگەر دەکا. چون ئەگەر بەمرادی خۆت سەرکەوتنیش و دەست بێنی نە شانازیت زیاد دەکا نە مآل و سامانت و نەریز و حورمەتت و ئەگەر ئاکامی ئەم ئەزمونە بەپێچەوانە دەربچێ، تووشی پەژارە و خەمناکییەک دەبێ که پشتت دەشکینێ و خۆی لەبەر رانگری. بەوێش که خەڵک بەو پازە نازانی فایدهیەکی بۆ تۆ نابێ، چون هەر ئەوەندە خۆت بزانی چ باسە، جەرگت لەت لەت و هەناوت خرا دەبێ. بۆ ڕوون کردنەوهی زۆرتر دەمەوێ کۆپلەییەک لە شیعری شاعیری بەناویانگ لویجی تانسیلۆت^(۲۱۸) بۆ بخوینمەوه که لە کۆتایی بەشی یەکمەمی هۆنراوهی «ئەسرینەکانی سین پی یەر» دا گووتویەتی و ئەم شیعرانەش بەمجۆرەن:

۲۱۸ - Luigi Tansilo لە شاعیرانی ناپل دە سەدەیی شانزەمی زایندایە. ئەم شاعیرە لە سەرەتادا شیعریکی لە ژێر سەردیتری «ترئ چن» دا نووسی که دەگەڵ عیفت و عیسمەتی گشتی و دەگەڵ بنەماکانی دین دزایەتی هەبوو که پاپ تەکفیر و لەعنەتی کرد و بەتۆلەیی ئەو شیعەرە ئەوجار شیعری «ئەسرینەکانی پییەر» ی هۆندەوه که بوو بەهۆی رزگاربوونی لە کوشتن. ئەم شیعەرە پاشان لە لایەن «مالریت» شاعیری فەرەنسی وەرگیرانیکی نازادی لێ بلأو کرایەوه. (مۆریس باردۆن)

«ئەو

ئەو کاتەیی رۆژە دەبیتەوه، پەژارە و کەسەر هاوێژی دەگەڵ

شەرەمەزاری دەروچی «پی یەر» دا پەرە دەستێن؛ و،

باوەکو کەس ئاگادار نییە، ئەو لەوهی که دەزانی تاوانی کردوو

لە بوونی خۆی شەرم دەکا؛ چون لە دلی پاکدا تەنیا

روانینی خەڵک نییە که شەرەمەزاری هەلەدەستینی، بەلکو

هەر چەند بێجگە لە ئاسمان و زهوی کەس پێی نەزانیی، ئەو دەگەڵ

گوناهێکی کرد، لە خۆی شەرەمەندە دەبێ.»

«کەوابوو گریمان عەیب و عاری تۆ دەژێر پەردەشدا بمینتتەوه، لە دەرد و سزاکێشان رزگاریت نایە؛ بەپێچەوانەوه، هەمووکات دەبێ بگری. نە بەفرمیتسکیت که لەچاو هەلەدەرژێ، بەلکو بەخوینتیک که لە دل هەلەدەقوێ، هەر وەک ئەو حەکیمە خۆش باوەرەیی که بەپێی ریبوایەتی شاعیری ئیمە، ویستی جامی جادوویی بەتاقی کاتەوه که «رینۆی»^(۲۱۹) وریا و بەئەزمون بەتفیکرین و عەقڵتیک پر لە تینینییەوه خۆی لێ پاراستبوو؛ هەر چەند ئەم نەزێلەییە خەیاڵ پلاویکی شاعیرانەییە، زۆر نوکتەیی ئەخلاقیی تیدا هەبێ که جێی خۆیەتی هەمووان تیان بگن و پەندیان لێ وەرگیرن، بەلام ئەوەی من دەمەوێ بەتۆی بێژم ئەو تەلە گەورەییە که خەریکی وەسەری پەری، بۆ تۆ ڕوون دەکاتەوه، تۆ ئەی ئانسلیم بلێ بزانت ئەگەر لوتفی خودا یا ئاورلیدانەوهی تەقدیر تۆی کردبا خاوەنی باشترین و گران بایترین ئەلماسی دنیا، ئەلماسیک که هەموو جەواھیرتاشانی دنیا بەدیتنی، شیت و شەیدا بووبان و هەموو یەکدەنگ گوتبایان که ترووسکە و جوانی و نایایی ئەو ئەلماسە

۲۱۹ - چیرۆکی حەکیمی خۆش باوەر و جامی جادوویی، ئیشارە بەروداوتیکە که ئاریۆست شاعیری بەناوبانگی ئیتالیایی دە تەرەنەکانی چل و دووم و چل و سێیەمی کتیبی هۆنراوهی خۆی بەناوی «رۆلانی تورە» دا هیناویەتی. وەک دە پێشداش گوتمان سێروانتیس داستانی کون پشکنی بێ تەبیری لەو وەرگرتوو. لەو دوو تەرەنەدا حیکایەت کراوه که ئەو مێردانەیی لە ژنی خۆیان بەشک بوون لەو جامە جادوویییە ئاویان دەخواردەوه و دە رازی ژنی خۆیان دەگەشتن. رینۆ Renaud که شەوی پیش، لە خواردنەوهی ئاو لەو جامە سەرپێچی کردبوو بەیانی تی گەشت که حەکیمیک بەناوی ئانسلیم، که ئەز قەزا دەگەڵ قارەمانی کتیبی سێروانتیس هاوینتو، لەو جامەیی خواردوووتەوه و لە بەختی بەد ئەوی نەدەبا بیبینی دیتوویەتی. (مۆریس باردۆن)

وهک ناوی زولال وایه و توش خوت هر لهسه هر بر وایه بای، بی نهوهی بزانی که رهنکه کهسیک نهوه پروایه له تو بستینیتهوه، لهو حاله دا نایا عاقلانه دهبوو که نهوه نهلماسه له قیمت نههاتووه بینی و لهسه سندان (*دانبئی و بیدهیه بهر زهبری چهکوچ و زوری باسکت ده کاربینی بو نهوه بزانی نهوه نهلماسه بهو رهی و سهختی و جوانییه که دهلین؟ نایا نهگه نهوه نهلماسه نهشکابا و خوی له بهر زهبری چهکوچ راکرتبا، بهقیمت تر دهبوو؟ و نهگه وردبا و شکابا نایا زهره و زبانی گهورهت پی نهدهگه شت؟ و، نهلماسه کهت لهکیسه نهدهچوو؟ بیگومان بوچی هر وا دهبوو، بیجگه لهوهش خاوهنی نهوه نهلماسه بهکابرایه کی نهزان و بی عهقل له قهلم دهدرا. نیستا نهوه نانسلیمی خوشهویست! بزانه که «کامی» له بهر چاوی خوت و خه لک وهک نهوه نهلماسه وایه و عاقلانه نییه که به نهمانی خودا بکه ویته بهر بواری ورد و خاش بوون، چون نهگه به ساغی بمینیتهوه، قیمتی ناچیته سه، به لام نهگه خوی پی رانه گیری و ته سلیم بی له نیستاوه فکری لی بکهوه کاتیک نامووس و پاکیه کهی با بردی، چی به سه دئی و توش که به دهستی خوت هم نهوه هم خوت له ناو بردوو، چون تووشی نالین و سکااو به ده بختی دهی. نهوه شت له بیر بی که لهو دنیا به دا هه رگیز گه وه ریکی به قیمت تر له ژنی پاریزکار و به نامووس دهست ناکه وئ و شهره فی ژنانیش به ستراوه ته وه بهو نیاز پاک و گومان خاوی نییه که خه لک به ران بهر نهوان هه یانه؛ و؛ چون هاوسه ری تو له ئاخیرین پلهی عهقل و زانین دایه، بو ده ته وئ لهو راستییه وه گومان بکه وهی؟ ئامان سه د ئامان هه قال، ژن بوونه وه ریکی ناتهواوه، که و ابو نه ته نیا نابی کو سپ و ته گه ره ی بکه یته به ری پی که هه لخلیسیک و بکه وئ، به لکو ده بی نهوه که ند و کو سپانه ی له سه ر پی گه ی نه هیلی و پی گه ی ژبانی له هه موو گرفتاری و کوسپی ک خاوین بکه یته وه تا نهو بتوانی به هه نکاوی پتهو، به متمانه وه به ره و که مالیک که نییه تی پرواته به ره وه. وهک سروشت ناسان ده گپر نه وه، قاقوم حه یوانیکی گچکه یه که که وله که ی له بهر سپییه تیان ده برو قیته وه و راوچییه کان بو دداو خستنی فیل و که له کی زور ماهیرانه ده کار دین. یانی کاتیک نهوه شوینانه ی نه جان وهه پیدایه دیت و ده چی دوزیانه وه. به قور و لیته نهوه ریانه ده گرن؛ پاشان نهوه جان وهه ده ته قین (* و قاقوم کاتیک ده گاته نهوه قور و لیته پیسانه، رادهوستی و حازره بگیری، به لام پیس نه بی، چون رهنکه سپی و خاوی نییه که ی خوی له گیانی خوی خوشتر ده وئ، ژنی به نامووس و به ویزدان وهک قاقوم وایه و عیسمه تی نهوه له به فر سپیتره، که و ابو که سیک که ده یه وئ عیفه تی خوی له دهست نه دا، به لکو بیه وئ وهک گه وه ریکی تاقانه بیپاریزی نابی به لای قاقومی به سه ر

بینی. نابی بیلی لیته و قور و چلپاوی دیاری و پتسکهش و دلداری درۆزانه له سه ر ریگای نهوه دابندرئ. چون شایه د، له وانه یه دهو ژنه دا نهو توانا و هیزه سروشتییه نه بی که ته وای نهوه کو سپ و ته گه رانه له سه ر پی هه لگرن. ده بی ناسافی و که ندو کلۆکانی سه ر ریگای بو هه موار و ساف بکه ی و له پیش چاوی نهوه بیجگه له پاک و ته قوا و بیجگه لهو جوانییه ی که ده ناوی پاک و باشدا هه یه هیچ شتیک نه هیلی بی. ژنی پاک و پارسا (*، وهک ناوی نه ی خاوین و بلوورین وایه که نه گه ر که مترین هه ناسه ی پی بگا بلغ (* ده یگری و تیره ده بی. ده بی ده گه ل ژنی پاریزکار، وهک ناسه واری پیرۆز رهفتار بکه ی. یانی بیه رستی، به لام دهستی لی نه ده ی؛ ده بی وهک باغی کی خه ملاو به گولی سوو و هه زار جور گولی تر، نیجازه نه ده ی هیچ کهس پی دهو باغه بی. هه ر نه وه ند به سه ریواران له دووره وه له که لین ی په رژین و نه رده وه له دیمه ن و عه تر و بونی نهوه باغه حه ز وه ریگرن. له کو تایی قسه کانه دا، ده مه وی چه ند شیعریک که نیستا وه بیرم که و تنه وه، نهوانم له نومایشی شانۆگه رییه کی کومیدی تازه دا بیستوو، بو تو بخوی نه وه، نهوه شیعرانه ده گه ل باسه که ی نیمه یه ک ده گرنه وه. پیره پی او یکی به نه زمون به پی او یک که کچی کی جوانی هه یه، نسحت ده کا که نهوه کچه له ته نیاییدا رابگری و زور به سه ر نه جه وه ناگای له کار و نا کاری بی و بو نمونه پیی ده لی:

«ژن وهک شووشه زوو ده شکئی، به لام نابی به تاقیبی بکه یه وه که بزانی ده شکئی یا ناشکی: چون هه ر رووداو یک رهنکه روویدا؛ وه چون شکانه که ی دوور له چاوه روانی نییه، شی تییه کی ته واره که که سیک مه ترسیی شکانی شتیک قبول بکا که لهت و کوته کانی تازه جوش ناخواته وه. نهوه بروایه کی گشتییه و له سه ر پایه ی عهقل و مه ننتیق دامه زراوه چون نه گه ر له دنیا دا وه کانی «دانانه» (۲۰) زورن بارانی زی پینیش زوره.»

۲۲۰ - Danaé کچی ئاکریزیوس پاشای ئارکوس و دایکی پیسه ی قاره مان یونانی بوو که له ژوپیتر خودای خودایان وه زگی که وتبوو. ده لین باوکی دانا نه ویی ده بورجیکی مه فره قدا زبندانی کردبوو که دهستی هیچ پی او یکی پی نهگا، به لام ژوپیتر هاته سه ر شکلی بارانیکی زپین و به قه لشتی بورجه که دا خوی گه یانده دانانه. (مه مه د قازی) نهوه شیعرانه ش رهنکه هه سیروانتیس خوی بن. (موریس باردون)

تا ئیستا ئی هاوری ئانسلیم هر چی گوتم له بارهی تۆدا بوو، ئیستا وا باشه لهو شتانهی که پیوهندییان بهخۆمهوه ههیه، هیندیک قسهت بۆ بکهه. لهو بارهشهوه عوزرخواری دهکهه که قسهکانم زۆری درێژه پهیدا کرد چون ئهو غاره پر پیچ و خوارهکه و پیچهکهی تۆ خۆت تی هاویشتنوه و دتهوی من لهوی دهرت هینمهوه، ئهم فرهویژییهی پی دهوی. تۆ من بهدۆستی خۆت دهزانی و بهو حالهشهوه دتهوی ئاپرووم بهری، ئهوهش بهپیچهوانهی دۆستایهتی تۆیه، بهلام بابهتهکه بهوهی کۆتایی پی نایه. چون تۆ دتهوی من ئاپرووی تۆش بهرم. چ شتی که لهوهی ئاشکرا تره که تۆ دتهوی ئاپرووی من بهیه؟ چون هر که من داوای دلداری له کامی بکهه، ئهو جوهری که تۆ له منت دهوی، بهیهقین بهپیاویکی پهست و بی شهرفم دادهنی. چون ئهو کاره له منیکی که دۆستی ئیوهم زۆر بهدوره. وه لهوهشدا که دتهوی من ئاپرووی تۆ بهرم، دیسان شکیک نییه. چون وهختیک «کامی» ببینی که من دمهوی، دلداریم دهگه ل بکا، دهبی وا فکر بکاتهوه که من لهودا خالیکی کز شک دهبهم و هر ئهوهش منی هان داوه تا نییهتی شهیتانی خۆمی بۆ ئاشکرا بکهه! وه ئهگه ئهو لهه ریگهوه خۆی بهبی ئاپروو بزانی، ئهم بی ئاپرووییهی ئهو داوینی تۆش پیس دهکا، چون ئهو ملکی تۆیه. لیرهوه ئهم باوهره گشتیه لهمه ری میدری ژنی زیناکار سهری هه لداوه که ده لاین: هر ئه اندازهش میدرد له فهسادی ژنی خۆی بی خه بهر بی و بۆ له دهسدانی ئهو، خۆی دهرهت و بیانوی نه دایته دهستی، دیسانیش خه لک ناویکی پهست و تهوهیناوی له سه ر ئهو داده نین و که سانیک که له رهفتاری ناپه سندی ژنه کهی ئاگاداران، به چاوی سووکایه تی چاوی لی ده کهن نه که به چاوی دل پی سووتان، هر چه ند ده سزانی تاوانی ئهو نییه و هر چی هه یه له هه وه سبازی ژنه که یه وه سه رچاوه ده گری. به لام من دمه وی به تۆ بلیم که بۆچی میدری ژنی نانه جیب به حه ق بی ئاپرووه. هر چه ند که خۆی له فه سادی ژنه که ی بی خه بهر بی و ه یچ شیه تاونیک له لایه ن خۆیه وه نه بی و ه یچ دهره تیکی بۆ ئالوده بوونی ژنه که ی نه ره خساند بی. تکایه له گویدان به قسه کانم ماندوو مه به. چون هر چی ده یلیم هه مووی هر به قازانجی تۆ ته واو ده بی. کاتیک خودا وه ند باوکی یه که می ئیمه ی له به هه شندا دروست کرد، به پیی ریوایه تی کتیبی پیروژ، خه ویکی قورسی به سه ردا هینا و له و کاته دا که ئاده م له خه ودا بوو له که له که ی چه پی دهنده یه کی دهر کیشا و له م دهنده یه دایکه هه وای دروست کرد. هر که ئاده م له خه و راپه ری و هه وای چا و پی که وت هاواری به رز کرده وه که: ئه وه گوشتیکه له گوشتی من و ئیسفانیکه له ئیسفانه کانی خۆم!» و خودا به وی گوته: ئاده می هر بۆ ئهو ژنه دایک و بابی خۆی به جی دلی و پیکه وه

دهبه دوو لهش له گوشتیکه!» هر دهوان رۆژانیشدا بوو که گریدانی ئاسمانی ژن و میدرایه تی هاته ئاراوه. گریدانیک که رسته ی پیوهندییه کانی ئه وهنده مه حکه مه که ته نیا مردن ده توانی بیسیتی. وه هایه قودرهت و تایبه تمه ندی ئهم گریدانی مۆجزه مانه نده، که له ئه سه ر ئه ودا دوو تاکی جیاواز له یه کتر دهبه له شتیکی یه کگرتوو له گوشتیکی یه کسان، ئهم ئه سله ده خانواده باشه کاندان، که دوو هاوسه ر به دارا بوونی دوو پۆخ، ئیراده یه کیان زۆرتر نییه، زۆرتر راسته. له ویوه به و ئاکامه ده گه ین که چون ژن و میدرد هر دووک له یه ک گوشتن په لای شه رم و عه یب و عار ئه گه ر له داوینی ژن بنیشی یا عه یب و ئیرادیک هه بی و له حورمه تی ئهو که م بکاته وه، ئهو بابه ته میدره که ش ده گریته وه و عه یب داری ده کا. هر چه ند وه ک گوتم با میدرد ه یچ هه ل و دهره تیکی بۆ ئهم بارودوخه پیک نه هینا بی. چون هر وه ک دهردی لاق یا دهردی هر ئه ندامیکی تر له به دهنی ئاده می له به ر ئه وه ی هه موو ئه ندامه کان له یه ک گوشتن دته واوی به دهندا هه ست پی ده کری و هر وه ک سه ری مرۆف، ئیش و ئازاری گوژینگی با هه ست پی ده کا، هر چه ند ده خاله تیکی تی دا نه بوو بی، هر ئاوا هه میدرد ده بی ئاپرووی ژنی خۆیدا به شداره، چون هر دووکیان یه ک بوون، یه ک شتن. ئه وچار چون ته واوی شه رافهت و بی شه رافه تی له دنیا دا له گوشت و خوین سه رچاوه ده گرن و بی ئاپرووی ژنی نانه جیب ژنی له م چه شنیه، حه ق ئه وه یه که به شیک له و ببیته به شی میدره که ی، جا با خۆیشی له و شته بی خه بهر بی و حه ق ئه وه یه که ئه ویش خۆی به بی ئاپروو بی نیه ته ئه ژمار. که وا بوو ئه ی ئانسلیم، چاوی بینین بکه وه و بروانه ئه و مه ترسییه که به تی کدانی ئارامی و هیمنایه تی ژبانی ها و سه ره که ت بۆ خۆتی وه خۆ ده خه ی! بروانه که بۆ چ کونپشکنیه کی بی هه وده و دور له تی بینیه که دته وی هه وه سه نووستوو ه کانی ده دلی پاک و بی ژنگ و ژاری ئه ودا هه لستینی! وریا به ئه وه ی خۆی بۆ دمه ترسی ده خه ی، زۆر چکۆله یه و ئه وه ی ره نگه له ده سته ی ده ی گه لیک مه زنه، که من ئیدی شتیکی تری له سه ر باس نا که م. چون بۆ پیدا هه لدانی ئه و، وارهم پی نه ماوه. به لام ئه گه ر ته واوی ئه وانه ی گوتم بۆ ده ست به ردار بوونی تۆ له و ته ما ناپه سنده به س نییه، ده توانی به دوا ی ئامرازیکی تر دا بچی تا ئاپرووی خوتی پی له ناویه ری، چون من نامه وی ئهم ئامرازه بم. جا با دۆستایه تی تۆش، که له ده ست چوونی ئه و بۆ من گه وره ترین خه ساره، له ده ست بده م.»

لۆتیری پاکداوین و دوورئهن دیش، پاش ئه وه ی به م جوهره قسه ی کرد، بی دهن گ بوو و ئانسلیم وه ها په ریشان و سه رلشیشوا و بوو که تا ماوه یه ک نه یه توانی قسه یه ک بکا.

سهره نجام که وهخو هاتهوه گوتی: ههفال لوتیر دیتت من به چ سهرنجیکهوه تا ناخری گویم بۆ تۆ راگرت! لهو دهلیل و پهند و نهقل و شاهیدانهدا بۆت باس کردم تی گهیشتم که خودای مهزن چ فکریکی دروست و نهنگیوهی داوه بهتۆ و نهوهشم بۆ پروون بووهوه که له دوستایهتیدا گهیشتوویه چ پلهیهکی بالا و ههروهها دان بهوهدا دینم و قانیع بووم که نهگهر وهدوای نهو فکره وهسوهسهیهم بکهوم لهخیر وهرگهراوم و پرووم ده شهپ کردووه. بهو حالهشهوه تۆ دهبی وهک نهخوشیک چاو له من بکهی که جاروبار ژنان له مهگیرانی کردندا تووشی دهبن و دهیانهوئ خۆل و گتیج و پهژی و شتانیکی لهم چهشنه بخۆن که چاو لیکردنیان قیز و بیژ دهبزوینتی، چ دهگا بهخواردنیان. کهوابوو بۆ چارهسهری من دهبی فیئل و تهلهکهیهکه دهکار بگری و نهوهش خوئی کاریکی دژوار نییه. تۆ تهنیا دهبی، بهمودارا، یا لاری کهو(*) مهیریژه، به«کامی» پیشنیاری دلداری بکهی و نهو یش وهسوهسه زۆر کاری لی ناکا که له ههمان سهرهتای کاردا کۆشکی عیسمهت و حهای پرووخی. من تهنیا بهوهنده نهزمونه رازی دهبم و تۆش مهرجی دوستایهتیت وا بهجی هیناوه که نه تهنیا بوونی منت بۆ من هیناوهتهوه، بهلکو قانیع دهکهی که ههرگیز نامووسی خۆم له دست نهدهم. تۆ تهنیا بهیهکه دهلیل مهجبووری تهسلیمی ئیرادهی من بی، نهویش نهوهیه که چون من لی پروام نهو نهزمونه نه نجام ههر بدهم، تۆ رازی نابی که من نهم فکره شیتانهی خۆم دهگهل کهسیکی تر باس بکهم. چون بهو کاره ئابرووی خۆم، که تۆ دهتهوئ نهیهلی بتکی، له دست دهدهم. لهمهپ نهوهشهوه که دهلیی ئابرووی تۆ له لای «کامی» دهچی، زۆر گرینگ نییه، چون تۆ دهتوانی پاشان که دهرهوی خۆراگرییهکهی تهواو بوو، پیی بلیی که نهمه پلان و بهرنامهیهکی ساختهیی بووه و راستیهکهی پی بلیی و دووباره ریز و حورمهتی پیشی وهدهست بخهیهتهوه، کهوابوو نیستا که تۆ مایهیهکی زۆر دانایی و بهههمان مایه کهمهکهوه رهنگه دنیایهکه شادی و بهختهوهی بهنسیبی من بکهی، خواهیشتی من ههر چند بریکیش کهند و کۆسپی لهسه ریی ههبی، رهد مهکهوه و ههر وهک گوتم دهگهل دست بهکار بوونی من مهسهلهکه بهسوودی خۆم کۆتایی پی دینم.»

لوتیر که دیتی نهخیر ئانسلیم عهزمی جهزمه و له کهری شهیتان نایهته خوارئ و له لایهکیشهوه ههپهشهی لی دهکا نهگهر بهقسهی نهکا نهو کاره ناپهسنده حهوالهی کهسیکی تر دهکا. بۆ خو پاراستن له ئاکامی خراپتر لی برا که دلی ههفالکهی نهشکینتی و نهوهی دهیهوئ نهنجامی بدا. بهو نهزمهوه که گهریانی کارهکه بهشیوهیهکه راپهزینتی که رۆحی «کامی» نهشیوینتی و مهبهستی ئانسلیمیش جیبهجی بکا. تکای له دوستهکهی کرد له

باههتهوه دهگهل کهسی تر قسان نهکا. چون نهو خوئی ئامادهیه له کاتی مناسیدا دست پی بکا.

ئانسلیم ههفالئ خوئی بهگهرمی دهئامیز گرت و نهوهندهی سپاس لی کرد که دهتگوت کاریکی سهیر و سهمهرهی بۆ نه نجام داوه و گهورهترین لوتفی دهگهل کردووه، پاشان ههر دووک قهراریان دانا که رۆژی دواپی دست بهکار بن. ئانسلیم قهولی دا که ومخت و مهودای پیویست بۆ لوتیر دابین بکا و زیز و جهواهیراتیش ههرچهندی بۆ فریودانی خاتوون پیویست بی بۆی ئاماده بکا؛ بهوی گوت که شهوانه له پیش مائی هاوسههرکهی ئاوازی دلداری بخوینتی و شیعرئ عاشقانهی بۆ بنیبری و پیشنیاری پی کرد نهگهرخوئی نازانی شیعر ههلبهستی نهو ئامادهیه له جیگهی نهو شیعران دابنی. لوتیر ههموو نهو مهرجانهی قبول کرد، بهلام نهیهتیکی تهواو دژوان دهگهل نهوهی ئانسلیم دهویدا شکی دهبرد. بهلی پاش نهو قهول و قهرارانه ههر دووکیان هاتنهو مائی ئانسلیم و، دیتیان که «کامی» له درهنگ هاتنهوهی ئانسلیم نیگهرانه. چون میردهکهی نهو رۆژه زۆر درهنگ گهراپوهوه مال.

لوتیر گهراوه مائی خوئی و ئانسلیم له مائی خوئی مایهوه، بهلام نهو یهکهیان خویشحال بوو و نهوی تر بهفکر و خهیالی ناخۆشهوه دهرۆیشت و نهیدهزانی چ بکا که لهو راسپارده بی شهرمانهیه سهر بلند بیهته دهر. بهلام شهو که داهاات فکریک بهزهینیدا رابرد که بی نهوهی ئیهانه و سووکایهتییهکی به«کامی» کرد بی، ئانسلیم فریو بدا. سبهینهی نهو شهوه بۆ خواردنی نههار رۆیشته مائی دوستهکهی و ژنی ئانسلیم وهک جارن بهخاتری دوستایهتی میردهکهی زۆر بهگهرمی وهی گرت. پاش خواردنی نههار سفرهیان کۆ کردهوه و ئانسلیم داوای له هاوپی کهی کرد چون بۆ راپهزاندنی کاریک ناچاره یهک دوو سهعات برواته دهرهوه، نهو له مالهوه له لای «کامی» بمینیتتهوه و چاوهپروانی گهراوهی نهو بی. «کامی» ویستی پیش بهرۆیشتنی میردهکهی بگری و لوتیر پیشنیاری کرد دهگهلی وهدهرکهوئ، بهلام ئانسلیم بهگوپی هیچکامیانی نهکرد، بهلکو بهپیچهوانه پیی چهفاند که لوتیر حهتمهه له مال دابینشی تا دهگهپهتهوه، چون دهیهوئ مهسهلهیهکی گرینگی دهگهل باس بکا. ههروهها بهخیزانیشی راسپارد تا دپتهوه لوتیر بهتهنیا بهجی نههیلتی، سهره نجام وهها وهستیانه بۆ پیویستی رۆیشتنه دهرهوهی خوئی پاساوی هیناوه که کهس نهیدهتوانی باوهی بکا نه کاره ساختهیی و درۆیه.

ئانسلیم وهدهرکهوت و لوتیر و کامی دووبه دوو له پشت میز بهجی مان، چون ههموو

خیزان و دست و پیوهند چوووبون نه هار بخون. ئیستا لۆتیر پای نابوو مهیدانکی دهوره کیشراو که له ویدا هاورتییه کهی دهیویست له حالی دهگری دهگه ل حریفدا بیینی. ئیستا حریف له بهرانبهری دانیشتبوو که دهیتوانی بهچه کی جوانییه کهی له شکریک پالەوانی چهکار تیک بشکینی! ئیستا داوهری بکهن لۆتیر حقی بوو بترسی یا نه؟ لۆتیر نهیا کاریکی که کردی نهوه بوو ئانیسکی خسته سهر باسکی کورسییه کهی، پاشان دم و چاوی خسته سهر له پی دهستی و بهعوزرخوازییه وه به کامی گوت تا ئانسلیم دیته وه، دهیوی کهمی کهمی بحهسیته وه. کامی له جوابدا گوتی له سهر دۆشهگ و ناز بانج باستر دهتوانی بحهسیته وه تا له سهر سهندلی و تهعاروفی کرد که بجیته ژووری نهوه؛ بهلام لۆتیر بههیج کلۆجیک نهوه تهعاروفی قبول نهکرد و تا هاتنه وهی ئانسلیم له سهر کورسییه که خهوت. کاتیک ئانسلیم له گه رانه وهدا، کامی له وهتاغی خوی و لۆتیری ده خه ودا دیت و بهو خه یاله که نهوهنده درنگ هاتوو ته وه که مهجالی تهواوی بو قسه کردن و ته نانهت خه ویش بههر دووکان داوه، بهبی سهبری تهواو دانیشت تا لۆتیر له خه وهستی و دهگه لی له مال وه درکه وئ و چی رووی داوه، بوی بگپرتیه وه. لۆتیر له خه وهستا و هر دووکیان له مال درکه وتن. نه ودم ئانسلیم پرساری کرد و لۆتیر وه لام ی دایه وه که بهمناسی نه زانیوه رۆژی نه وه ل هه موو شیتکی دهگه ل باس بکا و بیجگه له وه کاریکی نه کردوه که به شاخ و بالی هه لبلی و تاریفی جوانییه کهی بکا و پپی بللی که ده شاریدا نیو بانگی جه مال و که مالی رۆیشتوو. پاشان له دریشه ی قسه کاندیدا گوتی: «بهرای من نه وه دهسپیککی باش بوو بو نه وهی ورده ورده متمانه ی نه وه دهست بینم و ناماده ی بکه م که به مهیل و ئاره زومهندییه وه گوئی بداته قسه کانم. من هه مان نه و فی ل و حیله یه م به کار هینا که شهیتان بو فریودانی رۆحیکی زیت و وریا و ازوازی دهکاری هینا، چون شهیتان که خوی ما کهی تاریکییه بهشکی فریشته ی روونای، دیته در و خوی له پشت روا له تیکی پاراوه دهشاریته وه! نه گه ر فیلبانزییه کهی ئاشکرا نه بی، سه رنه جام سه ر ده که وئ و خوی به بهرامبه ره که ی دنهاسینئ.» نه و قسانه بوو به هوی خو شحالی ئانسلیم و قه ولی به لۆتیر دا هه موو رۆژیک هه ل و درفه تی گفتوگو ی ده گه ل خیزانی بو پیک بینی. وه گریمان خویشی له مال درنه که وئ جوړیک خوی سه رگه رم ده کا که ژنه که ی بهو شانۆگه رییه نه زانی.

رۆژهکان بهمجوره رابردن بی نهوهی ته نانهت لۆتیر یه ک قسه ی دهگه ل کامی کردی. بهو حاله شه وه هه موو جاریک متمانه ی ده دا به ئانسلیم که به درکاندن و روونییه کی زۆتره وه

دهگه ل کامی قسان ده کا. به لام هیشتا وشه یه کی له کامی نه بیستبوو، بو نی هومیدی لی بی و رووی خویشی لی نه دیتوو، به پیچه وانه کامی هه ره شه ی لی کردوو نه گه ر ده ست له و قسه ناحه زانه هه لنه گرئ، هه موو شیتک به میرده که ی ده لی. ئانسلیم گوتی کاره کان به مرادی نه وه ده چنه به ره وه، چون تا ئیره کامی خو رگری نیشان داوه، ئیستا با بزانین ده به رامبه ر کرده وه کاندیدا چون راده وهستی. من سه بهینی دوو هه زار نه شره فیی زپرت ده ده می که وه ک دیارییه ک پیشکه شی بکه ی و دوو هه زار نه شره فیی تریش بو کرینی زپیر و زه یور، که ره نگه تومعه یه کی باش بی بو فریودانی نه وه، چون تهواوی ژنان، به تانییه تی نه گه ر جوان بن، به هه موو پاکداوینییه که وه مهیلیان له خو پاراندنه وه و خو نواندن هه یه. نه گه ر نه وه ده به رامبه ر نه م وه سه وه سه تازه یه شدا خوی بو راکیرا، من رازی ده بم و چی تر زه حمه ت نادم.» لۆتیر گوتی چون کاره که ی ده ست پی کردوو، تازه تا کوتایی پی هینان ده ست به ردار نابئ. هه رچه ند سووریش بزانی که له و به ره نگارییه دا شه که ت و ماندوو شکست ده خواو سه رناکه وئ.

سه به ی نه و رۆژه لۆتیر چوار هه زار نه شره فیی وه رگرت و ده گه ل نه ودا چوار هه زار جوړ غایله و فکر و خه یالی بو هات، چون نه یه زانی چه که له کیک لی بدا، تا دیسانیش سه ری هاورتییه که ی به درۆیان گه رم بکا. بهو حاله شه وه لی برا که پپی بللی «کامی» دیسانیش هر خو راکره و گوئی بهو شتانه نابزوی و له سه ر رۆیشتنی نه م نه زمونانه بی ئاکامه. به لام قهزا و قه در پلانکی تری به دهسته وه بوو. رۆژیک ئانسلیم، که به ره سمی جارن لۆتیری دهگه ل ژنه که ی ته نیا به جی هیشتبوو، له وهتاغی ته نیشته نه و ژوره که نه وانیه لی بوون خوی حه شار دا و له کونی هاچه ری قفلی درگا که وه چاوی برییه ژوره که بزانی چ راده برئ. نیو سه عات رابرد و لۆتیر ته نیا یه ک که لیمه ی قسه نه کرد و دیار بوو نه گه ر سالتیکش، یا قهرنیکش دهگه لی بمینیتیه وه، قسه یه ک ناکا. نه و جار تی گه یشت که هه رچی هاورتییه که ی له مه ر کامی پپی گوتوو بیجگه له فریودان و درۆ شتیکی تر نه بوو. بو خاترجه م بوون له وهتاغ هاته درو لۆتیری برده گو شه یه ک و لپی پرسی چ هه والیکی تازه ی پی هه یه و «کامی» هیچ رووی خویشی نیشان داوه یا خیر. لۆتیر جوابی داوه که له مه زیاتر ناماده نییه یه ک هه نگاوی تر هه لگرئ، چون کامی ره فتاریکی وه ها ناخو شی ده گه ل کردوو و وه های لووت(*) لی هه لفرچاندوو که ده خوی رانابینی له مه و دو قسه یه کی ده گه ل بکا. ئانسلیم به سه ری دا قیزاند «ناخ لۆتیر، لۆتیر! وای که چ باش وه فا به عه هد و په یمان ده که ی و چ باش جوابی نه و متمانه ی که پیم کردی ده ده یته وه! من هه ر ئیستا له کونی

هاچەری قفلای دەرگاوه چاوم پیتەوه بوو، تۆ یەک وشەت بە کامی نەگوت. لێرەوه وا تۆ دەگەین کە تۆ ئیستا لەسەرەتای کار و گوتنی یەکەم واژە واوتر نەچووی، ئەگەر ئەوهایە - کە هیچ شکم دەودا نییە - بۆچی فریوم دەدەوی و بۆچی دەتەوێ ئێو ریگا و نامرازانەیی من بۆ رازی کردنی هەوەسی خۆم و دەستی بخەم، لە دەستی دەرپیتی؟»

ئانسلیم لەو زۆرتەر هیچی نەگوت، بەلام هەر ئەو چەند وشەیه بەس بوو بۆ ئەوێ لۆتیر شەرمەزار و نارەحەت بکا. ئەو کاتیک ئاشکرا بوونی درۆی خۆی وەک خەسارێک بۆ کەسایەتی خۆی هینا ئەژمار، سویندی خوارد کە لەمەودوا دەر وەستە کە ئەو ئەرکە بۆ پەرزەندەیی دۆستی خۆی، بەتەواوی بەرپۆه بەرێ و ئیدی درۆی دەگەڵ نەکا و پیتی گوت: «ئەوجار ئەگەر لە کەمیندا دانیشتی خاترجەم دەبی کە فریوت نادەم. بەلام هەر زەحمەتیک لەم ریگەدا بەخۆتی بدەوی بۆ فایدهیه. چون زەحمەتیک کە من بۆ پەرزەندەیی تۆ بەخۆمی دەدەم، زۆر زوو شک و گومانێ تۆ دەرپۆیتەوه.» ئانسلیم برۆی بەو قسانە کرد و بۆ ئەوێ لە هەموو باریکەوه دەرەتی بداتی و مەیدانی بۆ خالی بکا لێ برا هەشت پۆژان لە مالا نەبێ و ئەو ماوێه برۆاتە مالا یەکیک لە دۆستان لە یەکیک لە هاوینە هەوارەکانی ئەم دەقەرە و لە وێ رای بوێرێ. تەنانەت کاریکی کرد کە ئەو دۆستە بەرپۆسمی بانگهێشتنی بکا تا عوزریکی پەسندی لە لای «کامی» و رویشتنەکی هەبێ.

ناخ ئەو بەدەخت ئانسلیم! ئەو بۆ ئیحتیات! ئاگالەخۆبراو. ناخ تۆ چ دەکەوی؟ ئەو چ خەیاڵیکی خاوه کە پیتەوهی سەخڵەتی؟ وه هۆش وەرەوه! تۆ وا خەریکی بەهەموار کردنی بەستینی بۆ ئابرووی دژی خۆت رادەپەری! زنی تۆ «کامی» داوین پاک و تۆ میدردی ئەوی و خاوهنی ئەو گولستانەیی، هیچ کەس ملۆزمی تۆ نییە و خەیاڵی ژنەکەت لە دیواری مالاکەیی واوتر ناچێ. تۆ لەسەر ئەو زەمینە ئاسمانی ئەوی، ئامانجی ئەمەلەکانی ئەوی، تەواوکاری شادییەکانی ئەوی. تۆ پیتەوهی ئیرادە و ئاکاری ئەوی و لەسەر تەوهەری تۆ ئیرادەیی خۆی دەکار دینی، ئیرادەیهک کە لە هەموو شتدا دەگەڵ ئیرادەیی تۆ و خواوهندی گەورە میزان دەکرێ... باش! ئەگەر کانگای جەمال و کەمالی ئەو تەژی لەهەموو گەنج و خەزینەیهکە و تۆ، خوازیاری ئەوانەیی و ئەویش بۆ هەموو زەحمەت و کیشەیهک پشکەشی تۆی دەکا، تۆ بۆچی بەهیوای گەنجی تازە و نادیار و نەناسراودا دەگەرپی و خۆت تووشی ئەو مەترسییە دەکەوی کە ئەو کان و مەعدەنەت بەسەردا برووخی؟ چون پایە و بناغەیی ئەم کانگایەش لەسەر سروشتی رووخەک(*) و سستی خۆی راوەستاوه. وریا بەهەر کەس بەدوای مەحال دا بگەرێ، لە مەجال و مومکین بۆ بەش دەبی و حەقی خۆیەتی بۆ بەش بێ.

هەر وەک شاعیریکی (۲۲۱) ئەم بابەتەیی بەخەیاڵیکی ناسکتر هۆندوووتەوه و بەبەیانیکی جوانتر دەری برپوه:

«من له مردن ژیان، له نهخۆشی لهش ساغی، له زیندان نازادی، له دیل و بهندی ریگهیی ههلاتن و له خائین شهرافهت داوا دهکهم.

«بەلام چاره‌نووس که هەرگیز هیوایه‌کی باشم پیتی نییە، بەهاودەستی چەرخێ چەپگەر وایان داناوه کە چون من خوازیاری مەحالم، دەستم بەمومکین ژێ رانه‌گا.»

سبەیی ئەو رۆژە، ئانسلیم پاش ئەوێ بەخیزانی گوت کە لۆتیر دەنەبوونی ئەودا بەکارەکانی رادەگا و هەموو رۆژیک دەگەڵ ئەو نەهار دەخوا پاش ئەوێ ئەسپاردی کە دەگەڵ لۆتیر وەک خۆی رەفتار بکا، بەرەو هاوینە هەوار کەوتە پێ. کامی لەوێر کە ژنیکی شەریف و وریا بوو لەو قسانەیی میدرەکەیی پەژارە دای گرت و تکای لێ کرد کە چاوی بکاتەوه و ئەوێ بزانی کە دەنەبوونی ئەودا باش نییە کەسێکی تر لەسەر جیتی ئەو لە پشت میزی خواردن دابنیشی و ئەگەر ئەم شیوه رەفتارە لەوێر پایە کە متمانەیی بەژنەکەیی خۆی نییە و لەوه دترسی نەتوانی کاروبارەکان راپەڕینی، ئەو یەک جارەیی با ئەزموون بکا و تۆ بگا کە ئەو ژنە توانای راپەردانی کاری گرینگ تریشی هەیه. ئانسلیم جوابی داوه کە ئەمجۆرەیی پێ خۆشە و باشتەر ئەویش قسەیی لێ نەکا و گوی بداتە فەرمانی میدردی خۆی و بەناچار و بەنابەدلی «کامی» بەلینی دا بەپێچەوانەیی مەیلی خۆی ئەوها بکا.

ئانسلیم رویشت، لە سبەیی ئەو رۆژەوه لۆتیر لەو مالایدا جیگیر بوووه و لە لایەن کامییه‌وه بەرپۆز و حورمەتەوه بەشیوه‌یه‌کی ئابروومەندانه پشوازایی لێ کرا. بەلام خاتوون کاریکی وای کرد کە هیچ کات دەگەڵ لۆتیر تەنیا نەکەونه لای یەک. چون هەموو کات دەگەڵ چەند کەس لە خزمەتکارەکانی بەتایبەت نەدیمەیه‌کی جحیل بەناوی «لینۆنلا» Leonella دەهات و دەچوو کە زۆری خۆش دەویست، چون ئەم دووه هەر لە منداڵییه‌وه پیکه‌وه گەرە بووبوون و کامی پاش میدرد کردن دەگەڵ خۆی هینابووی. لە سێ رۆژی یەکەمدا لۆتیر هیچ قسەیه‌کی بەکامی نەگوت، هەر چەند لە کاتی لابردنی سفردا خزمەتکارەکان دەرپۆشتن تا بەئەمری خانم زووتر نانی خۆیان بخۆن؛ دەیتوانی قسەیی خۆی بکا. تەنانەت لێئۆنلاش کە ئەمری پێ کرابوو زووتر نەهاری خۆی بخوا بۆ ئەوێ هەمیشە دەگەڵ خاتوونی مالاوه بێ، بەلام چون سەرگەرمی هیندیک کاری تر بوو کە دلی دەیه‌ویست، زۆر واده بوو گویی نەهدا

۲۲۱- ئەم شاعیره بۆ ناوه بەبرۆای دوکتۆر باردۆن سێروانتیس بۆ خۆیه‌تی. (محەمەد قازی)

قسه و فهرمانی خاتوون و ون دهبوو. به پپچه وانه زور جار خاتوونی دهگه ل میوان به تنیا به جی ده هیشت، دهگوت خاتوون خوی ئه مری پی کرده ووه ئاوا بکا، به لام نه جیبی و سهنگینی کامی و شیوهی رهناری و حالتهی روخسار و روالتهی وه ها بوو که همیشه زبانی لوتیری ده بهست، بهو حاله شه ووه هر ئه و سه رهنیه که به لیدانی موری بیدهنگی له زاری لوتیر ده بووایه به قازانجی هر دوکیان بیت، به زیانیا کوتایی هات. چون هر چند زبانی لوتیر به سترابوو، به لام خه یاله کانی مهیدانیک هراویان بو جهوله کردن وه دهست هینا، بهو مانایه که لوتیر ده توانی ته وای جیلوهی جوانی له کامیدا که نه تنیا کاری له دلکی گوشتی ده کرد، به لکو پهیکه رهیه کی به رهنیشی ده خسته ژیر کاریگه ری خوی، چاو لی بکا، لوتیر لهو کاتانه دا که ده توانی دهگه ل کامی قسه بکا، چاوی ده بریه روخساری و دهیدیت که ئه و ژنه چند شایانی خو ش ویستنه. ئه م فکره ورده ووده وای کرد که لوتیر وه فاداری خوی به رامبه ر به دۆسته که ی ده ژیر پی بنی. سه د جار هاته سه ر ئه و رایه که لهو شاره بروا و هه لپته شوینیکی وا دوور که هه تاهه تایه چاوی به ئانسلیم نه که ویتته ووه و روخساری کامی نه بین. به لام گیروده ی ئه و حه زه بوو بوو که له دیننی کامی ده ببرد. دهگه ل نه فسی خوی به شه ر ده هات و خوی ریک دهگوشی تا بتوانی حه زی چاو پیکه و تنی کامی ده خویدا بکوژی. له کاتی ته نیاییدا خوی سه رکۆنه ده کرد که هاورپیه کی دهغه لباز و ته نانه ت مه سیحیه کی بروا سست و ناته و اووه. پاشان رستی خه یال و ئه ندیشه کانی وای ده کرد که خوی دهگه ل ئانسلیم هه لسه نگینی و کوتایی هه مووی ئه م به راوردکاری و هه لسه نگاندنانه دهگه یشته ئیره که به خوی دهگوت شیتی و متمانه ی کویر کویرانه ی دۆسته که ی زورتر شایانی لۆمه و سه رهنیشه تا بی وه فاییه که ی خوی و، ئه گه ر عوزری تاوانه کانی له بهر دم باره گای خودا و هند هر ئه ووه بی که له لای بهنده گانی خودا ده یه پناوه، هیچ پیویست ناکا، بو گوناھی خوی له سزادان بترسی.

کورته ی که لام، جوانی و جهمال و بایه خداری کامی به ها ودهستی ئه و ده رفه تانه ی میرده بی ئیحتیاته که ی بو لوتیری ره خساندبوو، سه رهنجام به سه ر شه رافه تی ئه ودا زال بوو. سی رۆژ پاش رۆیشتنی ئانسلیم که لوتیر بی وچان خه ریکی خو راگری و به رهنگاری له به رامبه ر هه وه سه کانی خویدا بوو، چون چاوی به هیچ شتیک بیجگه لهو شته ی که هه وه سه کانی بو لای ئه ویان پال دهنه، نه ده که وت. سه رهنجام رازی ئه و هه وه سه ی بو «کامی» ده رخست و به وها شورشیکی ده روونی و پیداگریه و خو شه ویستی خوی بو ئه و ده ربری که کامی مات و واق و رماو زبانی به ستره و بیجگه له وه ی له شوینی خوی ههستی و پرواته

ژووری خوی و یهک که لیمه جواب نه داته ووه، هیچ کاردانه وه یه کی له خوی وه نیشان نه دا. به لام ئه م ساردی و بی مبالاتییه، هومیدیک که هاوکات دهگه ل ئه وین سه ر هه لده دا له ناخی لوتیری نه برده دهروه، به پپچه وانه هومیدی پته وتر کرد و سوورتر بوو له سه ر ئه وه ی به سه ر کامیدا زال بی و، به لام کامی کاتیک ئه و کاره ی له لوتیر چاو پی که وت وای لی هات که نه یه زانی چ بکا، سه رهنجام چون وای به زهیندا هات که نابی جاریکی تر چاوی به و هاورپی نامه رده ی میرده که ی بکه ویتته ووه و ده رفه تی وتوژیکی دووباره ی بداتی، لی برا هر ئه و شه وه یه کیک له پیاوه کانی خوی به یادداشتیکی به م ناوهرۆکه وه بو لای ئانسلیم بنیری:

لاويش وها هيرشهكانى خۆى پهره پى دا كه وردهورده پايهى خۆراگرى كامى وهلهرزىن خست و ئەو نازداره بهعيسمهت و حياى خۆيهوه زۆرتىر ئاگادارى چاوهكانى خۆى بوو تا له خۆشهويستى و دلداريهكى كه قسه و گريان و لالانهوه و پارانهوهى لۆتير له دلى ئەودا، چهكهرهى(*) پى كردبوو، نيشانهيهك بهدهستهوه نه دا. ئەم ئالوگۆپى حال و رهفتارهى كامى له چاوى لۆتير شاراوه نهبوو. بهمجۆره ئاگرى تاسه و ههوهسى ئەو لاوهش سات بهسات زۆرتىر بلّيسهى بهرز دهبووهوه. ئاخىرى لى برا كه بهكهلك وهرگرتن له نهبوونى ئانسليم تهوژمى گهمارۆى ئەو قهلا دهگيران نههاتوو زۆرتىر بگا؛ بهو نيهته بهپيدا ههلدان و تاريقى جوانى كامى له لايهنى خالى كزى ئەو يانى له خۆخوازيى(*) ئەوهوه هيرشى خۆى دهست پى كرد. چون هيج چهكيك كارا تر له زبانيكى لووس و چاپلوس ناتوانى قهلاى ناز و ئيفادهى ژنيكى جوان تيك بروخينى. له راستيدا لۆتير وها بهكارامهيبى و ليهاتوويى چياى پاكداوينيى كامى تهقاندوهوه و داوودهزگايهكى شهريى وها بههيزى دهكار هينا كه ئەگهه كامى سهراپاي له مهفرهق و پۆلاش دارژابا، بهرگهه نهدهگرت. لۆتير بهپارانهوه و تكا و رهجا، بهگريان و فرميسك ههلوهراندن، بهزبان لووسى و پى ههلاگوتن، ئەوهندى شوروسۆز و ئەوين نيشان دا كه سهرهنجام ديوارى حيا و عيسمهتى كامى دارووخاند و دهستى بهو شته راگهيشت كه دهخهونيش دا پى وانهبوو پى دهگا. بهلى كامى خۆى بهدهستهوه دا، كامى شكستى خوارد و نوشستى هينا. بهلام كوا سهيره كه واى لى هات؟ مهگهه دۆستايهتتى لۆتير توانى خۆراگرى؟ ئەوه نمونهيهكى زيندوو كه پيمان دهلى تهنيا ريگهه زالى بوون بهسهه ئەويندا ههلاتن له ئەوينه و هيج كهس نابى تن بهتهن بهگژ دۆزمنيكى ئاوا بههيزدا بچى، چون بۆ خۆراگرى دهبهرانبهه ملمانتي مروقانى ئەويندا تهنيا هيزيكي خودايى دهتوانى راوهستى.

تهنيا لئىئۆنلا بوو كه له گوناھى خاتوونى خۆى ئاگادار بووهوه، چون ئەو دوو ياره زۆرداره يانى ئەو دوو عاشقه تازهكاره نهياتتوانى گوناھى خويان لهو بشارنهوه. لۆتير لهو پلانهى كه ئانسليم داى رشتبوو هيج شتيكى بهكامى نهگوت و ئاشكراى نهكرد كه بهستينى ئەو عيشقه ميتردهكهى بۆ ئەو ئاماده كردوو. له ترسى ئەوهى مهبادا چيتر بايهخيگ بۆ ئەوينى ئەو دانهى و وا تى بگا كه لۆتير بهههلهكهوت و ههلهپرستانه و بى زهمنيى فكرى و سۆزى دهروينى خۆى بهئوينداری ئەو ناساندوو. پاش چهند رۆژ ئانسليم هاتهوه مال، بهلام هيج كهموكورپيهكى ههست پى نهكرد. ئەوجار بى راوهستان رۆيشته مالى لۆتير و ئەوى له مالى خويدا چاوى پى كهوت. دوو هاوپرئى يهكتريان ماچ كرد و

لهمههه دريژه پيدانى داستانى كون پشكنى بى تهديبر

«هههوه دهلين واى بهحالى لهشكرى بى سهردار و مالى بى خاوهن و من دهليم سهگ بهحالى ژنى بهميرد كه بى عوزريكى گرینگ له شووى خۆى دوور كهوتبتهوه! من له دوورى تۆ وها پريتشانم و له كيشانى بارى دوورى تۆ وها دامام كه ئەگهه هرچى زووتر نهگهريتهوه ناچارم، بهگهريتهوه مالى باوكم و مالى تۆ بى سهرهپرست بهجى بهيلم، چون ئەو كهسهى تۆ بۆ ئاگادارى له منت داناوه، جا، با شايانى ئەم ناوهش بى، ئەو جۆرهى كه من دهبينم زۆرتىر لهوهى بهفكرى مهسلههتهى تۆ بى، ده فكرى ههوا و ههوهسى خۆى دايه. تۆ پياويكى بههوشى و من لهوه زياتر شتيك ناليم و تهناهت جوانيش نيه لهوه زۆرتىر شتيك بلّيم.»

ئانسليم بهوهرگرتنى ئەم نامهيه، تى گهيشت كه سهرهنجام لۆتير دهست بهكار بووه و دهردهكهوى كاميش رهفتاريكى بهدلخوازي ميتردهكهى دهگهه ئەو كردوو. خۆشحال لهه ههواله، بهزبان وهلامى بۆ ژنهكهى ناردهوه كه بههيج جۆر مال بهجى نههيلي، چون خۆى بهزوترين كات دهگهريتهوه. كامى لهم وهلامه ميتردهكهى واقى وپما و زۆرتىر تووشى نيگهه رانى و دهست پاچهيبى بوو، چون نه دهيويرا له مالى خۆى بمينيتهوه و نه بهگهريتهوه مالى بابى. ئەگهه ليتره ماباوه نامووسى دهمهترسيدا بوو و ئەگهه رويشتبا له ئەمرى ميتردهكهى سهريپچى دهكرد. سهرهنجام لهم دوو دلييه دا ريگه خراپهكهى ههلبژارد و له مالدا مايهوه و بيجگه لهوهش لى برا خۆى له لۆتير بشاريتهوه تا بيانوى قسه ههلهستن نه داته دهست خزمهتكار و دهست ويتهندان. تهناهت پهشيمان بووهوه لهوهى كه نامهى بۆ ميتردهكهى نووسيووه و لهوه دهترسا كه ميتردهكهى وا تى گهيشتبى لۆتير جلفى و بى بهندوباريهكى پيوه ديتبى كه ئيزنى بهخۆى داوه، لانى ريز و حورمهت وهلابنى. بهلام تهنيا بهبيدهنگى ده بهرامبهه ههوهس و خوازيى لۆتيردا رابوهستى و چيتر لهم بابته بهميتردهكهى نهلى تا تووشى ههرا وكيشهى دهگهه لۆتير نهكا. تهناهت ببرى لهوه دهكردهوه ئەگهه ميتردهكهى باسى نووسينى نامهكهى لى بپرسى، شتيك بدۆزيتتهوه كه ئەو بوختانه لهسهه لۆتير وهلابهرى. كامى بهو رهفتارهوه كه نهجابهت و شههههه زۆرتىر لهعهقل و تيبينى، بنهماكهى پيك دينا، له سبهى ئەو رۆژهدا رووى له لۆتير گرژ نهكرد و لۆتيرى

ئانسلیم له‌مه‌ر هه‌واڵ گه‌لێک که مه‌رگ و ژيانى پتوه به‌سترا بووه‌وه ژۆر پرسىارى له هه‌واڵه‌که‌ى کرد. لۆتتير جواپى داوه: «ئهى هاوړى هه‌واڵى که بۆ تۆم هه‌يه، ئه‌مه‌يه که تۆ ژنیکت هه‌يه به‌حَق سه‌ر مه‌شق و شانازى ته‌واوى ژنانى شه‌رافه‌تمه‌ندى جيهانه. ئه‌وه قسانه‌ى که به‌گويمدا خویند هه‌مووى بايه‌ک بوون و ئه‌وه تکايانه‌ى لیم کرد هه‌مووى چوونه‌وه پاش و ږد کرانه‌وه. ئه‌وه ديارى و پيشکه‌شه‌کانى منى به‌هيچ کلۆچیک وهرنه‌گرت و به‌گرىان و ئه‌سرينه‌کانم پتکه‌نينى ده‌هات. کورته‌ى که لام با پیت بلیم که کامى ناخريں گولواژى جوانییه و هه‌روه‌ها مه‌عه‌دیکه (*) که نامووس ده‌ويدا ميحرابىکى هه‌يه و ئيمان و ئه‌ده‌ب و پاکداوینى و ته‌واوى ئه‌وه خه‌سله‌ته پيرۆزانه‌ى که ژنانى چاک هه‌يانه، له‌ودا ده ئه‌ويه‌رى خۆى دايه. که‌وا بوو ئهى هاوړى ئه‌وه‌تا پوول و جه‌واهيراتى خۆت که له‌وه سووچه‌م داناوه، هه‌لگره‌وه، چون به‌کار نه‌هاتن و داوینى کامى به‌گفت و به‌لین و ديارى و پيشکيشى ئالوده ناکرئ. برۆ هاوړى ئانسلیم، برۆ ئاسووده به‌وه ده‌فکرى تاقى کردنه‌وه‌ى تردا مه‌به. ئیستا که له‌ ده‌ريای دلپيسى و شک و گومان، که ئه‌غله‌ب ژنان بۆ پياوان پیکى دین. وه‌ها تى په‌ريوى که به‌رى پیت ته‌ر نه‌بووه، چيدى له ئوقيانووسه توفانى يه تازه‌کاندا سواری که‌شتى مه‌به! چى تر توکمه‌یى و مه‌حکه‌مى ئه‌وه که‌شتییه‌ى که خوداوه‌ند بۆ سه‌فه‌رى ئه‌م جيهانه به‌نسبى کردووى تاقى مه‌که‌وه؛ به‌پيچه‌وانه خاترت ئاسووده بى که گه‌يشتوويه لىواری نه‌جات. له‌سه‌ر له‌نگه‌رى بړوا و متمانه پاره‌سته و تا پوژیک که ژيانت لى ده‌ستینه‌وه له‌سه‌ر جى خۆت بمینه‌وه.»

ئانسلیم به‌وه قسانه‌ى لۆتتير خۆشحال بوو، وه‌ک ئه‌وه‌ى سروشى (*) غه‌يبى قسه‌ى ده‌گه‌ل کردبى، هه‌موو قسه‌کانى قبوول کرد. به‌وه حاله‌شه‌وه له‌ په‌فيقى خوى تکا کرد که به‌يه‌کجاری ده‌ست له‌وه کاره‌ى خۆى هه‌لنه‌گرئ و جاروبار سووکه ئه‌زمونیک هه‌ر بکا. به‌لام وه‌ک جاران پيداگرى نه‌کا، پاشان گوته‌ى: «من ته‌نيا ده‌مه‌وى چهند شيعريک له‌ په‌سنى ئه‌ودا، به‌لام به‌ناوى خوازراوى «کلۆريس» Chlo'ris بنووسى. من پى ده‌لیم که تۆ عاشقى خاتوونیک بووى و ئه‌م ناوه خۆت بۆت داناوه تا ئه‌وه‌ى بتوانى بى ئه‌وه‌ى به‌ناوبانگ و حورمه‌تى ئه‌وه خه‌ساريک بگه‌ينى جوانییه‌که‌ى بکه‌يه نه‌قلی هه‌موو مه‌جليس و کورتيک و ناوبانگى له‌ عالهمدا بۆ دروست بکه‌ى و ئه‌گه‌ر ناته‌وى ئه‌وه زه‌حمه‌ته به‌خۆت بده‌ى من ئامادهم به‌جى تۆ ئه‌وه شيعرانه بنووسم. لۆتتير گوته‌ى: ئه‌وه زه‌حمه‌ته‌ى پى ناوى چون خودايانى چيژ و هونهر ئه‌وه‌نده‌شم ده‌گه‌ل دوژمن نين که سالى يه‌ک دووجار سه‌ريکم لى هه‌لنه‌هين. تۆ له‌مه‌ر ئه‌وينى روژنانه‌ى من هه‌رچى پیت خۆشه به‌کامى بيژه و له‌مه‌ر شيعر گوتينه‌وه ئه‌گه‌ر نه‌توانم شتيكى شايان بلیم لانى که‌م ئه‌وه‌ى له‌ ده‌ستم بى ده‌یکه‌م.

کاتيک دۆستى بى ته‌دبير و دۆستى غه‌يان ئه‌وه قه‌راره‌يان دانا، ئانسلیم که گه‌راوه مالى خۆى ئه‌وه پرسىاره‌ى که ژنه‌که‌ى، وه‌دره‌نگ که‌وتنه‌که‌ى به‌لاوه سه‌ير بوو، هينايه سه‌ر زبان، يانى هۆى نامه نووسينى لى پرسىار کرد. کامى وه‌لامى داوه، واى بۆچووه که لۆتتير وه‌ک جاران که مي‌رد له‌ مالى بوو، به‌ريز و حورمه‌ته‌وه چاوى لى ناکا به‌لام پاشان ئه‌وه به‌دگومانىيه‌ى نه‌ماوه و تى گه‌يوه که به‌هه‌له‌ چووه، چون لۆتتير له‌وه‌ى که پتکه‌وه بن خۆى پاراستووه و خۆى شاردووه‌ته‌وه. ئانسلیم به‌ژنه‌که‌ى گوت که ئه‌وه خه‌يال ه بى جىيه له‌ دلى خۆى ده‌ر بکا، چون ده‌زانى که لۆتتير دلى داوه به‌کيژىکى نه‌جيب و بنه‌ماله له‌ که‌چه‌کانى شار و به‌ناوى کلۆريس، ده‌شيعرکانيدا يادى لى ده‌کا و پى هه‌لا ده‌لى و، گريمان دلپيشى به‌هيچ ئه‌وينیک نه‌دابى، سه‌فا و يه‌کره‌نگى ئه‌وه مه‌جاليک بۆ ترسان ناهيلىته‌وه. ئه‌گه‌ر کامى ده‌پيشدا له‌ زباني لۆتتيرى نه‌بيستبايه که عاشق بوونى به‌ژنیکى کلۆريس ناو درۆى مه‌سله‌ه‌تتیه و ئه‌وه‌ى بۆ ئه‌وه به‌ئانسلیم کوتووه که بتوانى به‌خه‌يالى ئاسووده به‌وه هه‌لبلى و مه‌تحى بکا بيگومان ئه‌وه ژنى دل دۆراوه کوره‌ى به‌کلپه‌ى هه‌سوويدا ده‌سووتا؟ به‌لام چون پيشان ئاگای له‌ هه‌موو شتيک بوو، ئه‌وه نه‌پتتیه‌ى بى هيچ نيگه‌رانيه‌ک گوئ دايه.

سبه‌ى ئه‌وه پوژه کاتيک که هه‌رسىکيان پاش خواردنى ميوه، له‌ پشت مي‌زى خواردن دانىشتبوون، ئانسلیم تکای له‌ لۆتتير کرد، چهند ديپريک له‌وه شيعرانه‌ى ده‌ته‌عريفى کلۆريسى گراوى خويدا گوتوونى بخوينتته‌وه، وه‌بيري هه‌مووانيشى هيناه، چون کامى ئه‌وه ژنه ناناسى ئه‌وه ده‌توانى هه‌رچى ده‌لى ده‌يه‌وى له‌مه‌ر ئه‌وه که‌چه‌وه بلى. لۆتتير ده‌جوابدا گوته‌ى: «گريمان کامى بيناسى ديسانيش هيچ ناشارمه‌وه؛ چون کاتيک عاشقىک ده‌په‌سنى جه‌مالى دلبه‌ردا شيعريک ده‌لى و جه‌فای ئه‌وه لۆمه‌ ده‌کا، زيانتيک به‌جوانى و ناوبانگى ئه‌وه ناگه‌ينه‌ى. به‌هه‌رحال هه‌ر چى بى، ئه‌وه‌يه ئه‌وه غه‌زه‌له‌ى که من دوينى له‌مه‌ر بى وه‌فایى کلۆريس گوتومه‌:

غه‌زهل

«له‌ خاموشى شه‌وگاراندا و له‌و کاته‌دا که خه‌وى شيرين به‌سه‌ر هه‌موو خاک نشيناندا زال ده‌بى. من حيسابى که‌م و بى بايه‌خى دهرد و په‌ژاره‌ى خۆم ده‌به‌مه‌ به‌ر باره‌گای خودا و ده‌رگای کلۆريس؛

وه له‌و کاوه‌دا (*) که خۆر که‌م که‌م له‌ ده‌روازه گولرهنگه‌کانى پوژه‌ه‌لاته‌وه به‌ئاه و ناله‌ى بربره‌ وه سه‌ر ده‌ردىنى من ناله‌ و سکا‌لاکانى پيشووم ده‌ست پى ده‌که‌مه‌وه:

وه لهو ساتانهدا که خۆر لهسەر تهختی ئەستیره‌نیشانی خۆیه‌وه پرشنگی راستیی خۆی داوێته سەر زه‌وی. کلپه‌ی گریانی من به‌رزتر ده‌کاته‌وه و زایه‌له‌ی ناله‌ی من دووقات زۆرتر ده‌بێ.

«شه‌و داوێته‌وه و من سەر ده‌نیمه‌وه داوینی ئاه و ناله‌کانم؛ به‌لام له‌م مه‌عه‌که و هه‌را و فیغانه‌دا گوێی فه‌له‌ک وه‌ک هه‌میشه‌ که‌ره و دلێ کلۆریس هه‌ر وه‌ک جاران بێ هه‌ست و خوسته.»

کامی ئەو غه‌زه‌له‌ی پێ خۆش بوو، ئانسلیم له‌ویش زۆرتر، ئافه‌رینی پێ گوت و گراویی شاعیری به‌دل ره‌ق ناو برد که جوابیکی له‌ باری به‌و ده‌رده‌دلانه‌ی نه‌داوته‌وه. کامی گوتی: «به‌و فه‌راره‌ هه‌رچی شاعیرانی عاشق بیلین راسته. لۆتیر گوتی: هه‌رچی ئەمانه‌ ده‌یلتین نه‌ به‌و عینوانه‌یه‌ که شاعیرن، به‌لکو چون عاشقن، که‌وابوو نه‌ ته‌نیا راسته‌ به‌لکو به‌بارستای پێوستیش نییه. ئانسلیم گوتی: له‌وه‌دا هیچ گومانیک نییه.» وه‌ گوێا مه‌به‌ستی له‌و پێداگرییه‌ لیکدانه‌وه‌ی فکری لۆتیر بۆ کامی بوو که زۆرتر له‌وه‌ی پابه‌ندی شانۆگه‌ریی مێرده‌که‌ی بێ فکری له‌ خۆشه‌ویستی توندی خۆی بۆ لۆتیر ده‌کرده‌وه. کامی که‌ ده‌یزانی شی‌عه‌ر پرسۆز و جوانه‌کانی ئەوینداره‌که‌ی ده‌گه‌ل خۆی ده‌دوێ و کلۆریسی واقیعییش هه‌ر بۆخۆیه‌تی، له‌ لۆتیری تکا کرد که ئەگه‌ر شی‌عه‌ریکی تریش ده‌زانێ با بیخوینیته‌وه. لۆتیر گوتی: «به‌لێ غه‌زه‌لێکی تریشم له‌به‌ره‌ که پێم وایه‌ ناگاته‌ غه‌زه‌لی یه‌که‌م. به‌هه‌رحال داوه‌ری به‌ئێوه‌یه.»

غه‌زه‌ل

«من باش ده‌زانم که ده‌بێ بمرم و ئەگه‌ر گوێ نه‌ده‌یته‌ قسه‌کانم، مردنم ئەوه‌نده‌ نزیکه‌ که به‌یه‌قین ده‌زانم ده‌به‌ر پێتدا ده‌مرم، به‌لام له‌ په‌رستنی تۆ ئە‌ی جوانی بێ وه‌فا، په‌شیمان نابمه‌وه.»

«من ده‌توانم خۆم ده‌ کوژینی فه‌رامۆشیدا ببینم و ژیان و مراد و شانازی مالا‌وا‌ییم بکه‌ن، تا له‌و ده‌مه‌دا هه‌موو عاله‌م ببینن که پوخساری جوانی تۆ له‌سەر دل‌م نه‌خخش کراوه.»

«ئەم نه‌خشه‌ نیشانیکی پیرۆزه‌ که من ده‌بپارێزم تا ده‌قه‌یرانیکی ترسناکدا که وه‌فای من به‌ئێ، هه‌ره‌شه‌م لێ ده‌کا. ئاگادارم بێ، وه‌فایه‌ک که ته‌نانه‌ت له‌ جه‌فای تۆوه‌ هه‌لده‌ستی.»

«وا‌ی به‌حالی ئه‌وه‌ی که ده‌شه‌ویکی تاریکدا له‌سەر ده‌ریایه‌کی نه‌ناسراوی پر

مه‌ترسی که‌شتی لێ خۆرێ! ده‌ریایه‌ک که له‌ سه‌ره‌وه‌ی ئەستیره‌یه‌ک نه‌بێ و لێواریکی نه‌جات نه‌ببندری.»

ئانسلیم ئەم غه‌زه‌له‌شی وه‌ک غه‌زه‌لی پێشنتر په‌سند کرد و به‌مجۆره‌ ناله‌یه‌کی له‌و ناله‌ زنجیرانه‌ی ده‌ ملی شه‌رافه‌تی خۆی کردبوو، زیاتر کرد. له‌ راستیدا هه‌ر چه‌ند لۆتیر هاورپیی خۆی بێ ئابرووتر ده‌کرد، ئانسلیم پێی ده‌گوت که زۆرتر شه‌رافه‌تی زیادی کردووه و کامیش له‌ هه‌ر پله‌یه‌کدا که به‌ره‌و قوولایی فه‌ساد و تیدا چون ده‌رۆیشه‌ خواره‌وه‌، و له‌به‌ر چاوی مێرده‌که‌ی به‌پله‌کانی شه‌ره‌ف و خۆش ناویدا سه‌رده‌که‌وت.

رۆژیک که کامی ده‌گه‌ل نه‌دیمه‌ی خۆی لێئۆنلا ته‌نیا که‌وتبوونه‌وه‌ پێی گوت: «هاورپیم لێئۆنلا من شه‌رمه‌زارم له‌وه‌ی که قه‌دری خۆم ئەو جوۆره‌ی ده‌بووايه‌ نه‌زانی، چونکه ئیراده‌ی خۆم ئەوه‌نده‌ زوو ته‌سلیمی ئیراده‌ی لۆتیر کرد که ته‌نانه‌ت نه‌مه‌ه‌شت ده‌و رێگایه‌دا کات و زه‌مانیک ده‌کار بکا. من له‌وه‌ ده‌ترسم که ئەو، سه‌وکه‌سه‌رییه‌ له‌ رێ لادانه‌که‌م، بێ سه‌رنجدان به‌وه‌ی که ده‌به‌رامبه‌ر تاسه‌ی بێ قه‌راری ئە‌ودا توانای خۆراگریم نه‌بوو، مه‌حکوم بکا. لێئۆنلا گوتی: «خاتونه‌ خۆشه‌ویسته‌ که‌م هه‌رگیز له‌م باره‌وه‌ نیگه‌ران مه‌به‌! دیارییه‌ک که ده‌زاتی خۆیدا به‌نرخ و گران بایی بێ، ته‌نیا به‌خاتری ئە‌وه‌ی که زوو به‌خشاوه‌ له‌ قیمه‌ت ناکه‌وێ، ته‌نانه‌ت په‌ندیکی هه‌یه‌ که «ده‌لێ، هه‌ر که‌س زوو به‌خشی دوو قات ده‌به‌خشی» کامی گوتی به‌لێ به‌لام په‌ندیکی تریش هه‌یه‌ ده‌لێ: «هه‌رچی بێ زه‌حمه‌ت وه‌ده‌ست بێ، بێ قیمه‌ت ده‌بێ.» لێئۆنلا گوتی: ئەم په‌نده‌ تۆ ناگریته‌وه، چون وه‌ک بیستومه‌ دل‌داری جاری وایه‌ ده‌فرێ و جاری وایه‌ به‌پێ ره‌و (*). ده‌روا. ده‌گه‌ل یه‌کی هه‌لدێ و به‌دوای یه‌کیدا به‌ره‌کیش ره‌کیش ده‌روا، یه‌کی سارد ده‌کاته‌وه‌ و یه‌کی ئاور تی به‌رده‌دا، له‌ چه‌پ ده‌ کوژێ و له‌ راست بریندار ده‌کا؛ جاری واشه‌ کانگای هه‌وه‌سه‌کانی خۆی هه‌لده‌ کۆلێ و ده‌گاته‌ بنه‌بانی کانگاکه‌. به‌یانی قه‌لایه‌ک که‌مارۆ ده‌دات و ئێوارێ ده‌ستی به‌سه‌ر داده‌گرێ، چون هیچ هێزیک ده‌به‌رانبه‌ر ئە‌و دا توانای خۆراگری نییه. ئیستا که‌وايه‌ بۆ ده‌بێ بترسی! لۆتیریش ده‌بێ ده‌گه‌ل خۆی ئە‌و جوۆره‌ قسانه‌ی کردبێ. چون ئە‌وین، نه‌بوونی ئە‌ربابی کرده‌ ئامرازێ نوشستی تۆ. له‌ مه‌ودای ئە‌و نه‌بوونه‌دا ئە‌وین ده‌بووايه‌ ئە‌و کاره‌ی که لێ برا بوو، ئە‌نجامی بدا، وه‌ک ده‌لێن بێ ئە‌وه‌ی ده‌ستاوده‌ست بکا به‌کۆتایی بگه‌یه‌نی. تا مۆله‌تی که‌رانه‌وه‌ به‌ئانسلیم نه‌دا که به‌بوونی خۆی کاری ئە‌و به‌ناته‌واوی به‌هێلته‌وه؛ چون ئە‌وین بۆ راپه‌راندنی ویسته‌کانی خۆی، هاوکار و هاوده‌ستیکی باشت‌تر له‌ ده‌رفه‌ت و مۆله‌تی نییه. دل‌داری، به‌باشترین شیوه‌ له‌ ده‌رفه‌ته‌کان، به‌تایه‌تی له‌ده‌سپێکدا، که‌لک وه‌رده‌گرێ. من

ته‌واوی ئەم شتانه زۆر باش دەرنام، ئەویش زۆرتر له ڕووی تاقیکردنەوه‌ه‌کانی خۆم، نه له‌و شتانه‌ی که بیستوومن. وه‌ک ڕۆژیک بۆت ده‌گێرمه‌وه، چون منیش له‌ گۆشتم و خۆینی لاوه‌تی ده‌ره‌گه‌کانمدا ده‌خولیته‌وه. له‌وه‌ش تێ په‌ڕی، تۆکه‌ی زوو خۆت به‌ده‌سته‌وه داوه؟ تۆ تا به‌ته‌واوی ڕۆح و په‌وانی لۆتیرت ده‌نیگا‌کانیدا، ده‌ ئاه و ناله‌کانیدا، ده‌ دیاری و سه‌وقات و قسه‌کانیدا نه‌خوینده‌وه، ده‌ستت بۆ لای درێژ نه‌کرد و تا لێی حاالی نه‌بووی که شایانی خۆش ویستنه ڕووی خۆشت نیشان نه‌دا. ئیستا که‌وا‌یه مه‌هیل‌ه که ئەو ده‌غده‌غه و ئەم ئەندیشه به‌رواله‌ت به‌مه‌سه‌له‌ه‌تانه زه‌ینت بشیوین و خاترجه‌م به‌ ئەوه‌ندی تۆ قه‌دری لۆتیر ده‌زانی ئەویش ئەوه‌ند قه‌دری تۆی له‌ لایه. تێ کۆشه پیکه‌وه شاد و به‌خته‌وه‌ر بژین و خۆش بن. له‌وه‌ش ده‌بێ شوکرانه‌بژیر بێ ئەوه‌ی که تۆی خستوه‌ته ناو که‌مه‌ندی خۆی شایسته‌ی ئەم سه‌ره‌که‌وتنه‌یه. ده‌راستیدا لۆتیر نه‌ ته‌نیا چوار «سین»^(۲۲) ی ئەوین که هه‌موو ئەوینداران ده‌بێ هه‌یانبێ هه‌یه‌تی، به‌لکو هه‌موو پیته‌ه‌کانی ئەلف بیکه‌ی ئەوینی هه‌یه. ئیستا گوێ بگره تا بزانی من چۆن هه‌موویم له‌به‌ره. ئەم ئەلف و بێیه ئەو جوژه که من ده‌یزانم و تێی ده‌گه‌م به‌مجۆره‌یه.

ئازاده

به‌رازنده^(*) — پاکدل

جوان - چالاک - خێرخوان

دلسۆز

ره‌شید — پڕزۆر

پاشان چوار «سین»

عاقڵ — ده‌وله‌مه‌ند

بێ ده‌عیه - دلۆفان - گیرا

لایق - میهره‌بان - نه‌جیب

وه‌فادار — هۆشمه‌ند

۲۲۲- مه‌به‌ست له‌ چوار «س» ئەوینکی چوار خه‌سه‌له‌تییه ده‌ ڕینووسی لاتینیدا به‌پیتی «s» ده‌ست پێ ده‌که‌ن. ئەوانیش بریتین له‌: Sobio «زانا» و Solo «یه‌گانه» Solicito «بێ قه‌رار» Secreto «راژبۆش». (دوکتۆر باردۆن). ده‌ زبانی فارسی و فه‌ره‌نسییدا ناتوانین ئەو چوار خه‌سه‌له‌ته‌ وا وه‌رگێڕین که به‌پیتی «س» ده‌ست پێ بکه‌ن. (مه‌مه‌د قازی) منیش زۆرم بیر لێ کرده‌وه به‌کوردی ئەو کاره‌م بۆ نه‌کرا. (وه‌رگێڕ)

وه سه‌ره‌نجام بۆ ته‌واوکردنی به‌خته‌وه‌ریی تۆ «یه‌کدل»

کامی به‌ئه‌لف بیکه‌ی نه‌دیمه‌ی خۆی (که له‌م وشانه‌دا کۆی کردبوونه‌وه) زۆر پێی که‌نی و زانی که ئەو زۆرتر له‌وه‌ی له‌ ڕواله‌تیدا ده‌بیندری ده‌ کاروباری ئەوین و ئەوینداریدا وه‌ستایه. نه‌دیمه‌ دانی پێداهینا که ده‌گه‌ل لایک له‌ نه‌جیب زاده‌ه‌کانی شاردا که‌ین و به‌هینیکی هه‌یه. کامی له‌ وه‌اله‌ په‌شوکا و ترسا که مه‌بادا ئەو کاره‌ ڕیگایه‌که به‌ره‌و ئابروو چوونی ئەو بکاته‌وه، له‌به‌ر ئەوه لێئۆنلای خسته ژیر پرسیار و لیکۆلینه‌وه تا بزانی که ئەم که‌هینوبه‌ینه له‌ وتووێژکی ئەویندارانه تێ په‌ریوه یا نا. نه‌دیمه په‌رده‌ی شه‌رم و هه‌یای دراند و به‌بێ شه‌رمیه‌کی ته‌واو جوبای داوه که ئەو له‌ قسه‌ کردنی ڕووت هه‌زیک وه‌رناگری، ده‌ راستیدا ئەوه ئەسلیکی مسۆگه‌ره که خه‌تای خاتوونان شه‌رم و هه‌یا به‌خزمه‌تکارانه‌وه ناهیلێ و ئەوان کاتیک به‌چاوی خۆیان ببینن که خاتوون لاقیکی ده‌له‌نگی له‌وه ناترسن که به‌دوو لاق به‌هه‌نگین یا ته‌نانه‌ت که‌سیک له‌ رازیان ئاگادار بیکه‌وه. کامی چاره‌یه‌کی نه‌بوو مه‌گه‌ر ئەوه‌ی له‌ لێئۆنلا تکا بکا که باسی ئەو له‌ لای فاسقه‌که‌ی^(*) نه‌کا و خۆیشی کاریکی وا نه‌کا که ئانسلیم و لۆتیر له‌ پێوه‌ندی و نیوانی ئەو و کابرای تر خه‌به‌ردار ببه‌وه. لێئۆنلا به‌ئینیدا به‌لام جوړیک به‌په‌یمانی خۆی وه‌فای ده‌کرد که کامی له‌ ترس و نیگه‌رانی خۆیدا له‌وه‌ی که ئەو کچه‌ بیکه‌ هۆی ئابروو چوون هه‌لته‌زییه‌وه. لێئۆنلای تاوانباری بێ شه‌رم کاتیک له‌ خسته‌ چوونی خاتوونی خۆی دیت، کاری بێ شه‌رمی گه‌یانه‌وه ئەو جیگایه‌ که فاسقی خۆی به‌ئاشکرا دینا ماله‌وه و خاترجه‌م بوو، ئەگه‌ر خاتوونه‌که‌شی ببینی ناوێری رازی ئەو له‌قاو بدا. به‌لێ خانم ئەگه‌ر پێی^(*) خوار دانا، ئەو چه‌شنه‌ دواهاتانه‌ی^(*) ده‌بێ و له‌وه‌ش خراپتری ده‌بێ. ناچارن ببه‌ نه‌یزی که‌نیزانی خۆیان و کاره‌ ناحه‌ز و ناله‌باره‌ه‌کانی ئەوان ده‌شارنه‌وه. کامییش هه‌ر وای به‌سه‌ر هات؛ چون زۆر جارن باوه کوو ده‌یزانی لێئۆنلا ده‌گه‌ل فاسقه‌که‌ی ده‌هیکیک له‌ ژوره‌کان خزاو، نه‌ ته‌نیا نه‌هیده‌وێرا لێی تووره‌ بێ، به‌لکو بۆ هاتنه‌ ژوره‌ی که‌له‌گای نه‌دیمه‌که‌ی، ئاسانکارییشی ده‌کرد و هه‌ستی راده‌گرت نه‌کا می‌رده‌که‌ی سۆزه‌ی بکا.

به‌و هه‌موو ئاگادارییه‌شه‌وه، نه‌یتوانی ئەم ئەرکی کیشک کیشانه به‌باشی ئەنجام بدا و ڕۆژیک لۆتیر له‌ تاریک و ڕوونی به‌یانیدا فاسقی لێئۆنلای چاوی پێی که‌وت که له‌مال ده‌ر ده‌که‌وت و چون نه‌یده‌زانی ئەو پیاوه‌کی یه‌ ده‌پیشدا پێی وابوو تا پێی که‌ی تاپۆ ده‌روا و خۆی ده‌ بالۆشیکه‌وه پێچاوه و زۆر به‌ تیبینییه‌وه خه‌ریکه‌ خۆی ده‌رباز بکا، زۆر زوو ئەو فه‌کره‌ مندالانه‌یه‌ی وه‌لانا و ویستی کاریک بکا که ئەگه‌ر کامی به‌وه‌خت نه‌گه‌هیشته‌بایه

و ر‌ه‌ف‌ع (*) و رجووعی نه‌کردبایه، له‌وانه بوو هه‌موو خه‌لکی ئه‌و ماله سه‌ریان تیدا بچی. لوتیر شکی کرد که ئه‌وه‌ی به‌و به‌یانیه زووه به‌چاوی خوی دیتوویه‌تی له‌ مالی نانسلیم وده‌رکه‌وت، به‌خاتری لیتونلا نه‌هاتووه، هه‌ر نه‌شیده‌زانی لیتونلایه‌ک له‌و دنیا‌یه‌دا هه‌یه! ئه‌و ته‌نیا وای خه‌یال کرد که کامی هه‌روه‌ک به‌ئاسانی ته‌سلیمی خوی بووه بی‌گومان بۆ که‌سیکی تریش هه‌ر وایه، چون ئه‌وه‌ش یه‌ک‌یک له‌ به‌ر هه‌مه‌کانی ژنی زیناکاره که ته‌نانه‌ت له‌به‌ر چاوی پیاویک که ژن نامووسی خوی به‌و ته‌سلیم کردووه هه‌ر به‌و ئاسانی‌یه‌ش ته‌سلیمی یه‌کی تری ده‌کا و، هه‌موو شک و گومانیک له‌م باره‌وه ده‌ دلیدا ده‌بی به‌یه‌قین. به‌لی جا واهاته به‌رچاوی که ده‌و ساته‌دا لوتیر عقل و شعوری خوی له‌ ده‌ست دا و هه‌موو چاره‌سه‌ریه‌کی عاقلانه و تیببانه له‌ میتشکی دهر چون، له‌به‌ر ئه‌وه هه‌ر وا سه‌رسه‌ری و بی‌ فکر کردنه‌وه به‌بی سه‌بری و هه‌یه‌جانه‌وه و به‌چاویکی که ئیره‌بی (*) کویری کردبوو له‌ حالیکدا خوی خوی د‌ه‌خوارده‌وه و له‌ ناخیدا تۆله ئه‌ستانده‌وه له‌ کامی، که ته‌وه‌ینیکی به‌و نه‌کردبوو، وه‌ک ناگری دۆزه‌خ بلایسه‌ی ده‌کیشا. پیش ئه‌وه‌ی نانسلیم له‌خه‌و هه‌ستی، به‌هه‌شتاوان رۆیشه‌ لای و گوتی: «ئانسلیم بزانه که من چه‌نای چه‌ن رۆژه ده‌گه‌ل نه‌فسی خۆم به‌شه‌ر یم و به‌ته‌واوی هیزمه‌وه خۆم خستووه‌ته ژیر گوشار تا مه‌گه‌ر بابه‌تیک که شارنده‌وه‌ی له‌مه زۆتر نه‌مومکینه و نه‌ دروست، له‌ لای تۆ بدرکینم. بزانه که قه‌لای عیسمه‌ت و پاکداوینیی کامی فه‌ت‌ح کراوه و ئیستا ئاماده‌ی ته‌سلیمه‌ تا هه‌رچی من به‌ه‌وی ده‌گه‌لی بکه‌م. من ئه‌گه‌ر تا ئیستا له‌ درکاندنی ئه‌م راستیه‌ شوومه له‌ لای تۆدره‌نگم کردووه بۆ ئه‌وه بووه که ده‌مویست بزانه ئایا ته‌سلیم بوونی کامی به‌ه‌وی گونا‌ه‌یکی هه‌وه‌سبازانه‌وه‌یه یا ته‌نیا به‌رواله‌ت و به‌ئه‌نقه‌س وای نواندووه تا من تاقی بکاته‌وه تا بزانی هیرشی دلداریه‌که‌ی من که به‌ئیزی تۆ ده‌ستم پئ کردبوو به‌راستیه‌ یا نا. و ئه‌وجار وام بیر لی ده‌کرده‌وه که ئه‌گه‌ر ئه‌و خاتونه به‌راستی وابوویه که ده‌بوو بی و ئه‌و جوهری هه‌ر دوو‌کمان پیمان وابوو، ده‌بوویه مه‌سه‌له‌ی خۆ نزیک کردنه‌وه و به‌دوا چوونه‌کانی منی بۆ تۆ گپرا‌باوه؛ به‌لام چون ئیستا ده‌بینم که ئه‌و له‌ درکاندنی ئه‌و رازده‌ا دره‌نگی کردووه ناچار ده‌بی ئه‌و قه‌وله‌ی به‌منی داوه به‌راستی بزانه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه که یه‌که‌مجار کاتیک تۆ دووباره له‌و ماله نه‌مینیی له‌ وه‌تاغی رووت بوونه‌وه من وه‌برگرتی (له‌ راستیدا هه‌ر له‌م ژوورده‌ا بوو که کامی و لوتیر چاویان پیک ده‌که‌وت)، به‌و حاله‌شه‌وه نامه‌وی تۆ دهره‌ل‌بی و بی‌ په‌روا تۆله له‌م بی وه‌فایه‌ بستینه‌وه؛ چون گونا‌هی ئه‌و هیشتا له‌ ویستیکه‌وه نه‌ گه‌یوه‌ته کردووه و له‌وانه‌شه (*) ئه‌م ویسته له‌ ئیستاوه تا کاتی بیته‌ کرده‌وه ئالوگوری

به‌سه‌ردا بی و په‌شیمانی جیگه‌ی بگریته‌وه، که‌وابوو چون تۆ تا ئیستا له‌ نسحه‌ته‌کانی من، بی‌جگه له‌یه‌ک جار، مووبه‌موو پیره‌ویت کردووه، گویش بده ئه‌م رینوینیه‌ی که ئیستا ده‌تکه‌م، تا بی ئه‌وه‌ی تووشی خه‌تایه‌کی چاوه‌روان نه‌کراو بی، شک و گومانته‌ له‌ دلدا نه‌مینیی و بتوانی به‌زانیا‌ری ته‌واوه‌وه ده‌ست به‌کار بی: وا بنوینه که ده‌ته‌وی وه‌ک زۆر جارن هاتووه‌ته پیش. دوو سی رۆژیک له‌ مال نه‌بی و کاریکی وابکه له‌م ماوه‌یه‌دا له‌ هه‌مان وه‌تاغی رووت بوونه‌وه‌دا، له‌ پشت په‌رده و مۆبل و شتی وادا ماته هه‌لبگری. ئه‌وده‌م، هه‌ر وه‌ک من ده‌بینم تۆش به‌دوو چاوی خۆت ده‌بینی که مه‌به‌ستی کامی چیه. ئه‌گه‌ر ویستی ئه‌و ئه‌نجامی گونا‌ه‌یک بوو، که زۆتر جیگه‌ی ترسه و هیوام به‌پچه‌وانه‌که‌ی نییه، ئه‌وجار بی هه‌را و هه‌للا، به‌عه‌قل و خۆراگریه‌وه ده‌توانی تۆله‌ی ته‌وه‌ینیکی به‌تۆی ده‌کا له‌و وه‌برگریته‌وه.»

ئانسلیمی بیچاره له‌ بیستنی رازی لوتیر واقعی ورم، وه‌ک که‌سیکی دارماوی دا‌که‌وتووی لی هات. له‌ راستیدا ئه‌و هه‌واله‌ی کاتیک پنگه‌یشت که ئه‌و هیچ چاوه‌روانی شتی وای نه‌ده‌کرد، چون ئه‌و به‌ئیمان‌ه‌وه کامی به‌سه‌رکه‌وتوو ده‌زانی و ته‌نانه‌ت که‌م که‌م خه‌ریک بوو تامی شیرینی ئه‌م سه‌رکه‌وتنه‌ی هه‌ست پئ ده‌کرد. ماوه‌یه‌ک سه‌ر شو‌رانه چاوی ده‌عه‌رزی بری و بی جووله و بزووتنه‌وه له‌سه‌ر جیی خوی وستهی لی نه‌هات. ئاخری ده‌نگی هه‌لبری که: «لوتیر تۆ به‌مجۆره که من چاوه‌روانیم ده‌کرد، ئه‌رکی دۆستایه‌تی خۆت راپه‌راند. من هه‌موو کات له‌ رینوینیه‌کانی تۆ پیره‌ویم کردووه و ئیستاش هه‌رچی پیت باشه‌ بیکه؛ به‌تایه‌تی ئه‌و جووره که ئه‌م رووداوه سه‌یر و چاوه‌روان نه‌کراوه، پیداو‌یستی پئی هه‌یه، رازی ئه‌و ده‌دلدا رابگره.»، لوتیر ئه‌و قه‌وله‌ی پئ دا و هه‌ر ده‌گه‌ل له‌وی دور که‌وته‌وه له‌و قسانه‌ی که کردبووی به‌ته‌واوی په‌شیمان بووه‌وه، چون تی گه‌یشت که چ کاریکی که‌رانه و ئه‌حمه‌قانه‌ی کردووه و ده‌یتوانی بی ئه‌وه‌ی به‌ریتگیه‌کی ئاوا زالمانه و بی شه‌رمانه‌دا برواته‌ ناو مه‌سه‌له‌که، خوی له‌ کامی تۆله بکاته‌وه. نه‌فرینی بۆکه‌م عه‌قلی خوی دهنارد و له‌و په‌له و ئه‌جه‌له‌یه‌ی کردبووی، خوی لۆمه ده‌کرد و له‌به‌ر په‌شیمانی به‌ئه‌ژنوی خوی داده‌دا و نه‌یده‌زانی چۆن بکا که ئه‌و کاره قه‌ره‌بوو بکاته‌وه و پیش به‌ناکامه‌کانی بگری. سه‌ره‌نجام لی برا که رووداوه‌که به‌کامی بلای و چون بۆ دیتنی ئه‌و له‌ خه‌لوه‌تدا ماوه و دهره‌تی زۆری هه‌بوو، به‌په‌له‌ رۆیشت تا چاوی پئی بکه‌وی. کامی ده‌گه‌ل چاوی به‌لوتیر که‌وت، پئی گوت: «هاوری لوتیر بزانه که غه‌میک له‌ ناخی دهرووندا هیلانه‌ی کردووه که ده‌زانم تا چه‌ندرۆزی تر دل‌م ده‌ته‌قینته‌وه. بی شه‌رمی لیتونلا گه‌یوه‌ته ئه‌و جیه که هه‌موو شه‌ویک

لاوه فاسقه‌که‌ی دینیتته ماله‌وه و تا کاربوهی به‌یان به‌لايخویه‌وه رای ده‌گرئ. ئیستا خۆت داوهری بکه که نابرووی من چۆن که‌وتووته بهر بوارى مه‌ترسى و که‌سیکی که به‌ری به‌یانی ده‌یبینی له مال ده‌چیتته‌وه، چ به‌ستینکی مناسب و له‌بار بۆ تاوانبار کردنی من پیک دینی! به‌لام شتیکی که زۆرم ئازار دهدا ئه‌وه‌یه که من نه ده‌توانم ئه‌و که‌چته‌یوه و ده‌رنیم، نه ده‌شتوانم ده‌گه‌لی به‌شه‌ر بێم، چون ئه‌و مه‌حرهمی رازی تیکه‌لاوی نامه‌شرووعی من و تویه. هه‌ر به‌م هۆیه‌شه‌وه زبانه‌م به‌ستراوه و ناتوانم له‌و کاره‌ی ئه‌و له قاوهدم چون ده‌ترسم هه‌مووشت بلێ و کاره‌ساتیک بقه‌ومێ.» سه‌ره‌تا لۆتیر پێی وابوو که ئه‌م قسانه‌ شانۆگه‌رییه‌کی فیلبازانه‌یه بۆ ئه‌وه‌ی کامی ئه‌و قانیه‌ بکا که ئه‌و پیاوه‌ی له کاتی ده‌رکه‌وتن له ماله‌وه دیتبووی بۆ لیتۆنلا هاتووته مال نه‌بۆ ئه‌و، به‌لام که دیتی کامی ده‌گری و زۆر غه‌مناکه و له وی داوا ده‌کا له‌و گرفتارییه‌ پرگاری بکا، زانیی که راست ده‌لی و، هه‌ر ئه‌وه‌ش بوو به‌هۆی خه‌ج‌اله‌تی و په‌شیمانیی زۆرتری خۆی. به‌و حاله‌شه‌وه به‌کامی گوت که چی تر غه‌م نه‌خوا و گوتی که ریگایه‌ک بۆ چاره‌کردنی بێ شه‌رمیه‌کانی لیتۆنلا ده‌دزیتته‌وه. پاشان ته‌واوی ئه‌و شتانه‌ی که به‌هۆی هه‌یه‌جانی سه‌ره‌چاوترو له توورپیی و هه‌سوودی بۆ ئانسلیم گێرا بووه‌وه و ئه‌و پیلانه‌ی که پیکه‌وه چنیبوویان که ئانسلیم له ژووری رووت بوونه‌وه‌دا خۆی هه‌شاریدا تا به‌چاوی خۆی ببینی که پاداشی ئه‌وین و هۆگریه‌که‌ی به‌چ زوالم و خه‌یانه‌تییک ده‌ده‌نه‌وه، بۆ کامی گێراپه‌وه و له‌و کاره‌ سه‌رسه‌ری و شیتانه‌ی داوای لیبورده‌ی کرد؛ پاشان بۆ قه‌ره‌بووکردنه‌وه‌ی ئه‌م هه‌له‌یه ریگا چاره‌ی خواست و پرسى که چۆن ده‌کرئ له‌و زۆنگ و زه‌له که له بێ فکریی به‌د ئاکامی ئه‌ورا تیی که‌وتوون بینه‌ ده‌ر و پرگاریان بێ. کامی له‌و ئیقرار و دان پیدانانه زنده‌قی چوو و به‌سه‌رکۆنه‌ کردنیکی نه‌رم و له‌سه‌ره‌ خۆ زۆری به‌سه‌رداهات(*) . به‌لام چون زه‌ینی ژنان ده‌کاری خێرو شه‌ردا له پیاوان زۆرتره و له حالیکدا ئه‌گه‌ر بیانه‌وئ پوخته فکر بکه‌نه‌وه، ئه‌م زیتی زه‌ینه‌یان نییه، کامی ده‌ستبه‌جئ ریگا چاره‌یه‌کی بۆ ئه‌و خه‌تا و هه‌له به‌رواله‌ت له‌قه‌ره‌بوو نه‌هاتوو ده‌یته‌وه و به‌لۆتیری گوت که کاریکی وا بکا ئانسلیم له کاتی خۆیدا له‌و شوینه‌ی بۆی داندراوه، خۆی هه‌شار بدا، چون خۆی هیواداره هه‌ر له‌م ئه‌زمونه ئاکامیک وه‌رگرئ که له‌مه‌و پاش هه‌ر دوکیان ئاسانتر و بێ ترستر له پیک گه‌یشتن و پیکه‌وه بوون به‌رخوردار بن. باوه‌کوو کامی هه‌موو ورده‌کارییه‌کانی پیلانی خۆی به‌لۆتیر نه‌گوت، ئه‌مری پێ کرد کاتیک ئانسلیم له هه‌شارگه‌ی خۆیدا ماتهی هه‌لگرت و هه‌رکه لیتۆنلا ئه‌وی بانگ کرد و هیئای ده‌ستبه‌جئ بیت و سه‌رنج بدا که به‌هه‌ر پرسیاکی لێ ده‌کرئ، جوړیک

جواب بداته‌وه، وه‌ک بلێی نازانی که ئانسلیم له‌وئ خۆی شار دووه‌ته‌وه. لۆتیر هه‌رچی پێی داگرت، که کامی باقیی پلانه‌که‌ی بۆ باس بکا، تا ئه‌و بتوانی به‌وریایی و ناگاییه‌وه کار بکا، فایده‌ی نه‌بوو و کامی دووباره دووپاتی کرده‌وه که کاری ئه‌و ته‌نیا ئه‌وه‌نده بێ، پرسیا ره‌کان جواب بداته‌وه. کامی له‌به‌ر ئه‌وه نه‌یده‌ویست له‌وه زۆتر لۆتیر له پلانی خۆی ناگادار بکاته‌وه، چون ده‌ترسا له ئه‌نجام دانی ئه‌و فکره تازه‌یانه سه‌رپێچی بکا و فکر له‌شتی تر بکاته‌وه که هیئده به‌قازانج نه‌بێ.

لۆتیر رویشت و سه‌به‌ی ئه‌و رۆژه ئانسلیم به‌بیانوی ئه‌وه‌ی ده‌چیتته مالی دۆسته‌که‌ی وه‌رئ که‌وت، به‌لام زۆری نه‌خایاند هاته‌وه تا خۆی هه‌شار بدا، کاریک که زۆر به‌ئاسانی ئه‌نجام درا، چونکه کامی و لیتۆنلا به‌لیه‌اتوویی زۆره‌روه، ده‌پێشدا رێیان بۆ خۆش کردبوو. به‌لی به‌مجۆره ئانسلیم له هه‌شارگه‌دا مات بوو، تا به‌چاوی خۆی هه‌لدره‌لدر بوونی جه‌رگ و دل و ریخۆله‌ی شه‌رافه‌تی خۆی ته‌ماشای بکا و بییری ده‌کرده‌وه که هه‌ر ئیستا گه‌وره‌ترین سامانی خۆی، یانی کامی خۆشه‌ویستی خۆی له ده‌ست دهدا. کامی و لیتۆنلا هه‌ر که زانییان ئانسلیم له‌جیی خۆی ماتهی هه‌لگرتوو، هه‌ر دوکیان هاتنه ژووری رووت بوونه‌وه و ده‌گه‌ل وه‌ژووور که‌وتن خاتوون ناخیکی هه‌لگیشا و به‌ده‌نگی بلند گوتی: «مه‌خابن ئه‌ی دۆستی من لیتۆنلا، ئایا باشتتر نییه پێش ئه‌وه‌ی به‌هۆی پلانی خۆ ده‌کار بێنم که نامه‌وئ به‌تۆی بلیم چییه - چون ده‌ترسم نه‌هیلێ ئه‌و کاره بکه‌م - شمشیری ئانسلیم که من له تۆم ویستوو هه‌لگری و له‌و دل ناپاکه‌ی منی رۆ بکه‌ی که ده‌سینگه‌دا ته‌په‌ی دئ؟ به‌لام نه! چون ئینساف نییه من به‌تۆله‌ی تاوانی یه‌کی تر بکوژیم. من ده‌پێشدا ده‌بێ بزانه‌م که چاوه‌ حیزه‌کانی لۆتیر ده‌مندا چییان دیوه که غیره‌تی ئه‌وه‌ی پێ داوه شه‌رم و هه‌یا فری بدا و هه‌وه‌سی شه‌رم هیئهری خۆی که بۆ شه‌رافه‌تی من و دۆستایه‌تی خۆی بۆ ئانسلیم سه‌رشووری پێوه‌یه، ئاشکرا بکا؟ ناخ لیتۆنلا، ئه‌م په‌نجه‌ره بکه‌وه ئیشاره‌ ده‌ به‌لۆتیر! بیگومان ئه‌و هه‌ر ئیستا له کۆلان راوه‌ستاوه و هیواداره به‌مه‌به‌ستی چه‌په‌لی خۆی بکا؛ به‌لام من ده‌پێشدا مه‌نزووری خۆم که بێ روحمانه، به‌لام شه‌رافه‌تمه‌ندانه‌یه ئه‌نجام ده‌دم. لیتۆنلا پیتۆل که ده‌رسی خۆی باش له‌به‌ر بوو له جوابدا گوتی: ناخ، ئه‌ی خاتوونه خۆشه‌ویسته‌که‌م، تۆ چ کاریکت به‌شمشیر هه‌یه. ده‌ته‌وئ خۆت بکوژی یا لۆتیر؟ به‌لام بزانه که به‌رهمی هه‌رکام له‌و دوو کارانه بۆ شه‌رافه‌تی تۆ زیانی هه‌یه. باشتره، ئه‌م ئیه‌هانه‌ته نه‌دیه‌ بگری و نه‌یه‌لی حازر ئه‌و پیاوه ناجسنه‌ بیه‌ ژووور و ئیمه‌ به‌ته‌نیا لیره‌ ببینی، ئاگات له‌وه‌ ببی، ئیمه‌ هه‌ردووک ژنبن و بێ توانا و ئه‌ویش پیاوه و بێ په‌روا و من له‌وه

دهترسم کاتیک بیته ژورور شههوهت کوپری کردی و کاریکت دهگه لدا بکا که له کوشتن خراپتر بی. له عننت له متمانهی بی جیی جهنابی نانسلیم که بوو بههوی نهوه، نهو پیاوه بی شهرمه ری بی نه ماله بگریتهوه! به لأم خانم نهگه ر تو ئیرادهت له سهه نهوهیه بیکوژی، جهنازه که ی چ لی ده که ی؟ کامی گوتی، چۆن چی لی ده که یین. هر نه لیره ی داده نین تا نانسلیم بیته وه و بن گلی بکا، چون به جییه که نهو زحمه تی به خاک نه سپاردنی بی ئاپرووی خوی به راباردن بزانی. که وابوو هرچی زووتر با نهو خائینه بانگ بکه یین، بیته ژورور، چون هرچی من تو له ی خۆم لهو ته وهینه ودرهنگ بخه م، به پروای خۆم ته وهینیکه که به وه فای خۆم به رانبر به میترده که م کردوومه.»

نانسلیم ته وای نه م وتویزه ی گوی لی بوو و هر قسه یه که له زاری کامی ده هاته دهر فکر و بیره کانی نهوی ده شیواند؛ به لأم کاتیک بیستی که ژنه که ی له سهه کوشتنی لو تیر سووره، بیستی له حه شارگه ی خوی بیته دهر و پیش بهو کاره ی نهو بگری، به لأم هه وه سی نهوی بزانی نهو کاره شه رافه تمه ند و دلیرانه چۆن کوتایی پی دی و ناماده بوونی بو نهوی له کاتی خویدا خوی ئاشکرا دهکا تا له هر کاره ساتیک به رگری بکا، نهوی له سهه جیی خوی دانیشانده وه. لهو ساته دا وا هاته به رچاو که کامی تووشی بوورانه وه و له سهه رخۆ چوون هاتووه، چون نه دیمه که ی نهوی له سهه ته ختی خه ویک که له وی بوو دریژ کرد و له قولپه ی گریانی دا و به دهنگی به رز ده یگوت: «وای له منی سهه به هه شی! مه گه ر چاره نووسی من نهوه بوو که مه رگی نه م باغچه ی به گول و ریحانه ی حه یا و عیسمه تی، نهو نمونه ی به نامووسترین ژنای نه م دنیا به له نامیزی خۆدا ببینم؟ نه ی له خۆم سهه رگردان و چاره ره شی!... و هر بهو ئاههنگه شیوهنی خوی دریژه پی دا تا نیشان بدا خویشی به وه فاترین و دلسووترین نه دیمه ی جیهانه و خاتوونه که شی «پینلوپی» (۲۲۳) دوومه. کامی زور زو لهو حالته ی دل خۆ له بوونه وه هاته دهر و به دهنگی بلند گوتی: «نه ی لیئونلا، نه دی بو ناچی بی شه ره فترین دۆستی یه ک هاورپی راستین، که هیشتا رۆژ تیشکی خوی

۲۲۳- پینلوپ penelope ژنی یه که مین قاره مانی یونانی و دایکی تیلماک «قاره مانی به ناوبانگی شاکاری هه تا هه تاییی فیلیین». نهو ژنه ناویننه ی بالانوینی وه فاداری و پاکداوینی بووه. ده گپرنه وه ده به رامبه ر پیداکری و بی شه رمی دلدارانیکه زور که دلیان پی دۆراند بوو، دهستی کرد به چینی پارچه یه ک و به لینی دا هر کات لهو کاره بووه و ناره زووی یه کیکیان به راورد بکا. پینلوپ هه موو شه ویک نهوی به رۆژ ده یچی نه لی ده وه شانده وه و دووباره سه به ینی ده یچنییه وه تا نهوی پاش بیست سال میترده که ی گه راره و ره گه لی که وته وه.

ناویشتووته سهه یه کیکه ی لهو به شه ره فتر و تاریکی و شهو له وییان باشتر، ده نامیز نه گرتووه، بانگ بکه ی بیته ئیره؟ هه لی، به په له هه لی تا دهرنگ کردنی تو ناگری تووره ییم خامۆش نهکا و تو له کردنه وه م لی نه بیته جنیو و به گژداهاتن و له عننت و نه فرین لی کردن. لیئونلا گوتی: «زور باشه، نه ی خاتوونی من. ئیستا بانگی ده که م به لأم ده پیشدا نهو شمشیره ت بده به من تا مه بادا له نه بوونی مندا کاریک بکه ی که دۆستان و خۆشه ویستانی خۆت بو ماوه ی ته مه نیان بگریه نی. کامی گوتی: «مه ترسه هاورپی لیئونلا، من هر چه ندیش له به رچاوی تو ساده دل و بی تیبینی بم که تو له ی شه رافه تی خۆم به م شیوه یه وه ر بگرمه وه ناگه مه «لووکریس» (۲۲۴) که ده لین بی نهوی خه تایه ک لهو رووی دابی و بی نهوی ده پیشدا سه به ب(*) کاری به ده ختی خوی بکوژی خوی گوشت. من نه گه ر ده بی بمرم، کاتیک دهر م که لهو که سه ی منی گه یانده ئیره تو له ی خۆم نه ستان دیته وه.»

لیئونلا پیش نهوی پرواته دهر وه و لو تیر بانگ بکا، دیسان دهنگی کرد، به لأم سهه رنجام وه دهر کهوت و کامی وه ک نهوی له به ر خوی وه قسان بکا گوتی: «خودا وه ندا له من ببوری! ئایا به جییه نهوی مه یدان بده م به لو تیر که من ژنیکه جلف و سووکه سهه تی بگا، باشتر نهوه نه بوو که وه ک جارانی پیشوو، لانی که م تا رۆژیک که له هه له ی خوی دیته دهر، له خۆم دوور کردباوه و تروم(*) کردبا؟ به لی، بیگومان باشتر ده بوو؛ به لأم نه گه ر بیللم نهو غه یانه داوین پیسه بهو بیرو بوچوونه چه په له یه وه، به مفته و هه روا سووک و ئاسان بوی دهر باز بی و کیچیکی(*) لی میوان نه بی، ئایا تو له ی من وه رده گیریته وه و شه رافه تی میترده که م قهره بوو ده کرتیه وه؟ خیر! خیر! نهو ده بی تاوانی نهو رووداری و جه ساره تی هه وه سه کانی به خوینی خوی بداته وه تا دنیا نه گه ر پیویست بوو بزانی که کامی نه ته نیا ده وه فاداری خویدا بو میترده که ی قورس و قایم بووه، به لکو لهو که سه ش که جه ساره تی ته وه ینی بهو بوو، تو له ی نه ستاندووه ته وه. سهه ررای نه وانه ش ئایا باشتر نه بوو که ته وای نهو بابه تانه م به نانسلیم گوتبایه؛ به لأم من ده نامه یه کدا که بو م ناره ده هاوینه هه وار هه موو شیتکم بو روون کرد بووه وه و وای تی ده گه م نه گه ر نهو هر نه وده م فکریکی بو نهو به لایه

۲۲۴- لووکریس Lucrece خاتوونی رومی که له لایه ن یه کیک له کورانی «تارکه ن» پاشای روم به زور ده ستریزی به نامووسی کرا و نهو ژنه به ناهومیدی و شیواوی خوی گوشت و نه م رووداوه به ژاره هینه ره شو رشیکی له ولاتی رومدا لی که وته وه و بوو به هوی سه قامگیربوونی کومار «۱۰ هی پیش زاین». ناوی لووکریس بو ژنای خوی سه سند و پاکداوین و به نامووسیش ده کار ده کری. (مه مه د قازی)

کردباوه، وای لئ نهدهات، ئهوهش بههوی دلپاکی و متمانهیهکهوه بوو که بهو دۆسته بئ ئابرووهی خوی ههیبوو و نهیتوانی باوهر بکا که دههلی یاری ناپیاویدا هیچ فکریک که دژی شهرفاهتی ئهو بئ چهکهره بکا. من خویشم تا ماوهیهکی زۆر پاشان نهمتوانی شتیکی و باوهر بکه، وه ئهگهر پرروویی ئهو بهپیشکesh کردنی دیاری و سهوقاتی گران بایی و قهول و بهلئنی بی ئهژمار و گریان و لالانهوهی زۆر نهگهیبیا بارستای تهقینهوه، ههگیز باوهریم نهدهکرد. بهلام ئیستا ئهو فکرانه فایدهیان چیه؟ ئایا لیبرانیکی تهواو نیازی بهو ههموو موتالا وباس کردنه ههیه؟ دیاره نه، باشه ئیتر! دهبی دهستی خهیهانهت له ماله قولله بکریتهوه! دهبی من تۆله بکهمهوه! بلئ با غهیان بیهته ژوور تا بمرئ؟ پاشان ههچی دهبی بلا ببئ! من پاک کهوتمه دست کهسیک که خوداوهند ئهوی وهک میرد بۆ من دیاری کردبوو. دهبی بهپاکیش له دهستی بجمه دهر، جا با ئهو کارهش بهخوینی پاکی من و خوینی پیسی دۆستیک که کهس وهک ئهو له دنیا دا ناوی دۆستی گلاو نهکردوه، تهواو بئ. «لهو کاته دا که کامی بهمجۆره دهگهله خوی دهوا؛ بهشمشیری رووت و بهههنگاوی و بهههشتا و بهتورپیی و غهزهبیکی و دههات و دهچوو دهنگوت عهقلی خوی له دست داوه و له ژنیکی شهریف و زهریفهوه بووته سهلتیهیهکی ناهومید و دههری.

ئانسلیم له پهنا پردهوه ئهه بهزمهی ده دیت و ده بیست، سه رسورماو بوو، وای بۆ دهچوو ئهوهی بیستوویتی و دیتوویتی بۆ لابرندی شک و گومانی لهوهش گهورهتر بهسه؛ بهو دهلیله ئارهزووی دهکرد که هاتنی لۆتیر بۆ ئهو ژووره ئهه نجام نهدرئ تا رووداویکی تال روو نه دا. لهو ساته وهخته دا که ده بیست له ههشارگه بیهته دهرهوه تا ژنهکهی دهباوش بگرئ و پئی بلئ که لهمههه له چوه، گه رانهوهی لیئونلا که دهستی لۆتیری له دستدا بوو، په شیمانی کردهوه و پیش ئهو کاره ی پئ گرت. کامی که چاوی بهلۆتیر کهوت، بهنووی شم شیر هیلیکی دریزئی له سه ره زئی وهتاغه که له بهر ده می خوی کیشا و بهمجۆره دهگهلی هاته وتویژ: «ئای لۆتیر بهوهی که پیت ده لیم باش گوئ بده و لئی ورد بهوه! ئهگهر بویری له هه هیلله واوهتر بئی یا ته نانهت لئی نزیک بینهوه ئهو شم شیره ده سه ره دلی خۆم رۆ دهکهم. وه پیش ئهوهی قسه یهکت له زاری بیهته دهر، گوئ بگره ده مهوئ چه ند قسه یهکت دهگهله بکه. ده مهوئ وستته لئ نهیا و گوئ بده یته من! پاشان هه رچی دلت ویستی ئیجازهت هه یه بیلئ! پیش هه ر شتیک ده مهوئ پیم بلئ تۆ ئانسلیمی میردی من دهناسی یا خیر و بیرو پروات دهر باره ی ئهو چیه. پاشان ده مهوئ بزانه منیش دهناسی یا نا. که وا بوو بئ ئهوهی ده سپاچه بی و بپه شوکی و له لامی ئهه دوو پرسیا ره ده پیشدا

بدهوه. چون پیم وایه ئهوهی لیتم پرسی مه ته لۆکه نییه که بههوی فکری لئ بکه یهوه و هه لئ بی. «لۆتیر ئه وهنده ساویلکه نه بوو که له هه مان ساته وهختی یه که مدا که کامی پئی گو تبوو، ئانسلیم لهو ژووره دا بشاریته وه له مه کر و حیلله ی ئهو حا لی نه بوو بئ. له بهر ئه وهی خوی ئاماده هاته بهرچا و تا به ویسته کانی ئهو وه ها به وه ستایی و به دروستی وه لام، بداته وه که ته نیا ئه و و کامی ده یان توانی درۆکه یان وهک مسۆگه رترین راستی جیهان بخه نه بهرچا و. ئیستا پروانن لۆتیر به چ شیوه یه ک جوابی دایه وه: «من ئه ی کامی جوان و مه له نگ، گومانم نه ده کرد بۆ ئه م جو ره پرسیا رانه من بانگه یشتی خزمهت خۆت بکه ی. ئه گهر به و مه به سته بانگت کردووم که پاداشی به لئین دراوی بلئسه ی ئه وینی من دووباره وه پاش بخه ی، ئه م کاره له دووریشه وه هه ر ده کرا، چون هه وه سی به خته وه ریی گه یشتن به تۆ ئۆقره ی لئ هه لگرتووم و ئازارم ده دا. به تاییه تی که هومیدی گه یشتن به م ئاره زووم نزیکتره. به لام بۆ ئه وهی نه فه رمووی له وه لامدانه وی پرسیا ره کانی تۆ، ترسم هه یه له جواب دا ده لیم که: به لئ من میرده کهت له مندالییه وه باش دهناسم و لهو سه ر ده مه وه پیکه وه دۆست بووین؛ به لام نامه وی شتیکی تر له مه ر ئه و بلیم. چون تۆ خۆت ناگاداری هه موو شتیکی. تاشاهیدیم له سه ر ته وه ی نیک نه دایی که به ئه وم کردووه؛ هه ر ئه و ئه وینه ی که قابیلی قبو لترین عوزری گه و ره ترین گونا هه، تۆ باش دهناسم و به ئاره زووی دل گه یشتنم ده گه ل تۆ به هه مان ئه ندازه که بۆ میرده کهت بایه خداره له لای منیش گرینگه. ئه گهر وا نه بووایه کوا مومکین ده بوو به خاتری جوانی و خوین شیرینییه کی که متر له وهی تۆ هه ته، ئه رکی دۆستایه تی خۆم ده ژیر پئ بنیم و یاسای پیروزی دۆستی که ئه مرۆق ده مندا که وتووته بهر په لاماری دوزمنیکی بئ بهزه، به ناوی ئه وین، ده بهر چا و نه گرم؟ کامی گو تی: «ئه گهر تۆ، ئه ی دوزمنی جنیایه تکاری هه رچی شایانی خۆشه ویستییه، دان به و نوکته دا دینی. ئه دی به چ غیره تیکه وه هاتوو یه لای که سیک که باش دهنانی ئا وینه ی که سیکی تره، ئه و که سه ی ده بی تۆ چاوی لئ بکه ی و بزانی چ ته وه ی نیک زالمانه ت پئ کردووه؟ به لام مه خابن...! من چه نده به دبه ختم! من تازه تی ده گم که چ شتیک تۆی هی نا وه ته ئه م بواره که ریز و حورمه تی خۆیشت له دست بده ی. ئه و شته ده بی بئ مبالایی له ئه ندازه به دهری من بئ که نامه وی ناوی بئ نه زا که تی به سه ردا بپریم چون له قسه ی جلف و بئ به بند و باره وه سه رچا وهی نه گرتووه، به لکو به ره می هیندیک نه ترسی و روودا ما لاییه که کاتیک ژنان لایان وایه نابئ له که سیک بترسن له خویانه وه نیشانی دهنن. ئه گهر وانیه، ئه ی غه یان، بلئ بزانه که ی و ابوو که من یه ک که لیمه م جوابی لالانه وه و پارانه وهی تۆ دابینه وه و

یا کاریکم کردبئی که ترووسکه‌ی هیوایه‌ک له دلّی تودا چه‌خماغه(*) لّی بدا و ئەو خه‌یالّه ده‌تۆ دا ببزوینی که دهنوانی به‌هه‌وه‌سی شه‌رماویی خۆت بگه‌ی؟ که‌ی وابوو که ورته‌ورته عاشقانه‌کانی تۆم به‌توندی رهد نه‌کردبیته‌وه و به‌توورهبییه‌وه تروم نه‌کردبئی؟ که‌ی وابوو که یه‌ک له هه‌زار وه‌عه‌ده‌کانت باوه‌ر بکه‌م یا دیارییه‌ فریوینه‌ره‌کانت وهر‌بگرم؟ به‌لام چون ناتوانم باوه‌ر بکه‌م که پیاوان تا پالپشتی هیوایه‌کیان نه‌بئی ماوه‌یه‌کی دوورودریژ به‌پیداگرییه‌وه به‌دوای دل‌داریی که‌سیک دا ناچن، ناچار ده‌بئی گونا‌هی بئی‌ه‌یایی تۆ بخه‌مه ئەستۆی خۆم. ببگومان به‌ر هه‌لدایی یه‌کی بئی مه‌به‌ست بووه‌ته هۆی ئەوه که تۆ ئەو ماوه دوورودریژ، به‌دوای له خشته‌ بردنی منه‌وه بی. که‌وابوو من ئیستا دهمه‌وئ خۆم موجازات بکه‌م و ئەو سزایه‌ی که ده‌بئی تۆ بیکیشی له‌سه‌رخۆمی دادهنیم و خۆم سزا دده‌م، به‌لام بۆ ئەوه‌ی تۆ ببینی که من کاتیک ده‌گه‌ل خۆم ئاوا بئی به‌زهم، ناتوانم ده‌گه‌ل تۆش هه‌ر وا نه‌بم، ویستم تۆ بینمه ئیره تا شاهیدی فیداکاریی گه‌وره‌ی من بی که بۆ پاراستنی شه‌رافه‌تی میرده خو‌شه‌ویسته‌که‌م ده‌یکه‌م، ئەو میرده‌ی که تۆ به‌هه‌موو تواناته‌وه سووکایه‌تیت پئی کردوو و منیش سووکایه‌تیم پئی کردوو، چون زه‌حمه‌تی ئەوه‌م نه‌داوه به‌خۆم تا له‌و دهر‌فه‌تانه خۆم دهر‌بازکه‌م که ده‌می‌شکی ریزی تودا فکر و غایه‌له‌ی جنیایه‌تکارانه دروست بکا. دوویاتی ده‌که‌مه‌وه ئەوه‌ی که زۆرت‌ر له هه‌موو شت نازارم دها، ئەم گومانه‌یه که نه‌کا غه‌فله‌تیک له لایه‌ن منه‌وه، بووبیته هۆی ئەوه که ئەم خه‌یالاته پیس و چه‌په‌لانه له که‌لله‌ت بدن. من ده‌بئی سزای ئەم غه‌فله‌ته بۆ خۆم بیکیشم. چون ئەگه‌ر جه‌للادیکم بۆ ئەم کاره بانگ کردبایه له‌وانه بوو هه‌والی گونا‌هاکاریم زۆرت‌ر بلاو بیته‌وه. به‌لام من نامه‌وئ به‌ته‌نیا بمرم؛ دهمه‌وئ که‌سیکیش که مه‌رگی ئەو به‌شی کۆتایی کتیبی تۆله‌ سه‌ندنه‌وه‌م پیک دینی. ده‌گه‌ل خۆم به‌رم، چون هه‌والی ئەو کاره بگاته هه‌ر شوینیک به‌هه‌مووان ده‌سه‌لینئی که عدالته هه‌میشه به‌سه‌ر جنیایه‌تدا زال ده‌بئی.»

کامی پاش کۆتاییه‌ینان به‌م قسانه، به‌چالاک و هیزیکی دوور له چاوه‌روانی، به‌شمشیری پروت هیزشی کرده سه‌ر لۆتیر و به‌روالته وها لیدراوانه ده‌یویست شمشیر ده‌سینگی ئەودا نوقم بکا که لۆتیر وه‌شک که‌وت که ئایا ئەو هیزشه به‌راستییه یا ساخته‌یی و ناچار بۆ ئەوه‌ی زه‌بره‌کانی که کامی ده‌یوه‌شاند وئی نه‌که‌وئ، ناچار بوو له هیزی باسکی خۆی که‌لک وهر‌بگرت. کامی نه‌خشی سه‌رسوره‌ینه‌ری خۆی وا کایه ده‌کرد که بۆ ئەوه‌ی زۆرت‌ر په‌نگی راستی پیه‌ دیار بئی، ویستی شمشیره‌که به‌خوینی خو‌شی په‌نگین بکا. ئەوه بوو چون دیتی به‌راستی ناتوانی ده‌ستی به‌لۆتیر بگا. یا وای نیشان دا که ناتوانی، ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که: «ئیستا که چاره‌نووس نایه‌وئ من ئاره‌زووی دروستی

خۆم به‌راورد بکه‌م، نابیته کۆسپی سه‌ر رینگام که لانی که‌م نیوه‌ی ویستی خۆم جیه‌جی بکه‌م!» و له‌و کاته‌دا که ده‌یویست شمشیر له ده‌ستی لۆتیر، که لئی ئەستاندبوو، دهر کیشیته‌وه. نووکی شمشیره‌که‌ی وهر‌سووراند و هه‌واله‌ی به‌شیک له به‌ده‌نی خۆی کرد که شمشیر نه‌یده‌توانی زۆری لئی بچیته‌ خوار. یانی نووکی شمشیری له سه‌ره‌وه‌ی مه‌مکی چه‌پی ده‌شانی خۆی چه‌قاند؛ پاشان خۆی وه‌ک که‌سیک که له هۆش چووئی به‌عه‌رزى دادا. لۆتیر و لیتۆنلا له دیتنی ئەم رووداوه، هه‌م ترسان و هه‌م سه‌ریان سوورما و چون کامییان له سه‌ر عه‌رزى و شه‌لالی خوین دیت، نه‌یانده‌زانی چۆنی لیک به‌ده‌نه‌وه. لۆتیر که ئاگای له‌خۆ نه‌ماوو، هه‌لات تا شمشیر له ده‌ست کامی بیتیته‌ دهر. به‌لام که دیتی برینه‌که‌ی که‌مه نیگه‌رانی له دلّی دهرکه‌وت و جاریکی تریش به‌لیه‌اتووئی و عه‌قل و وریایی کامی ئافه‌رینی گوت. له‌و لاشه‌وه لۆتیر بۆ ئەوه‌ی ده‌وری خۆی پاش گه‌یرا بئی، ده‌ستی کرد به‌گریان و شیوه‌ن و ناله له سه‌ر ته‌رمی کامی، وه‌ک ئەوه که به‌راستی مرده‌ی ده‌ستی کرد به‌نه‌فرین و تووک و دوعا له خۆی و له‌و که‌سه‌ی له سه‌ره‌تاو بوو به‌سه‌به‌بکاری ئەم کاره‌ساته. لۆتیر چون ده‌یزانی که دۆسته‌که‌ی گوئی له قسه‌کانییه‌تی، قسه‌ی وای ده‌گوت که پیاو زۆرت‌ر له کامی دلّی بۆ ئەو ده‌سووتا. هه‌ر چه‌ند لاشی وابووایه که کامی مرده‌وه. لیتۆنلا که ته‌رمی خاتوونی خۆی ده‌نامیز گرتبوو، هه‌لی گرت و له سه‌ر ته‌خته‌که‌ی راکیشا و تکای له لۆتیر کرد، بچی که‌سیک بینئی که مه‌هره‌مانه برین پچییه‌که‌ی بۆ بکا. هه‌روه‌ها له لۆتیری ده‌پرسی ئەگه‌ر پيش ساریژ بوونه‌وه‌ی برین ئه‌ریاب بگه‌ریته‌وه ده‌بئی چ جوابیکی بدریته‌وه. لۆتیر گوتی چون ئیستا فکری باش کار نا‌کا و نازانی چ بلئی با بۆ خۆی هه‌ر چۆنیک پئی باشه جوابی ئه‌ریابی بداته‌وه. ته‌نیا ئەوه‌نده‌ی گوت که لیتۆنلا هه‌ر چۆنیک هه‌یه، پيش به‌خوین لئی هاتنی برینه‌که‌ بگرت و به‌لام خۆی روو ده‌کاته شوینیک که هه‌یج که‌س چاوی پئی نه‌که‌ویته‌وه. پاشان لۆتیر له حالیکدا غه‌م و په‌ژاره‌ی هه‌لده‌رشت به‌هه‌شتاو له مال وده‌ره‌که‌وت. ئەو هه‌ر که خۆی به‌ته‌نیا دیته‌وه زانی که که‌س نایبینی ئەوه‌نده له کارزانی کامی و ده‌ورگه‌یرانی بئی وینه‌ی لیتۆنلا عه‌جایب ماوو که ده‌ دوازه‌ جار ده‌هه‌واد خاچی په‌سم کرد و ئەوه‌ی دینا به‌ر چاو که ئانسلیم چه‌نده ده‌بئی ئاسوده خاتر بووئی له‌وه‌ی که ژنیکی هه‌یه له‌هه‌ر باریکه‌وه بۆی بچی، جیگره‌وه‌ی «پوورچیا» (۲۲۰) و له ئاگری ئەم

۲۲۰- پورچیا Porcia کچی کاتۆن و ژنی «مارکوس‌سیرووتوس» سه‌رداری رۆمی بوو که پاش ئەوه‌ی زانیی میرده‌که‌ی ده‌سه‌ری «فیلیپ»ا کوژراوه، ئەوه‌نده‌ی ره‌ژی گه‌شاهه‌ خوار تا مرد. (مۆریس باردۆن)

تاسەيەدا دەسووتا كە ھەرچى زووتر كامى بېيىتتەوھە تا بۆ راستىيەك كە ئاوا زىرەكانە شارداراوتەوھە و درۆيەك كە بەشىئەوھەكى ئاوا كە كەس بىرى بۆى نەدەچو پارزىنراوتەوھە، پىكەوھە جىژنىك بەرپا كەن.

دەو ئانەدا لىئۇنلا خەرىكى راوستاندى ئەو بېرووكە خويئە بوو كە لە بىرىنى خاتوونەكەى دەھات، خويئىكى ئەوھندە كەم كە تەنيا بەعاستەم^(*) و دو وبەلا رىا و فيلبازىي ئەو ژنە مەكرباز و حىلەگەرەى رەنگ دەكرد. پاش ئەوھى بىرىنەكەى بەھىندىك شەراب شۆردەوھە، تا ئەو جىگەى دەيتوانى بەجوانى بەستى و لەو ماوھىدا كە بىرىنەكەى دەبەستەوھە قسەگەلىكى دووپات كەردەوھە كە بى ئەوھى نىياز بەقسەى تىر بى، بۆ قانىع كەردنى ئانسلىم بەس بوو كە كامى بەپاكترىن ژن و ئاويئەى عىسمەت و تەقوا برانى، بىجگە لەوانە قسەكانى كامى بوون كە خۆى بەبى غىرەتى تاوانبار دەكرد، چون دەوساتەدا كە لە ھەموو كاتىك پىويستتر بووھە ئەوھندەى ئازايەتى نەبووھە كە بەژيانى خۆى كۆتايى بىنى. لە ھەمان كاتدا لە نەدىمەى خۆى دەپرسى كە ئايا دەبى ھەموو رووداوكە بۆ مېردە خۆشەويستەكەى بگىرپتەوھە يا نا. بەلام لىئۇنلا نسەتى كەرد كە لەو خەيالە بەتالە بگەرئ، چون ئەوى دەو بن بەستە داوي كە دەبى تۆلە لە لۆتېر بكاوتەوھە و ئەوھش بەو مانايەيە كە گىيانى خۆى دەمەترسى بخا و پىي گوت ژنى باش نە تەنيا نابى شەر و ھەرا بۆ مېردى خۆى دروست بكا، بەلكو تا دەتوانى دەبى پىش بەشتى وا پر لە مەترسى بگرئ و مېردى خۆى بپاريزئ. كامى گوتى ئەم بۆچوونەى زۆر بەلاوھە پەسندە و ھەر واش دەكا بەلام بەھەرھال لازمە عوززىك بۆ بىرىنى سىنگى كە رەنگە لە چاوى ئانسلىم شاراوتەنەبى. بدۆرپتەوھە. لىئۇنلا گوتى كە لە درۆ كەردن بىزارە جا با بەمەسلەھەتەش بى. كامى گوتى: «مەگەر من خۆم دەتوانم درۆ بكام؟ من ئەگەر گىيانىشى لەسەر دابنىم درۆيەكم بۆ سان نابى يا ناتوانم بەدرۆ قسەيەك بەراست دابنىم. بەلام ئەگەر نەتوانىم رىگايەك بۆ رىگار بوون لەم گىرەتارىيە بدۆزىنەوھە باشترە ھەرچى ھەيە بۆى بگىرپتەوھە باشترە لەوھى دە درۆ و دەلەسەدا دەگىر كەوين. لىئۇنلا گوتى: «خانم ئەو ھەموو غەمەى پى ناوى! من لە ئىستاوھە تا بەيانى لەمەر جوابىكى مناسب و باش فكر دەكەمەوھە. لەوانەشە چون بىرىنەكە لە جىگايەكى دايە كە نابىندىرئ بتوانىم بىشارىنەوھە و نەھىلن كەس پىي بزائى و ئىشاللا خودا بەكەرەمى خۆى لەو نىيەتە خىرەدا كە ھەمانە سەر كەوتوومان دەكا! ئىستا ئەى خاتوونەكەم ئارام بگرە و بەخۆتدا وەرەوھە، خۆت رىكوپىك كەوھە تا ئەربابى من تۆ لەو حالەدا نەبىنى. باقىي كارەكان بەمن و بەلوتفى خوداى مەزن بسپىرە چون ھەر ئەوھە كە ھەمىشە پالپىشتى نىيەتى خىرە!»

ئانسلىم^(۲۲۶) ۋەك بەچاكى دەتوانىن مەزەندەى بگەين بەسەرنجىكى زۆرەوھە گوتى دابوھە ئەم قسانە و شانۆى تراژىدىي مەرگى شەرافەتى خۆى تەماشا كەردبوو، نومائىشتىك^(*) كە قارەمانەكانى دەورى خۆيان وھەا دروست و سىروشتى كايە كەردبوو كە دەنگوت بەراستى ھەر ئەوانەن كە دەنوئىن. ئەو بەبى قەرارى چاوەروانى داھاتنى شەوېوو تا دەرفەتتىكى دەست كەويئ لە ھەشارگە بىتە دەر و بچىتە دىننى دۆستى پايەبەرزى خۆى لۆتېر و پىكەوھە لە دۆزىنەوھى گەوھەرىكى كە ئانسلىم دە تاقىكردنەوھى شەرافەتى ژنەكەيدا دىتبوويەوھە، پىرۆزبایى بەيەكتر بلېن، دوو دەورگىرى شانۆ، ئەم دەرفەتەيان بۆ وەدەر كەوتنى ئانسلىم لە ھەشارگە رەخساند و ئەويش بەكەلك وەرگرتن لەو كەلئە بەھەشتا و خۆى گەياندە مالى لۆتېر. ئانسلىم لۆتېرى لە مالى خۆيدا دىتەوھە و باس كەردنى ئەوھى كە چەند ھەزار جارى ماچ كەرد و چەندەى باسى خۆشەختىي خۆى كەرد. چەند تارىفى كامىي كەرد و چەندى پى ھەلاگوت و جى وچى ئەو جۆرەى لازمە بەھىچ كەس ناكىرئ و ناگوتىرى. لۆتېر بى ئەوھى بتوانى كەمترىن نىشانەى شادى لەسەر روخسارى خۆى ئاشكرا بكا، گوتى بۆ قسەكانى راداشت، چون وىژدانى دەبزانى كە ھاوړپتەكەى دە چ بەھەلە چوونىكدايە و لۆمەى دەكرد كە بۆچى شەرافەتى دۆستى خۆى بىرىندار كەردوھە، ئانسلىم دەيدىت كە ھاوړپتەكەى جوابى خۆشحالپتەكانى ئەو بەخۆشحاللى ناداتەوھە، بەلام سەرساردىي ھەوالەكەى دەبەردەوھە سەر ئەوھە كە كامى بەبىرىنكى قىوولەوھە بەجى ھىشتووھە و بووھتە ھۆى ئازار و رەنج كىشانى ئەو، لەبەر ئەوھە دەگەل قسە كەردىكى زۆر بەلۆتېرى گوت كە ھىچ نىگەرانى كامى نەبى و ئەوھە بزائى كە بىرىنەكەى شتىكى وا نىيە، چون ئەو دەگەل نەدىمەكەى دەيانەويئ ئەو بىرىنە لەو بشارنەوھە. پاشان درىژەى بەقسەكانىدا و گوتى: «ھاوړى، كەوابوو تۆ لەم بابەتەوھە ھىچ خۆت نارەھەت مەكە. تۆ تەنيا كارىك كە دەبى بىكەى ئەوھى لە شادىي مندا بەشدارى بگەى، چون لە ساىەى خۆ تىھەلقوتاندن و لىھاتوويى تۆيە كە من خۆم لە تروپكى ئەو بەختەوھرىيەدا دەبىنم كە ئارەزووم دەكرد. من دەمەويئ لەمەودوا تەواوى وەختى بىكارىي خۆم بەگوتنى شىعەر لە پەسنى كامىدا تىپەر كەم تا نىويانگىكى جىھانى و ئەبەدى لە بىرگەى سەدەكان و چاخ و سەردەمەكاندا بەو بىبەخشم.» لۆتېر ئەو بەرنامەى ھاوړپى خۆى زۆر پى باش بوو و بەلئىنى دا بەبەشى خۆى دە ھەلچىنى دىوارى بلندى كۆشكى نىويەدەرەوھىي شانازى ژنەكەيدا يارمەتىي بدا.

۲۲۶- «رۆدريگىمارن» رەخنەگرى ئەسپانىيى، بى دەمارى و خويىرگەرىي ئانسلىم بەئىراد دەگرئ و دەلئ چۆنە لە ھىچ كام لەو چركە ساتە پر لە ھەيەجانانەدا خۆى نىشان نادا و دەخالەت ناكا. (مۆرىس باردۇن)

پاش ئەو ږووداوه ئانسلیم بوو به میړدیک که دهو دنیا په دا که سیک ئاوا بهو شیرینکاریه فریو نه درابوو. خوئی دهستی که سیک د هگرت و دهیبرده مائی خوئی که گومانی ده کرد ئه سبابی شانازی ئه وه له حالیکدا هوی بی ئا پرووی بوو و کامی ئه وه که سهی به نیوچاوان گرژی به لام دلئیکی شاگه شگهی ههیه جانی شادییه وه و هه دهگرت. ئەم دهغه لپازییه ماوهیه که بهردهوام بوو، به لام سههه نجام پاش چهند مانگ زهمانه دهوړیکی تری گیرا. خه یان تیک که تا ئه ودهمه شاردرابوووه ئاشکرا بوو، و ئانسلیم گیانی خوئی له سههه ئه م کون پشکنییه بی جیییه خوئی بهخت کرد.

له مهه شهرې مالویرانکه ری دۆن کیشۆت دهگه ل مهشکه کانی

شهرابی سوور و دریزه ی داستانی کون پشکنی بی ته دبیر

له خویندنه وهی داستانی کون پشکنی بی ته دبیر، زۆرتر له چهند لاپه ره نه مابوو که له نه کاو له وه مباره ی که دۆن کیشۆتی تیدا خه وتبوو، سانکۆ پانزا سههه سیمه (*) دهه په پی و پر به گهرووی هاواری کرد و گوتی: «ئای به پیزان، فریا که ون! ئه ربابی من دهه گیری شه پیکی ترسناک بووه که من تا ئیستا شه پی هه ترهش به ری ئاوام به چاوی خۆم نه دیتوووه! سوپحانه لالا، سوپحانه لالا! بهو خودایه ئه ربابی من ته نیا بهیه که زهبری شمشیر سههه دیوه که ی دوژمنی شادۆتی «میکۆمیکۆنا» ی له عاستی شانیه وه په راندوووه، وه که له تووریدا بی وایه. که شیش دهستی له خویندنه وهی داستان هه لگرت و گوتی: ئه وه ده لپی چی برا؟ مه گهه خه رفاوی؟ چۆن شتی وا ده بی، ئاخه ئه وه دیوه دوو هه زار مایل لیتره دووره!» دهو ده مه دا دهنگیکی زراوتۆقین له شوینی خه وی دۆن کیشۆت بلند بووه وه و به دوا ئه ودا دهنگی دۆن کیشۆت به گوئی گه شت که نه عه رته ی لی ددها و دهیگوت: «راوهسته ئه ی ناپیاوا! راوهسته ئه ی ریگر! ئه ی جه رده ی نامه رد! چاکم ده گیر که وتووی! ئه وه قه مه ی (*) تۆ، هیه چ کاریکی ده گه ل من پی ناکرئ.» پاش ئه وه قسانه زینگه ی شمشیر که وه دارو دیوار ده که وت، به گوئی گه شت. سانکۆ پانزا دیسان هاواری کرد: «به پیزان وهختی ئه وه نییه دهست له سههه دهست دابنن و له پشت دهه رگاوه گوئی رابگرن. زوو بچنه ژوو و ئه وه شهه رکه رانه لیک جوئی بکه نه وه. یا یارمه تی ئه ربابی من بدن، ههه چهند تازه نیازیک به یارمه تی نییه؛ چۆن ئه وه دیوه ده بی ئیستا مرده بی و خه ریکه له بهر دهه رگای خودای مه زن حیسابی لی ده کیشن و به کاروباری ژیانی نگره ی و چه په لی راده گه ن، چۆن من به چاوی خۆم دیم خوین به سههه عه رزیدا دههات و که له هه دیوه که ش له ولاتر که وتبوو؛ به لام چ که له یه که به که لامه لالا به قه دهه مهشکه یه کی شه راب ده بوو! کاروانسه رادار هاواری لی بلند بوو «ئه ی قورم وه سههه ی! ئه من بکوژن، ئه گهه درۆم کرد بی! ئه وه دۆن کیشۆت یا دۆن قوزه لهورته بی ونه بی به شمشیر یه کیک له مهشکه شهه رابه سووره کانی کون کردوووه! و بیگومان ئه وه خوینه ی ئه وه لاپره سه نه ده لی، شهه رابه که ی منه که ده ریخته خوار.» پاش ئه وه قسانه خوئی ده عه مبار راکرد و ئه وانی تریش به دوایدا چوون و دۆن کیشۆتیان ده سههه رترین وه زعی خویدا

چاو پئی کهوت: ئەو تهنیا کراسیکی دەبەردا بوو که ده‌گه‌یشتە نێوهی رانی و له پشته‌وه‌شرا شه‌ش قامک قوڵەتر بوو. قاچ و قولى لاواز و ئیسقانی بوو، له‌بەر مووی زۆر ده‌تگوت لاقه بزەن. شه‌وکلاویکی سووری چلکن و چه‌وری له‌سه‌ر بوو که ده‌تگوت به‌عومری خۆی ئاوی وئ نه‌که‌وتوه. باسکی چه‌پی هه‌مان لینه‌ی تئ هالاندبوو که سانکۆ تهنیا خۆی ده‌یزانی بۆ هینده‌ی رق لێهته‌ی و شمشیریکی رووتی ده‌ده‌ستی راستیدا بوو که به‌ده‌وری خۆیدا هه‌لی ده‌سووراند و راست و چه‌پ ده‌یوه‌شاند، هاوکات قسه‌شی ده‌کرد، وه‌ک بلیتی به‌راستی ده‌گه‌ل دێویک که دوژمنی (*) بابە‌کوشتیه‌ته‌ی شه‌ر ده‌کا. باشیه‌که‌ی ده‌ودا بوو که چاوی دۆن کیشۆت به‌سترابوو، چون ئیستا ده‌خه‌ودا بوو، ده‌خه‌ویشدا به‌گژ دێودا چوو‌بوو. ئەوه‌نده‌ی فکر له‌و رووداوی قه‌رار بوو به‌ره‌وپیری بچئ کردبووه‌و وه‌های کار له‌میشکی کردبوو که ده‌خه‌ونیدا ده‌یدیت گه‌یوه‌ته‌ ولاتی «میکۆمیکۆن» و به‌ره‌نگاری دوژمن بووه‌ته‌وه. له‌بەر ئەوه‌ به‌و خه‌یاله‌ که وه‌رگه‌راوه‌ته‌ دێو، ئەوه‌نده‌ی شمشیر له‌مه‌شکه شه‌راهه‌کان دابوو که ته‌واوی ژووره‌که‌ پي بووبوو له‌ شه‌راب.

کاتیک کاروانسه‌رادار چاوی به‌وه‌موو زه‌ره‌ر و زیانه‌ کهوت، وه‌ها ده‌ره‌ه‌لبوو که به‌مست و شه‌ق و پێله‌قه‌ ده‌ گیانی دۆن کیشۆت به‌ربوو و ئەگه‌ر کاردینیو و که‌شیش پاله‌وانیان له‌ بن ده‌ستی نه‌هیتابا ده‌ر، رووداوی شه‌ر ده‌گه‌ل دێوی کۆتایی پئی دینا. به‌و حاله‌شه‌وه، به‌و هه‌موو مست و پێله‌قه‌ و شه‌پ شه‌پینه، پاله‌وانی بیچاره‌ بیدار نه‌ ده‌بووه‌وه، ناچار ده‌لاک گۆزه‌یه‌کی پي له‌ ئاوی سارد له‌ چالاه‌ه‌لکیشا و هه‌مووی به‌سه‌ریدا کرد. ئەو‌ده‌م دۆن کیشۆت وه‌خه‌به‌ر هات، به‌لام ئیستاش نه‌یده‌زانی له‌ چ حالیکدایه. دووروته‌ که دیتی لیباسی دۆن کیشۆت زۆر کورت و ناجۆره، نه‌یویست بچیته‌ ناو ژووره‌که‌ تا ده‌شه‌ری پاله‌وان و پارێزه‌ری خۆی ده‌گه‌ل دوژمن حزووری هه‌بئ. به‌لام سانکۆ به‌گاگۆله (*) چوار گۆشه‌ی ژووره‌که‌ی به‌دوای که‌له‌ی دێو دا ده‌گه‌را و چون نه‌یدۆزییه‌وه‌ گوتی: «من زۆر چاک ده‌مزانی له‌م ماله‌ له‌عنه‌تی یه‌دا هه‌مووشت جادوو کراوه. جاری پێشوو هه‌ر له‌م شوینه‌ که ئیستا راوه‌ستاوم، هه‌زار زله‌ و مست و شه‌په‌لاغم وئ کهوت، بئ ئەوه‌ی که‌سیک ببینم یا بزانی کیه‌ وه‌رگه‌راوه‌تی. ئیستاش ئەو که‌له‌ له‌عنه‌تییه‌ غه‌یب بووه‌ له‌ حالیکدا من به‌م دوو چاوه‌ی خۆم دیتم که سه‌ره‌که‌ برا بوو خوینیش له‌ به‌ده‌نی بئ سه‌ر فیچقه‌ی (*) ده‌کرد.» کاروانسه‌رادار هاواری کرد که: «ئهی دوژمنی خودا و پاکانی خودا، باسی کام خوین و کام فیچقه‌ ده‌که‌ی؟ ئەی بۆره‌ پیاوی خویری، مه‌گه‌ر کویری، نابینی ئەو خوینیه‌ی تو باسی ده‌که‌ی هه‌ر ئەو شه‌راهه‌سووره‌ی منه‌ که به‌هه‌لدیرینی مه‌شکه‌کانم پڑاوه‌ و ده‌و ژووره‌دا

شه‌پۆلان لئ ده‌دا؟ خودا بکا رۆحی ئەو مه‌لعوونه‌ش که ئەم مه‌شکانه‌ی کون کون کردوه‌وه، ده‌ قوولایی دۆزه‌خدا ببینمه‌وه! سانکۆ گوتی: «من له‌و قسانه‌ حالئ نابم، تهنیا ئەوه‌ ده‌زانی ئەگه‌ر سه‌ری ئەو دێوه‌ نه‌دۆزمه‌وه، ئەو کۆنت نشینه‌ی که ده‌بئ پینم بگا، وه‌ک خۆئ ده‌ ئاودا ده‌تۆیته‌وه.» وه‌عد و به‌لێنیه‌کانی دۆن کیشۆت ئەوه‌نده‌ی میشکی سانکۆ تیک دابوو که حالئ ئەو له‌ بیداریدا خراپتر له‌ حالئ ئەراهه‌که‌ی ده‌خه‌ودا بوو.

کاروانسه‌رادار کاتیک بئ مبالاتی مه‌یته‌ری ده‌ قه‌بال ئەو هه‌موو زه‌ره‌ر و زیانه‌دا که به‌ده‌ستی ئەراهه‌که‌ی پئی گه‌پشتبوو، چاو پئی کهوت خه‌نجه‌رت (*) لئ دابا خوینی نه‌ ده‌هات و سویندی ده‌خوارد که ئەمجار وه‌ک جاری پێشوو که ئەریاب و مه‌یته‌ر بئ ئەوه‌ی پوولیک بدن و حیساب بکه‌ن، لێیان دابوو رۆیشتبون، نابئ و ئەوجار ئیدی سه‌ره‌تی (*) پاله‌وانی ئەوان به‌کاریان نایه‌ و ئەوان له‌ دانی سه‌رجه‌می خه‌رج و موخاریجی هه‌ر دووک جارن مه‌عاف ناکا، ته‌نانه‌ت حه‌قه‌ده‌ستی دوورین و پینه‌کردنی پێسته‌ بزنه‌کانیشیان لئ وه‌رده‌گرئ. که‌شیش ده‌ستی دۆن کیشۆتی گرتبوو و پاله‌وان که پئی وابوو مه‌سه‌له‌ی کوشتنی دێوه‌که‌ی ته‌واو کردوه‌ و ئیستا له‌ خه‌زمت شازاده‌خانم میکۆمیکۆنا راوه‌ستاوه، له‌ به‌رامبه‌ر که‌شیشدا که‌وته‌ سه‌ر ئەژنۆ و گوتی: «له‌و رووه‌وه‌ ئهی خاتوونی جوان و بئ وینه، ده‌توانن ده‌ئمن و ئەماندا ژیان به‌سه‌ر به‌رن و له‌ هێرش و خراپه‌ی ئەو دوژمنه‌ ناپاکه‌ هیچ ترسیکتان نه‌بئ و هه‌روه‌ها له‌ مرۆکه‌وه‌ قه‌راری من و ئەو قه‌وله‌ی که پیم دابوون کۆتایی پئی دئ. چون به‌یارمه‌تی خودا و به‌خاتری لوتف و ئاور ویدانی ئەو که‌سه‌ی که من به‌بۆنه‌ی ئەوه‌وه‌ زیندووم و نه‌فه‌س ده‌کیشم، قه‌ولی خۆم گه‌یاندوه‌ته‌ سه‌ر. سانکۆ هه‌رکه‌ ئەم قسانه‌ی بیست، ده‌نگی به‌رز کرده‌وه‌ که: «نه‌مگوت؟ ها! پیتان وابوو من مه‌ستم؟ ئیستا بۆ خۆتان چاو لئ که‌ن! مه‌گه‌ر ئەریابی من دێوه‌ی سلار نه‌کردوه‌ته‌وه؟ شوکری خودا که زه‌یستان زاو دووک نشینی من له‌ دایک بوو!» کئ ده‌یتوانی به‌م هاته‌ران پاته‌رانه‌ی ئەریاب و مه‌یته‌ر له‌به‌ر پیکه‌نین خۆی بۆ رابگیرئ. هه‌موو قاقا پئی ده‌که‌نین و کاروانسه‌رادار نه‌بئ که خه‌نجه‌رت لئ دابا خوینی لئ نه‌ده‌هات. سه‌ره‌نجام که‌شیش و کاردینیو و ده‌لاک به‌هه‌زار زه‌حمه‌ت دۆن کیشۆتیان برده‌وه‌ سه‌ر نوین و بانه‌که‌ی و خه‌واندیانه‌وه‌ و ئەویش وه‌ک که‌سیکی زۆر ماندووی شه‌که‌ت و له‌ پئی که‌وتوو زۆر زوو خه‌وی لئ که‌وته‌وه. یاران له‌ دۆن کیشۆت بوونه‌وه‌ تا بخه‌وئ و هاتنه‌وه‌ به‌ر ده‌رکی ده‌روازه‌ی کاروانسه‌رادار تا سانکۆ پانزا که نه‌یتوانیبوو سه‌ره‌براه‌که‌ی دێوی مه‌لعوون بدۆزیته‌وه‌، بلادیننه‌وه‌. به‌لام بۆ ئەه‌وه‌ن کردنه‌وه‌ی کاروانسه‌رادار که له‌ عه‌زای مه‌شکه‌ شه‌راهه‌کانیدا ماتم دای گرتبوو،

زهممه‌تییکی زۆرتریان کیشا. ژنی کاروانسه‌راداریش به‌سه‌ری خۆیدا دهدا و زیره‌ی لّی بَلند بوو که: «نفرین له‌و سه‌عاته‌ی که ئەم پالەوانه‌ سه‌رگه‌ردانه‌ مه‌لعوونه‌ پیتی ده‌مالی من نا و ئەو هه‌موو زهره‌ری لّی داین! جاری پیتشوو به‌ملی شکاوی هاته‌ ئیره، به‌بیانوی ئەوه‌ی پالەوانی سه‌رگه‌ردانه‌ نه‌ پوولی ته‌خت و خۆراکی خۆی و مه‌یته‌ری و نه‌ حیسابی کا و جۆ و ته‌ویله‌ی ولاغه‌کانیان دا. (خوداوه‌ند، ئەو و هه‌موو گۆنگه‌ل خوازانی دنیا که لّیره‌و له‌وئ به‌ره‌للا بوون له‌وه‌ی که هه‌ن گرفتارتر بکا!) و ده‌یگوت ئەرکی دانی هیچ حیساب و کیتابیکی نییه، چون یاساکانی پالەوانانی سه‌رگه‌ردان وایان نووسیوه. ئەوجار چاو له‌و جانه‌وه‌ره‌ به‌زیاد نه‌بووه‌ بکه‌ که کلکه‌گای منی هه‌لگرت و پاش ئەوه‌ی نیوه‌ی مووه‌کانی وه‌راندووه، بۆی هیناومه‌وه‌ و تازه‌ به‌که‌لکی ئەو کاره‌ نایه‌ که می‌رده‌که‌م ده‌یه‌ویست. ئاغاش بۆ ئەوه‌ی شیرین کارییه‌کانی ته‌واو بکا شه‌را به‌کانم لّی ده‌رپژی و مه‌شکه‌کانم ده‌دری. خودا بکا خۆینی خۆیشی ئاوا برپژن! به‌لام سویندم به‌ئیسقانه‌کانی باوکم و سویندم به‌رۆچی دایه‌گه‌وره‌م، ئەگه‌ر ئەمجاره‌ حیسابی خۆی تا دیناری ئاخ‌ر نه‌دا، نایه‌لم له‌جیی خۆی ببزوی! ئەگه‌ر وا نه‌بوو ئیدی من کچی بابی خۆم نیم و ناوی خۆم ده‌گۆرم!» ماری تۆرن قه‌ره‌واشی مالّی، هه‌روه‌ها زۆری شیره‌شیر کرد و قسه‌کانی خانمی خۆی دوویات ده‌کرده‌وه! ته‌نیا کچی کاروانسه‌رادار بوو که چیی نه‌ده‌گوت و جارجاره‌ بزه‌یه‌کی ده‌هاتی. سه‌ره‌نجام که‌شیش ئەو تۆفانه‌ی دامرکانده‌وه‌ و قه‌ولی دا که زه‌ره‌ر و زیانی که‌وتوو له‌ مه‌شکی هه‌لدراوی شه‌رابی رڙاو قه‌ره‌بوو بکاته‌وه‌ و هه‌روه‌ها زیانی کلکه‌گا که‌ژنی کاروانسه‌رادار هینده‌ی بۆ ده‌زبقانده‌، بداته‌وه‌.

دوو‌رووته‌ش سانکۆ پانزای لاوانده‌وه‌ و پیتی گوت، چون به‌روالته‌ وئ ده‌چی که ئەربابه‌که‌ی سه‌ری دپوه‌که‌ی په‌راند بّی، به‌لّینی دهدا هه‌ر که له‌ ولاتی خۆی دامه‌زرایه‌وه‌، باشرین کۆنت نشینی ئەو ده‌قه‌ره‌ی پّی به‌خشی. ئەم به‌لّینییه‌ سانکۆی هیناوه‌ سه‌رخۆ و ئەو له‌ سازاده‌ خانمی تکا کرد به‌یه‌قین باوه‌ر بکا که سه‌ری براوی دپوی به‌چاوی خۆی دیتووه‌، نیشان به‌و نیشانه‌ی که دپوه‌که‌ رپنّیکی پپوه‌ بووه‌ که گه‌یوه‌ته‌ سه‌ر که‌مه‌ری و ئەگه‌ر سه‌ره‌که‌ نه‌دۆزراوه‌ته‌وه‌ هۆیه‌که‌ی ئەمه‌یه‌ که له‌م کاروانسه‌رایه‌دا هه‌موو کارپک به‌هیزی سیحر و جادوو ئەنجام ده‌دری. هه‌ر وه‌ک جاری پیتشوو که کاتیک له‌م کاروانسه‌رایه‌دا ئاکنجی (*) بووه‌، ئەم راستییه‌ی به‌له‌شی خۆی تاقی کردوه‌ته‌وه‌. دوو‌رووته‌ گوتی هیچ شکی ده‌راستی قسه‌کانی ئەودا نییه‌، که‌واوو غه‌م و په‌ژاره‌ به‌دلّی رّی نه‌دا، چون هه‌مووشتییک به‌دلّخوازی ئەو جیبه‌جّی ده‌بّی.

کاتیک ئەهوه‌نی به‌رقه‌رار بووه‌وه‌ و ئاو به‌ئاوردیدا(*) کرا و هه‌موو خۆشحال بوونه‌وه‌، که‌شیش ویستی چه‌ند لاپه‌ره‌یه‌ک که له‌ داستانه‌که‌ ماوو بیخوینتیته‌وه‌، ئەزقه‌زا کاردینیو و دوو‌روته‌ش خواهیشتیان لّی کرد، ئەو کاره‌ بکا. له‌به‌ر ئەوه‌ که‌شیش له‌به‌ر خۆشحالّی ئەوان و چه‌زیکێ که خۆی له‌ خویندنه‌وه‌ی داستانه‌که‌ی ده‌برد، درپژه‌ی به‌خویندنه‌وه‌ دا:

ئوه‌ی به‌ره‌مه‌ی رووداوه‌که‌ بوو ئەوه‌ بوو که چون ئانسلیم له‌وه‌ به‌دوا له‌ پاکداوینیی ژنه‌که‌ی متمانه‌ی په‌یدا کرد، رۆژگاری به‌به‌خته‌وه‌ری و خۆشی راده‌بوارد. کامی هه‌ر وه‌ک جارێ پووی گرژیی به‌لوئیتیر نیشان دهدا تا می‌رده‌که‌ی هه‌ست و سووی ده‌روونی ئەو به‌رامبه‌ر به‌و لاوه‌ هه‌ست پّی نه‌کا و به‌پپچه‌وانه‌ی لّی حالّی بّی و لوئیتیر بۆ ئەوه‌ی زۆتر ئانسلیم فریو بدا، تکا‌ی له‌ هه‌واله‌که‌ی کرد، ئەگه‌ر به‌مه‌سله‌حه‌تی بزانی چی تر هاتوچۆی مالّی ئەو نه‌کا، چون به‌ئاشکرا ده‌یدیت که کامی له‌ دیتنی ئەو خۆشحالّ نییه‌، به‌لام ئانسلیم که هه‌روا ده‌هه‌له‌دا بوو به‌هیچ جۆر ئاماده‌ی قبوولی ئەم خواهیشته‌ نه‌بوو و به‌مجۆره‌ به‌هه‌زار جۆر ده‌بووه‌ هۆی بّی ئابروویی خۆی، له‌ حالّیکدا خۆی به‌هۆکاری به‌خته‌وه‌ری خۆی ده‌زانی. هاوکات لّینۆنلاش رۆژله‌رۆژ زیاتر، سه‌رمه‌ست له‌وه‌زه‌زو خۆشییی که دلّاری و خۆشه‌ویستی دلّاره‌که‌ی به‌وی ده‌گه‌یاند، زۆر به‌بّی په‌روایی و به‌بّی ئاگاداری له‌ خۆی درپژه‌ی به‌دلّاریی خۆی دهدا، سه‌ره‌نجام شه‌ویک ئانسلیم له‌ وه‌تاغی لّینۆنلاوه‌ هه‌ستی به‌خشپه‌ی پّیه‌ک کرد و کاتیک ویستی برواته‌ ناو ژووره‌که‌ تا بزانی کّی له‌وئیه‌، پّی زانی که له‌ پشته‌وه‌را ده‌رکه‌که‌یان راگرتوو و ناهیلن بکرتیه‌وه‌. ئانسلیم که له‌م پّیش پّی گرته‌ن ده‌ر هه‌لبوو بوو، به‌زۆری ده‌رگاکه‌ی کرده‌وه‌ و دروست وه‌ختیک وه‌ ژوور که‌وت که پیاویک خه‌ریک بوو له‌ په‌نجه‌روه‌ه‌ خۆی فری داته‌ خواره‌وه‌. ئانسلیم رای کرد که بیگرّی یا لانی که‌م بیناسی، به‌لام لّینۆنلا سه‌ر رّی لّی گرت و نامیزی پّیدا کرد و گوتی: «له‌سه‌رخۆ به‌ ئه‌رباب، هه‌را و هه‌نگامه‌ ساز مه‌که‌ و وه‌دوای ئەو پیاوه‌ی که دیتت مه‌که‌وه‌! ئەو زۆر له‌ من نیزیکه‌. ئەوه‌نده‌ نزیکه‌ که ده‌توانم بلّیم می‌رده‌م. ئانسلیم ئەم درۆ ده‌غه‌لبازانه‌ی باوه‌ر نه‌کرد و به‌پپچه‌وانه‌ خه‌نجه‌ری هه‌لکیشا و له‌سه‌ر لّینۆنلا‌ی راگرت و پّی گوت ئەگه‌ر راستی پّی نه‌لّی جیبه‌جّی ده‌یکوژّی. لّینۆنلا ترسی رّی نیشته‌ و بّی ئەوه‌ی بزانی ده‌لّی چی ده‌نگی هه‌لبه‌ری که: «ناه، ئه‌رباب مه‌مکوژه‌! من شتی زۆر گرینک ترم له‌ لایه‌ که پّیتی بیژم. شتی وا که هه‌رگیز به‌فکرت دا رانه‌بردوووه‌.

ئانسلیم گوتی زوو بیلّی دهنه‌ هه‌ر ئیستا گیانت لّی ده‌ستینم.

لّینۆنلا گوتی: «من ئیستا ئەوه‌نده‌ په‌شۆکاوم که هیچم پّی ناگوتی، به‌لام تا به‌یانی

مؤلّه‌تم بده، ئه‌ودهم شتی وات پی ده‌لیم سهرت سور بمینتی. ئه‌وجار خاترجهم به، ئه‌و پیاوه‌ی به‌په‌نجه‌رده‌ی خۆی دهرباز کرد، لاویکی ئه‌و شاره‌یه که ده‌یه‌وی بمخووزی. «هر ئه‌و چهند که لیمه‌ تووره‌یی ئانسلیمی دامرکاند و مؤلّه‌تی لیئۆنلای دا سبه‌ینی قسه‌ی بۆ بکا، چون هیچ پیی وا نه‌بوو که دژی کامی که چی تر ده‌ شه‌رافه‌تی ئه‌ودا گومانی نه‌ماپوو، هیچ شتیکی بیسی. ئانسلیم له‌ وه‌تاغ هاته‌ دهر و دهرگای له‌سه‌ر لیئۆنلا قفل کرد و گوتی تا ئه‌و قسانه‌ی گووتوووه‌ی لی نه‌بیستی، ئازادی ناکا. پاشان به‌په‌له‌ رویشته‌ لای کامی و ئه‌وه‌ی دیتبووی و بیستبووی بۆی گتپراوه، هه‌روه‌ها گوتی نه‌دیمه‌ قه‌ولی داوه، هیندی قسه‌ی زۆر گرینگی بۆ باس بکا. باس کردنی ئه‌وه‌ که کامی له‌و زه‌بره‌ گرچووهره‌ چاوه‌روان نه‌کراوه، تیک چوو یا نا، شتیکی زیادیه‌یه. کامی ده‌گه‌ل بیستی ئه‌و قسه‌، به‌و بۆچوونه‌ که نه‌دیمه‌که‌ی هه‌رچی له‌مه‌ی خه‌یانه‌تی ئه‌و ده‌یزانی به‌ئانسلیمی ده‌لی - بۆچوونیکه‌ی که دوور له‌ چاوه‌روانی نه‌بوو - ئه‌وه‌نده‌ ترسا، که ده‌ خۆیدا ته‌نانه‌ت ئه‌وه‌نده‌ی وره‌ نه‌بوو، سه‌بر بکا تا ئه‌و گومانه‌ وه‌راست بگه‌رێ؛ ناچار هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ هه‌ر که سه‌زه‌ی ئه‌وه‌ی کرد که ئانسلیم خه‌وی لی که‌وتوو، به‌قیمه‌تترین جه‌واهیراته‌کانی خۆی کۆ کرده‌وه و هیندیکیشی پوول هه‌لگرت، پاشان بی ئه‌وه‌ی که‌سیک له‌ رویشتنی ئاگادار بی له‌مال وده‌رکه‌وت و به‌کراست رویشته‌ مالی لۆتیر. هه‌ر که گه‌یشته‌ ئه‌وی رووداوه‌که‌ی بۆ لۆتیر گتپراوه و لی ویست ئه‌و له‌ جیگایه‌کی ئه‌مین دابنی، یا هه‌ر دووکیان خۆیان دهرباز بکه‌ن، بۆ ئه‌وه‌ی نه‌که‌ونه‌ به‌ر په‌لاماری رق و تووره‌یی ئانسلیم. نیگه‌رانیه‌کی وه‌ها قورس لۆتیری داگرت که نه‌یده‌زانی بلێ چی و له‌وه‌ش خراپتر نه‌یده‌زانی ده‌بی چ بکا. ئاخری به‌کامی گوت، باشتره‌ ئه‌و به‌رینه‌ ده‌یریک که خوشکه‌ی پیی راده‌گه‌یشت، کامی قبوولی کرد و لۆتیر به‌په‌له‌یه‌کی زۆره‌وه‌ که له‌و کاته‌ ناله‌بارده‌ا پیویست بوو، هاوده‌ستی خۆی برده‌ ده‌یر و به‌وی ئه‌سپارد و خۆشی بی ئه‌وه‌ی به‌که‌س بلێ له‌ شار وه‌ده‌رکه‌وت و رویشته‌.

هه‌ر که روژ بووه‌وه‌ ئانسلیم بی ئه‌وه‌ی سه‌رنج بدا که ژنه‌که‌ی له‌ لای نییه‌، به‌تاسه‌ی بیستی باه‌تگه‌لیک که قه‌رار بوو له‌ زبانی لیئۆنلای بیستی له‌ جی خۆی هه‌ستا و به‌هه‌شتاوه‌ خۆی گه‌یانه‌ ئه‌و ژووره‌ی که لیئۆنلای تیدا راگیر کردبوو. دهرگاری کرده‌وه و رویشته‌ ژوور، به‌لام نه‌دیمه‌ی نه‌دیته‌وه‌، ئه‌وجار له‌و مه‌لافانه‌ی که به‌په‌نجه‌ره‌وه‌ گری درابوون تی گه‌یشت که نه‌دیمه‌ هه‌لاتوو. به‌دلیکی ته‌ماوییه‌وه‌ گه‌رایه‌وه‌ لای کامی تا داستانی سه‌رنه‌که‌وتنی خۆی بۆ بگتپه‌ته‌وه‌ که چی ئه‌وی نه‌ له‌ نیو جیویاندا دیت و نه‌ له‌ هیچ شوینیکی ماله‌که‌یدا. واق ورما و سه‌رلیشیواو له‌سه‌ر جی خۆی ره‌ق هه‌لاتبوو!

بیچاره‌ هه‌ر چی له‌ ده‌ست وپه‌وه‌ندی مالی پرسی که‌س نه‌یزانی هه‌والیکی ژنه‌که‌ی بداتی. هه‌روا که به‌دوای کامیدا ژوور به‌ژوور ده‌گه‌را، له‌ نه‌کاوه‌ پیی زانی که دهرگای سندوقچه‌کانی کراوه‌ته‌وه‌ و به‌شی زۆری جه‌واهیراته‌که‌ی دیار نییه‌. ئه‌وجار راستیه‌کی شوومی بۆ روون بووه‌وه‌، و ئیدی گوناوه‌ی به‌دبه‌ختی خۆی نه‌خسته‌ سه‌ر ملی لیئۆنلا. ده‌ستبه‌جی بی ئه‌وه‌ی جلوه‌رگه‌کانی به‌ته‌واوی ده‌به‌ر بکا، غه‌مگین و مات و مه‌لوه‌ل به‌په‌له‌ رویشته‌ مالی لۆتیر که دهردی خۆی پی بلێ، به‌لام که ئه‌ویشی نه‌دیته‌وه‌ و له‌ نۆکه‌ره‌کانی بیست که لۆتیر هه‌ر ئه‌و شه‌وه‌ به‌هه‌موو پوول و پاره‌ و نه‌غدینه‌یه‌که‌وه‌ که هه‌یه‌وو رویشته‌وه‌، ئانسلیم وای به‌سه‌ره‌ات که پیی وابوو شیت بووه‌. بۆ ته‌کمیلی دیوانه‌یه‌که‌ی کاتیک گه‌یشته‌وه‌ مال هیچ کام له‌ نۆکه‌ر و کلفه‌ت و ده‌ست وپه‌وه‌نده‌کانی نه‌ماپوون. مال بیده‌نگ و خالی له‌ گیانله‌به‌ر بوو. له‌و ساته‌دا هیچ نه‌یزانی ده‌بی فکر له‌ چی بکاته‌وه‌. چ بلێ و چ بکا. که‌م که‌م سه‌ری ده‌گه‌ژه‌وه‌ ده‌هات. حال وروژی خۆی دیناوه‌ به‌رچاو و ده‌یدیت له‌په‌که‌ چرکه‌ساتدا بی ژن و مال و کلفه‌ت و نۆکه‌ر ماوه‌ته‌وه‌ و خودا و سروشت روویان لی وه‌رگتپراوه و له‌ هه‌مووش خراپتر بی ئابروو بووه‌، چون نه‌مانی خۆی به‌ئاشکرا ده‌هه‌لاتنی کامیدا ده‌دیت. سه‌ره‌نجام پاش ماوه‌یه‌که‌ سه‌رگه‌ردانی لی برا بگه‌ریته‌وه‌ مالی دۆستی هاوینه‌ هه‌واره‌که‌ی که بۆ چینی داو و تۆری چاره‌ره‌شی خۆی ماوه‌یه‌که‌ له‌وی خۆی مات دابوو. دهرگاکانی گه‌له‌دا و سوار بوو. وه‌ری که‌وت له‌ حالیکدا به‌زه‌حمه‌ت هه‌ناسه‌ی بۆ ده‌کتیرا. به‌لام هیشتا نیوه‌ی ری نه‌رویشتیوو که غه‌م و په‌ژاره‌ و فکر و نه‌ندیش به‌سه‌ریدا زال بوون و ناچار دابه‌زی و ئه‌سه‌په‌که‌ی له‌ داریک به‌سته‌وه‌، خۆشی له‌ بن داره‌که‌ وه‌عه‌زی که‌وت، له‌ حالیکدا بۆچرووک له‌ هه‌ناسه‌کانیه‌وه‌ ده‌هات تا کاتی روژاوا له‌وی ماپه‌وه‌. له‌و کاته‌دا سواریک که له‌ شاره‌وه‌ ده‌هات به‌ویدا تی په‌ری و ئانسلیم پاش سلوو و به‌خیره‌اتن، هه‌والی شاری لی پرسی. ریوار گوتی: «هه‌والیک که زۆر له‌ میژه‌ که‌س شتی وا سه‌یری نه‌بیستوو. له‌هه‌موو جیه‌که‌ قاره‌ که لۆتیر دۆستی ئانسلیمی ده‌وله‌مندی شار، که مالی له‌ نزیک «سین ژان» هه‌شوه‌ی رابردوو کامی ژنی دۆستی خۆی هه‌لگرتوو و هه‌لاتوو و ئانسلیمیش ونه‌ و دیار نییه‌. ئه‌م هه‌واله‌ یه‌کتیک له‌ کلفه‌ته‌کانی کامی بلاوی کرده‌وته‌وه‌ که حاکمی شار دۆینی شه‌وی له‌ کاتیکدا که له‌ په‌نجه‌ره‌وه‌ خه‌ریکی هه‌لاتن بوو، گرتوویتی. من به‌دروستی نازانم رووداوه‌که‌ چۆناوچۆن بووه‌، به‌لام ده‌زانم که هه‌موو خه‌لکی شار له‌و رووداوه‌ سه‌ریان سووماوه‌، چونکا هه‌موو ده‌زانن که ئانسلیم و لۆتیر دۆستی گیانی بوون و که‌س چاوه‌روانی کاریکی وا نه‌بوو. به‌تاییه‌تی که ئه‌م دۆستایه‌تییه‌ ئه‌وه‌نده‌ پته‌و بوو که

ئەو دووانە بەناوی «یاری غار» نۆبانیان پۆشستوو. ئانسلیم پرسی: ئایا تۆ دەزانی لۆتیر و کامی بەچی پێگایە کدا پۆشستوو؟ کابرای فلۆرانسی گوتی: نەخیر من هیچ ئاگادارییەکم لەم بابەتەوه نییە، هەر چەند حاکی شار زۆر بەتوندی لە حەولی ئەوهدایە شوینیان هەلگرێ و بیاندۆزیتەوه. ئانسلیم گوتی: باشە قوربان. خودات دەگەڵ بێ.»

پێبواریش گوتی: «مالاوا، خودا بتپارێزی!» و دەنگی ئەسپی دا و دوور کەوتەوه.

ئانسلیمی چارەڕەش بەبیستنی ئەو قسانە نە تەنیا عەقل و هۆشی دەسەریدا نەما، بەلکو چی وای نەمابوو حەياتی لێ بیری. بەزحمەت هەستا و هەر چۆنیک بوو خۆی گەیانده مالى دۆستەكەى كه هیتشتا نەیدەزانی چ خەبەرە و چ بەدبەختییەك لە دۆستەكەى پرووی داوه. كاتیک ئانسلیمی ئاوا بزرکاو و ترساو، بەلەرزەلەرزەوه دیت، پیتی وابوو كه نەخۆشییەكى ترسناكى گرتووه. ئانسلیم تكای لێ كرد، جی و بانیکى بۆ پان كەنەوه و كاغەز و قەلەمىكىشى بۆ نووسین بەنى. بەپەله هەموو شتیکیان بۆ ئاماده كرد و پاشان بەتەنیا لە ژووریکدا بەجیان هیتشت و تەنانهت بەئەمرى ئەو دەرگاشیان لەسەر داخست. ئانسلیم كه خۆی تەنیا دیتەوه بیری ئەو بەدبەختییانە، ئەوى خسته حالىكى وا ناخۆش و ناله‌بار و غەم و پەژاره وه‌ه‌ای گوشار بۆ هینا كه هەستی كرد و رده‌ورده گیان له‌ه‌شى دیتە دەر و خەریكه دەمری. كاتیک ویستی چەند دیرپیک لەمەر هۆی مەرگی خۆی بەجی بیلی و قەلەمی بەدەسته‌وه گرت كه شتیك بنوسی و ئەوهی دەلیدایە بیخاته سەر كاغەز، نەفەسى تەنگ بوو و دەژیر زەبرى دەرد و ژان و پەژارەدا دلى تۆقى و دنیای بى وه‌فای بەجی هیتشت.

سبەى ئەو رۆژه كاتیک دیتیان درەنگ وهخته و ئانسلیم هەست و خوستى نییە و كەس بانگ ناکا، خاوه‌ن مالى خۆی گەیانده ژووره‌كەى بۆ ئەوه بزانی نەخۆشییەكەى هەر بەرده‌وامه یا خیر. كاتیک وه‌ژوور كه‌وت، چاوی پى كه‌وت كه بى بزوتنه‌وه له‌وى كه‌وتوو، نیوهی بەدەنى لەسەر جی و بانەكەیه‌تى و نیوهی لەسەر میزی نووسینه‌كەیه‌تى. كاغەزێك له‌پەر دەمی كراوته‌وه و ئەو قەلەمەى كه داواى كردبوو هەر بەدەستیه‌وه بوو. خاوه‌ن مالى لێى نزیک بووه‌وه و بەنىو، بانگی كرد و سەرەنجام تى گەيشت كه مردوو. گێژ و وړ و ناهومید، بانگی نۆكەرانى كرد كه بێن و ببینن چ قەوماوه، ئەوجار كاغەزێكى كه لێى سوور بوو بەخەتى ئانسلیم خۆیه‌تى، خوینده‌وه كه تى دا نووسرابوو: «هه‌وه‌سیكى ئەحمەقانه و بى شەرمانه ژيانى منى كۆتایى پى هینا. ئەگەر هەوالی مەرگی من بەكامی بگا، با بزانی من ئەوم بەخشیوه. ئەو مەجبوو نەبوو موعجیزە لە خۆی نیشان بدات و منیش نەدەبووایە

چاوه‌روانى موعجیزه له‌و بكەم، كه‌وابوو من خۆم هۆكاری بى ئابروویى خۆم بووم و دروست نییە كه...» ئانسلیم له‌وه زۆرتى بۆ نەنووسرابوو، دیار بوو پيش ئەوهی بتوانى پسته‌كەى ته‌واو بكا ژيانى كۆتایى پى هاتبوو. سبەى ئەو رۆژه دۆسته‌كەى ئانسلیم هەوالی مەرگی ئەوى بۆ دایك و بابى برد كه ئەوانیش له‌ رووداوه‌كە ئاگادار بووبوونەوه. ئەوان ئەو دەیره‌شیان دەناسى كه كامى پەناى بۆ بردبوو. كامیش لەوانه بوو، بەهۆی غەیب بوونی فاسقه‌كەى، نە بەهۆی مردنى میترده‌كەى، سەفەرى ئەو دنیا بگریته‌ بهر، دەلین هەر چەند كامى بووبوو بیه‌ژن، بەلام نەیدەویست له‌ دەیر بیته‌ دەر و نەزره‌ مەزەه‌بیه‌كانیشی بەجی نەدەهینا، تا ئەوهی پاش چەندیك بەگوێی گەیشته‌وه كه لۆتیر دەشەپێكدا كه میسیۆلۆتريك^(٢٢٧) دەگەڵ سەردارى گەوره «گۆنزالۆ كۆردویى» له‌ ولاتى ناپل كروویه‌تى كوزراوه. كامى بەبیستنی ئەم هەواله‌ بوو بەراهیبه‌وه هیندیک دواتر دەنیو گریان و فرمیسكدا كۆچى دواىی كرد. ئەوه بوو كۆتایى غەمناك و دلته‌زینی داستانیک كه سەرته‌تایه‌كى شیتانه‌ى بوو.

كەشیش گوتی: بەرای من ئەم داستانە خراب نییە، بەلام ناتوانم بلیم كه بەراستی پرووی داوه. ئەگەر داستانیکى ساخته‌ بى، نووسەر چاکی دارشتوو، چۆن ناتوانین باوهر بكەین له‌ دنیا میتردیكى ئاوا كەر و بى عەقل پەیدا بى كه وهك ئانسلیم تاقى كردنەوه‌یه‌كى ئاوا لەسەر ژنى خۆی بكا. دیسان ئەگەر گریمان ئەم رووداوه له‌ نیوان فاسقیك و گراوییه‌ك دابایه شتیك بوو، بەلام له‌ نیو ژن و میترانداندا بەدووهر شتى وا رووبدا. بەلام شیوه‌ی گێرانه‌وه‌ی داستانەكەم پى جوانه‌.

٢٢٧- لیره‌دا هەلەیه‌كى میژوویى له‌ ئارادایه‌: ئەویش ئەوه‌یه‌ كه سەردارى گەوره‌ گوانزالۆ كۆردوایى Ganzalve de Cordoue له‌ سالى ١٥٠٧دا ئیتالیای بەجی هیتشت و سالى ١٥١٥ له‌ شارى غەرناته كۆچى دواىی كرد. له‌ حالێكدا «میسیۆ لۆتورك» سالى ١٥٢٧ فەرمانده‌یى هیزی فەرانسەوى له‌ ناپلدا بەعۆده‌ گرت. (مۆریس باردۆن)

ئەمىرى ئەو ھىچ كارىك ناكەن. كەشيش پىرسى: ئەدى ئەو خاتوونە كىيە؟ نۆكەر گوتى: لەم بارەشەو ھىچ نازانم، چون دەتەواوى مەوداى ئەو پىگا دوورودىژەدا تەنانەت گۆشەيەكم لە روخسارى ئەو نەدىتووه و ئەگەر لەمە پى ناخ كىشانەكەى دەپرسى دەبى بلىم ناخى چى! چەند جار گۆيم لى بوو كە ناخ كىشانەكەى دەگەل نالە و زىكە تىكەل دەبوون و دەتگوت ئىستا نا ئىستا گىانى دەردە چى، بەلام پىت سەير نەبى كە من و ھاوالەكەم لەو زۆرتىر شتىك نازانين، چون ھەمووى دوو رۆژ پىتر نىيە كە رەگەل ئەو سوارانە كەوتووين. ئەوانە لە پىگا دا تووشى ئىمە بوون و خواھىشتيان كرد تا ئەندلۆس دەگەلىان بچين و قەوليشيان داو، مزەيەكى باشمان بەدەنى. كەشيش پىرسى: ئىو ھىچ گوتىتان لى بوو ئەوانە بەناو يەكتىرى بانگ بكەن! نۆكەر گوتى: نەخىر ھىچ شتىكمان نەبىستووه، چون ئەوانە ئەوئەندە بى دەنگن، دەلىنى نەزىريان كردووه قسەيان لە دەم نەيەتە دەر. پىاو بىجگە لە نالە و گرىانى ئەو خانمە ھىچ نايىسى. ئەويش ئاھ و نالەيەك كە جەرگت دەكاتە كەباب و ئىمە واى تى دەگەين كە ئەم خاتوونە بەزۆرەملى و بەپىچەوانەى ويىستى خۆى بۆ شوئىنىكى نادىار پادەكىشن. ئەوى لە جلوپەركى رەشى خاتوون دەتوانين مەزەندەى بكەين، ئەويە كە ئەو لە زومرەى ژنانى دەير بى يا لەوانە بى بەزويەكى زوو بىتە راھىبە و ئەوى زۆرتىر وى دەچى، وە رەنگە ھوى غەم و پەژارەكەى ئەو بى كە مەيلى دەيرنشىنى نەبى. كەشيش گوتى: بەلى ئەوانە ھەمووى وى دەچى وابن. و، كاتىك لە تەويلە ھاتە دەروە، رۆيشتە لای دووروتە. لەو لاو دووروتە ھەر كە گوتى لە ئاھ و نالىنى خاتوونى نىقابدار بوو بەپى سىروشتى ژنانەى خۆى كە دىسۆزىيە بەرانبەر بەھاوجىنى خۆى، لى نىزىك بوووه و پىرسى: «بىوورە خاتوون، بەپىرتان بۆ ھىندە نارەھەتن، چىتانە، كوتان دىشى؟ ئەگەر دەردەكەت لەوانەيە كە ژنان بەپى عادت و ئەزموون دەتوانن چارەسەرى بكەن، بەھەموو توانامەو دەخزمەتت دام.» خاتوونى رەنجەرۇ(*) لە بەرامبەر ئەم قسانەدا بىدەنگ بوو، تەنانەت ورتەيەكىشى لى نەھات. سەرەنجام سوارى نىقابدار كە ئەوانى تر دەژىر فەرمانىدا بوون ھاتە لای خاتوون و بەدووروتەى گوت: «خانم بىھوودە وەختى خۆت بۆ دەربىرىنى ئامادە بەخزمەت بوون لای ئەو خانمە زايە مەكە، چونكە عادەتى ئەويە دەبەرانبەر خزمەتتىكى كە پى دەكەن، بەقەت سەرى دەرزىيەك ئەمەگناسىيى نىيە. كەوابوو ئەگەر ناتەوئى دۆيەك لە زبانى ئەو بىسى، لەو زۆرتىر خۆت بۆ وەرگرتەوھى جوابىك عەزاب مەدە. خاتوونى نىقابدار گوتى، نەخىر وانىيە، من تا ئىستا ھەرگىز دۆم نەكردووه! بەپىچەوانە چون ھەمىشە راستگۆ و دروستكار و دۆمنى دۆم و دەغەلبازى بووم، پۆرم بەو

لەمەر چەند رووداوىكى سەيرى تر لە كاروانسەرادا

لەو كاتەدا كاروانسەرادار كە لەبەر دەركى كاروانسەرا پراوہستابوو، ھاوارى كرد: ئەلەمەمدولللا! ئەو شوكرى خودا دەستەيەك ميوان دىن! ئەگەر لىرە بىمىنەو، ئىمە شتىكمان دەست دەكەوئى. كاردىنيۆ پىرسى: موسافىرەكان چ جۆر كەسانىكن؟ كاروانسەرادار گوتى: چوار سوارن كە سوارى ئەسپى گەورە و بەخۆوھ(*) بوون و بەنيزە ومەتال چەكدارن و ھەر چوارىشيان نىقابيان بەرۆخسارەويە. لە نىو ئەم سوارانەدا خانمىك بەجلوبەركى سىيەو دەبىندرى كە لەسەر زىنىكى باش و بەرەھەت دانىشتووه كە ئەويش نىقابى بەستووه. دوو نۆكەرى پىاويش بەدوايانەوھن. كەشيش پىرسى: زۆر نىزىكن؟ كاروانسەرادار گوتى: ئەوئەندە نىزىك كە ھەر ئىستا دەگەنە بەر دەرگا. «كاتىك دووروتە ئەو قسەيەى بىست دەستبەجى روخسارى خۆى بەلەچكەيەك داپۆشى و كاردىنيۆش بەھەرەمە رۆيشتە ئەم ژورەى كە دۆن كيشۆتى لى خەوتبوو. ئەو دوو ھىشتا لەو كارە بەتەبىنىيانە تەواو نەبووبوون كە كاروانى موسافىران لە كاروانسەرا دابەزىن. ئەو چوار سوارە كە سەر و وەزەيكى رازاو و شكۆمەندىان ھەبوو، كاتىك دابەزىن، چوونە لای خاتوونى سىي پۆش و بەرپەزەو دايان بەزانە و يەككىك لەوان خاتوونى دەباوھش گرت و لەسەر كورسىيەك لە بەردەمى ئەو ژورەى كاردىنيۆ، خۆى تىدا ھەشاردا بوو، دای نا. لە تەواوى ئەم ماوہدا نە ئەو چوار سوارە و نە خاتوون نىقابيان لەسەر روخسارى خۆيان لادابوو نە يەك وشەيەك لە زارى ھاتبووھەر. تەنيا، خاتوون كاتىك لەسەر كورسى دايان نا ئاھىكى قوولى كىشا و ھەك نەخۆشكى بەرەومەرگ و بى حال، ھەر دووك باسكى بەو لاوالى بەدەنىدا بەربوونەو. نۆكەرە پىاوەكان ئەسپەكانيان بردە تەويلە. كەشيش بەدىتنى ئەم وەزە كىچى(*) دەكەولى كەوت كە بزائى ئەوانە كە ورتەيان لى نايە، چ كەسن و بۆچى بەنەناسراوى سەفەر دەكەن. بۆ ئەم مەبەستە خۆى گەيانە نۆكەرە پىاوەكان و لەيەكيان پىسارى كرد. نۆكەر گوتى: «بىوورە بەپىز، من رەنگە نەتوانم پىت بلىم ئەم سوارانە كىن: تەنيا دەتوانم عەرزت بكەم كە بەرپاوى من ئەوانە كەسانىكى ناسراو و بەناوبانگن، بەتايەتى ئەو پىاوى كە خاتوونى دە ئامىز گرت و لەبەر ئەوھش ئاوات عەرز دەكەم، چون سى كەسەكەى تر زۆرى پىز بۆ دادەنەين و بەئەمى ئەو ھەلەدەستن و دادەنىشن و بى

رۆژه گه‌یشتوووه و نه‌گهر ده‌بۆ چه‌سپاندنی قسه‌ی خۆم، شاهیدیک بناستیم، دهمه‌وێ ئەم شاهیده تۆ خۆت بی، چون عیشقی بۆ شیله و پیلە‌ی من به‌راستییه، که تۆی ئاوا درۆزن و ده‌غەل کردوووه.»

کار دینیۆ ئەو قسانە‌ی به‌ته‌واوی گوێ لێ بوو، چون ئەو ئەوه‌نده له‌ وێژه‌که‌ نزیک بوو که له‌ مابه‌ینی ئەواندا ته‌نیا ده‌رگای ژووری نووستنی دۆن کیشۆت بوو؛ ئەوه‌ بوو که له‌ نه‌کاو هاواریکێ دل‌ه‌ژینی کیشا و گوتی: «ئاخ! خودای مه‌زن! چ ده‌بیسیم؟ ئەم ده‌نگه‌ هی کتیه‌ که هێنده‌ به‌گویم ئاشنایه‌؟» خاتوون به‌بیستنی ئەم ده‌نگه‌ به‌سه‌رسورماوییه‌کی زۆره‌وه‌ ئاوری دا پشته‌وه‌ و چون که‌سی نه‌دیت له‌ جێی خۆی هه‌ستا تا بجیته‌ ناو ژووره‌که‌، به‌لام سوار که به‌سیله‌ی چاوا ئاگاداری ره‌فتاری ئەو بوو، پێشی پێ گرت و نه‌یه‌تشت یه‌که‌ هه‌نگاو هه‌لێنیته‌وه‌، خاتوون له‌ شوژ و هه‌یه‌جاندا نیقابی له‌سه‌ر رووی خۆی لادا و جوانی و جه‌مالیکێ بۆ وینه‌ و روخساریکی فریشته‌ ئاسا. به‌لام ره‌نگ په‌ریو، که‌وته‌ ده‌ر. چاوه‌کانی بۆ وچان ده‌گه‌راند و چه‌یران و سه‌رگه‌ردان بوون. نیگا‌کانی ئەوه‌نده‌ مه‌خشوش و نیگه‌ران بوون که ده‌تگوت نیگای دیوانه‌یه‌کن و ئیشاره‌ شیتانه‌کانی باوه‌کو که‌س له‌ نه‌هێنییه‌کانی حاالی نه‌بوو، هه‌ستی به‌زه‌یی له‌ دل‌ی دووروته‌ و باقیی ئەو که‌سانه‌دا که‌ بۆی به‌په‌رۆش بوون، بزوان. سوار شان‌ه‌کانی ئەوی به‌هه‌ر دوو ده‌ست مه‌حه‌که‌م گرتبوو و له‌و کیشمه‌کیشه‌دا نیقاب له‌سه‌ر رووی لادرا و هه‌رچی ویستی نه‌هیلێ لا بدری، به‌لام بۆی جیه‌جێ نه‌بوو. ئەوجار دووروته‌ که‌ خاتوونی ده‌نامیزی خۆیدا راگرتبوو، سه‌ری هه‌لبه‌ری و دیتی ئەو پیاوه‌ که‌ شانی خاتوونی مه‌حه‌که‌م گرتوووه‌، دۆن فێرنانی می‌ردی خۆیه‌تی. هه‌ر که‌ دووروته‌ ناسییه‌وه‌، ئاخیکێ درێژ و سووتینه‌ر و ده‌ردناکی کیشا و به‌ره‌و‌پشت به‌لادا هات. وه‌ها بوو ئەگه‌ر ده‌لاک زوو به‌فریای نه‌گه‌یبایه‌ و به‌دوو ده‌ستان نه‌یگرته‌باوه‌، سه‌ری وه‌عه‌رزی ده‌که‌وت. که‌شیش به‌په‌له‌ هات و نیقابی له‌سه‌ر رووی دووروته‌ لادا، تا ئاوی به‌سه‌روچاوی دا بکا. دۆن فێرنانیش (چون خودی دۆن فێرنان بوو که‌ خانمی نیقاب‌داری مه‌حه‌که‌م گرتبوو) ئەوی ناسییه‌وه‌ و به‌و دیمه‌نه‌ نیوه‌ گیان بوو! به‌و حاله‌شه‌وه‌ ده‌ست به‌رداری خاتوون نه‌بوو و لووسیندی هه‌روا راگرتبوو. (خاتوونی نیقاب‌دار لووسیند بوو که‌ ده‌بویست خۆی له‌ ده‌ستی راپسکینێ*)، لووسیند له‌و کاته‌دا که‌ کار دینیۆ ئەوی ناسییه‌وه‌وه‌ کار دینیۆی به‌ده‌نگه‌را ناسییه‌وه‌، کار دینیۆش که‌ هاواری دووروته‌ی بیست، چون پیتی وابوو ده‌نگی ناله‌ی لووسینده‌ سه‌راسیمه‌ ده‌ره‌په‌ری و یه‌که‌م شتی که‌ چاوی پیکه‌وت دۆن فێرنان بوو که‌ هێشتا لووسیندی هه‌ر ده‌ نامێزدا بوو. دۆن فێرنانیش ده‌ستبه‌جێ کار دینیۆی ناسییه‌وه‌ و هه‌ر

چوار که‌سیان وه‌که‌ لالان له‌ به‌ر سه‌ر سه‌رسورماوی نه‌یانده‌زانی چییان به‌سه‌ر هاتوووه‌. هه‌موو بێده‌نگ تیکه‌وه‌ رامابوون: دووروته‌ چاوی له‌ دۆن فێرنان ده‌کرد و دۆن فێرنان چاوی ده‌ کار دینیۆ بریبوو. کار دینیۆ و لووسیندیش ده‌یه‌کتی رامابوون. یه‌که‌م که‌س که‌ مۆزی بێده‌نگی شکاند، لووسیند بوو و رووی له‌ دۆن فێرنان کرد و گوتی: «ئهی جه‌نابی دۆن فێرنان، سویندت ده‌دم به‌و که‌سه‌ی که‌ بوونی خۆت به‌و قه‌رزدار، ئەگه‌ر بێجگه‌ له‌ هه‌وه‌س ده‌لبلیکت بۆ ده‌ست به‌سه‌ر کردنی من نییه‌، ده‌ستم لێ هه‌لگره‌ تا بگه‌رێمه‌وه‌ داوینی دارێک که‌ من پێچه‌کی(*) ئەوم، بجمه‌وه‌ لای که‌سێک که‌ زۆلم و زۆر و هه‌ره‌شه‌ و به‌ئێنییه‌کانت نه‌یانتوانی من له‌و جیا بکه‌نه‌وه‌. بروانه‌ خوداوه‌ند له‌ چ رێگه‌یه‌که‌وه‌ که‌ ئیمه‌ هه‌موومان لێی بۆ خه‌به‌رین، منی گه‌راندوه‌ لای می‌ردی راستی خۆم! تۆ به‌هه‌زار نه‌زموون و تاقیکردنه‌وه‌ی پر له‌ کویره‌وه‌ری تیکه‌یشتی که‌ ته‌نیا مه‌رگ ده‌توانی یادێ ئەو له‌ بیرگه‌ی من به‌سه‌رپه‌ته‌وه‌. زۆر باشه‌! ئیستا هیوادارم خودا بکا ئەو خه‌ون و خه‌یاله‌ ئالۆزانه‌ت عه‌شقتان بکاته‌ نه‌فهرت و لوتفتان بکاته‌ رق و قین! ئیستا رۆحم لێ بستینه‌ و بزانه‌ ئەگه‌ر ئاخیرین ساتی ژیانم له‌به‌ر چاوی می‌ردی خۆشه‌ویستمدات تۆ په‌رینم مه‌رگی خۆم به‌به‌خته‌وه‌ری ده‌زانم. ره‌نگه‌ می‌رده‌که‌م بزانی که‌ من تا ئاخیرین هه‌ناسه‌ی ژیانم وه‌فاداریی خۆم بۆ ئەو پاراستوووه‌.»

له‌و کاته‌دا دووروته‌ که‌ وه‌هۆش هاتبووه‌وه‌، قسه‌کانی لووسیندی گوێ لێ بوو و له‌و قسانه‌را زانیی که‌ ئەو ژنه‌ کتیه‌ و کاتیک دیتی دۆن فێرنان ئەو به‌رنادا و جوابی لالانه‌وه‌ و پارانه‌وه‌کانی ناداته‌وه‌، هه‌ستایه‌ سه‌ر پێ له‌به‌ر پیتی هه‌لخه‌له‌تینه‌ره‌که‌ی که‌وته‌ سه‌ر نه‌ژنۆ و ده‌ستی کرد به‌گریان و هه‌لوه‌راندنی فرمیسک به‌چاوه‌ جوانه‌کانیدا و به‌ناهه‌نگیک تیکه‌ل ده‌گه‌ل بۆغز و هه‌نیسکه‌نه‌وه‌ گوتی: «ئاخ ئەهی مه‌ولای من، ئەگه‌ر پێشنگی ئەو رۆژه‌ی که‌ تۆ ده‌نیو باسکه‌کانی خۆتدا زیندانیت کردوووه‌، نووری بینایی تۆ له‌ناو نابا ده‌توانی تۆ بگه‌ی که‌ ئەم بۆ ئەوانییه‌ی له‌به‌ر پیت که‌وتوووه‌ و تا تۆ ئیراده‌ نه‌که‌ی هه‌روا بۆ ئەنوا ده‌می‌نیته‌وه‌، هه‌مان دووروته‌ی دل‌شکاوی خۆته‌، ئەو کچه‌ وه‌رزیره‌ فه‌قیره‌ی که‌ تۆ به‌هۆی لوتف و ره‌حمه‌ت یا بۆ دامرکاندن هه‌وه‌سی خۆت، ویستبووت ئەوه‌نده‌ی به‌رز که‌یه‌وه‌ که‌ بتوانی به‌فه‌خره‌وه‌ بلێ که‌ هی تۆیه‌، منم. من هه‌مان کیژه‌ لاهه‌که‌م که‌ ده‌چوار دیواری پاکیی عیسمه‌تی خۆمدا ده‌ژيام و ژیانیکێ ئارام و پر له‌ به‌خته‌وه‌ریم هه‌بوو، تا رۆژیک که‌ له‌به‌ر پیداکری و خۆ تیه‌ه‌لقوتاندن و سۆز و قسه‌ی عاشقانه‌ی تۆ، ده‌رگام به‌سه‌ر بۆ شه‌رمیی خۆ دۆراندندا کردوه‌وه‌ و هاچه‌ری ئازادیی خۆم به‌تۆ ئەسپارد. من دیارییه‌که‌ بووم که‌ تۆ

قەدرت نەزانی، چونکە منت گەیانده ئەو پۆژە کە ئەوەتا خۆم لە شوپنێکی ئاوادا دەبینمەوه و تۆش دەو باروودۆخەدا کە هەبێ بەلام پێش هەر شتیک نەچی پێت وابێ کە من بەهاندانی بێ ئابروویی خۆم هاتوومە، ئەو شوپنە! خێر من لەبەر دەرد و پەژارە زۆری خۆم و حەسرەتی ئەوەی کە لەبیر تۆ چوومەوه، پێم دێرە ناو. تۆ خۆت ویستت کە من ملکی تۆ بێم و ئەم ویستنه وەها بوو کە ئیستا بەپێچەوانە هەر هەوسێک کە دەسەرتدایە ئیدی مومکین نییە، بتوانی هی من نەبی. ئاخ! ئەو مەولای من! وریا بە کە خۆشەویستی بێ، پایانی من بۆ تۆ، بەتەواوی دەتوانی جوانی و ڕەسەنایەتیەک کە بەخاتری ئەوان تەرکت کردووم، قەرەبوو بکاتەوه. تۆ ناتوانی ملکی لووسیندی نازەنین بی. چون تۆ هی منی و ئەویش ناتوانی هی تۆ بێ چون ملکی کاردینیۆیە. کەوابوو باش سەرنج بدە: دل ئەسپاردنت بەکەسێک کە تۆ دەپەرستی، ئاسانترە لە دل ڕفاندن لە کەسێک کە رقی لەتۆیە و نەفرەتت لێ دەکا. تۆ هێرشت هینا سەر قەلای عیسەمتی من و سەنگەری نامووسی منت فەتخ کرد، ئەسل و نەسەبی من بۆ تۆ مەعلووم بوو و تۆ خۆت دەزانی کە من بەچ مەرچێک خۆم تەسلیمی ویستەکانی تۆ کرد. کەوابوو ئیتر ڕیگە هەلاتنت نەماوه و بەهیچ جوړیک ناتوانی بیژی هەلەت کردووه یا مەغموون بووی. ئەگەر وایە کە من دەلیم و ئەگەر تۆ وەک نەجیب زادهی، ئیمانیش بەدینی مەسیح هەیه، بۆچی بەهەزار فیل و تەلەکە بەدوای ئەو دای وەک لەسەرتاوه خۆش بەختت کردم لەو ئاخریبەدا نەیکە؟ تۆ ئەگەر ناتەوی وەک ئیستا هەم هاوسەری شەری و راستینی تۆ بێم. لانی کەم بەکەنیزی خۆت وەرم بگره. بۆ من هەر ئەوەندە کە دەبەر دەستی تۆدا بێم، بەسە کە خۆم بەختەوهر بزانی. مەهیلە کە شەرافەتی من، بەهۆی ئەوەوە کە بەجیم دیلی، بەتۆمەتی نارەوا ژیر پێ بکری. خودا لیت هەلناگری، مەهیلە سالانی پیری، دایک و باوکم دەگەل غەم و هەناسە ساردی تێپەر بێ؛ چون ئەو خزمەتانە هەوان هەموو کات وەک ڕەعیەتی نەجیب و خزمەتکار بەدایک بابی تۆیان کردووه، پاداشەکە هەمە نییە. ئەگەر پێت وایە بەتیکەل بوونی خوینی تۆ دەگەل خوینی من، ڕەگەزت پەست دەبێ، بزانه کە لە دنیا کەم هەن ئەو خانەدانە ڕەسەنانە کە هەر لەم ڕیگەوه بەگەورەیی نەگەشتن. هەر وەها عەسل و نەسەبی ژنان نییە کە بووبیتە هۆی گەورەیی بنەمالە بەناویانگەکان. لە لایەکی تریشەوه، ئەو بزانه کە ڕەسەنایەتی بەراستی بەفەزیلەت دەست دەکەوی و ئەگەر تۆ ماف و شەرفی من دە ژیر پێت بنی، فەزیلەتی خۆت لە دەست دەدە و من لە تۆ ڕەسەنتر و نەجیبتر دەبم. لە کۆتایی قسەکاندا ئەو مەولای من، ئاخرین قسەم دەگەل تۆ ئەوەیە کە من بتەوی، و نەتەوی ملکی تۆم: زامنی من قەولی

شەرفێکە کە ئەگەر ئیستاش بەوهی کە دەمندا بەکەمی دەزانی شانازی بەخۆت دەکە، هەرگیز بەدرو دەرناچی، بەلگە هەم ئیمزایەکە کە بەمنت داوه و شاھیدی من خودایە کە تۆ ئەوت کردە شاھیدی قەول و قەراری خۆت و ئەگەر ئەم سێ شتەشم نەبووایە دیسان دەلیلیکم هەیه کە لە دەستی نادەم ئەویش ویژدانی خۆتە کە لە خۆشییە پر گوناھەکاندا و لە کاتی بێدەنگیدا هاوار دەکا و لەو مافە هەیه کە من بەسەر تۆمەوه هەیه، بەرگری دەکا و شیرینترین ساتەکانی ڕابواردنی تۆ تال دەکا.»

دووڕووتە دەردمەند، ئەم قسەکانی بەدەنگێکی ئەوەندە غەمناکەوه بەیان دەکرد و ئەوەندە فرمیسک ڕژاند کە تەواوی حازرانی مەجلیس و تەنانەت ئەو سوارانە هەیه هاورپێ دۆن فێرنا هاتبوون، غەم دای گرتن و فرمیسک دەچاوانیان گەرا. دۆن فێرنا بێ ئەوەی یەک کەلیمە جواب بداتەوه، تا ئاخر گوێی بۆ قسەکانی دووڕووتە ڕاگرت تا ئەو جێیە قسەکانی دووڕووتە کۆتاییان پێ هات و دەنگی دەنیو گریان و نالە و ئاخ کیشاندا کپ بوو، ئاھ و نالەیک کە دەبووایە دلی دۆن فێرنا لە مەفرەق دروست کرابێ تا کاری تێ نەکا. لووسیندیش کە لە پەژارە دووڕووتە و جوانی وجەمال و عەقل و زانایی ئەو واقعی ورم بوو، چاوی دەو بریبوو. بەدل پێی خۆش بوو لێی نزیک بیتەوه و بەچەند واژەیک دلدارێ بداتەوه، بەلام باسکەکانی دۆن فێرنا هەر وەک پێشتر ئەوی گرتبوو. دۆن فێرنا کە بێ ئەندازە شەرمەندە و پەشۆکا و بووبوو، پاش ئەوەی ماوہیک لە بێدەنگیدا چاوی دەپوخساری دووڕووتە بری، سەرەنجام ئامیزی کردووه و لووسیندی بەردا و ڕوو بەدووڕووتە دەنگی هەلبێری کە: «ئاخ، ئەو دووڕووتە نازەنین، تۆ سەرەنجام سەرکەوتی! بەلێ سەرکەوتی! بەچ، غیرەتیک دەتوانم دەبەرانبەر ئەو هەموو قسە حیسابیانیەدا کە کۆت کردوونەوه، خۆم ڕابگرم؟»

لووسیند کە هێشتا ئەو جۆرە پێویستە نەهاتبوووه سەرخۆ، هەرکە لە دەست دۆن فێرنا ڕزگاری هات، دووبارە بووراه و بەعەرزیدا کەوت، بەلام کاردینیۆ کە لە پشت سەری دۆن فێرنا ڕاوەستابوو، تا ڕەقیبەکە نەیناسیتەوه بەیەکجاری هەر جۆرە ترس و هەراسیکی وەلانا و بۆ ڕوویەروو بوونەوه دەگەل هەر ڕووداویک نامادە بوو و بەئەزەمی ڕاگرتنی لووسیند، لێی نزیک بوووه و دەو کاتەدا کە ئەوی دەئامیز گرتبوو گوتی: «ئەو خاتوونی جوان و بەوہفا و شەریف، ئەگەر ئیرادە خۆدای مەزن لەسەر ئەو بێ، کە تۆ دووبارە ئارامی و هیمنی بەخۆتەوه، ببینی بزانه کە لە هیچ جێگایەکی باشتەر و بەمتانەتر لەو باوہشە کە بۆت کراوہتەوه دەستت ناکەوی. ئامیزیک کە لەمەو بەریش یانی دەو

پۆژانەدا کە هێشتا بەختی من ئیزنی پێ دەدام، تۆ بەهی خۆم بزنام بۆ تۆ ئاوالە بوو.»
 بەهێستنی ئەم قسەیه لوسیند چاوی لە کاردینیۆ کرد، ئەو کاردینیۆی وردەوردە بەدەنگ
 ناسیبوووه و ئیستا بەدیتنی یەقینی پەیدا کرد کە خۆیەتی. لە حالیکدا کە لە حالێ خۆی
 دەرچوو بوو هەموو تیبینییهکی وەلانا، هەر دووک دەستی لە گەردنی ئالقه کرد. پروومەتی
 بە پروومەتییه و نا و گوتی: «ئاخ ئەمە ولای من، ئەوە تۆی کە بەپێچەوانە گالته پێ
 کردنی گەردوونی چەپگەر و ئەو هەموو هەرەشانەیی کە من تووشی بووم، دیسان خاوەنی
 کەنیزی خۆتی؟» ئەم دیمەنە بۆ دۆن فیرنان و هەموو ئەوانەیی کە لەوێ بوون هۆی
 سەرسورماوی بوو. دووروتە پیتی زانی کە دۆن فیرنان رەنگان(*) دینێ و دەبا و خەریکە
 تۆلە لە کاردینیۆ بکاتەوه. کاتیک دیتی دۆن فیرنان دەست بۆ مشتووی(*) شمشیر دەبا،
 بەهەشتاوی برووسکە خۆی بەسەر پیتی دادا و ئەژنۆکانی دەباو هەش گرت و ماچی کردن و
 دەستی کرد بەگریان و وەها، مەحکەم لاقەکانی گرتبوو کە نەیهیشت جوولە بکا و لەو
 حالەدا گوتی: «ئەم تەنیا پشت و پەناکەم خەیاڵی چیت لەسەردایە و مەبەستت لەو خۆ
 راپسکاندنە چیه؟ ئەوە ژنی تۆیە کە بەسەر پیتدا کەوتوو و ئەوەی کە دەتەوێ هی تۆ بێ
 دەنمیزی مێردی خۆی دایە. مەگەر، تۆ دەتوانی گرتیە ک کە بەدەست خوداوەند لێ دراو،
 بکەیتەوه؟ ئایا باشتر ئەوە نییە کە تۆ ئەم دڵ دۆزانوو کە بەبوونی ئەو هەموو کەند و
 کۆسپەوه و بەپاڵپشتی وەفای خۆی هەر وا چاوی دە چاوی تۆ برێوه و بەفرمیتسکەکانی
 پوخساری تۆ تەر دەکا وەک هاوسەری خۆت قبوڵ بکە و بیگەیهنیتە پلەوپایەیی خۆی؟ من
 تۆ بەناوی ئەو کەسە کە خودای پێ دەلێن و بەناوی خۆت هەرچی کە هەمی سۆیند دەدم،
 مەهیلە ئەم دیدارە کە تۆی لە هەلە پرگار کردوو، توورپیی تۆ هەلبەزینیتەوه! بەپێچەوانە
 توورپیی خۆت قووت بدووه و ئیزن بدە کە ئەم دوو عاشقە سەوداسەرە بەهیمنی و ئارامی
 باقیی تەمەنی خۆیان بەخۆشی و بەختەوهری رابوێرن، بەم شتێوهیه هەم تۆ پاک و
 ئازادەیی دلی نەجیبی خۆت نیشان داوه و هەم دنیا دەبینی کە عەقل دەتۆدا زۆرتر لە
 هەوێس دەسەلاتدارە.

لەو ماوهیەدا کە دووروتە بەمجۆرە قسەیی دەکرد کاردینیۆ چاوی لە دۆن فیرنان
 نەدەترووکاند و لێ برابوو ئەگەر دۆن فیرنان بزوتنەوهیهکی بەهەرەشه بکا، دەبەرانبەر ئەو
 دا و هەموو ئەوانەیی بیانەوێ هیرش بێن تا ئەو جێیهی لە توانایدا بێ دەبەرانبەریاندا
 راوهست و تا دەکوژرێ بەرگری بکا. بەلام دەو ساتەدا، لە لایەک یارانێ دۆن فیرنان
 خۆیان هاویشته مابەینی و لەو لاشەوه کەشیش و دەلاک کە لەوێ راوهستابوون و لە

هەوێلەوه هەمووشتیان بەچاوی دیتبوو هاتنە بەرەوه. سانکۆ پانزای میهرەبانیش لەو نێوهدا
 ئامادە بوو، ئەو جەماعەتە وەک ئالقه دەوری دۆن فیرنانیان گرت و تکایان لێ کرد کە
 بەزهیە بەفرمیتسکەکانی دووروتەدا بێ و ئەگەر ئەویش وەک ئەوان قسەکانی دووروتەیی
 پێ راستە نەهیلێ ئارەزووی بەحەقی ئەو بەبادا بچێ. کەشیش هەلی دایە: «حەزەتی
 ئەرباب ئەم نوکتە دەبەر چاویگرە کە کۆ بوونەوهی تۆ و یارانێ تۆ، وەک لە پراولەتی
 رووداوهکانرا دیارە، بەسوتفە نییە بەلکو بەئیرادە و ویستی خودا بووه، چون، بەیەقین هیچ
 یەک لە ئێوه ئەوهی دەیبینی بەفکریدا رانەبردوو. ئەوهش دەبەر چاوی بگرە کە تەنیا مەرگ
 دەتوانی لوسیند و کاردینیۆ لێک جودا بکاتەوه. ئەگەر بەنوکی شمشیریش لێکیان
 هەلبێن چون پێکەوه دەمرن مەرگ بۆ ئەوان شیرینە. جا ئەوجار، شەرتی عەقل ئەوهیه کە
 ئادەمیزاد لە کاتی خۆیدا کە چارهیهکی تر نەبێ، بەسەر نەفسی خۆیدا زال بێ و پیاوهرتی
 لە خۆی نیشان بدات. کەوابوو بەدلیکی شادەوه ئیجازە بدە، ئەم ژن ومیتردە لەو
 بەختەوهرییهی کە خودا بەنسیبی کردوون حەز وەرگرن، لەوهش تێپەرین چاوی لە جوانی و
 جەمالی دووروتە بکە و ئینسافت بێ چەندی وا جوان و نازدار لەو دنیا پان و بەرینەدا
 دەبینی؟ بیجگە لەو هەموو جوانییهش خاکی بەری پاتە و تۆی لە ژوووری خەیاڵەوه خۆش
 دەوێ؛ ئەوجار ئەوهش دەبەر چاوی بگرە ئەگەر دەلێنی پیاوهرتی و نەجابەتت هەیه و دینی
 مەسیحیت هەیه ناچاری بەقەولی خۆت وەفا بکە. تەنیا بەمجۆرە دەتوانی توورپیی خاوی
 گەوره دابمرکینێ و خەلکی رووناک بین خۆشحال بکە، ئەو خەلکە کە باش دەزانن
 جوانی و جەمال ئەگەر دەگەل فەزێلەت و کەمال هاویری بن ژن دەباتە تروپیکێ رەسەنایەتی
 و لە پلەوپایەیی ئەو کەسە کە ئەو دەباتە ریزی خۆی، شتیک کەم ناکاتەوه و، هەرودها
 دەزانن کە تەسلیم بوون بەدەسەلاتی نەفس، ئەگەر بۆ دامرکاندنەوهی نەفس دەگەل گوناھ
 کردن نەبێ، لە هەر لۆمە و لەقەمیک دەئەماندایە.» ئەوانی تریش هەر یەکەیی دەلیلیکی بۆ
 چەسپاندنی فرمایشی کەشیش دەهیناوه و ئەوهندنەیان گوت و گوتهوه کە دلی سروشت
 پاک و دۆن فیرنان کە بەهەر حال خۆیتیکێ رەسەنایەتی و پاک و تیدا بوو هیمن بووهوه و
 دەبەرانبەر حەقیقەت و راستیدا، بەزی و خۆی بۆ رانەگیرا. وە بۆ ئەوهی نیشان بدات کە
 تەسلیم بوو و ملی بۆ حەق راکێشاوه داهاتهوه. دووروتەیی دەباو هەش گرت و گوتی:
 «هەستە خاتوون، هەستە! لەمن ناکالیتەوه بێلم کەسێک کە لە دلمدا جێگر بوو بەسەر
 پێمدا بکەوێ؛ وە ئەگەر تا ئیستا ئەوهی بەزارمدا دێ بەکردەوه نەمکردوو، رەنگە بەئەمری
 تاییهتی خودا بێ کە ویستووومە من بەچاوی خۆم ببینم کە تۆ دەئەوینی خۆتدا بۆمن چەندە

و هفاداری؛ تا منیش بتوانم شایسته‌یی قەدر و حورمەتی تۆ بزنام. من لە تۆ تەنیا شتێکم دەوی ئەویش ئەو هیه ئەگەر تا ئیستا تۆم بەجی هێشتوووە و لەبیرم کردووی لۆمەم نەکهی چون هەر ئەو هیزە که لە سەرەتا منی رەپێچەک دا تا تۆ بکەمە ملکی خۆم لە دواییدا هەر ئەو هیزە منی هینا سەر ئەو باوەرە تا حەول بدەم ملکی تۆ نەبم. ئەگەر شکت لە قسەکاندا هەیه سەر وەر سوورینە و چاوی لوسیند که ئیستا شادمانیان تۆ گەراوه ببینە تا عوزری گوناھی من دەواندا بخوینیتەوه. ئیستا که لوسیند بەئارەزووی خۆی گەیشتوووە و منیش ئەو هێ که مائی خۆم بوو و دەستەم کەوتۆتەوه، ئیجازە دەدەم که ئەو سالانێکی دووردریژ دەگەڵ کاردینیۆی خۆی ئارام و شادمان بژین و منیش لەبەر دەرگاری خودای مەزن دەکەومە سەر ئەژنۆ و لەبەری دەپاریتمەوه منیش و دووروتەیی خۆشەویستم عومریکی درێژمان بداتی و پیکەوه بەختەوهریی خۆمان دەنامیز بگرین.» دەگەڵ ئەو قسانە دووروتەیی بەتوندی دەنامیزی خۆیدا گوشتی و روومەتی خۆی وەها بەشۆر و شەوقەوه بەروومەتی ئەو هەوه چەسپاند که بەزەحمەتێکی زۆر توانیی پیش بەفرمیسکی خۆی بگری و نەهیلێ گریانیش ئەوین و پەشیمانیی ئەو نیشان بەدن. لوسیند و کاردینیۆش نەیان توانی پیش بەگریانی خۆیان بگرن و ئامادە بووانی کۆرەکەش وەها لە خۆشی و شادیی ئەم رووداوەدا دەستیان بەگریان کرد، دەتگوت بەلای گەورە نازل بووه و هەمووانی دەمەترسی خستوو. سانکۆش هۆل هۆل کەوتە گریان بەلام پاشان ئیقراری کرد که گریانەکهی بۆ ئەو بووه که دووروتە دژی بۆچوونی ئەو شائنی میکۆمیکۆنا نەبووه که ئەو لەمیژ بوو چاوه‌روانی ئەو هەموو خەلات و چاوه‌دیرییهی لێ هەبووه.

گریانی حازران و سەرسوڕماوی و ئافەرینی ئەوان دیسان تا ماوهیهک درێژەیی بوو. ئاخیری لوسیند و کاردینیۆ بەهەر مەهه خۆیان بەسەر کەوشی دۆن فیرنان دادا و بەبەیانێکی وەها بەزەبزوین(*) لە لوتف و گەورەیی ئەو سپاسیان کرد که دۆن فیرنان نەیدەزانی دەجوابی ئەواندا چ بلی. سەرەنجام ئەوانیشی بەرز کردووه و زۆر بەئەدەب و نەزاکەت ماچی کردن، پاشان تکای لە دووروتە کرد که پیتی بلی چۆن رینگای کەوتە ئەو شوینەیی که هیندە لە زیدی خۆی دووره. دووروتە ئەو هێ دەپیشدا بۆ کاردینیۆی گێرا بووه بەبەیانێکی کورت و کاریگەر بۆ ئەو هێ دووپات کردووه. ئەو کیژە وەرزیژ(*) زایە جوان وشۆخ و شەنگە بەوهه لوتفێک داستانێ بەدەختییەکانی خۆی گێراوه که دۆن فیرنان و سوارانی هاوڕێیی لە بیستنی زۆر حەزبان وەرگرت و پێیان خۆش بوو ئەو داستانە هەروا درێژەیی هەبووایه. هەر که دووروتە لە گێرانەوهی داستانێ خۆی تەواو بوو، دۆن

فیرنان بەنۆبەیی خۆی رووداویکی که پاش دۆزرانەوهی نامەیی نیوسینگی لوسیند لە شاریدا بەسەری هاتبوو گێرایهوه. لەو نامەرا بۆی روون بووبوووه که لوسیند هاوسەری کاردینیۆیه و لە درێژەیی قسەکانیدا گوتی: «من ویستم لوسیند بکوژم و ئەگەر دایک و بابی رینگایان پێ نەگرتبام ئەو کارەم دەکرد. لەو ساتەدا سەرلێشێوا و، توورە لە ماله‌که‌یان هاتمه دەر و بریارم دا تۆلەیهکی بەکاره‌ساتی لێ بکەمه‌وه. رۆژی دوایی بیستم لوسیند ماله‌ باوانی بەجی هێشتوووه و کەس نازانی رووی دەکوژی کردووه. سەرەنجام خەبەرێان دامی که پەنای بردووته دەریک. بەو بریاره که ئەگەر نەتوانی دەگەڵ کاردینیۆ بژی، باقی تەمەنی لەو دەبردا تێپەر کا. من کاتیک ئاگاداری ئەم مەهەستە بوومه‌وه ئەم سی نەجیب زاده‌یەم رەگەڵ خۆم خست و چوومه ئەو دەیری که پەنای بۆ بردبوو. داخواری چاو پیکەوتنی لوسیند نەکرد چون دەترسام خەبەری هاتنی من ببیتە هۆی ئەوه زۆتر ئاگاداری لە خۆی بکا، بەلام ئەو نەندەم سەبر کرد تا رۆژیک دەرگای وەتاغی چاوه‌روانی دەیریان کردووه؛ ئەو دەم دوو کەس لە هاوڕیکانم لەبەر دەرگای دەیر بەکیشکچی دانا و خۆم دەگەڵ یه‌کی تر چووینه ژوور و بەدوای لوسیندا گەراین، ئەومان لە تالاری دەیره‌که چاو پێ کەوت که دەگەڵ ژنیکی راهیبه قسەیی دەکرد، بێ ئەوهی مەجالی پێ بدەین داوای یارمەتی لە کەسیک بکا، ر‌فاندمان و هینامانە یه‌کەم گوندیک که ئەسبابی سەفەرمان لەوی بۆ ئامادە کردبوو. چون دەیره‌که دەنیو کێویاره کویستانییه‌کاندا بوو هیچ ئاوه‌دانیشی بەدەوه‌ره نەبوو ئەم کاره زۆر بەئاسانی ئەنجام درا. کاتیک لوسیند خۆی دەژێر دەسه‌لاتی مندای سەرەتا بێ هۆش کەوت و لەو کاتەوه که وه‌هۆش هاتوووته‌وه بێ ئەوهی یه‌ک قسەمان دەگەڵ بکا فرمیسکی هەلۆه‌راندوووه و ئاخێ هەلکیشاوه. لەو خامۆشی و گریان و فیغانەدا بوو که گەیشتنه ئەم کاروانسەرایه و من ئیستا پیم وایه گەیشتووینه بەهەشت. بەهەشتیک که لەودا هەموو نامرادییەکانی ئەم دنیا یه‌ کۆتاییان پێ دی و فەرماؤش دەکرین.»

شمشیر سهریم له لهشی جیا کردهوه و ئهوهندهی خوین لهبهر رۆیشت که وهک چۆم و رووبار بهو ژووردهدا دههاته خوار. دهتگوت سیلاوه. سانکۆ گوتی: باشتتر ئهوه بوو بلیی رووباری شهراپ ههستابوو، چون ئهگهر ئیستا نازانی، واباشه بزانی که ئهوه دیوهی کوژراوه مهشکهی شهراپ و خوینهکهش سی رهتل* شهراپی سووره که ده مهشکهکهدا بوو و ئهوه سهر براوهش، ئهوه سهلیته بی شهرمه بووه که منی هیناوهته سهر دنیا، ئیستا ئیدی خودا ههمووان بۆ خۆی بهریتتهوه! دۆن کیشۆت گوتی: «ئهوه دهلیی چی دیوانه! مهگهر میشتکت ده سهریدا نهماوه؟ سانکۆ گوتی: «ئهی ناغا! ههسته بزانه چ دهسته گۆلیکت*» بهئاوداوه و چ خهرجیکت بۆ داتاشیوین*! وهره بزانه چلۆن شارنی میکۆمیکۆنا بووته ژنیکی ئاسایی بهناوی دووروته و چ رووداوی تر که ئهگهر بیانبینی لهوانهیه شاخ دهریتی*! دۆن کیشۆت گوتی ههچکام لهمانه نابیتته هۆی واق و پیمان. چون ئهگهر باشت لهبیر بی جاری پێشووه که لێره دابهزین مهگهر من بهتۆم نهگوت کاروباری ئیره ههرجی ههیه و نییه بهسیحر و جادوو ههلهده سوورپین! دیاره ئهگهر ئهوجاریش وای لی هاتبی جپی سهرسورمان نییه. سانکۆ گوتی: «ئهگهر سهمای سهرلیفهی منیش لهم چهشنه بووایه قسهکانی ههزرتی جهنابتانم باوهر دهکرد. بهلام سویندم بهدینم که ئهوه سهمایه عهینی راستی بوو. من بهچاوی خۆم دینم که ئاغای کاروانسهرادار، یانی ههر ئهوه کابرایه که ئیستا لێره راوهستاوه، سهریکی لیفهی گرتبوو و بهحیلک وهۆر* و پیکههین ئهوهندهی دهتوانایدا بوو ههلی داویشتم و دهیگرتمهوه و پیم پیدهکهنی و له خۆ دهبووهوه*، منی کلۆلی میشتک ههلی گهڕۆل بهو ههموو ساویلکهیی خۆمهوه ئهوهی دهزانم کاتیک کهسهکان دهناسم ئیدی سیحر و جادوو ده ئارادا نییه. بهلکو قسه له داروکوتهکه و ئهوه نیشانانهی که لهسهه بهدن دهمیننهوه. دۆن کیشۆت گوتی: لهسهری مهڕۆ کورم! خودا چارهی کاران دهکا. وهره ئهوه جلوههرگهه بدهیه دهبهه خۆمی بکهه با وهدهرکهوم بزانه ئهوانهیی دهلیتی چین و چ رووی داوه.» سانکۆ لیباسهکانی دا بهدهستی و کاتیک یارمهتی دهدا که دهبریان بکا، کهشیش داستانی شیتی دۆن کیشۆت و ئهوه که لهکهی بۆ دابهزاندنی ئهوه لهسهه «رههزی فهقیران» ده کاریان کردبوو، بهباس کردنی ئهوهی که دۆن کیشۆت بهگومانی خۆی له دهست جهرووجهفای دلبر پهناوی بۆ ئهوه شوینه بردبوو، بۆ دۆن فیرنان و هاوڕیکانی گێریاوه؛ ههروهها تهواوی ئهوه رووداوانهیی له سانکۆی بیستبوو و ههمووی باس کرد. ئهوه نهقلانه بوو بههۆی پیکههین و شادیی زۆری ئهوان، چون بهبروای ئهوان و بهبۆچوونی ههموو خهڵک ئهمجۆره شیتییه سهرترین شیتییه که بوو که مومکینه

دریژهی داستانی سازاده خانگی ناوداری، میکۆمیکۆنا و چهند

رووداوی شیرینی تر

سانکۆ تهواوی ئهوه قسانهیی بهدلیکی غههگینهوه گوئی دهدایه چون لهو ساتهوه که سازاده خانمی پهری رۆخساری میکۆمیکۆنای لی بووبوو بهدووروته و «پانتافیلانه» دیوی لی بووبوو بهدۆن فیرنان تهواوی هۆمیدهکانی بۆ وهدهستههینان ی مال و سامان و پلهویایه، وهک دووکه لیک بهدهم باوه له دهست چوووبوون. ئهوه ههموو رووداوهش له کاتیکدا بوو که ئهربابهکهی، بی غهه و بی خهیاڵ خهوی لی کهوتبوو و نهیدهزانی زهمانی چ پاشایه که!* دووروته ههر پپی وابوو خهون دهبینی و ئهوه سهعهدهته خهون و خهیاڵه، کاردینیو و لووسیندیش لهو لاره ههر دهحال و ههوایهکی ئهوتۆدا بوون. بهلام دۆن فیرنان شوکری خودای بهجی دینا که لوتفی خۆی بهسهردا باراندوو و له زهلکاوای بی ئابرووی و مهترسی گهورهی سهر لیشیواوی رزگاری کردوو. سهرتان نهیهشینم تهواوی ئهوه خهلهکی له کاروانسهرا بوون لهوهی که ئهوه ههموو رووداوه ئالۆز و تیکهوه پێچراوه له یهک ئاندا کراونهتهوه و بهخۆشی کۆتاییان پپی هاتوو، خۆشحالیی خویان دهبریی. کهشیش وهک ههکیمیکی فهزانه گری کۆپرهکانی ئهوه ههوا هالۆزانهی دهکردهوه و بهههر کام لهوانهیی لهو خۆشبهختیه ههراوه بهشیکیان وهبهه دهکوت پیرۆزبایی دهگوت. بهلام ئهوهی له گشتیان زۆتر پیدهکهنی ژنی کاروانسهرا دار بوو، چون کهشیش و کاردینیو قهولیان پپی دابوو که تهواوی زهرهه و زیانی وئی کهوتوو له لایهن دۆن کیشۆتهوه قهرههه بوو بکهنهوه. وهک گوترا تهنیا سانکۆ پانزا بوو که غهه دهخوارد! تهنیا ئهوه بوو که سهری ههموو کیوانی لی ویک هاتبوو*! لهبهر ئهوه بهلیوولیچی ههلقراچهوه رۆیشته وهتاگی ئهربابهکهی که تازه له خهوه ههستابوو و پپی گوت: «ئهوجار جهنابی غههگین رۆخسار تا دلته دهیهوئی دهتوانی بخرهوی؛ بی ئهوهی لازم بهزهحمهتی ئیوه بی که دیو بکوژن یا مهملهکهتی سازاده خانم بستیننهوه، چون تهواوی ئهوه کارانه کران و ئاو بهئاوری دا کرا.» دۆن کیشۆت گوتی: من ئهوه قسانه بهتهواوی باوهر دهکهه چون پرمهترسیتترین و چهپرهکترین* شهرم دهگهله ئهوه دیوه کرد که تازه باوهر ناکهه توهوشی شهری ئاوا سهیر و سهمهره بيمهوه. بهیهک زهبری

دهمیشکیکی شیواودا جیی خۆی بکاتهوه. کهشیش له درێژهی قسهکانیدا گوتی چون ئەم ئالوگۆرە خوش ئاکامەیی شازادە خانم کۆسپیکە بۆ دەکار هینانی پلانهکهیان له مەو دوا بۆ ئەوهی دۆن کیشۆت بەرنهوه مالم و مەوتەنی خۆی، دەبی پلانیککی تر دارپژن. کاردینییۆ پیشنیاری کرد که شانۆی پیشوو با درێژه پێ بدەن، چون له مەو دوا لووسیند دەتوانی بەباشی دەوری دووروتە بگێرێ. بەلام دۆن فێرنان گوتی: «خێر! خێر! نابێ ئەوه بکەن! من دەمەوی دووروتە دەوری خۆی هەر وا درێژه پێ بدا و تەنەنات ئەگەر ئاواپی ئەم نهجیب زادهیه زۆر دوور نییه، منیش پێم خۆشه که دهنهجاتانی ئەودا خزمهتیک بکەم. کهشیش گوتی لێرەوه تا گوندەکهی ئەو دوو رۆژ رێگا پتر نییه. دۆن فێرنان گوتی: «ئەگەر له وەش دوورتر بووایه من ئەم زەحمەتەم بەخاتری ئەو کاره خێره بهمهلهوه قبوول دهرکرد.»

لهو کاتەدا دۆن کیشۆت سەرتاپا چەکدار له دەرگا هاته ژوور، له حالیکیدا کلاوخواودی «مامبێرن»ی باوهکو له چەند جیوه قویا بوو لهسەر نابوو، مەتالەکهشی بەشانییەوه هەلواسیبوووه و نێزه دارینهکهشی بەدەستهوه بوو. دەرکهوتنی ئەم هەییولا سەیره دۆن فێرنان و هاوڕێکانی واق ورماد کرد. هەموو بەسەیری چاویان لهو رۆخساره درێژ و تەق و رەقه رەنگ زەردە و ئەو چەکه کۆن و شکاوه و ئەو قیافه وشک و بهویقاره دەرکرد و بێدەنگ و کڕوکپ چاوه‌روان بوون تا بزائن چییان پێ دەلی. دۆن کیشۆت رووی له دووروتە کرد و بەناهنگیککی تۆکمە و بەدەنگیککی سەبر ئاوا پێ گوت:

«ئەهی خاتوونی پابه‌رز و جوان! من ئیستا له مه‌یته‌ری خۆم، که لێزه حازره، بیستم که حەزەرتی خاتوون بەتەواوی لەناو چوو و وجودی نازەنینی رێگەیی نەمان و فەوتانی پێواوه، چون لهو مه‌له‌که خاتوونه شکۆمەندەوه بوویته کیژیککی ئاسایی. ئەگەر ئەم ئالوگۆرە له تۆدا به‌ئەمری باوکتان، خاوهن شکۆ نه‌جاشی و له ترسی ئەوهیه که مه‌بادا من یارمه‌تییه‌کی شایسته به‌ئێوه نه‌کەم، دەبی به‌عەرزتان بگه‌یه‌نم که ئەو زۆر ناحالییه و زانیارییه‌کانی له‌مه‌ر داستانە پالەوانییەکان زۆر زۆر که‌مه؛ چون ئەگەر ئەو داستانانەیی وه‌ک من خۆیندوومنه‌ته‌وه و دیسانیش ده‌یانخۆینمه‌وه، بیخۆیندبانەوه، دیسان پێیاندا چووایوه، له هەر دێرپێکدا ده‌یدیت که چۆن پالەوانانی بی نیو و نیشانتر له‌من کاری زۆر گه‌وره‌تر له‌وه‌یان به‌باشی ئەنجام داوه، له راستیدا کوشتنی دیویکی خویپی هەر چەندهش بی حەیبایی کاریکی گرینگ نییه و چەند سەعات زۆرتر نییه که من ده‌گه‌لی رۆبه‌روو بوومه‌وه و... ئیدی نامەوی چی تری باس بکەم تا نه‌لێن که درۆ ده‌کەم. بەلام زەمانه پەردەیی هەموو پارێک دەدرینێ و بی ئەوهی ئیمه‌ خۆمان ده‌فکری ئەودا بین، به‌جیگه‌یی من راستییەکان

له‌قاو ده‌دا. کاروانسه‌رادار گوتی: تۆ خۆت ده‌گه‌ل دوو مه‌شکه‌ی شه‌راب رۆبه‌روو بووی نه‌ ده‌گه‌ل دێو... بەلام دۆن فێرنان ئەمری پێ کرد که بێدەنگ بی و چیتەر قسه‌کانی پالەوان هەلنە برێ. دۆن کیشۆت دووباره گوتی: به‌هه‌رحال ئەهی خاتوونی بی به‌ش له میراتی باوک، ئەگەر به‌راستی به‌و ده‌لیله‌یه که باوکت ئەم ئالوگۆرەیی له تۆدا پێک هیناوه، تۆ نابێ به‌هیچ کلۆجیک باوه‌ر به‌قسه‌ی ئەو بکەیی، چون له جیهاندا هیچ رۆداویکی گه‌وره نییه که شمشیری غولامی خۆت دەرگای ئەو بۆ خۆی نه‌کاته‌وه. شمشیریکی که سەری دۆژمن بخاته به‌ر پێت دەتوانی تاجی شاهیشته له‌سه‌ر نیت.»

دۆن کیشۆت له‌وه زیاتر چیی نه‌گوت و چاوه‌روانی جواپی شازاده خانم مایه‌وه. دووروتە که له برپاری دۆن فێرنان تا گه‌یانده‌وهی دۆن کیشۆت بۆ گوندەکه‌ی خۆی خه‌به‌ردار بوو، به‌زەینی ئاماده و یقاری ته‌واو گوتی: «ئەهی پالەوانی غه‌مگین رۆخساری ئازا و دلێر، هەر که‌س به‌تۆی گوتوو که ئالوگۆرێک ده‌مندا پێک هاتوووه درۆی عەرز کردووی، چون من دوتینی هەرچی بووم ئەمرۆش هەر ئەوهم. ئەلبه‌ته راسته که رۆداوگه‌لیکی سه‌عاده‌ت هینەر که به‌خته‌وه‌ری دلخوازی خۆمیان پێ داوم که‌م تا کورتیک ئالوگۆرپان تیدا پێک هیناوم، بەلام من دیسانیش هەر ئەوهم که ده‌پێشدا بووم و دیسان ده‌و فکەر دام که له زۆری باسکانی به‌هیزی تۆ یارمه‌تی بخوازم، که‌وابوو ئەهی حەزرتی پالەوان، تکایه له باوکت که منی هیناوه‌ته سەر دنیا به‌خراپه باس مه‌که و له‌مه‌ودوا وه‌ک جارن به‌که‌له‌پیاویکی تبتین و به‌ته‌دبیری بزانه، چون هەر ئەو بوو که به‌هیزی زانست و ناگایی خۆی رێگایه‌کی ئاوا گونجاوی بۆ چاره‌سه‌ری به‌دبه‌ختییەکانم وه‌پیش نام(*). چون من به‌راستی له‌سه‌ر ئەم برۆایه‌م که ئەگەر شانازی دیداری حەزرتی به‌رپزتانم گیر نه‌هاتبایه هەرگیز به‌و سه‌عاده‌ته‌ی که هه‌مه نه‌ده‌گه‌یشتم. من له قسه‌کانی خۆمدا ئەوه‌نده راستم که ئاماده‌م هه‌موو ئاماده بووانی ئێره به‌شاهید بگرم. که‌وابوو تهنیا کاریک که‌ماوه ئەوه‌یه سه‌به‌ی به‌یانی وه‌رپێ که‌وین. چون ئەمرۆ ئیدی ناگه‌یه‌ینه هیچ کوێ؟ و، سه‌رکه‌وتن له‌م کاره گه‌وره‌یه‌دا به‌ئێراده‌ی خوداوه‌ند و ئازایه‌تی دلی نه‌جیبی تۆ ده‌سپێرم.»

دووروتەیی میه‌ره‌بان ئیتەر هیچی نه‌گوت و دۆن کیشۆت به‌رۆخساریکی سوور هه‌لگه‌راوی تووره، رووی ده‌سانکۆ کرد و گوتی: «ئیستا ئەهی هه‌تیوه پیسه، هاتومه‌ سه‌ر ئەم باوه‌ره که له ته‌واوی خاکی ئەسپانیدا خودا دوو ده‌غه‌لی وه‌ک توێ دروست نه‌کردوو. باشه، ئەهی دزی په‌ستی به‌ره‌ه‌دا، مه‌گەر تۆ هەر ئیستا به‌منت نه‌گوت که شادۆت بووته کچیکی ئاسایی به‌ناوی دووروتە و که‌له‌ی ئەو دیوه‌ی به‌زه‌بری شمشیری پەرا‌ندوو‌مه

هەمان پەتیارە بوووە کە تۆی دەر فرتان دوو هە (*)، هەزاران تێهاتی تر کە منی تووشی نیکەرانییەکی وەها کرد کە بە عومری خۆم تووشی نەهاتووم. قەستەم بەخودا (لە حالیکدا ددانی بەتوورەیی لیک دەدا چاوی دە عاسمان بریبوو) نازانم کۆ پێشم پێ دەگرێ لەوێ کە وەهات دەبن گوێ بسریوینم و وەهات تەمێ کەم کە بێرەوهریی ئەو کارەم لەبیر و مێشکی هەموو ئەو مەیتەرە درۆزانەدا کە لەمەو پاش دەبنە خزمەتکاری پالەوانانی سەرگەردان، وەک نەخشی سەر بەرد (نقش فی الحجر) هەتا هەتایە وەمێنی. سانکۆ گوتی: باشتر وایە ئەربابی خۆشەوێستم هێندیک هێور بێنەو، چون رەنگە من لەمەر شازادە خانم میکۆمیکۆنا تووشی هەلە بووم. بەلام لەمەر کە لەلەو دێو یا سەری مەشکە هەلدا وەهکان و لەمەر ئەوێ کە گوتم ئەوێ پێت وایە خۆینە، شەرابی سوور بوو، بەزاتی ئەقەدەسی ئیلاهی بەهەلەدا نەچووم. چون مەشکە پێستەبزنەکان ئەوێ لەوێ لەسەر تەختە خەوێکی تۆ هەر ماون و ژوورەکش پێر لە شەرآب. ئەگەر باوەرت بەعەززی من نییە تا چەند ساتیک راوەستە با هەمووشت روون بێتەو، مەبەستم ئەوێ کە ساتیک کاروانسەراداری بەرێز بۆ وەرگرتنی زەرەر و زیان لە جەنابت هاتە ئێرە، دەبیینی. لەوێش تێ پەڕی من لە ناخی دلەو خۆشحال دەبم کە شان هەر چونیک بوو هەروا مابیتەو. چون، مەگەر هەر ئەو نییە کە منیش لەم نەمەدەکلۆیکم گیر دەکەوێ؟ دۆن کیشۆت گوتی: زۆر باشە سانکۆ ئیستا تەنیا پێت دەلێم کە تێ نەگەیشتووێ. حەلام کە و با لەم بارەو هەچ نەئێن. دۆن فێرنا دەنگی هەلێری کە: دروستە! کەوابوو لەم قسانە دەگەرێن، ئەو جار چون شازادە خانم مەیلی لەسەر ئەوێ تا سبەی وەرێ نەکەوین. چون ئەو پۆ ئیدی درەنگ بوو، دەبێ گوێ بەدینە فرمانی ئەو. ئێمە دەتوانین ئەمشەومان بەقسەیی خۆش رابوێرین تا رۆژ بێتەو. ئەو دەم هەموو دەخزمەت حەزرتی دۆن کیشۆتدا سوار دەبن تا بەچاوی خۆمان دلەوهریی بێ وینەیی جەنابیان دەو رووداوە گەرەدا کە بەمەیل و خوازی خۆیان وەستۆیان گرتوو، ببینن. دۆن کیشۆت گوتی: ئەو منم کە دەبێ دەخزمەت ئێوەدا بێم و خزمەتی ئێوە بکەم. من لەو لوتفەیی کە دەر حەق بەمن کردوواتە هەست بەشادی دەکەم و لە نیاز پاکێتان بەرامبەر بەخۆم شوکرانە بژێرم و، تێ دەکوێشم کە بەقیمەتی گیانی شەم بێ، ئەوێ دە توانام دایە، پاداشی ئەم نیاز پاکییە زۆرتر لەوێ کە پێویستە بدەمەو.»

دۆن کیشۆت و دۆن فێرنا هەر وا خەریکی ئالوگۆری تەعاروفات و عەرزێ پێشکەش کردنی خزمەت و هاوکاری دوو لایەنە بەیەکنتری بوون کە لە نەکاو موسافیریک لە کاروانسەرا وە ژوور کەوت و هەموویان بێدەنگ بوون. لە جلۆبەرگیرا دیار بوو مەسیحییە و

تازە لە ولاتی عەرەبە بەر بەرەکان گەراوەتەو. قوڵە کەوا یەکی قەدەکی (*) شینی دەگەل داوینێکی زۆر کورت و قوڵ کورتی بێ یەخەیی دەبەردابوو. شالوارە کەشی هەر لە قەدەکی شین و شەو کلاوێ کەشی دیسان لەو قوماشە بوو. چەکمە یەکی کورتی رەنگ زەردی دەبێدا و شمشیرێکی عەرەبی بەحەمایە ئێکی چەرمییەو کە بەسەر سینگیدا کشابوو هەلواسیبوو. بەدوای ئەو دا ئێکی کەرسوار وە ژوور کەوت کە جلۆبەرگی ژنە عەرەبانی لەبەردابوو. نیکابێکی لە رووی خۆی دابوو بەچارشێو ئیکیش سەری خۆی دا پۆشیبوو. لە ژێر چادرەدا کلاوێکی زێر کەفتی لەسەر و کراسێکی درێژی دەبەردا بوو کە لە سەر شانەوێ تا سەر گوێزینی پێی دادەپۆشی. پیاوێکە هەیکە لێکی بەقەوێت و کەلەگەت و رێکوپێکی هەبوو، واش دەهاتە بەرچاوی کە تەمەنی هێندیک لە چل سال تێپەر بوو بێ. روخساریکی رەشتالە و سمیلتیکی درێژ و ریشیکی کۆرپە و جوانی هەبوو. لەسەر و پۆتەر اکیرا دیار بوو کە ئەگەر جلۆبەرگیکی باشتری دەبەردابوایە، هەموو وەک پیاوێکی ماقوول و شکۆداریان چاوی لێ دەکرد. کاتیک هاتە ژوور داوای وەتاغێکی بەتەنیا ی کرد، بەلام کە بیستی کاروانسەرادار تەنانتە یەک تاقە ژووری بەتائیشی نییە زۆر نارەحەت بوو؛ بەو حالەشەوێ لە ژنە کە ی کە بە لیباسیرا عەرەب بوو نزیك بوو وەو و ئامیزی پێی دا کرد و دای بەزاند. زۆری پێ نەچوو کە لووسیند و دووروتە و ژنی کاروانسەرادار و کچە کە ی و ماری تۆرێ خزمەتکاری کاروانسەرادار کە تا ئیستا جلۆبەرگی عەرەبیان نەدیتبوو و زۆریان پێ جوان بوو لە دەوری ژنە عەرەب کۆ بوونەو و، دووروتە کە هەموو دەم کچێکی داسۆز و میهرەبان بوو کاتیک دیتی ژنە عەرەبە کەش وەک ئەو پیاوێ دەگەلی بوو لە نەبوونی وەتاغ نارەحەت بوو، زۆر بەرووی خۆشەوێ گوتی: «ئەگەر لەم کاروانسەرایە بەئەندازی پێویست حەسانە وەتان نابێ، نارەحەت مەبن، چون تاییەتەندیی کاروانسەرا هەر ئەوێ کە مرۆف تێیدا ئاسوودە نەبێ، بەو حالەشەوێ ئەگەر مەیلتان لێ بێ دەگەل ئێمە (ئیشارە بەخۆی و لووسیند) ببەهاورژوور، رەنگە لە تەواوی مەودای سەفەرە کە تاندا ئاوا خۆشتان بۆ نەگوزەرایی. ژنە عەرەب کە هێشتا هەر نیکابی لەسەر رووی بوو هێچ ولامێکی نەداوە، بەلام لەسەر ئەو چوار پایەیی کە دانیشتبوو هەلستا و هەر دووک دەستی لەسەر سینگی دانا و سەری دانەواند و بەرەسمی سپاس کە مەری خوار کردەو. بێدەنگییە کە ی ئاشکرای کرد کە ئێکی عەرەبەو زبانی مەسیحیان نازانی. لەو کاتەدا دیل (٢٢٨) کە تا ئیستا سەرگەمی کاری

٢٢٨- لێردەدا سێروانتێس ئەم پیاوێ عەرەبە بەبێ روونکردنەو بەدیل ناو دەبا و هۆی ئەو کارە لە بەشەکانی دوا ییدا ئاشکرا دەبێ.

تر بوو گه‌راوه و که دیتی هه‌موو ژنه‌کان له ده‌وری ژنه‌که‌ی کۆ بوونه‌وه و هه‌رچی لێ‌ی ده‌پرسن و قسه‌ی ده‌گه‌ل ده‌که‌ن ناتوانی هه‌چ جواب بداته‌وه گوتی: «خانمه‌کان، ئەم کچه به‌زهمه‌ت له زبانی ئێمه‌ حالی ده‌بی و بی‌جگه له زبانی دایکی خۆی هه‌چ زبانی‌ک نازانی. هه‌ر له‌به‌ر ئەوه نه‌یتوانیوه به‌و شتانه‌ی لێ‌تان پرسیه‌وه، وه‌لام بداته‌وه. لووسیند گوتی: ئێمه بی‌جگه له‌وه شتی‌که‌مان له‌ وی نه‌ویستوووه که شه‌و له‌ لای ئێمه‌ بمبێ‌تیه‌وه و بیدته‌ هاوژووری ئێمه‌. ئەلبه‌ته‌ تا ئەو جیه‌یه‌ی که له‌ جی‌گه‌یه‌کی وه‌ک ئێ‌ده‌دا بگۆنجی و به‌ده‌به‌ر چاو گرتنی هه‌موو پێ‌ز و حورمه‌تی‌ک که بۆ که‌سی‌کی غه‌ریب پێ‌ویسته‌ به‌تایبه‌تی ئەگه‌ر ژنیش بی، به‌زیرایی لێ‌ ده‌که‌ین. «دیل» گوتی: خاتوونی به‌پێ‌ز من له‌ لایه‌ن ئەو و خۆمه‌وه ده‌ستی به‌پێ‌زتان ماچ ده‌که‌م و قه‌دری ئەو چاوه‌دێ‌ریه‌تان له‌ بارودۆ‌خیک ئاوادا باش ده‌زانم. ئاوویدانیکی ئەوها و له‌ لایه‌ن که‌سانیکی پێ‌زدارێ وه‌ک ئێ‌وه‌ بابته‌یکێ چکۆله‌ نییه‌.» دووروته‌ هه‌لی دایه و گوتی: به‌پێ‌ز زهمه‌ت نه‌بی به‌رموو ئەم خاتوونه‌ مه‌سیحیه‌ یا موسولمان؟ ئێمه له‌ رووی لیباس و قسه‌ نه‌کردنی را وای تیده‌گه‌ین که ئەو شتی‌که که ئێمه نه‌مانده‌ویست ئەوه بی. دیل گوتی: جلوه‌رگه‌که‌ی ئیسلامیه‌ و خۆشی به‌رواله‌ت موسولمانه، به‌لام به‌دل مه‌سیحیه‌ چون زۆری پێ‌ خۆشه‌ ببێ‌ته مه‌سیحی. لووسیند پرسى: که‌وابوو هه‌شتا غوسلی ته‌عمیدی^(*) نه‌گرتوووه؟ «دیل» گوتی: خێر هه‌شتا نه‌یگرتوووه چون له‌و رۆژه‌وه له‌ ئەلجه‌زایری زیدی ئەو هاتووینه‌ته‌ ده‌روه تا ئیستا ده‌رفه‌تی ئەو کاره‌مان بۆ نه‌ره‌خساوه، تا ئیستا مه‌ترسی مردنی ئانی بۆ نه‌هاتوووه‌ته‌ پیش که مه‌جبور بین پیش ئەوه‌ی رێ‌وره‌سمی دایکی پیرۆزی ئێمه، کلیسا فی‌ر بووبی ئەو غوسلی ته‌عمید ده‌ین. به‌لام به‌ویستی خودا هه‌ر به‌و زووانه به‌ رێ‌وره‌سمی‌ک که شایسته‌ی که‌سایه‌تی به‌رزی ئەوی. – که‌سایه‌تییه‌ک که له‌ رووی جلوه‌رگی من و ئەورا نا‌کرێ بیناسی – غوسلی ته‌عمید وهرده‌گرێ.»

ئەم قسانه‌ کێ‌چی خسته‌ که‌ولی هه‌مووان تا له‌ شناسی ئەو عه‌ره‌به‌و دیل پیرسن و ئاگابنه‌وه، به‌لام چون دیتیان که پیکه‌ینانی ئەسبابی هه‌سانه‌وه‌یان پێ‌ویستتره له‌وه‌ی له‌ به‌سه‌ره‌تایان پیرسن، هه‌چ که‌سه نه‌یوی‌را له‌م باره‌وه پرسیار بکا. دووروته ده‌ستی ژنه عه‌ره‌بی غه‌ریبی گرت و له‌ ته‌نه‌یشت خۆی دانیشاند و تکای لێ‌ کرد نی‌قاب له‌سه‌ر رۆ‌خساری خۆی لادا. ژنه‌ چاوی له‌ «دیل» کرد، وه‌ک بیه‌وی پیرسی که ئەمانه‌ ده‌لێن چی وچیان ده‌وی و ئەو ده‌بی چ بکا. «دیل» به‌زبانی عه‌ره‌بی پێ‌ی گوت که ده‌لێن نی‌قابه‌که‌ی لادا و که‌وايه‌ باشتره به‌قسه‌یان بکا. ژن ده‌سته‌بجی نی‌قابی لابرد رۆ‌خساریکی وه‌ها

جوانی خسته‌ ده‌ر که لووسیند پێ‌ی وابوو ئەو له‌ دووروته و دووروته ش پێ‌ی وابوو ئەو له‌ لووسیند جوانتره و ئەوانه‌ی له‌ویش بوون له‌ ملی خۆیاندا که ئەگه‌ر ژنی‌ک ده‌ جه‌مال و جوانیدا ده‌گه‌ل ئەوان به‌رانبه‌ر بێ‌ته‌وه، ئەم ژنه عه‌ره‌به‌یه، ته‌نانه‌ت هه‌ندیکیان ئەویان له‌ زۆر بارانه‌وه له‌وان پێ‌ جوانتر بوو و، چون جوانی هه‌موو کات ئەو فایده‌یه‌ی هه‌یه که بی‌روپرای دژ به‌یه‌ک رێ‌ک ده‌خاته‌وه و خۆشه‌ویستی و هۆگری ده‌خولقینی هه‌موو بۆ خزمه‌ت به‌و عه‌ره‌به‌لوعبه‌ته^(*) ملی خۆیان شکاند. دۆن فێرنان له «دیل» ی پرسى که ناوی ئەم خاتوونه‌ چیه‌ و ئەویش جوابی داوه «له‌یلی زوبه‌یده»، به‌لام ژنه عه‌ره‌ب که گوتی له‌ ناوی خۆی بوو، زانیی که کابرای مه‌سیحی جیی پرسیه‌وه، و به‌شێ‌وه‌یه‌ک که لوتف و بی‌زاری ده‌ده‌نگیدا رهنگی ده‌داوه ده‌نگی هه‌لێنا که: نه‌! نه‌! زوبه‌یده نه‌! ماریا! ماریا! و مه‌به‌ستی ئەو بوو که بلی ناوی مارییه نه‌ زوبه‌یده. ئەم قسانه و له‌ حنی کاریگه‌ری ژنه عه‌ره‌ب، چه‌ند دلۆپ فرمی‌سکی شۆقی له‌ چاوی گوی‌گران، به‌تایبه‌تی ژنه‌کان که ده‌زاتی خۆیاندا دلناسکتر و هه‌ستیارترن، داوه‌راند. لووسیند زۆر له‌ ناخی دل‌وه‌ ماچی کرد و گوتی: «به‌لێ، ماری، ماری!» ژنه عه‌ره‌بیش گوتی: «نه‌عم، نه‌عم. ماریا زوبه‌یده ماکو!» یانی «به‌لێ به‌لێ، ناوی من ماریایه، زوبه‌یده نییه‌.»

ورده‌ورده شه‌و داده‌هات و کاروانسه‌رادار به‌ئهم‌ری هاو‌پێ‌یانی دۆن فێرنان ته‌واوی تیکۆشان و سه‌لیقه‌ی خۆی ده‌کار هه‌ینابوو تا شامی‌ک ساز بکا، شا نه‌یخوارد بی. کاتیک وه‌ختی شام خواردن هات هه‌موویان له‌ ده‌وری سفه‌ریه‌کی درێژ و باریک، که بۆ سفه‌رخانه‌ گه‌وره‌کانی ساز ده‌که‌ن، دانیشتن، چون له‌و کاروانسه‌رایه‌ دا می‌زی چوار گۆش یا خری گیر نه‌ده‌که‌وت. پاشان له‌ دۆن کیشۆتیان تکا کرد که بچیته لای سه‌رووی سفه‌ره‌که دانیشی، که‌چی ئەو بیه‌ووده خه‌ریک بوو له‌ قبوول کردنی ئەم شانازییه‌ خۆی بدزیته‌وه و تکای کرد که شازاده خانم می‌کۆمیکۆنا له‌ ته‌نیشتی دابنیشی، له‌ خواره‌وه‌ی دووروته لووسیند و زوبه‌یده دانیشتن و له‌ به‌رانبه‌ر ئەوانیشدا دۆن فێرنان و کاردینیۆ جی‌گیر بوون. له‌ خوارووی ئەم دوانه‌شه‌وه «دیل» و باقیی ئا‌غایان دانیشتن و پاشان که‌شیش و ده‌لاک له‌ لای خاتوونه‌کان جیی خۆیان کرده‌وه. شام به‌شادی و به‌ئیشتیای زۆره‌وه خورا و شادی و خۆشی کاتیک گه‌یشه‌ته ئەوپه‌ری خۆی که دۆن کیشۆت ده‌ستی له‌ خواردن کیشاوه و به‌هاندانی هه‌مان فکر که چه‌ندیک له‌مه‌و به‌ر بۆ بزنی له‌وه‌رپێ‌نه‌کان قسه‌یان کردبوو، خۆی ئاماده‌ی قسه‌ کردن کرد و ئا‌وا‌ی گوت:

«ئهی به‌پێزان، له‌ راستیه‌دا ده‌بی بزانی که ئەوانه‌ی دینه‌ ناو بازنه‌ی پاله‌وانانی

سەرگه‌ردان و ئەم شوغڵه‌ پەچاو دهنه‌ شتی سه‌یر و سه‌مه‌ره و بێ وینه‌ ده‌بینن؛ دهنه‌ به‌من بلێن، کام بوونه‌وه‌ری زیندوو ئەم‌پۆ له‌ جیهاندا هه‌یه‌ که له‌ سه‌عاته‌دا له‌ ده‌رگای ئەم قه‌لایه‌ بێته‌ ژوور و ئیمه‌ ئاوا له‌ پشت ئەم میزه‌ به‌دانیشتوویی ببنی و بتوانی تێ بگا و مه‌زه‌نده‌ بکا که ئیمه‌ چین و کین؟ کێ هه‌یه‌ به‌یه‌ک روانین بزانی که ئەم خاتوونه‌ی له‌ لای ده‌ستی من دانیشتبوو شازنی خاوه‌ن شکۆیه‌ که ئیمه‌ شانازی ئاشنایه‌تی ئەومان هه‌یه‌ و منیش هه‌مان پال‌ه‌وانی خه‌مگین رۆخسارم که ناوبانگم له‌ زاری خودای ناوبانگ و شوژه‌ته‌وه‌ ده‌گاته‌ دوورترین که‌ناره‌کانی ئەم دنیا به‌؟ ئیستا ئیدی چیگه‌ی هه‌یج شک و گومانیک نییه‌ که ئەم شوغلی پال‌ه‌وانییه‌ له‌ ته‌واوی ئەو شوغڵ و کارانه‌ی که به‌شه‌ر دای هه‌یناون سه‌رت‌ر و به‌پێزه‌تره‌ و به‌هه‌مان ئەندازه‌ که پ‌مه‌ترسی و سامناکه‌، ده‌بی ئەوه‌نده‌ش پ‌یزی بۆ دابندرئ. که‌سانیک که ده‌لێن سه‌واد له‌ چه‌ک چاک‌تره‌، هه‌رچی زووتره‌ له‌ به‌ر چاوی من لابچن و، من به‌ئه‌وان. هه‌ر که‌س که بن، ده‌لێم که خۆشیان نازانن چ ده‌لێن. (٢٢٩) له‌ راستیدا ده‌لیلکی که ئەم که‌سانه‌ بۆ سه‌لماندنی قسه‌ی خۆیان ده‌یه‌په‌ننه‌وه‌ و هه‌رگیز لێی لا ناده‌ن ئەوه‌یه‌ که کاری فکری له‌ کاری به‌ده‌نی باشته‌ و له‌ کاریکدا که به‌زۆری چه‌ک ئەنجام ده‌درئ ته‌نیا به‌ده‌ن ده‌خه‌له‌؛ وه‌ک ئەوه‌ی ئەم شوغڵه‌ له‌ پ‌یزی کاری باره‌به‌ری و سه‌م‌ال‌ییه‌ و ته‌نیا شانی پان و ملی ئەستووری پ‌یویسته‌ یا ئەوه‌ی که شوغلی پال‌ه‌وانی که شوغلی ئیمه‌یه‌ و ئیمه‌ ناوی شوغلی چه‌کداری مان لێ ناوه‌، ناچپته‌ پ‌یزی فه‌ن و هونه‌ری عه‌سه‌که‌ری که پ‌یداوایستی به‌هۆش و عه‌قلی زۆر هه‌یه‌؛ یا وه‌ک ئەوه‌ی ئەو پیاوه‌ نه‌به‌زه‌ی که فه‌رمانه‌دی له‌شکرکی له‌ مه‌یدانی شه‌ریدا، به‌ئه‌ستۆوه‌یه‌، یا ئەو سه‌رده‌اری به‌رگری له‌ قه‌لایه‌ک ده‌کا، ده‌یه‌ک ئاندا فکر و هۆش و له‌ش و ئەندامی خۆی ده‌کار ناکا. مه‌گه‌ر به‌هیزی له‌ش و باسک له‌ پیلان و پلانی دوژمن حالی ده‌بن و له‌ نه‌خشه‌ و فیئل و حه‌له‌ی شه‌ری ئەوان تێ ده‌گه‌ن و ئەو مه‌ترسیانه‌ی ده‌بنه‌ هۆی وه‌حشه‌ت و خۆ دۆزاندن و ته‌واوی ئەو شتانه‌ی که هه‌یزی شان و باهۆ له‌واندا کارناکا، پ‌یش بینی ناکه‌ن؟ ئیستا که پ‌وون بووه‌وه‌ که چه‌کیش وه‌ک زانست پ‌یداوایستی به‌هاوکاری فکری هه‌یه‌، بزانی فکری پیاوی زانست زۆرت‌ر کار ده‌کا یا فکری پیاوی شه‌رکه‌ر. تیگه‌یشتن له‌و بابته‌ به‌سه‌رنجدان به‌به‌ره‌م و ئامانجیکی که ئەم دوو فکره‌ هه‌یانه‌، به‌ئاسانی ده‌ست ده‌دا، چون مه‌به‌ستیگ زۆرت‌ر

٢٢٩- دۆن کیشۆت لێرده‌ا به‌پ‌یچه‌وانه‌ی بۆچوونی وێژاوه‌ر «خطیب»ی ناواری رۆمی بروای خۆی ده‌رده‌برئ. س‌یس‌رۆن ده‌یگوت: «Cedant arma togae» یانی چه‌ک ده‌بی ده‌به‌رانبه‌ر یاسا و مه‌نتیقا س‌ه‌ر دانه‌وینئ. (مۆریس باردۆن)

چیگه‌ی پ‌یز گرتنه‌ که ئامانجیکی شه‌ریفتری هه‌بی. ئاکام و ئامانجی زانست (له‌ حالی حازردا، من باسی زانسته‌ ئیلاهییه‌کان (٢٣٠) ناکه‌م که ئامانجی ئەوان پ‌ینوینی و که‌یاندنی رۆحه‌کان به‌به‌هه‌شته‌، چون هه‌یج ئامانجیک توانای به‌رانبه‌ری ده‌گه‌ل ئەو ئامانجه‌ که هه‌یج کات کۆتایی پ‌ی نایه‌، نییه‌، من ته‌نیا باسی زانسته‌ مرۆفانیه‌یه‌کان (٢٣١) ده‌که‌م) گوتم ئاکام و ئامانجی زانست ئەوه‌یه‌ که عه‌داله‌تی تا که که‌سی زال بکا و به‌هه‌رکه‌س هه‌ر شتیکی که هه‌یه‌تی بیداته‌وه‌ و یاسا باشه‌کان ده‌کار بێنی و خه‌لکیش وادار بکا، ئەم یاسایانه‌ ده‌به‌ر چاو بگرن. ئەم ئامانجه‌، دیاره‌ گه‌وره‌ و به‌رزه‌ و شایانی ستایشه‌ (*) به‌لام نه‌ به‌بارستای ئامانجیک که چه‌ک هه‌یه‌تی. چون ئامانج و ئاکامی چه‌ک و ئەسه‌له‌حه‌ دابینکردنی ئاشتییه‌ و ئاشتیش گه‌وره‌ترین نیعه‌تیگه‌ که مرۆفه‌کان ده‌توانن له‌ ماوه‌ی ژياندا ئاره‌زووی بکه‌ن، هه‌ر وه‌ک به‌که‌مین هه‌واله‌ خۆشه‌کان که دران به‌دنیا هه‌ر ئەو هه‌والانه‌ بوون که فریشته‌کان شه‌ویک هه‌ینایان که خۆری به‌خته‌وه‌ری ئیمه‌ هه‌لات و ده‌و شه‌وه‌دا ده‌هه‌موو ئاسماناندا به‌ئاهه‌نگ ده‌یانچریکاند: «سلاو له‌ په‌روه‌رگاری گه‌وره‌ ده‌ ئاسمانه‌ به‌رزه‌کاندا و ئارامی و ئاشتی بۆ مرۆفه‌کانی سه‌ر زه‌وی زۆر و زه‌وه‌ند بی.» هه‌روه‌ها گه‌وره‌ترین سلاویک که گه‌وره‌ترین مامۆستای ئاسمان و زه‌وی به‌شاگردان و هه‌وارییه‌کانی (*) خۆی ئامۆژگاری کرد، ئەوه‌ بوو: کاتیک ده‌چنه‌ مالی که‌سیک بلێن: «ئارامش و ئاشتی به‌سه‌ر ئەم ماله‌دا ب‌رئ!» هه‌روه‌ها زۆر جار پ‌ی ده‌گوتن: من هه‌یمنایه‌تی خۆم به‌ئیه‌ ده‌ده‌م. من ئاشتی خۆم بۆ ئیه‌ به‌ جی دێلم؛ هه‌مووکات سوڵح و ئاشتی ده‌گه‌ن ئان یار و هاو‌پ‌ی بی!»، ئەوه‌ خۆی وه‌ک گه‌وه‌ریکی گران بای بوو که ده‌ستیکی ئاوا به‌هه‌ززان به‌ئیمه‌ی بدا و بۆ ئیمه‌ی به‌جی به‌یالی. گه‌وه‌ریک که بی ئەو نه‌له‌زه‌ویدا به‌خته‌وه‌رییه‌ک سه‌ر ده‌گرئ و نه‌ له‌ ئاسماندا. به‌لی جا ئەو ئاشتییه‌ ئامانجی سه‌ره‌کی شه‌ره‌ و شه‌ریش بێجگه‌ له‌ ئەسه‌له‌حه‌ شتیکی نییه‌. ئیستا که ئەم راستیه‌ پ‌وون بووه‌وه‌ یانی زانیان هه‌ر شه‌ریک ئاکامه‌که‌ی ئاشتییه‌ هه‌ر به‌و ده‌لیله‌ش له‌ ئاکام و ئامانجی زانست له‌سه‌رت‌ره‌. ئەوجار با بگه‌رپ‌ینه‌وه‌ سه‌ر بابته‌ی کاری به‌ده‌نی پیاوی زانا و په‌نج و زه‌حه‌تی به‌ده‌نی پیاوی چه‌ک هه‌لگر و بزانی کامیان د‌ژوارتره‌.»

دۆن کیشۆت وتاری خۆی به‌شێوه‌یه‌کی وه‌ها تازه‌ و بێ وینه‌ و به‌پراو‌پ‌زکی وه‌ها شیرین و په‌وان به‌یان ده‌کرد که هه‌موو بیسه‌ره‌کانی هه‌ینا سه‌ر ئەو باوه‌ره‌ که له‌مه‌و دوا که‌س

٢٣٠- مه‌به‌ست له‌ زانسته‌ ئیلاهییه‌کان تینۆلۆژی یا حیکمه‌تی ئیلاهییه‌. (مۆریس باردۆن)

٢٣١- مه‌به‌ست له‌ زانسته‌ مرۆفانیه‌یه‌کان زانستی حقووق و یاسا. (مۆریس باردۆن)

به‌شیتتی نه‌زانئ. به‌پێچه‌وانه چون زوربه‌ی ئه‌وان له تۆرهمه و بنه‌چه‌که‌ی نه‌جیب زاده‌کان بوون و به‌پیتی ئه‌و په‌سه‌نایه‌تییه ئه‌هلی چه‌ک و شه‌ر و به‌ره‌نگاری بوون، به‌مه‌یل و شو‌ر و شه‌وقیکی زۆره‌وه گوێیان بۆ قسه‌کانی هه‌لخستبوو، دۆن کیشۆت ئاوا له‌سه‌ر قسه‌کانی خۆی رویشت. «من ده‌پێشدا باسی زه‌حمه‌ت و په‌نجی به‌ده‌نبی خوێندکارانی زانست ده‌که‌م: یه‌که‌مین و دژوارترین زه‌حمه‌ت و مه‌ینه‌تی خوێندکارانی زانست ده‌سته‌نگی و نه‌دارییه، و مه‌به‌ست نه‌ ئه‌وه‌یه که هه‌موو خوێندکارێک فه‌قیره، به‌لکو مه‌به‌ست نیشاندانی خراپترین نیشانه‌کانی باری گشتیی ئه‌وانه. کاتیک ده‌لێم که خوێندکار تووشی فه‌قیری و نه‌داری دئ، وا ده‌زانم ده‌به‌پانی رۆژگار په‌شیی ژبانی ئه‌ودا، ئه‌وه‌ی ده‌بێ بگوترئ گوتومه. چون که‌سێک که ده‌ست ته‌نگه له‌و دنیا به‌دا هه‌یج شتیکی باشی نییه. خوێندکار جاری وایه له‌ ته‌نیا یه‌ک لایه‌نبی ئه‌م رۆژه په‌شیه‌ ناره‌حه‌ته وه‌ک برسیه‌تی یا رووت و قووتی و په‌جالی، جاری و اشه به‌گشتی ته‌واوی ئه‌م سئ رۆژه په‌شیه‌یانه رووی تئ ده‌کا. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه فه‌قیری خوێندکار ناگاته ئه‌و راده‌یه که به‌یه کجاری له‌برسان بمرئ و هه‌یج شتیکی بۆ دامرکانده‌وه‌ی برسیه‌تی ده‌ست نه‌که‌وه‌ی، جا با ئه‌وشته‌ی له‌ کاتی خۆیدا پئ نه‌گا یا ئه‌و شته ی ده‌یخوا به‌رماوی سفره‌ی ده‌ولمه‌ندان بئ، و ئه‌وه با لاترین پله‌ی نه‌داری و فه‌قیری خوێندکارانه که به‌قه‌ولی خۆیان پئ ده‌لێن «سوآلی شو‌رباو»^(۲۳۲). له‌ لایه‌کی تروه خوێندکاران له‌ وه‌رزی سه‌رمادا جاری وایه له‌ ئاورگی مدبه‌قه‌کان یا له‌ مه‌نقه‌لییه‌کی که له‌ وه‌تاگی که‌سانیکی تردایه که‌لک وه‌رده‌گرن و ئه‌گه‌ر نه‌شتوان خۆیان به‌ته‌واوی گه‌رم بکه‌نه‌وه لانی که‌م ده‌توان ده‌ست و پئ خۆیان له‌ سه‌ر بوون رزگار بکه‌ن و، شه‌وانه‌ش هه‌ر چۆنیک بئ هه‌موویان له‌ شو‌ینیک و ده‌ژیر می‌چیکدا ده‌خه‌ون. نامه‌وئ به‌وردی باسی هه‌موو شتیکیان بکه‌م. بۆ نمونه له‌بئ که‌وشی و پئخواسی و بئ کراسی و شپ و دری و کۆنیی جلوه‌برگیان قسه‌ ناکه‌م و باسی ئه‌وه‌ش هه‌ر ناکه‌م که کاتیک خۆیان و به‌ختی خۆیان، به‌سه‌ر میوانی و به‌زمیک دا بکه‌ون، چلۆن له‌ خۆشییان وه‌خته سفره و قاب

۲۳۲- سوآلی شو‌رباو «aller à la soupe» زاراوه‌یه‌که و له‌وه‌را ده‌رده‌که‌وه‌ی که نه‌داری و ده‌سته‌نگی خوێندکاران له‌ سه‌رده‌می سئروانته‌سدا به‌چ ده‌ره‌جه‌یه‌ک بووه و ناچار بوون وه‌ک سوآله‌که‌ران کاسه‌یه‌ک به‌ده‌سته‌وه بگرن و له‌ سه‌عاتی تاییه‌تا له‌به‌ر ده‌رکی کلیسایه‌ک که خیراتی داوه به‌فه‌قیران چاوه‌روانی وه‌رگرتنی که‌وچیک شو‌رباو بن. (مۆریس باردۆن) فه‌قیکانی ولاتی ئیمه‌ش تا چه‌ند سالیک له‌مه‌وبه‌ر که له‌ مزگه‌وتی شار و گونده‌کاندا ده‌یانخوێند هه‌ر به‌م جۆره ده‌ژیان و راتبه‌یان کۆ ده‌کرده‌وه و بۆ وه‌رگرتنی خۆراک له‌ درگای مالانیان ده‌دا. (وه‌رگیتر)

و که‌وچکه‌که‌ش قووت بده‌ن! به‌هه‌ر حال خوێندکارانی زانست به‌م پێگه‌ دژوار و ئه‌سته‌مه‌دا به‌له‌قه له‌ق، به‌که‌وتن و هه‌ستانه‌وه، ده‌چنه پیش تا ده‌گه‌نه ئه‌وپله و بارستایه‌ی که ده‌یانه‌وئ و هه‌ر ده‌گه‌ل به‌مه‌خسود گه‌یشتن؛ هه‌ر وه‌ک بۆ خۆمان دیومانه، پاش تپه‌ر کردنی ئه‌م دژواری و تالی و سویریانه، وه‌ک ئه‌وه شابالی به‌خت و په‌غباتان لی روابئ، خۆیان له‌سه‌ر کورسی و جیگایه‌کی ده‌بیننه‌وه که له‌سه‌ر ئه‌وئوه دنیا به‌رئوه ده‌بن و برسیه‌تی بۆ ئه‌وان ده‌بیته تیری و هه‌للهرزین و سه‌رما لیان ده‌بیته شنه‌ی بلاوینی فینک و رووتی و شرۆلی ده‌بیته جلویه‌رگی شاهانه و سفره‌ی هه‌سیریان ده‌بیته سفره‌ی که‌تانی هولهندی و به‌ده‌رک و په‌نجه‌ره و ده‌لاقه‌ی مالیانه‌وه په‌رده‌ی هه‌ریه‌ی ده‌میشقی هه‌لده‌واسرئ و ئه‌له‌ق حه‌قی خۆشیانه به‌و پاداش و به‌خته‌وه‌رییه بگه‌ن و ئه‌وانه لایقی زانست و فه‌زیله‌ت و ته‌قوای ئه‌وانه. به‌لام ئه‌گه‌ر کاری ئه‌م چینه ده‌گه‌ل کاری پیاوی شه‌ر و چه‌ک هه‌لگر ده‌ته‌رازوو بنین و پیکه‌وه‌یان هه‌لسه‌نگین، روون ده‌بیته‌وه که لینگه ته‌رازووی ئه‌وان چه‌نده سووکه و من هه‌ر ئیستا قسه‌ی خۆم به‌سبووت^(*) ده‌گه‌یه‌نم.

كه دهو شهراڤه دا تئيدا دهچن؟ بئگومان دهجوابى مندا دهفرمون كه ئەم دوو دەستەيه بۆ هەلسەنگاندن نابن، چون ژمارى كوژراوان لە شەرەكاندا بەكەس دەحىساب نايە و ژمارى ئەوانەى كه ناكوژرەين و پاداش وەر دەگرن ژمارەيهكى سى رەقەمى پتر پئىك ناھيئەى، بەلام لە لاى ئەربابى قەلەم مەسەلەكه تەواو پئىچەوانەى ئەمەيه، چون ئەم تاقمە هەميشە دەتوانن نانى خۆيان، ناليم بەسەر دەستى كراسەكانيان،^(۲۳۳) بەلكو بەداوئىنى كەواكانيان و دەدەست بخەن، كەوابوو هەرچەند زەحمەت و مەرارەتى سەرباز زۆرتەر پاداشەكەى گەلئىك كەمترە، رەنگە دەجوابى ئەم لئىكدانەوھەيدا بلين كە دانى مواجيبى باش بەدووھەزار نەفەر ئەھلى قەلەم ئاسانترە لە دانى جيرە و مواجيب بەسى ھەزار سەرباز، چون پاداش دان بەتاقمى يەكەم بەداهاتى ئەو شوغڵ و پلە وپايە ي پئىيان دەسپيرن و بئىجگە لەوان ناتوانن بەكەسى تر ي بسپيرن قەرەبوو دەكرتتەو، لە حالئىكدا پاداش دان بەسەربازان تەنيا بەخەرجى ئەو ئەميرەى ئەوانى بۆ خزمەت بەخۆى دەكار ھيئاوھ مەيسەر دەبى و، ئەوھش نامومكینە و ھەر ئەو نامومكین بوونە دەلئىكى گەورەيه كە من ھەمە. بەھەر حال لەم باسە تئىپە رين، چون وەك غارىكى پئىچ و خوارەكە و خئىچەكەيه كە لى دەرچوونى زەحمەتە، وە بگە پئىنەوھ سەر مەسەلەى «سەرەتى ئەسلەحە بەسەر سەوادا» (يا شمشير بەسەر قەلەم دا). فتوا دان لەم دەمەقالەيەدا بەستراوھتەو بە پئىداچوونەوھى ئەو دەلئانە كە لاپەنگرانى ھەر لاپەك بۆ چەسپاندنى بيرو بۆچوونى خۆيان دەپئىنەوھ. لاپەنگرانى قەلەم دەلئىن كە بى بوونى زانست و سەواد، ئەسلەحە بەقاي نابى، چون شەرپش ياساى تايبەت بەخۆى ھەيه كە خۆى دەبى پئىرەوى لى بكا و ھەموو ياساكانيش سەرەنجام لە ژير دەسلەلاتى ئەربابى زانست و قەلەم دان. لاپەنگرانى شمشير دەجوابدا دەلئىن كە بى شمشير ياساكان ناتوانن بوونيان ھەبى، چون بەھيژى چەكە كە كۆمارەكان لە خۆيان بەرگرى دەكەن و ولاتەكان سەربەخۆى خۆيان دەپاريزن و شارەكان كئىشكى خۆيان دەكئىشن و ريتگاوبان ئەمىن دەبن و دەرياکان لە دز و ريتگرانى دەريا پاك دەكرئىنەوھ. بەكورتى، بى پائىشتى چەك كۆمارەكان و ولاتەكان و سەلتەنەتەكان و شارەكان ريتگاكان و ريتگا دەرياييەكان ھەميشەودايم تووشى كئىشە و ھەرا و پشئوى نائەمىنى و سەرەنجام شەر و پئىكدادان دەبن

۲۳۳- سەر دەستى قۆلە كراسى كۆمەلى دەبيران و قازبيەكان لە قەدىمدا جۆرىك بوو كە ريشوھ و بەرتيليان تئيدا دەشاردەوھ، لەوئۆھ دوو زاراوھ دەزبانى فەرەنسيدا سەرى ھەلداوھ. يەكيان avoir la monche large ريشوھ خواردن و ئەوى تر bonne manche يانى بەرتيل. ژيان بەداوئىنى كەواش يانى وەرگرتنى مواجيبى ھەميشەيى و بەردەوام. (مۆريس باردۆن)

دریژەى وتارى سەرسورھينەرى دۆن كيشۆت لەمەر شمشير و قەلەم

دۆن كيشۆت پشووويهكى دا و گوتى: «چون ئيمە باسەكەمان لەسەر خويندكارانى زانست لە دەستەنگيەوھ دەست پى كردوھ، ئىستا با بزائين ئايا سەرباز دەولەمەندترە لە خويندكار، ئەو دەم تى دەگەين كە لە سەرباز فەقيرتر لەو دنيايەدا ھىچ كەست گير ناكەوئى. دەراستيدا ژيانى سەرباز ھەميشە بەستراوھتەو بەوھندە مواجيبەى كە دەرنگ بەدەستى دەگا يا ھەر ناگا، وە يا بەستراوھتەو بەو دەسكەوتەى كە بەقىمەتى گيان و مەترسى سەردانان دەستى دەكەوئى. جارى وايە دەستەنگيەكەى دەگاتە ئەو رادەيه كە قۆلە بالئەيهكى كۆن ھەم بەليباسى سەربازى و ھەم بەكراس بۆ ئەو دئتە ئەژمار، سەربازىكى لەم چەشنە لە چلەى زستاندا و لە دەشت و سەحراى سەھۆل بەستوودا، بئىجگە لە ھەلم و ھالائوى دەمى چى ترى ھەيه؟ ھەلم و ھالائوىكى كە لە زگى خالى دئتە دەر، بەپئىى قانونى سروشت ناچار سارد و سەر. ئىستا شو داهاتووھ تا سەربازى كۆرين ماندوئيتتى رۆژانەى لە كۆل بئتەوھ و لە جى و بانئىكدا كە بۆى پان كراوھتەو بەسەيتەوھ. بەبروای من خەتاي خۆبەتى كە ئەم جئوبانە ئەوھندە پان و گوشاد نبيە كە جئى جەستەى ئەو بئتەوھ. چون ئەو دەتوانى چەند پئى^(*) بەرئىنايبيەك كە بۆ ھەسانەوھى خۆى نيازى پئى ھەيه لەسەر ھەرز ئەندازە بگرئى، تا بتوانى بى ئەوھى لە ھەلدرانى لئفە بترسى، بەكەيفى خۆى دەجئوبانەكەيدا جينگلل بدا و نەحەجمى. ئەوجار رۆژ و سەعاتىك دەگاتى كە ئەو دەبى دەرچە و پلەى شوغلى خۆى وەربرئى، يانى بەكورتى بلئىم رۆژى شەر دادئى. دەو رۆژەدا بۆ تيمار كردنى برينئىك كە رەنگە لە تئىپەرىنى گوللە لە لاجانگەكانيدا پئىك ھاتبى يا بەلەك يا باسكى ھەلتەكاندووھ، لە جئگەى پارچەى برين پئىچى كە دەبى پزىشك لەسەر برينەكەى دابئى، كۆنە پەرۆيەكى لە برينەكەى دەھالئىن. ئەگەر وھەا رۇوداويكئىش رۇونەدا و خوداى باريتەعالا بەكەرەمى خۆى بەزىندوويى بيھيئەيتەوھ و ھەموو ئەندامەكانيشى ساغ و سلامت بن زۆر وا دەبى كە ديسان بەھەمان سەگ مەرگيى پئىشوو درئژە بەژيانى خۆى بدا و چاوھروان بى شەر و ھەراى تر رۇو بدن و ئەو لە ھەموواندا سەركەوئى تا بەنەوايەك^(*) بگا و، ئەوانە مۆجيزاتىكن كە ھەميشە رۇو نادەن. من لە بەرئىزان دەپرسم ئايا ھىچ سەرنجتان بەم خالە داوھ كە ژمارى كەسانىك كە لە شەرپدا خەلات و پاداش وەر دەگرن، چەندە كەمترە لەوانەى

و تا کاتیک شه‌ر هه‌یه و زۆلم و زۆر و ده‌ستدریژی درێژه‌ی هه‌یه ئالۆزی و تیک به‌ربوون و له ناو بردنیش هه‌رده‌مینی. له‌سه‌ر به‌نهای راسته‌قینه‌یه‌کی گشتی هه‌ر چه‌ند قیমে‌تی شتیک له‌سه‌رتر بێ قه‌در و حورمه‌تیشی زۆرتر ده‌بی، ئیستا با بزانی‌ن شاره‌زایی زۆر له‌ زانستدا به‌چ قیمه‌تیک وه‌ده‌ست ده‌که‌وئ؟ به‌قیمه‌تی شه‌ونخوونی و بێ خه‌وی و ماندوو بوون و برسیه‌تی و رووتی و سه‌رئیشه و زگ ئیشه و زۆر نارحه‌تیی تری له‌م چه‌شنه که من پێشتر هیندیکم باس کردن، به‌لام که‌سیک بیه‌وئ به‌هه‌مان پێژه بیه‌ته سه‌ربازیکێ لێهاتوو، ده‌بی هه‌ر ئه‌و دژواری و نارحه‌تیانه‌ی خویندکارانی زانست وه‌ ئه‌ستۆ بگرئ، به‌لام ره‌نج و زحمه‌ته‌که‌ی به‌چه‌ند قات گه‌وره‌تر و قورستره، چون له‌ هه‌ر هه‌نگاوێکدا ده‌گه‌ل مه‌ترسیی مه‌رگ رووبه‌روو ده‌بیه‌وه. ئاخ‌ر له‌ کوئ ترسی خویندکار له‌ برسیه‌تی و ده‌سته‌نگی، ده‌گاته دل‌ه‌خوویه و ترسی سه‌ربازیک که له‌ شوینیکدا گه‌مارۆ دروا و له‌ گۆشه‌ی سه‌نگه‌ریکدا بوکیشک راوه‌ستاوه و به‌گوئی خۆی گوئی له‌ خرته‌خرتی هه‌لکه‌ندنی ره‌ه‌ندیکه که دوژمن بۆ لای سه‌نگه‌ره‌که‌ی ئه‌و لێی ده‌دا، به‌لام ئه‌و نه‌توانئ له‌ جیگه‌ی خۆی بیزوئ و له‌و مه‌ترسییه‌ی که له‌ نزیک خۆی هه‌ستی پێ ده‌کا دربان بێ؟ ئه‌و ته‌نیا ده‌توانئ فرمانده‌که‌ی خۆی خه‌به‌ر بکا و داوای لێ بکا بۆ به‌رگری له‌و مه‌ترسییه‌ کاریک بکا و پێش به‌و ره‌ه‌ند لێدانه بگرئ. یا هه‌ر له‌جیی خۆی بمینیه‌وه تا ته‌قینه‌وه‌یه‌ک باالی لێ برۆینئ و ده‌حه‌وای کا و له‌و بلنده‌وه به‌ عه‌رزیدا بدا. ئه‌گه‌ر دیسانیش ئیوه ئه‌م مه‌ترسییه‌تان به‌لاوه هه‌یج نییه، ئیستا با بزانی‌ن له‌ دوو که‌شتیی شه‌رکه‌ردا که له‌ نیوه‌راستی ئوقیانوسی بێ که‌ناردا له‌ ته‌نیشته‌یه‌ک له‌نگه‌ریان به‌رداوه‌ته‌وه و مه‌ودای نیوانیان ته‌نیا ته‌خته‌یه‌ک به‌پانانیی دوو بست بێ که سه‌رباز ده‌بی به‌سه‌ریدا تێ په‌رئ، حال و بارودۆخ چۆن ده‌بی. سه‌رباز باوه‌کوو به‌ژماری لوه‌ی شمخال^(*) و زاراکێ تۆپ و چه‌کی تری دوژمن که ده‌که‌شتی دا دایانه‌ زراندوو، ده‌گه‌ل عه‌یزرائیل و مه‌ترسییه‌کانی مه‌رگ رووبه‌روو ده‌بیه‌ته‌وه و مه‌ودای ده‌گه‌ل ئه‌وانه له‌ درێزایی نێزه‌یه‌ک زۆرتر نییه و با وه‌کوو ده‌زانئ ئه‌گه‌ر هه‌نگاوی به‌هه‌له‌ باویژئ به‌ره‌و قوولاتی ولاتی نیپتۆن^(۲۳۴) نوqm ده‌بی، به‌و حاله‌شه‌وه بێ ترس و هه‌راس و به‌هه‌ستی شانازیه‌وه خۆی ده‌کاته ئامانجی ئه‌و هه‌موو تۆپ و تفه‌نگانه و تیده‌کووشی تا له‌و باریکه رێگایه‌وه خۆی ده‌که‌شتیی دوژمن باوئ. شتیکی که زۆرتر جیگه‌ی ئافه‌رین پێ گۆتته ئه‌وه‌یه

۲۳۴- نیپتۆن Neptune کۆری ئه‌ستیره‌ی زوجه‌ل و برای «موشته‌ری»یه که له‌ ئه‌فسانه‌ی خودایانی یۆناندا خودای ده‌ریاکانه و له‌ قوولاییی ئوقیانوسه‌کاندا کاخ و کووشکی خۆی هه‌یه. کالیسکه‌ی ئه‌م خودایه ئه‌سپانی ئاوی ده‌یکیشن. (محمه‌د قازی)

که سه‌رباز کاتیک که‌وته جیگه‌یه‌ک که تا رۆژی قیامه‌ت هه‌لناستیه‌ته‌وه، ده‌ستبه‌جئ سه‌ربازیکێ تر جیی ده‌گریتته‌وه و ئه‌گه‌ر ئه‌م یه‌که‌ش که‌وته ناو ده‌ریا که، وه‌ک خه‌زیا زاری بۆ هه‌للووشینی کردووته‌وه، یه‌کی تر جیگه‌ی ده‌گریتته‌وه. وه‌ هه‌شتا ئه‌وانه به‌ته‌واوی نه‌مردوون که یه‌کی تر ئاماده‌ی مه‌رگ ده‌بی. ئه‌وه‌یه وره و ئازایه‌تییه‌ک که ده‌ته‌واوی شه‌ره‌کاندا هه‌یج شتیک ده‌گه‌لی به‌رانبه‌ر نایه‌ته‌وه. ئه‌ی خۆزگه‌م به‌به‌خته‌وه‌ریی خه‌لکی ئه‌و سه‌رده‌مه که له‌ ئاگری رق و قینی زراوتوقینی که‌ره‌سه و ئامرازی تۆپخانه خه‌به‌ریان نه‌بوو. ئه‌و ئامرازه و که‌ره‌سانه‌ی که من، دا‌هینه‌ره‌کان و ساز که‌ره‌کانیان به‌مه‌لعوون ده‌زانم و یه‌قینم هه‌یه ده‌سه‌قه‌ره‌ی هه‌ره‌ خواره‌وه‌ی دۆزه‌خدا حه‌قه‌ده‌ستی ئه‌و دا‌هینه‌نه‌ی خۆیان وه‌رده‌گه‌رنه‌وه. هه‌ر ئه‌م دا‌هینه‌نه‌یه که ده‌بیه‌ته هۆی ئه‌وه ده‌ستیکی جنیایه‌تکار ژیا‌نی ئازاترین و به‌جه‌رگترین پال‌ه‌وان کۆتایی پێ بینه‌ی بێ ئه‌وه‌ی بزانی له‌ کوئ و چلۆن، له‌ نه‌کاو گولله‌ کوپه‌یه‌ک که له‌وانه‌یه پیاویکی خویپرلیکه هاویشته‌بیتێ له‌رپوه‌ دئ و دل‌یکی ئازاده و پاک سروشت له‌ کاتیکدا که گه‌یوه‌ته‌ ترۆپکی هه‌یه‌جان و خرۆشان له‌ کار ده‌خا! وه‌ به‌مجۆره هه‌ودای هزر و بیبری مرۆفیک ده‌پسئ و تۆماری ژیا‌نیک تیکه‌وه ده‌پێچرئ که مافی خۆی بوو سالانیکی دووردریژ له‌سه‌ر ئه‌م دنیا‌یه بژی و بمینئ. له‌به‌ر ئه‌وه کاتیک فکر له‌م داووده‌زگا له‌عه‌نتیه‌ ده‌که‌مه‌وه هه‌وه‌س ده‌که‌م که بلێم له‌ ناخی ده‌روونه‌وه، غه‌مبارم له‌وه‌ی که له‌م عه‌سر و زهمانه نه‌فهرت کراوه‌دا، که له‌به‌ر به‌دبه‌ختی ده‌بی تیدیدا بژیم، شوغلی پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانم په‌چاو کردوو. هه‌ر چه‌ند ئه‌وه مسۆگه‌ره که من له‌ هه‌یج مه‌ترسی و پێشه‌اتیک ناترسم، به‌و حاله‌شه‌وه له‌وه نارحه‌تم که بۆ ده‌بی ئه‌وه‌ندووکه بارووت و گزموله‌یه‌ک مس، ده‌رفه‌تی نیو ده‌رکردن به‌زۆری شان و باهۆ و تیژیی شمشیر له‌ هه‌موو شوینیکێ جهان له‌ من وه‌رگیریتته‌وه. به‌لام لئ بگه‌رئ با رۆژگار هه‌رچی ده‌یه‌وئ بیکا! من ئه‌گه‌ر به‌هه‌وئ بگه‌مه ئه‌و جیگه‌یه که مه‌به‌ستمه ریز و حورمه‌تم گه‌لێک زۆرتر ده‌بی. چون من ده‌گه‌ل دژواری زۆر زۆرتر له‌وه‌ی که پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی رابردوو تووشی هاتبوون رووبه‌روو بوومه‌ته‌وه.

ته‌واوی ئه‌م وتاره دووردریژه له‌ لایه‌ن دۆن کیشۆته‌وه کاتیک پێشکه‌ش کرا که ئه‌وانی تر سه‌رگه‌رمی خواردنی شام بوون و ئه‌و له‌بیبری چوو بووه‌وه که پارویه‌ک ده‌زاری خۆی بنئ؛ هه‌ر چه‌ند سانکۆ پانزا چه‌ند جار، وه‌بیبری هه‌نا بووه‌وه که جارئ و باشته‌ره شامه‌که‌ی بخوا و، دوا‌یه هه‌ر چه‌ندی بیه‌وئ کات بۆ وه‌عز و قسه‌ و گوته‌ره هه‌یه. وه‌ به‌لام ئه‌وانه‌ی گوتیان دابوو قسه‌کانی، کاتیک دیتیان که پیاویک به‌و زانایییه قسه‌ ده‌کا و له‌عه‌قلێکی

ساغ و به‌جی وری به‌هرمه‌نده و تهنیا له پێگه‌ی پال‌هوانه‌تی شوومی خۆیدا عه‌قلی خۆی له ده‌ست دهدا، هه‌موو دل‌یان پێی سووتا و به‌زه‌یان پێیدا هات، که‌شیش پێی گوت که له ته‌واوی ئه‌و باب‌ه‌تانه‌دا که له‌سه‌ر سه‌ره‌تی شمشیر به‌سه‌ر قه‌له‌مدا گوتوو‌یه‌تی حه‌ق به‌ئه‌وه و ئه‌ویش خۆی باوه‌کو ئه‌هلی زانست و قه‌له‌مه و گه‌یوه‌ته ده‌ره‌جه‌ی ئیجتیه‌اد قسه‌کانی ئه‌وی به‌ته‌واوی پێ دروسته .

پاش خواردنی شام سفیره‌یان کۆ کرده‌وه و هاوکات ده‌گه‌ل ئه‌وه‌ی که ژنی کاروانسه‌رادار و کچه‌که‌ی و ماری تۆرن عه‌مباری جێ خه‌وی دۆن کیشوتیان به‌پێی بریار ئاماده ده‌کرد که خاتوونه‌کان له‌ویدا دانیشن و به‌سه‌ینه‌وه، دۆن فێرنان له «دیل»ی داوا کرد که سه‌رگوریشه‌تی خۆی بگێرێته‌وه و، پێی گوت که به‌سه‌ره‌اتی ژنی ئه‌و به‌شایه‌دی هاوێری جوان و نازداره‌که‌ی به‌پێی قاعیده ده‌بێ زۆر سه‌رنجراکێش بێ. «دیل» جوابی داوه که ئه‌م‌ری ئه‌وان له‌سه‌ر چاوه‌داوه‌تی، به‌لام له‌وه ده‌ترسی که ئه‌م به‌سه‌ره‌اته وهک ئه‌وان چاوه‌روانی ده‌که‌ن، هێنده‌ش به‌تام و خۆی نه‌بێ! به‌و حاله‌شه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی قسه‌ی ئه‌وانی له عه‌رزی نه‌دای، ئاماده‌ی گێرانه‌وه‌یه، که‌شیش و باقیی خه‌لکه‌که‌ سپاسیان کرد و دیسان تکای خۆیان دووپات کرده‌وه. ئه‌وجار «دیل» که دیتی هه‌موو به‌ئیشه‌تیاوه ئاماده‌ی بیستین گوتی: «بۆ که‌سانیک که ده‌توانن ئه‌م‌ر بکه‌ن، پێویستی به‌تکا و خواهیشت نییه. که‌وابوو با به‌پێزان هۆشیان به‌لای منه‌وه بێ و گویم بۆ رابگرن. ئێوه سه‌ربرده‌یه‌کی راستی ده‌بیسن که په‌نگه هیچ ئه‌فسانه‌یه‌کی ده‌ستکردی خه‌یال پێی نه‌گا.» به‌بیستنی ئه‌م قسه‌یه ته‌واوی ئه‌وانه‌ی له‌وێ بوون جێی خۆیان له‌سه‌ر سه‌نده‌لییه‌کانیان خۆش کرد و ئه‌وجار مرته‌قیان(*) لێ برا و بیده‌نگ بوون. دیل کاتیک دیتی هه‌موو بیده‌نگ چاوه‌روانی ئه‌ون، به‌راویژیکێ خۆش و سه‌رنجراکێش ئاوا‌ی ده‌ست پێ کرد.

ئهو جیگه‌ی که «دیل» به‌سه‌ره‌ات و رووداوه‌کانی خۆی ده‌گێرێته‌وه

بنه‌چه‌کی بنه‌ماله‌ی من له یه‌کێک له‌ شاره‌ دێیه‌کانی ئاته‌گی(*) چیاکانی لیئۆندا ژیاون و ئه‌وه‌نده‌ی سروشت ده‌گه‌لیان سازگار بووه، به‌خت و یه‌غبال ناسازگار بووه. به‌و حاله‌شه‌وه له‌و هه‌ریمه‌ بێ پیت و به‌ره‌که‌ته‌دا، باوکم به‌ده‌وله‌مه‌ند و دارا ناوی رۆیشتبوو و، به‌راسنی ئه‌گه‌ر ئه‌و هێنده ده‌ست بلاو نه‌بووبایه و مالی خۆی به‌فێرۆ نه‌دابایه و ده‌فکری راگرتن و کۆ کردنه‌وه‌ی مال و ساماندا بووبایه، ده‌وله‌مه‌ند ده‌بوو. ئه‌و باوکه‌ی من ئه‌و خووی ده‌ست بلاوی و زۆر خه‌رج کردنه‌ی له‌ زه‌مانی سه‌ربازییه‌وه یانی له‌ سه‌رده‌می لاوه‌تییه‌وه ده‌گه‌ل بوو، چون خزمه‌تی سه‌ربازی مه‌کته‌به‌یکه که مرۆفی چرووک به‌خشنده ده‌کا و پیاوی به‌خشنده‌ش ده‌ست بلاو، و ئه‌گه‌ر سه‌ربازیکت چاوه‌ پێی که‌وت که خه‌سیس و ده‌ست قووچاوه بێ، شتیکی سه‌یر و ده‌گمه‌نه. باوکم له‌ سنووری سه‌خی بوون و به‌خشنده بوونی تی پهراندبوو و گه‌یشتبووه سنووری به‌بادادان و به‌خت کردنی مال و سامانی خۆی. ئه‌وه‌ش بۆ پیاوی به‌ ژن و مال که مندالیشی هه‌بێ و ده‌بێ له‌ پاش ئه‌و ناو و مال و سامانه‌که‌ی رابگرن، زۆر به‌زه‌ره‌ره. باوکم سی عه‌ولادی بوو که هه‌ر سێک کور بوون و هه‌ر سێکیان گه‌یپوونه ته‌مه‌نیک که بینه ناو کۆمه‌لگا، باوکم که دیتی به‌قه‌ولی خۆی ناتوانی ده‌ست له ئاکار و کاری خۆی بکێشێته‌وه، بریاری دا که هۆکاری سه‌ره‌کیی ئه‌م ته‌خشان په‌خشانه له‌ناوه‌ری و خۆی له‌ مال و سه‌روه‌تی دنیا‌یی که بێ ئه‌و ئه‌سکه‌ندره‌یش هه‌ر خه‌سیس ده‌نوینتی، بێ به‌ش بکا. به‌لی جا رۆژیک له‌ رۆژان ئیمه هه‌ر سێکمانی له‌ خۆی خپ کرده‌وه و ده‌ستی کرد به‌وتاریک که من ئیستا بۆ ئێوه‌ی ده‌گێرمه‌وه، «کوره خۆشه‌ویسته‌کانم، بۆ ئه‌وه‌ی بزائن که من خێر و خۆشیی ئێوه‌م ده‌وی ئه‌وه‌نده به‌سه که بلیم ئێوه مندالی من! له‌ لایه‌کی تروه بۆ ئه‌وه‌ی باوه‌ر بکه‌ن که من خۆشه‌ختیی ئێوه‌م ده‌وی، ئه‌وه‌نده به‌سه که بزائن که من ناتوانم ئه‌و مال و سامانه‌ی که هی ئێوه‌یه رای بگرم. باشه! ئیستا بۆ ئه‌وه‌ی خاتره‌م بن که من وهک باوکیک ئێوه‌م خۆش ده‌وی و ناتوانم خوازیاری نابوودی و وه‌رشکه‌ستی(*) ئێوه بم ده‌موئ کاریک ده‌ر هه‌ق به‌ئێوه بکه‌م که زۆر له‌میژه ده‌ فکریدام و خۆم بۆ ئاماده کردوه. ئیستا ئێوه هه‌ر سێکتان گه‌یشتوونه ته‌مه‌نیک که ده‌توانن بینه نیو کۆمه‌لگا، یا لانی که‌م شوغلیک ره‌چاوه‌که‌ن که بۆ داهاوتوتان، که ده‌بنه پیاوی ته‌واو،

ئیعتبار و نابرووتان بۆ پیک بیئی. ئەو فکری من کردوومه‌ته‌وه ئەوهیه که هەرچی دارایی و مائی هه‌مه، بیکه‌مه چوار به‌ش. هه‌ریه‌ک و به‌شیک هه‌لده‌گرین. سی به‌ش بۆ ئیوه و به‌شیک بۆ من. تا بتوانم ئەوه‌نده ته‌مه‌نه‌ی ماومه پتی به‌ری بجم. ته‌نیا ئاره‌زووی من ئەوهیه که هه‌رکام له ئیوه کاتیک به‌شی خۆی وه‌رگرت، به‌یه‌کێک له‌و کارانه‌وه که پیتان ده‌لیم خه‌ریک بن. له‌ ئه‌سپانیای ئیمه‌دا په‌ندیکی قه‌دیمی هه‌یه که هه‌م هه‌کیمانه‌یه و هه‌م ده‌گه‌ل راستیدا ده‌گونجی. هه‌موو په‌نده‌کان هه‌ر ئاوان. چون هه‌موویان وه‌گه‌لیکی کورتن که له‌ ئەزموونیکێ دووردریژ داتکاون. به‌هه‌رحال ئەو په‌نده ده‌لی: «یا کلیسا، یا ده‌ریا، یا ده‌ریا» ئەویش به‌و مانایه‌یه هه‌ر که‌س ده‌یه‌وی ده‌وله‌مه‌ند، بی یا ده‌بی بیته‌که‌شیش، یا بۆ بازگانی برواته سه‌فه‌ری ده‌ریا، یا بیته‌ خه‌زمه‌تکاری پاشایان. چون دیسان وه‌ک ده‌لین «ورکه‌خۆریی ده‌رگای سوڵتان باشته‌ له‌ خه‌لاتی خان» که‌وابوو به‌بۆچوونی من، به‌کتان بینه‌ ئەهلی زانست، به‌کتان ریگی بازگانی بگریته‌ به‌ر، سیه‌میش بیته‌ ئەندامی سوپای سوڵتان، چون خه‌زمه‌تی پاشا له‌ کاخی شاهیدا کاریکی زۆر دژواره‌ و، ئەگه‌ر شه‌ر پیاو ناگه‌یه‌نیته‌ مأل و سامان، به‌لام نیوی ده‌باته‌ نیو نیوان. من له‌ ئیستاوه‌ تا هه‌شت رۆژی تر به‌شی هه‌رکامتان نه‌غد، بی که‌م وکه‌سری، وه‌ک دوايه‌ له‌ حیساب کردندا، خۆتان ده‌بیین، ده‌ده‌مه‌ ده‌ست خۆتان. ئیستا پیم بلین ئایا حازرن له‌ رینوینی و رای من له‌مه‌ر پيشنیاریک که به‌ئیوه‌م کردووه، پیره‌وی بکه‌ن؟»

ئەوجار چون من کوری گه‌وره‌ بووم، باوکم ئەم‌ری پی کردم جواب بده‌مه‌وه. من ده‌پیشدا عه‌رزم کرد که خۆی بۆ ئیمه‌ فه‌قیر نه‌کا و ده‌ست له‌ مأل و دارایی خۆی هه‌لنه‌گرێ و هه‌ر چۆنیکێ دلخوازی خۆیه‌تی خه‌رجی بکا. «پاش ئه‌وه وه‌بیرم هه‌یناوه‌ که ئیمه‌ هه‌رسيکمان گه‌نجین و ده‌رفه‌تی مأل کۆ کردنه‌وه‌مان هه‌یه، عه‌رزم کرد که من له‌ به‌ریوه‌ بردنی ئەم‌ری ئەودا ئاماده‌م، شوغلی سپاییگه‌ری ره‌چاو که‌م تا بتوانم به‌خوا و به‌پاشا خه‌زمه‌ت بکه‌م. برای دووم پيشنیاری کرد که کاری بازگانی بکا و بۆ بازگانی بچیته‌ هه‌یندوستان. برا چووکه‌که‌م که لام وایه‌ له‌ هه‌موومان عاقلتر بوو گوتی که ده‌یه‌وی بیته‌که‌شیش یا لانی که‌م بۆ ته‌واوکردنی خۆینده‌که‌ی برواته‌ زانکۆی سالامانک. کاتیک قه‌ارومه‌داری خۆمان ده‌گه‌ل باوکمان دانا و هه‌ر که‌سه‌ کاری خۆی دیاری کرد، باوکم به‌لوتف و خۆشه‌ویستییه‌کی زۆره‌وه، ماچی کردین و، ئەوه‌ی به‌لینی پيدا بووین، له‌و ماوه‌یه‌دا که خۆی گوتبووی جی به‌جیی کرد و به‌شی هه‌ریه‌که‌مان که سی هه‌زار دۆکا بوو(ئیسناش له‌بیرم ماوه) نه‌غد پتی داین. چون یه‌کێک له‌ مامه‌کانم بۆ ئەوه‌ی ئەم ماکه‌ له‌ ده‌ست نه‌چێ له‌

باوکمی کرپیه‌وه و پوه‌له‌که‌شی نه‌غد دا به‌باوکم. ئیمه‌ هه‌رسيکمان مالاواییمان له‌ باوکی دلۆفانی خۆمان کرد و له‌ خه‌زمه‌تی، ئیزنی مه‌ره‌خه‌سیمان خواست و له‌ هه‌مان رۆژدا، من چون دیتم ئەگه‌ر باوکم به‌و بره‌ پاره که‌مه‌وه له‌ زه‌مانی پیریدا به‌جی بیلیم ده‌بیته‌ ناپیاوی، به‌زۆر دووه‌زار له‌و سی هه‌زار دۆکایه‌م پی داوه‌ و باقییه‌که‌م که بۆ دابین کردنی پيداویستییه‌کانی سه‌ربازی لازم بوو له‌ لای خۆم راگرت. دوو براکانیشم چاویان له‌ من کرد و هه‌ر کام هه‌زار دۆکایان بۆ بام ره‌د کرده‌وه. به‌مجۆره‌ بیجگه‌ له‌ به‌شه‌ ماکي خۆی که باوکم بۆ به‌ریچوون رای گرتبوو، چوار هه‌زار دۆکاش پوه‌لی نه‌غدی بۆ ماوه. سه‌ره‌نجام ئیمه‌ له‌ باوکمان و مام که ئیستا باسم کرد، مالاواییمان کرد و زۆر به‌سه‌ریه‌کدا گریاین؛ به‌تایه‌ت قه‌ولیان لی ئەستاندین له‌ هه‌ر ده‌رفه‌تیکدا ئەوان له‌ بارودۆخی خۆمان چ باش و چ خراب، ئاگادار بکه‌ینه‌وه. ئیمه‌ به‌لینیمان دا که هه‌ر وا ده‌که‌ین و هه‌ر که ئەوان بۆ خواحافیزی ماچیان کردین و بۆمان پارانه‌وه، یه‌کێک له‌ ئیمه‌ ریگی سالامانکی گرتبه‌ر، ئەوی تر رووی ده‌ سیویل کرد و من به‌ره‌و ئالیکانته‌ Alicante وه‌ری که‌وتم، چون بیستبووم که که‌شه‌تییه‌کی باری، هی کۆماری «ژین» له‌وی له‌نگه‌ری گرتووه‌ تا خوری باربکا و بگه‌رپه‌ته‌وه‌ ئیتالیا. ئەو سال بیست و دوو ساله‌ که من له‌ مأل باوان وه‌ده‌رکه‌وتووم و هه‌ر چه‌ند له‌و ماوه‌ درپژهدا، زۆرم نامه‌ نووسیوه‌ تا ئیستا له‌ باوکم و له‌ براکانم جوابیکم پی نه‌گه‌یشتووه‌.

ئیسنا رووداویکی که له‌و ماوه‌یه‌دا به‌سه‌رم هاتووه، بۆتانی ده‌گه‌رمه‌وه. من له‌ به‌نده‌ری ئالیکانته‌ سواری که‌شته‌ی بووم و له‌ کۆتایی سه‌فه‌ریکی خۆشدا گه‌یشتمه‌ «ژین»، له‌ویوه‌ چووومه‌ میلان و سازوبه‌رگ و ره‌ختی سه‌ربازیم بۆ خۆم کری و ویستم برۆم ناوی خۆم بۆ فه‌وجه‌کانی(*) «پیه‌مۆن» Piemonte بنووسم، به‌لام له‌و ده‌مه‌دا که بۆ لای ئەسه‌که‌ندریه‌ وه‌ری که‌وتبووم بیستم که دووکی گه‌وره‌ی «ئالب» Albe رۆیشتووه‌ته «فلاندر». ده‌سه‌به‌جی ریگی خۆم گۆپی و به‌ره‌و فلاندر چووم و به‌دوای دووک که‌وتم. من له‌ زۆر شه‌راندان ده‌خه‌زمه‌تیدا بووم و مه‌رگی سه‌ره‌وانیکی گه‌وره‌ی وه‌ک «کۆنت دۆهۆرن» contes de Horn و «کۆنت دگمون»م cd. Egmon به‌چاوی خۆم دیت. تا ئاخیرییه‌که‌ی بووم به‌په‌رچه‌مداری سه‌رداریکی به‌ناوبانگ که خه‌لکی گوادالاکسارا Guadalaxare بوو و پشیان ده‌گوت «دیه‌گۆدۆئوربینا»^(۲۳۰). چه‌ندیک پاش ئەوه‌ی چووومه‌ فلاندر هه‌والی هاوپه‌یمانیی پاپه‌ی

۲۳۰ - Diégo de urbina فه‌رمانده‌ی فه‌وجیک بوو که سپروانتیس له‌ کاتی شه‌ری لیانته‌ له‌و فه‌وجه‌دا خه‌زمه‌تی ده‌کرد. (مۆریس باردۆن)

پینجهم که یادی به‌خیری، ده‌گه‌ل کوماری وینیز و ولاتی ئه‌سپانیا دژی دوژمنی هاوبه‌شی دنیای مه‌سیحی یانی سولتانی عوسمانی، که به‌کشتی و هیزی دریاپی خوی دورگه‌ی به‌ناوبانگی قیبرسی له کوماری وینیز داگیرکردبوو، ئه‌وه خوی خه‌ساریکی شووم و خه‌مبارده‌هاته ئه‌ژمار، له شاریدا بلاو بووه‌وه. هه‌موو یه‌قینیان هه‌بوو که فه‌رمانده‌ی هاوبه‌شی هیزه‌کانی ئه‌م په‌یمان، سازاده‌ی نه‌جیب و دلپاک «دۆن ژوانی ئوتیش» برای دایک و باوکی پاشای گه‌ره‌ی ئیمه، فلیپی دووهم ده‌بی، هه‌روه‌ها هه‌والی تده‌اره‌کی ته‌واو بو شه‌ریکی گه‌وره که له پیداشدا بوو، بلاو بووه‌وه. هه‌موو ئه‌م هه‌والانه شورو‌شه‌وقیکی وایان ده‌مندا پیک هینا تا ده شه‌ریکی دریاپی گه‌ورده‌ا که به‌و زوانه هه‌ل‌دایسا به‌شداری بکه‌م، به‌و هیواپه که له یه‌که‌مین دهر‌فته‌دا دهر‌جه‌ی سه‌روانیم پی دده‌ن، هه‌مووشتم وه‌لانا، چوومه ئیتالیا. به‌لی ئه‌و کاره‌م کرد. له به‌ختی گه‌ش، کاتیک گه‌یشتمه ئه‌وی که پایه‌به‌رز دۆن ژوانی ئوتیش. که له به‌نده‌ری «ژین» پیاده بوو، رویشته ناپل تا ده‌گه‌ل هیزی دریاپی وینیز، یه‌ک بگره‌وه. ئه‌و ویککه‌وتنه‌وه دواپه له ته‌نگه‌ی «مسین» دا به‌ئه‌نجام گه‌یشتم. به‌لی، چ بلیم؟ که من بوو بوومه فه‌رمانده‌ی فه‌وجی پیاده نیزام و بو ئه‌و پله و پایه‌به‌رز زورتر قه‌رزباری به‌ختی خوم بووم تا لیها‌توویی زاتی. له رۆژی گه‌وره و پر له بیره‌وری شه‌ری دریاپی لیپانت^(۲۳۶) Lépante دا به‌شدار بووم. به‌لام له‌و رۆژده‌ا که بو دنیای مه‌سیحی ئه‌وه‌نده مباره‌ک بوو – چون ته‌واوی گه‌لانی دنیا له‌و هه‌له‌یه‌دا بوون که تورکان له دریا‌دا که‌سیان دهر‌ه‌قه‌ت نایه – له‌و رۆژده‌ا که غرور و به‌خۆ نازینی ده‌وله‌تی عوسمانی تیک شکا، له نیوان هه‌موو ئه‌وکه‌سانه‌ی که ده‌و شه‌ره‌دا ئاخ‌ر خیر بوون (چون مه‌سیحیانی شه‌هید به‌خته‌وهرتر بوون له‌وانه‌ی که زیندوو مانه‌وه و سه‌رکه‌وتوو بوون) ته‌نیا من ئه‌و به‌خته‌وهریه‌م به‌نسب نه‌بوو. چون به‌جی ئه‌وه‌ی وه‌ک سه‌رده‌می رۆمیان، تاجی شانازی هیزی دریاپی له‌سه‌رخوم ببینم، له شه‌ری ئه‌و رۆژه گه‌وره‌یه‌دا کۆت و زنجیرم له‌سه‌ر لاقه‌کانم و ده‌ستبه‌ندی ئاسنین به‌ده‌سته‌هه‌ر کانه‌وه‌هه‌ر چاوی پی که‌وت. ئیستا عه‌رزتان ده‌که‌م که بوچی تووشی ئه‌م به‌سه‌ره‌اته تاله‌هاتم. چون «ئووشعه‌لی»^(۲۳۷) پاشای ئه‌لجه‌زایر که دزیکی دره‌یای بی وینه و نه‌ترس و بیباک بوو له نه‌کاو هی‌رشه‌ی برده‌سه‌ر که‌شستی

۲۳۶- شه‌ری دریاپی لیپانت Lépante له نیوان دنیای مه‌سیحی و ده‌وله‌تی عوسمانیدا له شوینیک هه‌ر به‌و ناوه‌ی رومی دا که ترکه‌کان زور به‌سه‌ختی شکان «۱۵۷۱».

۲۳۷- به‌پروای دوکتور باردۆن ئووشعه‌لی له دوو به‌شی ئه‌لووش و عه‌لی پیک هاتوو و ئه‌لووش به‌مانای موسولمان و له دین وهرگه‌راهه.

شه‌ری کاپیتانی مالت و بیجگه له سی‌که‌س له شیوالیه‌کان که زور سه‌خت بریندار بوون، ته‌واوی چه‌کدار و شه‌ره‌که‌ره‌کانی که‌شتییه‌که‌یان کوشت. که‌شتی شه‌ری ژان «ئاندری دۆریا»^(۲۳۸) هاته یارمه‌تی که‌شتی مالت. من له‌گه‌ل فه‌وجی خوم له‌و که‌شتیه‌دا بووم و، چون کاریکم کرد که ده‌بووایه بکری، یانی بازدم دا سه‌ر پردی که‌شتی دوژمن، له نا‌کاو که‌شتیه‌که به‌ئزمی هه‌لاتن له که‌شتی هی‌رشکه‌ر دوور که‌وته‌وه و سه‌ربازه‌کانم نه‌یان‌توانی به‌دوامدا بین. من له نیو سه‌ربازانی دوژمندا به‌تاکی ته‌نیا مامه‌وه و نه‌متوانی ده‌به‌رانبه‌ر ژماری زوری ئه‌واندا زور خوم رابگرم. ئاخ‌ری له کاپیتکا ده‌نم هه‌مووی برین بوو، گرتیانم. ئووشعه‌لی ده‌گه‌ل هاو‌پیکانی بۆی دهرباز بوو، منیش وه‌ک دیل که‌وتمه‌ ده‌ست ئه‌و پیاوه، به‌م شیوه‌یه له نیو ئه‌و هه‌موو خۆش‌حالانه‌دا ته‌نیا من غه‌مگین و بی‌کسه‌س مامه‌وه. له نیوان ئه‌و هه‌موو ئه‌سیره له به‌ند خه‌لسیوه^(*) ته‌نیا من به‌دیلی مامه‌وه، چون له‌و رۆژده‌ا یازده‌هه‌زار که‌س ئه‌سیری مه‌سیحی که له که‌شتی تورکاندا سه‌ولیان لی دده‌ا ئازادیی خویان ده‌ست که‌وته‌وه. منیان به‌یه‌خسیری برده‌ قوسته‌ننه‌نییه و سولتان سه‌لیمی عوسمانی خاوه‌ن و رفینه‌ری منی به‌پاداشی ئه‌وه‌ی ئه‌رکی خوی له شه‌ردا راپه‌راندوو و ئالای ولاتی مالتی به‌غه‌نیمه‌ت گرتوو، به‌له‌قه‌بی «کاپیتان پاشا» و به‌فه‌رمانده‌یی هیزی دریاپی خوی هه‌لبژارد. سالی دواپی یانی سالی ۱۵۷۲ منیان برده «ناوارین» Navarin و له که‌شتی شه‌ری «سیفانوس» دا تووشی کاری زوره‌می بووم. له‌وی من بینه‌ری له ده‌ست چوونی دهر‌ه‌قه‌تیکی له بار بووم که که‌وته‌ ده‌ست مه‌سیحیان که ده‌یان‌توانی ته‌واوی که‌شتی و که‌ره‌سه‌ی شه‌ری تورکان له خودی به‌نده‌ردا بگرن و ده‌ست به‌سه‌ر هه‌موو شتیک دابگرن. پروداوه‌که به‌مجۆره بوو مه‌له‌وانانی کۆمادورگه‌ی^(*) «لوانتین» Leslevantins و یه‌نی چه‌ریه‌کانی تورک که له‌و کاته‌دا ده‌که‌شتییه‌کاندا بوون و پیتیان وابوو هه‌ر ده‌زارکی به‌نده‌ردا که‌وتوو‌نه‌ته به‌ر په‌لامار، بی ئه‌وه‌ی چاوه‌رپوانی ده‌ست پیکرانی شه‌ر بن، ئه‌وه‌نده ترسابوون که لیباس و نه‌عه‌لین^(*) و شتومه‌کی خویان هه‌لگرت و هه‌لاتن تا بگه‌نه وشکانی و دهرباز بن. به‌لام قه‌زا و قه‌ده‌ر ده‌وریکی تری گتیا و هیزی دریاپی ئیمه هیچی نه‌کرد، ئه‌وه‌ش هۆیه‌که‌ی خوی پی بوون یا خۆ دزینه‌وه‌ی فه‌رمانده‌ی گشتی ناوه‌گانی^(*) ئیمه نه‌بوو، به‌لکو به‌هۆی تاوان و گونا‌هانی کۆمه‌لگای مه‌سیحی و خواستی خوداوه‌ند بوو که ده‌یه‌وی ئیمه هه‌میشه جه‌للادیکمان له‌سه‌ر بی بو ئه‌وه‌ی ته‌میمان بکا.

له راستیدا ئووشعه‌لی په‌نای برده «مۆدۆن» Modon که دورگه‌یه‌که له نزیک «ناوارین» Jean - Aadré Doeia-۲۳۸، ئه‌میر به‌حریک بوو خه‌لکی «ژین» که ده‌خزمت ده‌وله‌تی ئه‌سپانیدا بوو.

پاشان سه‌ربازه‌کانی خوئی له‌وشکانی پیاده کرد و مه‌ته‌ریز و سه‌نگه‌ر و شوینه‌کانی زارکی به‌نده‌ری قه‌وی کرد و ئاسووده لئی دانیش‌ت تا دۆن ژوان فه‌رمانده‌ی ئیمه له‌و ناوچه‌یه دور که‌وته‌وه. هه‌ر له‌و شه‌ره ده‌ریاییه‌دا بوو که‌ه‌شتیی شه‌رکه‌ری نوسره‌ت Laprise به‌فه‌رمانده‌یی کورپی ردین سوور (باربرۆس)، ریگری ده‌ریایی به‌ناویانگ، که‌وته ده‌ست مه‌سیحیان. که‌ه‌شتیی نوسره‌ت (سه‌رکه‌وتن) به‌ده‌ست یه‌کێک له‌ که‌ه‌شتیه شه‌رکه‌ره‌کانی ناپل به‌ناوی «دیله‌ گورک» داگیر کرا که فه‌رمانده‌که‌ی «برووسکه‌ی شه‌ر» ئه‌و «باوکی سه‌ربازان»، ئه‌و ناخودا مباره‌ک قه‌ده‌مه، هه‌رگیز نه‌به‌زیوه. «دۆن ئالوارۆدۆبازان» به‌له‌قه‌بی «مارکی دۆسانتا‌کرووز»^(۲۳۹) بوو؛ وه‌ه‌یفه که من داستانی داگیر کردنی که‌ه‌شتیی نوسره‌ت بۆ ئیوه نه‌گیرمه‌وه. کورپی «ردین سوور» ئه‌وه‌نده بۆ به‌زه و دل‌ه‌ق بوو و ده‌گه‌ل ئه‌سیرانی که‌ه‌شتی خوئی ئه‌وه‌نده خراپ ده‌جولاه که ئه‌وان هه‌ر که دیتیان که‌ه‌شتیی «دیله‌ گورک» لیتیان نزیک ده‌بیته‌وه، هه‌موو پیکه‌وه ده‌ستیان له سه‌ول لیدان کیشاووه و هه‌روژمیان کرده سه‌ر ناخودای خویمان که له به‌شی پشته‌وه‌ی که‌ه‌شتیا فه‌رمانی پێ ده‌دان. هه‌موو تیی هالان و به‌لیدان و کوتان وه‌پیش خویمان دا و به‌نیو کورسی و که‌ناپه و نیمکه‌تاندا هینایان و ئه‌وه‌نده‌یان ئازاردا که پیش ئه‌وه‌ی بگاته ده‌که‌لی که‌ه‌شتیی گیانی دا به‌مالیکی دۆزه‌خ، ئه‌وه‌ش پاداشی ئه‌و هه‌موو بیره‌حمی و ره‌فتاره نامرۆفانییه بوو که ده‌گه‌ل ئه‌و دیلانه‌ی کردبوو.

ئیمه گه‌راینه‌وه قوسته‌ننه‌نییه و سالی دوا‌یی، ده سالی ۱۵۷۳دا هه‌وال گه‌یش‌ت که پایه‌به‌رز، دۆن ژوانی ئوتریش به‌هیرشیک شاری تۆنیسی گرتووه و داویه‌ته ده‌ست مه‌لا هه‌مید و به‌مجۆره هیوای ده‌ست خسته‌وه‌ی ته‌خت و تاجی له مه‌لاحه‌مید^(۲۴۰)، که چاوی

۲۳۹- Le miequis de santa Gruz دۆن ئالوا دۆ بازان یا مارکی دۆسانتا کرووز هه‌ر ئه‌ویه که سیره‌وانتیس نووسه‌ری دۆن کیشۆت و براکه‌ی رۆدریگو کاتیک له «دیلی» گه‌راندوه و له زیندان پرگاربوون له به‌شی ژیر فه‌رمانی ئه‌ودا خزمه‌تی سه‌ربازیان ده‌کرد و له گرتنی دۆرگه‌ی تیرجیرا Terceira دا که ئه‌سپانیا له پرته‌قالیه‌کانی ده‌ستانده‌وه به‌شدارییان کرد. (مۆریس باردۆن)

۲۴۰- مه‌لا هه‌مید Muley Hamida و مه‌لا حامید Muley Hamet هه‌ردووکیان کورپی مه‌لا هه‌سه‌ن Muley Hascen پاشای تۆنیس بوون. مه‌لا هه‌مید ته‌خت و تاجی باوکی به‌زۆر به‌ده‌سته‌وه گرت و مه‌لا حامید په‌نای برده دورگه‌ی سیسیل. له سالی ۱۵۷۲دا دۆن ژوانی ئوتریش ئه‌و داگیرکه‌ره‌ی له ته‌خت هینا خوار و ده‌گه‌ل خوئی بریدییه‌وه ناپل و زۆری پێ نه‌چوو له‌وئ کۆچی دوا‌یی کرد. (مۆریس باردۆن)

زه‌مانه له‌وه زالمتر و خوین خۆرتی به‌خۆیه نه‌دیوه، بریوه. ئه‌م شکسته سه‌خته بابی عالی^(*) شیواند و زۆری پیوه تووره بوون، به‌و حاله‌شه‌وه به‌ته‌گبیرورا که له تایبه‌تمه‌ندییه‌کانی بنه‌ماله‌ی ئه‌وه له وینیزییه‌کان که زۆتر له‌و خوازبازی ئاشتی بوون تکای ئاشتی و سازانی کرد. سالی دوا‌یی، له ۱۵۷۴دا سۆلتانی عوسمانی هیرشی برده سه‌ر لاگۆلت Goulette ئه‌و دژه‌ی که دۆن ژوان له نزیک تونیس دروستی کردبوو و هیشتا ته‌واو نه‌بوو. له ته‌واوی ئه‌و ماویه‌دا که شه‌ر ده ئارادا بوو، من ده که‌ه‌شتیی دۆمندا سه‌ولم لێ ددا و هیچ هیوایه‌کم بۆ ئازادی، ته‌نانه‌ت به‌دانی فیدییه^(*) نه‌بوو. چون بریارم دا بوو له‌و گرفتاری و به‌ده‌ختیه شتیک بۆ باوکم نه‌نووسم. سه‌ره‌نجام شاری گۆلت و دژه‌که که‌وته ده‌ست دۆمندا. ژماری شه‌رکه‌رانی به‌شدار بوو له‌و هه‌نگامه‌یه‌دا وه‌ک ده‌یانگوت ۶۵۰۰۰ سه‌ربازی به‌کرێگراوی تورک و ۴۰۰/۰۰۰ به‌رپه‌ر و عه‌ره‌ب بوون که له شوینه‌ جو‌ربا‌جو‌ره‌کانی ئه‌فریقاوه داوه‌رووکا^(*) بوون. ئه‌و هه‌زاره‌زیله‌یه^(*) ئازووقه و چه‌کوچۆلی زۆریان پێ بوو، زۆریشیان تالانچی و جه‌رده و ریگر ده‌گه‌ل بوو که ئه‌گه‌ر هه‌ر یه‌که‌ی مستیکیان خۆل به‌سه‌ر شار و دژه‌که داگردها هه‌ر دووک شوین له خاکدا ون ده‌بوون. ده‌پیشدا خودی گۆلت که پیمان وابوو، ده‌گیران نایه‌ گیرا، ئه‌وه‌ش له‌به‌ر ئه‌وه نه‌بوو که پاده‌گانی شار ده‌ستی نه‌کردبیته‌وه، یا هه‌رچی ده‌یتوانی و ده‌بوایه بیکا نه‌یکردبێ. به‌لکو به‌و هۆیه‌وه بووه که ده‌یانگوت چون له‌و بیابانه ره‌لمینه‌دا^(*) له نیو گه‌زی ده‌گه‌نه ئاو، نه‌یان‌توانی سه‌نگه‌ر هه‌لکه‌نن؛ له حالیکدا تا‌قی کردنه‌وه نیشانی‌دا که سه‌نگه‌ر و مه‌ته‌ریز و شوینی قایم دروست کردن له‌و شوینه‌دا زۆر ئاسانه. چون تورکه‌کان ئه‌و کاره‌یان کرد و له قوولایی دوو «ئۆن»^(۲۴۱) یشدا نه‌گه‌یشته‌نه ئاو. به‌مجۆره تورکه‌کان به‌هه‌لچینی کیسه‌ی پر له ره‌لم و خیز دیواریک و هه‌ا بلندیان دروست کرد که وه‌سه‌ر دیواره‌کانی قه‌لا که‌وتن، له پشت ئه‌و کیسه‌نه‌وه ده‌ستیان کرد به‌تیر هاویشتن و که‌س نه‌یده‌وێرا خوئی نیشان بدا و ده‌فکری به‌رگری دا‌بێ. بریوای گه‌شتی له‌سه‌ر ئه‌وه بوو که شه‌رکه‌ره‌کان نه‌ده‌بوایه خویمان ده‌نیو شاری گۆلتدا زیندانی بکه‌ن. به‌لکو ده‌بوایه له که‌نار ده‌ریا له‌سه‌ر زه‌ویی ساف و هه‌موار، له کاتی پیاده‌بوون له‌که‌ه‌شتیدا چاوه‌روانی دۆمندا بن. ئه‌وانه‌ی ئه‌م قسانه ده‌که‌ن له دووره‌وه دانیشتبوون و له‌به‌ر خوینانه‌وه شتیک ده‌لین و هیچ ئه‌زمونیکیان له‌م باره‌وه نییه‌ داوه‌ری ده‌که‌ن. له حالیکدا ژماری پارێزه‌رانی شار له هه‌وت هه‌زار که‌س تێ نه‌ده‌په‌ری. که‌وابوو ئه‌و ژماره که‌مه‌ با زۆریش ئازا و نه‌به‌رد بووبن، چون ده‌یان‌توانی

۲۴۱- ئۆن aune، یه‌کانه‌ی درێژایی قه‌دیم که به‌رانبه‌ر بووه ده‌گه‌ل ۱/۸۸ گه‌ز. (مۆریس باردۆن)

ده‌برام‌بهر ئه‌و هه‌زاره‌زێله‌ی دوژمندا له‌سه‌حرا و زه‌مینی ئاوال‌ه‌دا ده‌وام بێن؟ چلۆن ده‌توانی قه‌لایه‌ک بپاریزی که له‌هیچ لاهه‌ هیوای یارمه‌تییه‌کی نه‌بی و که‌وتبێته‌ که‌مارۆی دوژمانێکی خوین خۆر که له‌سه‌ر خاکی خۆیان شه‌پ ده‌که‌ن؟ به‌لام به‌به‌روای من و زۆر که‌سی تریش، ئه‌م شکسته، نیشانه‌یه‌که له‌لوتف و که‌ره‌می خودای مه‌زن به‌ئه‌سپانیا بوو که ئیراده‌ی فه‌رموو ئه‌م سووره‌کوانی (*). فه‌ساده، ئه‌م کرمه‌جه‌ونده‌یه (*). ئه‌م ئه‌سفه‌نجه‌ (*). هه‌رگیز تیر نه‌بووه، که ئه‌و هه‌موو پوولی مه‌مله‌که‌ته‌ی بۆ لای خۆی راده‌کێشا و ته‌نیا فایده‌یه‌کی که بووی، ئه‌وه بوو که بیره‌وه‌ریی گیرانی خۆی به‌ده‌ست ئیمپراتوری له‌شکان نه‌هاتوو، شارلکه‌نی مه‌زن به‌زیندوویی رابگرێ، به‌یه‌ک‌جاری وێران بێ، چون بۆ هه‌تا هه‌تایی کردنی ئه‌م بیره‌وه‌رییه، لازم نه‌بوو که مستیک به‌رد و دار وه‌بیر هیند ره‌وه‌ی ئه‌و بێ.

قه‌لاش له‌ ده‌ست چوو، به‌لام له‌ویدا لانی که‌م به‌رگری توند بوو، تورکه‌کان ناچار بوون هه‌نگاو به‌هه‌نگاو برۆنه‌ به‌روه‌ تا ده‌ستی به‌سه‌ردا بگرن. ئه‌و سه‌ربازانه‌ی که به‌رگریان له‌وێ ده‌کرد و هه‌ا ئازایانه شه‌ریان ده‌کرد که دوژمن له‌ بیست و دوو جار هیرشی گشتیدا بیست و پینج هه‌زار که‌سیان لێ کوژرا، له‌ سیسه‌د پارێزه‌ریک که زیندوو مابوونه‌وه هه‌یچ کام به‌ساغ و سلامه‌تی وه‌ده‌ست دوژمن نه‌که‌وتن و ئه‌وه خۆی نیشانه‌یه‌کی ئاشکرا و به‌رچاوه بۆ ئازایه‌تی له‌راده‌به‌ده‌ر و به‌رگرییه‌کی پیاوانه که ئه‌وان بۆ راگرتنی ئه‌م شوینانه له‌ خۆیان نیشاندان. پاش ئه‌وه قه‌لایه‌کی چووکی تریش ته‌سلیم بوو، ئه‌ویش بورجیک بوو که له‌ ناوه‌راستی دو‌رگه‌ی «ئیس‌تاگنو» Estagno دروست کرابوو و فه‌رمانده‌که‌شی «دۆن ژوان زانوگرا» Don Juan Zanoguera نه‌جیب زاده‌ی والانسی بوو که ئه‌فسه‌ریکی نه‌ترس و لیهاتوو بوو. تورکان «دۆن پیدرو پوتیرتوکاره‌رۆ» Doni Pedro Puértocarrero... فه‌رمانده‌ی شاری گۆلتیان به‌دیل گرت و بردیان. ئه‌م پیاوه ئازایه ئه‌وه‌ندی ده‌ توانیدا بوو بۆ به‌ده‌سته‌وه‌نه‌دانی شاره‌که کردی. ئه‌و له‌وه‌ی که سه‌ره‌نجام شاری دا به‌ده‌سته‌وه، ئه‌وه‌نده غه‌مگین و په‌ریشان بوو، که ده‌ریگای به‌ره‌و قوسته‌ته‌نیه‌دا دیقی کرد و مرد. له‌و شه‌ره‌دا هه‌روه‌ها «گابریۆ سی‌رویلۆن»^(٢٤٢) فه‌رمانده‌ی دژیان به‌دیل گرت که خودا هه‌لناگرێ تا بلی ئازا و نه‌ترس بوو. له‌م دوو شوینده‌دا زۆر که‌له‌پیاوی بێ وینه له‌ ده‌ست چوون، له‌وانه

٢٤٢- گابریۆ سی‌رویلۆن Gabrio Cervellon ئه‌ندازیاری پایه‌ به‌رز و فه‌رمانده‌ی توپخانه‌ی ئیسپانیایی که له‌ گیرانی شاری گۆلتدا گیرا؛ پاشان ده‌ گۆرینه‌وه‌ی دیله‌کاندا ئازاد کرا و له‌ هه‌ریمی فلاندر ده‌ستی کرد به‌دروستکردنی دژ و قه‌لا و سه‌نگه‌ر و مه‌ته‌پیز و سالی ١٥٨٠ له‌ میلان مرد. (مۆریس باردۆن)

یه‌کیان پاگانادۆریا Pagano Doria شی‌والیه‌ی سین ژان که له‌ جوامیره‌ ده‌ریا دل‌ه‌کانی رۆژگار بوو و گوزه‌شتیکی سه‌خییانه که ئه‌و به‌قازانجی برای ناوداری خۆی ژان «ئاندری دۆریا»^(٢٤٣) کردی، خۆی ئه‌م قسه‌یه ده‌سه‌لینێ. شتیکی که غه‌می مه‌رگی ئه‌وی زۆتر کرد ئه‌وه بوو که چهند نه‌فه‌ر عه‌ره‌ب، به‌ناپیاوی کوشتیان؛ رهوداوه‌که به‌مجۆره بوو کاتیک پاگانادۆریا تیگه‌یشت که قه‌لا بێ که‌ره‌سه و چه‌کوچۆل و یارمه‌تی ده‌گیرێ، خۆی به‌چهند عه‌ره‌ب ئه‌سپارد که قه‌ولیان بێ دا به‌جلوبه‌رگی عه‌ره‌بییه‌وه بیبهنه ته‌بره‌قه Tabraca له‌و ده‌قه‌ره که هی خه‌لکی ژین بوو و ناوه‌ندی راوی مه‌رجانه. ئه‌م عه‌ره‌بانه سه‌ریان بری و بۆ فه‌رمانده‌ی ناوه‌گانی تورکیان برد؛ به‌لام ئه‌و وه‌ک په‌ندی کاستیلیی ئیمه‌ ده‌لێ «هه‌ر چنده‌ش خه‌یانه‌ت په‌سند بێ. خائین هه‌ر نه‌فه‌رت کراوه»، ره‌فتاری ده‌گه‌ل کردن یانی، ده‌ستووری دا به‌سزای ئه‌وه‌ی ئه‌و دیله‌یان به‌زیندوویی بۆ نه‌هیناوه له‌ سیداره‌یان بدهن.

له‌ نێو ئه‌و مه‌سیحییانه‌ی که له‌ قه‌لادا به‌ده‌ست تورکان به‌دیل گیران، پیاویک بوو به‌ناوی «دۆن پیدرو دوناگیلار» Don Pedro de Aguilar که خه‌لکی یه‌کیک له‌ ناوچه‌کانی هه‌ریمی ئه‌ندلۆس و په‌رچه‌مداری قه‌لا بوو. ئه‌م پیاوه سه‌ربازیک بوو زۆر ئازا و به‌هۆش و له‌ شیع‌ر و شاعیریشدا فه‌ننان بوو. من ئه‌وه له‌ خۆمه‌وه نایم چون چاره‌نوس هینایه ناو ئه‌و که‌شتییه که منی تیدا بووم. ئه‌ویش هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌و نیمکه‌ته دانیشته که من له‌سه‌ری دانیشته‌بووم و سه‌ولم لێ ده‌دا و هه‌ر دوو کمان غولامی مه‌ولایه‌ک بووین؛ پیش ئه‌وه‌ی له‌ به‌نده‌ر وه‌ده‌رکه‌وین، دوو پارچه شی‌عری جوانی هه‌لبه‌ست. یه‌کیان ماته‌منامه‌یه‌ک بوو بۆ گیرانی شاری گۆلت و ئه‌وی تریشی بۆ گیرانی «دژ» هه‌که گوتبوو؛ من به‌راستی پیم خۆشه‌ بو‌تانی بخوینمه‌وه. چون هه‌ر دوو پارچه‌م له‌به‌ره و پیم وایه به‌بیستیان زۆتر شاد ده‌بن نه‌ک غه‌مگین.

له‌و کاته‌دا «دیل» ناوی «دۆن پیدرو دوناگیلار» ی برد، دۆن فی‌رنان ئاوریکێ له‌ سی‌ هاو‌ریکه‌ی داوه و هه‌رسیک بزه‌یان هاتی. وه کاتیک دیل ویستی پارچه شی‌عره‌که وه‌خوینێ، یه‌کیک له‌وان گوتی: پیش ئه‌وه‌ی به‌رپرتان شی‌عره‌که‌مان بۆ بخوینیته‌وه به‌رموو که ئه‌م «دۆن پیدرو ئاگیلاره» چی به‌سه‌ره‌ات. دیل گوتی: من هه‌ر ئه‌وه‌نده ده‌زانم که پاش دوو سال

٢٤٢- پاگانادۆریا یا شی‌والیه‌ی سین ژان کاتیک رۆیشه‌ته ناو فه‌وجی مالت له‌ ده‌وله‌ت و مال و سامانی زۆر و زه‌وه‌ندی خۆی به‌قازانجی برای خۆی Jean André Doeia ده‌ستی هه‌لگرت. (مۆریس باردۆن)

مانه وه له قوسته نته نییه رۆژیک به لیباسی ئارنو تیان^(۲۴۴) خوژی گۆری و دهگه ل جاسووسیکی یۆنانی دهرباز بوو. ئیدی نازانم توانی بگاته وه ولاتی خوژی و ئازادی یا نا؛ به لام وا تئ دهگه م سه رکه وتبی چون سالیك له م رووداوه تئ نه په ریبوو که جاریکی تریش ئه و جاسووسه یۆنانییه م له قوسته نته نییه دیته وه. به لام نه متوانی له مه ر سه فه ره که بیان شتیکی لی بپرسم. نه جیب زاده گوتی: من ده توانم هه والی ئه و سه فه ره ت پی بدهم، چون ئه و دۆن پیدرویه برای منه و ئیستا زه ق و زیندوو، ساغ و سلامه ت مال و سامانیکی زۆری وه سه ر به که ناوه، ژنی هیناوه و باوکی سی مندا لانه. دیل گوتی سپاس بق خودا که ئه و هه موو رحمه ته ی به سه ر داباراندوو؛ چون به رای من له دنیا دا هیچ خو شیییه که له وه ده سه ته یان هوه ی ئازادی له ده ست چوو بالاتر نییه. نه جیب زاده گوتی: بیجگه له وه من ئه و شیعرانه ش که براهه م گوتوو یه تی له به ر ده زانم. دیل گوتی: که وایوو زه حمه تی خویندنه وه بیان ده خمه ئه ستوی به ریزتان، که بیگومان له من چاکتریان ده خوینیته وه. نه جیب زاده گوتی: به سه ر چاو! فه رموون ئه وه شیعره که:

٤٠

دریژه ی داستانی دیل

په خشانه شیعر

«ئهی رۆحه پیرۆزهکان که به کرده وه ی باشی خۆتان له بهندی رکه ی پزهلۆکی له ش رزگار بوون و له نزمایی خاکه وه به ره و به رزایی گهردوون سه رکه وتن؛
«ئیه که له ناگری رق و غیره تدا پیاوانه ده سووتان و توانا و هیزی له شی خۆتان وه گه ر خست، ئیه که به خوینی خۆتان و خوینی دیتران شه پۆلی ده ریا و ره لمی سه حراتان ره نگین کرد؛ ئه و کاته ئازایه تی له باسکه کانتاندا نه ما که ده واندا گیانیک نه ما بوو، وه ده وکاته دا که گیان له و باسکانه ده رده چوو، هه ر چه ند تیک شکا بوون به لام هه ر سه رکه وتوو بوون. وه ئیه ده و تیشکانه هه ژینه ره دا و له نیوان دیوار و ئاسندا ناویانگی جیهانی و شانازی هه تاهه تایی تان وه ده ست هینا.»
ئه سیر گوتی، ئه وه عه دل ئه وشته یه که من ده بزانه م. نه جیب زاده گوتی: وه به لام ئه ویا رچه یه ی که بق «قه لا» گوتوو یه تی، ئه گه ر باشم له بیرما بی ئه وه به:

په خشانه شیعر

«له ژیر ئه م خاکه نه زۆک و تیکر ژاوه و له نیو ئه م قه لا تیکر ووخوا وه دا رۆحی پاکی سی هه زار سه ر باز، له حالیکدا ئه به دی و زیندوو بوون بق به رزه هه واریکی تر کۆچیان کرد:
«ئه وان له پیدشدا زۆری باسکانی خۆیان، به فهیرۆدا تا سه ره نجام له به ر ماندویتی و ژماری که م گیانیان به نووکی تیژی شمشیر ئه سپارد.
«ئه وه تا ئه و خاکه ی که ساتبه سات، هه زاران یادگاری جه رگ هه لقرچینی سه ده کانی رابردوو مان ده گه ل زه مانی ئیستا وه بیر دینیته وه.
«به لام له سینیه ی وشکی ئه م خاکه وه هه رگیز رۆحیکی پاکتر له رۆحی ئه م شه هیدانه به ره و ئاسمان نه رۆیشته وه و هه رگیز جه سته یه کی دلاوه تر له جه سته ی ئه وان له ویدا ئارامی نه گرتوه.»

بیسهران ئه و شیعرانه یان پی خو ش بوو، دیلش پاش ده ربیرینی خو شحالی له وه ی که

ههوالی خوۆشی له مه پ هاورپی پيشووی خوۆی پی دراوه ههوادای داستانی خوۆی گرتوه دهست و دريژهی پيدا و گوئی:

«پاش تهسلیم بوونی شاری گوۆت و گیرانی قه لا، تورکان فه رمانیان دا که ته نیا گوۆت دهگه ل زهوی یه کسان بکه ن. چون له بورج و بارووی قه لا شتی که به پیوه نه مابوو تا ویرانی بکه ن و، بۆ ئه وهی زووتر ئه م کاره کوۆتایی پی بین شاریان له سی لاوه به توپخانه کوتا. به لام له هیه شونیک نه یان توانی دیواره کوۆن و قه دیمییه کان که به چاورا (*) هینده توۆکه و قایم نه بوون، تیک رووخین، له کاتیکدا ئه و به شانیهی که به تازیهی به دهست «لوفراتین»^(۲۴۵) دروست کرابوون به هاسانی ویران کران. سه ره نجام که شتی و پاپۆری هیزی دریاپی سه رکه وتووی عوسمانی گه رانه وه قوسته نته نییه و زۆری نه کیتشا که مه ولای من ئوشعه لی له و شارهدا کوۆچار بوو. به مه ولای منیان دهگوت «ئوشعه لی فارتاکس» و ئه و ناوه به تورکی مانای «که چه لی نو موسولمان» دهدا. چون ئه و به راستی که چه ل بوو، ئه وهش ره سمیککی تورکانه که مرۆقه کان به عیب و شکل و قیافه و جوانی و شتی وا نیو ده به ن. له نیو تورکاندا زۆرتر له چوار ناوی خانه واده یی بوونی نییه که ئه ویش به خانه دانی پاشایانی عوسمانیه وه ده لکیندریته وه. باقیی خه لکه که ش هه ر وه ک گوتم له رووی تابه ته ندیهی کانیهی جهسته یی یا سیفه تی باشی ئه خلافی و روۆی ناو زه د ده کرین. ئه م که چه له که ده زه مانیهی لاوه تیدا، غولام بوو. چارده سالی ته واه له ناو که شتییه کانیهی سولتاندا سه ولی لی دا بوو. کاتیک ته مه نی گه یشتبووه سیوچار سالی له حه یفی ئه وهی تورکی که لئی دابوو، بریاریدا بپیته موسولمان هه ر بۆ ئه وهی توۆله ی خوۆی له و تورکه ی که لئی دابوو بستینیته وه و دینی باب و باپیرانی وه پشت گوۆی خست. ئه و پیاوه ئه وهنده لایق و لیه اتوو بوو که بی ئه وهی وه ک زۆر به ی نزیکانی ده ور به ری سولتان له ریگه ی کاری خوۆرییه وانه و ناپیاوانه بگاته پله و پیاوه ک، بوو به پاشای ئه لجزیره و پاشان کرا به فه رمانده ی ناوه گانی شه ری دریاپی و ئه م عینوانه ی دوایی سییه مین، پله ی به رزه که له ئیمپراتوری عوسمانیدا هه یه. ئه و له ئه ساسدا خه لکی «کالابر»^(۲۴۶) و ده زاتی خوۆیدا، پیاویکی خیرخووان بوو و دهگه ل

۲۴۵- لوفراتین Lefratin به مانای که شیش و کوۆلکه مه لا ده کار هاتوو و ئه وهیش له قه بی ئه ندازیاریکی نیرامی بووه به ناوی ژاکو مۆپالرو Jacamo Palearo یا «پالرو» که خزمه تی به ئیمپراتور شارلکه ن و فلیپی دووه م پاشای ئه سپانیا کردوو. (مۆریس باردوۆن)

۲۴۶- Calabre به شی باشووری شیوه دورگه ی ئیتالیا له نووکی چه کمه دا که به هۆی ته نگه ی «مسین» له سیسیل جیا بووه ته وه. (محمه د قازی)

ئه سیره کانیهی که ژماریان گه یشته سی هه زار ره فتاریکی زۆر مرۆفانی هه بوو. پاش مه رگی ئوشعه لی؛ به پیی فه رمانیک که ده وه سیه تنامه ی خوۆیدا دابوو، هه موو ئه سیره کانیهی له نیوان که سانیکدا که له سه ر دهستی ئه و بوو بوونه موسولمان و سولتانی عوسمانی (که ئه ویش میراتگری ته وای مردوو هه کانه و وه ک میراتگری کابرای مردوو له میراتی ئه ودا به شی هه یه) دابه ش بکه ن. من وه به ر نو موسولمانیک که وتم، خه لکی وینیز بوو. ئوشعه لی له که شتییه کی مه سیحیان که ده ویدا خزمه تکاری که شتی بوو، به دیلی گرتوو. که م که م ئه وهنده ی خوۆش ویستبوو که کردبووه عه زیزترین ده ستوپیوه ندی خوۆی، ئه م نو موسولمانه که پیدان ده گوت حه سه ناغا له سه گی خراپتر بوو، که س عیسانی هینده در و زالی نه دیتوو. حه سه ناغا ورده ورده مال و سامانیککی زۆری کوۆ کرده وه و گه یشته پله ی سه لته نه تی ئه لجه زیره. من دهگه ل ئه و چومه ئه لجه زیره و له وهی که زۆر له ئه سپانیا نزی که بوو بوومه و زۆر که یفم ساز بوو. شادییه که م له مه ر ئه وه نه بوو که باسی حال و روۆی تال و ناخۆشی خوۆم بۆ که سیک بنووسم، به لکو ده مه ویست بزانه لیره وه ده رفه تی هه لاتنم له قوسته نته نییه زۆرتره یا نا، چون من له قوسته نته نییه وه زۆر جار، ویستم دربارم، به لام بۆم جوۆر نه ده هات. له ئه لجه زیره دا که وتمه سه ر ئه و فکره که بۆ گه یشتن به ئامانجی خوۆم فیلیکی تر بکه م، چون هیوای ده ست خستنه وهی ئازادی له ده ست چووم، هه رگیز له دل درنه کردبوو و، چون له و خه یاله دا که پوخته م ده کرد یا ده کارم دینا، سه ر نه ده که وتم ده سته جی، هیوایه کی تازم وه سه ر دنا که هه ر چه ند کزیش بووایه، هیزی دل می پاده گرت.

به م شیوه یه روۆگاری خوۆم له زیندانیکدا راده بوارد که تورکان پیی ده لین «مه حبه س» و ته وای زیندانییه مه سیحیه کان له ویدا راده گرن: فه رق ناکا چ ئه وانه ی زیندانی پاشان و چ ئه وانه ی هی خه لکی ئاسایی بن و هه روه ها ئه و دیلانه ی که به «المخن»^(۲۴۷) ناوه زه د کراون و ئه سیری شه ره وانیشیان پی ده لین، چون ئه وانه ده خزمه ت ئه نجامدانی کاروباری شاردا که لکیان لی ورده گیری. ئازاد بوونی ئه و تاقمه ی دوایی زۆر دژواره، چون ملکی ته وای خه لکی شارن و گریمان بیانه وئ فییده ش بدن روون نییه دهگه ل کئی ده بی موعامه له بکه ن. وه ک گوتمان زۆریک له که سانی ئاسایی، زیندانی خوۆیان ده به نه ئه م «مه حبه س» انه، به تابه تی ئه گه ر قسه ی کرینه وه یان له ئارادای، چون له وئ ئه سیره کان تا

۲۴۷- Almacen به زبانی ئه سپانیا یی هه مان Le Magacin فه رهنسی و «المخن» ی عه ره بییه. (مۆریس باردوۆن)

کاتی خۆ کرپنه‌وه. زۆر به‌باشی راده‌گرن و ئاگادارییان لى ده‌که‌ن، ئەم حوکمه له‌سه‌ر ئەسیرانی سوڵتانیش که بیانه‌وی ئازادیی خۆیان بکړنه‌وه، ده‌کار ده‌کړی. ئەم دیلانه ناچنه سه‌ر کاری سه‌خت و دژوار، مه‌گه‌ر ئەوهی فیدیه‌که‌یان دره‌نگ بگا، له‌و حاله‌ته‌دا بۆ ئەوهی دیله‌کان نامه بنیڤرن و که‌سوکاری خۆیان ده‌گوشار بنیڤن که زووتر پاره‌ی فیدیه بنیڤرن، ده‌یابنه‌سه‌ر کاری زۆره‌ملی و دژوار و ئەغله‌ب بۆ کۆ کردنه‌وهی داروبار بۆ سووتاندن وه‌کیتو و ده‌شتیان ده‌خه‌ن. که کاریکى زۆر به‌زه‌حمه‌ته. به‌لى جا، من یه‌کێک له‌و ئەسیرانه بووم که ده‌بووایه بمکړنه‌وه، چون کاتیک زانییان که من سه‌ر لقی فه‌وجیک بووم، هه‌رچی گوتم و هاوارم کرد که من بیکه‌سوکارم و له‌ مالى دنیا شتیک شک نابم. گوڤیان پى نه‌دام و نارديانمه ريزی نه‌جیب زاده‌کان که ده‌بووایه فیدیه بدم. زنجیریکیان ده‌ ملی کردم که زۆرتر هه‌کایه‌تی کرپنه‌وهی ده‌کرد نه‌ک غولامی و من له‌و مه‌حبه‌سه‌دا ده‌گه‌ل ده‌سته‌یه‌ک نه‌جیب زاده و پیاوی ماقوول که هه‌موو له‌وانه بوون ده‌با بکړينه‌وه، رۆژگارم تپه‌ر ده‌کرد. هه‌ر چه‌ند برسپه‌تی و رووتی جاروبار هه‌موومانى زۆر ئازار ده‌دا، هه‌چ شتیک نه‌ه‌نده‌ی زه‌جر و ئازار نه‌ده‌داین که به‌چاوی خۆمان ده‌ماندیت که ئەربابی من چی به‌سه‌ر ئەو مه‌سیحیه به‌سته‌زمانانه دیناو رۆژ نه‌بوو، یه‌کیان لى له‌سیداره نه‌دا؛ هه‌ر رۆژ به‌فه‌رمانى ئەو داریان ده‌قوونى یه‌کێک راده‌کرد و گوڤیه‌کیان ده‌بړی، ئەویش به‌بیانوی زۆر هه‌چ و پوچ و له‌ خۆپایى، تا ئەو جیگه‌ی که خودی تورکه‌کان له‌ ده‌ستی وه‌زآله‌ هاتبوون و ده‌یانگوت که ئەو ناپیاوه خویڤ خۆره‌ خووی به‌مروڤ کوشتن گرتوو و تینوی ئەم کاره‌یه. ته‌نیا ئەسیریک توانى به‌سلامه‌تی له‌ ده‌ستی ده‌رباز بى، ئەویش سه‌ربازیک بوو به‌ناوی «فلانساودیرا»^(٢٤٨)، ئەو سه‌ربازه چه‌ند کاریکى سه‌یری کرد که تا دنیا دنیا‌یه له‌بیر خه‌لکی ئەسپانیا ناچنه‌وه، ئەو کارانه‌شى هه‌موو بۆ وه‌ده‌سته‌هتینان هوه‌ی ئازادى کرد؛ به‌و حاله‌شه‌وه هه‌سه‌ناغا هه‌رگیز دارکاری ئەوى نه‌کرد و به‌که‌سپه‌شى نه‌گوت که لى بدن و ته‌نانه‌ت جنیویکیشى پى نه‌دا. له‌ کاتیکدا هه‌ر کات ئەم دیله هه‌لده‌هات، هه‌موو له‌وه ده‌ترساین داری ده‌قوونى بکوئن و خۆشى زۆر جار له‌وه ده‌ترسا. ئەگه‌ر وه‌خت ئیجازه‌ی دابا چه‌ند کاریکى ئەو سه‌ربازم بۆ ده‌گێرانه‌وه و گومانم له‌وه‌دا نییه که به‌سه‌ره‌اتی ئەو له

٢٤٨- ئەم فلان سافدراييه Un tel de savedra هه‌مان میگه‌ل دۆ سیروانتیس Miguel de Servants نووسه‌ری کتیبی دۆن کیشۆته و ئەو دیله‌ی که داستانی خۆی ده‌گێرپه‌وه کاپیتان رۆبپیرز دۆ فیدما Le Capitaine Ruy Pérez de Viedma و دۆستی زه‌مانی دیلی ئەو نووسه‌ره‌ گه‌وره‌یه. (مۆریس باردۆن)

رووداوه‌کانی ژبانی من سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ترن. به‌لام ده‌گه‌رپه‌وه سه‌ر داستانی خۆم. په‌نجه‌ره‌کانی مالى یه‌کێک له‌ گه‌وره‌پیاوانى عه‌ره‌ب که زۆریش ده‌وله‌مه‌ند بوو، ده‌یروانییه سه‌ر هه‌ساری زیندانه‌که‌ی ئیمه، ئەم په‌نجه‌رانه له‌ راستیدا ده‌لاقی خپ بوون که به‌پى دابونه‌ریتی ئەو شوینه له‌ دیواره‌کانیان ده‌کرد و به‌و حاله‌شه‌وه ئەو ده‌لاقانه‌یان به‌پارچه و په‌رده‌ی ئەسته‌ور داده‌پۆشى. رۆژیک من ده‌گه‌ل سى کەس له‌ هاو‌زنجیره‌کانم له‌سه‌ر هه‌یوانى به‌ندیخانه راوه‌ستا‌بووین و هه‌رسيکمان بۆ تپه‌ر کردنى کات به‌زنجیری پامانه‌وه هه‌لبه‌زدا‌به‌زمان ده‌کرد؛ ته‌نیا ئیمه سیکه‌س له‌وئ مابووینه‌وه و ته‌واوی مه‌سیحیه‌کانى تریان بۆ بێگار رپه‌تچه‌ک دابوو. من به‌هه‌لکه‌وت سه‌رم هه‌لبه‌ری و دیتم له‌ یه‌کێک له‌و ده‌لاقیه داپۆشراوانه‌وه عه‌سایه‌کی قامیش هاته ده‌روه که پریسکه‌یه‌کی چکۆله‌ی به‌ئاخریه‌که‌یه‌وه هه‌لاوه‌سرابوو. عه‌ساکه بۆ سه‌روخوار ته‌کان ده‌دا. وه‌ک ئەوه‌ی که‌سێک ئیشاره‌ی به‌ئیمه ده‌دا که بچین و هه‌لى بگرینه‌وه. ئیمه به‌سه‌رنجه‌وه چاومان پتوه بوو، یه‌کێک له‌ ئیمه رۆیشته بن عه‌ساکه تا بزانی چ ده‌که‌ن و ئایا عه‌ساکه به‌رده‌ده‌نه‌وه یا خیر، به‌لام هه‌رکه هه‌واله‌که‌م گه‌یشته پای دیواره‌که، عه‌ساکه‌یان هه‌لکێشاوه و بۆ راست و چه‌پ هتینایان و برديان، دروست وه‌ک ئەوه‌ی به‌ئیشاره‌ی سه‌ر جوابی «نه» بده‌نه‌وه. هاو‌پۆ مه‌سیحیه‌که هاته‌وه لامان و دیسان وه‌ک جارى یه‌که‌م عه‌ساکه‌یان دا‌ه‌یشته‌ خواره‌وه. یه‌کێکی دیکه له‌ هاو‌پۆیکانمان رۆیشته به‌روه‌وه و ئەویش وه‌ک هاو‌پۆیکه‌ی ترمان به‌نامرادی گه‌راوه، یه‌کی تریشمان نارد هه‌چ، هه‌روا هاته‌وه. ئەوجار من ویستم به‌ختی خۆم به‌تاقی بکه‌مه‌وه، هه‌یشتا نه‌گه‌پبوومه ئاستی عه‌ساکه که هاو‌یشتیان خواره‌وه و دروست له‌به‌ر پیم له‌سه‌ر عه‌رزى «مه‌حبه‌س» که‌وته به‌ر ده‌م. ده‌سته‌به‌جى پریسکه‌م له‌ عه‌ساکه کرده‌وه. ده‌سه‌ره‌یه‌کی گری‌دراو که ده‌سکه‌ی «سینایى» یانى سکه‌ی زیری که‌م عه‌یاری تیدا بوو که ده‌نیو عه‌ره‌به‌کانى مه‌راکیشیدا ده‌کار ده‌کړی و هه‌ر یه‌که‌ی ده «رینال» پوولی ئیمه‌ی قیمه‌ته. پى ناوئ بلیم من له‌ وه‌ده‌سته‌هتینانى ئەم پووله چه‌نده خۆش‌حال بووم، چونکه شادمانیه‌که‌م له‌ وه‌ده‌سته‌هتینانى ئەم گه‌نجه که با هینا بووی به‌قه‌ده‌ر سه‌رسورمانه‌که‌م بوو. فکرم له‌وه ده‌کرده‌وه که ئەم گه‌نجه چاوه‌روان نه‌کراوه له‌ کوئ به‌ئیمه یا باشته‌ر بلیم به‌من گه‌یشتوو. دیار بوو ئەو په‌حمه‌ته هه‌ر تاییه‌تی من بوو، چون ئەوانى تریش چوو‌بوون به‌لام، تا من نه‌چووم به‌ریان نه‌داوه. من نه‌غدینه‌ی به‌قیمه‌تی خۆم هه‌لگرت و عه‌سا قامیشه‌که‌م شکاند و هاتمه‌وه سه‌ر هه‌یوان تا دووباره ده‌ په‌نجه‌ره‌که‌وه رامینم. دیتم ده‌سته‌یکى زۆر سپى په‌نجه‌ره‌که‌ی کرده‌وه و به‌ستیه‌وه. له‌م رووداوه‌را تى گه‌یشتین یا لانى که‌م پیمان وابوو که

ئەم سەدەقەییەمان لە لایەن یەکیک لە ژنەکانی ئەو مائە پێ گەشتوووە و بەشیووی عەرەبەکانی مەراکیشی سەرمان خوار کردووە و دەستمان لەسەر سینگمان دانا و کرنۆشمان کرد. کەمیک دواي ئەو لە هەمان دەلاقیووە خاچیکیان نیشان داین کە لە قامیش دروست کرابوو و دەستبەجی کیشایانەو دواو. ئەم ئیشارەبە ئیمە هیئا سەر ئەم باوهرە کە دەبێ لەو مائەدا ژنیکی مەسیحیی کەنیز بێ و ئەو کە ئەو چاکەییە دەرەق بەئیمە کردووە؛ بەلام سپییەتی دەست و بازنەیی دەستی ئەو بۆچوونەیی بەتال کردووە. ئەوجار مەزەندەمان کرد کە ئەو دەبێ ژنیکی مەسیحیی نۆ موسولمان بێ کە مەولاکەیی دەپەوێ بیکاتە هاوسەری خۆی و موسولمانەکان زۆریان ئەو کارە پێ خۆشە، چون ئەم جۆرە ژنانەیان بەلاو لە ژنی خۆیان پێ باشترە. بەلێ جا، تەواوی گومان و بۆچوونەکانمان لە راستی بەدوور بوو. لەمەودا کارو پیشەمان ئەو بوو چا و لە دەلاقیە یا ئەو جەمسەرە بکەین کە لەوێو ئەستیرەیی عەسای قامیش رووی دەئیمە کردبوو. بەلام پازدە رۆژی تەواوی پێ چوو و ئیمە نە ئەو دەستەمان دیتەووە و نە هیچ ئیشارەبەکیان پێ کردین. هەر چەند ئیمە تەواوی کۆششی خۆمان کرد تا بزانی لەو مائەدا کێ دادەنیشی و ئایا کەنیزیکی مەسیحی لەوێ هەبێ یا نا، بەلام لە هەر کەسمان دەپرسی بێجگە لەوە جوابیکمان نەبیست کە ئیرە مائی حاجی مرادە کە رۆژیک فەرماندەیی قەلای باتا Bata بوو. و ئەم پلەییە لەم ولاتە قەدر و قوتبی زۆری بۆ دادەنێن. (٢٤٩) بەلام لە کاتیکدا کە هیچ پیمان وانەبوو تازە لەو دەلاقیووە سکەیی زێرینی «سینایی» مان بەسەردا برۆی دیتمان عەساکە دیسان هاتەو دەر و ئەمجار پریسکەییەکی گەورەیی پێووە لائوسرابوو. ئەزقەزا ئەوێ رۆژی مەحبەس کەسی لێ نەبوو. ئیمە دووبارە خۆمان تاقی کردووە و ئەمجارەش تا من نەچووم عەسا نەهاتە خوار، لە پریسکەکەدا چل ئەشرەفیی زێر و نووسراووەییەکم بەزبانی عەرەبی چا و پێ کەوت کە لە ژیریووە خاچیکی گەورە پەسم کرابوو. من خاچم ماچ کرد و ئەشرەفییەکانم هەلگرت، گەراینەووە سەر هەیان و هەموومان کرنۆشمان برد، ئەوجاریش هەمان دەستە سپییەکە هاتە دەر، پاشان من بەئیشارە تیم گەیان کە نووسراووەکە دەخوینمەووە و پەنجەرە قەپات کرا. هەموومان سەرسورما و شادمان لەسەر

٢٤٩- پ. هائیدو Le p. Haedo میژوونوسی ئەسپانیایی لە کتیبی خۆیدا بەناوی «باسی پاشاکانی ئەلجەزیرە» و لە کتیبیکی تردا بەناوی «خەریتە هەلگرتن» زۆر جار باسی نۆ موسولمانیک لە رەگەزی ئیسلام و بەناوی حاجی مراد Agi - Moeato دەکا و بەپەکیک لە دانیشتوانی گەورە و دەولەمەندی ئەلجەزیرەیی دەناسینی. (لوویی و یاردۆ)

جیی خۆمان وشک هەلاتبووین و دەمانەویست بزانی چ نووسراووە، بەلام عەرەبیمان نەدەزانی و دۆزینەووی کەسکیش کە بتوانی ئەم نامەمان بۆ بخوینیتەووە زۆر ئەستەم بوو. سەرەنجام ناچار بووم ئەم نەینییە دەگەل یەکیک لە نۆ موسولمانەکانی خەلکی موورسی (٢٥٠) کە دەگەلم زۆر دۆست بوو، باس بکەم. هاوکات کاریکی وام کردبوو کە ناچاری دەکرد راز و نەینییەکانم بشاریتەووە. لە راستیدا مەسیحییانی نۆموسولمان کە لە پاش نازاد بوون دەیانەوێ بگەڕینەووە ولاتانی مەسیحی نشین بەپێی عادەت شایەدینامەبەک لە ئەسیرانی ناسراو و خاوەن کەسایەتی وەرەگرن و دەگەل خۆیان دەبێن کە لەو شایەدی نامەبەدا بەرستە و دەستەواژە و بەیانیکی کە بۆیان مومکین بێ، شایەدی دەدەن کە ئەم نۆموسولمانە پیاویکی باشە و خزمەتی بەمەسیحیان کردووە و دەپەوێ لە دەرەقەتیکدا لە دەست موسولمانان خۆی دەرەق بکا؛ کەسانیک هەن کە بەنییەتی پاک دەیانەوێ ئەم شایەدی نامانە وەدەست بخەن؛ هیندیکیش هەن فیلباز و ساخەچین

و ئەم کارە بۆ فیل و فریو دەکەن. ئەم تاقمە بەمەبەستی دزی و پیرگری دەگەڕینەووە ولاتانی مەسیحی و ئەگەر کەشتییان غرق بێ یا بگیری دەستبەجی ئەم شایەدینامە دەردین و دەلین بەپێی نووسراووەی ئەم بەلگەبە بریار وابوو بگەڕینەووە سەر پێبازی دینی مەسیح و هەر بەو مەبەستەش رەگەل ئەو تورکانە کەوتوون کە بۆ دزی هاتوون. بەم شیووە خۆیان لە سزا دان دەدەنەووە و دەگەل کلیسا ناشتی دەکەن و ریک دەکەونەووە؛ پاشان کە بەمەبەستی خۆیان گەیشتن دەگەڕینەووە نیو بەرەرهکان تا پیشە و ئاکاری پێشوو بگرنەووە بەر. دەستەبەکی تر، لەو شایەدی نامەبە دەروستی کەلک وەرەگرن و بەنییەتی پاکەووە وەدواي دەستەهینانی دەکەون و لە ولاتە مەسیحییەکان دەمیننەووە. یەکیک لەو نۆموسولمانانە هەر ئەو کەسە بوو کە ئیستا ناویم برد. ئەو پیاووە لە هەموو هاوڕیکانی ئیمە شایەدی نامەیی وەرگرتبوو، هەموومان تا ئەو جیگایەیی دەلوا، بەچاکی باسمان کردبوو. ئەگەر ئەو نامانە وەدەست عەرەبەکان کەوتبا بەزیندوویی دەناوریان داویشت. من زانیم کە ئەم دۆستە خویندن و نووسینی عەرەبی زۆر باش دەزانی و زۆر جوانیش قەسەیی پێ دەکرد. بەو حالەشەووە، پیش ئەووی رازی خۆمی بۆ ئاشکرا بکەم، تکام لێ کرد ئەو نووسراووەیی بۆ وەخوینتی کە من لە قەلشتی دیواری زیندانەکەمدا دۆزیومەتەووە. نامەکەیی کردەووە و ماووەیک تێووی پاما. پاشان لە ژیر لێودا واژەکانی حینجە کرد. من لیم پرسی ٢٥٠- Murcia شاریکە لە باشووری ئەسپانیا کە ئاوریشم و نارنج و پرتەقال و لیمۆی بەناوبانگە. (محەمەد قازی)

شتیگی لای حالی ده‌بی یا نه و ئەو گوئی: «به‌لی، باش، ئەگەر دته‌وئ واژه به‌واژه بوئی وەرگیرم، قه‌لەم و ده‌واتیکم پئی بده، چون به‌مجوره‌ بو من ئاسانتره.» ئیمه‌ هەرچی زووتر ئەوه‌ی ده‌یویست بۆمان ئاماده‌ کرد و ئەویش ورده‌ورده‌ نامه‌که‌ی وەرگیرایه‌وه. پاش ئەوه‌ی ته‌واو بوو گوئی: «هەرچی من لیره‌ به‌ئه‌سپانیایی نووسیومه‌ بی زیادوکه‌م وەرگیراوی باه‌تیکه‌ که ده‌و نامه‌یه‌دا به‌عه‌ره‌بی نووسراوه‌. ته‌نانه‌ت واژه‌یه‌کیش زیادوکه‌م نیه‌. ته‌نیا ده‌بی ئەوه‌ بزانه‌ له‌ هەر جییه‌که‌ نووسرابی له‌یلی مریه‌م، مه‌به‌ست خاتوونی گه‌وره‌ی ئیمه‌ حه‌زرتی مریه‌مه‌.» ئەوجار ئیمه‌ نامه‌که‌مان خوینده‌وه‌ که ده‌قه‌که‌ی ئەوه‌ بوو:

«کاتیک منال بووم باوکم که‌نیزیکی له‌ ماله‌وه‌ بوو که نوێژ و دوعای مه‌سیحیانی به‌زبانی خۆم فی‌ز کردم و له‌مه‌ر له‌یلی مریه‌م زۆر شتی پئی گوتم. ئەو که‌نیزه‌ مه‌سیحییه‌ مرد و من یه‌قینم هه‌یه‌، نه‌چووته‌ دۆزه‌خ و ره‌گه‌ل خودا که‌وتوو. چون له‌و رۆژوه‌ دوو جار هاتووته‌ خه‌وم و هەر دووک جارانی پئی گوتم بچمه‌ ولاتی مه‌سیحییان تا له‌یلی مریه‌م به‌چاوی خۆم ببینم و له‌یلی مریه‌م منی زۆر خۆش ده‌وئ. ئیستا نازانم چۆن ده‌بی بچمه‌ ئەوئ. من له‌ پشت ئەم په‌نجه‌ره‌وه‌ زۆرم مه‌سیحی چاوی پئی که‌وتوو، به‌لام هه‌چ کامیانم وه‌ک تۆ به‌نازا و جوامیر نه‌هاتووته‌ به‌رچاوی. من جوان و جحیل و نه‌غدینه‌یه‌کی زۆریشم هه‌یه‌، ده‌گه‌ل خۆم به‌هینم. ئیستا بزانه‌ ده‌توانی کاریک بکه‌ی پیکه‌وه‌ له‌م ولاته‌ برۆین یا نا. له‌وئ ئەگه‌ر ویستت ده‌توانی می‌ردی من بی، ئەگه‌ر نه‌شتویست له‌یلی مریه‌م به‌می‌ردم ده‌دا. ئەم نامه‌ من خۆم بۆم نووسیوی. بزانه‌ ده‌یده‌ی به‌کئی بوئ بخوینتیه‌وه‌ زۆرت ئاگا له‌ خۆت بی. ئەوه‌ش بلیم مه‌یده‌ به‌عه‌ره‌بان چون هه‌موویان فی‌لباز و ناراستن. من زۆر نیگه‌رانی ئەم باه‌ته‌م و نابی تۆ ئەم نه‌ینیه‌ ده‌گه‌ل که‌س باس بکه‌ی، چون ئەگه‌ر باوکم پئی بزانی ده‌مخاته‌ چالۆیکه‌وه‌ و سه‌نگسارم ده‌کا. من به‌نیک به‌ئاخری قامیشه‌که‌وه‌ هه‌لداوه‌سم و تۆ جوابه‌که‌ی خۆتی پێوه‌به‌سته‌وه‌ و، ئەگه‌ر که‌ست ده‌ست نه‌که‌وته‌وه‌ که بوئ وەرگیریته‌ سه‌ر عه‌ره‌بی، ده‌توانی به‌ئیشاره‌ حالیم بکه‌ی. به‌یارمه‌تی له‌یلی مریه‌م لیت حالی ده‌بم. هیوادارم له‌یلی مریه‌م و ئەللا ئاگادارت بن و ئەم خاچه‌ی، که‌ من به‌رینۆینی که‌نیزی خالۆخۆشبوو ماچی ده‌که‌م، له‌ به‌لا و موسیبه‌تان بتباریزئی!»

ئیستا ئە‌ی به‌رپزانه‌ حه‌ق ئەوه‌ نه‌بوو که ئەم نووسراوه‌یه‌ هه‌م خۆشحالمان کا و هه‌م واق ورمای؟ ئەوه‌ند خۆشحال بووبوون که نووسولمان تیمان گه‌یشت و زانی که ئەو نامه‌یه‌ بۆ یه‌کیک له‌ ئیمه‌ نووسراوه‌. نووسولمان سویندی داین که ئەگه‌ر ئەوه‌ی ئەو بۆی چوه‌ راسته‌ متمانه‌ی پئی بکه‌ین و چۆنیه‌تی حال و بارودۆخه‌که‌ی ده‌گه‌ل باس بکه‌ین،

به‌لینیشی دا که ئاماده‌یه‌ گیانی خۆیمان بۆ به‌خت بکا. وپرای ئەو قسانه‌ خاچیکی کاززایی چکۆله‌ی له‌ یه‌خه‌ی ده‌رکیشا و زۆر گریا و بۆ ئیمه‌، به‌و خودایه‌ی که ره‌سمی له‌سه‌ر خاچه‌که‌ بوو، سویندی خوارد که ده‌گه‌ل هه‌موو تاوانباری و دل‌ه‌شیی خۆی ئیستاش به‌دینی خۆی وه‌فاداره‌ و هەرچی پئی بلین رازی ئیمه‌ له‌ دلدا راده‌گرئ. له‌ قسه‌کانیرا وا تئ گه‌یشتین که ئەو پئی وایه‌ یا باشتر بلیم هه‌ستی به‌وه‌ کردوو که ئیمه‌ هه‌موومان به‌یارمه‌تی نووسه‌ری نامه‌که‌ ئازاد ده‌بین و ئەویش به‌ئاره‌زوی خۆی ده‌گا یانی ده‌گه‌ریته‌وه‌ داوینی کلیسای دایک که وه‌ک ئەندامیکی دارزیو له‌به‌ر گونا و تینه‌گه‌یشتوویی لپی جودا بووته‌وه‌. نووسولمان ئەوه‌نده‌ کرورزاه‌ و لالاوه‌ و فرمیسی هه‌لوه‌راند که ئیمه‌ یه‌کده‌نگ ئاماده‌ بووین راستی پئی بلین. له‌به‌ر ئەوه‌ راستی مه‌سه‌له‌که‌مان له‌ نووکه‌وه‌ تا کۆتایی بۆ گیرایه‌وه‌. ئەو ده‌لاقی که عه‌سا قامیشه‌که‌ی پیداهاتبووه‌ خوار پیمان نیشان دا و ئەویش پاش ئەوه‌ی به‌سه‌رنجه‌وه‌ چاوی له‌ ماله‌که‌ کرد قه‌ولی دا که بۆ ناسین و ئاگاداری له‌ وه‌زی دانیشتووانی ئەو ماله‌ ئەوه‌ی له‌ ده‌ستی بی درێخی نه‌کا. له‌ هه‌مان کاتدا وامان بیر کرده‌وه‌ که جواب دانه‌وه‌ی ژنه‌ عه‌ره‌ب هەر چه‌ندی زووتر بی باشتره‌ و چون ئیستا که‌سیکمان به‌ده‌سته‌وه‌ بوو که ده‌یتوانی به‌عه‌ره‌بی هه‌موو شت بنوسی، له‌به‌ر ئەوه‌ نووسولمان ده‌سته‌جی جوابیکی نووسییه‌وه‌ که من پیم ده‌گوت و ئەو ده‌ینوسی و، ئیستا من ده‌قی ئەو نامه‌یه‌ ته‌واو و که‌مال به‌ئیه‌ ده‌لیم، چون من هه‌چ کام له‌ ورده‌کاریه‌کانی ئەم رووداوم فه‌رامۆش نه‌کردوه‌ و تا ئاخر هه‌ناسه‌ی ژیانیشم هه‌رگیز فه‌رامۆشی ناکه‌م. به‌لی جا، ئەوه‌ بوو جوابی من بۆ ئەو ژنه‌ عه‌ره‌به‌:

«خاتوون، خودای راستی ئاگادارت بی و مریه‌می مباره‌ک ره‌وشتیش که دایکی راستینی خودایه‌، وه‌ چون له‌ دل‌ه‌وه‌ تۆی خۆش ده‌وئ و ده‌دلی ناوی که بۆ ولاته‌ مه‌سیحییه‌کان بچی، بتپاریزیئ! له‌ ده‌رگای مریه‌م بپاریوه‌ که رینۆینیت بکا که چۆن و به‌چ ریگایه‌کدا ده‌ست به‌کار بی. ئەو ئەوه‌نده‌ می‌هه‌ره‌بان و باشه‌ که ریکاریکت پینیشان ده‌دا. من له‌ لایه‌ن خۆم و ته‌واوی ئەو مه‌سیحیانه‌ی لیره‌ن خۆمان به‌به‌نده‌ و غولامی تۆ ده‌زانی و هه‌مووشمان به‌لیندی ده‌هین هەرچی له‌ تواناماندا بی بۆ خزمه‌ت به‌تۆ ئەنجامی بده‌ین. تکایه‌ به‌نووسراوه‌ له‌ پلانی خۆت ئاگادارمان بکه‌وه‌ و ئەوه‌ش بزانه‌ که من هه‌میشه‌ جوابت ده‌ده‌مه‌وه‌. خوای گه‌وره‌ دۆستایه‌تی مه‌سیحییه‌کی ئه‌سیری به‌نسب کردوون که قسه‌ کردن و نووسینی به‌زبانی تۆ وه‌ک له‌و نامه‌را تئ ده‌گه‌ی، زۆر باش ده‌زانی. که‌وابوو تۆ ده‌توانی بی ئەوه‌ی نیگه‌رانی به‌خه‌یته‌ دلای خۆت، هەرچی پیت خۆشه‌ بۆمان بنوسی. له‌مه‌ر ئەوه‌ی که‌ گوتبووت

پاش گه‌یشتن به‌ولاتی مه‌سیحییان ده‌توانم توّ ماره بکه‌م، من وه‌ک مه‌سیحییه‌ک قه‌ولی شه‌ره‌ف ده‌ده‌م که ئەم کاره بکه‌م، وه توّ خوّت ده‌زانی که مه‌سیحییه‌کان زۆرتەر له موسولمانه‌کان له‌سه‌ر قه‌ول و قه‌رار ده‌وه‌ستن. هیوادارم خودا و مریه‌می دایکی ده‌په‌نای خوّت بگرن!

کاتیک ئەم نامه نووسرا و سه‌ری به‌سترا دوو رۆژ راوه‌ستام تا زیندان به‌شیوه‌ی جارن کەسی لێ نه‌ما، پاشان ده‌سبه‌جی هاتمه سه‌ر هه‌یوان تا بزانه‌م عه‌سای قامیش دیته ده‌روه یا نه. هه‌ر چه‌ند نه‌متوانی که‌س له پشت په‌نجه‌ره‌که‌وه ببه‌ینم کاغه‌زه‌که‌م نیشان دا و به‌مجۆره تیم گه‌یاندن که به‌نیک به‌قامیشه‌که‌وه هه‌لاوه‌سن و دای هه‌تلن. غافل له‌وه‌ی که ئەوان له میژ بوو ئەو کاره‌یان کردبوو. من نامه‌که‌م له به‌نه‌که به‌ست و زۆری نه‌کیشا که ئەستیره‌ی ئیمه جاریکی تریش به‌ده‌سه‌رۆکه‌ی سپییه‌وه هه‌لات. ده‌سه‌ره‌که‌یان به‌رداوه، ده‌سبه‌جی هه‌لاتم و هه‌لم گرتوه و چه‌ندین جوو پوول و سه‌کی زێروزیوی تیدابوو که زۆرتەر له په‌نجا ئەشه‌ره‌فی ده‌هینا. شادی و هه‌یه‌جانمان په‌نجا قات له جارن زۆرتەر بوو. هیوای رزگاری له دلماندا گه‌شه‌ی کردبوو. هه‌ر ئەو شه‌وه نووسولمان هاته‌وه لامان و پتی گوته‌ین که پوونی کردووه‌ته‌وه له‌و ماله‌دا - هه‌روه‌ک ده‌پیشدا پینانگوتبووین - عه‌ره‌بیک به‌ناوی حاجی مراد ده‌ژی که زۆر ده‌وله‌مه‌نده و کچیکی تاقانه و دوردانه‌ی(*) هه‌یه که میراتگری هه‌موو مال و سامانی مامه حاجییه و له شاریدا به‌جوانترین ژنی ته‌وای و لاتی به‌ربه‌ر ناوبانگی رۆیشتوو و ده‌لین زۆریک له شانزاده‌کان و پاشایان خوازینییان لێ کردوو، به‌لام ئەو جوابی هه‌یجکامیانی نه‌داوه‌ته‌وه. ئەوجار ئەو خانمه چه‌نای چه‌ند سال که‌نیزیکی بووه که له‌و ناخیریانه‌دا مردوو. ته‌وای ئەم زانیاریانه ده‌گه‌ل ئەوه‌ی له نامه‌که‌دا نووسرابوو یه‌کتیری ده‌گرتوه، ئیمه ده‌گه‌ل ئەم لاه نووسولمانه راویژمان کرد که چۆن ده‌کرێ ئەو کچه هه‌لگرین و هه‌موو پیکه‌وه بچه‌ینه‌وه و لاتی مه‌سیحییه‌کان. ده‌پیشدا قه‌رار وابوو چاوه‌روانی هه‌والیکی تازه له لای زوبه‌یده وه‌بین. (ناوی ئەو کچه که ئیستا ده‌یه‌وی ببه‌یته مریه‌م زوبه‌یده بوو) چون تێ گه‌یشتین که ته‌نیا ئەو ده‌توانی و که‌سی تر که رینگایه‌ک بۆ جیه‌ه‌جیکردنی ئەم کاره دژواره بدۆزیته‌وه. پاشان که ئەم بریاره‌مان دا نووسولمان قه‌ولی دا و گوته‌ی یا سه‌ری له‌سه‌ر ئەو کاره داده‌نی یا ئازادی ئیمه ده‌داته‌وه پیمان.

چار رۆژی ته‌واو مه‌حه‌به‌س پر له چه‌ماعت بوو، هه‌ر ئەوه‌ش نه‌یه‌پشت عه‌سای قامیش خو‌ی نیشان دا. پاش تیپه‌پینی ئەو ماوه‌یه، سه‌ره‌نجام له خه‌لوه‌تی زینداندا سه‌ری عه‌سا ده‌رکه‌وت و پریسکه‌یه‌کی وه‌ها گه‌روه‌ی پیوه بوو که دیار بوو هه‌والی زۆر خو‌شی پی هه‌یه.

قامیش له به‌رانبه‌ر مندا سه‌ری نه‌وی کرد و من له ده‌سه‌مه‌له‌که‌دا نامه‌یه‌ک و سه‌د ئەشه‌رفیی پوولی درشتم دیته‌وه، نو موسولمان له‌وی حازر بوو نامه‌که‌مان له وه‌تاگی خو‌ماندا پيدا بۆی خویندینه‌وه که ئەوه بابته‌که‌یه‌تی:

«مه‌ولای من، نازانم ده‌بی چ بکه‌ین که پیکه‌وه بچه‌ینه ئەسپانیا، وه هه‌رچه‌ندی له‌به‌ر له‌یلی مریه‌م پارامه‌وه که رینگایه‌کم پی نیشان بدا جوابی نه‌دامه‌وه. کاریک که ده‌توانن بیکه‌ن ئەوه‌یه که من به‌و ده‌لاقه‌دا پارهیکی زۆرتان بۆ بنیرم و ئیوه خو‌تان بکرنه‌وه ویه‌کیک له دۆسته‌کانتان برواته‌وه و لاتی مه‌سیحییه‌کان و لۆتکه‌ بکری و ببه‌ته‌وه له دوا‌ی ئەوانی تر، من له باگی باوکمه‌دا که له نزیک ده‌روازی «ئه‌غنام» و له‌سه‌ر لیواری ده‌ریایه‌ داده‌نیشم و ته‌وای وهرزی هاوین ده‌گه‌ل باوکم و خزمه‌تکاره‌کانم له‌وی ده‌مپینه‌وه. ئیوه ده‌توانن به‌شه‌و به‌ناسانی له‌ویوه من ده‌گه‌ل خو‌تان به‌رن و بمگه‌یه‌نه لۆتکه‌که. ئەوه‌شت له‌بیر نه‌چی توّ ده‌بی میردی من بی ئه‌گینا(*) له ده‌رگای چه‌زهرتی مریه‌م ده‌پاریمه‌وه سزات بدا. ئەگه‌ر متمانه‌ت به‌که‌س نییه، هه‌رچی زووتر خو‌ت برو ئەو لۆتکه‌یه بکری و بگه‌رێوه. چون توّ پیاویکی نه‌جیب زاده‌ی و دینی مه‌سیحیت هه‌یه و یه‌قینم هه‌یه زووتر له هه‌موو که‌س ده‌گه‌ریته‌وه. هه‌روه‌ها جیگه‌ و پێشوینی من باش پی بزانه، کاتیک ببه‌ینم له هه‌یوان پیاسه‌ده‌که‌ی تێ ده‌گه‌م که که‌س له «مه‌حه‌به‌س» نییه و پوولیکی زۆرت بۆ به‌رده‌ده‌مه‌وه. خوداوه‌ند، ئەی مه‌ولای من، ناگاداری توّ بی!»

ئوه‌ بوو ناوه‌روکی نامه‌ی دووه‌م و کاتیک هه‌موو له بابته‌که‌ی تێ گه‌یشتین هه‌رکام زووتر له‌وی تر ئاماده‌ بوو خو‌ی بکریته‌وه تا وه‌دوا‌ی ئەو کاره بکه‌وی و به‌لینی ده‌دا بروا و هه‌رچی زووتر بگه‌ریته‌وه. منیش خو‌م وه‌ک ئەوانی تر داوته‌له‌ب بووم، به‌لام نووسولمان ده‌گه‌ل ئەو پێشنیارانه دژایه‌تی کرد و گوته‌ی تا کاتیک هه‌موو یاران پیکه‌وه ئازد نه‌بن، نابی که‌س به‌ته‌نیا ئازادی خو‌ی بکریته‌وه چون ئەزموون و تاقیکاری پی سه‌لماندوو که کابرای ئەسه‌یر پاش وه‌ده‌سته‌نێانی ئازادی، چه‌نده به‌لینی خو‌ی که له ده‌ورانی زیندانی بووندا داویه‌تی، ده‌خاته پشت گو‌ی و ده‌یگوت زۆر جار هاتوو‌ته پیش که مه‌سیحیی ده‌وله‌مندی ئەسه‌یر هه‌ر به‌م شیوه‌یه ئازادی یه‌کیک له یارانی خو‌ی کریه‌ته‌وه و ناردوو‌یه‌ته «والانس» یا «مایورک» Mayorque که لۆتکه‌یه‌ک به‌کرێ بگرێ و بگه‌ریته‌وه لای ئەوانی پاره‌ی ئازادییه‌که‌یان بۆداوه، به‌لام که‌س چاوی پی نه‌که‌وتوو‌ته‌وه. چون به‌خته‌وه‌ری وه‌ده‌سته‌نێانه‌وه‌ی ئازادی و ترس له‌وه‌ی که دووباره له‌ده‌ستی بده‌نه‌وه بی‌ری هه‌موو قه‌ول و قه‌راریکی له بیرگه‌ی ئەوان سه‌ریه‌ته‌وه و، بۆ سه‌لماندنی قسه‌که‌ی خو‌ی، رووداویکی که

هیندیك پيشتر به‌سهر چند نه‌جيب زاده‌ی مه‌سیحی هاتبوو، بۆ ئيمه‌ی گيپراوه. پروداويكي سهرير و سه‌مه‌ره كه به‌سهر كه‌م كه‌س هاتوو. له كوٽايدا گوتی كه چاره ئه‌وه‌یه پوول بده‌ين و مه‌سیحییه‌ك بكرينه‌وه، ئه‌ویش به‌ناوی ئه‌وه‌ی كه ده‌یه‌وئ له‌مه‌و پاش بازرگانی بكا و بۆ ئالوویر بچيته «تیتوان» Tetouan و باقیی شاره‌کانی قه‌راغ ده‌ریا. له خودی ئه‌لجه‌زیره‌دا لۆتکه‌یه‌ك بکری؛ پاش ئه‌وه‌ی بوو به‌خاوه‌نی لۆتکه زۆر ئاسان ده‌توانی بی و ئيمه‌ش سوار بکا. پاشان گوتی ئه‌گه‌ر ئه‌و ژنه‌ عه‌ره‌به‌ وه‌ك وه‌ده‌ی داوه ئه‌وه‌نده پوول بدا كه هه‌موو بتوانن ئازادی خۆ بكرينه‌وه، هه‌ر كه ئازاد بوون ئيتر هه‌یچ له‌وه ئاسانتر نییه كه ته‌نانه‌ت به‌رۆژی پروناك سواری لۆتکه‌ ببن و لی دهن برۆن. گرفتیک كه هه‌یه ئه‌وه‌یه كه عه‌ره‌به‌كان به‌هه‌یچ مه‌سیحییه‌کی نۆ موسولمان ئیجازه ناده‌ن كه لۆتکه بۆ خۆیان بکرن یا به‌کری بگرن. به‌لكو ته‌نیا ده‌توانن بینه‌ خاوه‌نی كه‌شتمی رېگری ده‌ریایی. چون له‌وه ده‌ترسن به‌تایبه‌تی ئه‌گه‌ر کریار ئه‌سپانیایی بی. لۆتکه بۆ هه‌لاتن بکری و هه‌یچتر. به‌لام من ئه‌م گرفته ئاوا هه‌لده‌گرم كه عه‌ره‌بیک سهرسنوور ده‌گه‌ل خۆم ده‌که‌مه شه‌ریک و پیکه‌وه کاری بازرگانی ده‌که‌ین و له ژیر ناوی ئه‌ودا ورده‌ورده ده‌مه‌ خاوه‌نی لۆتکه و ئيتر کار ته‌واوه.»

هه‌ر چند به‌بروای من و یاران باشتر ئه‌وه بوو كه بنیرین له مایورکه‌وه لۆتکه‌یه‌کمان بۆ بێن. و ژنی عه‌ره‌بیش وای گوتبوو، به‌لام نه‌مانتوانی ده‌گه‌ل پيشنیاری نۆموسولمان دزایه‌تی بکه‌ین، چون ده‌ترساین ئه‌گه‌ر به‌گوئی نه‌که‌ین رازی ئيمه بلاو کاته‌وه. و گیانی ئيمه و زوبه‌یده، كه ئاماده بووین بۆ پاراستنی ئه‌و گیانی خۆمان بده‌ین، بخاته مه‌ترسییه‌وه. له به‌ر ئه‌وه بریارمان دا چاره‌نوسی خۆمان بده‌ینه ده‌ست خودا و ئه‌و نۆموسولمانه. له هه‌مان کاتدا وه‌لامی زوبه‌یده‌مان داوه كه به‌پیتی قسه و رینوینیی ئه‌و ده‌بزوینه‌وه، چون بیروپرای ئه‌و ئه‌وه‌نده دروسته كه ده‌لپتی حه‌زه‌تی له‌یلی مریه‌م رینوینیی کردوو، ته‌نیا ئه‌وه، كه ده‌توانی ئه‌نجام دانی ئه‌م پلانه وه‌داو بخات یا زۆر زوو وه‌گه‌ری بخا، له كوٽایی نامه‌که‌شدا به‌لپینی زه‌ماوه‌نده‌م ده‌گه‌ل ئه‌و دووپات کرده‌وه، رۆژی دوایی كه زیندان چۆل بوو، زوبه‌یده چند جار به‌عه‌سا و پرئیسکه‌ نزیك به‌دوو هه‌زار ئه‌شه‌ره‌فی بۆ هاویشتمینه‌ خواره‌وه. زوبه‌یده ده‌ نامه‌یه‌کدا نووسیبووی كه رۆژی هه‌ینی داهاوو ده‌چيته باغی باوکی، به‌لام پيش ئه‌وه‌ی پروا پوولی تریشمان ده‌دات، و ئه‌وه‌شی گوتبوو ئه‌گه‌ر ئه‌وه‌نده پوول به‌ش ناکا هه‌رچه‌ندی بمانه‌وئ بۆمان به‌رده‌داته‌وه، چون باوکی ئه‌وه‌نده‌ی پوول هه‌یه كه به‌و کاره نازانی و بیجگه له‌وه‌ش هاچه‌ری هه‌موو شته‌کانی مال له ده‌ست ئه‌ودایه. بی ماتل بوون پینجسه‌ت ئه‌شه‌ره‌فیمان دا به‌نۆموسولمان كه لۆتکه بکری و من

به‌هه‌شت سه‌ده ئه‌شه‌ره‌فی ئازادیی خۆم کریه‌وه. من پوول‌که‌م دا ده‌ست تاجرکی والانسی كه ئه‌وه بوو ده‌گه‌ل گه‌یشتمی یه‌که‌م كه‌شتمی له والانس، جه‌زیه یا پوولی ئازاد کردنم بدا. هۆیه‌که‌ی ئه‌و بوو ئه‌گه‌ر ئه‌و پوول‌ه‌ی ده‌سه‌بجی دابایه پاشا فکری ده‌کرده‌وه كه ئه‌م پوول زۆر له‌میژه‌ گه‌یشتموو و ئه‌و بۆ ئه‌وه‌ی قازانجی لی بکا، باسی نه‌کرده‌وه، له ئاخیردا، مه‌ولاکه‌م ئه‌وه‌نده ده‌غه‌ل بوو كه نه‌مویرا پیتی بلیم پوول‌که‌ نه‌غد بدا و رزگارمان بی.

شه‌وی جومعه‌یه‌ك كه قه‌رار بوو زوبه‌یده‌ی نازدار و جوان برواته باغی هاوینی، هه‌زار ئه‌شه‌ره‌فی تریشی پی داین و داوای له من کردبوو ده‌گه‌ل ئازاد کرام، بچم له‌و باغه‌ بیدۆزمه‌وه و هه‌ر چونیک هه‌یه چاویکی پیم بکه‌وئ. من به‌چه‌ند واژه وه‌لامم داوه، كه ئه‌و کاره بکه‌م و ئه‌ویش هه‌تا ده‌توانی به‌و دوعایانه‌ی كه له كه‌نیزی مه‌سیحی خۆی فیری بووه، ئيمه به‌له‌یلی مریه‌م بسپیتری. پاش ته‌واو بوونی ئه‌و کاره به‌رنامه‌ی ئازاد کردنی سی هاویریی تریشمان دارشت تا بتوانن به‌سانایی له زیندان ده‌ر که‌ون. مه‌بادا کاتیک ببین من ئازادیی خۆم کریه‌وته‌وه و ئه‌وان نه، له کاتیکدا پوولیش بۆ ئه‌م کاره به‌ده‌سته‌وه بوو، شه‌یتان بچی ده‌ کلیشه‌یانه‌وه و کاریک بکه‌ن كه زوبه‌یده‌ی تیدا پیاوخراب بی. هه‌ر چند نه‌جیب و ره‌سه‌ن بوون و ترسی من بیه‌وده. به‌لام نه‌مه‌ده‌ویست پلانه‌که‌م مووی ده‌به‌ره‌وه(*) بچی و ده‌رفه‌ته‌که‌م به‌فیرۆ پروا؛ ئه‌وه بوو كه بۆ ئازاد کردنی ئه‌وانیش هه‌ر ئه‌وه‌م کرد كه بو خۆم کردبوو. پوول‌که‌م دایه ده‌ست تاجر و والانسی تا به‌متمان‌ه‌وه کاره‌کان جیه‌جی بکا، به‌لام رازی خۆمان به‌ونه‌گوت چون له‌وانه بوو، بکه‌وینه مه‌ترسییه‌وه.

ئەلجەزىرەدا دېت و دەچى و ھەركات لە ھەر شوپىنىك دىلخووزى بى، لەنگەر دەگرى و ھاوبەشەكەى، يانى عەرەبەسنوور نشىبەنەكە، دەسەلاتى بەسەرىدا ناشكى و ئەوجار ئازادىيى منىش كىردراووتەو و بىجگە لە دۆزىنەوھى چەند كەسەك بۆ سەول لىدان كارىك نەماو، بىكرى، بەمنى گوت كە بىجگە لە نەجىب زادەكان كە ئازادىيەكەيان كىردرا بووھو، چەند كەسى ترىش بەمەىلى خۆم ھەلبىزىرم و بو رۆژى ھەينىي داھاتوو، كە ئەو برىيارى دابوو وەرپى كەوئى، ئامادە بىن. لە ئاكامدا من دەگەل دوازە ئەسپانىيى كە ھەموو سەوليان باش لى دەدا ولەوانە بوون كە دەيانتوانى لە شار وەدەرکەون، قسەم كىرد. لەو كاتىدا دۆزىنەوھى تاقمىكى لەم چەشنە ئاسان نەبوو، چون بىست كەشتىي گەورە بۆ رىكرى لە دەريادا وەرپى كەوتبوون و ھەرچى ئەسپىر بوو بۆ سەول لىدان دەگەل خۆيان برىدبوو. ئەم ژمارەبەشم كە دەست كەوت ھۆيەكەى ئەو بوو كە مەولاكەيان لە تەواوى درىژايى ئەم وەرزدە بۆ رىكرى نەچوو بوو؛ چونكا خەرىكى تەواوكردى كەشتىيەك بوو كە ھىشتا لە حەوزى كارگادا بوو. من ھەر ئەوئەندەم بەو كەسانە گوت كە رۆژى ھەينى يەك يەك لە كارگاہ دەرکەون و بەرەو باغى حاجى مراد بچن و تا من دەگەمئى، لەوئى راوھستن. من بەتاك تاكيانم راگەياند و تەكەزم(*) كىرد كە ئەگەر لەوئى مەسىحىيى تريان چاوپى كەوت تەنيا ئەوئەندەيان پى بلين كە من گوتوومە لەوئى چاوپروان بن. پاش ئەو كارە تەنيا كارىك مابوو كە دەبووايە، من خۆم ئەنجامى بەدم، ئەوئىش ئەو بوو كە زوبەيدە لە بارودۆخەكە خەبەر بكم تا گوئى قولاغ(*) بى و ئەگەر ئىمە پيش قەرار رژاينە ناو باغەكەى و ئەومان رپاند، بەو بۆچونە كە كاتى گەرانەوھى لۆتكەى مەسىحىيان ھىشتا نەھاتوو، ترس دای نەگرى، لەبەر ئەو برىيارم دا خۆم بچمە باغ و بزائم دەتوانم چاوم پىي بکەوئى يا خىر، ئىوارەى پيش رۆژى رۆيشتن، بەبىيانووى چىنىي سەوزى ھاتمە نىو باغ و يەكەم كەسى چاوم پى كەوت باوكى بوو. حاجى بەزبانىك قسەى دەگەل كىردم كە لە تەواوى قەرراغ بەحرەكانى ولاتى بەرەبەر و تەنەت لە قوستەنتەننىيەش دەنىو ئەسىرانى مەسىحى و عەرەبەكاندا برەوى ھەيە. زبانىك كە نە عەرەبىيە، نە كاستىلى و نە ھى چەنەتەوھەك. بەلگو پىكھاتەيە كە لەھەموو زبەنەكان و ئىمە بەيارمەتیی ئەو زبەنە دەمانتوانى زۆر باش مەبەستى خۆمان دەربرىن. بەلئى جا مام حاجى بەو زبەنە لىي پرسىم كىم و چ دەكەم و بۆچى ھاتوومەتە ئەو باغە. من لە جوابدا گوتم كە غولامى «ئارنۆت مامى» Arnaute Mami (چون دەمزانى ئەو پىاوھ يەكىك لە دۆستانى زۆر نىكى حاجىيە) و ھاتووم ھىندىك سەوزى بۆ سالاد بەرم و پاشان لىي پرسىم كە ئايا يەكىك لەو غولامانەم كە كىراومەتەو و

ئەو جىيەى كە دىل لەسەر داستانى خۆى دەروا

ھىشتا پارزە رۆژ نەروئىشتىبوو كە نۆموسولمانى ئىمە، لۆتكەيەكى چاكى كرى كە جىگەى سى كەسى تىدا دەبووھو. ئەو بۆ ئەوھى شك و گومانى ھىچ كەس نەوروژىنئى و كەس دەخۆى نەگەيەنئى، برىيارى دا بچىتە ھەرىمى «سەرجىل» Sargel كە لە بىست فەرسەخىي ئەلجەزىرە، لەسەر رىگای «ئوران» Oran ھەلگەوتوو و بازگانىي ھەنجىرى وشك لەوئى زۆر برەوى ھەيە، و بەپراستى توانىي ئەو برىيارەى خۆى بەرىتە سەر. ئەو دەگەل عەرەبىكى سنوورنشىن كە دەپىشدا باسى بۆ كىردبوو، دوو سى جار رۆيشتە ئەو سەفەرەو كەراوھ. لە ولاتى بەرپەرى، عەرەبى سنوورنشىن يا «سغورى = تغورى» Tagarin بەو عەرەبانە دەلین كە دانىشتووى غەرناتەن. ئەم عەرەبانەى باسمان كىردن لە ھەرىمى «فاس» Fez ھەروھەا بەئەلشەس Elches ناو دەبرىن، و پاشاى ئەلجەزىرە سەربازانى خۆى لە نىو ئەوانە ھەلدەبۆرئى. ھەر جارەى كە لۆتكەى نۆموسولمان دەھاتەوھە لە لەنگەرگايەك رادەوھستا كە بەئەندازەى دوو قاتى تىر ھاوئىژى شمخالىك لەو باغەى كە زوبەيدە لىي دادەنىشت دوور بوو. لەوئى بۆ مەسلەھەت نوئىژى فىرى ئەو عەرەبەلاوانە دەكرد كە لە كەشتىيەكەى ئەودا سەوليان لى دەدا و جاروبار ئەدا و ئەتوارى تىرى دەر دىنا كە پىي وابوو بۆ ئەنجام دانى پلانەكەى پىويستە؛ بۆ نمونە دەروئىشتە باغى زوبەيدە و داواى ميوھى دەكرد و باوكى كچەش بى ئەوھى بىناسئ ميوھى پى دەدا. ئەو وەك لە پاشان بۆى كىرامەوھ زۆرى پى خۆش بوو دەگەل زوبەيدە قسان بكا و پىي بلئى كە من ناروومە ئەو بگەيەنەتە ولاتى مەسىحىيان و دەبى سەبرى ھەبئ و متمانەى پى بكا. بەلام ھەرگىز نەيتوانى چاوى پىي بکەوئى، چون ژنانى عەرەب بەئەمرى مىرد يا باوك نەبئ روخسارى خۆيان بەعەرەبان يا بەتوركان نىشان نادەن. بەلام روو دەدەن بەئەسىرانى مەسىحى و قسەشيان دەگەل دەكەن و پەنگە لەو كارەدا زۆرتەر لەوھى عەقل حوكم دەكا، زىدەرپۆيى(*) دەكەن. من بەش بەھالى خۆم ئەگەر نۆموسولمان بىتوانىيا قسە دەگەل زوبەيدە بكا، پى تىك دەچووم، چون ئەو كاتى دەيدىت كە چارەنووسى دراوھتە دەست نۆموسولمانىك و بىگومان زۆر دەترسا. بەلام چون وىستى خوداى مەزن لەسەر شتىكى تر راوھستابوو، كەلەكى نۆموسولمان سەرى نەگرت و ئەو كاتىك دەيدىت كە بى قەرەو ھەرا، ئەمن و ئەمان، لە نىوان سەرجىل و

ئه‌ریابی من بۆ فیدیه داوای چه‌نده ده‌کا. له کاتی ئەم وتووێژەدا زوبه‌یده‌ی جوان له تالار هاته‌ دهر و زۆر له‌میژ بوو، منی نه‌دیتبوو و، چون هه‌روه‌ک ده‌پیشدا باس‌م کرد ژنانی عه‌ره‌ب روو له ئه‌سیرانی مه‌سیحی ناگرن و خو له دیتیان ناپاریزن، بئ هیچ ترس و په‌روایه‌ک هاته‌ لامان: باوکیشی به‌پێچه‌وانه‌ی ئه‌وه‌ی من فکرم ده‌کرده‌وه، بانگی کرد که بێته‌ نزیکتر. ئیستا بۆم ناگێردیته‌وه پیتان بلێم که زوبه‌یده‌ی خو‌شه‌ویستم، به‌چه‌نده ناز و غمزه و جوانیی بئ وینه و چه‌نده رازاوه هاته‌ به‌رچاوم. ته‌نیا ده‌لێم که به‌گه‌ردنی جوان و گوێچه‌ک کورته‌کانی و ئالقه ئالقه‌ی پرچه‌کانییه‌وه، زۆرتر له مووی سه‌ری، مرواری هه‌لۆاسرابوو، به‌به‌له‌کییه‌وه که به‌ره‌سمی ژنانی عه‌ره‌ب رووت بوو، دوو خرخالێ زی‌ری خالیس که ئه‌لماسیان تئ گه‌رابوو، ده‌بیندران و ئه‌و خرخالانه وه‌ک پاشان باوکی زوبه‌یده پیتی گوتم، ده‌هزار دووبلون^(٢٥١) قیমে‌تیان بوو، بازنه‌کانیشی هه‌روا به‌قیمه‌ت بوون. مروارییه‌کانی زۆر گرانبایی و جوان بوون و له ژمار نه‌ده‌هاتن، چون به‌شی زۆری زۆر و زه‌نه‌ری ژنانی عه‌ره‌ب له مرواری پیک دئ و هه‌ر به‌و ده‌لیلشه‌ش لای عه‌ره‌به‌کان زۆرتر له هه‌موو گه‌لانی دنیا مرواری ده‌ست ده‌که‌وئ. ده‌یانگوت باوکی زوبه‌یده مرواریی زۆری هه‌یه و مروارییه‌کانی ئه‌و له ئه‌لجه‌زایر وینه‌یان گیر ناکه‌وئ؛ هه‌روه‌ها ده‌گوترا که ئه‌و له خه‌زینه‌که‌ی خویدا زۆرتر له دووسه‌ت هه‌زار ئه‌شره‌فی زۆری ئه‌سپانیایی هه‌یه و ئه‌و کچه‌ی که ئه‌مروێ ئیختیاری منی هه‌یه، ئه‌و پۆژه ئیختیاری ئه‌و هه‌موو مالماسمانه‌ی هه‌بوو. له باقیمانده‌ی سه‌فه‌ری جوانی و جه‌مال که ماندوویتی و کوپه‌روه‌ری په‌یتا په‌یتا، بۆ زوبه‌یده‌ی هینشووه‌ته‌وه ده‌توانین تئ بگه‌یه‌ن که ئه‌و له سه‌رده‌می نازداری و له نێو ئه‌و هه‌موو زۆر و سه‌روه‌ته‌دا، تا چ راده‌یه‌ک جوان بووه. هه‌موو ده‌زانن که جوانی و ته‌روتا‌زه‌یی زۆرینه‌ی ژنان، سه‌رده‌می‌که و به‌ریژه‌ی گیر وگرفت و بارودۆخی ژیان زۆر و که‌م ده‌کا و سه‌روشتیه‌ی که ئەم جوانیه‌ به‌هۆی کار تیکردنه‌کانی گیان هه‌لده‌چئ و داده‌گه‌رئ؛ هه‌ر چه‌ند زۆرتر سیس ده‌بئ و داده‌ته‌پئ. به‌هه‌رحال زوبه‌یده بئ ئەندازه جوان هاته‌ به‌رچاوم، یا لانی که‌م ده‌بئ بلێم من به‌دریژایی ته‌مه‌ن، جوانیکی ئاوام نه‌دیتبوو. ئه‌و جوانی و ته‌رزی و له بارییه، ده‌گه‌ل ئه‌و هه‌موو چاکه‌ی که ده‌گه‌ل منی کردبوو، هه‌ستی ئه‌مه‌گناسیی منی خرۆشان‌د و ئه‌وی له‌به‌ر چاوم وه‌ک فریشته‌ی ر‌ه‌حه‌مه‌ت که بۆ به‌خته‌وه‌ری و پر‌گه‌ری من له ئاسمانه‌وه هاتووه‌ته‌ خوار، نیشان دا، کاتیک زوبه‌یده هاته‌ به‌روه‌ باوکی به‌زبانی خو‌یان پیتی گوتم که ئه‌و پیاوه ئۆکه‌ری «ئارنووت مامییه» و بۆ سه‌وزه‌ی سالاد هاتووه. زوبه‌یده

وه‌قسه‌ هات و به‌و زبانه‌ چیشتی مجیوره‌ی که باس‌م کرد و لئی پرسیم ئایا من نه‌جیب زاده‌یه‌کی مه‌سیحیم و چۆنه‌ تا ئیستا ئازادیی خو‌م نه‌کریوه‌ته‌وه، من پیم گوتم که ئازادیی خو‌م، چه‌ند پۆژیکه‌ کریوه‌ته‌وه و له رووی ئه‌و فیدیه‌یه‌ی که ساحه‌به‌که‌م ده‌ به‌رانبه‌ر مندا وه‌ری گرتووه، ده‌توانئ تئ بگا که ئه‌و چه‌ندی من به‌لاوه‌ خو‌شه‌ویست بووه، چون مه‌ولای من داوای هه‌زار و پینج سه‌ت «سو‌لتانی»^(٢٥٢) کردووه و داویشمانه‌تئ. زوبه‌یده گوتی: «به‌راستی ئه‌گه‌ر تۆ هی باوکی من بوایه‌ی من کاریکی وام ده‌کرد ده‌ به‌رانبه‌ر دوو هیندی ئه‌و و بارستایه‌دا ئازاد نه‌کا. چون ئیوه‌ی مه‌سیحی ئه‌وی ده‌بێن درۆیه و بۆ فریودانی عه‌ره‌بان واده‌نوینن که فه‌قیرن. من گوتم: رهنگه‌ وایی، خانم به‌لام من ده‌گه‌ل ئه‌و قسه‌ی ئیوه نیم. چون راستم به‌ئریابی خو‌م گوتووه و ده‌گه‌ل هه‌ر که‌سیکی تریش له‌م دنیا په‌یدا سه‌روکارم هه‌بئ راستی پئ ده‌لێم. زوبه‌یده پرسئ: ئه‌ی تۆ که‌ی ده‌رۆی؟ گوتم: پیم وایه سبه‌ی ده‌رۆم. که‌شتیه‌کی فه‌ره‌نسی له‌به‌نده‌ردا له‌نگه‌ری به‌رداوه‌ته‌وه که سبه‌ینی بایه‌بانه‌کانی ده‌کیشئ و پیم وایه به‌و که‌شتیه‌ی ده‌رۆم. زوبه‌یده گوتی: ئایا باشتر نییه که سه‌بر بگری تا که‌شتی ئه‌سپانیایی بگه‌نئ و تۆ ده‌گه‌ل ئه‌وان برۆی. نه‌ک ده‌گه‌ل فه‌ره‌نسییه‌کان که دۆستی ئیوه‌ نین؟ من له جوابدا گوتم: خیر چون ئه‌گه‌ر خه‌به‌ریکی جیگه‌ی متمانه له ده‌ستدا بوایه که که‌شتیه‌کی ئه‌سپانیایی له پێدایه، له‌وانه بوو چاوه‌روان بم، به‌لام باشتر وایه سبه‌ی برۆم. چون تاسه‌و ئاره‌زووی گه‌رانه‌وه‌م بۆ نیشتمان و نێو ئازیزانم ئه‌وه‌ند تونده که ئیزنم ناده‌ن، چاوه‌روانی ده‌رفه‌تیکی تر، هه‌ر چه‌ند باش و به‌م زوانه‌ش بئ، بمینمه‌وه. زوبه‌یده گوتی: بێگومان تۆ له ولاتی خو‌ت ژنت هه‌یه و به‌شقی^(*) دیداری ئه‌و وا زوو ده‌ته‌وئ لیره‌ برۆی؟ من گوتم: خیر من ژنم نییه. به‌لام قه‌ولم داوه ده‌گه‌ل گه‌یشتمه‌وه ولاتی خو‌م ژن بێنم. زوبه‌یده پرسئ: ئه‌و ژنه‌ی ده‌ته‌وئ بیخواری جوانه؟ من گوتم ئه‌وه‌نده جوانه که ئه‌گه‌ر به‌هۆی به‌و جوهری شانی هه‌لده‌گرئ باسی بکه‌م و راستیه‌که‌ی به‌تۆ بلێم ناچارم بلێم که ئه‌و زۆر وه تۆ ده‌چئ.» باوکی زوبه‌یده به‌و قسه‌یه قاقا پئ که‌نی و به‌منی گوتم: «ئه‌ی خاچ په‌رست، سویند به‌ئه‌للا ئه‌گه‌ر نامزده‌که‌ت وه‌ک کچی من که جوانترین ژنی ئه‌و ولاته‌یه جوان بئ، دیاره زۆر جوانه. ئه‌گه‌ر تۆ له جوانیی کچی مندا شک و گومانته‌هیه، باشی تئ فکره‌ تا بزانی من راستم پئ گوتووی.» دوو گوتوبێژانه‌دا که به‌زبانی هه‌رامزاده و باوی ولاتی به‌ر به‌ر پێوه ده‌چوو، حاجی مراد

دیلماجی (*) ئیمه بوو. چون ئەو به‌سه‌ر ئەو زمانه‌دا باشتر له هه‌موومان زال بوو. به‌لام زوبه‌یده، هه‌ر چه‌ند له‌و زمانه‌ تێ ده‌گه‌ه‌شت زۆرتر به‌ئیشاره و ئیما قسه‌ی ده‌کرد نه‌ک به‌زبان.

له کاتیکدا که وتووێژی ئیمه به‌و شکله‌ درێژه‌ی بوو، له ناکاو عه‌ره‌بێکی مه‌غریبی (مه‌راکیشی) به‌هه‌ناسه‌برکێ گه‌ه‌شتی و هاواری کرد که چوار که‌س له‌سه‌ربازانی تورک له دیواری باغه‌وه خۆیان هاویشته‌وه‌ته ناوباغ و خه‌ریکن میوه‌ی داره‌کان به‌کال و نه‌کولێوی لێوه‌ده‌که‌ن. به‌بیستنی ئەم خه‌به‌ره پیره پیاو له ترسان وه‌له‌رزین که‌وت و زوبه‌یده‌ش ترسی پێ نیشته، چون عه‌ره‌به‌که‌ن ترستیکی زۆر و سروشتییان له تورکان هه‌یه، به‌تایه‌تی له سه‌ربازه‌کانیان، چون ئەو سه‌ربازانه ئەوه‌نده بێ شه‌رم و ئەوه‌نده‌یان ئەو عه‌ره‌بانه، که په‌عیه‌تی ئەوان، ترساندوه که هه‌موویان زهنده‌قیان چوه و وه‌ک به‌رده له ئەرباب ده‌ترسن. حاجی مراد ده‌ستبه‌جێ رووی ده‌ زوبه‌یده کرد و گوتی: «کچه‌که‌م، تۆ زۆر زوو برۆوه ژووری مال و ده‌رگاش قه‌پات که تا من بچم ده‌گه‌ل ئەو سه‌گانه قسه‌ بکه‌م. وه تۆش ئەی خاچ په‌رست. هه‌ر چه‌ندی ده‌ته‌وئ سه‌وزی بچنه‌وه و هیوادارم ئەللا به‌خێر و خۆشی و به‌سلامه‌ت بتگه‌یه‌نیت‌وه ولاتی خۆت!» من کرێشوم کرد و ئەو چوو بۆ لای تورکه‌کان و منی ده‌گه‌ل زوبه‌یده که ده‌پیشدا وای نیشان دا که به‌ئهمری باوکی ده‌چیت‌وه ناومال، ته‌نیا به‌جێ هه‌شت؛ به‌لام هه‌رکه باوکی له پشت داره‌کان ون بوو زوبه‌یده گه‌راوه لای من و له کاکاتیکدا چاوی پر بوون له فرمی‌سک گوتی: «اتمجی یا نصرانی، اتمجی؟ یانی ئەی مه‌سیحی ده‌روێ؟» من گوتم: «به‌لێ خاتوون، به‌لام پیت وانه‌بێ بێ تۆ ده‌روم. هه‌ینی داها‌توو چاوه‌روان به‌و له دیتنی ئیمه نه‌په‌شوکی. ئیمه ده‌ته‌بینه ولاتی مه‌سیحیان.» من ئەو چه‌ند وشه‌یه‌م زۆر به‌په‌له پێ گوت و وام پێ گوت که لیم تێ گه‌ه‌شت. ئەوجار ده‌ستی هاویشته سه‌ر ئەستۆم و به‌هه‌نگاوی له‌رزۆک به‌ره و عیما‌ره‌ت وه پیکه‌وتین. به‌حوکمی ته‌قدیر، عه‌دل له هه‌مان کاتیکدا که ده‌ست له گه‌ردن پیکه‌وه ده‌رویشتن، باوکی زوبه‌یده که تورکه‌کانی ده‌ر کردبوو گه‌راوه و ئیمه‌ی له‌و حاله‌ته‌دا چاوی پێ که‌وت و ئیمه‌ش زانیان که له‌و حاله‌ته‌دا دیتوومانی.» ئەم رووداوه ته‌گه‌ر ئیراده‌ی خوداوه‌ندی له‌سه‌ر نه‌بوویه له‌وانه بوو سه‌رومالممان تیدا به‌رئ. به‌لام زوبه‌یده که کارزان و تیبین بوو، ده‌ستی له ئەستۆم به‌رنه‌دا، به‌په‌چه‌وانه زۆرتر پیمه‌وه نووسا و سه‌ری له‌سه‌ر سینگم دانا و ئەژنۆکانی هه‌ندک فیزاند (*) و خۆی له بیه‌ه‌وشیه‌کی ته‌واو دا. منیش به‌ش به‌حالی خۆم وام نیشان دا که ناچار ئەوم پراگرتووه تا به‌عه‌رزیدا نه‌که‌وئ. باوکی به‌په‌له خۆی گه‌یانه‌ لای ئیمه و چون

کچه‌که‌ی خۆی به‌م حاله‌وه چاوی پێ که‌وت، پرسی که چیی به‌سه‌ر ها‌تووه؛ به‌لام چون جوابیکی پێ نه‌دراوه، هاواری لێ به‌رز بووه‌وه که: «بیکومان له ترسی ئەو سه‌گانه که ها‌توونه ناو باغ له هۆش چوه.» ئەوه‌دم سه‌ری کچه‌که‌ی له‌سه‌ر سینه‌ی من لا‌برد و له‌سه‌ر سینه‌ی خۆی دانا و زوبه‌یده هه‌ناسه‌یه‌کی کیشا و چاوی پر له فرمی‌سکی کرده‌وه و گوتی: «امجی یا نصرانی، امجی»، یانی برۆ مه‌سیحی، برۆ! باوکی له جوابدا گوتی: «بوچێ بروا کچه‌که‌م. ئەو چ خراپه‌یه‌کی ده‌گه‌ل تو کردوه. تورکه‌کانیش رویشتن که‌وا‌بوو ئیستا له هه‌یج مه‌ترسه و غه‌می هه‌یج نه‌بێ، چون هه‌ر وه‌ک پیم گوتی تورکه‌کان رویشتن و گه‌رانه‌وه شوینی خۆیان. من به‌باوکی زوبه‌یده‌م گوت: ئەرباب هه‌ر وه‌ک خۆت مه‌زنه‌ده‌ت کردوه، تورکه‌کان بوونه‌ته هۆی ترسانی، به‌لام ئیستا که ئەو ده‌یه‌وئ برۆم باشتره برۆم و نه‌بمه هۆی نارعه‌تی ئەو؛ من به‌ئیزنی ئیوه هه‌رکات پێویست بێ، بۆ بردنی سه‌وزی دیمه‌وه، چون ئەربابی من پێی وایه له هه‌یج شوینیک سه‌وزه‌واتی (*) سالادی ئاوا باش وه‌ده‌ست ناکه‌وئ. حاجی مراد گوتی: هه‌ر کات دل‌ت ویستی وه‌ر ئیره. کچی من ئەو قسه‌ی بۆ ئەوه نه‌گوت که له دیتنی تۆ و مه‌سیحی تر نارعه‌ت ده‌بێ، وه ئەوه‌ی که به‌تۆی گوت «برۆ» مه‌به‌ستی ئەو بووه که تورکه‌کان برۆن، یا ویستویه بلی: «ئیستا ده‌توانی بچی سه‌وزی بچنی» به‌بیستنی ئەم قسه‌یه من ده‌ستبه‌جێ له هه‌ر دووکیان ئیزنم خواست و زوبه‌یده‌ش که ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێک ده‌تگوت گیانی ده‌کیشن، ده‌گه‌ل باوکی رویشتن و دوور که‌وته‌وه. من به‌بیانوی گه‌ران به‌دوای سه‌وزیدا هه‌موو که‌لین و قوژبنی باغه‌که‌م سه‌نگ و شووژن دا (*) تا بزانه به‌کویدا ده‌کرێ به‌ئاسانی وه‌ژوور که‌وین و پلانه‌که‌ی داها‌توومان بخرینه گه‌ر. پاش ئەو کاره گه‌رامه‌وه و گوزارشتی کارم دا به‌نۆموسولمان و دۆسته‌کانی ترم و به‌چاوه‌روانی خۆشی و حه‌زیکێ که خودای مه‌زن ده‌ وجوودی زوبه‌یده‌ی دل‌ه‌ستین و جواندا بۆی دانا‌بووم هه‌ناسه‌م هه‌لکیشا.

سه‌ره‌نجام کات تێ په‌ری و روژی وه‌عه‌دراو گه‌ه‌شت. ئیمه هه‌موومان مووبه‌موو به‌پێی قه‌راری که پاش راوێژکاری زۆر دامان نابوو، جوولاینه‌وه و سه‌رکه‌وتنمان وه‌ده‌ست هه‌یتا. روژی هه‌ینی دوابی، پاش قسه‌ کردنی من ده‌گه‌ل زوبه‌یده له باغدا، نۆموسولمان، لای ئیواره، به‌لۆتکه‌ی خۆیه‌وه هات و به‌رانه‌ر ئەم مه‌نزه‌لی که کچی حاجی مراد چاوه‌روان مان بوو، له‌نگه‌ری گرت. ده‌پیشدا ئەو مه‌سیحیانه‌ی که ده‌بوویه نیمکه‌تی سه‌ول لێدان بگرن خه‌به‌ریان پێ درابوو و له چه‌ند شوینیک خۆیان حه‌شار دا‌بوو. هه‌موویان شاد و خۆشحال چاوه‌روانی من بوون و زۆر به‌په‌له بوون که هه‌رش بینه سه‌ر لۆتکه‌یه‌ک که له‌به‌ر چاویان

بوو؛ چون ئه‌وان ئاگایان له قه‌ول و قه‌راری نیوان من و نۆموسولمان نه‌بوو و پێیان وابوو که ده‌بی ئازادیی خوێیان به‌زۆری باسک و کوشتنی ئه‌و عه‌ره‌بانیه‌ی که ده‌ لۆتکه‌که‌دان وه‌ده‌ست بێن. که‌وابوو هه‌ر ده‌گه‌ل سه‌ر و که‌لله‌ی من و هاو‌پێکانم وه‌ده‌رکه‌وت، ئه‌وانه‌ی که که‌مینیان کردبوو به‌هه‌لاتن به‌ره‌ولامان هاتن. له‌و سه‌عاته‌دا تازه‌ده‌روازه‌کانی شارریان داخستبوو و له‌سه‌رانسه‌ری ئه‌و بیابانه‌دا گیان ده‌به‌ریک دیار نه‌بوو. کاتیک هه‌موو کۆیویینه‌وه‌ ده‌پێشدا دوو دل بووین که سه‌ره‌تا، بچین زوبه‌یده هه‌لگرین یا ئه‌و عه‌ره‌بانیه‌ی که سه‌ولیان لێ ده‌دا ده‌ست به‌سه‌ستین. له‌ کاتیکدا هێشتا نه‌مانده‌زانی ده‌بی چ بکه‌ین نۆموسولمانی ئیمه‌ گه‌یشته‌ لامان و پرسى بۆ چی کات به‌فێرۆ ده‌ده‌ین و درێژى پێ دا که ئیستا وه‌ختی عه‌مه‌له، چون زوربه‌ی عه‌ره‌به‌سه‌ول لێده‌ره‌کان خه‌وتوون، و ده‌فکری ئه‌وه‌دا نین ئاگایان له‌ خوێیان بێ. ئیمه‌ هۆی دوودلیی خویمان پێ گوت و ئه‌ویش جوابی داوه‌ که پێویستتر له‌ هه‌موو شتیک ئه‌وه‌یه‌ ده‌پێشدا لۆتکه‌ ده‌ستی به‌سه‌ردا بگیری و ئه‌وه‌ش کاریکى ئاسانه‌ و هێچ مه‌ترسیی تێدا نییه‌. پاشان ده‌توانین بچینه‌ سه‌وراغی زوبه‌یده و بیرفینین. بریارى ئه‌ومان به‌یه‌کده‌نگی قبول کرد و ئیمه‌ به‌رینوینی ئه‌و گه‌یشته‌یه‌ لۆتکه‌. ئه‌و یه‌که‌م که‌س بوو که خۆی گه‌یاند هه‌ لۆتکه‌ و شمشیری هه‌لکێشا و به‌زبانى عه‌ره‌بى گوراندی که: «هه‌ر که‌س بجزوی ده‌کوژێ!» له‌و کاته‌دا نزیک به‌ته‌واوی مه‌سیحیه‌یه‌کان به‌دوای ئه‌و دا خوێیان گه‌یاند هه‌ لۆتکه‌که‌وه‌. عه‌ره‌به‌کان که زۆر به‌جه‌رگ و ئازا نه‌بوون، کاتیک فه‌رمانی ناخودای خوێیان بیست، ترسان و بێ ئه‌وه‌ی هێچ کامیان ده‌ست بۆ ئه‌و برۆکه‌ چه‌که‌ی پێیان بوو، به‌رن خوێیان به‌ده‌سته‌وه‌دا و ته‌ناف پێچ کران، ئه‌و کاره‌مان زۆر زوو ئه‌نجام دا و هه‌ره‌شه‌مان له‌ عه‌ره‌به‌کان کرد، هه‌ر ده‌نگیان لێ بێ، ده‌یانکوژین. پاشا گرتنی لۆتکه‌، نیویک له‌ یارانی ئیمه‌ بوونه‌ کێشک له‌سه‌ر عه‌ره‌به‌کان و من و ئه‌وانیتر به‌رینوینی هه‌مان نۆ موسولمان گه‌راینه‌وه‌ بۆ باغی حاجی مراد. به‌خته‌وه‌رانه‌ ده‌رگای باغمان وا به‌سانای کرده‌وه‌، ده‌تگوت هه‌ر دانه‌خراوه‌. بێده‌نگ و هه‌ست و خوست، بێ ئه‌وه‌ی که‌س له‌ باغه‌وان و ده‌ستوپێوه‌ندان وه‌خه‌به‌ر بێنن، خویمان گه‌یاند، به‌رده‌م عیماره‌تی حاجی. زوبه‌یده له‌ ته‌نیشت په‌نجه‌ره‌یه‌ک چاوه‌روانمان بوو که هه‌ستی کرد که‌سێک له‌باغدا به‌سه‌ر پێکی پرسى که ئایا ئیمه‌ مه‌سیحین! من جوابم داوه‌ خویمانین و کاتی ئه‌وه‌یه‌ ئه‌و بێته‌ خواره‌وه‌. هه‌ر که‌ منی ناسییه‌وه‌ بێ راوه‌ستان و به‌په‌له‌ هاته‌ خوار و ده‌رگای کرده‌وه‌. ماله‌بابم! خه‌له‌وخه‌رمانیک وه‌ک مانگی شه‌وی چاره‌ به‌و جلوه‌به‌رگه‌ جوان و له‌ قیমে‌ته‌ نه‌هاتوه‌ و ده‌رکه‌وت که زبانه‌م ده‌ره‌قه‌ت باسی جوانیه‌که‌ی نایه‌. من ده‌گه‌ل

چاوم پێی که‌وت ده‌ستیم گرت و ماچم کرد. نۆموسولمان و ئه‌وانی تریش به‌چاوه‌ لیکه‌ریی من به‌ده‌ستیدا نووسان، وه‌ک ئه‌وه‌ی خاتوون مه‌ولامان بێ و ئیمه‌ هه‌موومان ئه‌ومان به‌گه‌وره‌ و پرزگاری به‌خشی خویمان ده‌زانی. نۆموسولمان به‌عه‌ره‌بى لێی پرسى که ئایا باوکی له‌ ناو باغدا به‌؟ ئه‌و جوابی داوه‌ که له‌ باغدا به‌ و خه‌وتوه‌. نۆموسولمان گوتی: «که‌وابوو ده‌بی خه‌به‌ری که‌ینه‌وه‌ و ده‌گه‌ل خویمان بیه‌ین و هه‌رچی شتی قیমে‌تی ئه‌م باغه‌شه‌ کۆی بکه‌ینه‌وه‌.» زوبه‌یده گوتی: «خێر هێچ که‌س بۆی نییه‌ ده‌ست له‌ هێچ شتیکى باوکم دا. له‌ شتی قیমে‌تیش بێجگه‌ له‌وه‌ی من هێناومه‌ هێچ شتیک له‌و باغه‌دا نه‌ماوه‌ و هه‌رئه‌وه‌ش که هێناویه‌تی بۆ ئه‌وه‌ی هه‌مووتان ده‌له‌مه‌ند بکا به‌ش ده‌کا. ئیوه‌ ته‌نیا سه‌به‌ر بگرن تا لێتان حالێ ده‌بی!» پاش ئه‌و قسانه‌ رویشته‌وه‌ نیو عمارت و به‌ئیمه‌ی گوت زۆر زوو ده‌گه‌رێته‌وه‌، راشی ئه‌سه‌پارد که بێده‌نگ بین و ده‌نگ و هه‌را ساز نه‌که‌ین. من له‌ نۆموسولمانم ویست، پێم بلێ که ده‌گه‌ل زوبه‌یده چییان ده‌نیودا را برد و پاش ئه‌وه‌ی زانیم چ گوتراوه‌ پێم گوت که هه‌رچی زوبه‌یده ده‌لی ده‌بی هه‌موو وا بکه‌ن و ته‌که‌زم کرده‌وه‌ که بێ مه‌یلی ئه‌و نابێ هێچ کاریک بکری. له‌و کاته‌دا زوبه‌یده هاته‌وه‌ و سه‌ندووکیی پر له‌ ئه‌شه‌رفیی زێر هێنابوو که به‌نه‌قه‌نه‌ق(*) هه‌لی گرتبوو، له‌ به‌ختی به‌د باوکی زوبه‌یده هه‌ر له‌وکاته‌دا له‌خه‌و هه‌لده‌ستی و ده‌نگه‌ ده‌نگی نیو باغ ده‌بیسێ. که ئه‌و ده‌نگ و هه‌رایه‌ی بیست هاته‌ لای په‌نجه‌ره‌و تێ گه‌یشته‌ ته‌واوی ئه‌و که‌سانه‌ی ماله‌که‌یان گه‌مارۆ داوه‌ مه‌سیحین، ده‌سته‌به‌جێ ده‌ستی کرد به‌هاوار هاوار: «ئای بگه‌نێ، مه‌سیحی کافر! مه‌سیحی کافر! ئای دز! ئای دز!» ئه‌م هه‌را هه‌رایه‌ تووشی ده‌رده‌سه‌ریه‌کی زراوتووقینی ده‌کردین. به‌لام نۆ موسولمان کاتیک زانی ده‌گێژاوی مه‌ترسی ده‌که‌وین ده‌گه‌ل چه‌ند که‌سێک رویشته‌ ناو عیماره‌ت و پێش ئه‌وه‌ی ده‌ست وپێوه‌ند و نۆکه‌ر و غولام وه‌خه‌به‌ر بین وپێ بزانه‌ن، حاجی مرادی به‌ده‌ست به‌ستراوی هێنا خواره‌وه‌. له‌ حالیکه‌دا پارچه‌یه‌کیان له‌ ده‌م و لووتی به‌ستبوو هه‌ره‌شه‌یان لێ ده‌کرد، ئه‌گه‌ر ده‌نگی لێوه‌ بێ ده‌یکوژن. زوبه‌یده نیوه‌ بێ هۆش ده‌باوه‌شی مندا بوو. کاتیک چاوی به‌باوکی که‌وت به‌رچاوی خۆی گرت که باوکی نه‌بیینی و ئه‌ویش واق و پرما و، سه‌رلێشێواو له‌سه‌ر جێی خۆی په‌هه‌لاتبوو، نه‌یده‌زانی که چۆن که‌چه‌که‌ی به‌مه‌یل و ئاره‌زووی خۆی په‌گه‌ل ئیمه‌ که‌وتوه‌. به‌هه‌ر حال چون له‌ کاتی ئاوادا پێ له‌ هه‌موو نه‌ندامیک زۆرتتر به‌کار ده‌هات، به‌په‌له‌ به‌ره‌و لۆتکه‌ گه‌راینه‌وه‌ و له‌وێ که‌سانیک که‌مابوونه‌وه‌، چاوه‌روانی ئیمه‌ بوون و زۆر نیگه‌ران بوون که مه‌بادا به‌لایه‌که‌مان به‌سه‌ره‌هاتبێ.

هیشتا دووسه‌عات له شهو تی نه‌په‌پیبوو که هه‌موومان له‌نیو لۆتکه‌دا بووین. به‌ندی ده‌ست و ده‌سما‌لیان له زاری باوکی زوبه‌یده کرده‌وه، به‌لام نۆموسولمان دیسان دووپاتی کرده‌وه ئەگەر ورته‌یه‌کی لای بی کاری ته‌واوه. حاجی مراد که کچی خۆی له لۆتکه‌دا دیت هۆل هۆل ده‌ستی کرد به‌گریان. به‌تایبه‌تی کاتیک دیتی که من ئەوم به‌توندی ده‌باو‌ه‌ش گرتوو و کچه‌که‌شی بی ئەوه‌ی سکا‌لایه‌ک بکا یا به‌رگری له خۆی بکا یا بیه‌وی در‌باز بی، ده‌باو‌ه‌ش‌مدا ئارامی گرتوو. به‌و حاله‌شه‌وه، حاجی مراد له ترسی ئەوه نه‌کا نۆموسولمان هه‌ر شه‌ه‌کانی به‌راستی بی، هه‌ر وا بیده‌نگ بوو. له‌وکاته‌دا که ده‌مانویست سه‌وله‌کان ده‌ئاو باو‌یژین، زوبه‌یده که باوکی و عه‌ره‌به‌کانی به‌ده‌ست به‌سراوی و به‌دیلی چاو پی که‌وت له نۆموسولمانی داوا کرد که تکا له من بکا که عه‌ره‌به‌کان و باوکی ئازاد بکه‌ین ئەگینا خۆی ده‌خاته ناو دریا و نایه‌وی ببینی باوکی خۆشه‌ویستی که ئەو هه‌مووه ئەوی خۆش ویستوو به‌خاتری ئەو به‌دیل بگیری. نۆموسولمان قسه‌کانی ئەوی بۆ وه‌رگێرامه‌وه سه‌ر ئەسپانیایی و من گوتم که ئاماده‌م ئەم‌ری ئەو به‌جی بینم. به‌لام نۆموسولمان به‌وه رازی نه‌بوو و په‌خنه‌ی له من گرت و گوتی: «ئەگەر ئەوان لی‌ره ئازاد بکه‌ین داوای یارمه‌تی له خه‌لک ده‌که‌ن و شار ده‌خرو‌شین و لۆتکه و پاپوری توندرۆمان»^(*) وه‌دا ده‌خن و له هه‌موو لاوه گه‌مارۆمان ده‌دن و ئیمه ناتوانین در‌باز بین. ته‌نیا ریگه چاره ئەوه‌یه کاتیک گه‌یشته‌یه به‌که‌م ولاتی مه‌سیحی ئازادیان بکه‌ین.» ئیمه هه‌موو ته‌سلیمی ئەم پیشنیاره بووین و زوبه‌یده‌ش کاتیک بۆمان روون کرده‌وه جارێ ناچارین خواهیشتی ئەو رهد که‌ینه‌وه، ده‌نگی نه‌کرد و به‌رواله‌ت رازی بوو:

ده‌ستبه‌جی سه‌ول کیشه‌به‌هیزه‌کانی ئیمه، ده‌بیده‌نگییه‌کی ته‌واودا، به‌لام به‌شۆر و خه‌زیکێ گه‌وره‌وه سه‌وله‌کانیان به‌ده‌سته‌وه گرت و پاش ئەوه‌ی هه‌موو له ناخی ده‌روونه‌وه خۆمان به‌خوا ئەسپارد به‌ره‌و دورگه‌کانی بالیئار Baléares وه‌رچێ که‌وتین. ئەو دورگانه نزیکترین هه‌رمی‌کی مه‌سیحی نشین بوو که ده‌مانتوانی خۆمانی پی بگه‌یه‌نین، به‌لام چون بای رۆژه‌ه‌لات زۆر توند و ده‌ریاش هیندیک تۆفانی بوو، نه‌مانتوانی بۆ لای «مایرۆک» بجینه به‌روه‌وه و ناچار بووین به‌دریژایی لیواری «ئۆران» دا برۆین و زۆریش نیگه‌ران بووین که نه‌کا له شارۆچکه‌ی «سه‌رجه‌ل» که له‌سه‌ر ری‌مان بوو و نزیکه‌ی شه‌ست مایل له ئەله‌جه‌زیره دوور بوو، بمانبین. هه‌روه‌ها له‌وه‌ش نیگه‌ران بووین که له‌م ده‌قه‌ره تووشی یه‌کێک له‌و که‌شتیانه بین که له «ئیتۆن» هوه قوماش و مائی بازرگانی بۆ ئەله‌جه‌زیره ده‌به‌ن. هه‌ر چند ئیمه هه‌موومان متمانه‌مان به‌یه‌کتر هه‌بوو و خۆشمان وره‌به‌رز بووین و هیوادار

بووین ئەگەر تووشی که‌شتییه‌کی ئاوا هاتین، ئەگه‌ر که‌ره‌سه و ئامرازی شه‌ری ریگرانی ده‌ریایی پی نه‌بی، ده‌ستی به‌سه‌ردا بگرین و ئاسووده سه‌فه‌ری خۆمانی پی بکه‌ین. له‌و کاته‌دا که به‌مجۆره به‌سه‌ر ده‌ریادا تیپه‌ر ده‌بووین زوبه‌یده له ته‌نیشتم دانیشتبوو و سه‌ری ده‌نیو ده‌سته‌کانی مندا شارده‌بووه‌وه تا چاوی به‌روخساری باوکی نه‌که‌وی، گویم لی بوو سه‌برۆکه سه‌برۆکه هاواری له‌یلی مریه‌می ده‌کرد وله‌به‌ری ده‌پاراوه که یارمه‌تی ئیمه‌ بدا.

نزیکه‌ی سی مایلیک رۆیشتبووین که کاربوه‌ی به‌یان ئەنگوت، به‌لام تا لیواری وشکی زۆرتر له‌سی تیره‌او‌یژی شمخال دوور نه‌بووین. که‌سیش له وشکانی دیار نه‌بوو که بمانبینی. به‌لام هه‌ر چۆنیک بوو به‌زۆری سه‌ول لێدان خۆمان گه‌یانه‌ نیوه‌راستی دریا که هیندک ئارام بوو بووه‌وه و کاتیک بارستای دوو فه‌رسه‌خ له لیوار دوور که‌وتینه‌وه ده‌ستور دریا به‌نۆره سه‌ول لی بدن تا بتوانین نانیک بخۆین. به‌لام سه‌ولکیشه‌کان گوتیان با ده‌پیشدا ئەوانه‌ی بیکارن، نان بخۆن و ئەوان ده‌ستیان له‌کار نه‌کیشه‌واوه. به‌قه‌سی ئەوانمان کرد و له‌وکاته‌دا بایه‌کی توند له ته‌نیشتمانه‌وه هه‌لی کرد و ناچار بایه‌بانه‌کانمان کرده‌وه و سه‌وله‌کانمان له‌وی دانا و سه‌ری پاپۆره‌که‌مان به‌ره‌و «ئۆران» وه‌رسوو‌راند، چون ته‌نیا چوونه پیش به‌ره‌و ئەوی مومکین بوو. ئەو کاره زۆر زوو ئەنجام درا و ئیمه به‌یارمه‌تی بایه‌بانه‌کان به‌مه‌ودای هه‌شت مایل له‌سه‌عاتدا ده‌رویشته‌ین و ته‌نیا ترسمان له‌وه بوو که تووشی ریگرانی ده‌ریایی بین. خواردنمان دا به‌عه‌ره‌به‌سه‌ولکیشه‌کان و نۆموسولمان ده‌یلاواندنه‌وه و پی ده‌گوتن که خۆیان به‌ئه‌سیر نه‌زانن و له یه‌که‌م ده‌رفه‌تدا ئازادیان ده‌که‌ن. ئەو هه‌موو ئەو قسانه‌ی به‌باوکی زوبه‌یده‌ش گوت، به‌لام پیره‌مێرد جوابی داوه: «من له ئەده‌ب و جوامیری ئیوه ئەی مه‌سیحیه‌کان له‌وانه‌یه چاوه‌روانییه‌کی ترم هه‌بی، به‌لام هه‌رگیز هینده‌م به‌ساویله‌که مه‌زانن که برۆا بکه‌م ئازادی من بده‌نه‌وه به‌من. به‌تایبه‌تی که ده‌زانن من کیم و ده‌به‌رانبه‌ر فیدییه‌ی ئازاد کردندا چهند ده‌توانن پارهم لی بستین. ئیستا ئەگه‌ر ده‌تانه‌وی بۆ ئازادی من قیمة‌تیک دابنن هه‌ر لی‌ره ئەوه‌ی دل‌تان ده‌خواری بۆ ئازاد کردنی من و ئەو کچه بی ئەنوايه که گیانی شیرین و جگه‌رگۆشه‌ی منه، بیلین تا بتانده‌می.» پاش ئەو قسانه ده‌ستی کرد به‌گریانیک که هه‌موومان دل‌مان بۆی سووتا و زوبه‌یده‌شی وا لی کرد که رووی تی بکا. زوبه‌یده کاتیک باوکی به‌و حاله‌ته‌وه دیت له‌سه‌ر ئەژنۆی من هه‌ستا و رۆیشت تا باوکی ده‌ ئامیز بگرێ، پاشان هه‌ر دووکیان روومه‌تیا‌ن به‌روومه‌تی یه‌که‌وه نا و دایان له کلپه‌ی گریان که بوو به‌هۆی ئەوه ئیمه‌ش ده‌گه‌لیان له‌به‌ر خۆمانه‌وه بگرین.» به‌لام کاتیک حاجی مراد کچه‌که‌ی به‌جلوبه‌رگی رازاوه‌ی جیژن و میوانی

چاو پئی کهوت به‌زبانی خوئی لئی پرسى: «کچه‌که‌م نهو، چ وه‌زعیکه؟ دوینئی کاتی ئیوارئ پیش نهوهی تووشی نه‌م موسیبه‌ته نگرىس و ترسینه‌ره بىین، تو جلوبه‌رگىکی ساده و ساکارت له‌به‌ردابوو، ئیستاش نهوه ده‌بینم بئ نهوهی تو دهره‌فتی لىباس گۆرپىنت بووبئ و بئ نهوهی من هه‌وآئىکی خوئش له‌مه‌ر میوانى و جیژن به‌تو بده‌م، جلوبه‌رگى جوان و به‌قىمه‌تت ده‌به‌ردایه و خوئت به‌جوانترین و گران‌بایترین زئیر و زئیره‌رئیک که من له ده‌ولمه‌ندترین ده‌ورانى ژياندا توانیم به‌دیاری بتده‌مئ، رازاندووته‌وه. زوو جوابم بده‌وه، چون من له‌و کاره سه‌رم سوورماوه و زۆرتتر له‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌رم هاتوو له‌به‌رى نارحه‌تم.»

ته‌واوى قسه‌کانى حاجى مراد له لایهن نۆموسولمانه‌وه بۆ ئیمه وهرده‌گێردراوه و زوبه‌یده که‌لیمه‌یه‌کی جواب نه‌ده‌داوه؛ به‌لام حاجى مراد ده‌گه‌ل چاوى به‌سندووچه‌که‌وت که جهاه‌یتراتی خوئی تیدا هه‌لده‌گرت و پئی وابوو له‌ مالى ئیوشارى له‌ نه‌لجه‌زیره جئى هئیشتوووه و نه‌هاتووته عیماره‌تى نئو باغى، زۆرتتر واقى و پرما و له‌ کچه‌که‌ی پرسى، نه‌م سندووچه‌ چۆن که‌تووته ده‌ست ئیمه‌ی مه‌سیحى و چئى تیدایه. نه‌وجار نۆموسولمان هه‌لئى دایه و پیش نهوهی زوبه‌یده وه‌لامئیک بداته‌وه گوتى: «حه‌زهرتى ناغا، تکایه خوئت به‌و پرسىيارانه له‌ زوبه‌یده ماندوو مه‌که؛ من ئیستا جوابى ته‌واوى نه‌و پرسىيارانه‌ت ده‌ده‌مه‌وه، بزانه و ئاگادار به‌که نه‌و بووه‌ته مه‌سیحى و هه‌ر نه‌ویش زنجیرئ ده‌ست به‌سه‌رى ئیمه‌ی پساندوووه و ئیمه‌ی له‌ زیندان رزگار کردوووه. نه‌و به‌دلخوازى خوئی هاتووته ئیره و من وای تئ ده‌گه‌م نه‌وه‌نده له‌و کاره رازیه‌ وه‌ک نه‌وه‌ی له‌ زولماترا هاتبئته نئو رووناكى، له‌ مه‌رگه‌وه بۆ ژيان یا له‌ دۆزه‌خه‌وه هاتبئته به‌هه‌شت. پیرى عه‌ره‌ب هاوارى لئ بلند بوو: «کچه‌که‌م، نه‌وه‌ی نه‌و مه‌سیحیه ده‌لئى راسته؟ زوبه‌یده گوتى: به‌لئى راسته. پیره مئرد گوتى: «چۆن؟ تو بوویه مه‌سیحى؟ و نه‌وه توئى که باوکى خوئت داوته ده‌ست دوزمان؟ زوبه‌یده گوتى: به‌لئى. من مه‌سیحیم، به‌لام من توهم نه‌خستووته نه‌م حالورژه‌وه، چون من هه‌رگیز نه‌مویستوووه تو به‌جئ به‌ئلم یا خراپه‌ت ده‌گه‌ل بکه‌م. به‌لکو ته‌نیا ده‌مه‌وئ کارئىکی حه‌ق دهره‌ق به‌خۆم بکه‌م. پیره‌مئرد پرسى: باش، کچى من، چ کارئىکی خیرت دهره‌ق به‌خۆت کردوووه؟ کچ گوتى: له‌م باره‌وه له‌ له‌یلى مریم پرسىار بکه: نه‌و باشتر له‌ من جوابت ده‌داته‌وه.»

هه‌رکه پیره عه‌ره‌ب نه‌وه‌ی بیست وه‌ک به‌رق و با به‌سه‌ر خوئی ده‌ دریا هاویشت و نه‌گه‌ر جلوبه‌رگى عه‌ره‌بى له‌سه‌ر شه‌پۆلانى رانه‌گرتبا بئشک ده‌خنکا. به‌هاوارى زوبه‌یده هه‌موومان گه‌یشتینه هاوارى و داوینى که‌واکه‌یمان گرت و به‌نیوه‌گیانى هئنامانه دهر. نه‌م

رووداوه وه‌ها بوو، به‌هۆى نارحه‌تى و په‌ژاره که زوبه‌یده وه‌ک نه‌وه‌ی باوکى مرده‌بئ، خوئی به‌سه‌ر کئشا و ده‌ستى کرد به‌گریان. ئیمه پیره‌مئردمان سه‌روبن راگرت و ئاوئىکی زۆرئ له‌ که‌رووى هاته دهر و پاش دووسه‌عات وه‌هۆش هاته‌وه. له‌ ماوه‌ی نه‌م رووداوه‌دا، چون بايه‌که سوورا بوو ئیمه ناچار بووین له‌ لیوار نزیك بینه‌وه. به‌زۆرى سه‌ول لیدان نه‌مانه‌پشت لۆتکه وه‌لیوار بکه‌وئ و فرئ بدريته سه‌ر وشكى. به‌لام به‌خت یار بوو. گه‌یشتینه له‌نگه‌ر گایه‌کی چوکه. له‌وئ خاک هئندئیک له‌ دریا‌دا چووته پیش و نه‌و هه‌لکه‌وته‌ی پئک هئناوه و عه‌ره‌به‌کان به‌و شوینه ده‌لئین: لووته (*) قه‌حبه‌ی رۆمى (Cava Rhumia^(۲۰۳)) که به‌زبانى ئیمه یانى ژنى داوینئىسى مه‌سیحى. له‌ نئو عه‌ره‌باندا رىوايه‌تئیک هه‌یه ده‌لئى نه‌و قه‌حبه‌به‌ناوبانگه‌ی بوو به‌هۆى تئک رووخانى نه‌سپانیا، له‌وئ نئزراوه. عه‌ره‌به‌کان مه‌گه‌ر ناچار بن نه‌گینا له‌وئ له‌نگه‌ر ناگرن و تازه له‌و کاتانه‌شدا نه‌وئ هه‌ر به‌شووم و به‌دووم (*) ده‌زانن. به‌لام بۆ ئیمه له‌نگه‌رگای قه‌حبه‌ی رۆمى نه‌ ته‌نیا شووم نه‌بوو به‌لکو به‌پئچه‌وانه چون دهریا زۆر توئفانى بوو، به‌ندهرى نه‌جات و به‌خته‌وه‌ریمان بوو. ئیمه چه‌ند که‌سئیکمان له‌سه‌ر وشكى به‌کئشکچى دانا و خوئشان بئ نه‌وه‌ی سه‌ول له‌ ده‌ستمان بئته‌وه له‌و تووشه و نازووچه‌ی نۆموسولمان هئنا بووى خواردمان، پاشان له‌به‌ر خودا و حه‌زهرتى مریم پاراینه‌وه سه‌فه‌ره‌که‌مان که سه‌ره‌تایه‌کی خوئشى هه‌بوو، به‌پایانئىکی خوئش کوئایى پئ بئینن.

هه‌موو ناماده بوون تا ته‌سلىمى پارانه‌وه‌ی زوبه‌یده بن و باوکى و باقىى عه‌ره‌به‌کان له‌سه‌ر لیوارى دهریا نازاد بکه‌ن، چون دلئى نهرم و ناسكى نه‌و کئیزه به‌رگه‌ی نه‌وه‌ی نه‌ده‌گرت ببئنى باوکى وه‌ک پیاو کوئئیک ده‌ست و پئى به‌ستراى و هاوشارىیه‌کانئشى به‌دیل گىرابن. ئیمه قه‌ولمان پئ دا کاتى وه‌رئیکه‌وتن نه‌و کاره نه‌نجام بده‌ین، چون نازاد کردنیان له‌و بیابانه چۆل و هۆله‌دا بۆ ئیمه هئچ مه‌ترسییه‌کی لئ نه‌ده‌که‌وته‌وه. دو‌عاى ئیمه بۆ دهرگای خودا بئ ئاکام نه‌بوو، چونکه بايه‌که دیسان سووراندئى و دهریا ئارامى گرت و نه‌وه بوو به‌هۆى شادى و دلخۆشى ئیمه و به‌قربوه‌قربو (*) سه‌فه‌رمان درئزه پئ دا. کاتئیک دهره‌فتمان پئ له‌بار بوو، ده‌ست و پئى عه‌ره‌به‌کانمان کرده‌وه و یه‌ک یه‌ک له‌ وشکانى پیاده‌مان کردن. به‌لام کاتئیک باوکى زوبه‌یده‌مان، که به‌ته‌واوى هاتبووه‌وه سه‌رخۆ، پیاده

۲۰۳- قه‌حبه، ناوئیکه که دراوته پال فلورین Florinae کچى کوئنت ژۆلین، دۆن رۆدریک پاشای ئیسپانیاى هه‌لقربوواند و کامى دلئى لئ وهرگرت و ژۆلین به‌تۆله‌ئى نه‌و کاره ناره‌وايه عه‌ره‌به‌کانى بۆ نه‌سپانیا رینوئنى کرد. (مۆرىس باردۆن)

دهکرد گوتی: ئەوی مەسیحییەکان، بۆ پیتان وایه ئەو زەعیفە(*) ناچسنه له ئازاد کردنی من خۆشحال دەبی؟ ئیوه بروا دهکەن که دلی بهمن دەسووتی؟ ئەبەدا وا نییه! ئەو تەنیا دەیهوئ له وکاتانەدا که هەووسه گلاوه‌کانی خوێ دابمرکێتی، لهو دهرد و په‌نجە تاقەت پڕووکیکنەیی که بوونی من بۆی پێک دێتی، پزگاری بی. ئەگەر ئەو هاتووته سەر دینی ئیوه، نه‌چن پیتان وایی که بروای به‌باشتر بوونی دینی ئیوه هه‌یه، خیر، به‌لکو تەنیا له‌بەر ئەوه‌یه که ده‌زانێ ژنان له ولاتی ئیوه ئاسانتر ده‌توانن بی عیسمه‌تی بکه‌ن.» پاشان له حالیکدا من به‌یارمه‌تی مەسیحییەکانی تر هەر دووک باسکمان گرتبوو تا نه‌کا کاریکی خراب ئەنجام بدا، رووی ده‌زویه‌یده کرد و گوتی: «ئەوی سه‌لێته‌ی بی شەرم و سووک و بی‌که‌لک، ئەوی حەرآمزاده، ده‌چی بۆ کوئ و چون کوئ‌کوئ‌یرانه خۆت داوه‌ته ده‌ست ئەو سه‌گه مه‌لعووانه که دوژمنی ئیمه‌ن؟ تف لهو سه‌عاته‌ی که نوتفه‌ی توّم گوراند و له‌عنه‌ت لهو هه‌موو زه‌حمه‌ته‌ی بۆ گه‌وره کردنت کیشام!» من که دیتم پیره پیاو نایه‌وئ لێی بیریته‌وه(*)، به‌په‌له له‌سه‌ر وشکی پیاده‌م کرد، وه ئەو له‌وئوه به‌ده‌نگی به‌رز له خودا و پیغه‌مبەر، ده‌پاراوه که له ده‌ریادا غه‌رق بین ویه‌کمان ده‌رنه‌چین. ورده‌ورده، دوور که‌وتینه‌وه و ده‌ماندیت هەر ده‌ست و بالی راده‌وه‌شێتی، به‌لام نه‌مانده‌بیست چ ده‌لی. بیچاره مووی سه‌ر و ڕدینی هه‌لده‌قه‌نده‌وه و خوێ به‌هه‌رزیدا ده‌دا و جارێکیان وه‌ها توند و بلند هاواری کرد که گویمان لێ بوو ده‌یگوت: «وه‌گه‌رێ کچه نازنه‌ینه‌که‌م! وه‌گه‌رێ! من هه‌موو تاوانه‌کانت ده‌به‌خشم. هه‌رچی پوول و زیری بردووته بیانده‌یه و به‌گه‌رێوه تا باوکی دلشکاوی خۆت بلاوینییه‌وه، ئەگه‌ر جیم بیلی منیش لهو لیواره ده‌مرم.» زویه‌یده ته‌واوی ئەو قسانه‌ی ده‌بیست و وه‌ک هه‌وری به‌هاری ده‌گریا و ده‌یباراند. ئەو هه‌رچی فکری کرده‌وه، جوابیکی مناسبتری لهو چه‌ند وشه‌یه‌وه نه‌دیته‌وه که گوتی: باوکه، خودا بکا که له‌یلی مریه‌م که منی کرده‌ مەسیحی، تو‌ش لهو غه‌مه‌ پزگار بکا! خودای به‌شاهید ده‌گرم، من نه‌متوانی پیش به‌خۆم بگرم و ئەو مەسیحییانه هه‌رچی کردوویانه، من پیم کردوون. گیانم به‌سترا بووه‌وه، به‌و بریاره که به‌لای منه‌وه پیرۆز و به‌لای تو‌وه باوکی خۆشه‌ویستم کفر بوو. نه‌مه‌توانی نه‌یکه‌م و ئەو مەسیحییانه به‌رێ که‌مه‌وه ولاتی خوێان.

زویه‌یده ئەو قسانه‌ی ده‌کرد، به‌لام باوکی نه‌یده‌بیست، چون له‌به‌رچاومان ون بووبوو. له کاتی‌دا من زویه‌یدم دلخۆشی ده‌داوه، یاران دیسان ده‌ست به‌کار بوونه‌وه و باه‌کی وه‌ها خۆش و سازگاری ده‌هات و وه‌ها به‌توندی ده‌ڕۆشیتین که یه‌قینمان هه‌بوو بۆ به‌یانی پیش تاوه‌لات ده‌گه‌ینه لیواره‌کانی ئەسپانیا. به‌لام، چونکه به‌ده‌گمه‌ن یا به‌واتایه‌کی تر خیر و

خۆشی ته‌واو، هه‌رگیز روو ده‌بنیاده‌م ناکا، مه‌گه‌ر ئەوه‌ی شه‌ر و تالیی به‌داوه‌ بی، به‌ختی به‌د یا په‌نگه ئەو ناله و نه‌فرینانه‌ی پیره پیاو کردی و کچه‌که‌ی به‌له‌عنه‌ت کرد (چون ده‌بی له‌نه‌فرینی باوک بترسی) ئەو خۆشی و که‌یفخۆشییه‌ی لێ تال کردین. زۆرتر له‌ سی سه‌عات له‌ شه‌و رابردبوو و ئیمه له‌ ناوه‌راستی ده‌ریادا به‌بایه‌بانی هه‌لکراو و سه‌ولی به‌قولاپ به‌ستراو، به‌ره‌وپیش ده‌چووین. چون بای سازگار ئیمه‌ی له‌ سه‌ول لێدان بی نیاز کردبوو. که له‌ ناکاو له‌به‌ر رووناکایی مانگه‌شه‌و، چاومان به‌که‌شتیه‌کی خر که‌وت که بایه‌وانه‌کانی به‌وبایه که ده‌هات لار بووبوونه‌وه، له‌به‌رانه‌رمان تی ده‌په‌ری. که‌شتی ئەوه‌نده نزیکی بوو که ئیمه ناچار بووین بۆ ئەوه‌ی ویک نه‌که‌وه‌ین زۆر به‌په‌له‌ پیتی خۆمان بگۆڕین و ئەویش هه‌روا لای دا تا وه ئیمه نه‌که‌وه‌ئ و ڕیگامان بۆ بکاته‌وه. له‌و کاته‌دا له‌ عه‌رشه‌ی که‌شتیه‌که‌وه، به‌ده‌نگی بلند لێیان پرسین که کێتین، له‌ کوئوه هاتووین و بۆ کوئ ده‌چین! به‌لام چون ئەم پرسیارانه‌مان به‌زبانی فه‌ره‌نسی لێ کرابوو، نو‌موسولمان گوتی «که‌س هه‌یج نه‌لی چون له‌وانه‌یه ئەوانه ڕیگری ده‌ریایی بن که ده هه‌یج نافکرن و له هه‌یج خۆش نابن» به‌ئهم‌ری نو‌موسولمان وستهمان لێ نه‌هات و که‌میک دوور که‌وتینه‌وه و که‌شتی که‌وته پشت سه‌رمان، به‌لام له‌ ناکاو دوو گولله توپ بۆ لای ئیمه هاوئێژا که بێشک یه‌ک به‌دوای یه‌کدا هاوئێژابوون. چون یه‌که‌می ده‌که‌لی(*) لۆتکه‌که‌مانی تیک شکاند و ده‌که‌ل و بایه‌بانه‌که‌ی خسته‌ ناو ده‌ریا و دووه‌میش وه به‌ده‌نه‌ی لۆتکه که‌وت و بی ئەوه‌ی که‌سمان بریندار بی، لۆتکه‌ی کوناودیو کرد. ئیمه که هه‌ستمان کرد هه‌ر ئیستا هه‌موومان غه‌رق ده‌بین، به‌ده‌نگی بلند هاوارمان کرد که نه‌جاتمان بدن و له‌به‌ر ئەوانه‌ی ده‌که‌شتیدا بوون پارینه‌وه، ئەگه‌ر نایانه‌وئ غه‌رق بین ده‌فریامان بێن. ئەوجار فه‌رانسه‌وییه‌کان که‌شتیان راگرت و لۆتکه‌ی نه‌جاتیان خسته سه‌ر ئاو و دوازه‌ که‌س له‌وان که تفه‌نگی شمخالیان به‌ده‌سته‌وه بوو له‌ حالیکدا فتیه‌ی شمخاله‌کانیان هه‌لایساندبوو، له‌ لۆتکه‌ی ئیمه نزیکی بوونه‌وه، ئەوان کاتی‌ک دیتیان که ژماری ئیمه زۆر که‌مه و به‌راستی خه‌ریکه، غه‌رق ده‌بین، ئیمه‌یان سواری لۆتکه‌ی خوێان کرد و گوتیان که ئەم په‌نده‌یان بۆیه به‌سه‌ر هیناوین، چون به‌هیندمان نه‌گرتوون و جوبای پرسیاره‌کانیانمان نه‌داوه‌ته‌وه. نو‌موسولمانی ئیمه بی ئەوه‌ی که‌س پی بزانی سندوقچه‌ی جواهیراته‌کانی هه‌لگرت هاویشته‌ ناو ده‌ریا. سه‌ره‌نجام هه‌موو یارانی ئیمه چوونه ناو که‌شتیه‌ی فه‌ره‌نسی و ئەوان ده‌پیشدا هه‌رچی ده‌یانه‌ویست بیزانین پرسیاریان کرد و لێمان تی گه‌یشتن و پاشان وه‌ک به‌خوێنی سه‌رمان تینوو بن تیمان به‌ر بوون و رووتیان کردین و ته‌نانه‌ت خرخالی پای زویه‌یدیه‌شیان ده‌ره‌ینا. به‌لام من تالانی ئەو

شتانهم به‌پنجه‌وانه‌ی زویه‌یده پی‌ گرینگ نه‌بوو، له‌وه دهرتسام ده‌ستدریژی تر بکه‌ن و پاش رِفاندی جلوبه‌رگ و جه‌واهیراته‌که‌ی گه‌وه‌ری نامووسی که به‌لایه‌وه له هه‌موو شتی ئه‌و دنیایه‌ گرینگتر بوو، لی بستین و به‌لام به‌خته‌وه‌رانه ئه‌و جوهره‌که‌سانه هه‌واو و هه‌وه‌سیان له بازنه‌ی داگیر کردن و به‌تالان بردنی مائی دنیا، ناچپته دهره‌وه. ته‌ماع و نارزه‌ووی تالان و دزین و داگیر کردن له‌واندا به‌هیچ شتی تیر نابی و دانا‌که‌وئی. هه‌روه‌که له‌مه‌ر خۆمان ئه‌وه‌یان کرد و ئه‌گه‌ر لیباسه‌ شرودره‌کانی دهوری دیلیمان به‌که‌لک هاتبا، ئه‌ویشیان له‌به‌ر داده‌مالین.

هیندیگ له‌وان رایان له‌سه‌ر ئه‌وه بوو که هه‌موومان ده‌بابه‌بانیکه‌وه بپنچن و بمانخه‌ته ناو دهریا، چون ئه‌زمی ئه‌وه‌یان بوو به‌په‌رچه‌می «بره‌تۆن» له هیندیگ له به‌نده‌ره‌کانی ئه‌سپانیادا بازرگانی بکه‌ن و گوئیان ئه‌گه‌ر ئیمه به‌زیندوویی ده‌گه‌ل خۆیان به‌رن، ئاشکرا ده‌بی که دز و ریگرن و به‌و تاوانه سزا دهرین، به‌لام ناخودای که‌شتی که زویه‌یده‌ی خۆشه‌ویستی روت کردبوو، گوئی به‌ونده ده‌سکه‌وته‌ی ده‌ستی که‌وتوو، رازییه و نایه‌وئی له هیچ به‌نده‌ره‌یکی ئه‌سپانیایدا له‌نگه‌ر بگرئ، به‌لکو ده‌یه‌وئی به‌توندی له ته‌نگه‌ی جه‌به‌ل تاریق تی‌ په‌رئ و بگه‌ریته‌وه به‌نده‌ری لاروشیل LaRoche که له‌ویوه هاتبوو. له ئاکامدا بریاریان دا که لۆتکه‌ی نه‌جاتی خۆیان بدن به‌ئیمه و هه‌رچی پئویست بی بۆ برینی ئه‌ونده ریگایه‌ی که ده‌پیشماندا مابوو، بمانده‌نی؛ سبه‌ی ئه‌و رۆژه هه‌ر که لیواره‌کانی ئه‌سپانیا له دوور و ده‌ره‌که‌وتن، قه‌ولی خۆیان برده سه‌ر. دیتنی لیواره‌کانی خاکی وه‌ته‌ن ئه‌ونده بۆ ئیمه شادیبه‌خش و شیرین بوو که هه‌موو به‌ده‌بختی و رۆژه‌ره‌شی خۆمان له‌بیر کرد و به‌خته‌وه‌ری ده‌ست خسته‌وه‌ی ئازادی له ده‌ست چوو، ئه‌ونده گه‌وره‌یه که ده‌تگوت ئه‌ویه‌لایانه به‌سه‌ر که‌سانیکی تر هاتوون.

به‌لئی جا، نزیک نیوه‌رۆ بوو که دزه‌کان ئیمه‌یان ده لۆتکه‌دا جی کرده‌وه و دوو به‌رمیل (*) ئاوی شیرین و چه‌ند نانیکی بیسکویتیان دا پیمان. ناخودای که‌شتی که نازانم چ شتیگ کاری تی کردبوو له کاتی سوار بوونی زویه‌یده بۆ نیو لۆتکه، چل ئه‌شهره‌فی زیری پی دا و به‌هیچ کلۆجیک ئیزنی به‌سه‌ربازانی خۆی نه‌دا که ئه‌و جلوبه‌رگه‌ی ئیستا ده‌به‌ریدایه لپی بستین. هه‌موومان چوینه ناو لۆتکه و له‌و پیاوه‌تییه‌ی که ده‌گه‌لیان کردبووین، سپاسمان کرد و هه‌ستی ئه‌مه‌گناسیمان زۆرتر له رق و قین نیشان دا. ئه‌وان به‌په‌له ده‌خۆیان نووسان و رۆیشتن و ئیمه‌ش به‌هه‌موو توانامانه‌وه بی ئه‌وه‌ی چاو له هیچ قوتب نه‌مایه‌ک (*) بکه‌ین چاومان ده‌خاکی نیشتیمان بری و ده‌ستمان کرد به‌سه‌ول کیشان. کاتی ئیواره

به‌رێزه‌یه‌کی باش له لیوار نزیک بوو بوینه‌وه و به‌روا‌لت وابوو که ده‌توانین پیش ئه‌وه، شه‌و دره‌نگ بی، بگه‌ینه وشکانی و دابه‌زین. به‌لام مانگ له‌ژیر هه‌وراندا ون و هه‌وا زۆر تاریک بوو و چون نه‌مانده‌زانی گه‌یشتووینه چ مه‌لبه‌ندیگ، به‌مه‌رجی عه‌قلمان نه‌زانی که دابه‌زین. به‌لام هیندیگ له دۆستان لایان وابوو هه‌ر چه‌ند لیواره‌کان به‌رده‌لان و په‌وه‌ز و که‌ند و له‌ند و دوور له ئاواپی بن، دیسان پیاده بوون باشتره و بۆ چه‌سپاندنی بروای خۆیان ده‌یانگوت که ته‌نیا به‌م شیوه‌یه ده‌توانین له مه‌ترسیی دزانی دهریایی «تیتوان» که له سه‌ره‌تای شه‌ودا له لیواره‌کانی ولاتی به‌په‌ر په‌وه، ده‌که‌ونه ری و کارزیوه‌ی به‌یانی ده‌گه‌نه ره‌خه‌کانی (*) ئه‌سپانیا و پاش ئه‌وه‌ی ده‌سکه‌وتیکیان ده‌ست که‌وت، بۆ چه‌سانه‌وه ده‌گه‌رینه‌وه ماله‌کانی خۆیان، ده ئه‌ماندا بین. سه‌ره‌نجام پاش راویژکارییه‌کی زۆر، هاتینه سه‌ر ئه‌م رایه که ورده‌ورده له وشکانی نزیک بیینه‌وه و ئه‌گه‌ر دهریا ئارام بی له هه‌ر شویندیگ که توانیمان دابه‌زینه سه‌ر وشکانی. هه‌ر ئه‌و کاره‌مان کرد و هینشتا شه‌و له نیوه تی نه‌په‌ریبوو که گه‌یشته پای کیویکی به‌رن. له‌به‌ر کیوه‌که گۆراییه‌کی ته‌سک و باریک بۆ پیاده بوون هه‌بوو. لۆتکه‌که‌مان کیشا سه‌ر ره‌لم و خیزی قه‌راغ دهریا و کاتیک به‌په‌له خۆمان هاویشته سه‌ر وشکی، که‌وتینه سه‌ر ئه‌ژنۆ و خاکی وه‌ته‌نمان ماچ کرد. پاشان له کاتیکدا چاومان پر له فرمیسکی شادی بوو، شوکری خودامان به‌جی هینا که ده‌وسه‌فه‌ردها هاتبووه یارمه‌تیمان. ئه‌وجار ئه‌و ئازوو‌قه‌ی پیمان بوو دامان به‌زاند و لۆتکه‌که‌شمان راکیشا و هینامانه سه‌ر وشکانی و خۆشمان مه‌ودایه‌ک به‌داوینی کیوه‌که‌دا هه‌لگه‌راین و له دهریا دوور که‌وتینه‌وه. چون باوه‌کو گه‌یشتبوینه شویندیگی ئه‌مین، ئیستاش نه‌مانده‌توانی هه‌یه‌جانی دلّی خۆمان دامرکینین و به‌یه‌قین باوه‌ر بکه‌ین ئه‌و شوینه‌ی لپی دابه‌زیوین ولاتی مه‌سیحییانه. رۆژ دره‌نگتر له‌وه‌ی ئیمه پیمان وابوو ده‌ره‌که‌وت و هه‌موومان له کیوه‌که سه‌ره‌که‌وتین تا به‌لکو له‌ویوه چاومان به‌ئاوه‌دانییه‌ک، تاوّل و کوخته‌ی شوانان و شتیکی له‌م چه‌شنه بکه‌وئی. به‌لام هه‌رچی روانیمان نه‌ئاوه‌دانی، نه ره‌شمالیک نه ته‌نانه‌ت کویره رییه‌ک و نه زیروو‌حیک، هیچ شتیگمان نه‌دیت. به‌و حاله‌شه‌وه بریارمان دا به‌ره‌و قوولایی ولات وهرئ که‌وین تا سه‌ره‌نجام تووشی که‌سیگ بین که پیمان بلّی له کوئین. شتیکی که من زۆری پیوه ناره‌حه‌ت بووم، ئه‌وه بوو که ده‌مدیت زویه‌یده به‌سه‌ر ئه‌و به‌ردودار و درکوداله‌دا به‌پییان ده‌روا. من ده‌پیشدا هیندیگم له کۆل خۆم کرد، به‌لام ئه‌و ئه‌ونده به‌ماندوو بوونی من ناره‌حه‌ت بوو که پیی وابوو باشتره پیاده بروا، ئه‌وه بوو که ئیدی نه‌هاته‌وه سه‌ر پشتم و ده‌ستی له ده‌ستی نام و زۆر له‌سه‌ر خۆ به‌خۆشحالییه‌وه

هنگاوبه‌هنگاو ده‌گه‌لم ده‌هات. هیشتا چاره‌گه فرسه‌خیک نه‌پویشتبووین که ده‌نگی زه‌نگوله‌یه‌کمان گوئی لئی بوو. به‌بیستنی ئه‌و ده‌نگه که رای ده‌گه‌یاند می‌گه‌له مه‌ریک له‌م ده‌قاره‌دایه، به‌سه‌رنجه‌وه پروانیمان ده‌ور و به‌ری خو‌مان تا بزانی‌ن که‌سی لئی ه‌یه یا نا. له نه‌کاو چاومان به‌شوانیکی جحیل که‌وت که له پای داریکی چی‌وپه‌مؤ دانیشتبوو و ورده‌ورده خه‌ریکی تاشینی لقه‌داریکی کورت بوو و خوئی به‌وه سه‌رگه‌رم کردبوو. ئیمه هه‌رای شوانه‌مان کرد و ئه‌ویش ده‌گه‌ل بیستنی ده‌نگی ئیمه له‌جیی خوئی راسته‌وه بوو. به‌لام وا دیار بوو یه‌که‌مجار چاوی به‌زوبه‌یده و نؤموسولمان که‌وتبوو، ئه‌وش وای تی گه‌یاندبوو که ته‌واوی عه‌ره‌به‌کانی ولاتی به‌ریه‌ر هیرشیان هیناوه و رژوانه‌ته ناو ولاتی ئه‌سپانیا، هه‌ر بویه ده‌خوئی نووسا و ده‌ستی کرد به‌ه‌لاتن و هاواری ده‌کرد: ئای خه‌لکینه، چ ولات نه‌ما؛ عه‌ره‌ب! عه‌ره‌ب! رژاونه ناو خاکی ئیمه! ده‌ست ده‌نه چه‌ک! عه‌ره‌بتان گه‌پشته سه‌ر! ئیمه له بیستنی ئه‌و هه‌را و هه‌نگامه‌یه زور نارحمت بووین و نه‌مانده‌زانی چ بکه‌ین، به‌لام چون دیتمان هه‌را و هوریا‌ی شوانه هه‌موو مه‌ل‌به‌نده‌که ده‌هارووژینئی و هه‌ر بینا سواره‌کانی سنوور پاریز گه‌پشته سه‌رمان، بی راه‌وستان جلو به‌رگی تورکی‌مان له به‌ده‌نی نؤموسولمان دارنی و کونه نیم ته‌نه‌یه‌کی بی قولمان دایه که هی یه‌کیک له هاورپیان و یادگاری ده‌وره‌ی ئه‌سیری و دیلی بوو، پاشان نیوی خودا و ره‌سوولانمان هینا و به‌و ری‌دا که شوان رویشتبوو وه‌ری که‌وتین و هه‌ر ئه‌لعان(*) نا ئه‌لعان چاوه‌روان بووین، سوارانی سنووروانی لیواری ده‌ریا، به‌سه‌رماندا برژین، ئه‌زقه‌زا هه‌ر واش بوو، هیشتا دوو سه‌عاتی پی نه‌چوو بوو له کاتی دهر چون له درکه‌لان و گه‌پشته ده‌شت، له نا‌کاو په‌نجا سواریکمان چاوی پی که‌وت که به‌ته‌ره‌ختن بؤ لامان ده‌هاتن. کاتیک چاومان به‌سواره‌کان که‌وت له‌جیی خو‌مان راه‌وستاین. کاتیک چاویان پیمان که‌وت و به‌جیی عه‌ره‌بان تا‌قمیک مه‌سیحیی شرودر و لیتقه‌وماویان دیت، واق ویرماو راه‌وستان و یه‌کیان پرسه نه‌کا شوانه چاوی به‌ئیه‌وه که‌وتبئی و ئه‌و هه‌راوبه‌زمه‌ی ساز کردبئی که خه‌لک چه‌ک هه‌لبگرن؟» من جوابم داوه که به‌لئی و کاتیک ویستم به‌سه‌ره‌اتی خو‌مان بگنیمه‌وه و بؤی روون که‌مه‌و چ که‌سین و له کوئیه هاتووین، یه‌کیک له مه‌سیحیه‌کانی هاورپی ئیمه ئه‌و سواره‌ی ناسیه‌وه که پرسیا‌ری له من ده‌کرد و نه‌یه‌پشت قسه‌یه‌کی ترم له زاری بیته دهر و هاواری کرد که «شوکرانه و سپاس بؤ خودای میری مه‌زن که ئیمه‌ی گه‌یاندنه شوینی رزگار بوون! چون ئه‌گه‌ر به‌هه‌له نه‌چوویم ئیستا ئیمه پیمان ناو‌ته سه‌ر خاکی پاکی هه‌ریمی «ویلیزمالاگا» Velez - Malaga و ئه‌گه‌ر سالانی دورودریژی دیلی و ده‌ست به‌سه‌ری،

بیرگه‌ی نه‌شواندیم که نه‌توانم تۆش وه‌بیر بینمه‌وه ده‌زانم، به‌ریزتان که پرسیا‌ر له ئیمه ده‌که‌ن، ده‌بی خالی من «پیدرو‌دوبۆستامانت» Pedro de Bustamante بن. هیشتا ئه‌سیری مه‌سیحی قسه‌که‌ی ته‌واو نه‌کردبوو که سوار دابه‌زی و ئه‌و لاوه‌ی ده‌باوه‌ش گرت و گوئی: «ئای خوشکه‌زا خو‌شه‌ویسته‌که‌م. منیش تۆم ناسیه‌وه. تۆ هه‌ر ئه‌وه‌ی که من و خوشکم یانی دایکی تۆ و ته‌واوی خزمه‌کانت که هیشتا ماون هه‌موو بؤ مه‌رگی تۆ گریاوین. خودای گه‌وره به‌که‌ره‌می خوئی هه‌مووی عه‌مردریژ کردووین تا به‌دیداری دووباره‌ی تۆ شاد بینه‌وه. ئیمه بیستبوومان که تۆ له ئه‌له‌جه‌زیره ده‌ست به‌سه‌رکراوی و ئیستا له رووی جلو به‌رگ و سه‌روپۆته‌راکی خوئی و دۆسته‌کانت را تی ده‌گه‌م که ئیه‌وه به‌شیه‌یه‌کی سه‌یر و سه‌مه‌ره و موجزه رزگارتان هاتوو. ئه‌سیری لاو گوئی: ئه‌وه ته‌واو راسته و خوا یار بی، دهرفه‌تی ئه‌وه‌مان ده‌بی که سه‌برده‌ی خو‌متان بؤ وه‌گنیم.»

کاتیک سواره‌کان زانیان ئیمه ئه‌سیری مه‌سیحین، هه‌موو دابه‌زین و ئه‌سپه‌کانیان به‌ئیمه ته‌عاروف کرد تا بمانگه‌ینه‌نه شاری «ویلیزمالاگا» که فرسه‌خ و نیویکی مابوو بیگه‌ینئی. هیندیک له سواره‌کانیش که شوینی به‌جی مانی لۆتکه‌مان پی گوتبوون، گه‌رانه‌وه لیواری ده‌ریا تا لۆتکه که به‌پینه‌وه بؤ شار. سواره‌کانی تر هه‌رکام ئیمه‌یان له پاش ته‌رکی خو‌یان سوار کرد و زوبه‌یده‌ش سواری ئه‌سپی خالی هاورپیه‌که‌مان بوو. ته‌واوی خه‌لکی شاری که خه‌به‌ری هاتنه‌وه‌ی ئیمه‌یان له زبان پیش قه‌ره‌ولیکه‌وه(*) بیستبوو، بؤ پیشوازیی ئیمه له‌شار وه‌ده‌ره‌که‌وتن. ئه‌و خه‌لکه نه‌به‌دیتنی مه‌سیحیی له‌به‌ند خه‌لسیو تووشی سه‌رسورماوی ده‌بن و نه له دیتنی عه‌ره‌بی ئه‌سیر، چون له ته‌واوی ئه‌و هه‌ریمه‌ی سه‌ر ده‌ریا خه‌لک عاده‌تیا‌ن به‌دیتنی هه‌ر دووک لا گرتوو. به‌لام هه‌موو له جوانیی زوبه‌یده که ئه‌و رۆژه وه‌ک گۆل پشکووتبوو سه‌ر سامیا‌ن گرتبوو. چون ماندووتیی ریگا و به‌دوایدا خو‌شحالی له‌وه‌ی که بی ترس و دل‌خوره‌ی خوئی له ولاتیکی مه‌سیحیدا ده‌دیته‌وه، وه‌های شکوفا کردبوو که ئه‌گه‌ر نه‌لین خو‌شه‌ویستی کویری کردبووم، به‌پاشکاو ده‌مگوت که له سه‌رانسه‌ری دنیا‌دا جوانیکی له‌و چه‌شنه خودا ئافه‌ریده‌ی نه‌کردوو. هه‌موومان چووینه کلیسا تا شوکری خودای به‌جی بینین و زوبه‌یده کاتیک گه‌پشته میحراب هاواری کرد که ئه‌وانه هه‌موویان وه له‌یلی مریه‌م ده‌چن. ئیمه پیمان گوت که ئه‌وانه هه‌مووی ره‌سم و پینه‌ی له‌یلی مریه‌من و نؤموسولمان ئه‌وه‌ندی ده‌یتوانی بؤی لیک ده‌داوه که مانا و ناوهرۆکی و پینه‌کانی تی بگه‌یه‌نی. زوبه‌یده که رۆحیکی هه‌ستیار و پاک و خاوتینی هه‌یه ته‌واوی ئه‌و بابه‌تانه‌ی ده‌بیست، زور زوو فیری بوو. له‌ویوه ئیمه‌یان هیناوه شاری و به‌سه‌ر مالاندا

دابه‌شیان کردین، به‌لام ئه‌و لاهه مه‌سیحیه که خه‌لکی ئیره بوو، من و زوبه‌یده‌ی برده‌وه مائی بابی خوئی و ئه‌وانیش که ده‌وله‌مهند و به‌ئیروو بوون، به‌ه‌مان خو‌شه‌ویستی و رووخو‌شیه‌وه که له کورپی خو‌یان په‌زیراییان ده‌کرد، قه‌در و حورمه‌تی ئیمه‌شیان ده‌گرت.

ئیمه‌شه‌ش رۆژ له شاری «ویلین» ماینه‌وه و له‌و ماوه‌یه‌دا نۆموسولمان شایه‌دی نامه‌یه‌کی بۆ خوی دروست کرد و رۆیشه‌ شاری غه‌رناته تا به‌یارمه‌تی «لیژنه‌ی پیروزی برپا‌شکنین»، جارێکی تر بگه‌ریته‌وه باوه‌شی پیروزی کلیسا. مه‌سیحیه‌کانی تر به‌سه‌ره‌ستی هه‌ر یه‌که به‌ره‌و شوینیک چوون. من و زوبه‌یده به‌ته‌نیا ماینه‌وه و بیجگه له‌و چل ئه‌شرفیه‌یه که ناخودای فه‌رنسی به‌پیاوه‌تی دابوووه به‌زوبه‌یده، عیشایه (*) خودامان شک نه‌ده‌برد. من له‌و پووله ئه‌و ئه‌سه‌په‌م بۆ زوبه‌یده کړی و تا ئیستا وه‌ک باوک و مه‌یته‌ر، نه‌ک وه‌ک می‌رد خزمه‌تم پێ کردوو و ئیستا ده‌یبه‌مه‌وه و لاتنی خۆم، تا بزانه‌م باوکم ماوه یا به‌خت به‌یه‌کێک له براکانم زۆرتر له من رووی خو‌شی نیشان داوه، هه‌ر چه‌ند خوای مه‌زن به‌وه‌ی که زوبه‌یده‌ی داوه به‌من، وه‌های به‌خته‌وه‌ر کردوو که هیچ که‌س هه‌ر ئه‌ندازه‌ش به‌خته‌وه‌ر بێ، ناگا به‌من، سه‌بر و پشوو و درێژی زوبه‌یده له ده‌سته‌نگی و نه‌داریدا و شه‌وق و شو‌رێکی که بۆ دینی مه‌سیح هه‌یه‌تی، ئه‌وه‌نده گه‌وره و جیگه‌ی سپاس و ئافه‌رینه که به‌راستی من سه‌رم تیدا سو‌رماوه و ده‌مه‌وئێ تا ئاخری ته‌مه‌نم، خۆم وه‌قفی خزمه‌تی ئه‌و بکه‌م. به‌و حاله‌شه‌وه، به‌خته‌وه‌رییه‌کی من له‌و فه‌کره‌وه هه‌ستی پێ ده‌که‌م که من ملکی زوبه‌یده‌م و ئه‌ویش ملکی منه، به‌هه‌یرشی فه‌کرێکی تر شیواوه، ئه‌ویش ئه‌وه‌یه نازانه‌م ئایا له زیدو شاری خۆم که لاهه‌یه‌کم ده‌ست ده‌که‌وئێ که زوبه‌یده‌ی تیدا نیشه‌جێ بکه‌م و ئایا ده‌ستی ته‌قدیر و قه‌زا و به‌لای ئاسمان ئه‌وه‌ندی به‌زه‌یی به‌عومر و مال و سامانی باوکم و براکانم کردوو که که‌سه‌کیان مابێ لانی که‌م من بناسی؟ به‌لێ جا، به‌پێزان ئه‌وه بوو به‌سه‌ره‌اتی من، جا ئه‌گه‌ر سه‌رم ئیشان‌دن یا پیتان خو‌ش بوو، ئیدی ئه‌وه به‌سه‌راوه‌ته‌وه به‌فه‌کری رووناکی ئیوه که داوه‌ری بکه‌ن. من خۆم ده‌مه‌ویست زۆر به‌کو‌رتی بۆتان بگه‌رمه‌وه. له ترسی ئه‌وه‌ی مه‌بادا ماندووتان بکه‌م له باس کردنی زۆر باه‌تان خۆم پاراست و زۆر ورده نه‌قل و به‌سه‌ره‌اتی ترم له رووداوه‌کان هه‌له‌په‌رتاوت (*)

له‌مه‌ر رووداوی تر که دیسان له کاروانسه‌را هاته پێش و زۆر

شستی تریش که شیواوی زانینه

دیل پاش ئه‌و قسانه‌ی دوا‌یی، بیده‌نگ مایه‌وه، دۆن فیرنان پیتی گوت: «به‌راستی جه‌ناب سه‌روان (*)، شیوه‌ی گه‌ی‌رانه‌وه‌ی داستانه‌که‌ت ئه‌وه‌نده سه‌رنج‌اکیش بوو که شتیکی له خودی داستانه‌که‌ت که‌مه‌تر نه‌بوو. له‌و داستانه‌دا هه‌موو شتیکی سه‌یر و سه‌مه‌ره و سه‌رسو‌ره‌ینه‌ر و پره له رووداوی وا که بیسه‌ر بۆ لای خوئی ده‌با و کړوبیده‌نگی ده‌کا و ئیمه له گویدان ئه‌وه‌نده‌مان هه‌ز وه‌رگرت که ئه‌گه‌ر تاسه‌به‌ی دانیشه‌تابین و بۆ جاری دووه‌میش گه‌ی‌رابه‌ته‌وه، دیسانیش بۆ ئیمه هه‌ر به‌تام و خو‌ش ده‌بوو.» پاش دۆن فیرنان، کاردینیۆ و باقیی میوانه‌کانیش به‌وه‌ها مه‌ه‌ره‌بانی و خو‌شه‌ویستییه‌که‌وه ئیراده‌ت و بریه‌تی و ئاماده‌یی خو‌یان بۆ خزمه‌ت پیکردنی ئه‌و، ده‌رپری که سه‌روانی ئه‌سیر دلێ پر بوو له هیوا و هومید و بێ ئه‌ندازه خو‌شحال بوو. دۆن فیرنان و پیرای ته‌عاروفاتی ئاسایی پیتی گوت، ئه‌گه‌ر ئاماده‌ بێ و په‌گه‌ل ئه‌و که‌وئێ، کارێکی وا ده‌کا که براکه‌ی «مارکی» ببیته زرباوکی زوبه‌یده و هه‌روه‌ها به‌لینی پێ دا که به‌حورمه‌ت و پێز و دابینکردنی هه‌موو پێداویستییه‌ک که شایانی که‌سایه‌تی ئه‌و بێ، ده‌بیته‌رته‌وه زید و هه‌ریمی خوئی. دیل به‌نه‌زاکه‌ت و ئه‌ده‌به‌وه سپاسی کرد، به‌لام نه‌یویست هیچکام له ته‌عاروفاتی جوامی‌رانه‌ی ئه‌و قبوول بکا.

له‌و کاته‌دا رۆژ له ئاوا بووندا بوو. شه‌و که داها‌ت که‌ژاوه‌یه‌ک که چه‌ند سواریکی به‌ده‌ره‌یه‌وه بوو له ده‌رکی کاروانسه‌را راوه‌ستا و سواره‌کان داوای وه‌تاغیان کرد که بمیننه‌وه. ژنی کاروانسه‌ردار جوابی داوه که تا‌قه بستیک جیگا نییه.

یه‌کێک له سواره‌کان که له ئه‌سه‌په‌که‌ی دابه‌زیبوو گوتی: «چۆن شتی وا ده‌بی! هه‌ر چۆنیک بێ، ده‌بی جیگایه‌ک بۆ به‌پێز، جه‌نابی دیوانه‌گی (٢٥٤) که له ناو که‌ژاوه‌دایه دابین بکری.» ژنی کاروانسه‌ردار به‌بیستنی ئه‌م ناوه ده‌ست و پیتی لێ ون بوو و گوتی: «به‌پێز، راستت

٢٥٤- «دیوان به‌گی» وه‌رگه‌ی‌راوی واژه‌ی oauditeur که مه‌به‌ست کاربه‌ده‌ستانی دیوان و دادگا یا ئه‌وانه‌ی که مالیات دیاری ده‌که‌ن و کۆی ده‌که‌نه‌وه. (محهمه‌د قازی)

دهوی ئیمه نوین و بانمان نییه، ئەگەر به‌پرز دیوانبەگی خۆی پێخەف و نوینی پێیه، پێلاوی سەرچاوم!» من و میترده‌که‌م به‌شانازییه‌وه ژووری خۆمانی بۆ ته‌رخان ده‌که‌ین. سوار که مه‌یته‌ری دیوانبەگی بوو گوتی: «زۆر باشه»، پاش ئەو قسانه‌ پیاویک له‌ که‌ژاوه‌ دابه‌زی که له‌ جلو به‌رگیرا ئاشکرا بوو چ که‌سه و پله‌وپایه‌ی چیه‌ه. که‌وا‌ی درێژ و ئاته‌گی جوان و قۆله‌که‌وا‌ی به‌قه‌لشت، هاواریان ده‌کرد که ئەو، هەر وه‌ک نۆکه‌ره‌که‌ی گوتبووی دیوانبەگیه‌ه. ده‌ست له‌ ده‌ستی دیوانبەگیدا کچیک دابه‌زی شازده سالان. لیباسی سه‌فه‌ری ده‌به‌ردابوو. ئەوه‌نده جوان و نازنه‌ین وه‌ک حۆری ئاسمان که هه‌موو ئەوانه‌ی له‌وێ بوون له‌و جوانیه‌ه سه‌ریان سو‌رمابوو و ئەگەر لووسیند و دوورروته و زوبه‌یده له‌وێ نه‌بان، ده‌یانگوت له‌و جوانتر له‌ دنیا‌دا گیر ناکه‌وێ. دۆن کیشۆت له‌ کاتی وه‌ژوور که‌وتنی دیوانبەگیدا، له‌وێ حازر بوو، کاتیک دیتی ئەو پیاوه‌ به‌شان و شکۆیه‌ ده‌گه‌ل کچه‌ جوانه‌که‌ وه‌ژوور که‌وتن، گوتی: «به‌پرزتان ده‌توانن به‌خه‌یالی ئاسووده‌ بینه‌ نێو قه‌لا و به‌سه‌ینه‌وه. ئیره‌ قه‌لایه‌کی چووک و فه‌قیرانه‌یه، به‌لام له‌و دنیا‌یه‌دا هه‌یچ زه‌حمه‌ت و کو‌پره‌وه‌ریه‌ک نییه‌ که‌ ده‌به‌ران به‌ر زانست و چه‌ک (یانی شمشیر و قه‌له‌م) دا سه‌ردانه‌نه‌وینێ. به‌تایه‌تی ئەگەر زانست و چه‌ک هاو‌ریی جوانی بن و به‌رپۆه‌ به‌ره‌که‌یان جه‌مال و جوانی بێ، هەر وه‌ک زانستی جه‌نابی به‌پرزتان ئیستا ئەو کیژه‌ شوخ و جوانه‌ به‌رپۆه‌به‌ری ده‌کا که‌ ده‌ به‌رامبه‌ریدا نه‌ ته‌نیا قه‌لاکان، ده‌بێ ده‌رگای خۆیان ئاواله‌ بکه‌ن، به‌لکو ره‌وه‌زه‌ به‌ره‌دکان ده‌بێ له‌به‌ر یه‌ک بکشینه‌وه و چیاکان پان ببنه‌وه تا رێگا بۆ ئەو نازداره‌ بکه‌نه‌وه. دیسان ده‌لێم که‌ به‌پرزتان پێ بنینه‌ ناو ئەم به‌هه‌شته، چون لیره‌دا، ئەستیره‌ و مانگی وا ده‌بین که‌ لیان ده‌وه‌شینه‌وه ده‌خزمه‌ت ئەو خۆره‌ به‌دره‌وش و نوورانییه‌دا بن که‌ ده‌ست له‌ ده‌ستی به‌پرزتاندا دیته‌ به‌روه‌ه. هه‌روه‌ها له‌و به‌هه‌شته‌دا، پله و باه‌خی چه‌کی پیاوانی مه‌یدانتان بۆ روون ده‌بیته‌وه و جوانی و جه‌مال ده‌ئاخرین پله و ترۆپکی خۆیدا ده‌بین»

دیوانبەگی له‌ بیستنی ئەم قسانه‌ مات و بیده‌نگ، چاوی به‌سه‌رتاپای دۆن کیشۆتدا گیرا و به‌دیتنی ئەم سه‌روسه‌کوته و ئەو جلو به‌رگ و حاله‌ته‌ هینده‌ی تر واقی و پرما و به‌دیتنی لووسیند و دوورروته و زوبه‌یده‌ش که‌ به‌بیستنی هاتنی میوانانی تازه و جوانی و جه‌مالی ئەو کچه‌ هاتبوونه‌ ده‌روه‌ه، هینده‌ی تریش سه‌ری(*) لێ ئەستووور بوو. دۆن فیرنان و که‌شیش و کاردینیۆ به‌زبانیکێ زۆر ئاسایی به‌خیره‌هاتنی دیوانبەگیان کرد و عه‌رزێ خزمه‌تیان پێ راگه‌یاندا. ئەو کاتیک هاته‌ ژووری کاروانسه‌را له‌وه‌ی که‌ چاوی پێ که‌وت دیسان تووشی سه‌رسو‌رماوی بوو. ئەوجار موسافیره‌ ته‌رز و له‌بار و جوانه‌کانی

کاروانسه‌را به‌خیره‌هاتنی کچه‌ جوانه‌که‌یان کرد. سه‌ره‌نجام دیوانبەگی تێ گه‌یشت که میوانانی ئەم کاروانسه‌رایه هه‌موو پیاوی خاوه‌ن که‌سایه‌تی و ما‌قوولن. به‌لام سه‌رو گوتلایکی دۆن کیشۆت گێژی کردبوو. کاتیک هه‌موو میوانه‌کان مه‌رجی ئەده‌بیان بۆ یه‌کتی به‌جێ هینا و سا‌لو و چاک و خۆشییان کرد و پاش ئەوه‌ی وه‌زعی کاروانسه‌رایان لێک داوه، له‌سه‌ر بریاری پێشوو جه‌ختیان کرده‌وه، یانی وادانرا که‌ خاتوونه‌کان هه‌موویان له‌و عه‌مبارده‌دا که‌ زۆر جار باس‌مان کردووه، جێ بکه‌نه‌وه و پیاوه‌کان وه‌ک ئەوه‌ی کیشکچی ئەوان بن له‌ ده‌روه‌ه به‌مینه‌وه. دیوانبەگی به‌مه‌یل و ره‌زامه‌ندییه‌وه ئەوه‌ی قبو‌ل کرد که‌ کچه‌که‌ی (چون ئەو دل به‌ره‌ ره‌عنایه‌ له‌ راستیدا کچی بوو) شه‌و ده‌گه‌ل ئەو خاتوونه‌ به‌با‌و‌پته‌وه و کچه‌که‌ش ئەوه‌ی زۆر پێ خۆش بوو. خاتوونه‌کان به‌جی‌وبان و نوینه‌ فه‌قیرانه‌که‌ی کاروانسه‌را و نیوه‌ی ئەو جی‌وبانه‌ی دیوانبەگی ده‌گه‌ل خۆی هینابوو یارو‌دۆخیکێ خۆشیان بۆ خه‌وتنی خۆیان پێک هینا.

وه‌ به‌لام دیل به‌هه‌مان یه‌که‌م نیگا که‌ چاوی له‌ دیوانبەگی کردبوو، دلی به‌هه‌یه‌جانی ره‌مزاییه‌وه‌ شایه‌دی دابوو که‌ ئەو پیاوه‌ ده‌بێ برای بێ. هەر له‌به‌ر ئەوه‌ رۆیشته‌ لای یه‌کیک له‌ مه‌یته‌ره‌کان و لێی پرسی، ناوی ئەم کاربه‌ده‌سته‌ دیوانیه‌ چیه‌ه و خه‌لکی کام هه‌ریمه‌. مه‌یته‌ر جوابی داوه‌ که‌ ئەر‌بابه‌که‌ی پایه‌به‌رز «ژوان پیریزدۆویه‌دما» Juan Perez de viedma ناوه، وه‌ک له‌ دیترا‌نی بیستوو، خه‌لکی یه‌کیک له‌ شاره‌ دتیه‌کانی چپای «لینۆنه» ئەو قسانه‌ و ئەوه‌ی دیل به‌چاوی خۆی دیتبووی، ئەوی له‌سه‌ر بۆچوونی خۆی پێدا‌گرت‌ر کرد، که‌ جه‌نابی دیوانبەگی هه‌مان برا‌که‌یه‌تی که‌ به‌ره‌چاو کردنی نسحه‌تی باوکی، وه‌دا‌وی خویندن که‌وتوو و کاری دیوانی کردووته‌ پێشه‌ی خۆی. ئەسیر که‌ له‌و تیکه‌ه‌له‌نگووته‌ حالی گۆراو و شادمان بوو، دۆن فیرنان و که‌شیش و کاردینیۆ بانگ کرده‌ گۆشه‌یه‌ک تا باسی ئەو روودا‌وه‌یان ده‌گه‌ل بکا و متمانه‌ی پێ دان که‌ جه‌نابی دیوانبەگی هه‌مان برا‌که‌ی خۆیه‌تی. مه‌یته‌ری دیوانبەگی ئەم نوکته‌شی به‌ئەسیر گوتبوو که‌ ئەر‌بابه‌که‌ی ده‌رواته‌ می‌کزی‌کو‌و له‌و پێته‌خته‌ ده‌بیته‌ه‌یسا‌بداری ته‌وا‌وی ولاتانی هیندی نوێ. سه‌ره‌نجام دیل له‌وه‌ش تێ گه‌یشتبوو که‌ ئەو کچه‌ عه‌ولادی دیوانبەگیه‌ه و دایکی له‌ کاتی له‌ دایکبوونی ئەو کچه‌دا له‌سه‌ر مندال چوو و سه‌روه‌ت و سامانیکێ زۆر بۆ می‌رده‌که‌ی و جیازی کچه‌که‌ی به‌جێ هیشتوو. ئەسیر له‌مه‌ر ئەوه‌ی چۆن خۆی به‌برا‌که‌ی بنا‌سینێ ده‌گه‌ل ئەو به‌پرزانه‌ مه‌شه‌وره‌تی کرد و پرسی ئایا با‌شتر وانیه‌ه، پێش خۆناسندن دیوانبەگی تاقی بکه‌نه‌وه‌ بزائن له‌به‌ر فه‌قیرێ و شرو‌ درێ، برا‌که‌ی له‌ خۆی دوور ده‌خاته‌وه‌ یا به‌با‌وه‌شی ئاواله‌

پیش‌سوازی لای ده‌کا. که‌شیش گوتی: زحمه‌تی ئەم تاقیکارییه به‌من بسپیرن! له‌سه‌ر ئەوه‌شرا جه‌ناب سه‌روان، له‌وه‌دا شک نییه که براکه‌تان به‌ئامیزکی ئاوه‌لا تۆ وه‌رده‌گرێ، چون که‌سایه‌تی و تیگه‌یش‌توواییه‌کی که ده‌هه‌ستان و دانیش‌تندا نیسانی د‌دا، به‌هیچ کلۆجیک ریوایه‌ت له‌وه‌ نا‌کا که پیاوێکی بی شه‌رم و حه‌ق نه‌ناس بی و نه‌زانی که ده‌ستی ته‌قدیر چ به‌لاو چه‌رمه‌سه‌رییه‌ک که بق بنیاده‌می ناهێنێته پیش. سه‌روان گوتی: به‌و حاله‌شه‌وه پیم خو‌شه نه له نا‌کا، به‌لکو ورده‌ورده خو‌می پی بناسینم. که‌شیش گوتی: دوو‌پاتی ده‌که‌مه‌وه که من ئەو کاره به‌جو‌ریک نه‌جام ده‌دم که هه‌موومان رازی بین.»

له‌و قسانه‌دا سه‌فره‌ی شامیان چینیوو. هه‌موو میوانه‌کان له‌سه‌ر میزی شام دانیش‌تن، بیجگه له دیل و خاتونه‌کان که له ژووری خو‌یان شامیان کرد. له نیوه‌ی شام خوار‌دندا که‌شیش هه‌ودای قسانی به‌ده‌سته‌وه گرت و گوتی:

«به‌پێژ دیوانگی، من له قوسته‌هنته‌نیه له‌و چه‌ند ساله‌دا که ئەسیری تورکان بووم هاو‌پێیه‌کم بووکه ناوه‌که‌ی وه‌ک ناوی به‌ریزتان بوو، ئەو هاو‌پێیه‌یه‌که‌یک له ره‌شیدترین سه‌ریازان و یه‌که‌یک له باشترین ئەفسه‌رانی سپای ئەسپانیایی بوو، به‌لام ئەوه‌نده‌ی که نه‌ترس و ئازا بوو، ئەوه‌نده‌ش به‌ده‌بخت و چاره‌ره‌ش بوو. دیوانبه‌گی پرسی: جه‌نابی که‌شیش ناوی ئەو ئەفسه‌ره چ بوو؟ که‌شیش گوتی: ناوی ر‌پ‌پ‌ریز‌دو ویه‌دا Rur Perez de viedma خه‌لکی یه‌که‌یک له شاره‌دییه‌کانی کیو پاره‌کانی «لینۆن» بوو. ئەو باسی ئەو رووداوانه‌ی کرد که به‌سه‌ر خو‌ی و براکانی و باوکی هاتبوو. رووداوێک که ئەگه‌ر پیاوێکی راستگۆی وه‌ک ئەو به‌ئیمان بو‌ی نه‌گه‌یرا‌بامه‌وه، ده‌مگوت ئەوه له‌وه‌ نه‌قل و نه‌زیلانه‌یه‌ که پیریژنان له زستاناندا له پای ئاگردان ده‌یکه‌رنه‌وه. ئەو هاو‌پێیه‌ بو‌ی گه‌یرامه‌وه که باوکی مال و سامانی خو‌ی له نیو سی کوری خویدا به‌ش کردووه و رینۆینی و نسحه‌تی باشتری له کورته‌ قسه‌کانی کاتون «caton» پی گوتوون. ئەوه‌ی که ده‌توانم به‌عه‌زی ئیوه‌ی بگه‌یه‌نم ئەوه‌یه‌ که ئەو نه‌جیب زاده‌یه له ماوه‌ی چه‌ند سال‌دا به‌پا‌په‌شتی لیه‌هاتوو‌یی و ئازایه‌تی و کارزانی خو‌ی گه‌یشه‌ته پله‌ی سه‌روانی له پیاده‌ نيزامدا و شتیکی نه‌مابوو بیته سه‌ره‌نگ، به‌لام له‌وان ر‌وژاندا چاره‌ره‌شی رووی تی کرد و چون دروست له‌و کاتانه‌دا که چاوهر‌وانی گه‌یشه‌تن به‌به‌ره‌می رهنج و زحمه‌ته‌کانی خو‌ی بوو، تووشی سه‌ده‌مه و خه‌ساری گه‌وره‌ هات. کورته‌ی که‌لام، هاو‌پێی من له‌و ر‌وژه میژوو‌یی و پرشانه‌زییه‌ی شه‌ری به‌ناوبانگی لێپانت که زوربه‌ی مه‌سیحیه‌کان تیدا ئازادیی خو‌یان ده‌ست که‌وته‌وه، ئەو له نیعه‌تی ئازادی بیبه‌ش کرا. من ئازادیی خو‌م له شاری «گۆلت»دا له ده‌ست دا و پاش ئەوه

له رووداوگه‌لی جو‌رباجو‌ردا بووینه هه‌فال و هاو‌پێی. له‌ویوه ئەویان برده ئەلجه‌زیره و له‌و شاره‌دا وه‌ک ده‌زانم رووداوێکی وه‌ها سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی بو‌هاته پیش که له عاله‌مدا شتی وا رووی نه‌داوه.» که‌شیش هه‌روا که درێژه‌ی به‌گه‌یرانه‌وه‌ی رووداوه‌کان د‌دا، رووداوی زوبه‌یده و سه‌روانی‌شی به‌کورتی گه‌یراوه. دیوانبه‌گی وه‌ها به‌سه‌رنجه‌وه گوتی دابوووه که‌شیش که به‌عومری خو‌ی ئاوا گوتی بق هیچ که‌س هه‌لنه‌خستبوو. که‌شیش داستانه‌که‌ی تا ئەو جیگه‌یه گه‌یراوه که ر‌یگه‌ره‌هه‌رنسییه‌کان به‌سه‌ریاندا ده‌دن و لۆتکه‌ی مه‌سیحیه‌کان تالان ده‌که‌ن و له‌و جییه‌هه‌راوه‌ستا که هاو‌پێکه‌ی ده‌گه‌ل ئەو که‌چه‌ جوانه‌ عه‌ربه‌ ده‌که‌ونه شه‌رزه‌یی و به‌ده‌بختی و ئیستا نازانی چییان به‌سه‌ره‌هاتوووه و ئایا توانیویانه هه‌ر به‌و لۆتکه‌یه‌ بگه‌نه لێواره‌کانی ئەسپانیا یا دز و جه‌رده‌ی فه‌ره‌نسی به‌دیلی ده‌گه‌ل خو‌یان ره‌په‌چه‌کیان داوون.

ئه‌فسه‌ری دیل که له سووچیک دوور له‌وانی تر دانیش‌توو به‌سه‌رنجه‌وه گوتی بق که‌شیش هه‌لخستبووه له هه‌مان کاتدا چاوی له‌سه‌ر براکه‌ی هه‌لنه‌ده‌گرت. دیوانبه‌گی کاتیکی دیتی که‌شیش داستانی خو‌ی کوتایی پی هیناوه ئاخیکی ساردی هه‌لکیشا و به‌چاوی به‌گریانه‌وه گوتی: «ئاخ ئەی پایه‌به‌رز، بریا بتزانیبایه ئەو داستانه‌ی گه‌یراته‌وه به‌سه‌ره‌اتی چ که‌سه‌یکه و چون له‌سه‌ر هه‌سته‌یارتین شوینی دلی من کاری کردووه که به‌و هه‌موو خو‌راگرییه‌وه، وه‌ک ده‌بینی، فرمیسم له چاوان هه‌لده‌رژێ، ئەو ئەفسه‌ره ئازایه هه‌مان برا گه‌وره‌ی منه که چون ر‌وحتیکی به‌هه‌تر و وره‌یه‌کی به‌رزتری له‌من و برا چکۆله‌که‌م هه‌بوو، شوغلی پرشانه‌زیی سپایگه‌ری ره‌چاوه‌کرد، یانی یه‌که‌یک له‌و سی شوغلانه‌ی که باوکم رای ئەسپاردبوو. وه‌ هاو‌پێی تۆ ده‌گه‌ل به‌سه‌ره‌اتی خو‌ی بو‌ی گه‌یرابوو‌یه‌وه و به‌ریزتان پیتان وایه قسه‌ی پیریژنان بووه. من ر‌یگه‌ی خویندن و زانستم گه‌رته به‌ر و به‌لوتف و که‌ره‌می خودا ئەوه‌تا گه‌یشه‌تووومه ئەم پله‌وپایه‌ که ده‌بینی. برا چکۆله‌که‌شمان ئیستا له پیروو ده‌ژی و ئەوه‌نده‌ی پوول و پاره وه‌سه‌ر یه‌ک ناوه که زۆر پتر له‌وه‌ی باوکم پی دابوو بو‌ی نارده‌وته‌وه و باوكمی وه‌ها هه‌ساندوو‌هته‌وه که ده‌توانی وه‌ک جارانه‌ش و پیش پیدابدا(*) و خه‌رج بکا و ده‌ست ئاوه‌لا بی.

هه‌ر له سایه‌ی ئەم برا چکۆله‌مه‌وه، منیش توانیومه به‌خویندن درێژه بده‌م و ئاسانه‌تر به‌و پله و مه‌قامه‌ بگه‌م. باوكم هه‌شتا ماوه، به‌لام له‌سو‌ی کۆره‌ گه‌وره‌که‌ی و زانیی ئەوه‌ی بزانی چیی به‌سه‌ر هاتوووه، ر‌وچی گه‌یه‌وته سه‌ر لێوی و له هه‌موو نو‌یژ و تاعه‌تیکدا له‌به‌ر خودا ده‌پارێته‌وه تا چاوی به‌کوره‌که‌ی نه‌که‌وێته‌وه، عومری لی نه‌ستینی و نه‌بیاته‌وه لای خو‌ی. شتیکی که ئەسه‌بابی سه‌رسو‌رمانی ئیمه‌یه، ئەوه‌یه که ئەو برا گه‌وره‌یه‌ی من به‌و

هه‌موو عه‌قل و وشیاریه‌وه، بۆ ده‌بی تا ئیستا ده‌وه‌موو گرفتاری و کوپره‌وه‌ری و خووشی و ناخووشیانه‌دا جارێک ده‌فکری ئه‌وه‌دا نه‌بووی خانه‌واده‌ی خوئی له‌ حال و بارودۆخی ژبانی خوئی ئاگادار بکاته‌وه. بێگومان ئه‌گهر باوکم یا یه‌کیک له‌ ئه‌ندامانی بنه‌ماله‌که‌مان له‌ حالی ئه‌و خه‌به‌ری بووایه، برای ئیمه‌ نیازێکی به‌موعجیزه‌ی عه‌سای قامیش نه‌ده‌بوو تا بتوانی ئازادیی خوئی بکریته‌وه. ئیستا له‌وه‌دا تۆ ماوم که‌ دزه‌کانی فه‌رانسه‌وی ئازادبان کردووه‌ یا بۆ شارنده‌وه‌ی دزی و ریگری خوئیان کوشتووایانه. ئه‌م بابته‌ ده‌بیته‌ هۆی ئه‌وه‌ که‌ سه‌فه‌ره‌که‌م که‌ ده‌پیشدا زۆر به‌خووشی بۆی ئاماده‌ بووم، ئیم بیه‌ته‌ ژه‌هری مار و به‌دنیایه‌که‌ غه‌م و په‌ژاره‌وه‌ بچمه‌ ئه‌و سه‌فه‌ره‌. ئاه‌ ئه‌ی برای خووشه‌وایستم! کیه‌ ئیستا بتوانی به‌من بلی تۆ له‌ کوئی تابیمه‌ سو‌راغت و تۆ له‌ مه‌راره‌ت و مه‌ینه‌تی رزگار بکه‌م. جا با خووشم جیت بگره‌وه. ئاه‌! کێ هه‌یه‌ که‌ مزگینیی بۆ باوکی پیرمان به‌ری که‌ تۆ، جا با ده‌ تاریکترین چالی زیندانیشدا بی، هیشتا هه‌ر زیندووی، چون مال و سامانی باوکم و برا چکۆله‌که‌م و دارایی و ده‌سرویشتوویی خووشم ئه‌وه‌نده‌ هه‌یه‌ که‌ تۆ رزگار بکا و بته‌یینه‌ته‌ ده‌ره‌وه‌؟ وه‌ تۆ ئه‌ی زویه‌ده‌ی جوان و سه‌خی سروشت. کاش بمتوانیایه‌ ده‌ دابوره‌سمی زیندوو کردنه‌وه‌ی رۆحی تۆ و زه‌ماوه‌ندی تۆ و براکه‌مدا که‌ بێگومان هه‌موومان به‌خته‌وه‌ر ده‌کا، حازر بم!

به‌لێ، دیوانه‌گی به‌و عیبارات و قسانه‌ هه‌ستی ده‌روونی خوئی ده‌رده‌بیری و له‌ قسه‌کانیدا ئه‌وه‌نده‌ی سۆز و خووشه‌ویستی نیشان دا که‌ ئه‌وانه‌ی گوئیان لێ بوو، هه‌موویان به‌زه‌ییان پیندا ده‌هات و ده‌غهم و په‌ژاره‌ی ئه‌ودا به‌شدار بوون. که‌شیش کاتیک دیتی که‌ نه‌خشه‌که‌ی گرتوویه‌تی و مه‌به‌ستی سه‌روانی ئه‌سیر پیک هاتووه، نه‌یده‌ویست چی تر ئه‌وان له‌ غه‌م و په‌ژاره‌دا رابگری، له‌به‌ر ئه‌و له‌سه‌ر سفه‌ره‌که‌ هه‌ستا و رۆیشته‌ ئه‌و ژووره‌ که‌ زویه‌ده‌ له‌وئ بوو. ده‌ستی زویه‌ده‌ی گرت و ده‌گه‌ل لووسیند و دووروته‌ و کچی دیوانه‌گی هینانی بۆ ئه‌و ژووره‌ی که‌ دیوانه‌گی و میوانانی تری لێ دانیشتبوون. سه‌روان هیشتا چاوه‌پوان بوو بزانی که‌شیش چ ده‌کا. که‌شیش ده‌ستی ئه‌ویشی گرت و ده‌گه‌ل زویه‌ده‌، یه‌ک له‌ولا و یه‌ک له‌ملا هاته‌ به‌روه‌ و گوئی: «جه‌نابی دیوانه‌گی، فرمیسی چاوه‌کانت پاک که‌وه! خودای مه‌زن حاجه‌تی تۆی به‌که‌ره‌می خوئی جیه‌جی کرد! فه‌رموو ئه‌وه‌ برای خووشه‌ویست و ئه‌وه‌ش بووکه‌ خووشه‌ویسته‌که‌ی تۆ، ده‌خزمه‌ت دان! ئه‌و پیاوه‌ هه‌مان سه‌روان «ویه‌دما» یه‌ و ئه‌و خاتوونه‌ش هه‌مان که‌ عه‌ره‌به‌ که‌ برای تۆ ئه‌و هه‌مووه‌ به‌چاکی باسی ده‌کرد و ئه‌و هه‌موو چاکه‌یه‌ی لێ دیوه. وه‌ک ده‌بینی دزانی ده‌ریایی ئه‌وانیان خستووته‌ ئه‌م حال و رۆژه‌

و تۆ ده‌بی دلۆفانی و دلئاوایی خۆت به‌وان بنوینی.» سه‌روان به‌په‌له‌ خوئی که‌یانده‌ براکه‌ی و ویستی ده‌ ئامیزی بگری، به‌لام دیوانه‌گی به‌ده‌ست رای گرت و ماوه‌یه‌که‌ مات و واق و پرماو تیی هه‌لپروانی و هه‌رکه‌ ناسییه‌وه، وه‌ها ته‌نگی ده‌ ئامیز گرت و وه‌ها به‌بانگ وه‌سه‌لا به‌سه‌ریه‌کدا گریان که‌ زۆریه‌ی حازران نه‌یانتوانی پیش به‌گریانی خوئیان بگرن. له‌مه‌ر ئه‌و قسانه‌ی که‌ ئه‌و دوو برایه‌ گوئیان و هه‌ست و سۆزیک که‌ به‌یه‌کتریان نیشان دا، باوه‌ر ناکه‌م که‌س بتوانی بیخاته‌ به‌رچاو، تا چ ده‌گا به‌وه‌ی بینوسی. ئه‌و دوو برایه‌ جاروبار هیندیکیان قسه‌ بۆ یه‌کتر ده‌گیرواوه، ئه‌وجار هیندیک پێ ده‌که‌نین، دیسان وه‌ک هه‌وری به‌هار ده‌یانباراند. ژیر ده‌بوونه‌وه‌ و بیره‌وه‌ریی کۆنیان ده‌گیرواوه و خووشه‌ویستی له‌را‌ده‌به‌ده‌ریان نیشان ده‌دا. دیوانه‌گی زویه‌ده‌ی ماچ ده‌کرده‌ و مال و سامانی خوئی پیشکه‌شی ده‌کرد و ئه‌مری به‌که‌که‌ی ده‌کرد، زویه‌ده‌ ماچ بکا، پاش ئه‌وه‌ کیژی له‌باری مه‌سیحی و لوعبه‌تی عه‌ره‌ب به‌شادی و سۆز و شو‌روه‌ ده‌باوه‌شی یه‌کدا ده‌توانه‌وه‌ و ده‌بوونه‌ یه‌ک و نه‌مامی خووشی و شادمانییان ده‌چاوی حازرانی مه‌جلیسدا ده‌رواند. له‌ لایه‌که‌وه‌ دۆن کیشۆت به‌سه‌رنج و بیده‌نگی ته‌واو چاوی له‌م رۆداوه‌ سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ بوو و هه‌مووی ده‌برده‌وه‌ سه‌ر خه‌ون و خه‌یالی پالنه‌وانی خوئی، له‌ لایه‌کی تروه‌ ده‌یانگوت و اباشه‌ سه‌روان و زویه‌ده‌ ده‌گه‌ل براکه‌یان بگه‌رینه‌وه‌ سیویل و باوکی خوئیان له‌ ئازادیی کوره‌که‌ی ئاگادار بکه‌نه‌وه‌ تا به‌لکو به‌په‌له‌ ری که‌وئ و له‌ به‌زم و دابونه‌ریتی ته‌عمید و زه‌ماوه‌ندی زویه‌ده‌دا به‌شدار ی بکا. بۆ دیوانه‌گی به‌هیچ کلۆجیک نه‌ده‌گونجا سه‌فه‌ره‌که‌ی وه‌دواخوا یا ریی خوئی بگۆرئ، چون خه‌به‌ری پێ گه‌یشتبوو که‌ که‌شتی تامانگیکی تر له‌ سیویله‌وه‌ به‌ره‌و ئه‌سپانیای تازه‌ وه‌ری ده‌که‌وئ و له‌ ده‌ست دانی ئه‌و ده‌رفه‌ته‌ زیانیکی قه‌ره‌بوو نه‌کراوی بۆ ئه‌و ده‌بی.

کورتیه‌ی که‌لام، ته‌واوی حازرانی مه‌جلیس له‌ رۆداوی خووش ئاکامی «دیل» له‌ شادیدا نغرو بوون و چون دووبه‌ش له‌ درێژایی شه‌و تیه‌په‌ربوووو، هه‌موو بریاریان دا هیندیک به‌سه‌ینه‌وه‌ و بخه‌ون، چون تا رۆژ هینده‌ی به‌به‌ره‌وه‌ نه‌ماوو.

دۆن کیشۆت داوته‌له‌ب بوو که‌ له‌ قه‌لا ئاگاداری بکا و کیشکچی بی تا نه‌کا دیوکی به‌دکردار یا ریگریکی نییه‌ تپیس، به‌ته‌مای ئه‌و گه‌ورانه‌ی جه‌مال و جوانی که‌ ئه‌و شه‌وه‌ له‌ قه‌لادا بوون، ده‌ستویردیک بکه‌ن و شادی و خووشی هه‌مووان بشیوین. ئه‌وانه‌ی باش له‌ دۆن کیشۆت تێ ده‌گه‌یشتن له‌م پیشنیاره‌ پیشوازی و سپاسیان کرد و دیوانه‌گییان له‌ ئه‌خلاق و ئاکاری ئه‌و ئاگادار کرده‌وه، که‌ ئه‌و ئاگادارییه‌ بوو به‌هۆی پیکه‌نینی زۆری ئه‌و.

ته‌نیا سانکۆ پانزا له‌و شه‌وبیدارییه‌وه‌ره‌ز بوو بوو. ته‌نیا ئەو بوو که جی‌گای له‌هه‌مووان ته‌ختتر بوو و ئەو شه‌وه‌له‌سه‌ر جلو‌جو‌پۆری(*) گویدرێژه‌که‌ی بۆی خه‌وت، وه‌ ئەو کاره‌ وه‌ک له‌ دواییدا بۆمان پوون ده‌بیته‌وه، له‌وانه‌بوو زۆر گرانی بۆ ته‌واو بۆ. کاتیک خاتوونه‌کان که‌رانه‌وه‌ ژووری خۆیان و پیاوه‌کان هه‌رکام تا ئەو جییه‌ی بۆیان جیبه‌جی کرا، هه‌ر یه‌که‌ی له‌ سووچیک خزان، دۆن کیشۆت له‌ کاروانسه‌را هاته‌ ده‌ره‌وه‌ تا به‌کیشک راوه‌ستی و وه‌ک به‌لێنی دابوو، ئاگای له‌ قه‌لا بۆ.

به‌لی جا، له‌و کاته‌دا که‌ کازیه‌ی به‌یان ده‌نگووت، له‌ نا‌کاو خاتوونان ده‌نگیکێ ئه‌وه‌نده‌ دل‌بزوینان گوێ لێ بوو که‌ هه‌موو راوه‌ستان و به‌سه‌رنجه‌وه‌ گوینان هه‌ل‌خست. به‌تایبه‌تی دووروته‌ که‌ له‌ هه‌مووان زووتر وه‌خه‌به‌ر هاتبوو له‌ کاتیکدا دۆنا‌کلارا دۆ ویه‌دما dona clara de vidma کچی دیوانه‌گی له‌ ته‌نیشته‌وه‌ خه‌وی لێ که‌وتبوو. هه‌یچ کام له‌ خاتوونان نه‌یده‌توانی مه‌زنده‌ بکا کتیه‌ و به‌و جوانیه‌ی تێی چریکاندوووه؛ ته‌نیا ده‌نگ بوو هه‌یچ ساژیک ده‌گه‌لی هاو‌پۆی نه‌بوو. پێیان وابوو ده‌نگه‌ که‌ جاروبار له‌ هه‌وشه‌وه‌ دێ و جاروبار له‌ ته‌ویله‌. له‌ حالیکدا که‌ خاتوونه‌کان واقیان و‌رما بوو و به‌سه‌رنجیسه‌وه‌ گوینان دابوو، کاردینیۆ هاته‌ به‌ر ده‌رگا و پچی گوتن: «ئه‌گه‌ر خاتوونان نه‌خه‌وتوون گوێ بده‌ن تا ده‌نگی کورپێژگه‌یه‌کی قه‌تارچی ببیسن و بزنان چهنده‌ خو‌شی ده‌لی و ده‌نگی چهنده‌ خو‌شه‌! دووروته‌ گوتی: «به‌رپێژ ئیمه‌ش گویمان لێیه‌ و گویمان بۆ راگرتوو». و کاردینیۆ له‌وێ دوور که‌وته‌وه‌. ئە‌وجار دووروته‌ که‌ زۆر به‌وردی گوێی دابویه، بیستی که‌ ئەم دووبه‌یتیانه‌ به‌ده‌نگ ده‌لێن:

داستان دل‌بزوینی کورپێژگه‌ی(*) قه‌تارچی

ده‌گه‌ل باقیی رووداوه‌ سه‌یره‌کان که‌ له‌ کاروانسه‌رادا روویان دا

«من مه‌له‌وانی ئەوینی بۆ برانه‌وه‌م و بۆ هی‌وای گه‌یشتن به‌لی‌واریک له‌سه‌ر ئوقیانوو‌سیکی قوولی بۆ لێوار، سه‌ول لێ ده‌دم.

«به‌دوای ئەسته‌یره‌یه‌کدا عه‌بدالم که‌ له‌ دووروه‌ دیاره‌ و تێی ده‌پوانم

وه‌ له‌ هه‌موو ئەو ئەسته‌یرانه‌ی که‌ پالینۆر^(٢٥٥) دیتبوونی ده‌ره‌وشاوه‌تر و گه‌شته‌ره‌. نازانم ئەو ئەسته‌یره‌ ده‌مباته‌ چ هه‌ریمیک، هه‌ر بۆیه‌ بۆ ئەوه‌ی بزانه‌ سه‌ول لێده‌ دم و رۆحم، که‌ به‌هه‌موو خه‌میکه‌وه‌، خه‌میکێ بیجگه‌ له‌ گه‌یشتن به‌و نییه‌، له‌ ته‌ماشای ئەودا تهاوته‌وه‌.

«تیبینی موزاحیم و حه‌یا و عیفته‌ی له‌پاده‌به‌در، هه‌ورن، که‌ له‌و کاته‌دا که‌ زۆرتر له‌ هه‌میشه‌ ده‌هه‌وێ بیینم، له‌به‌رچاومی ون ده‌کن.

«ناخ ئەه‌ی ئەسته‌یره‌ی «گه‌ش»^(٢٥٦) و به‌ورشه‌، که‌ رۆحم به‌دواته‌وه‌ وه‌ک مۆم، ده‌توێته‌وه‌. ئەو ساته‌ که‌ تۆ له‌به‌ر چاوم ون ده‌بی، چرکه‌ساتی کاره‌ساتی مه‌رگمه‌»

گۆرانی و ئاوازی گۆرانیبیژ گه‌یشته‌بووه‌ ئیره‌ که‌ دووروته‌ فکری کرده‌وه‌، حه‌یفه‌ «کلارا» له‌ بیستنی ئەو ده‌نگه‌ بۆ به‌ش بۆ. له‌به‌ر ئەوه‌ هه‌ندیکێ بۆ ئەم لا و ئەو لا جوولانده‌وه‌ و خه‌به‌ری کرده‌وه‌ و گوتی: «بمبووره‌ ئەه‌ی کیژی جوان که‌ له‌وخه‌وه‌ خو‌شه‌ وه‌خه‌به‌رم هه‌ینای، ئەمه‌وێ تۆش له‌ بیستنی ئەو ده‌نگه‌ دل‌نه‌وازه‌ بلایینه‌ که‌ ده‌ عومری خو‌تدا ئاوازی هه‌نده‌ خو‌شت نه‌بیستوووه‌ هه‌ز وه‌رگری». کلارا که‌ خه‌والوو بوو ده‌ستی به‌چاوی خویدا کیشا و چون له‌ قسه‌کانی دووروته‌ تێ نه‌گه‌یشته‌بوو تکای لێ کرد دووپاتیان کاته‌وه‌. دووروته‌

٢٥٥ - Plainure لۆتکه‌وانی «ئه‌نه‌» بوو. بۆ زانیاری پ‌روانه‌ کتیبی «ئه‌نه‌ئید» شاکاری ویرژیل، به‌شی یه‌که‌م و سێیه‌م.

٢٥٦ - «گه‌ش» وه‌رگێردراوی Clara ی ئیسپانیاییه‌ و دیاره‌ دانهری ئەم شیعره‌ عاشقی کلارای کچی دیوان به‌گی بووه‌ و ئەم شیعره‌ی بۆ ئەو گوته‌وه‌.

قسه‌کانی دوویات کرده‌وه و کلارا گوئی بۆ ئاوازه که هه‌لخست. به‌لام هیشتا دوویاسی دپیری زۆرتر له شیعره‌که نه‌بیستبوو که له ناکاو هه‌موو گیانی وه‌له‌رزین کهوت و ده‌تگوت نۆبه‌تی و له‌رزى لى هاتوووه. هه‌نگى ده‌ستی ده‌ملی دووروته کرد و گوئی: «ناخ ئه‌ی خاتونى شیرینتر له رۆح و گیانم، تۆ بۆچ منت له‌خه‌وه‌ستاند؟ بالترین چاکه‌ی به‌خت ده‌گه‌ل من ئه‌وه بوو که له‌و کاته‌دا چاو و گوئی من به‌سترایی تا نه‌توانم ئه‌و سترانیبێژه چاره‌په‌شه‌ بینم و گویم له‌ ده‌نگی بى. دووروته گوئی: ئه‌ی بابا نیمکه (*) کیزۆله! ئه‌و قسه‌یه چیه تۆ ده‌یکه‌ی؟ تۆ فکری لى بکه‌وه که گۆرانیبیژه‌که، وه‌ک ده‌لین: کورپیکى قه‌تارجیه. کلارا گوئی: ئه‌و فه‌رمانز ه‌وای زۆر زه‌وی و زار و گیان و دلانه و ئه‌گه‌ر خۆی توورم هه‌لنه‌دا گیانی منیش تا هه‌تاهه‌تایه‌ ملکى ئه‌وه و نابیته‌ه‌ی که‌سى تر.» دووروته له‌و قسه‌ عاشقانه‌یه‌ی که‌ جوانه‌ واقی ورم، به‌تایبه‌تی که‌ ده‌یدیت ئه‌و قسانه‌ له‌ بارستای ته‌مه‌ن و مندایی ئه‌و ناکاآپته‌وه. له‌به‌ر ئه‌وه‌ گوئی: «تۆ قسه‌ی وا ده‌که‌ی که‌ من بۆم ناچیته‌وه‌ سه‌ر یه‌ک. تکایه‌ روونتر بلی بزانه‌ مه‌به‌ستت له‌ زه‌وی و زار و گیان و دلان چیه و له‌مه‌ر ئه‌و کورپیکه‌ گۆرانیبیژه‌ که‌ ده‌نگه‌که‌ی ئاوا شیواندوتی چ ده‌زانى؟ به‌لام نا، جارێ که‌میک راوه‌سته‌ با ئه‌و ده‌نگ و ئاوازه‌ دلرفینه‌م له‌ کیس نه‌چی. دیاره‌ ده‌یه‌وی ئاوازه‌ و شیعریکی تازه‌ ده‌ست پى بکا. کچی دیوانه‌گی گوئی: چۆنى تۆ پیت خوشه‌ با وابی» وه‌ خۆی هه‌ر دووک ده‌ستی له‌سه‌ر گوئییه‌کانی دانا بۆ ئه‌وه‌ی هه‌یج نه‌بیستی. دووروته دیسان به‌لایه‌وه‌ سه‌یر بوو و کاتیک به‌وردی گوئی دایه، بیستی که‌ کورپیکه‌ ده‌لی:

«ئه‌ی هیواى شیرینی من که‌ به‌سه‌ر گرفت و دژواریاندا سه‌ر ده‌که‌وی و رینگایه‌ک که‌ خۆت له‌ پيش پى خۆت ده‌یکه‌یه‌وه‌ به‌سه‌بر و خۆراگریه‌وه‌ ده‌پییوی ئامان ئامان، کاتیک دیتت ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌نگاوێکدا رووربه‌رووی مه‌رگ ده‌بینه‌وه‌ له‌پى مه‌که‌وه‌.

«ئه‌وه، نه‌خه‌لکی ماکه‌سه‌ستن(*) که‌ کیژی ئاره‌زوو له‌ باوه‌ش ده‌گرن و سه‌رکه‌وتنى گه‌وره‌ وه‌ده‌ست دین؛ وه‌ ئه‌وانه‌ی که‌ به‌رانبه‌ر به‌ته‌قدیر راده‌وه‌ستن و دادمه‌ین و هه‌موو هه‌ست و ئاگایی ده‌ده‌نه‌ ده‌ست ته‌مه‌لی و هه‌سانه‌وه‌ هه‌رگیز ناگه‌نه‌ به‌خته‌وه‌ری.

«ئه‌وین ئه‌گه‌ر شانازییه‌کانی به‌گران ده‌فرۆشی، کاریکی زۆر عاقلانه‌ و عادلانه‌یه، چون هه‌یج گه‌وه‌ریک له‌وه‌ به‌قیمه‌تتر نییه‌ که‌ که‌سێک هه‌وای نه‌وسی سه‌رکیش لغاو بکا؛ ئه‌وه‌ راستیه‌کی حاشا هه‌لنه‌گره‌ که‌ هه‌ر

شتیک که‌م به‌هاتر بى، که‌م قه‌درتره‌.

«ده‌ست به‌ردار نه‌بوون له‌ ئه‌ویندا جارى وایه‌ ده‌گاته‌ مه‌حاله‌ و کارى نه‌کردوو، به‌و هۆیه‌وه‌ که‌ ده‌ست به‌ردار نه‌بوونی من هه‌موو کات دژوارترین دژوارییه‌کان شوین هه‌لده‌گرى و به‌و حاله‌شه‌وه‌ هه‌رگیز هیواى هه‌لفرین له‌ زه‌وییه‌وه‌ بۆ ئاسمان له‌ ده‌ست ناده‌م.»

لێره‌دا ده‌نگی ئاوازه‌ کپ بوو، دیسان کلارا که‌وته‌وه‌ ئاه و نالین و ئه‌و هه‌موو نارمه‌تییه‌، ئاگرى ئیشتیای دووروته‌ی خۆش کرد که‌ بزانی هۆکاری ئه‌م ئاوازه‌ دلرفین و ئه‌م ئاه و نالینه‌ چیه، ئه‌وه‌ بوو که‌ دووباره‌ له‌ کلارای پرسى، مه‌به‌ستی له‌و قسانه‌ چ بوو. ئه‌وجار کلارا له‌ ترسى ئه‌وه‌ی لووسیند گوئی لى بى دووروته‌ی به‌توندی به‌خۆیه‌وه‌ گوشى و ده‌می به‌گوئییه‌وه‌ نا و به‌سه‌رته‌ گوئی:

«خاتونى نازدارم، ئه‌و لاوه‌ی که‌ ئاوازه‌ ده‌لی، کورپى یه‌کیک له‌ نه‌جیب زاده‌کانی ولاتی ئارگۆن و خاوه‌نى دوو موکى گه‌وره‌یه. مالى ئه‌وان له‌ مادرید رووبه‌رووی مالى باوکم بوو، هه‌ر چه‌ند باوکم به‌زستان په‌نجه‌ره‌کانی مالى به‌په‌رده‌ی پارچه‌یی و به‌هاوین به‌کرپه‌ی دارین داده‌پۆشى، به‌و حاله‌شه‌وه‌ نازانه‌ چون واهات که‌ ئه‌و لاوه، که‌ ئه‌و ده‌م خۆیندکار بوو، منى له‌ کلیسا بوو یا له‌ شوینیکی تر چاو پى که‌وت. سه‌ره‌نجام عاشقم بوو و ئه‌و ئه‌وینه‌ی به‌ئیشاره‌ و ئیمای پشت په‌نجه‌ره‌ و به‌گریان و نالین تى گه‌یاندم. وای لى کردم که‌ پروا بکه‌م خۆشى ده‌ویم و جار و یاره‌ش هه‌ر دووک ده‌ستی تیک ده‌به‌زانده‌ تا به‌م جوژه‌ لیم حالی کا که‌ ئاماده‌یه، زه‌ماوه‌ندم ده‌گه‌ل بکا. منیش ئه‌وم خۆش ویست و به‌و زه‌ماوه‌نده‌ش رازى بووم، به‌لام چون ته‌نیا و بى‌ دایک بووم، نه‌مه‌دزانی رازى دلی خۆم به‌کى بلیم، ناچار لى گه‌رام ئه‌و درێژه‌ به‌ئیشاره‌کانی خۆی بدات، بى‌ ئه‌وه‌ی من جوابیکی دروستی بده‌مه‌وه‌. ته‌نیا جاروبار که‌ باوکم و باوکى ئه‌و له‌ مال نه‌ده‌ بوون، من په‌رده‌ یا کرپه‌ی په‌نجه‌ره‌م هیندیک هه‌لده‌داوه‌ و قه‌د و بالایی خۆم پى نیشان دده‌ا و ئه‌و به‌و کاره‌ی من ئه‌وه‌نده‌ خۆشحال ده‌بوو که‌ چى وای نه‌ماوو شیت بى. له‌و که‌ینوبه‌ینه‌دا فه‌رمانیک بۆ باوکم ده‌رچوو که‌ برواته‌ شوینیک بۆ کارى میرى(*) و کورپه‌که‌ش له‌وه‌ خه‌به‌رى ده‌ست که‌وت، به‌لام له‌ زبان منه‌وه‌ نا، چون من نه‌متوانی ئه‌وه‌ی پى رابگه‌یه‌نم. پیم وایه‌ کورپى چاره‌په‌ش له‌ خه‌مان نه‌خۆش که‌وت و ئه‌و رۆژه‌ که‌ وه‌ریکه‌وتین نه‌متوانی به‌ئیشاره‌ مالاوایی ده‌گه‌ل بکه‌م؛ به‌لام پاش دوو رۆژ رینگا برین، له‌ کاتى وه‌ژوو که‌وتن له‌ قاوه‌خانه‌ی گوندیک که‌ رۆژه‌ ریه‌ک لێره‌وه‌ دووره‌، ئه‌وم ده‌ لیباسی کورپیکه‌یه‌کی قه‌تارچیدا له‌به‌ر ده‌رکی ئه‌م

قاوه‌خانه‌یه دیته‌وه که وه‌ها خۆی گۆرپیوو که نه‌گەر ره‌سمی ئه‌وم له‌سه‌ر رۆح و گیانم نه‌کیشاباوه هه‌رگیز نه‌ده‌کرا، بیناسمه‌وه. من ئه‌وم ناسییه‌وه و وێرای سه‌رسورمان زۆریش خۆش‌حال بووم، ئه‌و هه‌موو جارێک که له شوینێکی وه‌ک قاوه‌خانه و کاروانسه‌را داده‌به‌زین، به‌دزی باوکه‌م تیه‌وم راده‌مێنی و هه‌رگیز نایه‌لی باوکه‌م به‌باشی چاوی پێی بکه‌وی. چون من ده‌زانم ئه‌و کێیه و ده‌زانم ئه‌و پێگا دووره به‌پیاوه وه‌ دواى من ده‌که‌وی و به‌خۆشی و عیشقی من ئه‌و هه‌موو زه‌حمه‌ته به‌خۆی ده‌دا، له تاوانی ده‌مرم و هه‌میشه چاوم به‌دواوه‌یه‌تی. من نازانم مه‌به‌ستی له‌م رێپێوانه چیه. چون توانیوه‌تی له مالى باوکی ده‌رباز بێ. باوکیک که وه‌ک شیتان خۆشی ده‌وی و ئه‌و ته‌نیا میراتگریه‌تی. له لایه‌کی تریشه‌وه زۆر جوان و له‌به‌ر دلانه و نه‌گەر به‌رێزتان چاویکتان پێی بکه‌وی خۆتان ده‌زانن. ئه‌وه‌ش ده‌توانم بلێم که ته‌واوی ئه‌و شیعرا نه‌ که به‌ده‌نگ ده‌یانلی، هه‌مووی له که‌له‌ی خۆی ده‌رده‌کێشی. چون بیستومه شاعیریکی گه‌وره‌یه و ده‌رسی زانست ده‌خوینێ و بیجگه له‌وه‌ش هه‌ر جاره‌ی که ده‌بیینم و ده‌نگی ده‌بیسم له ترسی ئه‌وه‌ی مه‌بادا باوکه‌م بیناسی و پازی دلی ئیمه‌ی لی ئاشکرا بێ، له‌سه‌رمه‌وه تا به‌ری پیم ده‌ست ده‌که‌م به‌له‌رزین. من له ژباندا یه‌ک قسه‌م ده‌گه‌ل نه‌کردوه و به‌و حاله‌شه‌وه ئه‌وه‌نده‌م خۆش ده‌وی که ده‌لیم ژبان بێ ئه‌و له من هه‌رام بێ. ئه‌وه بوو ئه‌وه‌ی له‌مه‌ر ئه‌م ده‌نگه خۆشه، ئه‌ی خاتوونی عه‌زین، ده‌توانم پیت بلێم و له‌و قسانه‌وه ده‌توانی تی بگه‌ی که ئه‌و هه‌تیویکی قه‌تارچی نییه و خاوه‌نی ملک و زه‌وی و زار و دلی منه.

دوو‌روته له حالیکدا به‌ماچان روممه‌ته‌کانی کلارای تالان ده‌کرد، پێی گوت: «به‌سه‌ دونا کلارا، به‌سه! راوه‌سته با رۆژ بیه‌ته‌وه، چون من هیوادارم به‌یارمه‌تی خودا، کاری تۆ وه‌ها جیه‌جی بکه‌م که ئاکامیکی باشی لی بکه‌ویتته‌وه. دونا کلارا گوتی: مه‌خابن ئه‌ی خاتوونی میه‌ره‌بان! له جیگایه‌کدا که باوکی ئه‌و ئه‌وه‌نده ماقوول و ده‌وله‌مه‌ند و نیو به‌ده‌ره‌وه‌یه که من نه‌ ته‌نیا لایقی هاوسه‌ری به‌لکو کله‌ته‌ی ئه‌ویشم نییه، چون ده‌توانم هیوام به‌ئاکامیکی ئاوا بێ؟ وه به‌لام نه‌گەر من به‌دزی باوکه‌م بیه‌مه‌ هاوسه‌ری ئه‌و کوره، حاشا! خوا نه‌کا! چون من بێ ئیزنی باوکه‌م له به‌رانبه‌ر هه‌موو سامانی دنیا دا ئه‌وه ناکه‌م! من ته‌نیا ده‌مه‌وی ئه‌و کوره ده‌ست به‌ردارم بێ و بگه‌ریتته‌وه مالى خۆی؛ به‌لکو ئه‌وه خودایه، به‌نه‌دیتنی ئه‌و لاره و رێگایه‌کی دوور که له پێشماندا یه، بتوانم هیندیک له‌بیر خۆمی به‌رمه‌وه. هه‌ر چه‌ند ده‌زانم ده‌ردی من به‌وه‌ش ده‌رمان ناکرێ. له‌وه‌ش تی په‌رین نازانم شه‌یتان چون قامکی ده‌کاری ئیمه‌ وه‌رداوه و باوه‌کو من کچیکی که‌م ته‌مه‌ن و ئه‌ویش کورپکی می‌رمندا لایه، ئه‌و

ئه‌وه‌یه به‌کویدا که‌وتووته دلی من، چون به‌پراستی من پیم وایه هاوته‌مه‌نین و من هیشتا نه‌بوومه‌ته شازده سال یا به‌قسه‌ی باوکه‌م له رۆژی جیژنی «سین میشیل» دا شازده ساله‌م ته‌واو ده‌بی. «دوو‌روته له‌و قسه‌ منالانه‌یه‌ی کلارا پیکه‌نین گرتبووی و پێی گوت: «کچه جوانه، واباشتره ئه‌وه‌نده کاته که‌مه‌ی له‌شه‌و ماوه‌ته‌وه، بخه‌وین! خوا شه‌ومان بۆ ده‌کاته‌وه رۆژ و ئیمه‌ش که‌لکی لی وه‌رده‌گرین، ده‌نا من خاوه‌نی ده‌ست و زبانی خۆم نیم.»

خاتوونان پاش ئه‌و قسانه‌ خه‌وتن و بیده‌نگییه‌کی قورس که‌وته سه‌ر کاروانسه‌را. بیجگه له کچی ژنی کاروانسه‌رادار و ماری تۆرینی خزمه‌تکار که‌س بیدار نه‌بوو، ئه‌وانیش که له داستانی شیتیی دۆن کیشۆت زۆر باش ئاگادار بوون و ده‌یانزانی که پالنه‌وان خۆی ده‌چه‌کاندا ره‌ش هه‌لگێراوه و به‌سواری له ده‌وره‌یه‌ی قه‌لادا کیشک ده‌دا، پیکه‌وه نه‌خشه‌یه‌کیان کیشا که هیندیکي گالته پێ بکه‌ن، یا لانی که‌م به‌گوێ هه‌لخستن بۆ قسه سه‌یر و سه‌مه‌ره‌کانی کات تیپه‌ر که‌ن.

به‌لی جا، باشه بزانی که له سه‌رانسه‌ری ئه‌و کاروانسه‌رایه‌دا، تاچه په‌نجه‌ره‌یه‌ک نه‌بوو که بروانیته ئه‌و سه‌حرا و بیابانه. ته‌نیا له عه‌مباردا ده‌لاقه‌یه‌ک به‌ره‌و بیابان کرابوووه که کایان پێدا ده‌عه‌مبار ده‌کرد. ئه‌و، به‌ناو کێژانه هاتنه پشت هه‌مان ده‌لاقه و چاویان به‌دۆن کیشۆت که‌وت که به‌سواری ئه‌سپه‌که‌ی، بێ جوولانه‌وه خۆی هاویشتووته سه‌ر ده‌سکی نێزه‌که‌ی و جاروبار ئاخیکي وه‌ها سووتینه‌ر و داغ هه‌لده‌کیشی که ده‌لێی وه‌خته گیانی ده‌گه‌ل هه‌ر هه‌ناسه‌یه‌ک له قه‌فه‌سه‌ی سینه‌ی بیه‌ته ده‌ر؛ هه‌روه‌ها گوێیان لی بوو که ئه‌و به‌ده‌نگیکی شیرین و عاشقانه ده‌لی: «ئاخ ئه‌ی خاتوونی من دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ، ئه‌ی ترۆپکی هه‌رچی جه‌مال و جوانی، ئه‌ی جیلوه‌گای هه‌رچی زانایی، ئه‌ی ترۆپکی ئاوه‌ز و عه‌قل، ئه‌ی مه‌عه‌ده‌نی رۆح سووکی و خوین شیرینی، ئه‌ی گه‌نجینه‌ی شه‌ره‌ف و ته‌قوا و به‌کورتی ئه‌ی ماک و شیره‌ی هه‌رچی ده‌و جیهانه‌دا په‌سند و باش و شه‌ریفه، له‌و سه‌عاته‌دا و جوودی نازنه‌ینت خه‌ریکی چ کاریکه، ئایا هیچ یادیک له‌م پالنه‌وانه ئه‌سیره‌ی خۆت ده‌که‌ی که ته‌نیا بۆ خزمه‌ت به‌تۆ خۆی ده‌و هه‌موو مه‌ترسییه‌ هاویشتوووه؟ ئاخ ئه‌ی ئه‌ستیره‌ی «سَی رۆخسار» که ره‌نگه ئیستا له‌به‌ر ئیره‌یی پێ بردن چاوت ده‌و بریبی، من له حالی ئه‌و باخه‌به‌ر که‌وه، جا چ ئیستا له هه‌یوانیکي قه‌سری به‌شکۆی خۆیدا خه‌ریکی پیاسه‌ کردن بێ، یا پالی وه‌ کۆله‌که‌یه‌کی شانشین کۆشک دابی و له‌و فکرها بێ چون ئه‌و توفانه‌ی که له دلی مندا به‌خاتری ئه‌وینی ئه‌و هه‌ستاوه، بێ ئه‌وه‌ی مه‌ترسییه‌کی بۆ عیسمه‌ت و ئابرووی ئه‌و هه‌بی، دامرکینیتته‌وه. وه تۆ ئه‌ی خۆر که بێشک به‌هه‌رمه‌ ئه‌سپه‌کانت زین ده‌که‌ی تا

بهیانی زوو هه‌لستی و به‌ته‌مای دیداری یاری من وه‌ری بکه‌وی، له‌تۆ ده‌گه‌ل ڤیز و حورمه‌تدا تکا ده‌که‌م که به‌دیداری گه‌یشتی سلاوی منی پیشکه‌ش بکه. به‌لام ئامان و سه‌د ئامان له کاتی سلاو کردندا، کولمه‌ی رانه‌مووسی، دهنه من به‌تۆ زۆرت ئیره‌یی ده‌به‌م که تۆ به‌و دل‌به‌ره سووکه‌سه‌ره ئه‌مه‌گ نه‌ناسه بردت، ئه‌و دل‌به‌ره‌ی که تۆی ئه‌و گشته به‌ده‌شتی پان و به‌رینی «تسالی» Thessalie دا یا به‌سه‌ر لیواره‌کانی رووباری «پینه‌دا» Pener هیناو برد و ئاره‌قه‌ی پى رشتی، چون باش وه‌بیرم نایه‌ته‌وه که تۆ له‌و ده‌مه‌دابه‌و هه‌موو عه‌شق و ئه‌وین و ئیره‌یییه‌وه به‌ره‌وکۆئ سهری خۆت هه‌لگرت.»

دۆن کیشۆت گوتاره جه‌رگ برژینه‌که‌ی خۆی گه‌یانده‌بووه ئیره که کچی ژنی کاروانسه‌رادار دوو سى جار له ژیر لئوییه‌وه بانگی کرد و ئاواى پى گوت: «یاری میهره‌بان، تکایه که‌رم که و هیندیگ وه‌ره پیشتر!» دۆن کیشۆت به‌دیتنی ئه‌و ئیشارانه و به‌بیستنی ئه‌و واژانه سهری وه‌رگێراو له ژیر تریفه‌ی مانگه‌شه‌ودا که ئه‌و شه‌وه له ترۆپکی پروناکیدا بوو و له پشت ده‌لاقه‌یه‌که‌وه که ئه‌و به‌په‌نجه‌ره‌ی مه‌زنه‌نده ده‌کرد و ته‌نانه‌ت میله‌کانیشی به‌زێر ده‌زانی - چون له‌و کاروانسه‌رایه‌که به‌بوچوونی ئه‌و کاخیکی گه‌وره و به‌شکو بوو هه‌ر ئه‌وه چاوه‌پروان ده‌کرا - دیتی که بانگی ده‌که‌نه پشت په‌نجه‌ره. پاشان هه‌ر له‌و کاته‌دا پاله‌وان ده‌میشکی شی‌واوی خۆیدا وای دانا که کیژی نازدار یانی کچی خاتوونی ئه‌و کاخه، گرفتاری عه‌شقی ئه‌و بووه و ئه‌وه هاتوو که ئه‌وینی خۆی ده‌گه‌ل باس بکا. به‌و خه‌یاله‌وه بۆ ئه‌وه‌ی به‌بى ئه‌ده‌ب و ئه‌مه‌گ نه‌ناس نه‌ناسرئ، جله‌وی ڤۆسینانتي بادا و به‌ره‌و ده‌لاقه ڤۆیشته پیش. ده‌گه‌ل چاوی به‌و دوو کچه جوانه که‌وت گوتی: «ئهی خاتوونی نازدار دل‌م به‌حالت ده‌سووتی که بوچی چاوی دل‌داریت برپوه‌ته جیگایه‌ک که ناتوانی جواپیکی باش ئه‌و جوژه‌ی که شایانی جوانی و جه‌مالی ئیوه بى وه‌ربرگیه‌وه. به‌لام ئیوه نابى تاوانی ئه‌م بى مرادیه‌ی خۆتان بخه‌نه سه‌ر ملی ئه‌م پاله‌وانه سه‌رگه‌ردانه بى ئه‌نوايه که ناتوانی چه‌کی خۆی و ئه‌وینی خۆی بیجگه له‌و خاتوونه‌ی که له‌یه‌که‌م دیداردا بووه‌ته شازنی بى ره‌قیب و تاقانه‌ی دل و گیانی ئه‌و به‌که‌سیکی تر پیشکه‌ش بکا. که‌وابوو ئهی کیژی میهره‌بان لیم ببووره و بى ئه‌وه زۆرت ئه‌وین و خۆشه‌ویستی خۆت به‌رانبه‌ر به‌من دهر ببری بگه‌رپوه عیماره‌تی خۆت و ئه‌گه‌ر ئه‌و خۆشه‌ویستییه‌ی بۆ من که‌وتووته دل‌ت بۆ خزمه‌تیکی دیکه بیجگه له ئه‌وین بى، بیفرموو. من به‌گیانی ئه‌و دوژمنه بى ره‌زایه‌ی(*) که ئیستا بۆی ده‌گریم سویند ده‌خۆم که ئه‌گه‌ر ته‌نانه‌ت تالیک له‌ پرچه‌کانی

«میدۆز»^(٢٥٧) تان لیم بوئ که هه‌مووی ماری ژه‌هراوین، یا له‌منتان بوئ که پرشنگ و تیشکه‌کانی ڤۆز بخه‌مه ناو شووشه‌یه‌که‌وه، بى ڤاوه‌ستان ئه‌مری ئیوه به‌جى دینم. ماری تۆڤن گوتی: «خیر، قوربان، خاتوونی من هیچ کام له‌وانه‌ی ڤۆیست نییه.» دۆن کیشۆت گوتی: باشه ئهی نه‌دیمه‌ی به‌ڤیزی ڤازداری خاتون، ئه‌دی خاتوونی تۆ چیی ده‌وی؟» ماری تۆڤن گوتی: خاتوونی من ته‌نیا یه‌کیک له‌ ده‌سته جوانه‌کانی ئیوه‌ی ده‌وی تاکو تاسه و سوژی بى پایانی خۆی پى دامرکینى. ئه‌و تاسه‌یه‌ی که ئه‌وی ده‌گه‌ل مه‌ترسیی ئابروو چون کیشاوه‌ته پشت ئه‌م په‌نجه‌ره‌یه. چون ئه‌گه‌ر باوکی به‌و کاره بزانی وه‌های له‌توپه‌ت ده‌کا که کوتی گه‌وره‌ی گوچکه‌ی بى! دۆن کیشۆت گوتی: دل‌م ده‌به‌ویست شتیکی ئاوا ببینم، به‌لام ئامان، با ئه‌و کاره نه‌کا و ئه‌ندامی زه‌ریفی کچی خۆی ئازار نه‌دا، دهنه دوا ڤۆژیکی وه‌ها تالی ده‌بى که هیچ باوکیک له‌و جیهانه‌دا نه‌یدیتى.» ماری تۆڤن به‌لای خۆیه‌وه فکری کرده‌وه که دۆن کیشۆت بى هیچ گومانیک ده‌ستی خۆی وه‌ک لییان ویستبوو دریژ ده‌کا. له‌به‌ر ئه‌وه بۆ ئه‌وه‌ی بزانی ده‌گه‌ل ئه‌و ده‌سته چ بکا فکریکی کرده‌وه و له‌ پشت ده‌لاقه‌که‌دا واوه چوو. ڤۆیشته ته‌ویله و هه‌وساری که‌ری سانکۆی هه‌لگرت؛ پاشان به‌په‌له‌ به‌پلیکانه‌کاندا هاته‌وه، عه‌مباری سه‌روو، دروست له‌و کاته‌دا دۆن کیشۆت هه‌ر دووک لاقی خۆی له‌سه‌ر پشتی ڤۆسینانتي دانابوو، راست ڤاوه‌ستابوو تا بتوانی ده‌ستی خۆی بگه‌یه‌ننه‌ عاستی ئه‌و ده‌لاقه‌یه یا په‌نجه‌ره‌ی میله‌داری کاخ که له‌پشتیه‌وه، کیژی دل‌شکاو ڤاوه‌ستابوو. له‌ حالیکدا ده‌ستی خۆی بۆ خاتوونی ئه‌و به‌ری په‌نجه‌ره ده‌برده پیش گوتی: «بیگره خاتون، بیگره! ئه‌وه‌ش ده‌ستی من که جه‌للادی ڤیاوخراپانه. ده‌لیم فرموو بگره ئه‌و ده‌سته‌ی که هه‌رگیز ده‌ستی هیچ ژنیک، ته‌نانه‌ت ده‌ستی دل‌به‌ری خۆشه‌ویستم که گیان و له‌شمی ده‌ژیر ده‌سه‌لاتی خۆی ناوه، و بى نه‌که‌وتوو. من ئه‌و ده‌سته بۆ ئه‌وه نانیرمه لای تۆ که ماچی بکه‌ی، به‌لکو ده‌مه‌وی چاوه له‌ ده‌ماری هه‌ستاو و ره‌گی ئه‌ستوو و ماسوولکه تیکه‌وه ڤیچراوه‌کانی بکه‌ی و له‌ویوه تى بگه‌ی که زۆری ئه‌و باسکه‌ی ئه‌و ده‌سته‌ی لى ڤاوه مه‌زنه‌نده بکه‌ی. ماری تۆڤن له‌ حالیکدا گریڤ قوڵفه‌یه‌کی له‌ هه‌وساری که‌ری سانکۆ دها گوتی: «با بزانی! و ئه‌وجار هه‌وساره‌که‌ی له‌ ده‌ستی دۆن کیشۆت به‌ست و پاشان له‌پشت ده‌لاقه دوور که‌وته‌وه و سه‌ری تری هه‌وساری له‌ ئالقه‌ی ده‌رگاکه گریڤ دا.

٢٥٧ - Méduse یه‌کیک له‌ په‌رییه ڤرچ زێڤنه‌کان بوو که خودای عه‌قل لى تووره بوو ڤرچه‌کانی پى کرده تاو و سه‌ره‌نجام به‌ده‌ست «پیرسه» قاره‌مانی یۆنان کوژرا. (حه‌مه‌د قازی)

دۆن کیشۆت گوشاری تهنافی له‌سه‌ر ده‌ستی خۆی هه‌ست پێ کرد و گوتی: «واى تى ده‌گه‌م چه‌زه‌رتى خاتوون به‌جیى ئه‌وه‌ی ده‌ستی من بلایینیته‌وه‌ خه‌ریکه‌ دای ده‌رووشینی. تکایه‌ ده‌گه‌ل ئه‌و ده‌سته ئاوا بى رۆحمى مه‌که، چون گوناھی بى مه‌یلیی من به‌به‌ریتان به‌ئه‌ستۆی ده‌ستم نییه‌ و بیجگه‌ له‌وه‌ش ره‌وا نییه‌ که ئیوه‌ تۆله‌ی ئه‌و هه‌موو رقه‌تان له‌ ئه‌ندامیكى چووه‌ی له‌شى من بکه‌نه‌وه‌. له‌ لایه‌كى تریشه‌وه‌ ئاگادرا بن که هه‌ر که‌س خۆشه‌ویستی بنوینى ئاوا به‌رقه‌وه‌ تۆله‌ ناستیینه‌وه‌.» به‌لام که‌س له‌ پشت ده‌ربیجه‌که‌ نه‌بوو تا گوپی له‌و قسانه‌ی دۆن کیشۆت بى، چون ماری توپن کاتیک ده‌ستی پاله‌وانی به‌ست ده‌گه‌ل کچی ژنی کاروانسه‌رادار، له‌ حالیکدا خه‌ریک بوون له‌به‌ر پیکه‌نن بچکرتن، له‌وئ رۆیشتن و وه‌هابان پاله‌وان ده‌داو خستبوو که بۆی نه‌کرا خۆی رزگار بکا. که‌وابوو وه‌ک گوتمان، دۆن کیشۆت له‌سه‌ر پشتی رۆسینانت راست راوه‌ستابوو و ده‌ستی به‌ده‌لاقه‌دا چوووبوو ژوو و له‌ جومگه‌وه‌ به‌ته‌ناف له‌ ئالفه‌ی ده‌رگا به‌سترا بووه‌وه‌ و زۆر ده‌ترسا که مه‌بادا بارگین بۆ ئه‌م لاو ئه‌و لا برواو و ئه‌ویه‌باسکیه‌وه‌ له‌ هه‌وادا به‌هه‌لاوه‌سرای بمیینه‌وه‌. هه‌روه‌ها خۆیشی نه‌یده‌ویرا له‌جیى خۆی ببزوی، هه‌ر چه‌ند ئه‌هوه‌نی و له‌سه‌ره‌خۆی رۆسینانت مزگینی ده‌دایه‌ که حه‌یوان تا سه‌د سالی تریش له‌ جیى خۆی نابزوی!

ئاخري کاتیک دۆن کیشۆت ده‌ستی خۆی به‌به‌ستراوى دیت و زانیی که خاتوونه‌کان رۆیشتوون که‌وته ئه‌م خه‌یاله‌ که ئه‌م گشته، وه‌ک جاری پیشوو که عه‌ره‌به‌قه‌تارچییه‌ جادووگه‌ره‌که‌ لیدانیکی زۆری لى دابوو به‌هۆی سیحر و جادووگه‌ری به‌سه‌ری هاتوو. ئه‌وه‌ بوو که له‌به‌ر خۆیه‌وه‌ لۆمه‌ی بى فکری و بى تیبینی خۆی ده‌کرد و له‌عنه‌تی بۆ خۆی ده‌نارد که بۆچی پاش ئه‌وه‌ی جاری یه‌که‌م له‌ ئه‌زمونه‌کانی ئه‌م کۆشکه‌ زۆر خراب ده‌رچوووبوو، دیسان گه‌راوه‌ته‌و ئیره‌ و خۆی ده‌مه‌ترسی هاویشتوو: له‌ حالیکدا له‌ نیو پاله‌وانانی سه‌رگه‌ردان وا رهمه‌ کاتیک له‌ رهوداویکدا خۆیان تاقي کرده‌وه‌ و له‌ عۆده‌ نه‌هاتنه‌ ده‌ر، ئه‌وه‌ خۆی نیشانه‌ی ئه‌وه‌یه‌ که قورعه‌ی فال به‌ناوی ئه‌وان لى نه‌راوه‌، به‌لکو بۆ پاله‌وانیکی تر به‌ویستی ته‌قدیر، داندراوه‌؛ له‌مه‌و دوا ئیتر به‌هیچ کلۆجیک ئیزنیان پى نادری که دیسان و بۆ جاری دوهم خۆیان تاقي بکه‌نه‌وه‌. به‌هه‌رحال دۆن کیشۆت باسکی خۆی راده‌کیشا تا بتوانی ده‌ستی بکاته‌وه‌. به‌لام گری پووچه‌یه‌کی وای لى درابوو که ته‌واوی ته‌لاش و حه‌ول و ده‌وله‌کانی بى سوود بوون. دۆن کیشۆت له‌ ترسی ئه‌وه‌ی رۆسینانت له‌ ژیر پى واوه‌ بچى، زۆر به‌ئه‌سپایی و به‌ئیحتیات ده‌ستی خۆی راده‌کیشا، به‌لام له‌سه‌ر ئه‌و هه‌موو

ئیشتیایه‌ که بۆ دانیشتن له‌سه‌ر مالى زین هه‌یبوو، ده‌بووایه‌ هه‌روا به‌پێوه‌ بمیینه‌ته‌وه‌ یا ده‌ستی خۆی له‌ بنه‌وه‌را هه‌لکه‌نى. له‌و کاته‌دا بوو که ئاره‌زووی شمشیری «ئامادیسی گۆلی» کرد که هیچ سیحر و جادوویه‌ک کاری لى نه‌ده‌کرد. له‌و کاته‌دا که نه‌فرینی بۆ به‌ختی رەشی خۆی ده‌نارد، خه‌ساریکی که ده‌نه‌بوونی ئه‌ودا وه‌دنیا ده‌که‌وت، به‌هه‌موو لایه‌نه‌کانییه‌وه‌ به‌راورد کرد؛ چون به‌راستی پى وابوو که جادوو کراوه، له‌و کاته‌دا بوو که زۆرتر له‌ هه‌میشه‌ که‌وته‌ یادی دلبه‌ری نازهنینی دۆلسینه‌ دۆتۆبۆزۆ و مه‌یته‌ری مه‌په‌ره‌بانی خۆی سانکۆ پانزای به‌ده‌نگی بلند بانگ ده‌کرد که له‌و ساتو کاته‌دا له‌سه‌ر کورتانی که‌ره‌که‌ی وه‌های خه‌وی لى که‌وتبوو که به‌ده‌نگی ده‌هۆل و زۆرناش وه‌خه‌به‌ر نه‌ده‌هات. له‌و کاته‌دا بوو که «ئه‌لکيف» ALquife و «لیرگاندى» Liryane ی حه‌کیمی بۆ یارمه‌تی بانگ کرد و له‌ «ئورگاند» uryonde دۆستی خۆشه‌ویستی خۆی تکا ده‌کرد که به‌هاواری بگا و رزگاری بکا. سه‌ره‌نجام رۆژ بووه‌وه‌ و دۆن کیشۆتى شه‌رمه‌نده‌ و ناهومید، له‌ حالیکدا غافلگیر کرد که وه‌ک گا ده‌بیۆراند و هیوایه‌کی نه‌بوو به‌وه‌ی که هه‌لاتنی رۆژ ده‌ردی ئه‌و ده‌رمان بکا. ئه‌و ده‌رده‌ی که به‌رای ئه‌و جادووگه‌ری بوو و فکری ده‌کرده‌وه‌ که ئه‌به‌دی ده‌بى. شتیکی که به‌تایبه‌ت، ئه‌وی به‌و فکروه‌ به‌ستبووه‌وه‌ ئه‌وه‌ بوو که ده‌یدیت رۆسینانتیش له‌ جیى خۆی نابزوی، به‌و هۆیه‌وه‌ وای بۆ ده‌چوو که خۆی و ئه‌سپه‌که‌ی بى خواردن و بى ئاو و خۆراک هه‌ر به‌و حاله‌ ده‌میینه‌وه‌ تا زه‌مانیک کار تیکردنی ئه‌و ئه‌ستیره‌ نه‌حسه‌ رابری یا جادووگه‌ریکی زانتر ته‌لیسم و ئه‌فسوونی ئه‌و به‌تال بکا.

به‌لام ئه‌و له‌و گومانه‌دا به‌هه‌له‌ چوووبوو، چون له‌ راستیدا رۆژ تازه‌ ده‌هات هه‌لئى که چوار سوار گه‌یشتنه‌ به‌ر ده‌رگای کاروانسه‌را و هه‌ر چواریان سه‌روه‌به‌ریکی ریکوپیکیان هه‌بوو، تفه‌نگی سه‌رپیشیان به‌قه‌لپووزی زینه‌کانیانه‌وه‌ هه‌لواسیبوو. سواره‌کان ده‌رگای کاروانسه‌رایان که هیشتا نه‌کرا بووه‌وه‌ به‌توندی کوتا، به‌لام دۆن کیشۆت که له‌و حاله‌ته‌شدا هه‌ر خۆی به‌پاریزه‌ر و کیشچکی قه‌لا ده‌زانی کاتیک ئه‌وانی دیت به‌ده‌نگی بلیند و به‌سووکایه‌تی پیکردنیکه‌وه‌ گوتی: «ئه‌ی پاله‌وانان، یا مه‌یته‌ران یا هه‌ر چییه‌کی که هه‌ن، ئیوه‌ بیه‌هووه‌ ده‌روازه‌کانی ئه‌و قه‌لایه‌ ده‌کوئن، چون ئاشکرایه‌ که له‌م کات و ساته‌دا هه‌موو دانیشتوانی قه‌لا ده‌خه‌و دان. بیجگه‌ له‌وه‌ش رهم وانییه‌ تا رۆژ تیشکی خۆی نه‌خستووته‌ سه‌ر ته‌واوه‌تی پانتایی زه‌وی، ده‌رگای برج و قه‌لایه‌ک بۆ که‌سیک بکریته‌وه‌. ئیوه‌ هیندیک دوور که‌ونه‌وه‌ و سه‌بر بگرن تا رۆژ ده‌بیته‌وه‌، ئه‌و ده‌م چاو لى ده‌که‌ین بزانیان ده‌رگا کردنه‌وه‌ به‌رووی ئیوه‌دا به‌مه‌سه‌له‌ته‌ یا نا. یه‌کێک له‌ سواره‌کان گوتی: ئیره‌ کوپی

قه‌لا یا کاخ و قه‌سره که ئەو هه‌موو پینگا وشویننه‌مان وه‌بەر ده‌نێی؟ ئەگەر خاوه‌نی موسافیر خانه تۆی بلی دەرگامان بو بکه‌نه‌وه! ئیمه موسافیرین و بیجگه له کا و جو و تفاق بۆ ئەسپه‌کانمان شتیکی ترمان ناوی، تا بتوانین درێژه به‌رویشتن بده‌ین. چون زۆر به‌به‌له‌ین. دۆن کیشۆت گوتی: ئەو پالەوان ئایا به‌رای ئێوه من وه موسافیره‌خانه‌چی ده‌چم؟ سوار کار گوتی: من نازانم تۆ قیافه و سه‌رو شکلت وه‌چی یا وه‌کی ده‌چی، به‌لام له‌وه‌را که به‌کاروانسه‌را ده‌لێی قه‌لا، دیاره که بۆ خوشت نازانی چ ده‌لێی. دۆن کیشۆت گوتی ئێره قه‌لايه و له باشرین قه‌لاکانی ئەم و لاته‌شه و هه‌ر ئیستا له نیو ئەم قه‌لايه‌دا که‌سیکی وه‌ها به‌پێز هه‌یه که عه‌سای پاشایی له ده‌ست و تاجی سه‌لته‌تی له‌سه‌ردایه. موسافیر جوابی داوه: باشتر بوو بلی، عه‌سای شاه‌ی له‌سه‌ر وتاجی سه‌لته‌تی به‌ده‌سته‌وه‌یه، بیگومان ئەگه‌ر بمانه‌وئ قسه‌که‌ت ده‌کۆلکه‌ (*) بکه‌ین مه‌به‌ستت ئه‌وه‌یه که لێره ده‌سته‌یه‌ک کاپه‌که‌ری ته‌ماشای خانه‌ی لی هه‌یه که له‌م چه‌شنه عه‌سا و تابخانه‌یان پی هه‌یه که تۆ ده‌لێی؛ چون له کاروانسه‌رایه‌کی فه‌قیرانه‌ی وه‌ک ئێره و له شوینیک که بیده‌نگیه‌کی ئەوتۆ به‌سه‌ریدا زال؛ باوه‌ر ناکه‌م که‌سانیک به‌تانجی پاشایه‌تی و عه‌سای سه‌لته‌نه‌تییه‌وه بمانه‌وه. دۆن کیشۆت گوتی: «ئێوه له کاروباری ئەو دنیا به‌ زۆرتان سه‌ر دهرناچی، چون له رووداوه‌کانی دنیا پالەوانانی سه‌رگه‌ردان بی خه‌به‌رن.» به‌لام هاوسه‌فه‌رانی ئەو پیاوه‌ی که ده‌گه‌ل دۆن کیشۆت خه‌ریکی ده‌مه‌قاله بوون، هه‌وسه‌له‌و تاقه‌تیان نه‌ما و ویکرا وه‌رگه‌رانه دەرگای موسافیرخانه و کوتایان به‌جۆرێک که کاروانسه‌رادار و ته‌واوی دانیشتیوانی کاروانسه‌را وه‌خه‌به‌ر هاتن و کاروانسه‌رادار له‌جی خۆی هه‌ستا تا بپرسی کتیه که دەرگا ده‌کوئ.

ئەزقه‌زا له‌م ساته‌دا یه‌کیک له ئەسپه‌کانی ئەم چوار سواره بۆ لای رۆسینانت چوو و بۆنی به‌و حه‌یوانه داماره‌وه کرد که له جی خۆی راوه‌ستا بوو و گوپی شور کرد بووه‌وه و خاوه‌نه‌ کز و لاوازه و درێژه‌که‌ی له‌سه‌ر پشتی خۆی راگرته‌بوو؛ وه چون، هه‌رچی بی، رۆسینانت، باوه‌کو وی ده‌چوو که له چێو دروست کراوه له گۆشت بوو، نه‌یویست وه‌دوا بکه‌وئ و ئه‌ویش بۆنی به‌ئسپه‌که‌ی تره‌وه کرد. به‌لام ده‌گه‌ل ئەوه‌ی ته‌کانی خوارد هه‌ر دووک پای دۆن کیشۆت له‌سه‌ر زین هه‌لخلیسکا و ئەگه‌ر ته‌نافه‌که‌ی ده‌ستی نه‌بووایه‌ زرم وه عه‌رزی ده‌که‌وت.

داخزانی ئەو له پشت ئەسپه‌که‌وه ده‌گه‌ل دهرد و نازاریکی وه‌ها تیکه‌ل بوو که پێی وابوو یا جومگه‌ی ده‌بهرنه‌وه یا باسکی له شه‌پیلکی شانی ده‌که‌نه‌وه. له راستیدا پتیه‌کانی ئەوه‌نده له زه‌وی نزیک بووبوونه‌وه که ده‌یتوانی سه‌ری په‌نجه‌کانی پای بگه‌یه‌نیته ئەو گیایانه‌ی له

وی شین بووبوونه‌وه. وه ئەوه به‌زیانی ئەو بوو، چون که‌م بوونی ئەو مه‌ودایه تازه‌وی ئەوی هان دهدا که به‌هه‌موو هیزه وه به‌ده‌نی خۆی بکیشی و خۆی عه‌زاب و نازار بدا، به‌لکو بتوانی پای بگه‌یه‌نیته زه‌وی. به‌مجۆره ئەو بیچارانه‌ی که بۆ ئەشکه‌نجه‌دان به‌ته‌ناف (٢٥٨) هه‌لداوه‌سری، به‌هیوای ئەوه‌ی ده‌توانن به‌ته‌لاش و ته‌قالا پای خۆیان بگه‌یه‌ننه زه‌وی؛ بیه‌هووده به‌ده‌نی خۆیان ده‌کیشن و نازاری له‌شی خۆیان زۆتر ده‌که‌ن.

٢٥٨- ئەشکه‌نجه به‌ته‌ناف Poulie به‌م چۆره بوو که مه‌حکوومه‌که‌یان له جومگه‌ی ده‌سته‌وه به‌ته‌ناف هه‌لده‌واسی و پای نزیک به‌زه‌وی بوون و وه‌زنه‌یه‌کی سه‌د لیوریشیان به‌پتیه‌کانیه‌وه هه‌لده‌واسی. (مۆریس باردۆن)

يەككەك لە سوارەكان گوتى: «دەبى ھەر وا بکەين» و لە كاتىكدا دوو كەسيان بۆ گەپران چوونە ناو كاروانسەرا يەك لەبەر دەرگا راوہستا و ئەوى تر بەدەورى كاروانسەرادا دەستى كرد بەخولانەوہ. كاروانسەرادار تەواوى ئەو رووداوى خستبووہ ژىر چاودەپىرى خۆى و ھەر چەند باوہرى كردبوو كە ئەوانە بەدواى لاوئىكدا دەگەپىن بەلام نەيدەزانى مەبەستيان لەو كارانە چيە.

لەو كاتەدا وردە وردە رۆژ دەبووہوہ و لە داھاتنى رۆژ و لەو ھەراھەرايەى كە دۆن كيشۆت وەرپى خستبوو تەواوى دانىشتووانى كاروانسەرا وەخەبەر ھاتبوون؛ بەتايەتى «دۆناكلارا» و دووروتە، كە يەكيان لەبەر ھەيەجانى دەروونى خۆى و ئەوہى كە ئەويندارەكەى ھىندەى لى نزيكە و ئەوى تر لە ئىشتىياى چاودەپىرەوتنى ئەو لاوہ نەيانتوانىبوو لە تەواوى ئەو شەوہدا چاودەسەر يەك دابنن. دۆن كيشۆت چون دىتى كەس ئاورى وى نادا و تەنانتە جواى «كى پياوہ بىتە پىشى» (*كەى نادەنەوہ لە توورپى و نەفرەتدا خەرىك بوو دەخنكا، وە بەيەقىن ئەگەر پىگايەكى دۆزىباوہ كە ياسا و رىتسى پالەوانەتى بخاتە پشنگوئى و قەولئىكى كە بەشازادە خانم ميكۆميكوناى دابوو كە تا كارى ئەو جىبەجى نەكا، نابى خۆى دە ھىچ رووداوىك وەرېدا، ھىرشى دەبردە سەر ھەموويان و بيانويستبا و نەيانويستبا وە قسەى دىنان. بەلام چون بەلايەوہ ناپەسند بوو كە پىش گەياندەنەوہى شازادە خانم ميكۆميكونا بەتەختى سەلتەنەت، خۆى دە رووداوىكى تازە وەرېدا، ناچار بىدەنگەى لى كرد و لە چاودەروانى ئەوہدا كە بزائى كارەكانى موسافيران بەكوئى دەگا دەستى لەسەر دەستى دانا.

يەككەك لە سوارەكان، ئەو لاوہى كە بەدوايدا دەگەپرا دۆزىبەوہ كە لە تەنىشت كورئىزگەيەكى قەتارچى خەوى لى كەوتبوو و ھىچ ئاگايى لەو نەبوو كە بەدوايدا دەگەپىن و فكرى نەدەكردەوہ كە دەيدۆزنەوہ. كابرا باسكى راوہشان و گوتى: «ئاه ئەى «سينيور دۆن لويى» seynynore don Luis ئەو جلويەرگەى دەبەرتدايە سەپىر دەگەل كەسايەتتى تۆ دىتەوہ و ئەو جىويانەى تىدا خەوتوى سەپىر دەگەل ئەو نازو قەدر و رىزەى دايكت بۆى دادەناى بەكتر دەگرنەوہ!» لاو چاوەكانى خۆى ھەلگۆف و كاتىك بەوردى لە كابرا خورد (* بووہوہ، زوو ناسىبەوہ كە ئەوہ يەككەك لە نۆكەرەكانى باوكيەتى. ئەم چاودەپىرەوتنە ئەوہندەى سەر لى شىواند كە تا چەند ساتىك نەيتوانى وەلام بداتەوہ. نۆكەر درىزەى بەقسەى خۆى دا «سينيور دۆن لويى، ئەگەر ناتەوئى باوكى بەرپىزت لە دووربى تو دىق بكا و كوچبار بى، تكايە خۆت بەدەستەوہ بەدوہ و دەگەلمان كەوہ بچينەوہ مالى خۆتان، چون ئەوہندە

دریژەى رووداوەگەلى سەپىر و سەمەرەى كاروانسەرا

سەرەنجام بەھۆى نەعرەتە گوئى چىرپنەكانى دۆن كيشۆتەوہ كاروانسەرادار بەھەرەمە دەرگاى كاروانسەراى كەردەدوہ و بەترس و لەرزەوہ دەرپەرى تا بزائى كىيە ئەو ھاوارانە دەكا. ماری تۆپن كە بەھۆى ئەم ھەرا و ھاوارانەوہ ئەویش لە خەو راپەپىبوو، چون دەسبەجى زانى مەسەلە چيە رۆشستە ەمبارى سەرەوہ وى ئەوہى كەسك چاوى لى بى، ھەوسارى لە ئالقەى دەرگا كەردەوہ. پالەوان لەبەر دەم كاروانسەرادار و موسافيران بەعەرزىدا كەوت و ئەوان ھەموو دەوربان دا و لىيان پرسى كە ھۆى ئەم داد و ھەوارە چيە. دۆن كيشۆت بى ئەوہى قسەيەك بكا و جوايىك بداتەوہ، تەنافى لە جومگەى دەستى كەردەوہ و لە عەرزى راستەوہ بوو، سواری رۆسینانت بوو، مەتالى بەشانىبەوہ ھەلواسى و نيزەكەى بەھالەتى ھىرشبەرانە راگرت و بۆ مەيدان گرتن ھىندىك بەرەو دواوہ كشاوہ. لەو پىرا بەو پىرغە ھاتە بەرەوہ و لەو ھالەتەدا گوتى: «ھەر كەس بلى كە من بەحەق جادوو كرابووم بەو مەرچە شادۆت ميكۆميكونا ئىجازە بفرەموون قسەكەى بەدرو دەخەمەوہ و ئەو كەسە بۆ شەرى تەنبەتەن بانگەپىشت دەكەم.» ئەوانەى تازە ھاتبوون لەو قسانە واقىكيان بردەوہ، بەلام كاروانسەرادار بەناساندنى دۆن كيشۆت بەھەراوى، ئەوانى لە سەرەسورماوى دەر ھىنا و بىرى خستەوہ كە گوئى نەدەنە قسەكانى چون ئەو عەقلى پەرىشانە و زۆر تەواو (* نىيە.

سوارەكان لە كاروانسەرادارىان پرسى كە ئايا لاوئىكى پازدە شازدە سالە، دە جلويەرگى قەتارچىياندا كە قەد و قەوارەيەكى ئەوہا و سەر و پۆتەراكىكى لەو ھالەى لەو رەنگەى ھەيە، نەھاتۆتە ئەم كاروانسەرايە. كاروانسەرادار لە جوايدا گوتى كە موسافىر ئەوہندە زۆرە كە ئەو سەرنجى نەداوہتە سەر و شكلى ئەوان و لاوئىكى لەم چەشنەى نەديوہ، بەلام يەككەك لە سوارەكان دەگەل چاوى بەكەژاوى ديوانبەگى كەوت ھاوارى كرد: شكى تىدا نىيە ئەوہى ئىمە لى دەگەپىن لىرەيە، چون ئەوہ ھەمان كەژاويە كە لاوى ئىمە بەدوايدا ھاتوہ. وا باشە يەككەك لە ئىمە لەبەر دەرگا بىمىنیتەوہ و ئەوانى تر برۆن لە ناو كاروانسەرا بەدوايدا بگەپىن. ھەرەوہا يەكيشمان بەدەورى كاروانسەرا بسوورپتەوہ، نە وەك لاوہكەمان بەسەر ديوارىكدا خۆى دەرېاز بكا.

پەريشان و نارەحەتە كە ھەر دەم دەبى چاۋەرۋانى ۋەھا رووداۋىك بىن. دۆن لوۋىي پىرسى: بەلام پىم بلى بزانم باۋىك لە كوۋى زانىۋە من بەم رىگايەدا ھاتووم و ئەم جلو بەرگەم پۆشيوە؟ نۆكەر گوتى: يەككە لە خوڭدكاران كە تۆ باسى پلانەكەى خۆتت بۆ كرديبوو، كاتىك دەبىنى باۋىك ئەۋەندە پەريشانە زگى پىي دەسووتى و قسەكانى بۆ گىرا بووۋە. باۋىك بى راۋەستان چوار كەس لە نۆكەرانى خۆى بەدۋاى تۆدا نارد و ئىستا ھەر چوارمان دە خزمەت تۆدا ئامادەبىن و لەۋەى ئەو كارە باشە ئەنجام دەدەبىن و جەنابت دەبەنەۋە خزمەت كەسك كە ئەۋەندى خۆش دەۋىي، ئەۋەندە خۆشحالين كە باسى ناكرى. دۆن لوۋىي گوتى: وا دەكەم كە خۆم دەمەۋى يا وا دەبى كە خودا دەبەۋى. نۆكەر گوتى: بىجگە لەۋەى رازى بى دەگەلمان بگەرپىتەۋە دلخۋازى ئىۋە دەتوانى چى بى؟ يا خودا شتىكى تر ئىرادە دەفەرمۋى؟ بىجگە لەۋە ھەر كارىكى تر نامومكىنە؟»

كوپە قەتارچى كە دۆن لوۋىي لە تەنىشتى خەوتبىو تەۋاۋى ئەم وتوۋىژەى گوتى لى بوو و لە جىي خۆى ھەستا و رۆيشتە لاي دۆن فېرنان و كاردينىۋ و ئەۋانى تر كە تازە خۆيان كۆك كرە بووۋە و تەۋاۋى قسەكانى بۆ گىرانەۋە. كورپىژگە پىي گوتن كە ئەو پىاۋە لاۋەكەى بەلەقەبى «دۆن» بانگ دەكرە و پىي چەقاند(*) بوو كە دەگەلىان بگەرپىتەۋە و كورپەكەش نەيدەۋىست ئەو كارە بكا. ھەموو ئەۋانەى لەۋى بوون بەبىستنى ئەو ھەۋالە و ئاگادارى لە دەنگ خۆشى و ھونەرمەندىي كورپەكە عەلاقەيان پەيدا كرە كە بەۋردى بزانن كىيە و چ كەسە و تەننەت ئەگەر بزانن زۆرى لى دەكەن لايەنگرى لى بگەن و لەسەرى بگەنەۋە. لەبەر ئەۋە ھەموۋىان بەرەۋە ئەو شوپىنە كە لاۋ دەگەل نۆكەرى خۆى خەرىكى دەمەقالە و گوت و بىژ بوون ۋەپى كەوتن.

لەۋ كاتەدا دوورۋوتە لە ژوورى خۆى ھاتە دەر و دۆناكلاراش بەھالپكى پەريشانەۋە بەدوۋىيەۋە بوو. دوورۋوتە كاردينىۋى كىشا سوۋچىك و داستانى ئەۋىندارىي دەنگخۆشى لاۋ و دۆنا كلاراي بەكورتى بۆ گىراۋە. كاردينىۋىش لە نۆرەى خۆيدا ھاتنى نۆكەرەكانى ئەۋ لاۋەى بەدوورۋوتە خەبەردا و بەدەنگىكى ۋەھا بلىندىشى پىگوت كە دۆنا كلاراش گوتى لى بوو، ھەر ئەۋە، كىژى ۋەھا ھەژاند كە ئەگەر دوورۋوتە نەپكرتبا بەعەرزىدا دەكەوت. كاردينىۋى بەدوورۋوتەى گوت باشتر ئەۋەپە كلارا بەرپتەۋە ژوورى خۆى و گوتى خۆى كارەكان بەباشترىن شىۋە جىبەجى دەكا و ئەۋ دوو خاتونە گەرانەۋە شوپىنى خۆيان.

لە ھەمان كاتدا چوار سوارەكان ھاتبوونە ژوورى كاروانسەرا و دەورى لاۋيان گرتبوو و داۋايان لى دەكرە ھەرچى زوتترە دەگەلىان ۋەپى كەۋى و بۆ سوكونايى دلى باۋىكى

بگەرپتەۋە مالى خۆى. لاۋ جوابى داۋە تا ئەۋكارەى كە گيان و دل و ئابروۋى ئەۋى پىۋە بەسراۋەتەۋە جىبەجى نەكا، بەھىچ كلۆچىك ناتوانى دەگەلىان رىك بگەۋى. ئەۋچار نۆكەرەكان زۆرتى پىيان چەقاند و گوتيان كە بى ئەۋ ناچنەۋە و ئەگەر ھەر رەگەلىان نەكەۋى ناچارن بەزورىش بى ھەر بىيەنەۋە. دۆن لوۋىي گوتى: مەھالە، ئىۋە تەنبا دەتوانن جەنازەى من بەرنەۋە، چون بەھەر جۆر بتانەۋى بىمەنەۋە، بەھەر حال بەزىندوۋىي نامبەنەۋە. «لەۋ كاتەدا دۆن فېرنان و كاردينىۋ و ديوانبەگى و دۆن كىشۋت كە چى تر كىشككىشانى دەورى قەلای بەپىۋىست نەدەزانى، ھەموۋىان بەزەنا زەناى دۆن لوۋىي و نۆكەرەكانى داۋەرۋوكابوون. كاردينىۋ كە پىشەكى لە زبان كورپە قەتارچىيەكەۋە لە مەسەلە ئاگادار بوۋىۋەۋە روۋى دە نۆكەرەن كرە و گوتى كە بەچ دەلىل دەيانەۋى دۆن لوۋىي بەزۆر بەرنەۋە. يەككە لە نۆكەرەكانى گوتى: «لەبەر ئەۋەى ژيانى باۋىكى ئەم نەجىب زادەپە لە دەورى ئەم كورپە دەگەل مەترسىي مەرگ روۋىۋەۋە بوۋەتەۋە، بەدەپنەۋە بەخۆى.» دۆن لوۋىي گوتى: بى سوۋدە، ئەگەر من گوزارشتىك لە كارى خۆم بەدەم. من ئازادەم و ئەگەر خۆم بمەۋى دەرۋم و ئەگەر نەمەۋى ھىچ كام لە ئىۋە ناتوانن بەزۆر بمبەن. پىاۋەكە جوابى داۋە: عەقل پىت دەلى كە دەبى بگەرپىتەۋە و ئەگەر ئەۋ دەلىلە بۆ رازى كرەنى بەرپىزانن بەس نەبى، بۆ ئىمە بەسە و ناچارىن ئەۋ كارەى بۆ ئەنجامدانى ھاتوۋىنە ئىرە، بىكەين، چون ۋەك ئەركىك بۆ ئىمە دىارى كراۋە، لىرەدا ديوانبەگى كەۋتە نىۋانى(*) و گوتى: ۋاباشە دەپىشدا بزانن ماكى مەتلەب چىيە! بەلام كابرا كە ديوانبەگى ناسىيەۋە و زانىي ھەمان ھاساكەى ئەربابىيەتى دەسبەجى لە جوابدا گوتى: «مەگەر ئەى جەنابى ديوانبەگى، بەرپىزانن ئەم نەجىب زادەپە نانسن؟ ئەۋ كورپى جىرانى ئىۋەپە كە دەۋ جلو بەرگەدا كە ھىچ لە پلەۋپايە و ئەسل و نەسەبى ئەۋ ناكالىتەۋە لە مالى باۋىكى دەرۋاز بوۋە!» ئەۋچار ديوانبەگى زۆر بەۋردى دەسەر وسىماي كورپەى ھەلۋانى و كاتىك ناسىيەۋە دەباۋەشى گرت و گوتى: سىنىۋر دۆ لوۋىي ئەم مندال بازارىيە چىيە و چ ھۆكارىكى گرینگ ۋاى لى كرەۋى ئەم جلو بەرگە كە ھىچ شايستەى شان و شكۆى ئىۋە نىيە و بەم سەر و ۋەزەۋە بگەۋىتە رى؟» لاۋ ھەستى كرە كە فرمىسك دەچاۋى دەگەرپى و نەيتوانى بەيەك ۋاژەش جوابى ديوانبەگى بداتەۋە. ئەمەشيان روۋى دە نۆكەرەن كرە و ئەمرى كرە ئارام بگرن تا خۆى ئەم كارە جىبەجى بكا: پاشان دەستى دۆن لوۋىي گرت و كىشايە لايەك تا بزانى لەبەر چى مالى باۋىكى خۆى جى ھىشتوۋە.

لەۋ كاتەدا كە ديوانبەگى ئەم پرسىارە و چەند پرسىارى ترى لەۋ دەكرە، دەنگى ھاۋار و

هاواریکی زۆر له ده‌رکی کاروانسه‌راوه به‌رز بووه‌وه. پروون بووه‌وه که دوو کهس له میوانانی کاروانسه‌را که ئەو شه‌وه له‌وێ مابوونه‌وه کاتیک ده‌بینن هه‌موو ئەوانی تر سه‌ر قالن و یستبوویان بیده‌نگیکی خۆیان بدزنه‌وه و پوولی کاروانسه‌رادار نه‌دن. به‌لام کاروانسه‌رادار که ده‌کاری خۆیدا زۆر وریاتر له‌وانه بوو که فیلی لی بکری، پیشی پی گرتبوون و ده‌گه‌ل جنیودان و بی فه‌زیه‌تی داوای پوولی لی کردبوون و ئەوه‌نده‌ی جنیو پی دابوون که ئەوانیش لپی وه‌ده‌نگ هاتبوون و به‌مست و زلله تییبه‌ر بووبوون و کاروانسه‌رادار ناچار داوای یارمه‌تی کرد. ژنی کاروانسه‌رادار و کچه‌که‌ی که‌سیان له دۆن کیشۆت بیکارتر سو‌راغ نه‌کرد. کچه‌که‌ په‌نای بۆ برد و گوتی: جه‌نابی پال‌ه‌وان بۆ خاتری ئەو خودایه‌ی که گه‌وره‌یی به‌تۆ به‌خشیه‌وه به‌هاواری باوکه‌م بکه‌ که دوو پیاوی شه‌روور ئەوه ده‌یکوتن، ده‌لپی له ته‌لیسی کا ده‌دن!» دۆن کیشۆت به‌کاوه‌ خو، بی ئەوه‌ی شلووی بیی زۆر له‌سه‌ره‌خۆ جوابی داوه: «ئهی کیژی نازدار له حالی حازردا ناتوانم جوابی داخوارییه‌که‌ت بده‌مه‌وه. چون تا ئەو کاره‌ی به‌یه‌کیکم قه‌ول داوه به‌ئه‌نجامی نه‌گه‌یه‌نم، ناتوانم خۆم ده‌هیچ رووداوێک وه‌رده‌م. به‌لام خزمه‌تیکه‌ی که بۆ تۆ له‌ده‌ستم دێ ئەوه‌یه‌ که ده‌ستبه‌جی به‌هه‌لاتن خۆت بکه‌یه‌نیه‌ باوکه‌ت و پپی بلپی تا ده‌توانی له‌و به‌ره‌نگارییه‌دا خۆراگر و نه‌به‌ز بی و به‌هه‌موو هێزییه‌وه‌ حه‌ول بدا به‌سه‌ریدا زال نه‌بن؛ تا من له‌و ماوه‌یه‌دا بچه‌م خزمه‌ت شازاده، میکۆمیکۆنا و ئیزنی لی وه‌ربرگم له‌م هه‌نگامه‌یه‌دا یاریده‌ی باوکه‌ت بده‌م؛ ئەگه‌ر ئەو ئیزنم بدا، خاترجه‌م به‌ من خۆم ده‌زانم چۆن باوکه‌ت بزگار بکه‌م. ماری تۆرین که‌له‌وێ حازر بوو گوتی: وای به‌حالی منی تاوانبار! بیکۆمان تا تۆ بچی ئەم ئیجازیه‌یه‌ وه‌رگری، ئەربابی من ته‌شریف ده‌باته‌ ئەو دنیا. دۆن کیشۆت گوتی: «باشه‌ خانم! تۆ کاریک بکه‌ که من ئەو ئیجازیه‌یه‌ وه‌ربرگم، ئەوه‌ده‌م که وه‌رم گرت ئیتر ئەوه‌ گرینگ نییه‌ که ئەو له‌و دنیا بی، چون من به‌کوژیایی چاوی ئەم دنیا، جا با قسه‌یه‌کیشی هه‌بی، له‌و دنیا دا ده‌یه‌تیمه‌وه‌ یا لانی که‌م تۆله‌ی له‌و که‌سانه‌ ده‌که‌مه‌وه‌ که ئەویان نارده‌وته‌ ئەو دنیا و کاریک ده‌که‌م که ئیوه‌ پازی بن.» وه‌ دۆن کیشۆت بی ئەوه‌ی قسه‌یه‌کی تر بکا یه‌کر است پۆشیته‌ ژووری دوورووته و له‌ به‌رییدا که‌وته‌ سه‌ر ئەژنو. به‌ده‌سته‌ واژه و قسه‌ی تاییه‌ت به‌پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان، تکای کرد که ئەگه‌ر شازاده خانم ئیزنی له‌سه‌ر بی، ئەو بگاته‌ هاواری قه‌لپاریزی ئەو قه‌لایه‌ که تووشی موسیبه‌تیکه‌ گه‌وره‌ بووه. شازاده خانم له‌ قوولایی ده‌له‌وه‌ ئیجازه‌ی پی دا و ئەوجار دۆن کیشۆت هه‌لی کیشا شمشیر و مه‌تالی به‌شانیه‌یه‌وه‌ هه‌لواسی و به‌ره‌وه‌ ده‌رگای کاروانسه‌را ده‌خۆی نووسا که هیشتا له‌ وێ ئەو دوو پیاوه‌ نامه‌رده‌ خه‌ریکی لێدان

و تیه‌ه‌لانی کاروانسه‌رادار بوون. به‌لام ده‌گه‌ل گه‌یشته‌ ئەوێ له‌ نه‌کاو پاره‌ستا، باوه‌کو ژنی کاروانسه‌رادار و ماری تۆرین لۆمه‌یان کرد که له‌چی پاره‌ستاوه و له‌ جپی خۆی بۆچی وشک هه‌لاتووه، بی جووله‌ و بزوتنه‌وه‌ له‌سه‌ر جپی خۆی پاره‌ستا. دۆن کیشۆت جوابی داوه «ده‌پرسن بۆچی وشک هه‌لاتووم؟ چون ئیزنم پی نه‌دراوه‌ شمشیر له‌ پرووی بۆزه‌ پیاوان بکیشم. که‌وابوو برۆن مه‌یه‌تری من سانکۆ بانگ بکه‌ن، چون ئەم تۆله‌و به‌ره‌نگارییه‌ ئیسی ئەوه.»

وه‌ها بوو ئەو رووداوانه‌ی له‌به‌ر ده‌رگای کاروانسه‌رادار پرووی ده‌دا، له‌وێ سیلاوی مست و مسته‌ کۆله‌ و شه‌ق و زلله و چۆماغ به‌سه‌ر کاروانسه‌راداری چاره‌په‌شدا ده‌باری و ماری تۆرین و ژنی کاروانسه‌رادار و کچه‌که‌ی له‌ بیلایه‌نی و لاساری دۆن کیشۆت و له‌وه‌ی ئەریاب و میرد و باوکی ئەوان چاره‌گه‌ سه‌عاتیک له‌ خراپترین حالدا مایه‌وه‌ زۆر تووره‌ و ده‌هری بوون. به‌لام با ئیتمه‌ ئەو له‌و حالدا به‌جی بیلین و تییپه‌ر بین، چون بیکۆمان که‌سیک هه‌ر ده‌بی، بگاته‌ هاواری، ده‌نا چاوی ئەو که‌سه‌ با کویر بی که ده‌گه‌ل به‌هێزتر له‌ خۆی به‌ره‌نگاو ده‌بی، وه‌ها که‌سیک باشتره‌ ئازار بکیشی و چاوی ده‌ربێ و فره‌ی(*) لی نه‌یا. ئیستا په‌نجا هه‌نگاوێک ده‌کشینه‌وه‌ دواوه‌ با بزانی کاتیک دیوانه‌گی دۆن لوویی واوه‌ برد و لپی پرسى بۆچی ده‌و جلوه‌رگه‌ شه‌رودره‌دا و به‌پپی پیاده‌ ئەو سه‌فه‌ره‌ی کردوه‌ ئەو چپی جواب داوه. کوپی جحیل وه‌ک سه‌د کتوی غه‌می له‌ دلێ بار بی، ده‌ستی دیوانه‌گی به‌قه‌و له‌ ده‌ستی خۆیدا ریک گوشی و سیلاوی ئەسرینی له‌ چاوان هه‌لپشت و ئاوی جواب داوه:

«من بیجگه‌ له‌وه‌ ناتوانم شتیک به‌ئیه‌وه‌ی به‌رپز عه‌رز بکه‌م که له‌و پۆشه‌وه‌ خوداوه‌ند مقه‌ده‌ری فه‌رموو بیینه‌ جیرانی ئیوه‌ و چاوم به‌جه‌مالی «دۆناکلارا» بکه‌وێ که کچی ئیوه‌ و خاتوونی دلێ منه، من ئەو کیژه‌ بکه‌مه‌ خاوه‌نی ئیراده‌ و ئیختیاری خۆم و ئەگه‌ر ئیراده‌ی به‌رپزتان که باوکی راسته‌قینه‌ی منی و ئیختیاری سه‌رومالی منت هه‌یه، کۆسپیک نه‌خه‌په‌ته سه‌ر ریمان هه‌ر له‌ ئیستاوه‌ ئەو ده‌بیته‌ هاوسه‌ر و خیزانی من. من ماله‌ بابی خۆم له‌به‌ر خاتری ئەو به‌جی هیشتووه‌ و به‌خاتری ئەو ئەو به‌رگه‌م پۆشیوه، تا وه‌ک تیریک که به‌ره‌و نیشانه‌ ده‌روا، یا وه‌ک که‌شتیوانیک که شوینی ئەستیره‌ی قوتبی ده‌گرێ، بۆ هه‌ر شوینیک ئەو ده‌چێ منیش بچم. دۆناکلارا خۆی، له‌ ئەوینی من، بیجگه‌ له‌و فرمیسه‌کانه‌ی که له‌ دووره‌وه‌ بۆم داباراندوه‌ و ئەویان له‌ حالی من به‌ئاگا هیناوه، شتیکه‌ی تر نازانی. تۆ ئەمی مه‌ولای من له‌ سامان و ده‌ولت و په‌سه‌نایه‌تی باوکه‌ و دایکه‌م ئاگاداری و ده‌زانی که من ته‌نیا میراتگری ئەو خانه‌دانه‌م. ئیستا ئەگه‌ر ئەم سه‌ره‌تیانه‌(*) به‌رای ئیوه‌ به‌شی ئەوه‌

دهکەن تا بهبەختەوه‌ری من پازى بن، هەر له ئیستاوه من بهکۆپى خۆت دابنئى و بهنۆکه‌رى خۆتانم قبوول بکەن. وه ئه‌گەر باوکم له روانگه‌ی تابه‌تى خۆیه‌وه به‌و به‌خته‌وه‌رییه که من بۆ خۆم وه‌دهست هیناوه پازى و خۆشحال نه‌بئى باکم نیه، چون زه‌من به‌هه‌مان ئه‌ندازه که ده‌توانئى شته‌کانى ئه‌م جیهانه بگۆرئى، ده‌شتوانى ئیراده و خوازى پیاوانیش ئالوگۆر پئى بدا.

پاش ئه‌و قسانه لائو کړوکپ، بیده‌نگ بوو، دیوانبه‌گى مات و واق و پیاو له‌وئى راوه‌ستا. چون سه‌رسورمانى له‌وه‌ی که ئه‌و لاه پازى دلئى خۆى به‌م شیویه جوان و کاریگه‌رانه به‌یان کرد، که‌متر له‌و به‌یرانى و واق و پیمان نه‌بوو که له‌سه‌ر بابته‌تیکى ئاوا گرینگ و کوتوپر بئى چ بریاریک بدا. ته‌نیا جوابتیکى که توانی بیداته‌وه ئه‌وه بوو که دۆن لوییى جارئ ئارام بگړئ و کارتیکى وا بکا که نۆکه‌ره‌کانى ئه‌مړۆ هەر چۆنتیکى هیه، مۆله‌تى بدن تا ئه‌و بتوانئى له‌درفه‌تدا له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی له‌سه‌ر هەر کام چ بریاریک بدا، فکر بکاته‌وه.

دۆن لوییى به‌زۆرى به‌دهستى دیوانبه‌گیدا نووسا و ته‌نانه‌ت ده‌سته‌کانى به‌فرمیتسکى چاوى خۆى ته‌ر کرد. هەر ئه‌وه‌ش خۆى به‌س بوو که نه‌ ته‌نیا دلئى ئه‌و پیاوى یاسایه، به‌لکو دلئى هەر سماته‌ (*) به‌رديک نه‌رم بکا، به‌تابه‌تى دیوانبه‌گى که پیاویتیکى تئى گه‌یشتنوو بوو، له‌ هه‌مان نیکای یه‌که‌مدا بۆى دهر که‌وتبوو که ئه‌م پیکگه‌یشتنه چنده به‌قازانجى کچه‌که‌یه‌تى. به‌و حاله‌شه‌وه، واى پئى باش بوو ئه‌گەر بۆى بلوئى، ئه‌م کاره به‌په‌زنامه‌ندیى باوکى دۆن لوییى ئه‌نجام بدرئى که ده‌یگوت کوربه‌که‌ی ده‌کاته پیاویتیکى گه‌وره و خاوه‌ن عینوان.

له‌و که‌ین و به‌ینه‌دا میوانانى شه‌رفروش پاش ئه‌وه له‌ ژیر کاریگه‌رى قسه‌ی نه‌رم و دلخۆشه‌رانه‌ی دۆن کیشوئتا، نه‌ به‌هۆى هه‌ره‌شه و گوره‌شه‌ی ئه‌و، ئاماده بووبوون حیسابى کاروانسه‌رادار بدن، ده‌گه‌ل ئه‌و ئاشتییان کردبوو، له‌ لایه‌کیشه‌وه نۆکه‌رانى دۆن لوییى زۆر به‌بیتسه‌بریه‌وه چاوه‌روانى به‌ره‌مى وتووێژى ئه‌ربابى خۆیان ده‌گه‌ل دیوانبه‌گى بوون که له‌ نه‌کاو شه‌یتان، که هه‌رگیز ناخه‌وئى و غافل نابئى، پتگای ئه‌و ده‌لاکه‌ی که دۆن کیشوئت له‌گه‌نى ریش تاشینى به‌ناوى کلای مامبیرن له‌سه‌رى رفا‌ندبوو و سانکۆش جلوجۆرى که‌ره‌که‌ی لئى ئه‌ستاندبوو، خسته ناو ئه‌م کاروانسه‌رایه، ئه‌و ده‌لاکه کاتتیک که‌ره‌که‌ی خۆى دا‌کرده ته‌ویلە چاوى به‌سانکۆ که‌وت که وا خه‌ریک بوو جیگایه‌کی دراوى له‌ پالانى که‌ره‌که‌ی پینه ده‌کرد. ئه‌و له‌ جیه‌وه پالانه‌که‌ی خۆى ناسییه‌وه و پیاوانه ده‌ستى ده‌ تینتینۆکه‌ی (*) سانکۆ نا و گوتى: «ئاها! ئه‌ی دزى حه‌رامزاده! چاکم ده‌گیر که‌وتى! زوو،

زۆر زوو له‌گه‌نى ریش تاشى و پالانه‌که‌ی لئى دزیبووم بده‌وه!» سانکۆ که به‌نه‌کاو گه‌رووى به‌دهست ده‌لاکه‌وه پتک گۆشرايوو و گوئى له‌و جنیو و قسه‌ ناحه‌زانه بوو که پئى ده‌گوترا، به‌دهستیک کورتانه‌که‌ی مه‌حه‌کم گرت و به‌دهسته‌که‌ی تری مستیکى وه‌ها مه‌حه‌کمى له‌به‌ر ده‌می ده‌لاک را‌کتشا که خویئ له‌ شه‌ویلکه‌کانییه‌وه فیچقه‌ی کرد، به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه ده‌لاک یه‌خه‌ی سانکۆی به‌رنه‌دا و کورتانه‌که‌شى مه‌حه‌کم بۆ لای خۆى ده‌کششا و کردییه هه‌را و هاواریک که ته‌واوى دانیشتوانى کاروانسه‌را به‌هه‌رهمه هه‌لاتن برانن چ قه‌وماوه. ده‌لاک هاوارى ده‌کرد که «ئای جه‌ماعه‌ت، به‌ناوى پاشا و به‌ناوى عه‌ده‌الته‌! چون من ده‌مه‌وئى مائى خۆم وه‌ریگرمه‌وه ئه‌م دزه ریگه‌ ده‌یه‌وئى بمکوئى.» سانکۆ له‌ جوابدا گوتى: «تۆ درۆ ده‌که‌ی من دز و ریگر نیم و ئه‌وانه‌ش ده‌سکه‌وتیکن که ئه‌ربابى من دۆن کیشوئت له‌ شه‌ردا به‌دهستى هیناون.»

دۆن کیشوئت که به‌هه‌شتاو خۆى گه‌یاندبوویه و له‌ شه‌ره‌که‌دا حازر بووبوو، له‌وه‌ی که ده‌یدیت مه‌یته‌ره‌که‌ی به‌چ توانایه‌که‌وه به‌رگرى له‌ خۆى ده‌کا و هێرش ده‌با زۆر خۆشحال بوو. له‌مه‌و دوا، پاله‌وان مه‌یته‌رى خۆى وه‌ک مه‌یته‌ریکی نه‌ترس و به‌وره چاوى لئى کرد و له‌ بنه‌بانى دلیدا هاته سه‌ر ئه‌و بروایه که له‌ یه‌که‌م دهرفه‌تدا بیگه‌یه‌نیتته پله‌ویایه‌ی پاله‌وانى. چون تاجى پاله‌وانى به‌لایقى سه‌رى ئه‌و ده‌زانى. ده‌لاک و پیرای قسه‌ کردنى زۆر گه‌یشته ئیره‌ که: «هەر وه‌ک گیانى من هى خودای مه‌زنه، ئه‌م پالانه‌ش هى منه و واى دهناسم وه‌ک ئه‌ولادى خۆم بئى. وه ئه‌وه‌ش که‌ره‌که‌ی من که له‌ ته‌ویلدا به‌ستراوه‌ته‌وه و ده‌زانم به‌درۆم ناخاته‌وه. ئه‌گه‌ر بروام پئى ناکه‌ن فه‌رموون کورتانه‌که‌ی به‌پشتى تاقى بکه‌نه‌وه، ئه‌گه‌ر بۆى نه‌بوو، من پیاو نه‌بم و بئى شه‌ره‌ف بم. بیجگه له‌وه هه‌ر ئه‌و پۆزه که ئه‌مانه کورتانى که‌ره‌که‌میان دزى. له‌گه‌نتیکى سه‌روریش تاشى زۆر تازه‌شیان لئى رفا‌ندم، که تا ئه‌وده‌مه ده‌کارم نه‌کردبوو و بۆ من یه‌ک ئه‌شه‌ره‌فى ته‌واوى هه‌لگرتبوو.» لیره‌دا دۆن کیشوئت خۆى پئى رانه‌گیرا، خۆى هاویشته نیوان ئه‌و دوو شه‌ره‌که‌ره و لیکى جودا کردنه‌وه، پاشان کورتانى که‌ره‌که‌ی، بۆ ئه‌وه‌ی هه‌موو بیبینن، له‌سه‌ر عه‌رز دانا تا کاتتیک به‌راستى پوون بپته‌وه هى کی‌یه، ئه‌وجار به‌ده‌نگى بلند گوتى: «ئیسنا ئاماده‌بووانى به‌پیز، پوون و ئاشکرا، تئى ده‌گه‌ن که ئه‌و مه‌یته‌ره نه‌فامه به‌هه‌له‌دا چوه، چون ئه‌وه‌ی که کلآوخوودى مامبیرنه و من له‌شه‌ردا وه‌ده‌ستم هیناوه و حه‌قى خۆمه که خاوه‌نى بم، به‌له‌گه‌نى ریش تاشى نئىو ده‌با. وه به‌لام کورتانى که‌ر پئوه‌ندیى به‌منه‌وه نییه و من ته‌نیا شتیکى که له‌م باره‌وه ده‌توانم بیژم ئه‌وه‌یه که سانکۆى مه‌یته‌رى من له‌ کوئابى شه‌ر و پتک‌داده‌که‌دا

ئیزی لى وەرگرتم که زین و لغاوی ئەسپی ئەم ترسەنۆکە ھەلگرێ و لەسەر ئەسپی خۆی دابنێ. من ئیزنم پێ دا و ئەو زین و لغاوەکەى ھەلگرت. وە بەلام چۆنە که زینی ئەسب بوو ھتە کورتانی کەر من بیجگە لەو دەلیلە باوہ که ھەبە، ناتوانم پاساویکی تر بینمەوہ، ئەویش ئەوہبە کہ ئەمجۆرە ئالوگۆرانیە لە ڕووداوە پالەوانییەکاندا زۆر دیتە پیش. بۆ سەلماندن و تەکەز کردنی ئەوہی دەیلیم، تۆ سانکۆ، کورەکەم، زوو برۆ ئەو کلاووخوودەى کہ ئەو کابرا لاڤرەسەنە* پێی دەلی لەگەنى ریش تاشی، بیئە بۆ ئیرە. سانکۆ گوتی: ئەریاب، مەعازەللا! ئەگەر ئیمە بۆ سەلماندن قسەکانمان بیجگە لەو شتانەى تۆ دەیفەرمووی دەلیلکی ترمان نەبێ تیدا دەچین. کەوابوو بەھمان ئەندازە کہ پالانى ئەم کابرایە زینە، لەگەنى ریش تاشیش کلاووخوودی مامبیرنە. دۆن کیشۆت گوتی: چیت پێ دەلیم ئەوہ بکە! بەلکو ھەموو ڕووداویک لەم قەلایەدا لەسەر سىحر و جادوو نەبێ. سانکۆ رۆیشت و لەگەنەکەى ھینا و دۆن کیشۆت ھەر کہ لەگەنى لە دەست سانکۆ وەرگرت ھاواری کرد کہ: «ئاغایان، ھیندیک چا و لەو شتە بکەن! ئاخەر ئەو خویرییە بە چ ڕوویەک دەلی ئەمە لەگەنى ڕدین تاشینە و کلاووخوود نییە؟ قەستەم بەتائینی پالەوانی کہ کاری منە، من ئەو کلاووخوودەم ھەر وەک چۆن دەبیین لەوم وەرگرتووہ و نەشتیکم لى کەم کردووہ نە شتیک زیاد. سانکۆ گوتی: لەو فەرمايشتەدا جیگەى ھیچ گۆمانیک نییە، چون لەو ڕۆژوہ کہ ئەریابی من ئەوہی دەست کەوتووہ لە شەرپیکدا نەبى کەلکی لى وەرئەگرتووہ. ئەویش کاتیک بوو کہ ئەو بەندییە بەدبەختانەى ئازاد کرد. وە بەبروای من ئەگەر ئەو لەگەنە نەبووایە ئەریابی من خراپی بەسەر دەھات، چون بەرد وەک باران دەبارى.»

ئەو جیگەى کہ سەرەنجام تەپومزى سەر پالان و کلاووخوود

دەرەویتەوہ و باقیی ڕووداوەکان

دەلاک ھاواری لى بلیند بوو کہ: «بەپیزان ڤای ئیوہ لەسەر قسەکانى ئەم نەجیب زادانە کہ پێیان چەقاندووہ و لەگەنى ڤدین تاشی بەکلاووخوود ناو دەبەن، چیبی؟ دۆن کیشۆت گوتی: ھەر کەس پێچەوانەى ئەوہ بلێ ئەگەر پالەوان بى، پێی حالى دەکەم و ئەگەر مەیتەریشە ھەزار جار ڤووی ڤەش دەکەم، چونکە درۆزنە.» دەلاکى خۆمان وەستا نیکۆلا، کہ لەو بەزەدا ئامادە بوو، چون زۆر باش ئاگای لە ئەخلاق و ئاکاری دۆن کیشۆت بوو، ویستی بارى دیوانەبى و شیتییەکەى بیزۆی و بابەتیک بۆ شوخی و سەرگەرمی حازران پێک بیئى، لەبەر ئەوہ ڤووی دە دەلاکەکەى تر کرد و گوتی: «ئاغای دەلاک یا ھەر کەس کہ ھەى، بزانیە کہ من ھاوکاری ئیوہم و ماوہى بیست سائە دە کاری خۆدا بەسەرکەوتووی کار دەکەم و توانیومە ڤروانامە وەرگرم و ھەموو ئامراز و کەرەسەى سەرئاشی و ریشتاشی زۆر چاک دەناسم، ئەوہش بزانیە کہ لە زەمانى لاوەتیمدا سەریاز بووم و کلاووخوود و ھەموو سازوبەرگى سپاییگەرى کہ سەریازان دەبەرى دەکەن و ھەموو ئەو چەکوچۆلەى دەکاری دین، زۆر باش دەناسم. کەوابوو، تا کاتیک پێچەوانەى ئەوہیان سوور نەکردووہتەوہ – چون من ھەمیشە تەسلیمی ڤا و بۆچوونى ئەوانەم کہ لە خۆم باشتر تى دەگەن – ئیستا دەلیم ئەم شتەکە لە پیش چاوی ئیمەبە و لە دەست ئەم ئاغایەدا، نە تەنیا لەگەنى ریشتاشی نییە، بەلکو ھەر ویشى ناچى. ھەر وەک ڤەش وە سپى و راستى وە درۆ ناچى. ھەر وەھا ئەوہش دەلیم ھەر چەند ئەو شتە کلاووخوود، بەلام کلاووخوودیکى تەواو عیاریش نییە. دۆن کیشۆت گوتی: دیارە نییە، چون نیویکی کہ دەبیتە چەند بەندەکەى دەگەل نییە. کەشیش کہ دەمەبەستى وەستا نیکۆلا گەیشتبوو گوتی: قسەکەت تەواو دروستە و دەجیتى خۆدا، وە بۆچوونى ئەوان دەستبەجى لە لایەن کاردینیۆ و دۆن فیئرنان و باقیی ھەفالان تەکەز کرا. دیوانبەگییش ئەگەر گرفتاری مەسەلەى دۆن لووی نەبووایە بەشداربى ئەم گاللتەچارەى دەکرد. بەلام ئەو مەسەلە گرینگانەى کہ زەینى ئەوى دەتەنگەژە نابوو، نەیدەھیشت ئاوپیک لەو شوخییانە بداتەوہ. لەو ساتەدا ئەو دەلاکەى گاللتەى پى دەکرا ھاواری کرد: «یا ھەزرتى مریەم! چۆن شتى وا دەبى! ئەو ھەموو خەلکە شەریفە لەگەن بەکلاووخوود تى

بگهن! بهخودا ئه و قسه دهبیته هۆی سه رسورمانی زانسهگهیهک بهو ههموو زانست و زانیارییهوه که ههپانه، له و قه راره ئه گهر له گهن بیته کلاو خود کورتانیش دهبیته زین. دۆن کیشۆت گوتی: ئه و کورتانه بهرای من هه ر کورتانه، به لام من دهپیشدا پیم گوتی کارم بهو یه که نییه. که شیش گوتی: پالان بوون یا زین بوونی ئه و شته به سراو ته وه به بوچوونی جه نابی دۆن کیشۆت، چون له کاروبار و مه سه له کانی پیوه ندیدار به کاروباری پالئه وانیدا بهنده و ههموو ئه م به ریزانه له به رانبه ر جه نابی به ریزتاندا هه چی لی تی ناگهین. دۆن کیشۆت گوتی: به ریزان، بهو خودایه ی که ئیمه ی ئافه ریده کردوه له و دوو چاره دا که من له م قه لایه دا ماومه ته وه، رووداوی وا سهیر و سه مه ره م به سه ر هاتوه که ئیدی زات نا که م جوابی ئه و پرسیارانه بده مه وه که له مه ر شت و شتومه کی ئه و قه لایه له من ده کری؛ چون فکر ده که م هه ر شتیکی لی ره دا رووده ا له سه ر یاسا و ریسه ی سیحر و جادوو راوه ستاوه. یه که م جار له چاویکه وتنی په یته په یته ی عه ره بیکی جادوویاز لی ره وه ئامان هاتم و سانکۆش له ده ست هاوړیکانی ئه و عه ره به سه د به لای به سه ر هات. پاش ئه وه، هه ر دوینی شه و منیان به باسکیکه وه هه لاهه سی بی ئه وه ی بزانه له به رچی و چلۆن تووشی ئه و مسیبه ته هاتبووم. که و ابوو ئه گه ر ئیستا خۆم له باه تگه لیککی وادا هه لقوتینم و رای خۆم ده ربیرم. ده بیته داوهریه کی به هه رمه و به په له. له مه ر ئه و قسه سهیرانه که له گه نی ریشتراشی له جی کلاو خود دابنن من ده پيشدا جوابم داو ته وه. به لام له مه ر ئه وه ی ئه و ده عبايه (*) زینه یا کوپان ناویرم به تیرادیوی شتیک بلیم و داوهری له مه ر ئه و باه ته دده مه ده ست راو بوچوونی به ریزان. په نگه ئیوه به ریزان چون وهک من نه گه یشتوونه پایه ی پالئه وانی و سه روکار تان ده گه ل سیحر و جادووی ئه م قه لایه نه بووبی، خاوه نی را و بوچوونی ئازاد و سه ر به خۆن و باشتر له من ده توان له سه ر چیه ته ی و چۆنییه تی شته کانی ئه م قه لایه رای خۆیان ده ربیرن»

دۆن فیرنان له جوابی ئه م فه رمایشته دا گوتی: «له وه دا شک نییه که هه زه ته ی دۆن کیشۆت وهک فریشه یه کی غه یبی قسه ی کرد و له سه ر ئیمه یه که ئه م موشکیله یه چاره سه ر بکهین، وه بۆ ئه وه ی ئه م کاره به دروستی ئه نجام بدری من ئیستا له ته وای ئه م ئاغایانه دهنگی نه یینی وهر ده گرم و پاشان ئاکامی ئه م دهنگ وهر گرتنه له گوزراشتیکی ته وادا به عه رزی هه مووتان راده گه یه نم.» بۆ ئه و که سانه ی که دۆن کیشۆتیا ن ده ناسی ئه م کاره پیکه نینییه ده بوو به مایه ی سه رگه رمی و پیکه نین و بۆ ئه وانه ش که ئاگیان له حال و ئه حوالی پالئه وان نه بوو وهک کاریکی ته واو سه کرانه (*) و ابوو. به تابه ته ی بۆ چوار

نۆکه ره که ی دۆن لوویی و خودی دۆن لوویی وهی که سی تری که تازه گه یشتبوونه جی و به روا له ت له که مانداره کانی دیوانخانه ی سینت هیرمانداد بوون و هه مووی ئه وانه ئه و کاری دهنگ وهر گرتنه یان پی ئه حمه قانه ترین کاری دنیا بوو. به لام ئه وه ی که له هه مووان په ریشانتر بوو ده لاککی خاوه ن له گه ن بوو که له به ر چاوی خۆی له گه نه که ی بوو بوو به کلاو خودی مامبیرن و ئه و جوهری که خۆی فکری لی ده کرده وه هه ر ئیستا کورتانه که ش ئالوگۆری به سه ردا ده هات و ده بوو به زین و سه رزین و نه رمه زین و قایش و قرووشی زین! ته وای ته ماشاچییه کانی تر. له وه ی که ده یاندیت دۆن فیرنان ده رویشته لای یه ک یه کی حازران و به ئه سپایی شتیکی پی ده گوتن و له وانی ده ویست که له مه ر ئه وه ی که ئه و شته گرانباییه زینه یا کورتان دهنگی خۆیان ده ربیرن، له قوولایی دلایه وه پی ده که نین. پاش ئه وه ی دۆن فیرنان دهنگی ته وای ئه وانه ی که ده گه ل دۆن کیشۆت ئاشنا بوون کۆ کرده وه و به دهنگی بلنډ رای گه یاند: «برای به ریز، راستت ده وی، من له و هه موو دهنگ وهر گرتنه ماندوو بووم، چون له هه ر که س ده پرسم ئه وه چییه جواب ده داته وه: هه ر که س به و شته بلی کورتان له که ر که رتره و شپته و فری به دنیاوه نییه، چون ئه وه زینه و زینی ئه سپیکی خۆش به ز و په سه نیشه. که و ابوو له سه ر خۆبه چون به پیچه وانه ی مه یلی ئیوه و که ری ئیوه، ئه م شته زینه و پالان نییه و تو نه تتوانی قسه ی خۆت به ریته سه ر، ده لاک هاواری لی هه ستا: خودا من له نیعمه تی به هه شت بی به ری بکا، ئه گه ر ئیوه به ریزان به هه له نه چووبن و هه ر وهک رۆحی من له لای خودا ئه و جوهری که هه یه دیاری ده کا، ئه م شته ش له به ر چاوی من کوپانه و زین نییه. به لام ئیستا که زۆر ده بیاته وه و قسه ی زۆردار به یاسا حسیه، با وا بی و من ئیدی هه چ نا ئیم. بهو حاله شه وه من مه ست نیم و ئه گه ر رۆژووی خۆم به گونا هانی خۆم به تال نه کرد بی، ته وای ئه مرۆ به رۆژوو بووم و ئیستاش هه ر به رۆژووم» قسه ساویلکه کانی ده لاک که متر له قسه کانی دۆن کیشۆت پیکه نینی نه بوو. که له و کاته دا گوتی: «لی ره دا باشترین کار ئه وه یه که هه ر که س مالی خۆی وهر بگریته وه و که سمان له که س و ته واو!» پاشان یه کی که له چوار نۆکه ره کانی دۆن لوویی هاته پینش و گوتی: «ئه گه ر به ریزان ئه و به زمه یان بۆ گالته و شوخی ساز نه کرد بی، من ناتوانم قبول بکه م که ئاغایانیککی به دیمه ن یا به راستی وهک ئیوه عاقل و ته واو که لی ره کۆ بوونه ته وه، به تیرادیوی بلین که نه ئه م پالانی که ره و نه ئه وه له گه نی ریش تاشی. به لام چون ده بینم که ئیوه شتیکی وا ده لین و له سه ر قسه ی خۆشتان راده وه ستن، ناچار به لای خۆمه وه وای بۆ ده چم له و جه ختکردنه وه ی ئیوه دا که هینده به پیچه وانه ی عه قل و ته نانه ت به پیچه وانه ی

ئه‌زموونیشه، ده‌بی پارێک و نه‌پینییه‌ک هه‌بی؛ چون سویند ده‌خۆم (سویندێکی زۆر خه‌ستی خوارد) ته‌واوی ئه‌و ئاده‌میزادانه‌ی ئه‌و سه‌عاته له‌سه‌ر دنیا ده‌ژین هه‌رگیز ناتوانن ئیقرارێکی ئاوا له‌من وه‌ریگرن که ئه‌مه‌یان کورتان و ئه‌وی تریشیان له‌گه‌نی ریشتاشی نییه. که‌شیش خۆی هاویشته نیوانی و گوتی: «ره‌نگه ئه‌و کۆپانی ئیستر بی. نوکهر گوتی: قسه‌مان له‌سه‌ر ئه‌وه نییه به‌لکو ده‌مانه‌وی بزانین ئه‌مه پالانه یا پالان نییه.

ده‌و شه‌ره‌ ده‌ندووکه‌یه‌دا یه‌کیک له‌و که‌واندارانه‌ی تازه‌گه‌یشته‌بوونه کاروانسه‌را کاتیک ئه‌و قسه‌نامه‌ی دوایی گوتی لێ بوو نه‌یتوانی پێش به‌توریه‌ی خۆی بگرێ و ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که: «ئه‌وه پالانی که‌ره، وه‌ک باوکی من باوکی منه، هه‌ر که‌س پینچه‌وانه‌ی ئه‌مه بلێ دیاره مه‌سته و ئاگای له‌ خۆی نییه. دۆن کیشۆت وه‌لامی داوه: «تۆ خۆت وه‌ک دزێکی په‌ست و نانه‌جیب درۆ ده‌که‌ی!» وه‌ ده‌سه‌بجێ نێزه‌که‌ی که هه‌میشه به‌ده‌سته‌یه‌وه بوو به‌رز کرده‌وه و هه‌ها به‌قه‌وه (*) به‌ره و که‌له‌ی که‌واندار دای وه‌شاند که ئه‌گه‌ر کابرا سه‌ری خۆی نه‌دزیباوه به‌و زه‌به‌ره ده‌که‌وته عه‌رز هه‌لنه‌ ده‌ستاوه. نێزه وه‌ عه‌رز که‌وت و تیک شکا و که‌وانداران که ئه‌و په‌فتاره‌یان ده‌گه‌ل هاوڕیتی خۆیان چاوی پێ که‌وت، یه‌که‌ده‌نگ هاواری خه‌لکه‌که‌یان کرد تا به‌لایه‌نگری له «سینت هیرمانداد» بینه مه‌یدان. کاروانسه‌رادار که یه‌کیک له‌ لایه‌نگرانی ئه‌و دیوان خانه‌یه بوو، رویشته ده‌ست بداته شمشیر و تیلا، که هاته‌وه چوو ده‌ریزی یارانی خۆیه‌وه. نوکهرانی دۆن لوویی ده‌وری ئه‌ربابی خۆیان گرت، تا مه‌بادا به‌که‌لک وه‌رگرتن له‌م پش‌ت‌یویه هه‌ی دی (*). لێ بکا و خۆی ده‌رباز کا. ده‌لاکیش ده‌گه‌ل دیتی کاروانسه‌را شتیواوه و که‌س ئاگای له‌که‌س نییه، بۆ لای کورتانه‌که‌ی رویشته که سانکۆ ده‌ست به‌رداری نه‌بوو. دۆن کیشۆت هه‌لی کیشا شمشیر و هیرشی کرده سه‌ر که‌وانداران. دۆن لوویی ده‌نۆکه‌ران راخوڕی که ده‌ست له‌و هه‌لبگرن و وه‌ک دۆن فیرنان و کاردینیۆ که گه‌یشته‌بوونه فریای دۆن کیشۆت ئه‌وانیش یارمه‌تی بدن؛ که‌شیش ئه‌وه‌نده‌ی پشووی یارمه‌تی هه‌دا به‌ده‌نگی بلند مه‌وعیزه‌ی ده‌کرد. ژنی کاروانسه‌رادار ده‌یقیژاند و که‌چه‌که‌ی روچی پێ نه‌مابوو، ماری توڕن ده‌گریا، دووروته واقی ورما بوو، لووسیند زور ده‌ترسا و کلارا له‌ هۆش چوو بوو. ده‌لاک ده‌ سانکۆی هه‌لده‌دا و ئه‌ویش ده‌لاکی ده‌کوته؛ دۆن لوویی، که یه‌کیک له‌ نوکهره‌کانی باسکی گرتبوو تا بۆی ده‌رنه‌چێ، مستیکی وه‌های لێ دا که ده‌م و لووتی پر کرد له‌ خوین، دیوانه‌بگییش هاته فریای دۆن لوویی. دۆن فیرنان که‌واندارێکی به‌عه‌رزیدادا بوو و ده‌گیانی به‌ربوو بوو؛ کاروانسه‌رادار دیسان هاواری یارمه‌تیدانی «سینت هیرمانداد» به‌رز کرده‌وه؛ چیت بۆ بگێر مه‌وه، له‌و کاروانسه‌رایه‌دا بیجگه له‌ هه‌را

و هاوار و جنیودان و زرينگه زرينگی شمشير و ته‌په‌ته‌په‌ی شه‌ق و شریقه‌ی زلله و ته‌قه‌ته‌قی دار و چۆماغان ده‌نگی هيجی ترت گوتی لێ نه‌ده‌بوو. له‌ نێو ئه‌م هه‌نگامه‌یه‌دا له‌پر، فکریک به‌زه‌ینی دۆنکیشۆتدا تێ ده‌په‌رێ: پالنه‌وان پێی وا ده‌بی که له‌ ناكو راگوێزی ئۆردووکای (*) «ئاگرامان» (٢٥٩) کراوه و به‌نه‌ره‌ته‌یه‌کی وه‌ک بۆلژنی هه‌ور که کاروانسه‌رای ده‌له‌زانده‌وه، هاواری کرد: «ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌وی زیندوو بمیننه‌وه ده‌سته‌بجێ هه‌موو ده‌ست راگرن. هه‌موو چه‌ک دابنێن و ئارام بگرن و گوتی بده‌نه قسه‌کانی من!» وه‌ به‌راستی هه‌موو به‌بیستنی ئه‌م نه‌عه‌ره‌ته‌یه‌ ده‌ستیان راگرت و دۆن کیشۆت درێژه‌ی به‌قه‌سه‌کانی دا: «به‌رێزان، مه‌گه‌ر من به‌ئێوه‌م نه‌گوت ئه‌م قه‌له‌لایه ته‌لیسم کراوه و له‌شکرێکی شه‌یتانی تیدا نیشته جیه‌ی؟ بۆ سه‌لماندنی ئه‌م مه‌به‌سته ده‌مه‌وی ئێوه به‌چاوی خۆتان ببینن که چۆن دووبه‌ره‌کی و نیوان ناخۆشیی ئووردووی «ئاگرامان» که‌وتووته نیوان ئیمه. باش بروانن له‌ لایه‌ک شه‌ر له‌سه‌ر شمشیره و له‌ لایه‌ک له‌سه‌ر ئه‌سپ، لێره به‌خاتری کلاوخواود (٢٦٠) و له‌ولا له‌سه‌ر هه‌لۆی سپی، وه‌ هه‌موومان تیک به‌ربووین بۆ ئه‌وه‌ی بزانی چمان ده‌وی. ئێوه ئه‌ی جه‌نابی دیوانه‌گی و ئێوه ئه‌ی حه‌زه‌تی که‌شیش، بۆ زه‌حمه‌ت وه‌رنه ئیره، یه‌کتان ببه‌ سوڵتان ئاگرامان و ئه‌وی تریشتان ده‌وری سوڵتان «سوربین» sorbin بگێرێ، ئیمه پیک بینه‌وه و ئاشتیمان پێ بکه‌نه‌وه، چون قه‌سه‌م به‌ناوی خوای گه‌وره بۆ که‌سانێکی به‌رێزی وه‌ک ئیمه که لێره کۆ بوینه‌وه زۆر ناهه‌زه که به‌و ده‌لیل و بیانووه سست و بۆ بنه‌ره‌تانه یه‌کتری بکوژین»

که‌وانداران که شتیک له‌ وتاری دۆن کیشۆت حالی نه‌ده‌بوون و ده‌یاندیت که یارانی ئه‌وان له‌ لایه‌ن دۆن فیرنان و کاردینیۆ، و هاوڕێیان زۆرچاکیان وێ که‌وتوووه و خوری شوڕ کراون، ده‌ست به‌ردار نه‌بوون و زه‌وت (*) نه‌ده‌بوون. ده‌لاکی قوڕ وه‌سه‌ریش، چون له‌و شه‌ره‌دا له‌گه‌نیان لێ شکاندبوو و کۆپانی‌شیان و نجر و نجر کردبوو، هه‌دای نه‌ده‌دا. سانکۆ هه‌ر وه‌ک خه‌مه‌تکارێکی باش به‌بیستنی یه‌که‌م فه‌رمانی ئه‌ربابه‌که‌ی ده‌ستی هه‌لگرت؛ چوار

٢٥٩- ئیشاره‌یه به‌داستانی سوڵتان ئاگرامان له‌ کتییی رۆلانی تووره‌دا، نه‌غمه‌ی بیست و حه‌وته‌م. (مۆریس باردۆن)

٢٦٠- دیسان ئیشاره به‌هه‌مان بابته‌ته. لێره‌دا مه‌به‌ست له‌ شمشیر هه‌مان شمشیری دۆراندال Durandal و مه‌به‌ست له‌ ئه‌سپ ئه‌سپی به‌ناویانگی فرونتین Frontin و مه‌به‌ست له‌ هه‌لۆی سپی مه‌تاڵیکه که نه‌خشی هه‌لۆی سپی له‌سه‌ر ره‌سم کرابوو و مه‌به‌ست له‌ کلاوخواودیش کلاوخواودی مامبیرنه. (مۆریس باردۆن)

نۆکه ره که دۆن لوویی ههروهها زهوت بوون، چون دهیاندیت که دهو ههرا و ههنگامهیه دا فزانجیکیان پئی ناگا. تهنیا کاروانسه رادار بوو که پئی چهقاندبوو دهیی ئەم کابرا دیوانهیه که نیوان نیوان (*) لیره قوت دهیتهوه و کاروانسه را دهکاته چپوئی (*) خمی و داری لهسه ر بهردی ناهیلی، ته می بکری. سه رهنجام شه ر و ههرا دامرکایه وه. به لام له می شکی شله قواوی دۆن کیشۆتدا کورتان هه ر زین و له گهن هه ر وهک کلاوخوودی مامبیرن و کاروانسه را هه ر به قه لا مایه وه.

ئاخری، کاتیک به نیو بژی کردن و نسحه تی حه کیمانه ی دیوانه گی و که شیش ئارامی و نه هوه نی سه قامگیر بووه وه و ئاشتی هه مو که سی گرت هه، نۆکه رانی دۆن لوویی هاتته وه سه ر قسه و باسی خۆیان تا بی وه درهنگی که وتن، نه وه نه جیب زاده یه ده گه ل خۆیان به رنه وه مائی باوکی و له کاتیکدا دۆن لوویی له سه ر نه وه بابه ته ده گه لیان ده مه قاله ی ده کرد، دیوانه گی ده پی شدا باسی نه وه نه یییه ی دۆن لوویی ده گه لی هینابوو گوژی، بۆ دۆن فیتران و که شیش و کار دینیوی ئاشکرا کرد، پاشان راو بۆ چوونی نه وانی ویست که له و بواره گرینگه دا چ بریاریک بدا. سه رهنجام قه رار دانرا دۆن فیتران خۆی به سواره کان بناسینی و به وان بلئی که چون له نییه تی دۆن لوویرا به ئاسانی ده کری بگه یه نه و ئاکامه که ئاماده یه له تله تی که ن، به لام نه گه ریتته وه مائی باوکی، نه و (دۆن فیتران) پئی خو شه نه و لاوه ده گه ل خۆی به ریتته وه نه نده لووس که له وئ برا گه وره که ی «مارکی» زۆر به پیز و حورمه ته وه په زیرایی لی ده کا. کاتیک نه و چوار نۆکه ره زانیان دۆن فیتران چ که سه و چه نده به عه سل و نه سه به و له بریاری دۆن لووییش خه به ردار بوونه وه، وایان دانا سی که سیان بگه ریتته وه لای باوکی دۆن لوویی و گه ریانی رووداوه کانی بۆ باس بکه ن و چواره می له خزمه ت دۆن لوویی بمینیتته وه و تا کاتیک نه و سی که سه نه گه ریتته وه و نه مرو فه رمانی باوکی نه هینته وه، چاوی لی غافل نه کا.

به م شیوه یه نه و هه مو ئالوزی و پشیوی کاروانسه رایه به هو ی هیز و قودره تی «ئاگرامان» و عه قل و ته دبیری «سولتان سوورین» کو تایی پی هات، به لام شه یتان، نه و دوژمنی یه که تی و ئاشتییه، کاتیک دیتی پیلانه که ی نه یگرت و شه رمه زار و خه جاله ت بار له کار هاتووته دهر و له پیکه له پزاندنی نه و جه ماعه ته ی له و نه شکۆنه دا بوون به ئاکامیک نه گه یشتوو، بریاری دا که دیسان به ختی خۆی به تاقی بکاته وه و پشیوی و ههرا و بگریکی تازه وه ری بخا.

به لی، جا به و جوژه بوو که که وانداره کان مهیدانیان چۆل کردبوو، چون له شوناس و

عینوان و پله و پایه ی نه و که سانه ی شه ریان ده گه ل کردبوون ئاگادار بووبوو نه وه و چون تی گه یشتبوون که به هه رحال و پیمان ده که وئ، خۆیان له و ههرا و بگره هینابوو ده ری، به لام یه که یک له وان، هه ر نه وه ی دۆن فیتران ده ژیر پئی خۆی نابوو و زۆری تی هه لدا بوو، له نا کا و وه بییری هاته وه که وئ پرای نه و حوکمانه ی بۆ گرتنی تا وانباران ده گه ل خۆی هیناویه تی، فه رمانیکیش به ناوی دۆن کیشۆته که دیوانخانه ی «سینت هیرماندا» ده ری کردوو و به تاوانی به ره ه لدا کردنی سزادراوان به کاری دژوار، حوکمی گرتن و ده زگیر کردنی بۆ ده رچوو، و هه ر له و مه سه له یه بوو که سانکو به هه ق زۆر ده ترسا. کاتیک نه م فکره به زهینی که وانداردا تی په ری، لی برا بزانی ئایا نه و نیشانه و رینوینییانه ی ده فه رمانه که دان ده گه ل نیشانه و سه رو شکلی دۆن کیشۆت ده یخوینیتته وه یا نا، له به ر نه وه تو ماریکی له گیرفانی ده ره ینا و نه و حوکمه ی ده یویست دۆزییه وه. وه چون نه یه زانی باش بیخوینیتته وه به نه قه نه ق و حینجه کردنی وشه کان به زه حمه ت واژه به واژه ده یخویندوه وه و له هه ر واژه یه کدا، چاوی له دۆن کیشۆت ده کرد و نیشانه باسکراوه کانی نیو حوکمه که ی ده گه ل نیشان و عه لامه تی سه ر روخساری پاله وان پیک ده گرتن. ئاخری تی گه یشت که که سی نیو حوکمه که، بیگومان هه ر نه م تاکه یه و کاتیک متمانه ی به بۆ چوونی خۆی په یدا کرد، تو ماره که ی پیچاوه، فه رمانی به دهستی چه په وه گرت و به دهستی راست یه خه ی دۆن کیشۆتی گرت، وه ها توندی گرت که پاله وان چی وای نه ما بوو، بخنکی؛ له و حاله ته دا به دهنگی بلند ده یگوت: «خه لکینه هه لئین یارمه تی سینت هیرماندا بدن! و بۆ نه وه ی هه مو بزنان نه و جار من به راستی یارمه تیم ده وئ، وهرن نه و حوکمه که ده ودا نه مری قۆلبه ست کردنی نه م دزه و رینگره نووسراوه بخویننه وه!» که شیش فه رمانه که ی وهرگرت و دیتی که به ته وای دروسته و که ماندار راستی گوتوو و نیشانه کانی نیو حوکمه که ده گه ل نیشانه کانی دۆن کیشۆت موویان ده به ره وه ناچی. نه مه یان کاتیک نه و ره فتاره ناپه سنده ی له و گوندییه بی نه ده به، چاوی پی که وت، وه ها تووره بوو که ئیسقانه کانی به ده نی وه قه رچه قرچ که وتن و به هه ر دووک ده ستان وه ها گه رووی که واندار ی گوشی که نه گه ر هاوړیکانی نه گه یشتبانی تا چاوی سپی نه ببا دۆن کیشۆت به ری نه ده دا.

کاروانسه رادار که نه رکدار بوو یارمه تی هاوکارانی خۆی بدا، به هه ره مه خۆی گه یانده لای نه وان. ئنی کاروانسه رادار که دیتی میزده که ی دیسان تووشی شه ر هاتوو، قیژه قیژی خۆی ده ست پی کرده وه و ماری توپن و که چه که شی به ده نگییه وه هاتن و له عه رز و عاسمان داوای یارمه تی یان ده کرد. سانکو ده گه ل چاوی به و رووداوه که وت هاواری کرد که:

«سویحانه‌للا! بهو خودایه هرچی ئه‌رابایی من له‌مه‌ر سیحر و جادووی ئه‌م کاروانسه‌را به‌قورگیراوه ده‌یللی راسته. چون ده‌ست نادا، تا‌قه سه‌عاتیک لیره‌دا به‌ئاشتی و ئارامی ده‌سه‌رکه‌ی! (*)» دۆن فیرنان که‌واندار و دۆن کیشۆتی لیک جیا کرده‌وه و له‌کاتی‌کدا هر دووکیان پێیان خۆش بوو، ده‌ست و نینۆکیان له‌یه‌خه و گه‌رووی یه‌کتر هینا ده‌ری. به‌و حاله‌شه‌وه که‌وانداران رازی نه‌بوون ده‌ست له‌نیچیره‌که‌یان هه‌لبگر و حوکمیان کردبوو ده‌بی به‌ده‌سته‌سراوی تا‌وانباریان بده‌نه ده‌ست، چون خزمه‌ت به‌پاشا و به‌دیوانخانه‌ی سیتنت هتیرمانداد که «داخوازی یارمه‌تی به‌ناوی ئه‌وانه‌وه ده‌کری» ئه‌و ئه‌رکه ده‌خاته به‌رده‌م هه‌مووان که ئه‌م رپگره و ئه‌م تیکده‌ری ئه‌منیه‌ت و ئارامی شارپیه‌کان و کویره‌پیه‌کان بگرن و ده‌ست و پیتی بیه‌ستن. دۆن کیشۆت زۆر بی مبالاتانه، وه‌ک می‌شیکێ (*) لئ میوان نه‌بی، به‌و قسانه‌ی پێ ده‌که‌نی و له‌حالی‌کدا که‌سایه‌تی و ده‌عیه و ئیفاده‌ی خۆی پاراستبوو له‌جوابی ئه‌واندا ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌ی گوت: «ئه‌ی دزانی په‌ست و بی بایه‌خ و نه‌زان، ئه‌گه‌ر پیاون وهرنه به‌روه‌ه! ئازاد کردنی که‌سانیک که‌کوژت و زنجیرکارون و به‌ر هه‌لدانی زیندانیان و گرتنی ده‌ستی له‌پێ که‌وتوان و یارمه‌تیدانی بی ئه‌نویان و ساریژ کردنی ده‌رد و زامی داماوان ده‌قامووسی ئیوه‌دا دزی و ریگریه‌ه؟ ئاخ ئه‌ی ناره‌سه‌نه‌کان، ئه‌ی خیللی بی کیفایه‌ته‌کان، هیوادارم به‌و هه‌موو که‌ریه‌تی و نه‌فامیه‌تانه‌وه خوداوه‌ند گه‌وره‌ییه‌ک که‌ده شوغلی پالئه‌وانانی سه‌رگه‌رداندا هه‌یه، به‌ئیه‌وش بدا و ئیه‌وه له‌و گونا‌هه‌ی که‌به‌ژیر پێ کردنی ریز و حورمه‌تی که‌سان، وه‌به‌لکو باشته‌ر بلیم، به‌که‌م گرتنی سایه‌ی هه‌ر پالئه‌وانیکێ سه‌رگه‌ردان تووشی ده‌بن، ئاگادار بکاته‌وه! وهرنه پێشی ئه‌ی جه‌ماعه‌تی دز و رپگر که‌به‌ناوی که‌ماندارانی دیوانخانه، رپ به‌رپیسواران ده‌گرن. وهرن به‌من بلین چ بی عه‌قلیک حوکمی گرتنی پالئه‌وانیکێ وه‌ک منی ئیمزا کردوه؟ کتیه‌ نه‌زانی که‌ پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له‌ده‌روه‌ی قانوون ویاسای سزاداندا ده‌ژین و بۆ ئه‌وان یاسایه‌ک بێجگه له‌شمشیر و ریباز و رپسایه‌ک بێجگه له‌ئازایه‌تی و ئیراده‌ی خۆیان ده‌ئارادا نییه؟ دیسان دووپاتی ده‌که‌مه‌وه، ئه‌وه کام تینه‌گه‌یشته‌وه که‌ نه‌زانی، هه‌یج ئه‌شرافیک، هه‌یج ما‌قوول و نه‌جیب زاده‌یه‌ک به‌هه‌موو سه‌ره‌تییه‌کانیه‌وه، به‌بارستای یاساکانی پالئه‌وانی که‌به‌هۆی ئه‌وانه‌وه که‌سێک گه‌یشته‌بیته‌پله‌ی پالئه‌وانی و کاری پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی ره‌چاو کردبی، له‌به‌رامبه‌ر یاسادا سه‌ربه‌خۆ و ئازاد نییه؟ کام پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردانه که‌به‌عومری خۆی مالیات و بێگاری و ده‌یه‌ک و مه‌خارجی گومرگی و زنجیر بۆ زیندانیان و لۆتکه بۆ په‌رینه‌وه له‌چۆم و ئاوانی دابی؟ کام به‌رگه‌روو تا ئیستا

هه‌قه‌ده‌ستی جلو به‌رگ دوورینی له‌پالئه‌وانان ویستوه؟ کام قه‌لاپاریزه که‌خه‌رج و موخاریجی بۆ مانه‌وی شه‌و له‌پالئه‌وانان داوا کردبی؟ کام کیژی جوانه که‌عاشقی پالئه‌وان نه‌بووی و گه‌وه‌ری جوانی و جه‌مالی خۆی ده‌ژیر ده‌سه‌لاتی ئه‌و نه‌نابی؟ وه‌سه‌ره‌نجام کام پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردانتان دیوه یا ئیستا ده‌ببین یا له‌داها‌توودا ده‌بیندێ که‌ئه‌وه‌نده‌ی هتیر و ئازایه‌تی نه‌بی تا به‌تاقی ته‌نیا چوارسه‌د زه‌بری کوته‌ک له‌چوارسه‌د که‌واندار بوه‌شپینی که‌ویرابیتیان ده‌به‌رانیه‌ریدا رابوه‌ستن؟

هەر جییهك دهگه‌ل دۆن فیرنان بچی دهخزمه‌تیدا بی. به‌لام ته‌قدیر که له توورپیی خۆی کهم کرد بووه‌وه و به‌خت که ورده‌ورده پرووی خۆشی نیشان دهدا، هاتنه یارمه‌تی ئه‌وینداران و پالّه‌وانان و به‌ستی ئی جیبه‌جیکردنی کاره‌کانیان خۆش کرد. سواره‌کانی دۆن لوویی ملیان بۆ ویست و خوازی ئه‌ربابی خۆیان پراکتیسا و ئه‌م پروداوه ئه‌وه‌نده‌ی دۆن کلارا خۆشحال کرد که ئه‌گه‌ر مندا لیکیش تیی فکریبا ده‌یزانی چ باسه. زویه‌یده بی ئه‌وه‌ی له‌و پروداوانه که به‌به‌ر چاوییه‌وه ئه‌نجام دهدرا، شتیکی لی حالی بووبی به‌حیسابی ئه‌وه‌ی له گنجی نیوچاوان و حاله‌تی روخساریاندا ده‌یدیت، خۆشحال یا غه‌مگین ده‌بوو. به‌تایه‌تی له‌واری سه‌روانی ئه‌سپانیایی که زویه‌یده چاوی له‌سه‌ر هه‌لنه‌ده‌گرت و گیانی به‌ئه‌وینی ئه‌وه‌وه به‌سترا بووه‌وه. وه به‌لام کاروانسه‌رادار که دیتبووی ده‌لاک له‌م هه‌رایه‌دا به‌نه‌واپه‌ک(*) گه‌یشتووه و پاره‌یه‌کی وهرگرتووه، هه‌له‌سونی(*) هه‌ناوه و داوای قه‌رز و قۆله‌ی حیسابی دۆن کیشۆت و زهره و زیانی مه‌شکه دراوه‌کانی شه‌راب و شه‌رابه‌رژاوه‌که‌ی کرد و سویندی خوارد و سی ته‌لاقه‌ی فری دا ئه‌گه‌ر حیسابی ئه‌ویش تا دیناری ئاخ‌نه‌دن. ناهیلی نه‌ رۆسینانت، نه‌ که‌ری سانکو له‌ ده‌رکی کاروانسه‌را بچنه‌ ده‌روه. ئه‌م هه‌رایه‌ش به‌نیو بژی کردنی که‌شیش جیبه‌جی بوو، هه‌ر چهن دیوانه‌گی به‌مه‌یلی خۆی ئاماده‌ بوو، قه‌رزه‌کانی بداته‌وه به‌لام دۆن فیرنان نه‌یه‌شت و هه‌مووی له‌ باغه‌لی خۆی پی دا. سه‌ره‌نجام ناشتی و ئارامی وه‌ها سه‌قامگیر بووه‌وه که ئیدی بارودۆخی کاروانسه‌را هه‌چ وچوونیکه‌ی وه‌هه‌را و کیشه‌ی ئۆردوگای «ئاگرامان» که دۆن کیشۆت گوتبووی نه‌بوو، به‌لکو ناشتی و هه‌یمنایه‌تی گشتی زهمانی «ئۆکتاویهن»^(۲۶۱) ی وه‌بیر ده‌هه‌ناپه‌وه، و هه‌موو حازران له‌سه‌ر ئه‌م بروایه‌ بوون که ئه‌م سوڵح و ناشتی و ئارامیه‌ هه‌مووی له‌ سایه‌ی زبان پاراویی که‌شیش و سه‌خی بوون و پیاوه‌تی بی وینه‌ی دۆن فیرنان وه‌ده‌ست هاتووه.

کاتیک دۆن کیشۆت له‌ هه‌موو کیشه و هه‌رای خۆی و قه‌ره‌وشه‌ره‌ ده‌ندووکه‌ی مه‌یته‌ره‌که‌ی رزگاری هات، وای بۆچوو که وه‌ختی هاتووه، درێژه به‌سه‌فه‌ره‌که‌ی بدا و هه‌را و کیشه‌یه‌کی که پپی ئه‌سپێردراوه، کۆتایی پی بینی. له‌به‌ر ئه‌وه‌ رۆیشته‌ خزمه‌ت دووروته و له‌سه‌ر چۆک کرنۆشی کرد، به‌لام دووروته گوتی تا پالّه‌وان هه‌لنه‌ستیته‌ سه‌ر پی ئیزنی پی نادا

۲۶۱ - Octavien یا ئۆکتاویهن، نه‌وه‌ی برای قه‌یسه‌ر «ژوول سیزار» «۶۳ پیتش زاین و ۱۴ پاش زاین» ئیمپراتووری رۆم بوو و ده‌وره‌ی ئه‌و له‌ دره‌وشاوه‌ترین ده‌ره‌کانی شارستانیه‌تی رۆم بوو. ئۆکتاویهن Auguste به‌ناوبانگه‌ و ده‌لین که له‌ عه‌سری ئه‌ودا گورگ و مه‌ر پیکه‌وه ئاویان ده‌خواردووه. (مه‌مه‌د قازی)

له‌مه‌ر پروداوی سه‌یری که‌واندارانی سینت هه‌رمانداد و دله‌رقیی

له‌را‌ده‌به‌ده‌ری دۆن کیشۆت پالّه‌وانی ئیمه

له‌و کاته‌دا که دۆن کیشۆت وتاری خۆی به‌یان ده‌کرد که‌شیش خه‌ریک بوو به‌که‌وانداران حالی بکا که میشکی پالّه‌وان وه‌ک له‌ ره‌فتار و کرداریدا ده‌رده‌که‌وتی عه‌یب و ئیرادی هه‌یه، که‌وابوو پتویست نا‌کا له‌سه‌ری برۆن و موشکیله‌که‌ گه‌وره‌تر بکه‌نه‌وه؛ چون گریمان بیه‌یگر و بیه‌ن، ده‌سه‌به‌جی ده‌بی له‌به‌ر شیتی و ناته‌واوی به‌ری بدن. به‌لام ئه‌و پیاوه‌ی هه‌لگری فه‌رمانه‌که‌ بوو، گوتی که داوه‌ری له‌سه‌ر دیوانه‌ بوونی دۆن کیشۆت به‌و نییه و ئه‌و ته‌نیا ئه‌وه‌نده‌ی له‌سه‌ره‌ فه‌رمان و ئه‌مری سه‌رۆک و کاربه‌ده‌ستانی له‌ خۆی گه‌وره‌تر به‌ئه‌نجام بگه‌یه‌نی، وه‌ دیوانه، گریمان جاریک قۆلبه‌ستیش بکری، سیسه‌د جاریت ده‌کری ئازادی بکه‌ی. که‌شیش گوتی: «به‌لام ئه‌مجاره‌ نابی بیگر چون باری په‌وانیه‌که‌ی زۆر له‌بار نییه که مل بدا قۆلبه‌ستی بکه‌ن.» سه‌ره‌نجام که‌شیش توانی ئه‌وه‌نده‌ به‌ریکوپیکه‌ی ده‌گه‌ل که‌وانداران بدوی و رازییان بکا و دۆن کیشۆتیش ئه‌وه‌نده‌ی هاته‌ران پاته‌ران هه‌ل‌رشت که به‌راستی ئه‌گه‌ر که‌وانداره‌کان به‌شیتیی ئه‌ویان نه‌زانیا، ده‌رده‌که‌وت که خۆیان له‌و شیت و ماخولیاترن؛ ناچار بریاریان دا که زه‌وت بن و ته‌نانه‌ت له‌ نیوان سانکو پانزا و ده‌لاکیشدا نیو‌بزیان کرد و لیکیان جیا کردنه‌وه. سه‌ره‌نجام که‌وانداران به‌ناوی ئه‌ندامی دیوانی دادگه‌ری، هه‌راکه‌یان به‌شیتوه‌یه‌کی ئارام و بی چه‌قه و هه‌را، حه‌ل کرد که هه‌ر دووک لا ئه‌گه‌ر به‌ته‌واویش رازی نه‌بوون، لانی که‌م تا راده‌یه‌ک خۆشحال بوون چون قه‌رار درا ته‌نیا کۆپانه‌کان بگۆرنه‌وه و کاریان به‌هه‌وسار و ته‌نگه‌ و پالوو نه‌بی. بۆ مه‌سه‌له‌ی کلا‌وخوودیش که‌شیش به‌نه‌ینی و بی ئه‌وه‌ی دۆن کیشۆت پی بزانی، هه‌شت رینالی پوول باه‌تی له‌گه‌نه‌که‌ دا به‌ده‌لاک و په‌سیدیکه‌ بۆ وهرگرتنی پوولکه‌ به‌ره‌سمی باو بۆ که‌شیش نووسی که تیدا هاتبوو. «ئو له‌گه‌نه‌م به‌جه‌نابی که‌شیش فرۆشت و تا ئیقارای(*) عاله‌می مافی هه‌چ ئیدعایه‌کم نییه. سه‌ودا که به‌ره‌زانه‌ندی هه‌ر دووک لا ئه‌نجام درا. خیری لی ببین، ئامین!» پاش هه‌لکردنی ئه‌م دوو کیشه‌یه‌ که له‌په‌ر مه‌ترسیترین و گرینگترین کیشه‌کانی کاروانسه‌را بوون، کاریک نه‌ما جگه له‌وه‌ی سی که‌س له‌ سوارانی دۆن لوویی رازی بکه‌ن، بگه‌رینه‌وه مالی ئه‌ربابی خۆیان و یه‌کیان ده‌خزمه‌تیدا وه‌مینی و بۆ

بهک قسهی له زاری بێته دەر؛ ناچار پالەوان له جێی خۆی راست بووهوه و گوتی: «ئەوێ شازنی رهننا، پەندیکی مەشهوره که دەلی «تەردەستی»^(*) دایکی بەختەوه‌رییه و ئەزموون له زۆر واری^(*) بەمەترسیدا نیشانی داوه که پێشدهستی دەبێته هۆی سەرکه‌وتن له کێشه و هەرادا؛ بەلام ئەم راستییە له هیچ جێگایه‌کدا بەقه‌ده‌ر واری شەپ و پێکداداندا دروست نییه. چون له شەردا دەست پێش خستن و چالاکیی بەتەوژم و بەپه‌له پێش ئەوهی دوژمن خۆی ئاماده بکا و دەست و پێی^(*) خۆی خڕکاته‌وه و مه‌جالی به‌رگری په‌یدا بکا، دەبێته هۆی زالبوون و سەرکه‌وتن، به‌هه‌رحال ئەو خاتوونی گه‌وره و به‌جه‌وه‌هر، مه‌به‌ستم له ته‌واوی ئەو شتانه‌ی عه‌رزم کردی ئەوهیه که له‌وه زۆتر مانه‌وه‌مان له‌م قه‌لایه‌دا هیچ فایده‌یه‌کی نییه و له‌وانه‌شه ئەوه‌نده زیانه‌یه‌نەر بێ که رۆژیک له رۆژان بێته مایه‌ی په‌شیمانی. چون ئیمه له کوێ بزانی که دوژمنی ئیوه یانی ئەو دیوه مه‌لعوونه به‌یارمه‌تی جاسووسانی کارامه‌ی خۆی بۆی دهرنه‌که‌وتبێ که من بۆ کوشتنی ئەو که‌وتومه‌ ری و نه‌یتوانیبی به‌که‌لک وهرگرتن له‌وه دهرقه‌ته‌ی ئیمه پێی ده‌ده‌ین، سه‌نگه‌ر و مه‌ته‌ریزی لی قائم کردبێ و قه‌لای مه‌حکمه و تۆکه‌می دروست کرد بێ. قه‌لای وا که ده‌به‌رانبه‌ریدا زۆری شان و پبلی من کاریکی له دەست نه‌یا؟ که‌وابوو ئەو شازاده خانم با ببزین تا هەر وه‌ک گوتم، پلانه‌که‌ی ئەو به‌ته‌ردەستی خۆمان پووچه‌ل بکه‌ینه‌وه و هه‌رچی زوتره‌ بچینه‌ پێشوازیی ئەم رووداوه، چون روویه‌روو بوونه‌وه‌ی من ده‌گه‌ل دوژمنی جه‌نابتان هه‌مان و پێکهاتن و ئەجماندانی کاره‌کان به‌و جوهری مه‌به‌ستی به‌پێزتانه هه‌مان.»

دۆن کیشۆت پاش گوتنی ئەم قسانه‌ بێده‌نگ بوو و به‌ویقار و پێزه‌وه چاوه‌روانی جوابی ئەو شازاده خانمه‌ جوانه‌ مایه‌وه. ئەمه‌یان حاله‌تی شازاده خانمیکی که ده‌گه‌ل شیوه‌ی خه‌یال و بۆچوونی دۆن کیشۆت سازگار بوو، به‌خۆیه‌گرت و به‌مجۆره‌ جوابی داوه: «ئەوێ جه‌نابی پالەوان، له هۆگری و په‌له‌یه‌کی که بۆ چاره‌سه‌ر کردنی دهردی من نیشانی ده‌ده‌ی سپاسم هه‌یه. شیوه‌ی ره‌فتاری ئیوه به‌شیوه‌ی پالەوانانه که پشتیوانی له هه‌تیوان و ده‌ستگرتنی داماوان به‌ئهرکی خۆیان ده‌زانن. خودا بکا ئاره‌زووی هاویه‌شی ئیمه هەر دووکه‌مان وه‌دی بێ تا جه‌نابت باوه‌ر بفرمووی و ته‌سدیق بکه‌ی که له دنیا‌دا ژنانی ئەمه‌گناس بوونیان هه‌یه. وه‌ به‌لام له‌واری وه‌رێ که‌وتنی من ده‌فرمووی با هەر ئیستا وه‌رێ که‌وین، چون من ئیراده‌یه‌کی له ژووری ئیراده‌ی ئەو هه‌زرتهم نییه. من ده‌ژێر ده‌سه‌لاتی ئیوه‌دام تا هه‌رچی دلخوازی ئیوه‌یه، ئەوه بکه‌م. که‌سێک که به‌رگری له خۆی و ئەستاندنه‌وه‌ی ماف و حقووقی پاشایه‌تی خۆی داوه‌ته ده‌ستی ئیوه ناتوانی له ئەمر و

فه‌رمان و ته‌دبیر و بۆچوونی ئیوه سه‌ره‌پچی بکا. دۆن کیشۆت گوتی: «ده‌ستی خودا ئاگاداری ئیمه بێ! ئیستا که شازاده خانمیکی ئاوا گه‌وره‌وار^(*) له به‌رامبه‌ر مندا ئاوا خۆ به‌که‌م داده‌نی من نامه‌وی له ئەنجامدانی ئەم ئەرکه‌دا، که ده‌بێ له‌سه‌ر خاک هه‌لیگرم و له‌سه‌ر ته‌ختی دابنیم. وه‌دهرنگ بکه‌وم. وه‌رن با به‌په‌له وه‌رپێکه‌وین چون مه‌یل و ئیشتیای من و دووری رێگا ده‌من ده‌سه‌روه‌ین که هه‌رهمه بکه‌م، وه‌ پەندیکی کۆن هه‌یه ده‌لی: «وفی التاخیر افات» (دهرنگ کردن به‌لای پێوه‌یه. وه‌ چون خوداوه‌ند هیچ بوونه‌وه‌ریکی ئافه‌ریده نه‌کردوه و دۆزه‌خیش بوونه‌وه‌ریکی وه‌دهرنه‌ناوه که من لێیان بترسم. تۆ ئەو سانکۆ برۆ رۆسینانت و سواره‌به‌ری^(*) شازاده‌خانم زین و که‌ری خۆت ئاماده بکه؛ هه‌روه‌ها له خاوه‌ن قه‌لا و باقیی به‌رێزان مالاوایی بکه‌ین و هه‌ر چی زوتره‌ لێره وه‌دهرکه‌وین!»

سانکۆ که له ته‌واوی گه‌ریانی ئەم وتۆیژهدا ئاماده بوو، سه‌ری خۆی بۆ لای چه‌پ و راست ته‌که‌ن دا و گوتی: «ئاخ، ئەرباب، ئەگه‌ر پێی تووره‌ نابێ، عه‌رزت ده‌که‌م که وه‌ک پەندیکی کۆن ده‌لی: له دۆزه‌خدا ماری وا هه‌یه که مرۆف له ترسی ئەوان په‌نا ده‌باته‌ به‌ر هه‌ژدیه‌ها!». دۆن کیشۆت قسه‌که‌ی پێی بری و گوتی: «دیه‌تایی بێ عه‌قل ماری چی و جه‌ه‌ننهمی چی! له ته‌واوی ئەو دنیا‌یه‌دا کێ هه‌یه بگاته‌ ناو و ناویانگی من. سانکۆ گوتی: ئەرباب ئەگه‌ر قه‌رار بێ تۆ تووره‌ بی من بێده‌نگ ده‌بم و له گوتنی راسته‌قینه‌کان که هه‌ر مه‌یه‌تریکی به‌ئهمه‌گ ده‌بێ به‌ئهربابی خۆی بلێ، خۆم ده‌پاریزم. دۆن کیشۆت گوتی: هه‌رچی ده‌ته‌وی بیلێ، به‌و مه‌رجه‌ی قسه‌کانت به‌مه‌به‌ستی ترساندنێ من نه‌بێ. تۆ ئەگه‌ر ده‌ترسیی هه‌رکاریکی که شایسته‌ی که‌سیکی وه‌ک خۆته‌ بیکه، به‌لام من که نه‌ترسم ئەو جوهری که خۆم لیم ده‌وه‌شیته‌وه، ره‌فتار ده‌که‌م. سانکۆ گوتی سویندم به‌و گوناها‌نه‌ی من له حزووری خودادا کردومه، قسه له‌سه‌ر ئەوه نییه. به‌لکو راستییه‌که‌ی ئەوه‌یه که ئەم خاتوونه‌ که خۆی به‌شازنی ولاتی گه‌وره‌ی میکۆمیکۆنا ناساندوه، شازن نییه، هه‌ر وه‌ک دایکه به‌سته‌زمانه‌که‌ی منیش نه‌بوو، چون ئەگه‌ر ئەم ئەوه‌ بێ که ده‌لی، تا سه‌رمان وه‌رده‌سوورینین له هه‌ر سووچ و قوژبێک ده‌گه‌ل ئەم وئهودا پار و نیازی نه‌ده‌کرد.» به‌و قسه‌یه‌ی سانکۆ، دووروته‌ ته‌واو سوور هه‌لگه‌را، چون ئەم قسه‌یه‌ راست بوو و مێرده‌که‌ی ئەو، دۆن فێرنان، زۆر جار له په‌نا و په‌سیواندا به‌لیوه‌کانی خۆی له بابه‌ت قیমে‌تی ئەوین و هۆگریی خۆی پێشه‌کی شتیکی ئەستاندبوو. سانکۆ ئەو خانمه‌ی غافلگیر کردبوو و به‌بۆچوونی ئەو تاییه‌تمه‌ندی و ره‌فتاریکی ئاوا له ژنیکی داوین پيس ده‌کاڵێته‌وه نه‌ له شازنی ولاتیکی گه‌وره. دووروته له جوابی سانکۆدا، هیچی بۆ نه‌گوترا و لێ گه‌را سانکۆ

هەرچی دەیه‌وی بیلێ و ئەویش ئاواى بەقسەکانى خۆى درێژەدا: «ئەرباب، من ئەو بابەتە بۆیە باس دەکەم که له دوايييه‌کانى کاردا يانى ئەو رۆژه که ئيمه ئەو هه‌موو سه‌فه‌ره دژواره بکهين و شه‌وان و رۆژانێکى پر له مه‌ينه‌تيمان رابوارد، ئەگەر قەرار بێ، ئەو پياوه مل ئەستورە که ئیستا لەم کاروانسەرایەدا دەگەڵ خانم خەریکی رابواردنە لەو لارای بێ و بەرھەمی زەحمەت و کوێرەوهرییه‌کانى ئيمه وه‌ک میوه‌ی گه‌یشتوو بچنێ، چ لازم ده‌کا من بۆ زین کردنى رۆسینان و کوپانکردنى که‌رى خۆم ولغاو کردنى سواره به‌رى ئەو خانمە هیندە پەله بکه‌م؟ بەبرواى من باشتره زه‌وت بین و هه‌رکەس وه‌داوى ئیشى خۆى که‌وى و بچین شامه‌که‌مان بخۆین.» سوپحانه‌للا، کاتیک دۆن کیشۆت قسه‌ بيشه‌رمانه‌که‌ی مه‌يته‌رى خۆى گوێ لێ بوو، چەندە توورە بوو! توورەیی و رق و قینى وه‌ها بوو که بلێسه‌ی ئاگر له چاوانى دهرده‌په‌رى و له‌و حاله‌دا به‌ئاهه‌نگیکى گوێ پچرپن و به‌زبانیکى که له‌به‌ر غه‌زەب، وه‌ته‌ته‌ پەته‌ که‌وتبوو، هاوارى کرد که: «ئەى ناپیاوی ديهاتى! ئەى وه‌حشى بى ته‌ربه‌ت! ئەى بى حه‌ياى بى ئابروو، ئەى روودامالای بى شه‌رم! ئەى بوختانکار، ئەى کافر! تۆ به‌چ غيره‌تیک ئەو قسانه‌ له‌ لای من و ئەو خاتونه‌ به‌عینوانانه‌* ده‌که‌ی؟ چۆن ده‌ویرى ئەم خه‌يالته‌ پيس و چه‌په‌لانه‌ به‌ميشکى بى شه‌ورى خۆتدا تپه‌ر که‌ی؟ برۆ له‌به‌ر چاوم مه‌مینه، ئەى حه‌یوانى وه‌حشى، ئەى درۆزنى قسه‌ قۆر، ئەى بوختانکه‌رى فيلباز. ئەى شه‌یتانى رهم کراو، ئەى بلأو که‌روه‌ی درۆ، ئەى دوژمنى ریز و حورمه‌تى خانه‌دانى پاشایان، برۆ له‌به‌ر چاوم ون به‌و ئیدی نه‌تبينمه‌وه، دهنه‌ تووشى غه‌زەبى من ده‌بى!» ئەوه‌ی گوت و برۆى تیک کیشا و نیوچاوانى گرژ کرد و باى ده‌ گووپه‌کانى خۆى کرد و چاوى خۆى مۆر کرده‌وه و لاقى راستى خۆى ده‌ عه‌رزى گوتا و ئەوانه‌ش هه‌مووی نيشانه‌ی توورپه‌يه‌یک بوو که له‌ ناخه‌وه‌ دهروونى ده‌خوارد، سانکۆ له‌و قسانه‌ و له‌ جووله‌ جوول و ئەدا و ئەتواره‌ی دۆن کیشۆت له‌سه‌ر جیتی خۆى وشک هه‌لات و له‌ ترسان وه‌ها ده‌له‌رزى که ئاره‌زووى ده‌کرد که هه‌ر له‌و ترووکه‌یه‌دا* زه‌وى زار بکاته‌وه‌و و قووتى بدا. ئەو بيجگه له‌وه‌ی زوو رووى خۆى وه‌رگيێرێ و له‌ ئەرباب دوور که‌وێته‌وه، هيجی له‌ ده‌ست نه‌هات. به‌لام دووروته‌ی خۆراگر و له‌سه‌رمخۆ که ئیستا باش له‌ ئەخلاقى دۆن کیشۆت حالى بووبوو بۆ ئەوه‌ی توورپه‌ی پاله‌وان بنیشینیتته‌وه، ده‌سه‌بجی خۆى خسته‌ نيوانى و گوتى: «ئەى حه‌زرتى پاله‌وانى خه‌مگين روخسار، له‌ قسه‌ی خۆرايى و بى شه‌رمانه‌ی مه‌يته‌رى ميه‌ره‌بانى خۆت دلگير مه‌به. له‌وانه‌یه‌ سانکۆ له‌خۆوه ئەم قسانه‌ی نه‌کردبى و ناتوانين ويزدانى مه‌سيحايى ئەو تاوانبار بکهين، به‌وه‌ی که خواى نه‌خواسته‌ دژى که‌سێک شایه‌دى

به‌درۆى داوه. که‌وابوو بى ئەوه‌ی له‌م بابه‌ته‌دا هيج شک و گومانیک بکه‌ينه‌ دلمانه‌وه‌ ده‌بى به‌قین بکه‌ين که چون به‌فه‌رمایشتى حه‌زرتى پاله‌وان هه‌مووش له‌م قه‌لايه‌دا له‌سه‌ر ره‌وتى سيعر و جادوو رووده‌دا، به‌دوورى نازانم که سانکۆ ئەوه‌ی به‌په‌چه‌وانه‌ی حه‌يا و عيسمه‌ت وه‌پال منى ده‌دا له‌ هه‌مان رتگه‌ی شه‌یتانییه‌وه‌ وه‌به‌ر چاوى که‌وتوو. دۆن کیشۆت هاوارى کرد: سویند به‌خودای قادری مه‌تعال که حه‌زرتى خاتوون دروست له‌ ماکی مه‌تلەب حالى بوون! به‌لێ، بيشک خه‌يالیکى شه‌یتانى له‌سه‌رى سانکۆى تاوانباردا سه‌رى هه‌لداوه‌ تا شتیکى پى نيشان بدا که ئەو شته‌ ته‌نیا به‌يارمه‌تیی سيعر و جادوو ده‌بيندري. من ئاگام له‌ پاکى و بيجگناهیى ئەو به‌ده‌خته‌ هه‌به‌ و ده‌زانم شایه‌دى دژ به‌راستى دژى هيج که‌س نادا. دۆن فيرنان گوتى: به‌لێ راستى هه‌ر ئەوه‌به‌ و بيجگه له‌وه‌ش ناتوانى بى. له‌مه‌و دوا ئەى حه‌زرتى دۆن کیشۆت، ده‌بى به‌ریتان له‌ گوناھى ببورن و پيش ئەوه‌ی خه‌يالته‌ شه‌یتانییه‌کان فکرى بشیوینن، ئەوى به‌رنه‌وه‌ ژير سایه‌ی خۆتان.» کاتیک دۆن کیشۆت گوتى که له‌ تاوانه‌کانى سانکۆ پانزا ده‌گوزه‌رى، که‌شيش وه‌داوى سانکۆ پانزا که‌وت و هینایه‌وه. مه‌يته‌ر به‌خۆبه‌که‌مزانينى زۆره‌وه له‌ به‌رانبه‌ر ئەربابدا که‌وته‌ سه‌ر ئەژنۆ و ويستی ده‌ستى ماچ بکا. دۆن کیشۆت ده‌ستى بۆ راداشت و ئیزنى پى دا ماچى بکا و پاشان دو‌عاى بۆ کرد و گوتى: «ئیستا کورکه‌م سانکۆ، ئاخى تى گه‌یشتى که ئەوه‌ی من زۆر جارن به‌تۆم ده‌گوت، له‌مه‌ر ئەوه‌ی که هه‌رچی له‌م قه‌لايه‌دا رووده‌دا له‌سه‌ر ريتوشينى سيعر و جادووه، تا چ ئەندازه‌ راست و دروست بوو. سانکۆ گوتى: به‌نده‌ بى هيج شک و گومانیک ئەم نوکته‌یه‌ قبوول ده‌که‌م، بيجگه له‌ رووداوه‌که‌ی سه‌رلێفه، که به‌شيوه‌یه‌کى ته‌واو ئاسايى رووى دا. دۆن کیشۆت گوتى: ئەویش باوه‌ر مه‌که، چون ئەگه‌ر وابووايه‌ من هه‌ر له‌ جیوه‌ تۆله‌ی تۆم ده‌ستانده‌وه و ئیستاش حازرم تۆله‌ت بکه‌مه‌وه. به‌لام نه‌ ئەو رۆژه و نه‌ ئەمرۆ من که‌سم نه‌دیوه و نابینم تۆله‌ی لى بکه‌مه‌وه» حازران هه‌موویان ويستیان تا له‌و رووداوه‌ ئاگادار بکړینه‌وه و کاروانسه‌رادار داستانى سه‌فه‌ره‌ حه‌وايييه‌کانى سانکۆى مووبه‌موو بۆ گيێرانه‌وه. داستانیك که هه‌موو پیتی له‌ خۆ بووبونه‌وه* . به‌لام سانکۆ خۆى ئەگه‌ر ئەرباب جه‌ختى نه‌کردباوه که ئەو رووداويش هه‌ر کارى سيعر و جادوو بووه، دلێ ديشا وپیتی ناخۆش ده‌بوو. به‌و حاله‌شه‌وه‌ ساويلکه‌یى سانکۆ هه‌رگيز نه‌گه‌يشته‌ ئەو سنوره‌ که له‌ راست بوونى رووداويكى راسته‌قينه‌ی دوور له‌ شک و گوماندا، شک بکا و قبوول نه‌کا که به‌ده‌ستى که‌سانیکى راسته‌قينه‌ و دروست کراو له‌ گۆشت و ئيسقان و پيست، به‌راستى له‌سه‌ر لێفه‌ سه‌ماى پى کراوه، نه‌ به‌ده‌ست تاپۆ و جانوه‌رى خه‌يالێ،

وهك ئه‌ربابه‌كه‌ی گومانی ده‌كرد. به‌لای جا، دوو پوژ بوو كه هه‌موو ئه‌ندامانی ئه‌و كۆیه ناسراوه له كاروانسه‌رادا نیشه‌جی بوون و چون هه‌موویان وه‌خته‌كه‌یان بۆ پوژیشن پێ باش بوو، ویستیان پێگا چاره‌یه‌ك بدۆزنه‌وه كه بێ ئه‌وه‌ی دۆن فێرنان و دووروته زه‌حمه‌تی پوژیشن و هاوڕێیی ده‌گه‌ل دۆن كیشۆت تا ده‌گاته‌وه گونده‌كه‌ی خۆی وه‌به‌ر خۆیان بنێن و كایه‌ی نه‌جاتی شاژنی میكۆمیکۆنا درێژه په‌یدا بكا، كه‌شیش و ده‌لاك بتوانن ئه‌و جوړه‌ی خۆیان ده‌یانویست ببه‌نه‌وه گوندی خۆی و خه‌ریکی مالیجه و ده‌رمان كردنی ئه‌و بن. سه‌ره‌نجام په‌كدنه‌نگ پریاریان دا ده‌گه‌ل خاوه‌ن عاره‌به‌یه‌ك كه به‌گایه‌كه‌وه به‌سترا بووه‌وه رێك كه‌ون و به‌و شیوه‌ی كه له خواره‌وه باسی ده‌كه‌ین بیگه‌یه‌نه‌وه گوند: ده‌پیشدا دیویکی وه‌ك قه‌فه‌سیان له ته‌رپك (*) و شوولی (*) داران دروست كرد، به‌ئهن‌دازه‌یه‌ك كه دۆن كیشۆت بتوانی به‌ئاسانی ده‌ویدا جیگه‌ی ببیشه‌وه؛ پاشان ده‌ستبه‌جی به‌ئهمری كه‌شیش، دۆن فێرنان و هاوڕێكانی و نو‌كه‌رانی دۆن لویی و كه‌وانداران و كاروانسه‌رادار هه‌موو سه‌ر و گوێلاکی خۆیان دا‌پێچا و هه‌ر كام به‌شیوه‌یه‌ك خۆیان گوێری تا له‌و قه‌لایه‌دا به‌بو‌چوونی دۆن كیشۆت وا بینه‌ به‌رچا و كه‌ ئه‌مانه كه‌سانیکێ ترن. پاش ئه‌و كار هه‌موویان ده‌ بیده‌نگییه‌کی قورسدا چوونه ئه‌و ژوره‌ی كه دۆن كیشۆت تێیدا خه‌وتبوو و له كوێره‌وه‌ری و مه‌ینه‌تی پوژگار هه‌سابوووه. هه‌موویان له پالئه‌وانی به‌سته‌زمان كه ئارام خه‌وی لێ كه‌وتبوو، نزیك بوونه‌وه و هه‌موو وێگرا تێی به‌ر بوون و ده‌ست و پایان وه‌ها مه‌حكهم به‌ست كه كاتیک له خه‌و راپه‌ری نه‌یتوانی ته‌كانیک به‌خۆی بدا و نه‌ بیجگه له‌سه‌رسورمان و واق بردنه‌وه كارێکی تری له ده‌ست هات. ده‌ستبه‌جی كه‌وته‌وه سه‌ر خه‌یالاتی شیتانه‌ی خۆی و به‌پراست بوونی ئه‌وان باوه‌ری هینا، یانی یه‌قینی كرد كه ئه‌م كه‌سانه هه‌موو تا‌پۆ و جندۆكه و شه‌یاتینین كه له‌و قه‌لایه‌دا جیگرن و بیگومان خویشی ته‌لیسم كراوه، چون نه‌ هیژی جوولانه‌ی پێ مابوو نه‌ توانای به‌رگری كردن له خۆی، ته‌نیا به‌م شیوه‌یه‌ بوو كه كه‌شیش دا‌هینه‌ری ئه‌م پلانه فیلبازانه‌یه؛ فكري ده‌كردوه كه به‌ئاكام ده‌گا.

له ته‌واوی حازران ته‌نیا سانكۆ پانزا بوو كه قیافه و سه‌ر و گوێلاکی نه‌گۆرا بووه، وه هۆش و هه‌ست و ئاگایی خۆی له ده‌ست نه‌دا‌بوو، وه هه‌ر چه‌ند شتیکی نه‌مابوو ئه‌ویش وه‌ك ئه‌ربابه‌كه‌ی میشکی بشیوی، به‌و حاله‌شه‌وه ئه‌وانه‌ی كه خۆیان دا‌پێچا بوو و خۆیان گۆرێبوو، تا ئه‌ندازه‌یه‌ك ناسینییه‌وه؛ به‌لام نه‌یوی‌ترا وسته‌ی بكا. به‌و هیوایه‌ كه بزانی ئه‌و هێرش و ئه‌و ده‌ست و پێ به‌ستنه‌ی ئه‌رباب به‌كوێ ده‌گا و ئه‌ربابیش به‌چاوه‌روانی ئاكامی ئه‌م بێ میهریه‌ نه‌یویست هێچ بلای. سه‌ره‌نجام قه‌فه‌سیان برده ته‌نیشته جیویانی دۆن

كیشۆت و خستیانه ناو قه‌فه‌سه‌كه‌وه و زیندان‌ییان كرد. پاشان ده‌رگاری قه‌فه‌سیان وه‌ها بزمار كوت كرد كه شكاندنی پێوستی به‌زۆر و توانایی دیو هه‌بوو. به‌دوای ئه‌وه‌دا قه‌فه‌سیان خسته سه‌ر پشتی چه‌ندكه‌سان و كاتیک له ده‌رگای كاروانسه‌را ده‌یانبرده ده‌روه، نه‌عه‌رته‌یه‌کی وه‌ها له ده‌لاك به‌رز بووه؛ به‌لام نه‌ ده‌لاكی خاوه‌ن پالان، به‌لكو ده‌لاكی خۆمان: كه ولاتی له‌رزانده‌وه و ده‌نگه‌كه ئاوی ده‌گوت:

«ئای، ئه‌ی پالئه‌وانی خه‌مگین روخسار، نه‌كا له‌و قه‌فه‌سه‌ی كه تۆیان تیدا زیندانی كردوه دلت بیستی! كار ده‌بی به‌مجۆره بێ تا تۆ هه‌رچی زووتره ئه‌و رووداوه‌ی كه دلی ده‌ریا ئاسات پێی ئه‌مر كردووی كۆتایی پێ بینی، وه كۆتاییه‌كه‌ی زه‌مانیکه كه شیتری گه‌وره‌ی مانش و كوێتری سپی رهنگی «تۆبۆزۆ» وه‌ك شیر و شه‌كر تیکه‌لاو بن و پاش ئه‌وه‌ی نیوچاوانی خۆیان ده‌به‌رانبه‌ر نیری پیرۆزی به‌یه‌ك گه‌یشته‌ندا له‌سه‌ر خاك دانا، له‌یه‌ك چیدا سه‌قامگیرین و هیلانه‌ی گه‌رمی ئه‌وین هه‌لبه‌ستن. له‌م پێك گه‌یشته‌نه‌ پیرۆزه ده‌به‌رانبه‌ر چاوانی زه‌قی عاله‌مدا، بیچوووه شیرانیکی دلاوه‌ر ده‌كه‌ونه‌وه كه چه‌نگالی درنده له‌ باوکی خۆیان به‌میرات ده‌به‌ن. ئه‌م كار هه‌بێ پێش ئه‌وه ئه‌نجام بدری كه خاوه‌ندی رووناکی، یانی ئه‌و خودایه‌ كه وه‌دوای په‌ریزاده‌ی سلۆك و ره‌وه‌ك (٢٦٢) كه‌وتوووه، ده‌هه‌لاتنی توند و سروشتی خۆیدا، دوو جار روخساره دره‌وشاوه‌كاني مه‌لبه‌ندی بورجه‌كاني (منطقه‌البروج) دیتبێ. وه تۆ ئه‌ی له ته‌واوی مه‌یته‌رانی عاله‌م نه‌جیبتر و فه‌رمان به‌رتر، ئه‌ی مه‌یته‌ری به‌وه‌فا، كه هێچ مه‌یته‌ریك به‌باشیی تۆ شمشیری نه‌به‌ست و یدینی به‌چه‌نه‌گه‌وه هه‌لنه‌واسی و له هه‌ستی بۆن كردن كه‌لكی وه‌رنه‌گرت. ئیستا كه گولی سه‌ر سه‌وه‌ته‌ی (*) پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردان له به‌رانبه‌ر چاوه‌كانتدا ده‌رفین، شپه‌زه مه‌به‌و له هۆش مه‌چۆ، ئه‌گه‌ر ئه‌و كه‌سه‌ی كه نيزامی دوو عاله‌می به‌رقه‌رار كردوو، ئیراده بكا هه‌ر به‌و زووانه به‌پله‌وپایه‌ی وه‌ها به‌رز ده‌گه‌ی كه خۆت نه‌ناسییه‌وه، وه ئه‌و ده‌م هه‌موو قه‌ول و به‌ئینه‌كاني ئه‌ربابی تۆ وه‌دی دین. من به‌ناوی «مانترونیانا» Mentiro niana هه‌كیم، متمانه‌ت پێ ده‌دم كه مواجیبه‌كه‌ت به‌ته‌واوی، به‌چاوی خۆت ده‌بینی، ده‌دری به‌تۆ. كه‌وا‌بوو هه‌نگاوپه‌هه‌نگاو به‌دوای پالئه‌وانی شیردل و ته‌لیسم‌كراوی خۆتدا برۆ، چون وا باشه تا ئه‌و جیگایه‌ی پێكه‌وه راده‌هه‌ستن، هاوڕێی ئه‌و بی. وه چون من له‌وه زۆرتر ئیجازه‌ی قسه‌ كردنم نییه، ئیوه به‌خودای مه‌زن ده‌سپێرم. منیش ده‌گه‌ریمه‌وه شوینیک كه ته‌نیا خۆم ده‌زانم و

٢٦٢- ئیشاره به‌داستانی «ئاپۆلۆن» و دانته ده‌ ئه‌فسانه‌ی خودایانی یۆنانی دا. (مۆریس باردۆن) ئاپۆلۆن خودای رووناکی و شیعیر و مؤسیقا عاشقی «دافنه» په‌ریزاده‌ی كانی و سه‌راوان بوو. وه‌دوای ده‌كه‌وت بیگری، به‌لام دافنه چوو ده‌ زه‌وییه‌وه و بوو به‌رووه‌کی ئه‌وین. (مه‌مه‌د قازی)

بەس. « سرووشی (*) غەیبی، جاروبار دەنگی بەرز دەبوو و جاروبار بەزێرویه مێکی پەژارە هێنەرەو کز دەبوو، کە کاریگەرییەکی زۆری لەسەر رۆح و هەست و نەستی مرۆف دادنا و تەنانهت ئەوانەیی کە دەیانزانای ئەو شانۆگەرییەکی ساختی و بەقەستی، لەوانە بوو ئەوێ دەبیسن باوەر بکەن.

دۆن کیشۆت بەبیستنی سرووشی غەیبی، غەم و دەردی لە دڵدا نەما، چون مەبەست و ماناکەیی خال بەخال و دال بەدالی (*) لێ حالی دەبوو و تێ گەشت کە مزگینیی زەماوەندی پیرۆزی دەگەڵ دۆلسینە دۆتۆیۆزی پێ دەدەن و لە منداڵانی مەبارەکی ئەو، بێچوو شێرانیک، کە منداڵی ئەون، دینە سەر دنیا و دەبنە هۆی شانازی هەتاهەتایی ولاتی مانش. پالەوان بەمتەمانەییەکی تەواو و هەناسەییەکی شادی هەلکیشا و هاواری کرد: «ئەیی سرووش بێژی غەیبی، ئەیی ئەوێ کە نازانم چ کەسی، ئەیی مزگینیدەری مەبارەکی نەفەس کە ئەو هەموو وەعدە پێ لە بەختە وەراییەت بەمن دا، لەبەرت دەپاریتمەو لە لایەن منەو لە سیحەرکاری زانا، کە ئەمەری پێ کراوێ کاروباری من بەجوانی بەرپۆه بەرێ، تکا بکە تا پۆژیک کە ئەم وەعد و بەئینە شادی هێنە بێ وینە و هیوا پەروریتانە بەکردهو، ئەنجام نەدران، نەهێلێ لەو قەفەسەدا کە ئەو تا منی تیدا دەبەند کراو، لە ناو بچم. من بەو چارەنووسە رازیم و مەینەتی و مەرارتی نیو ئەم رەحیمە (*) بەرەحمەتی خوداوەندی دەزانم و ئەو زنجیرانەیی دەست و پێیان بەستوم بەمایەیی دنیایی و ئەهون بوونەوێ دەرد و مەینەتەکانم دادەنیم و ئەم جیویانە چۆینە (*) کە منیان لەسەر فری داو، لەبەر چاوم نە تەنیا بەسەختی و نالەباری مەیدانی بەرەبەرەکانی نییە، بەلکو شیرینتر و مەبارەکتەر لە پەردوی بووک و زاوا. وە بەلام لەمەر دنیایی و ئارامییەکی کە لە هاواری مەیتەری خۆم سانکۆیانزا دەبێ و دەستی بێنم. من بەدلیاکی و راستگویی ئەو زۆر لەو پتر پروام هەیه کە بترسم ئەو دە خۆشەختی یا بەدبەختیدا جیم بەهێلی، چون ئەگەر لەبەختی رەشی خۆم یا لە نیوچاوانی نامبارەکی ئەو، نەتوانم ئەو دورگەیی وەعدەم پێ داوێ یا شتیکی بەرانبەر بەو بەدەم بەو، لانی کەم موایجیی ئەو لە ناوناچی، چون لە وەسیەتیکدا کە پێشەکی کردووم، بەنووسین جەختم لەسەر ئەو کردوو کە دەبێ بەشیک، نە بەرانبەر بەو هەموو زەحمەتەیی راستگۆیانە بۆ منی کیشاو، بەلکو مناسب دەگەڵ داھاتی فەقیرانەیی من، بەدەن بەو. « سانکۆ بەبیستنی ئەو قسانە کێرۆشیکیی تەواوی بۆ ئەربابی خۆی کرد و هەر دووک دەستی ماچ کرد، چون ماچ کردنی دەستیکی ئەو بەو هۆیە کە هەر دووک دەستی لیک شەتە کدرا بوون، مومکین نەبوو. پاش ئەو تاپۆکان قەفەسیان بەشانان هەلگرت و لەسەر عارەبەیی بەسراو بەگا، دایان نا.

لەمەر شیووی سەیرۆسەمەرەیی جادووکردنی دۆن کیشۆت و

باقیی رۆداوێ گرینگەکان

کاتیک دۆن کیشۆت بەمۆرە خۆی بەدیالی چاوی کەوت و دیتی کە قەفەسەکیان لەسەر عارەبە بار کرد، ئاوازی گوت: «من داستانێ پالەوانانی سەرگەردانم گەلێک خۆیندوووەتەو. داستان و بەسەرھاتی زۆر راست و زۆر گرینگ، بەلام هەرگیز نەدیتوووم، نە بیستوووم و نە خۆیندوووشمەتەو کە پالەوانانی تەلیسمکراو و بەو شیوویە بەپێی ئازەلی و تەمبەل و سستەک (*) بێنە جیگایەکی. لە راستیدا هەمیشە رەسم و داب ئەو بوو کە پالەوانان بەحەوادا و بەتەوژم و سورعەتییکی سەرسامهێنەر، دەهەوری رەش پێچراو یا بەسواری گەردوونەیی ئاگرین یا ئەسپی بالدار راگۆیز بکەن. بەلام خودایە من کە ئیستا خۆم لەسەر عارەبەیی بەستراو بەگاوە دەبینم زۆر شەرم دەکەم. بەلام رەنگە پێورەسمی سیحرو تەلیسم و جادووی زەمانی ئێمە وەک قەدییم نەمابێ و ئالوگۆری بەسەردا هاتبێ. هەر وەها رەنگە چون من تەنیا پالەوانیکێ تازە دەرکەوتوو لەو دنیاوەدا بێ کە پێشەیی لەبیرکراوی پالەوانانی سەرگەردانم زیندوو کردوووەتەو، لەوانەیی و زۆر وێ دەچی کە لەم ئاخیریانەدا چەشنی تری سیحەر و جادوو یا شیووی تر بۆ راگۆیزتنی پالەوانانی تەلیسم کراو داھینرابێ. سانکۆ، کورەکەم، تۆ چ دەلێی؟ سانکۆ لەو لامدا گوتی: من نازانم چیت عەرز کەم، چون من بەئەندازەیی حەزرتی بەرێرتان کتیبی پالەوانیم نەخۆیندوووەتەو. لەسەر ئەو شەرا ئەوێ دەتوانم بەتێرادیوی بیلیم و سویندیشی لەسەر بخۆم ئەوێ کە ئەم تاپۆیانەیی لە دەوروبەری ئێمە دین و دەچن، کاتۆلیکی تەواو عەیار نین. دۆن کیشۆت هاواری لێ بلیند بوو کە: کاتۆلیک! پەنا بۆ خودا! شەیاتینی و جندۆکەیی کە بەو شکلاوە هاتوونەتە بەرچاوا تا ئەو کارانە بکەن و من بگەینەن ئەم حال و رۆژە لە کوێ کاتۆلیکن! تۆ ئەگەر دەتەوێ تێ بگەیی کە قەسەکی من چەندە راستە دەستەکوێتەیان بکە و دەست لە لەشیان بەدە تا بزانی کە ئەوانە شتیکن وەک با و تەنیا بەرۆالەت بوونیان هەیه. سانکۆ گوتی: سوپحانە ئا ئەرباب! چ دەفەرمووی! من دەپێشدا دەستم لێ داو، بۆ نمونە ئەو شەیتانەیان کە هێندە بزۆرە (*) و دیت و دەچی، رۆخساریکی هەیه لە گۆلی سوور تەپوتازەتر کە دەگەڵ شەیتانی تر هیچ وێچوونیکێ نییە، چون وەک بیستووومە هەموو

شهياتينييهكان بۆنى بهردى گۆگرديان لى دى و زۆر جوۆر بۆنى ناخوشيتريش كه پياو له لايان ناژى، بهلام ئەم يهكه له دوورهوه له نيو فرسهخى، تۆمارتۆمار بۆنى ميشك و عهنبهري دهروا، «مههستى سانكۆ له شهيتانه دۆن فيرنان بوو كه لهسهه بنههه ماى ئەعيانى و ئەشرافيى خۆى دهبا ئەو بۆنهى لىوه بى كه ئەو دهگوت. دۆن كيشۆت گوتى: «هاورى سانكۆ، لهم بابتهوه ههچ سههت سوو نه مئىنى و بزانه كه شهياتيني له زۆر شت باش سهريان دهردهچى و ههه چهند عهتر و شتى بۆن خۆش زۆر دهگهه لى خۆيان ههلهگرن بهلام خۆيان بهسروشتي ههچ بۆنيكيان نيهه، چون ئەوان رۆخى رههان و رۆخيش بۆنى نيهه، وه گريمان بۆنيان هه بى بۆنى ناخۆش دهن، دهليلى ئەم مهسهلهيه رونه، چون بۆ ههه شويتىك بچن دۆزهخيش دهگهه لى خۆيان دهبهه و ههچ دهرمان و چارهسههريهكيان بۆ ئەم عهزابه دهردناكهى خۆيان شك نابهه؛ له لايهكى ترهوه چون بۆنى خۆش مرۆف سهرخۆش و دل خۆش دهكا و شهياتيني ههچ كات خۆشى مرۆفى ناوى له بهر ئەوه ههه رگيز مومكين نيهه كه لهوان بۆنى خۆش بگاته بهر لووتى كهسيك. بهلام ئەو شهيتانهى كه تۆ دهليى بۆنى خۆشى ميشك و عهنبهري لى هاتوهه، يا تۆ بهههله چووى يا ئەو دهيهوى تۆ فريو بدا كه نهزانى ئەو شهياتينه.»

بهلى جا، له نيوان ئەرباب و مهيهتردا ئەم وتوويزه له گهرياندا بوو، بهلام دۆن فيرنان و كاردينى له ترسى ئەوهى نهكا ناخرى سانكۆ، كه لهنزىكهوه بهدهنى بۆن دهكرن، فىل و تهلهكههيان لى ئاشكرا بكا، برياريان دا پهلهى بكهه و زوو برۆن؛ له بهر ئەوه كاروانسهه رادريان بانگ ههيشته گۆشهيهك و ئەمريان پى كرد كه رۆسينانت و كهرى سانكۆ زين بكا، كاروانسهه رادار به پهله ئەم فههمانهى جيبه جى كرد له ههه مان كاتدا كه شيش دهگهه كه واندارانى سينت هيرماندا خهريكى سههوا و موغامه له بوو تا رازيان بكا دههه رانهه پارهيه كدا تا ئەو گوندهى كه قههه رار بوو بچن، هاورى بى. كاردينى بهلايهكى قههه پووزى زيني رۆسينانتدا مهتالى دۆن كيشۆت و بهلايهكهى تردا لهگههه شكاههكهى ههه لۆاسى، پاشان بهئيشاره ده سانكۆ گهه ياند سوارى كه رهكهى خۆى بى و لغاوى ئەسهه كهه به دهستهوه بگرى. پاش ئەم كارانه، دوو كهسى له كه وانداران به شمخالهوه لهو لا و ئەو لاي عارهه به كه دامهه زانده؛ بهلام پيش ئەوهى عارهه وههه كهوى، ژنى كاروانسهه رادار دهگهه كچهكهى و مارى تۆرن له كاروانسهه ر وههه كههوتن تا دهگهه لى دۆن كيشۆت مالاوايى بكهه و ههه رسيكيان خۆيان كز و غهه گين نيشان دههه تا وابنوئين كه بۆ حالى زارى ئەو دهگرين. دۆن كيشۆت پى گوتن: «خاتوونانى بههه ريز، سههه روانى من،

مههه رين! تهواوى ئەم گرفتارى و بههه ل و چهه مهسهه رانه، دههه كاردها كه من رهه چاوم كردوهه، دينه پيشى؛ وه ئەهه ر ئەو بههه لايانهه بهسهه نههه اتبا، ههه رگيز خۆم نيو نههه نا پالهوانى سههه ركهه ردان كه ناويانگى بههه نيداا بلاو بووه تهوه. بههه راستى كه بۆ پالهوانانى بى ناو و نيشان ههه رگيز ئەو شتانه روو نادهه و له دنياا كهه سيك نيهه كه يادىك لهوان بكا. ئەمه چارهه نووسى پالهوانانىكه كه زۆتر نيوهه بانگيان رۆشيتوهه و كهه وهه يى و ئازايهه تى و جوامه ريبى ئەوان ئيرهه يى^(*) زۆرىك له شازادهگان و پالهوانانى دهرهه و پيس و دههه لباز كه بههه ناپياوى جوامه ر و ئازاده و پياوچاكان له ناو دهبهه، وروژاندوهه. بههه حالهه شهوه زانايى و كهه وهه يى ئەوهه ندهه توانايه كه بههه نيايى بهسهه ر ئەو ههه موو سيهر و جادوو كهه ريبهه دا كه زههه دشت^(۲۶۳) داى ههه ناوه زال دهبى و سهه ر بليند له مههه دانه دپته دهرى و ههه وهه رۆژ كه نوورى خۆى بهسهه ر ئاسمان و زههه ويدا بلاو دههه كاتهوه، پانتايى زههه يى بههه نوورى خۆى رووناك دههه كاتهوه. ئيوه ئەى خاتوونه ميهرهه بانهه كانى من، ئەهه ر من له بههه فهه رامۆشى و بى مبالايتى خۆم بى ئەهه بيهه كم كرديى ليم، ببورن، چون من ههه چ كات له ئەهه قهه س و بههه مدى تا ئههه ستا سووكايهه تى و تههه وينم بههه س نههه كردوهه. بۆ من له دههه رگايى خودا بيارينهوه تا لهو زيندانه كه بههه ستى سيهركارىكى دهرهه و چههه ل تى كهه وتووم، رزگارم بكا. ئەهه ر رۆژىك لههه قهه سهه رزگاريم بى، ههه رگيز نههه ليم ئەو ههه موو لوتف و ئاو و ويدانهى ئيوه كه لههه قهه لايهه دا دههه لى من كردهه تانه لههه ريم بچيتهوه و بههه زايهه بچى و ههه چۆنىك بى، قههه بووى زههه مت و ماندهه بوونهه كانتان دههه كهه مهه وه.»

هاوكات كه ئەم شانگهه ريبه له نيوان خاتوونهكان و دۆن كيشۆتدا بههه ريوه دههه چوو، كهه شيش و دههه لاك له دۆن فيرنان و هاورپياني و سهه روانى ئەهه پانيانى و ديوانهه گى براى سهه روان و له ههه موو خانم و خاتوونهكان كه ئههه ستا زۆر خۆشحال بوون، بههه تايهه تى له دوورهه وهه و لووسيند مالاواييان كرد. ههه موويهه كتريان ماچ كرد و بههه لنيان دا كه بۆ يهه كترى نامه بنووسن و له حالى يهه كتر بههه بهه ر بن. دۆن فيرنان ناو و نيشانى خۆى دا بههه شيش تا له ئاكامى دهرمان و ماليجهه يى دۆن كيشۆت بههه نامه ئاگادارى بكا تهوه و جهه ختى لهسهه ر ئەوه كرد كه ههه چ شتىك و ههه چ ههه لىك بۆ ئەو لهوه خۆشتر نايى كه له حالى پالهوان خهه بهرى ههه يى. دۆن فيرنانىش بههه لنى دا كه نامهى بۆ بنيرى و ئەو بابتهه تانهى

۲۶۳- زههه دشت داينهه رى سيهر و جادوو نيهه و ئەم برهه يهه كهه يك له بۆچوونه ههه لههه كانى سههه چاوهه گرتوه له نههه زانى ئەهه روپاي سههه دهه مى سيروانتيسهه كه كارى لهسهه ر ئەهه يش كردوهه. (مههه مهه قازى)

که رهنگه ئەو پێی خۆش بی لێیان ئاگادار بێ، بۆی بنووسی. جا لەمەر زەماوەندی خۆی، یا غوسلی تەعمیدی زووبەیدە یا مەسەلە ی دۆن لوویی و یا گەڕانەوهی لووسیند بۆ مائی باوان و ئەم تەرزە شتانه بێ یا هەر شتیکی تر. کەشیش بەلێنی دا هەرچی لێیان ویستوو، موو بەموو ئەنجامی بدا. هەموو جارێکی تریش یەکتریان ماچ کرد و خۆشەویستی و ئامادەیی بۆ هەر خزمەت و کارێکیان بۆ یەکتری دەربری.

کاروانسەرەدار لە کەشیش نیزیکی بوو و ئەو چەند لاپەرە کاغەزە ی کە داستانی «کونپشکنی بێ تەدبیری» تیدا بوو پێشکەشی کرد و گوتی: «چون تا ئیستا خاوەنی ئەم کاغەزە سەری هەلنەداوەتەوه، بەرپزتان دەتوانن هەمووی دەگەڵ خۆتان بەرن؛ چون من سەوادم نییە و بەکاری من نایەن.» کەشیش زۆری سپاس کرد و کاتیک کاغەزەکانی کردووە ئەم عینوانە ی لەسەرەتای لاپەرە ی یەکەمدا خویندووە: داستانی «رینکۆنت و کۆرتادیلۆ»^(۲۶۴) و تێ گەیشت کە ئەمەش دەبێ خۆی داستانیکی تر بێ و چون داستانی کونپشکنی بێتەدبیری پەسند کردبوو، مەزەندە ی کرد کە ئەو هەش نابێ لە وی تر کەمتر بێ. لەوانە بوو کە ئەو هەش کاری هەر هەمان نووسەر بێ. بەلێ جا، کەشیش کاغەزەکانی لە لای خۆی راگرت تا لە دەرەتدا ببخوینێتەوه.

کەشیش و دەلاک کە نیقابیان لە دەم و چاوی خۆیان دابوو تا دۆن کیشۆت نەتوانی زوو بیانناسیتەوه، سوار بوون و بەدوای عارەبەدا وەرپێ کەوتن و کاروان بەم شێوەیە ملی پێگای گرت و رویشت: لە پێشەوه عارەبەبوو کە عارەبەوان لێی دەخوری؛ لەم بەر و ئەوبەری عارەبەکەش هەر وەک گوتمان دوو کەواندار بەشمخالەوه دەرپویشتن؛ سانکۆ سواری کەر، لغاوی رووسینانتی دەکێشا و بەدوای عارەبەدا دەرپویشت لە دوای هەمووان کەشیش و دەلاک، نیقاب لەسەر روخسار بەسواری دوو ئیستری زەلام و بەهیز بەویقار و سنگینییهکی زۆرەوه وردەوردە دەهاتن. بۆیەش وا سەبرۆکە سەبرۆکە دەرپویشتن چون ئەو گایانە ی عارەبەکەیان دەکێشا نەیان دەتوانی لەوه توندتر برۆن. دۆن کیشۆت خۆی بەقەزاو و قەدەر ئەسپارد بوو، بەدەست و لاقی بەستراو لە نیو قەفەس دانیشتبوو، پالێ وە میله دارینەکانی قەفەس دابوو، وەها دە دەریای فکر و خەیاڵدا نغۆ بووبوو کە پیت وانەبوو ئادەمیزادیکە لە گوشت و پێست و ئیسقان بەلکو پەیکەرێکە لە بەردی مەرەمەر.

۲۶۴ – Nouvelle de Rincinte et Cortadillo بەشیکیە لە سەرجمی «داستانە نمونەکان» یا Nouvelle Exemplaies بەرهمی کاری سێروانتیسی خۆیەتی کە سالی ۱۶۱۳ بلأو بوووه. (مۆریس باردۆن)

کاتیک کاروان ئاوا بەهیمنی و سەبرۆکە دوو فەرسەخێک بەرپێگادا رویشت گەیشتە دۆل و دەریهک کە بەپرۆای عارەبەوان بۆ حەسانەوه و لەوەراندنی گایەکان مناسب بوو. ئەوهی بەکەشیش گوت، بەلام دەلاک وای پێ باش بوو، هیندیکێ تریش بچنە بەرەوه؛ چون لەوی دەریهکی لێ یە کە ئاوی زۆرتەر و لەوەری خۆشتره و هەواکەشی فینکتره. یاران گوێیان بۆ رینوینی دەلاک شل کرد و دیسان کاروان وەرپێ کەوتەوه. لەو ساتەدا کەشیش سەری وەرسووراند و چاوی بەشەش حەوت سوار کەوت کە لەپشت سەری ئەو دەهاتن و زۆر بۆشناغ و چوست و چالاک بوون. سوارەکان زوو گەیشتنە کاروان، چون ئەوان بەپێی گایەکانی عارەبە نەدەرپویشتن، بەلکو ئیستیری بەکەیف و چابوکی خەلیفەیان دەبندا بوو، بەلەشیان دەکرد هەرچی زووتر خۆیان بگەینەنە کاروانسەرەرایەک کە لە مەودای کەمتر لە فرسەخێک لە دوورەوه دیار بوو تا بەئاسوودەیی لەوی سەر خەویکی بۆ بشکێنن و بچەسپێنەوه.

بەلێ جا، چالاکەکان گەیشتنە تەمبەلەکان و کاتیک گەیشتنە لای یەک، زۆر بەئەدەبەوه سلأویان کرد؛ بەلام یەکتیک لەو سوارانە کە دواوە ئاشکرا بوو خەلیفە یا کاهینی شاری «تۆلد» و ئەربابی هاوڕێییانی خۆیەتی، زۆر بەوردی چاویکی بەعارەبەو گایەکان و کەوانداران و سانکۆ و رووسینانت و کەشیش و بەتایبەتی دۆن کیشۆتدا گێرا و خوی پێ رانەگێرا و پرسى مانای ئەم کارە چیبە و بۆچی ئەو پیاو بەو بارە نالەبارەدا دەگەڵ خۆیان دەبن، بەلام بەدیتنی نیشانە ی کەواندارەکان لە لای خۆی وای بۆچوو بوو کە ئەوه دەبێ جەرەد و رێگریکی زۆر زالم و بێ رەزایی کە سزادانی پێوهندی بەدامودەزگای سینت هێرماندەوه هەیه. یەکتیک لە کەواندارەکان کە ئەم پرسیارە ی ئاراستە کرابوو لە جوابدا گوتی: «ئاعا دەپرسی بۆچی ئەم پیاو بەم شێوەیە دەبەین؟ باشتره ئەو خۆی بەجەنابت بلێ، چون ئیمە شتیک لەم بارەوه نازانین» دۆن کیشۆت کە ئەم سوأل و جوابە ی بیست گوتی: «ئایا ئێوه بەرپزتان هیچ زانیارییهکتان دەتەریقەتی پالەوانیدا هەیه؟ ئەگەر شتیک لەم بەستینەدا دەزانن من شەرحی نامرادییهکانم بەئێوه دەلیم، دەنا بێههوهیە کە خۆم بەگێرانیوهی ئەم بەسەرەهاتانەوه ماندوو بکەم» لەم کاتەدا کەشیش و دەلاک کە دیتبوویان لە نیوان موسافیرەکان و دۆن کیشۆتدا قسەوباس دەستی پێ کردوو هەلاتنە بەرەوه تا وەلام یک بەدەنەوه کە پلان و تەلەکەیان ئاشکرا نەبێ. خەلیفە لە جوابی دۆن کیشۆتدا دەیگوت: «برادەر، بەراستی من لە واری کتیبەپالەوانانییهکاندا، هیندیک زۆرتەر دەزانم لەوهی کە ئاشنایم دەگەڵ سیپارە(*) و ریساکانی مەنتیق و حکمەتی دوکتۆر

«ویلاپۆندو»^(٢٦٥) ههیه. کهوابوو ئه‌گەر ههچ مه‌رجی تهرت نییه ده‌توانی هه‌رچی دل‌ت ده‌یه‌وێ به‌منی بلێی. «دۆن کیشۆت گوتی: «سپاس بۆ خودا که وایه؛ کهوابوو ئه‌ی جه‌نابی پالئه‌وان، بزانه و ئاگادار به که من به‌کاریه‌ری سیحر و ته‌لیسمی جادوو‌بازان و سیحرکارانی شه‌روور له‌و قه‌فه‌سه‌دا ته‌لیسم کراوم. چون فه‌زیه‌ت و گه‌وره‌یی ئه‌وه‌نده‌ی که له ژیر بوغز و رقی پیاوخراپاندا به‌وه‌نده له ژیر خۆشه‌ویستی پیاوچاگاندا نییه. من پالئه‌وانی سه‌رگه‌ردانم ئه‌ویش نه‌ک له‌و پالئه‌وانانه که خواوه‌ندی ناویانگ و ناو هه‌رگیز یادبان نا‌کا و ناویان نا‌کاته هه‌تاهه‌تایی، به‌لکو له‌وانه‌م که هه‌رچه‌ند ده‌گه‌ل‌دزایه‌تی خودی ئیره‌یی و ته‌واوی موغه‌کانی پارسی و به‌ره‌مه‌نانی^(*) هیندی و چله‌کیشانی هه‌به‌شی روویه‌رووم^(٢٦٦) ناویان ده‌بێ به‌ده‌ست خودای ناویه‌ده‌روه‌یی له عیباده‌تگه‌ی هه‌تاهه‌تاییدا هه‌لبکه‌ندری و له‌سه‌ر به‌رده‌نوووس بنوووسری تا بۆ سه‌ده‌کان و سه‌رده‌مه‌کانی داها‌توو نموونه و سه‌رمه‌شق بێ و پالئه‌وانانی سه‌رگه‌ردانی داها‌توو بۆ گه‌یشتن به‌ترۆپکی شانازی و ناویانگی سپایه‌گری ریشوینیی ئه‌وان ره‌چاو بکه‌ن. له‌و جیگه‌یه‌دا که شیش هاته نیو قسان و گوتی: جه‌نابی دۆن کیشۆت به‌ته‌واوی راستی فه‌رموو، یانی له‌سه‌ر ئه‌م عاره‌به‌یه ته‌لیسم کراوه، ئه‌ویش نه‌ له‌به‌ر خه‌تا یا گونا‌ه و تاوانی خۆی، به‌لکو به‌هۆی ئه‌و خه‌تا‌کاره مه‌یشک رزیوانه‌وه‌یه که زانایی و گه‌وره‌یی ئازار ده‌ده‌ن و ئازایه‌تی به‌دوژمن ده‌زانن. کورته‌ی که‌لام، ئه‌گەر ئیوه تا ئیستا ناوتان نه‌بیستوو، پالئه‌وانی خه‌مگین روخسار بۆ خۆیه‌تی. پالئه‌وانیک که تاریفی ئازایه‌تی می‌ترانه‌که‌ی و هونه‌ر نوینیه‌ گه‌وره‌کانی له‌سه‌ر له‌وحه‌ی^(*) برۆنزی^(*) که فه‌نا نابی و له‌سه‌ر به‌رده‌نوووسی مه‌رمه‌ری که هه‌میشه ده‌می‌نیتته‌وه هه‌لده‌که‌ندری و ئیره‌یی و شه‌یتان ناتوانن بۆ شارده‌نه‌ویان کاریک بکه‌ن.»

کاتیک خه‌لیفه، وتاریکی به‌م ره‌وانیه له پیاویک که ده قه‌فه‌سه‌دا ئه‌سیر و له پیاویک که ئازاد بوو، بیست، نیزیک بوو له‌به‌ر سه‌رسورمان له‌سه‌ر سینگی خۆی خاچ په‌سم بکا و نه‌یده‌توانی مه‌زنده بکا چ رووداویکی بۆ ها‌تووته پیش، وه هه‌موو هاواریکانی ئه‌ویش هه‌ر وه‌ک ئه‌و واقیان ورمه‌ بوو. له‌و کاته‌دا سانکۆ پانزا که بۆ بیستنی گوت و بیژه‌کانیان ها‌تبوو به‌روه و به‌مه‌به‌ستی قه‌ره‌بووکرده‌وه‌ی ئه‌م گالته‌جارییه له‌سه‌ر قسه‌ی که‌شیش

٢٦٥- گاسپار کاردیلق دۆ ویلاپاندۆ Villalpando له نیو ئه‌نجومه‌نی رۆحانییه زاناکاندا له «ترانت» به‌ناوبانگ بوو. ئه‌و زانایه له به‌ستی‌نی فه‌لسه‌فه و مه‌نتیقی قه‌دیما کتیبیکی زۆر

به‌نرخه‌ی هه‌یه به‌ناوی Sumas de las sumulas «١٥٥٧». (لویی ویاردۆ)

٢٦٦- دۆن کیشۆت ده‌با چله‌کیشه‌کانی به‌هیندی دانا‌با. (مۆریس باردۆن)

رۆیشته: «به‌بروای من جه‌نابی ئاغا، ئه‌من قسه‌ی خۆم ده‌که‌م، چ که‌سینک پێی خۆش بێ و چ پێی ناخۆش بێ، مه‌سه‌له ئه‌وه‌یه که ته‌لیسم بوونی ئه‌ربابی من وه‌ک ته‌لیسم بوونی دایکم ده‌چێ، یانی هۆش و هه‌واسی له‌سه‌ر جی‌ی خۆیه‌تی، وه‌ک هه‌موو که‌سه‌ی تر ده‌خوا و ده‌خوا‌ته‌وه و ده‌ست به‌ئاو ده‌گه‌یه‌نی^(*)، هه‌ر وه‌ک دۆینیی پیش ئه‌وه‌ی ده‌قه‌فه‌سی باوین، ده‌یکرد، ئیستا که وه‌ز و بارودۆخه‌که‌ی ئه‌وه‌یایه، چون به‌منی ده‌سه‌لین که ته‌لیسم کراوه؟ من له زۆر که‌سانم بیستوو، ئه‌وانه‌ی ته‌لیسم ده‌کرین ناتوانن بخۆن و بخه‌ون و بخه‌به‌تن و باخین، به‌لام ئه‌ربابی من، ئه‌گەر ده‌می نه‌به‌ستن به‌قه‌ده‌ر سی وه‌کیل قسان ده‌کا.» پاشان سانکۆ رووی قسه‌ی ده‌که‌شیش کرد و گوتی: «ناخ ئه‌ی جه‌نابی که‌شیش، ئه‌ی به‌پێز باوکی رۆحانی، ئایا خه‌یال ده‌که‌ی من ناتناسم؟ وا تێ ده‌گه‌ی من ئه‌م یارییه تازه‌یه سیحر و جادووی ئیوه په‌ی پێ نابه‌م و نازانم که چون کۆتایی پێ دین؟ که‌وابوو باش بزانه که هه‌رچه‌ندی رووی خۆت باش دا‌پۆشی من ده‌تناسمه‌وه و هه‌ر چه‌ند شانۆگه‌رییه‌که‌ت باش به‌پێوه بردبێ و خۆت له من شارده‌بیتته‌وه من باش تێ ده‌گه‌م. ئاخ‌ری، ئه‌وه‌ی بزانه له هه‌ر جییه‌ک ئیره‌یی حاکم بێ، چاکه و گه‌وره‌یی ناتوانن بژین و له شوپنیک که خه‌سیس له‌سه‌ر کار بێ، جوامیری ده‌بێ خۆی بشاریته‌وه. ئه‌گەر شه‌یتان نه‌چوو‌با ده‌کلیشه‌ی^(*) جه‌نابه‌ته‌وه! و جه‌نابت خۆت ده‌ کاروباری ئیمه وه‌رنه‌دابایه، له‌م سه‌عاته‌دا ئه‌ربابی من ده‌گه‌ل‌شازاده میکۆمیکۆنا زه‌ماوه‌نده‌ی ده‌کرد و من لانی که‌م ده‌بوومه‌ کۆنت، چون هه‌م له جوامیری و پیاوه‌تی ئه‌ربابه‌که‌م و هه‌م به‌پێی ئه‌و خزمه‌تانه‌ی من پیم کردوو، چاوه‌روانییه‌کی له‌وه که‌متر نه‌ده‌کرا. به‌لام ئیستا ده‌بینم ئه‌و په‌نده‌ی له‌ گوندی ئیمه له‌سه‌ر زارانه چه‌نده راسته که ده‌لی: «چه‌رخه‌ی به‌خت و یه‌غبال توندتر له چه‌رخه‌ی ئاشی ده‌گه‌ری» وه «ئه‌وانه‌ی که دۆینیی ده‌خاراودارا و ئه‌تله‌سه‌دا ده‌نووستن، ئه‌مرۆ له‌سه‌ر خا‌کوخۆل فری دراون». ئه‌وه‌ی که هه‌جمینی لی هه‌لگرتووم، یادێ ژن و مناله‌که‌مه، چون له کاتیکدا ده‌یان‌توانی و ده‌بووایه هیوادارین که کاتیک باوکیان له ده‌رگای ماله‌وه دپته ژوور حاکمی دوپگه‌یه‌ک یا جیگری پاشایه‌ک له ولایتیک دایه و که‌چی ئیستا ده‌بینن باوکیان هه‌ر مه‌یته‌ره قوربه‌سه‌ره‌که‌ی جارانه. باوه‌ر به‌رموو جه‌نابی که‌شیش، ئه‌وه‌ی گوتم ته‌نیا به‌و مه‌به‌سته بوو که به‌باوکی رووحانی حالێ بکه‌م، ئه‌م په‌فتاره نا‌هه‌زانه‌ی ده‌گه‌ل ئه‌ربابی منی ده‌که‌ن له رۆژبازاری قیامه‌ته‌دا ده‌بێ جواب بده‌نه‌وه خودای مه‌زن ئه‌وه‌ی ئیوه ده‌یکه‌ن، ده‌بینی و له قیامه‌ته‌دا سه‌گه‌به‌سه‌رتان^(*) پێ ده‌کا! و ته‌واوی ئه‌و چاکه و یارمه‌تیانه‌ی ئه‌ربابی من دۆن کیشۆت له ماوه‌ی زیندانی بووندا ده‌یتوانی ده‌گه‌ل داماوانی بکا، هه‌مووی تاوانه‌که‌ی له‌سه‌ر تۆ ده‌نووسی.»

لهو نپوهدا ده لاک هاته نپو قسهکان و گوتی: ئەوی بابە! ئەوی چاوی لێ کەن! چۆن سانکۆ، تۆش له دارودهستهی ئەربابهکەتی؟ پەنا بۆ خودا! دیاره تۆش دەتەوێ بچیتە ناو قەفەس و ببیتە هاو دەمی ئەربابهکەت و تۆش وەک ئەو تەلیسم بکری، چون خووێ پالەوانی ئەو ئەتۆشی گرتووەتەوه. بەدبەختانه تۆ بەم قەول و بەلێنانه ئاوس بوویت و تەماعی دورگەیهکت دە کەللەهێ پووکت ئاخنیوه که پیش زاین دەبێ بەر باوژی! سانکۆ گوتی: من له کهسیک ئاوس نهبووم و کهسیکیش نیم که تەنانەت بیللم له پاشاش ئاوس بم؛ وه باوهکو فهقیرم کۆنەمهسیحیم و هیچ شتیکی بههیچ گیان دەبەریک قەرزدار نیم. وه ئەگەر تەمام ده دورگەیهک کردووه، زۆر کەسی تر هەن که تەما دەشتی گەورەتر دەکەن. هەر کەسه و کوری کردووهکانی خۆیهتی. وه چون منیش مروّقم و دەتوانم بگەمه پله و پایهیی پایی، دیاره دەشتوانم بەتیرادیوی بشبمه خاوهنی دورگەیهک، بەتایبهتی ئیستا، که ئەربابی من دەتوانی ئەوهنده دورگه و دەهست بیینی که نهزانی بیدا بهکی. تۆ جهنابی ده لاک ناگات له دەمی خۆت بێ! قسه تەنیا لهسەر تاشینی ریش نییه، بەلکو هەزار نوکتەهێ(*) له موو باریکتر لێردا ههیه که دەبێ سەرنجیان بدرییت. من ئەوقسانه بۆیه دەکەم که ئیمه هه موومان بهکتری باش دەناسین و من لهوانه نیم که کلاو بچیتە سەرم(*)، وه بهلام له مەر تەلیسم بوونی ئەربابهکەم. خودا خۆی دەزانی مهسهلهکه چۆنه و باشتەر ئەوهیه چی تر پووشکه دهگوو وەر نه دەین، چون زۆرتر بۆگه نیو بەرز دەبیتەوه.»

ده لاک نهیویست له وه زۆرتر جوابی سانکۆ بداتهوه، له وه دهرتسا ئەو زۆرتری لهسەر بریواو بهرە لهسەر ههتیوان هه لاداتهوه(*) رازی که شیش و خۆی لهقاو بدا و پلانهکیان پووچەل بیتەوه. که شیش که هەر ئەو ترسهی هه بوو له خهلیفهی تکا کردبوو، هیندییک توندتر بریوا و پیش کهوێ تا ئەو، رازی پیاوه زیندانییه کهی ناو قەفەسی دهگه ل زۆر شتی تر پێ بلی که دهبیتە مایهیی سەرگه رمی. خهلیفه دهگه ل هاو پێیهکانی هیندییک چوونه پیشتر و بهوردی گوێی بۆ که شیش هه لآخست که له مەر خوو و خده و عادهت و شیتیهکانی دۆن کیشۆت قسهی دهکرد. که شیش بهکورتی له ریشه و بنهما و هۆی شیتیهی پالەوان دوا و تهواوی ئەو رووداوانهیی که بهسەری هاتبوو تا رووداوی ده قەفەس هاویشتن و ههروهها مه بهست له بردنی زۆره ملی بۆ گونده کهی بۆ دیتنه وهی رێگایهک بۆ چاک کردنه وه و دەرمانی شیتیهکانی بۆ باس کرد.

سەر سوپامویی خهلیفه و نۆکه رهکانی به بیستنی سەر بهووردهی عاجباتی دۆن کیشۆت، دوو قات زیادی کرد و خهلیفه کاتیک له بیستنی ئەم داستانه خه لاسیی هات، گوتی:

«به راستی جهنابی که شیش ئەم کتێبه پالەوانیانه له م ولاته بوونه ته به لا. باوهکو وهختی بیکاریم زۆره و کیشی فریوده رانهی داستانهکان به کجار به هیزه، سەرتهای تهواوی ئەو کتێبهانی تا ئیستا دەرچوو و چاپ کراوان خویندوو مه ته وه، له سەر ئەوهشرا هیشتا نه متوانیوه به کیان تا ئاخر بخوینمه وه؛ چون به پروای من هه موویان که متاکورت هەر بهک شتن. ئەمه یان له وه یان باشتەر نییه و به که مینیان هیچ سەر ته تیه کی به سەر ئاخریه که یاندا نییه و به پێچه وانەش. وه ههروهها به پروای من ئەم جووره نووسراوانه به شیکن له ئەفسانه کۆنهکانی «میلزین»^(۲۶۷) یانی به شیکن له وه نقل و نه زیله سەیر و سه مه رانه که بۆ سه رگه رم کردن و خا فلانندی خه لک نووسراون، نه بۆ ئەوهی شتیکی فیزی که سیک بکن؛ به پێچه وانەیی ئەفسانه ئەخلاقیه کان که هه م ده بێ سه رگه رم کەر و سه رنجرا کیش بن و هه م شتیکی فیزی خویندکار بکن. ئیستا ئەگەر ئامانجی سه ره کیی ئەم جووره کتێبه انه سه ره گه رم کردنی جه ماوهر بووه، به راستی نازانم به و هه موو با به ته شیتانه و پروووچانه، چۆن له و کاره دا سه ر ده که ون؟ خو شحالی و هه زیکی که رۆح هه سته پی ده کا، ده بی له جوانی و ریکو پیکیه ک سه رچاوه بگری که ده شته کانداهیه و چا و ده بیینی یا خه یال ده زیندا ره سمی ده کا: وه هه ر شتیکی که ناحه زی و ناها وئا هه نگیی ده خۆیدا کو کردبیته وه ناتوانی هه ز و شادی بدا به ئیمه. باشه، ئیستا فه رموو پیم بلی بزانه کاتیک له ئەفسانه یا داستانیک پالەوانیدا کوریک شازده سالانه به زه بری به ک شمشیر دیوکی زه به لاهی به قه ده ر لا دیواریک وه ک خه یاری ته ر دوو له ت ده کا و له ته پلی سه ره یه وه تا به ری پپی دای ده قه لیشی، ئەوه چ خو شیه کی تیدا هه یه و چ پێوه ندیه ک و ریزه یه ک له نیو سه ره جمی ئەو درۆ زه لامه ده گه ل بروو که کانی(*) داستان هه یه؟ ههروهها کاتیک ده یانه وی گۆره پانیک شه ر و پیکدادان بۆ ئیمه باس بکن و ده لێن که ده له شکرێ دوژمندا میلیۆنیک پیاوی شه ری کو بوو بوونه وه، فکر ده که ی چ شتیکی رووه ده دا؟ هه ر ئەوهنده به سه که نووسه ر، بلی قاره مانی داستان دوژمنی ئەوان بوو، له و حاله ته دا بمانه وی و نه مانه وی ده بی قبوو ل بکه ین که ئەو قاره مانه به هیزی نازایه تی و زۆری شانوپیلی به سه ر ئەو له شکره دا سه ر ده که وی. ههروهها له واریکدا که شازن یا ئیمپراتریسیک(*) که میراتگری تاج و ته خته زۆر به ئاسانی ده که ویتنه نیو ئامیزی پالەوانیک سەرگهردانی که سنه ناس، پیاو ده بی بلی چی؟ یا بیجگه

۲۶۷ – Fabies Milésiennes پێوهندی به شاری میله Milet له ناوچه کۆنهکانی ئاسیای کچه که وه هه یه که زیدی گه لیک له فه یله سووف و زانایانی یۆنانی بووه و ناوه ندی فه لسه فه ی ئەیوو بی دیته ئەژمار. (محمه د قازی)

له می‌شکی عه‌وام و وه‌حشی چ که‌سیک له‌و نووسراوه‌یه هه‌ز وه‌رده‌گرێ که‌قه‌لایه‌کی ته‌ژی له‌ پال‌ه‌وانانی سه‌رگه‌ردان وه‌ک که‌شتی به‌سه‌ر ئاوی ده‌ریادا وه‌ مه‌له‌ ده‌که‌وه‌ی و به‌پارمه‌تی بای سازگار ده‌رواته‌ پێشه‌وه‌، شه‌و که‌ داها‌ت به‌ره‌و لی‌واره‌کانی لۆمباردی Lombardie وه‌رێ ده‌که‌وه‌ی، بۆ به‌یانی ده‌گاته‌ خاکی که‌شیش ژان هیندی^(۲۶۸) یا ده‌گاته‌ ولاتانیکی تر که‌ نه‌ به‌تله‌میوس^(۲۶۹) هه‌رگیز ناوی هیناون و نه‌ مارکو‌پۆلوس^(۲۷۰)، چاوی پێیان که‌وتوه‌؟ ئه‌گه‌ر ده‌ جوابی مندا بلێن ئه‌وانه‌ی که‌ ئه‌م جو‌ره‌ کتیبانه‌ دهنوسن خۆیان ده‌زانن که‌ درۆ ده‌که‌ن و خه‌یال ده‌هۆننه‌وه‌ و به‌و ده‌لیله‌ مه‌جبوور نین که‌ به‌وردی پرواننه‌ ورده‌کاریه‌کانی راسته‌قینه‌، من ده‌ وه‌لامیاندا ده‌لیم که‌ درۆ هه‌ر چه‌ندی بتوانی له‌ درۆ دوور بکه‌وتنه‌وه‌ و که‌متر شکلی درۆی هه‌بێ، باشتره‌ و هه‌ر چه‌ندی له‌ واقیع یا ئیمکان نزیکتر بێ، زۆرتر به‌سندی ته‌بیات و چێژی ئیمه‌ ده‌بێ. ئه‌فسانه‌کان ده‌بی به‌شیوه‌یه‌ک له‌ شیوه‌کان ده‌گه‌ل فکر و ده‌رک و بۆچوونی خۆینه‌ر هاونا‌هه‌نگیان هه‌بێ و به‌شیوه‌یه‌ک بنوسرین که‌ مه‌حال و نامومکین، باوه‌رپێکراو خۆ بنویژن و شته‌ عه‌جایب و سه‌یر و سه‌مه‌ره‌کان هه‌له‌په‌رتیون^(*) و فکری خۆینه‌ر به‌هه‌ل‌واسراوی رابگرن، یانی تووشی سه‌رسورماویی بکه‌ن و به‌هه‌یه‌جانی بێن و رای کێشن و له‌یه‌ک کاتدا واق ورمای و خوشحالیی پێ بدن. به‌لێ، هه‌یچ کام له‌و خالانه‌ مومکین نییه‌ دهنوسراوه‌ی که‌سیکدا ره‌نگ بداته‌وه‌، که‌ له‌ واقیع یا شوین هه‌لگری له‌ سروشت، که‌ جوانی و که‌مالی هه‌ر نووسراوه‌یه‌ک به‌وانه‌وه‌ به‌ستراوته‌وه‌. پرووگه‌ردانه‌. من هه‌رگیز کتیبیکی پال‌ه‌وانیم نه‌دیوه‌ که‌ به‌سه‌رجه‌می برووکه‌کانی خۆی ئه‌فسانه‌یه‌کی یه‌که‌ده‌ست و ته‌واویان دروست کردبێ. به‌جۆرێک که‌ سه‌ره‌تا‌کانی ده‌گه‌ل ناوه‌راسته‌کانی یا

۲۶۸- که‌شیش ژان هیندی که‌سایه‌تییه‌کی ئه‌فسانه‌یی بووه‌ (مه‌مه‌د قازی)

۲۶۹- به‌تله‌میوس Ptolémee جوگرافیزان و ئه‌ستیره‌ناس و ریزانیزی به‌ناوبانگی یۆنانی که‌ون بوو که‌ ده‌ سه‌ده‌ی دووه‌می زاینیدا له‌ میسری ژوروو هاته‌ سه‌ر دنیا و زۆر نووسراوه‌ی له‌سه‌ر جوگرافی و هه‌نده‌سه‌ و ئه‌ستیره‌ناسی هه‌یه‌. به‌بروای به‌تله‌میوس گۆی زه‌وی له‌ ناوه‌ندی عاله‌مدا هه‌لکه‌وتوه‌ و ئه‌ستیره‌کی جێ گرتوه‌ و نابزوێ. له‌ سه‌ده‌کانی ناویندا ئاسه‌واره‌کی زۆر موعته‌به‌ر بوون.

۲۷۰- Marco - Polo که‌ریده‌ی ئیتالیا یی «۱۲۵۴ - ۱۲۲۳» له‌ رێگه‌ی ئێرانه‌وه‌ و به‌که‌ویری لووت و ئه‌ففانستان و ته‌به‌ت و مه‌غولستاندا رۆیشته‌ چین و به‌رێگه‌ی دو‌رگه‌کانی سو‌ماترا‌دا که‌راوه‌ ئه‌وروپا. سه‌فه‌رنامه‌که‌ی له‌ باری جوگرافیه‌یه‌وه‌ سه‌رچاوه‌یه‌کی گرینگه‌. سه‌فه‌رنامه‌که‌ی به‌قه‌له‌می ئوستاتی دۆ پیز Eustach de Pize له‌ زینداندان نووسراوه‌ (مه‌مه‌د قازی)

کو‌تاییه‌کانی ده‌گه‌ل سه‌ره‌تا و ناوه‌راسته‌کانی پێوه‌ندی و سازگارییه‌کی ته‌واویان هه‌بێ. به‌پێچه‌وانه‌ دانه‌رانی ئه‌م کتیبانه‌ نووسراوه‌کانی خۆیان له‌ کوتوله‌ت و برووکه‌ی جو‌ی جو‌ی پیک دێن، وه‌ک بلێی ویستوو‌یانه‌ بوونه‌وه‌رێکی خه‌یالی و ئافه‌ریده‌یه‌کی نه‌به‌گه‌^(*) و ناسروشتی پیک بێن نه‌ پیکهاته‌یه‌کی ریکو‌پیک. بێجگه‌ له‌ وه‌ش ئه‌وان له‌ ئینشا و دا‌هیناندا شیوه‌یه‌کی قورس و زیر و ساف و لووس نه‌کراو ده‌کار ده‌که‌ن، ئازایه‌تییه‌کانی قاره‌مانی خۆیان به‌جۆرێکی باوه‌ر پێ نه‌کراو باس ده‌که‌ن، رووداوه‌کانی ئه‌وینداریی ده‌به‌نه‌ سه‌ر باری بێ عیسمه‌تی، دا‌بونه‌ریته‌کان به‌شکلی بێ نه‌زاکه‌تی ده‌خه‌نه‌ به‌ر باس، شه‌ره‌کان درێژ ده‌که‌نه‌وه‌ و قورسی ده‌که‌ن و هه‌زار درۆ و ده‌له‌سه‌ی تیکه‌لاو ده‌که‌ن. ده‌ وتوو‌یژه‌کاندا بێ عه‌قل و خه‌رفاون، له‌ باسی سه‌فه‌ره‌کاندا قسه‌ ده‌په‌رین^(*) و ها‌ته‌ران پاته‌ران ده‌بێژن و کورتی بی‌رمه‌وه‌، نووسراوه‌یه‌ک وه‌دی دێن که‌ سه‌لیقه‌ و فکر و هونه‌ر و دا‌هینانی هۆشمنه‌ندان‌ه‌ی تیدا نییه‌. وه‌ به‌ده‌به‌ر چا‌و گرتنی سه‌رجه‌می ئه‌م لایه‌نانه‌، جیگای خۆیه‌تی که‌ وه‌ک ماکی به‌مه‌ترسی و نه‌فامی کلکیان بگری و له‌ دنیا‌ی مه‌سیحیه‌ت توورپان هه‌له‌به‌یه‌ ده‌ره‌وه‌.

که‌شیشی خۆمان که‌ زۆر به‌سه‌رنجه‌وه‌ گوی دابوو قسه‌کانی، خه‌لیفه‌ی به‌پیاویکی فامیده‌ و عاقل تێ گه‌یشت و زانیی که‌ هه‌ر چی ده‌یالی هه‌ق ده‌لی، له‌به‌ر ئه‌وه‌ ده‌ جوابدا گوتی که‌ چون ئه‌ویش هه‌ر له‌سه‌ر ئه‌م بروایه‌یه‌ و وه‌ک ئه‌و نه‌فره‌تی له‌ داستانه‌ پال‌ه‌وانیه‌کان هه‌یه‌، ته‌واوی کتیب و داستانه‌ پال‌ه‌وانیه‌کانی دۆن کیشۆتی کردووته‌ خۆراکی ئاگر و سووتاندوونی. پاشان، باسی ئه‌وه‌ی کرد که‌ چۆن کتیبه‌کانی یه‌ک یه‌ک چا‌و پێدا گێراوه‌ و له‌ ناوه‌رۆکیانی کو‌لیوته‌وه‌ و ده‌ ئاوری ها‌ویشتوون و چۆن هیندیکانی مه‌عاف کردوو و وه‌لای نا‌ون و ئه‌وباس و نه‌قله‌ بووبوو به‌هۆی خوشحالی له‌را‌ده‌به‌ده‌ری خه‌لیفه‌، خه‌لیفه‌ دووباره‌ هه‌ودای قسه‌ کردنی به‌ده‌سته‌وه‌ گرت و گوتی: وه‌ک ده‌لین: «هه‌موو عه‌یه‌به‌کانیت گوت هونه‌ره‌کانیشی بلێ»، به‌و هه‌موو عه‌یب و ئیراده‌وه‌ که‌ کتیبه‌قاره‌مانیه‌کان هه‌یانه‌، لایه‌نیکي چاکیشیان هه‌یه‌، ئه‌ویش ئه‌مه‌یه‌ به‌فکر و چێژی ساغ مه‌یدان ده‌دن تراتینیک بکا و خۆی نیشان بدا و ئه‌وه‌ندی بیه‌وێ له‌به‌ریه‌ک بکشیته‌وه‌ و په‌ره‌بستینی و له‌م باره‌دا گوتی: «به‌راستی ئه‌م بابته‌ مه‌یدانیکي هه‌راو، درێژ و به‌رفه‌روان له‌به‌رانبه‌ر چا‌وی نووسه‌ردا ده‌کاته‌وه‌ تا ئه‌و بتوانی ئه‌سپی قه‌له‌م بێ هه‌یچ که‌ند و کو‌سپیکي سه‌ر رێگا بخاته‌ ته‌ره‌خته‌ن و لینگدان و ئه‌و جو‌ره‌ی دلخ‌وازیه‌تی که‌شتیه‌کان غه‌رق بکا و تۆفان و لافا‌وان هه‌ستینی و له‌شکر و سپاکان تیک به‌ردا و باسی ئه‌و مه‌یدانانه‌ بکا که‌ شه‌ر

وکوشتن و خوینی تیدا بهرپوهیه، تا بتوانی به جوانی سهرداریکی که خاوهن سیفهتی کهوریهی و نازایه تییه ههلبلی و پهسنی بدا و لیهاتووی ئه، ته دبیر و تیگه یشتووی ئه، ده پوچهل کردنه وهی فیل و پلانه کانی دوژمندا ستایش بکا و پالاهوان وهک ویزاوه ریکی بی وینه نیشان بدا که ده توانی بهوتاره کانی خوئی سهر بازه کان بق ئه نجام دانی کاریک بههژینی تا دوژمنیک بته زینی و نه یاریک بیه زینی. له مه شوهرت و راویژ کردندا پوخته و تیپین و ده ئه نجامدانی کاردا چوست و چالاک و له چاوه روانیدا به سه بر و له هتیش بردندا بی باکه، نووسه جاروبار ده چپته سه ر باسی رووداویکی دلّه ژین و جاروباریش ده په رژیته سه ر رووداویکی شیرین و دلبروین، له جیه که خاتونیک خاوهن شکو ده خاته بهرچاو که جوان و نابروو پاریز و به هوشه و له جیه که تر نه جیب زاده بیه کی مه سیحی که هه موو سیفه تیکی جوامیری و نازایه تی تیدا کو بووه ته وه؛ له و لاهه باسی پیاویک ده کا که وهحشی و به لاف و گه زافه و له لایه کی تره وه شان زاده بیه که که به نه ده ب و میهره بان و نازایه. ههروه ها وه فاداری نۆکه رانی ئه مه گناس ستایش ده کا و به سه خاوهت و دلۆقانی ئه ربایی جوامیردا هه لده لئی. نووسه خوئی ده توانی، جاریک به نه ستیره ناس و جاریک به جوگرافیزان نیشان بدا، له شوینیک بیته موسیقار وله لاهه بیته رامیاریکی گه رناس. وه ته نانه ئه گه ر دلی بیه وئ ده توانی، له کاتی پیوستدا، رۆحه کان حازر بکا؛ ده توانی فیلبازییه کانی «ئولیس» و «ده رویشی ئه نه»^(۲۷۱) و زۆری «ناشیل» و نامرادییه کانی «هیکتور»^(۲۷۲) و خه یانه ته کانی «سینون»^(۲۷۳) و دۆستی «ئوریال»^(۲۷۴) و جوامیری ئه سه کهنده ر و نازایه تی قه یسه ر و لیبووردووی «تراژان»^(۲۷۵) و ئه مه گناسی

۲۷۱- Enée شانزادهی ترۆوا، کوری زوهره و ئانشیز که به ته قوا و ده رویشی به ناوبانگ بووه و ویرژیل ده کتیبی گهره ی خوئی «ئه نه ئید» دا ناوی ئه وی ئه به دی کردوه.

۲۷۲- Hector یه کیک له نازاترین سهر دارانی ترۆوا که کوری گهره ی په ریم و میددی ئاندرۆماک بوو و له شه ری ترۆوادا به ده ست ناشیل پالاهوانی یونانی کوژرا.

۲۷۳- Sinon قاره مانی کتیبی ئه نه ئید به حیل و خه یانه ت به ناوبانگه، ئه و به دروستکردنی ئه سپیکی دارین خه لکی ترۆوا فریو دا.

۲۷۴- Euryale خوشکی «میدوز» و «سینتۆ» که هه ر که سیک گیاندارانی ئه فسانه یی بوون و هه ر که سیک به تاییه تی «میدوز» چاویان له هه ر که س کردبا ده بوو به به رد.

۲۷۵- Trajan ئیمپراتۆری رۆم که له ۹۸ تا ۱۱۷ی زاینی له سه ر ته خت بوو. ئه م خونکاره ولاتی رۆمی په ره پی دا و بارودۆخی ئه وپی سه ر و سامان پی دا، به لام ده گه ل مه سیحییان گرژ بوو. ئه و له میژووی رۆمدا به عه داله ت و دادپه رهری ناوی رۆیشتووه.

«زۆپیر»^(۲۷۶) و ته دبیری «کاتۆن» و سه ره نجام ته واوی ئاکامی باش و ئه و کرده وانه ی ده بنه هۆی که مالی پالاهوانیک باس بکا. جا چ ئه و هه موو ئاکار و کردارانه ده که سیکدا کو بکاته وه یا له نیو چهند که ساندا دابه شی بکا. ئیستا ئه گه ر نووسراوه بیه که به شپاوه ریکی ره وان و یه کده ست و سه رنجراکیش بی و له دانانی ئه ودا داهینانیک هونه رمه ندانه ده کار کرابی که تا ئه و جیه ی ده گونجی ساخته یی بوون له راسته قینه نزیک بکریته وه، ئه و ده توانین بلّین که نووسه ر پارچه په شمینه ی خوئی له تانپۆی ره نگاوه رنگ و به قیمه ت ته نیوه و کاره که ی ده گه ل ته واو بوو له روانگه ی جوانی و ته واوه تییه وه ئه وه نده ده وه له مه نده که ده گاته ئامانجی کوژی نووسراوه بیه کی باش، یانی هه م فیرکارانه یه هه م سه رگه رمه که ره و سه رنجراکیش. ده راستیدا مه دیدانی به رفه روانی ئه م جوژه کتیبانه به نووسه ر ئیجازه ده دا که به پی بارودۆخ جار بیته هه ماسه بیژ و جار بیته غه زه ل^(*) چر، زه مانیک باسی دیمه نی غه مه ینه ر و گاویک^(*) رووداوی شادی ئافه رین بکا؛ وه کورتی بیریته وه؛ ته واوی جوانییه کانی زانستی به لاغه و مه عانی و به یان و شیعر ده ئاسه واری خویدا کو بکاته وه، چون هه ماسه بو ی هه یه هه م به په خشان بنووسری، هه م به هۆنراوه.

۲۷۶- Zopire پاریزگاری ئیرانی که وه فاداری و فیداکاری ئه و له ریگه ی داریوشدا به ناوبانگه. ده لّین ئه م پاریزگاره «ساتراپ» له شه ریکدا که داریوشی گهره گه مارۆی دابوو که پۆ و لووت و گوئی خوئی بری و رۆیشته ناو ئوردووی دوژمن و گوئی شای ئیران ئه م به لایه ی به سه ر هیناوه. دوژمنان په نایان دا و متمانه یان پی کرد و کردیانه ده روازه بانی دوو ده روازه. زوپیر ده روازه ی بۆ سپای ئیران کرده وه و داریوش له م شه ره دا سه رکه وت «۵۱۹ پیش زاین». (مه مه د قازی)

له مېژوو وەرگيراون، زۆرتريان قورياتىكى (*) بېسەر و بن و بهو حاله شهوه ئاپۆرهى خهلك بهبىستنيان كه يهفخوش دهب و زۆريان پى باشه، له حالىكدا هيچ باش نين، ئىستا كه نووسه رانى ئەم شانۆنامانه و كاپه رانېك (*) كه ئەو نووسراوانه كاپه دهكهن، دهلېن شانۆنامه دهبي ئاوا بى، چون زۆرينهى خهلك په سندی دهكهن و شانۆنامه گه ليك كه دهواندا ياسا و فه نه كاني نووسين دهكار هينراون، ته نيا به كاري ژماره به كى زۆر كه له پياوى زانا و فره نه گدوست دېن و باقىي خهلك هيچيان لى تى ناگهن و له بايه خ و قيمه تيان بى خه بهرن، و دابىنكردى ژيان به په سندی ئەژمارىكى زۆر له خهلكى ئاسايى باشته، له وهى له لاي چهند كه سى خاوهن راي تىگه يشتوو ناو ده ريكه ي. ئەگه به خاترى پاراستنى بنه ما و ياسا كاني فهن خۆم زه حمت بدهم و دوودهى فتيله بخۆم، هه ر ئەو به لايه به سه ر كتيبه كه م دى و من به واته ي معرووف وهك كامپيلوى⁽²⁷⁸⁾ جلدرووم به سه ر دى كه خۆى پوولى پارچه و قوماش و دهرزى و دهرزوى دها و جلو به رگى بۆ خه لك دهدروو.

من هيندى جار تى كوشاوم به نووسه رانى ئەم شانۆنامانه حالى بكه م كه له بيروپرواي خوياندا لاي بوون و ئەگه به جىگه ي شانۆنامه ي هاته ران پاته ران و بى سه ره به ره، شانۆنامه يهك له پروي ياسا و بنه ما دروسته كان بنووسن ته ماشاچى زۆرتى بۆ لاي خويان راده كيشن و نيوبانگى زۆرتى دهرده كهن، به لام ئەوان ئەوهنده سرتغن (*) و وهها به بۆچوونه كاني خويانه وه نووساون كه هيچ به لگه و ده ليليك ئەوان له و كوهره رتيه لارتيه ي تى كه وتوون ناگيرتته وه. له بيرمه رۆژيك به يه كيك له و كه لله ره فانه م گوت: «له بيبرتان چووته وه كه چهند سال پيش ئىستا هه ر له م ئەسپانيا يه دا سى شانۆنامه ي تراژيدى هونراوه، كاري يه كيك له شاعيرانى ناودارى ولاتيان نومايش كرد و هه رسيك وهها بوون كه سه رنج و ئافه رينى ته ماشاچييه كاني له عه وامه وه بگه ر تا هه لكه وتووه كاني لى كه وته وه و سووديكى كه به ته نيا له م سى شانۆنامه يه وه ده ست كاپه كه ره كاني كه وت، به چهند قات زۆرتى بو له وهى كه له سى شانۆنامه ي باشى دوايى ده ستان كه وت؟ ئەو نووسه ره ي باس م كرد له جوابدا گوتى: به لى، بيگومان! رهنگه مه به ستى به ريزتان شانۆنامه كاني «ئيزابيل» و «فيليس» و «ئه ليكساندرا»⁽²⁷⁹⁾ بى. من گوتم: به لى راست خويه تى، مه به ستم هه ر

278- كامپيلو Campillo جلدروو بوو، وهك مه لا نه سه ردين سوالى ده كرد و سه ده قه ي دها. (محهمه قازى)

279- ئەمانه هه ر كه سيك كاري لوپيڤريو لئوئوئارديو Lupercio Leonardo خهلكى «ئارژان»

ئەو جىگايه ي كه خه ليفه وتارى خۆى له سه ر كتيبه پالئه وان يه كان

درېزه پيده دا و زۆر بابته تى تر

كه شيش ده جوابدا گوتى: «جه نايى خه ليفه، به ته واوى هه ق به ئيوه يه و هه ر ئەوه خۆى خالىكه كه ئەو كه سانه ي تا ئىستا بى قوول بوونه وه و بير ليكردنه وه و بى ده به ر چاو گرتنى ياسا و ريباز و شيوازى نووسين ده ستيان داوته نووسينى ئەم چه شنه كتيبانه، زۆرتى ده خاته به ر سه ركۆنه و لۆمه كردن و له حالىكدا ئەگه ر ئەوان به پى ياسا و ريساي تايبه ت بيانووسيبايه له په خشاندا وهك دوو شانزاده ي شيعرى يونان و رۆم⁽²⁷⁷⁾ ده بوون و ناوبانگيان ئەم سه ر و ئەو سه رى دنياي داده گرت. خه ليفه گوتى: من جارتيكيان هاته سه رم، نووسينى كتيبيكى پالئه وانى ده ست پى بكه م و له و كاردا هه موو ئەو خال و ياسا و ريكارانه كه ئىستا باس م كردن ده كار بېنم. وه ته نانه ت چت لى بشارمه وه، سه د لاپه ره يه كيشم نووسى و بۆ ئەوه ي يه قين بكه م كه وهك خۆم پيم باشه، خهلكى تريش پيان باشه، ئەو به شه م دا به و كه سانه ي كه ئەم جوهره كتيبانه يان پى خۆشه و له هه مان كاتدا فاميده و به هوشن و هه روهها به كه سانىكى تر كه نه زانن و ته نيا له هه يه جان و نه قل و نه زيله ي هاته ران پاته ران هه ز و هه رده گرن، نووسراوه كه م له لايه ن هه ر دووك تا قمه وه پيشوازي لى كرا، به و حاله شه وه من درېزه م به كاري خۆم نه دا، چون له پله ي يه كه مدا پيم وابوو ئەم كار ده گه ل شوغلى من يه كتر ناگرنه وه، له پله ي دووه ميشدا، چون ژماره ي خهلكى ساويلكه زۆر له خهلكى فاميده و رووناكبير پتره و هه ر چهند په سنكراوى چهند عاقل يك بوون، باشته له وهى ئاپۆره يه كى گه ره ي نه زان پيت پى بكهن، من نامه وئى له بيروپرواي هه وه سبازانه ي جه ماوه ريكى بى شه رم، پيروه ي بكه م كه خويندنه وه ي ئەم كتيبانه يان كردووته پيشه ي خويان، به لام ئەوه ي به يه كجاري قه له مى پى دانام و له نووسينى ئەو كتيبه پاشگه زى كردمه وه، مشتومر يك بوو كه من له مه ر شانۆ نامه كۆمپدييه كان كه ده بانه يننه سه ر سه كو ده گه ل خۆم كرد و له م باردا به خۆم گوت:

ئىستا كه ئەم شانۆنامه كۆميديانه ي بوونه باو، چ ئەوانه ي كه دا هينره انهن و چ ئەوانه ي

277- مه به ست له و دوو شانزاده يه «هؤمير» و «ويرژيل» ه. (محهمه قازى)

ئه‌وانه‌یه. له‌و سۆ کاره‌دا ب‌نه‌ماکانی فه‌ن ده‌به‌ر چاو گیرابوو. باشه، ئیستا با بزانه‌مان ئایا ئه‌وسۆ شانۆنامه‌یه به‌خاتری ئه‌وه‌ی ب‌نه‌مای فه‌نیان تیدا ده‌به‌ر چاو گیرابوو، ئاوا سه‌رکه‌وتوو نه‌بوون؟ ئایا خه‌لک پيشوازیان لێ نه‌کردن؟ که‌وابوو خه‌تای جه‌مبووره‌ی خه‌لک نییه که‌ خوازبازی به‌ره‌می بۆ تام و دوور له‌ هونه‌رن، به‌لکو تاوانه‌که‌ ده‌که‌وتیه سه‌ر ئه‌ستۆی ئه‌و نووسه‌رانه که‌ ئه‌و ئاسه‌واره بۆ ئه‌وان ده‌نووسن و ناتوانن بابه‌تی به‌رز و هونه‌رمه‌ندانه بخولقین. ده‌ شانۆنامه‌کانی «تۆله‌ی ناسپاسی» و «نۆمانسیا» و «بازرگانی عاشق» و به‌تایبه‌تی له «دۆژمنی هاودنگ» (٢٨٠) و چه‌ند شانۆنامه‌ی تر، کاری شاعیرانی چابوک ده‌ستی ئیمه‌ش بابه‌تی بی سه‌ر و به‌ر و هاته‌ران پاته‌ران نابیندری، ده‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، ئه‌م ئاسه‌واره بۆ نووسه‌ره‌کانیان ناویانگیان هیناوه و بۆ کایه‌ره‌کان داها و به‌هره‌ی باشیان هه‌بووه. «هیندیك شتی تریشم لێ زیاد کرد که‌ ئه‌و نووسه‌ره‌ی تا راده‌یه‌ک تووشی شه‌رم و خه‌جاله‌تی کرد و له‌ ب‌نه‌مای پرواکانیدا له‌رزینی پیک هینا، به‌لام نه‌ ئه‌وه‌نده زۆر که‌ له‌ هه‌له‌ی خۆی چاوپۆشی بکا و له‌ کاری خوی رووگه‌ردان بۆ.

که‌شیش جوابی داوه: «جه‌نابی خه‌لیفه، به‌ریتزان باسیکتان هینا گۆری که‌ رق و کینه‌ی کۆنی من به‌رامبه‌ر به‌شانۆنامه کۆمیدیه‌کانی باوی رۆژ زیندوو ده‌کاته‌وه و ئه‌و رقه‌شم خۆی که‌متر له‌و رقه‌ نییه که‌ به‌رامبه‌ر به‌کتیبه‌پاله‌وانانییه‌کان هه‌مه. ئه‌گه‌ر به‌واته‌ی سیسپۆن؛ شانۆنامه ده‌بۆ ئاوینه‌ی بالانۆینی ژبانی مروّقه‌کان و نموونه‌ی دابونه‌ریت و ئه‌خلاق کۆمه‌لگا و وینه‌یه‌کی زیندووی راسته‌قینه. بۆ ئه‌م نومایشنامه‌ که‌ ئه‌مروۆ ده‌یانه‌ینه سه‌ر سه‌کۆ، بێجگه‌ له‌ ئاوینه‌ی شیتبازی و نموونه‌ی بۆ عه‌قلی و که‌ریه‌تی و ره‌سمی بۆ عیسمه‌تی شتیکی تر نین. له‌ راستیدا چ بابه‌تیک ئه‌حمه‌قانه‌تر له‌وه‌ی که‌ سه‌حنه‌یه‌که‌می* په‌رده‌ی یه‌که‌می شانۆنامه‌یه‌کی کۆمیدیی، منایکی که‌م ته‌مه‌ن

= سۆلا» Argensola. شانۆنامه‌ی فیلیس Filis ون بووه و سه‌رجه‌میک دیار نییه. به‌لام Alexandar Isabela هه‌ردوکیان له‌ به‌رگی شه‌شه‌م له‌ سه‌رجه‌میکدا به‌ناوی «دیوانی ئیسپانیایی» Pernaso Espniol کاری Lopes de Sedano بلاو کراوه‌ته‌وه. «١٧٧٢». (مۆریس باردۆن)

٢٨٠- «تۆله‌ی ناسپاسی» Ingratitude vengée کاری لۆپ دۆیگیه‌ Lope de Vega؛ نۆمانسیا Nomancia کاری سپروانتیس نووسه‌ری دۆن کیشۆته، دوو شانۆنامه‌که‌ی تر به‌داوی یه‌کدا یه‌کیان کاری گاسپار دۆ ناگیلار Gaspar de Aquilar و ئه‌وی تر کاری راهیبی به‌چێژ و خاوه‌ن

به‌جلوبه‌رگی ژیره‌وه نیشان ده‌دا و له‌ سه‌حنه‌ی دووه‌مدا هه‌مان منال به‌ ریش و په‌شم و به‌شکلی پیاویکی ته‌واو عه‌یار دووباره ده‌یه‌ینه‌وه سه‌ر سه‌حنه* (٢٨١) چ که‌ریه‌تیک بالاتر له‌وه‌ی پیره‌ پیاویک به‌شکلی پاله‌وانیکی ئازا و جحیلکی چوارشانه‌ی خۆش هه‌یکه‌لیش به‌شکلی پیاویکی ترسه‌نۆک و پيش خزمه‌تیک وه‌ک وێژاوه‌ریکی که‌وره و نۆکه‌ریکی گالته‌چی، ده‌وری موسته‌شاری پۆ ده‌دری و پاشایه‌ک به‌شکلی حه‌مبال و شازنیک وه‌ک قه‌ره‌واشیکي* قاب و که‌وچک شۆز نیشان ده‌ده‌ن؟ وه‌ به‌لام چ بلیم له‌مه‌ر ئه‌و زه‌مانه‌ی که‌ ده‌بۆ رووداوه‌کانی بابه‌تی شانۆگه‌رییه‌ که‌ی تیدا روو بده‌ن؟ مه‌گه‌ر من شانۆنامه‌ی وام نه‌دیوه که‌ په‌رده‌ی یه‌که‌می له‌ ئوروپا ده‌ست پۆ ده‌کا، په‌رده‌ی دووه‌م له‌ ئاسیا درێژه پۆ ده‌دری و په‌رده‌ی سێیه‌م له‌ ئه‌فریقا کۆتایی پۆ دێ؟ وه‌ بێگومان ئه‌گه‌ر په‌رده‌یه‌کی چواره‌میشی هه‌بوایه‌ له‌ ئه‌مریکا ته‌واو ده‌بوو، به‌جۆریک که‌ رووداوه‌کانی شانۆنامه‌که‌ چوار قورنه‌ی عاله‌می ده‌گرته‌وه.

ئه‌گه‌ر لاسایی کردنه‌وه‌ی میژوو به‌شیک له‌به‌شه‌ ب‌نه‌رته‌یه‌کانی کۆمیدیی بۆ (٢٨٢) چۆن ده‌گونجی ته‌نانه‌ت بۆ مایه‌ترین میشکه‌کان قبوول بکه‌ن که‌ له‌ رووداویکدا که‌ ده‌زهمانی «پێپه‌ن» (٢٨٢) یا شارلیمانی دا رووی داوه، بیده‌نه پال قاره‌مانی شانۆنامه که‌ وه‌ک ئیمپراتوو هه‌راکلیوس (٢٨٤) خاچی پیروۆز بباته‌ ئوورشه‌لیم و وه‌ک گۆده‌یفرویدوبۆلیۆن (٢٨٥) مه‌رقه‌دی مباره‌کی حه‌زرتی عیسا له‌ ده‌ست وه‌حشییه‌کانی

هه‌ست فرانسیسکو دۆ تارگایه Fransisco de Tarrega. (مۆریس باردۆن)

٢٨١- لیره‌دا سپروانتیس به‌یه‌ک یا چه‌ند شانۆنامه له‌ ئاسه‌واری «لۆپ دۆیگا» به‌تایبه‌تی

شانۆنامه‌یه‌ک به‌ناوی Urson y Valentin ته‌شه‌ر و تانه‌ لێ ده‌دا. (مۆریس باردۆن)

٢٨٢- Pépin کورپی شارل مارتیل و باوکی شارلانی ئیمپراتۆری فه‌رانسه که‌ سالی ٧٥١ پاش زالبوون به‌سه‌ر قه‌بیله‌کانی ساکسوۆن و باوار و ئالاماندا بوو به‌پاشای فه‌رانسه و زنجیره‌ ب‌نه‌ماله‌ی کارولێژین بوو. «وه‌فات ٧٦٨»

٢٨٣- شارلیمانی Charlemagne کورپی پێپه‌ن و ئیمپراتۆری ئه‌وروپایی رۆژئاوا که‌ له‌ سالی ٧٦٨ ده‌گه‌ل براکه‌ی کارلانی پیکه‌وه‌ پاشاییان کرد و له‌ سالی ٧٧١ به‌داوه‌ که‌ براکه‌ی مرد ته‌نیا به‌سه‌ر نیوه‌ی ئه‌وروپادا فه‌رمانه‌وایی کرد و له‌ زۆر شه‌راندان سه‌رکه‌وت. ئه‌م پاشایه‌ له‌ شانازییه‌کانی نه‌ته‌وه‌ی فه‌ره‌نسه‌یه و هاوکات بووه ده‌گه‌ل هاروونه‌ ره‌شید.

٢٨٤- هه‌راکلیۆس Héraclius ئیمپراتۆری رۆمی شه‌رقی له‌ ٦١٠ تا ٦٤١ی زاینی که‌ ده‌ زمانی خوسه‌ری په‌روێژدا ده‌گه‌ل ئێران شه‌ری کرد و سه‌رکه‌وت، به‌لام عه‌ره‌ب شکستیان پۆ دا.

٢٨٥- گۆده‌یفروۆن دۆ بۆلیۆن دووکی لۆرینی خواروو «١١٠٠ - ١٠٦١» که‌ ده‌ شه‌ره‌کانی

سارازن^(۲۸۶) پزگار بکا؟ له حالیکدا له بنۆ ئەو که‌ساندا مه‌ودای زه‌مانییه‌کی دوورودریژ هه‌یه. ئە‌گەر به‌پێچه‌وانه، باب‌ه‌تی کۆمیدی شتیکی دا‌هین‌ه‌رانه و خه‌یالی بی، چۆن ده‌توانین بۆ ئەو باب‌ه‌ته راسته‌قینه‌یه‌کی می‌ژووپی ده‌به‌رچاو بگه‌ڕین و چۆن ده‌توانین ئەو رووداوانه که ده‌زهمه‌نی جۆراوجۆردا به‌سه‌ر که‌سانێکی جۆرباجۆر هاتوون، تیکه‌لاو بکه‌ین؟ وه تازە ئەم رووداوه راستیانه‌ش وا پێکه‌وه متوربه‌نه‌کری‌ن که راست و واقیعی ده‌ربه‌که‌ون و له‌هه‌ر نوکته‌یه‌کی‌شاندا هه‌له‌ی زۆر گه‌وره به‌ر چاو بکه‌وێ؟ خراپتر له‌وه‌ش، ئە‌وه‌یه هیندی‌ک نه‌زان هه‌ن که ده‌لێن ته‌نیا ئەم چه‌شنه نووسراوه‌یه به‌که‌لکه‌و ته‌واو و داخوازی شتیکی بی‌جگه له‌وه هه‌وه‌سیکه وه‌ک مه‌گیرانی ژنی زگ پر. وه به‌لام وای به‌و کاته‌ی بگه‌ینه کۆمیدییه مه‌زه‌بیه‌کان! په‌نا بۆ خودا! چ موعجیزه‌گه‌لیکی درۆیین و چ کارو کرده‌وه‌یه‌کی کفرای که ده‌یده‌نه پال که‌سانی تر! ته‌نانه‌ت له کۆمیدییه مرۆ‌فانه‌یه‌کاندا؛ زات ده‌که‌ن له خۆیان‌وه موعجیزه دروست بکه‌ن، بی ئە‌وه‌ی ده‌لیل و بیانویه‌کیان بی‌جگه له‌وه هه‌بی که ده‌لێن: «لێ‌ره‌دا ده‌بی موعجیزه یا کاریکی سه‌یر و دوور له چاوه‌روانی ئە‌نجام بدری تا خه‌لکی عه‌وام تووشی سه‌رسورمان بن و به‌هه‌ر مه‌ بۆ دیتنی شانۆ داوه‌رووکی‌ن.» ته‌واوی ئەم کارانه هه‌مووی پێچه‌وانه‌ی راستین و به‌زیانی می‌ژوو، ته‌نانه‌ت ده‌شبیته هۆی ریسواپی نووسه‌رانی ئە‌سپانیایی؛ چون نووسه‌رانی بیانی که بنه‌ما و یاسای کۆمیدی به‌ته‌واوی ده‌به‌ر چاو ده‌گرن، کاتیک ئەم نووسراوه قو‌ر وین دێ‌وانه‌ی^(*) ئی‌مه ده‌بینن، هه‌موومان به‌وه‌حشی ده‌زانن. ئەم بیان‌وه هه‌رگیز گو‌یی ئە‌وان نابزیو‌ی که بیژین گرینگترین مه‌به‌ستی ده‌وله‌ته سه‌قامگرتووه‌کان له ئی‌جازه دان به‌نیشان‌دانی ئەم جو‌ره کۆمیدیانه سه‌رگه‌رم کردنی خه‌لک به‌ر‌ابواردنیکی سه‌لامه‌ت و پاراستنی ئە‌وان له خوو و خده‌ی په‌زیلانیه که ئە‌غله‌ب به‌هۆی بیکاری سه‌ر هه‌لده‌دا؛ وه چون ئەم ئامانجه به‌هه‌ر شانۆنامه‌یه‌ک چ باش چ خه‌راپ، دیته دی که‌وابوو چ لازم ده‌کا بۆ نووسینی شانۆنامه یاسا دا‌بندری و نووسه‌ران کایه‌ران مه‌جبوو بکه‌ن، به‌پیتی یاسا بنووسن و کایه بکه‌ن، چون هه‌ر شانۆنامه‌یه‌ک ئەو مه‌به‌سته وه‌دی دینی. من ده‌جوابدا ده‌لیم که بی‌گۆمان ئەم مه‌به‌سته به‌کۆمیدی باش، باشته وه‌دی دێ، تا به‌و کۆمیدییه هه‌یچ و پووچانه‌ی ئە‌م‌رو. چون کاتیک ته‌ماشاهه‌ر چووبیته ته‌ماشای کۆمیدییه‌ک که له‌سه‌ر بنه‌مای فه‌ن دارژاوه له خاله شو‌خی و

خاچیه‌رستاندا زۆر ئازایه‌تی نواند و بوو به‌پادشا.

۲۸۶- سارازن Saracin یا Sarrasin له واژه‌ی «سه‌حرانشین» گه‌راوه و مه‌به‌ست ئەو عه‌ره‌ب و به‌ره‌ره خوین‌خۆرا‌نه‌ی سه‌حراکانی ولاتانی عه‌ره‌بنشین سده‌کانی ناوین بووه که

گالته‌یه‌یه‌کانی سه‌رگه‌رم ده‌بی، له باب‌ه‌ته قورسه‌کانی شت فیر ده‌بی، له رووداوه سه‌یر و سه‌مه‌ره‌کانی واق و پوماو ده‌بی، له زبانی ساغ و په‌وانی ئەو زبانی خو‌ی له هه‌له داده‌بیژی، له فیل و ته‌له‌که‌کانی چاو و گو‌پی پتر ده‌کرینه‌وه، له‌سه‌ر مه‌شفه‌کانی په‌ند وه‌رده‌گری. به‌ره‌زیله‌ت رقی هه‌لده‌ستی و به‌فه‌زیله‌ت دل ده‌به‌ستی. ته‌واوی ئەم هه‌سته‌یارییانه ده‌بی کۆمیدی باش ده‌رۆچی ته‌ماشاهه‌ردا هه‌ر چه‌ند گوندیه‌یه‌کی نه‌فامیش بی، بو‌روو‌یینی. هه‌روه‌ها مومکین نییه شانۆنامه‌یه‌ک به‌و هه‌موو لایه‌نه باشانه‌یه‌وه زۆرتر له‌و کۆمیدییه خراپ و بی‌ناوه‌رۆکانه که ئە‌م‌رو دینه سه‌ر شانۆ، به‌ته‌ماشاجی هه‌ز و خو‌شی نه‌گه‌یه‌نی و رازی و خو‌شحالی نه‌کا، تاوانی ئەم کۆمیدییه بی‌ناوه‌رۆک و بی‌تامانه، به‌ستۆی شاعیران نییه که ئەو شتانه ده‌نووسن. چون زوربه‌ی ئە‌وان زۆر چاک ده‌زانن، ده‌بی چ بکه‌ن. به‌لام چون شانۆنامه به‌شکلی کال و کووتالی بازارگانی ده‌رهاتوووه و شاعیران ده‌لێن و هه‌قیش ده‌لێن ئە‌گه‌ر به‌که‌یفی خه‌لک و سه‌لیقه‌ی رۆژ نه‌نووسن و کاره‌که‌یان به‌پیتی راسپارده ئە‌نجام نه‌ده‌ن ئە‌ربابی تیناتر کاره‌که‌یان لێ ناکری؛ به‌م جو‌ره شاعیر ناچاره بۆ ئە‌وه‌ی کایه‌ر لێ ده‌وی مل دا‌بنوینی، چون ئە‌وه که ده‌بی پوولی شانۆنامه‌که به‌و بدا. ئە‌گه‌ر بۆ سه‌لمان‌دی ئەم راستییه، ده‌لیل پێ‌ویسته وه‌رن ئەو شانۆنامه زۆر و زه‌وه‌ندانه ببینن که هه‌لکه‌وته‌یه‌کی به‌خته‌وه‌ری ئەم ولاته به‌شێعر نووسیونی. ئاسه‌واریکی پر له نوکته و مانا و ناوه‌رۆک و فکر و خو‌شی. به‌شێعری جوان و خه‌یالی ناسک و وتوو‌یژی تیکه‌ل به‌له‌تیه‌فی به‌تام و خو‌ی و که‌لامی کورت و تو‌کمه که دنیا‌ی به‌ناوبانگی خو‌ی پر کردووه، باشه^(۲۸۷)! تازە هه‌ر ئەم شاعیره چون له‌به‌رامبه‌ر ویستی ئە‌ربابی تیناتردا دا‌هه‌نوینی، هه‌موو به‌ره‌مه‌کانی ناگه‌نه ئەو په‌یه‌ی که ده‌بی هه‌یانبی. نووسه‌رانیکی تر هه‌ن به‌ره‌مه‌کانی خو‌یان وه‌ها سه‌سه‌ری و بی‌فکر لیکردنه‌وه ده‌نووسن که کایه‌ران پاش ئە‌وه‌ی ئەو باب‌ه‌تانه‌یان کایه کرد، ده‌بی ده‌رباز بن نه وه‌ک سزا بدرین. زۆر که‌س ناچار بوون ولاتی خو‌یان به‌جی بیلن، تا ئیستا ئەم رووداوه چه‌نای چه‌ن جار به‌هۆی ته‌وه‌ین به‌ئهمیریک یا بی‌حورمه‌تی به‌بنه‌ماله‌ی ئە‌شرافی‌ک، دووپات بووه‌ته‌وه. ئە‌گه‌ر له ده‌رباری پاشادا که‌سی‌ک بووايه، رووناکبین و کارزان و رازدار و کرابا مه‌عموو که نه ته‌نیا هه‌موو ئەو شانۆنامه‌ی له پایته‌خت دینه سه‌ر سه‌کو، به‌لکو ئە‌وانه‌ی که له باقیی شوینه‌کانی ئە‌سپانیاش نیشان ده‌درین، پش نیشان‌دان بیدیتایه، ته‌واوی ئەم ئیراد و عه‌یبانه و زۆر عه‌یبی تریش که من

مه‌سیحیه‌کان به‌کافر و بی‌به‌زه و بی‌ئیمان‌یان ده‌زانن.

بێدهنگه‌ی لێ دهکهم، له ناو دهچوون. ده‌بێ هه‌چکام له کاربه‌دهستان له ههر شوێنێک هه‌ن ئیزن نه‌دهن، هه‌چ شانۆنامه‌یه‌ک به‌بێ په‌سند کردن و مۆر و ئیمزای ئهم به‌ر پرسه له هه‌رێمی ده‌سه‌لاتی ئه‌ودا نۆمايشت بدرێ. به‌مجۆره خاوه‌نه‌کانی شانۆ ئهم شانۆنامه‌یان ده‌نارده ده‌ربار و له پاشان ده‌یان‌توانی به‌متمانه و خاترجه‌می بیه‌نه سه‌ر سه‌کۆی نمایشت. ئه‌وانه‌ش که ئهم شانۆنامه ریکوپیک ده‌که‌ن له ترسی پشکنین و پیداچوونه‌وه‌ی وردی کاره‌کانیان، ناچار به‌وردبینی و زه‌حمه‌ت و مو‌تالایه‌کی زۆرتروه کاری خۆیانیان ئه‌نجام دهن. به‌کورتی، به‌مجۆره شانۆنامه‌ی زۆر به‌نرخ و جوان ده‌نووسران، له ئاکامدا هه‌م خه‌لک سه‌رگه‌رم ده‌بوو و هه‌م نووسه‌ران شانازییان به‌نسیب ده‌بوو و هه‌م له ئه‌سپانیادا سوودێکی زۆر بۆ کابه‌ران و ده‌هسته ده‌هات و کابه‌رانیش له ته‌مێ بوون و سزادان رزگار ده‌بوون. بێجگه له‌وه‌ش ئه‌گه‌ر ئه‌و که‌سه یا که‌سه‌کی تریان به‌ر پرس کردبا تا کتێبه‌پاله‌وانیه‌کان که له‌مه‌و دوا بلاو ده‌بنه‌وه، پیدایه‌تی ده‌به‌وه، بیکۆمان له‌و به‌ستینه‌شدا ئاسه‌واریک ده‌خولقان که سه‌رجه‌می جیلوه‌کانی جوانی، که ئه‌و به‌رپزه ده‌فه‌رموون، تێیدا خۆیان ده‌نواند؛ ئهم ئاسه‌واره به‌گه‌نجینه‌یه‌کی ناسک و بایه‌خدار له په‌وان بێژی و جوانبێژی زبانی ئیمه‌یان ده‌ولمه‌ند ده‌کرد و به‌کورتی، کاریگه‌رییه‌کی ئه‌وتۆیان ده‌بوو که کۆنه کتێبه‌کان ده‌ژێر نوور و دره‌وشی شاکاره نۆیه‌کاندا بکه‌ونه قوولایی تاریکانی فه‌رامۆشی و به‌مجۆره شتانیکی بلاو ده‌بوونه‌وه که ببه‌ هۆی سه‌رگه‌رمی بیکاران و ته‌نانه‌ت پرکارترین که‌سانیش هه‌زیان له‌و به‌ره‌مانه و ده‌ده‌گرت؛ چون که‌وانی هه‌یز و توانای ئاده‌میزاد ناتوانی هه‌میشه کێشراو بێ و بێ تاقه‌قی و کزیی مرۆف پیداوایستی به‌وه هه‌یه که له رابواردن و سه‌رگه‌رمی به‌جێ هه‌یزی تازه و ده‌بگرێ.»

خه‌لیفه و که‌شیش قسه‌کانیان گه‌یاندبووه ئیره که وه‌ستای ده‌لاک به‌هه‌لاتن خۆی گه‌یاند له‌وان و به‌که‌شیشی گوت: «جه‌نابی که‌شیش ئیره هه‌مان شوێنه‌که عه‌رزم کردن بۆ پشوو دان و هه‌سانه‌وه جیگایه‌کی باشه و له‌وه‌ریشی زۆر خۆشه و گایه‌کان ده‌توانن به‌باشی تێیدا به‌وه‌رین.

که‌شیش گوتی: «منیش هه‌ر وای بۆ ده‌جم.» وه کاتیک بۆچوونی خۆی به‌خه‌لیفه گوت، زۆری پێ خۆش بوو، چون به‌راستی جوانی و سه‌فای ئه‌و دهره و دۆله سه‌رنجی راکێشابه‌وو؛ جا بۆ ئه‌وه‌ی له‌و دیمه‌نه دلکێشه^(*)، هه‌ز و ده‌بگرێ و زۆرت له هونه‌روێنیه‌کانی دۆن کیشۆت خه‌به‌ردار بێ و زۆرتیش له قسه و زانیاری که‌شیش که ورده‌ورده هۆگری بوو، که‌لک و ده‌بگرێ ده‌ستووریدا به‌چه‌ند که‌سه‌یک له نۆکه‌ران که

هه‌رچی زووتر بچه ئه‌و کاروانسه‌رایه که زۆر له‌وێ دوور نه‌بوو، وه بۆ نه‌هاری ته‌واوی کاروان هه‌رچی ده‌سته که‌وت به‌یه‌ن؛ چون لێ برابوو هه‌ر له‌وێ پشوو بدا و به‌سه‌یته‌وه. به‌کێک له نۆکه‌ران جوابی داوه که ئیستری هه‌لگری باری ئازووقه و تیشووی ریتگا که ئیستا ده‌بێ گه‌یشتیته ئه‌و کاروانسه‌رایه، ئه‌وه‌نده‌ی خۆراک و نان و پێخۆر و ئازووقه بار کراوه، که نیازیکی به‌کړینی هه‌چ شتیک نییه. مه‌گه‌ر جۆ و ئالیک^(*) بۆ ئیستره‌کان. خه‌لیفه گوتی: «که وایه هه‌موو باره‌ره‌کان به‌رنه کاروانسه‌را و ئیستری هه‌لگری باری ئازووقه بێننه ئیره.»

هاوکات ده‌گه‌ل ئهم فه‌رمانه، سانکۆ که دیتی ده‌توانی دوور له چاوی ده‌لاک و که‌شیش که له هه‌ر دووکیان به‌د گومان بوو، ده‌گه‌ل ئه‌ربابی خۆی قسان بکا، سه‌برتیکی خۆی گه‌یاند قه‌فه‌سی ئه‌رباب و پتی گوت: «ئه‌رباب بۆ ئه‌وه‌ی باریکی قورسم له‌سه‌ر وێژدانی خۆم هه‌لگرتی ده‌مه‌وێ ئه‌و که‌ینوبه‌ینه‌ی له‌مه‌ر ته‌لیسم کرانی ئیوه ده ئارادایه به‌عه‌رزى ئیوه بگه‌یه‌نم. ده‌پێشدا با عه‌رزت بکه‌م، هۆ^(*) دووکه‌سه نیکا‌بداوه، که‌شیشه که و ده‌لاکه‌که‌ی گونده‌که‌ی خۆمان و من وای تێ ده‌گه‌م که ئه‌وان، ته‌نیا له‌به‌ر ئیره‌ی بردن، بۆ بردنه‌وه‌ی جه‌نابتان بۆ گوند پلانیان دارشتووه. چون چاوی دیتی شاکاره پاله‌وانانییه‌کانی ئیوه‌یان نییه و نایانه‌وێ قبوول که‌ن که له‌وان له‌سه‌رتری. ئه‌گه‌ر ئه‌وانه‌ی گوتم قبوول بکه‌ی، ئه‌وه‌ده‌م بۆت روون ده‌بیته‌وه که جه‌نابت ده‌و قه‌فه‌سه‌دا ته‌لیسم نه‌کراوی، به‌لکو به‌رپزتیان وه‌ک مرۆفیکی نه‌فام به‌که‌ر زانیوه.

بۆ سه‌لماندنی عه‌رزى خۆم ده‌مه‌وێ پرسیارێکت لێ بکه‌م. ئه‌گه‌ر جه‌نابت جوابێکت دامه‌وه که من ده‌به‌ر چاوم گرتووه، ئه‌وه ده‌ماکی مه‌تله‌ب ده‌گه‌یت و ده‌زانی که ته‌لیسم نه‌کراوی، به‌لکو که‌لله‌ت خراپ بووه. دۆن کیشۆت گوتی: باشه کورم، هه‌رچی ده‌ته‌وێ لیم به‌رسه، من ئاماده‌م جوابت بده‌مه‌وه. وه به‌لام ئه‌وه‌ی که ده‌لێی ئه‌و که‌سانه‌ی به‌ده‌وربه‌ری ئیمه‌دا هه‌لده‌سوورپین ئاشنا و که‌شیش و ده‌لاکی هاوشاریی خۆمان، زۆر وێ ده‌چی که تۆ وات هاتیته‌ به‌رچاو، وه به‌لام ئه‌وه‌ی که هۆ دووانه به‌راستی، خۆیان بن، تۆ به‌هه‌چ جوهر شتی وا باوه‌ر مه‌که. ئه‌وه‌ی ده‌بێ تۆ به‌روای پێ بکه‌ی و تیی بگه‌ی ئه‌وه‌یه که ئه‌گه‌ر ئهم دوو که‌سه وه‌ک تۆ ده‌لێی وه که‌شیش و ده‌لاکی خۆمان ده‌چن، بێشک ئه‌وانه‌ی که منیان ته‌لیسم کردووه، ئهم شکل و قیافه‌یان به‌خۆوه گرتووه. ده راستیدا بۆ جادووگه‌ران ئاسانه‌ی خۆیان به‌هه‌ر شکلێک ده‌ربینن و ئه‌وان ئه‌وته‌تا به‌ئه‌نقه‌سه هاتوونه‌ته سه‌ر شکی دۆستانی ئیمه‌ تا تۆ پیت وایی خۆیانن و وه‌ها بکه‌ویتته غار و ئه‌شکه‌وتی شک و گومانه‌وه که سه‌ری که‌لافی

«تیزهش»^(٢٨٨) نه توانی بتهینیتته دهرهوه. بیجگه له وهش ئهوان بۆ ئهوه هاتوونه ته سه ره ئه و شکل و بیچمه تا من نه زانم به دهست کۆ ده داو که وتووم و کۆ ئه م زه به ره ی لۆ وه شان دووم؛ چون به کورتی بیژم ئه گهر له لایه ک، به من بلین که هاوڕێیانی ئیمه هه مان که شیش و ده لاکۆ ولاتی خویمان و له لایه کی تره وه، من خووم ده قه فه سدا ده بینم و ده زانم که هیچ هیزکی مرۆفانی، مه گهر ئه وه ی له سه رووی تیگه هیشتنی ئیمه وه بۆ، ئه و توانایه ی نییه ئه من ده قه فه س باوێژێ، له و حاله ته دا ده توانم چ بلیم بیجگه له وه ی بلیم یا پیم وابی که ئه و شیوه یه ی منیان پێ جادووگیر کردوه له دهره وه ی ته واوی ئه و شیوه گه له یه که تا ئیستا ده کتیبه کاندایه مه ر پاله وانانی ته لیسمکراو خویندوو مه ته وه. که وا بوو تو ده توانی له م لایه نه وه خاترجه م بی و ئه و فکری که پیت وایه هه ر ئه و دووانه ن له میشتک وهدر بخه ی. چون هه ر وه ک من تورک نیم ئه وانیش ئه و که سانه نین که تو ده لێی. وه به لام ئه گهر ده ته وێ پرسیارانم لۆ بکه ی، فه رموو من ئاماده م تا سه به ی به یانی، جوابت بده مه وه. سانکۆ به هاواریکی بلیند گوتی: ئه رباب، به ناوی پیرۆزی هه زه ته مریه م سویندت ده دم، ئایا مومکینه میشتکی هه زه ته ی به رپزتان ئه وه نده وشک بووبی و که لله ت ئه وه نده به تال و عه تال بی که نه توانی تی بگه ی ئه وه ی عه رزت ده کم راستیه کی روون و رووت و ناشکرایه و له و ده سته سه رییه ی که به سه رتیاندا سه پاندوو ده سته فیل و ته له که زۆتر له سیحر و جادوو ده کاردایه؟ ئیستا که وای لۆ هات من ناچارم هه رچۆنیک هه یه، پیت سه له لیم که تو ته لیسم نه کراوی. ئیستا بلۆ بزانه... خودا بکا له و چه ره سه رییه رزگار بیت و له حالیکدا که هیچ چاوه رووان نیت، بکه ویته باوه شی خاتوون دۆلسینه!...

دۆن کیشۆت بۆلاندی که: له دوایان بگه رێ، پرسیاره کانت بکه! سانکۆ گوتی: زۆر باشه پرسیاران ده کم: شتیکی که ده مه وێ بیزانه ئه وه یه که هه زه ته ی جه نابت وه ختیکی، بی یه ک واژه پاشوپیشت یا که موزۆر، دروست ئه و جوژه ی که له زبانی ئه هلی شمشیر، یانی که سانیکۆ وه ک خووت که شوغلی پاله وانانی سه ره گه ردانیان ره چاو کردوو، چاوه رووانی ده کړی، به من به رموو که... دۆن کیشۆت گوتی: دووباره دووپاتی ده که مه وه که من له هیچ واریکدا درۆ ناکه م؛ به لام ئاخر تو قسه که ته بکه و پرسیاره که ته بپرسه، چون به راستی

٢٨٧- مه به ست «لۆپ دۆوگا» شاعیری هه لکه وتووی ئیسپانیایه. (مۆریس باردۆن)

٢٨٨- تیزه «Thésée» بیکومان مه به ست له که لافی «تیزه» که لافی «ئاریان» کچی مینووسه که سه ریکی دا به ده ست «تیزه» ی پاله وانانی یۆنانی تا پاش کوشتنی جانه وه ریکی ترسناک به ناوی مینووتوور له غاره که دا بتوانی بپته دهره وه. هه ودا یا که لافی «ئاریان» زاواوه یه که به مانای

سانکۆ تو به و هه موو سه ره تا و بنه تا و خواره که و پێچه که ی قسه کانت ماندوووم ده که ی. سانکۆ گوتی: من به راستگویی و ده قودوگری بوونی ئه ربابی خووم ئیمانم هه یه و له لایه کی تره وه چون ئه م بابه ته ده گه ل به سه ره اتی ئیمه پێوه ندی هه یه، جه ساره ت ده که م و ده پرسم: ئایا له و کاته وه هه زه ته ی جه نابتیان ده و قه فه سه هاویشتوو هه یچ وا بووه پێداویستی گچکه یا پێداویستی گه وره په یدا بکه ی؟ دۆن کیشۆت گوتی، سانکۆ من نازانه مه به ست له پێداویستی گچکه یا گه وره چیه؛ ئه گهر ده ته وێ جوابت بده مه وه پرسیاره که ته روونتر بکه با بزانه ده لێی چی. سانکۆ گوتی: ئایا مومکینه به رپزتان پێداویستی گچکه و گه وره نه زانی چیه، ئه ویش له کاتیکدا یه که م شتی که فیزی منالانی قوتابخانه ی ده که ن ئه وانه ن؟ زۆر باشه که وا بوو بزانه مه به ستم ئه وه یه: ئایا تا ئیستا هه وه ست کردوو کاریک بکه ی که که سی تر ناتوانی له جیات خووت بیکه؟ دۆن کیشۆت گوتی: ها! ها! ئیستا تیگه یه شتم سانکۆ. به لۆ زۆر جار ئه م هه وه سه م کردوو و ئیستاش بۆ خاتری خوا ئه گهر ده ته وێ جیی خووم پیس نه که م له و مسیبه ته رزگارم بکه!

كز و داماو هەر دەلئى تەلېسىم كراوه. ئەودەم ئىمە ديسان بەدوای پروداوہكاندا دەچىن و ئەگەر گەردوونى گەردان بەكەفى ئىمە ھەلنەسوپرا دەرگای قەفەس ئاوالھىە و مەجالى تىخزانەوہى ئەم زىندانەمان ھەر دەبى. ئەوجار ئەگەر بەرپىزتان ئەوہندە بەدبەخت و ئەمن ئەوہندە كەرو نەفام بووم كە نەتوانىن ئەوہى من دەلئىم ئەنجامى بدەين، من وەك مەيتەرىكى قەدر ناس و ئەمەگناس بەلئىنى دەدەم دەگەل تۆ بئىمە نئو قەفەس و خۆم زىندانى بکەم. دۆن كيشۆت گوتى: باشە، من قبوولئى دەكەم و ھەر لئىرە دەستى ھاوکارى و يەكەتت بۆ درئىژ دەكەم، تۆ ھەر چرکەساتىك دەرەتەتەكى باشت وەدەست ھىنا بۆ ئەوہى لە قەفەس بئىمە دەر من موو بەموو لە ئەم و فەرمانى تۆ پئىرەوى دەكەم. بەلام سانكۆ پاشان لئىت مەعلووم دەبى كە تۆ دە ناسىنى بەدبەختىى مندا چەندە بەھەلە چووى»

ئەم وتوئىژە، پالەوانى سەرگەردان و مەيتەرى فزولى ئەوى گەياندە جىگايەك كە كەشيش و خەلىفە و دەلاک دەپئىشدا گەيشتەبوونە ئەوئى و چاوەروانىان بوون. عارەبەوان گايەكانى لە عارەبە كەردوہ و بەرەللاى نئو ئەو چىمەن و مئىرگەى كەردن كە سەفا و ھەوای سازگار و جوانى دىمەنەكەى نە تەنيا تەلېسىم كراوانئىكى وەك دۆن كيشۆت بەلگەسەگ(*) و وريايەكى وەك سانكۆشى بۆ لای خۆى رادەكئىشا تا لەو ھەموو جوانى و سەفا و سازگارىيە ھەز و بەھرە وەربىگرن. سانكۆ لە كەشيشى تەكا كەرد كە دۆن كيشۆت بۆ چەند ساتىك لە قەفەس بئىتە دەرەوہ، ئەگىنا ناو قەفەسەكە ئەو جوئە كە شايانى نەجىبى و رەسەنايەتى پالەوانانە بەخاوپنى نامئىتەوہ. كەشيش لە باسەكە ھالى بوو و بەسانكۆى گوت ئەگەر لەو نەترسابا كە ئەربابەكەى دەگەل ھاتنەدەر لە قەفەس ديسان ھەمان شىتەيەكەى گول بكا و بۆى دەرەز بى و پرواتە شوئىتەك كە بەكەس نەبىندرتەوہ، لە ناخى دلەوہ دەگەل داخووزىيەكەى ئەودا دەبوو. سانكۆ گوتى: من زامن كە ئەو دەرەز نەبى خەلىفە گوتى: منىش دەبمە زامن و ھەموو دواھاتىك(*) وەعۆدە دەگرم. بەتايەتى ئەگەر ئەو، ئەو بەلئىنيە پالەوانىيە بدا كە بى ئىزنى ئىمە لئىرە دوور نەكەوتتەوہ. دۆن كيشۆت كە تەواوى ئەم قسانەى بىستبوو ھاواری كەرد كە: بەلئى، من بەلئىن دەدەم. بئىجگە لەوہش كەسەك كە وەك من تەلېسىم كراوبى ئىزن نادرى ھەرچى وىستى دەگەل خۆى بىكا، چون ئەو جادووكەرەى ئەوى تەلېسىم كەردوہ دەتوانى كاريكى وا بكا كە تا سى سەدەى تەواو لە جى خۆى چرتەى نەكا؛ وە ئەگەر تەلېسىم كراو قەستى ھەلانى ھەبى سىحركار بەتوندى فرپنى بالندە دەيگىرپتەوہ سەر جىگای خۆى. ئىستا كەوايە ئازادەم بکەن، وە ئەوہ بەسوودى ھەمووانە، چون ئەگەر ئازادەم نەكەن بەئىوہ رادەگەيەنم يا لەمن دوور كەونەوہ يا

لەمەر و تووئىژى شىرىنى سانكۆ دەگەل ئەربابەكەى سىنىور

دۆن كيشۆت

سانكۆ ھاواری كەرد كە: ناخ ئەرباب، ھەر لئىرەدا دەگىر كەوتى! من ھەر ئەوہم دەويست. ھەر ئەوہم دەويست بەقىمەتى گىيانىشم بى بىزانم. باشە ئەرباب، بلى بزانم، ئايا جەنابت ئەوہى حاشا لئى دەكەى كە لە ولاتى خۆمان كاتىك كەسەك خولقى تەنگ دەبى، ئەغلەب لەبارەيدا دەلئىن: نازانم فلان كەس چىي بەسەر ھاتوہ؟ نە دەخوا، نە دەخواتەوہ، نە دەخەوئى، وە ھەرچى لئى دەپرسن بەجوئىكى تر جواب دەداتەوہ! دەلئى، جادووكەر كراوہ؟ لئىرەوہ ئەوہمان بۆ دەرەدەكەوئى كە تەنيا كەساتىك كە: ناخۆن، ناخۆنەوہ، ناخەون و نىازىكيان بەئەنجامدانى كارە سروشتىيەكان، كە من ئىشارەم پئى كەرد، نىيە بەپراستى جادووكەر كراون، نە ئەوانەى وەك جەنابت كە ھەوہسى قەزاي(*) حاجەت دەكەن و ئاويان بدەيە دەستى، دەيخۆنەوہ و ئەگەر خواردينان دەست كەوئى دەيخۆن و ھەرچى لئىيان بپرسى جواب دەدەنەوہ. دۆن كيشۆت گوتى: راست دەكەى سانكۆ، بەلام دەپئىشدا پئىم گوتى كە جادوو كەردن شىوہى جوئاجوئى ھەيە و لەوانەيە دەگەل رەوتى زەمەن شىووزەكەى گۆرابى و ھىچ بەدوور نىيە كە ئەمرو تەلېسىم كراوہكان بتوان ھەموو ئەو كارانەى من دەيانكەم يا دەمەوئى لەمەودا بىيانكەم، ئەنجامى بدەن؛ ھەر چەند لەمەوپئىش نەياندەكەرد، كەوابوو لە بەرانبەر دابونەرىتەك كە دەگەل تئىپەرىنى زەمەن دەگۆرىن، ناتوانىن دەمەتەقە و ئاگام گىرى بکەين. من خۆم بەيەقىن دەزانم كە جادوو كراوم و ھەر ئەوہش بەسە بۆ ئەوہى وئىژدانم ئاسوودە بى؛ چون متمانەت پئى دەدەم ئەگەر برووكە گومانىك دە تەلېسىم بوونى خۆمدا ھەبووايە و بزنايەبايە كە بەخۆپرايى دەو قەفەسەيان ناخنىوم و عەتال و بەتال لئىرە دانىشتووم و خەلكىكى بى ئەنواش پىداووستىيان بەھىزى شان و باھۆى من ھەيە و لئى بئىبەش ماونەوہ، وئىژدانم سەخت ئازارى دەدەت. سانكۆ گوتى: بەو گشتەوہ، دووبارە دووپاتى دەكەمەوہ كە ھەزەرتى بەرپىزتان بۆ متمانە و رەزامەندى زۆرتى خۆتان باشتەر ئەوہيە ھەول بدەى لەو زىندانە بئىتە دەرەوہ. من بەش بەھالى خۆم ئەوہندى پئىم بکرى و لە دەستم بى، يارمەتت دەدەم و تەنانەت بۆ رزگار بوونتان تئى دەكوشم. پاشان بەرپىزتان ديسان سواری سواری بەرى رەسەنى خۆتان رۆسىنانت ببنەوہ، چون ئەوہتا بى تۆ ئەوہندە

من ناچار دهم لووتی ئیوه به‌بۆگه‌نێکی ناخۆش ئازار بدهم.» باوه‌کو هەر دووک جمگه‌ی دۆن کیشۆت پیکه‌وه به‌سترابوونه‌وه خه‌لیفه واداری کرد تۆقه‌ی ده‌گه‌ل بکا. پاشان به‌متمانه‌ی قه‌ولیک که له‌ناو قه‌فه‌سدا دابووی، دهرگای قه‌فه‌سیان بۆ کرده‌وه و ئهم کاره‌ بوو به‌هۆی خۆشحالیی زۆری ئه‌و.

دۆن کیشۆت که له‌قه‌فس هاته‌ دهر، ده‌پێشدا خۆی له‌به‌ر یه‌ک کیشاوه و ده‌ستی به‌شان وپیل و هه‌موو ئەندامه‌کانی خۆی داکیشا و پاشان له‌رۆسینانت نزیک بووه‌وه و به‌له‌پی ده‌ست دوو شه‌پلاغه‌ی نه‌رمی له‌که‌فه‌لی دا و به‌لاوانده‌وه پێی گوت: ئه‌ی گولی سه‌ر سه‌وه‌ته، ئه‌ی ئاوینه‌ی هه‌موو ئەسپانی خۆش به‌ز، من هه‌مووکات به‌خوداوه‌ند ودایکی نوورانی و مباره‌کی ئه‌و هیوام به‌ستوو که ئیمه‌ به‌و زوانه‌ وه‌ک جاری جارن بکه‌وینه‌وه لای یه‌ک، یانی تۆ هه‌لگری مه‌ولای خۆت بی و من سواری پشتت بيمه‌وه و ئه‌و پیشه‌یه که خواوه‌ند منی بۆ ئه‌و ئافرانده‌وه پیکه‌وه ده‌ست پێ بکه‌ینه‌وه.» دۆن کیشۆت پاش ئه‌و قسانه ده‌گه‌ل سانکۆ دوور که‌وته‌وه و خۆی سووک*) کرد و گه‌راوه و ئه‌مجار زۆرتر خواهان بوو پلانه‌که‌ی سانکۆ بخاته‌ گه‌ر.

خه‌لیفه تیی هه‌لپوانی و له‌چه‌شنی شیتیه‌که‌ی ئه‌و زۆر واقی ورمای بوو؛ به‌تایبه‌تی ئه‌وه‌ی به‌لاوه‌ سه‌یر بوو که ئه‌و نه‌جیب زاده چاره‌ره‌شه له‌قسه‌ کردن و جوابدانه‌ودا هۆش و عه‌قلانیه‌تی له‌خۆی نیشان ددا و هه‌ر وه‌ک گوتمان بیجگه‌ له‌بابه‌ت و بۆنه‌ی پالئه‌وانیدا هه‌وساری نه‌ده‌پساند. خه‌لیفه که به‌زه‌بی بزوتبوو، کاتیک هه‌موو له‌سه‌ر چیمه‌ن ده‌چاوه‌روانی ئازوو‌قه‌دا رۆنیشتبوون، رۆوی ده‌ پالئه‌وان کرد و گوتی: «جه‌نابی گه‌وره‌زا، ئایا مومکینه‌ کاری بی تام و بی به‌هره‌ی خۆینده‌وه‌ی کتیه‌پالئه‌وانیه‌کان کاریگه‌ریه‌کی وای له‌سه‌ر به‌ریتزان بوو بی که به‌یه‌کجاری عه‌قلی خۆتان له‌ده‌ست بدن و کارتانه‌ بگاته‌ ئه‌و جیگایه که خۆت به‌ته‌لیسمکراو بزانی یا خه‌یالی وای بخه‌یه‌ می‌شکی خۆته‌وه که ده‌گه‌ل راسته‌قینه‌ مه‌ودای عه‌رز و عاسمانیان هه‌یه؟ چۆن ده‌بی عه‌قلی وای هه‌بی که باوه‌ر بکا له‌ دنیا دا ئه‌و هه‌مووه «ئامادیس» و ئه‌و گشته‌ پالئه‌وانه‌ ناوداران به‌وون؟ یا باوه‌ر بکا ئه‌و هه‌موو «ئیمپراتوری ته‌رابووزان» و «فلیکس مارسسی دیرکانی» و ئه‌سپ و مه‌یته‌ر و کیژی سه‌رگه‌ردان و ئه‌و گشته‌ مار و ئه‌ژده‌ها و غوول و عفریت و دیو و رووداوی سه‌ره‌گیژه‌هین و چه‌شنی جو‌راوجۆری سیحر و ته‌لیسم و ئه‌و هه‌موو شه‌ر و تیکه‌له‌چوونه‌ هه‌تره‌شه‌به‌ره و جلوه‌رگ و زێر و زه‌نه‌ر و شادۆت و شازاده‌ی عاشق و مه‌یته‌ری به‌پله‌ی کۆنتی گه‌یشتوو و ده‌لقه‌کانی گالته‌باز و ئه‌و گشته‌ نامه‌ عاشقانه‌یه و دل‌به‌ری و دل‌رفیتی و ژنانه‌ی شه‌ر که‌ر و

ئا‌زا و کورتی به‌رمه‌وه ئه‌و هه‌موو شته‌ سه‌یر و عاجباتییانه که ده‌کتیه‌پالئه‌وانیه‌کاندا هاتوون راست بن؟ من له‌مه‌ر خۆم ده‌توانم بلیم که کاتیک ئه‌و کتیه‌بانه‌ ده‌خۆینمه‌وه، تا ئه‌و کاته‌ی وه‌بیرم نه‌هاتوه‌ته‌وه که ئه‌وانه‌ هه‌مووی درۆ و ده‌له‌سه‌ی ته‌واو، یا به‌ره‌می مالیخولیای فکری نووسه‌ره، ئیقرار ده‌که‌م که له‌خۆینده‌وه‌یان هیندیک هه‌ز و هه‌ر ده‌گرم، به‌لام هه‌ر که فکرم لی کرده‌وه که چین باشتیرینیان به‌دیواریدا ده‌ده‌م یا ئه‌گه‌ر ئاوریک له‌ نزیک هه‌بی، ده‌یانخه‌مه‌ نیو ئاگر. به‌لی، ئه‌م کتیه‌بانه‌ سزاواری ئه‌م سزایه‌ن. چون هه‌موویان جه‌لی و درۆزنانه‌ و له‌ یاسای مسۆگه‌ری سروشت به‌دوورن؛ هه‌موو شایانی ئه‌و سزایه‌ن چون داهینه‌ر و دامه‌زینه‌ری رپۆره‌سمی غه‌له‌ت و شیوه‌ی تازه‌ باوی ژبانن و به‌کۆمه‌له‌ی عه‌وام ئه‌و دهرفه‌ته‌ ده‌دن که ته‌واوی ئه‌و خه‌یالی پالئه‌وانه‌ی ده‌کتیه‌کاندا هه‌ن باوه‌ر بکه‌ن و به‌راستیان ده‌زانن.

ئه‌وانه‌ ته‌نانه‌ت کارێ بی شه‌رمی و روودارییان گه‌یانده‌وته‌ جیگایه‌ک که فکر و زه‌ینی نه‌جیب زاده‌یه‌کی وه‌ک هه‌زه‌تی جه‌نابتان ده‌ شیوینی و ئیوه‌یان خستووته‌ ئه‌و حال و رۆژه که ناچار بوون ده‌قه‌فه‌سێکدا زیندانیتان بکه‌ن و وه‌ک پلینگ و شیر که ده‌قه‌فه‌سیان ده‌که‌ن و بۆ گۆزه‌رانی رۆژانه‌ له‌م گونده‌ بۆ ئه‌و گوندی ده‌به‌ن به‌عه‌اره‌به‌ی که‌ل و گا ده‌ته‌بن. ئامان و سه‌د ئامان جه‌نابی دۆن کیشۆت به‌زه‌ییان به‌خۆتاندا بی و بگه‌رێوه‌ ئامیزی عه‌قل و تیکه‌یشتوویی.

تی بکۆشه‌ تا له‌ نیعمه‌تیکه‌ی که خواوه‌ند به‌ئیه‌وی داوه‌ که‌لک وه‌رگیری که به‌قازانجی ویزدان و ناوی به‌پیزی به‌ریتزان بی و به‌و حاله‌شه‌وه‌ ئه‌گه‌ر دیسان مه‌یلت کیشای کتیه‌پالئه‌وانیه‌کان وه‌خۆینی، لانی که‌م داستانی «قازییه‌کان» ده‌کتیه‌ی پیرۆزدا بخۆینه‌وه، چون ده‌و داستانه‌دا راسته‌قینه‌ی گه‌وره‌ و به‌شکۆی تیدایه‌ که هه‌م دره‌وشاوه‌ن و هه‌م راست و دروست. «لۆزیتانی»^(٢٨٩) پێشه‌وایه‌کی وه‌ک «ویریاتیس»^(٢٩٠) و رۆم پیاویکی وه‌ک قه‌یسه‌ر و کارتاژ سه‌رداریکی وه‌ک «ئانیبال»^(٢٩١) و یۆنان دلاوه‌ریکی وه‌ک ئه‌سکه‌نده‌ر و

رینگه‌چاره‌ یا رینگه‌ی ده‌ربازبوون یا چرای رینگه‌ ده‌ کار ده‌کری. (مه‌مه‌د قازی)

٢٨٩- لۆزیتانی Lusitanie به‌شیک له‌ ئیسپانیای قه‌دیم ده‌ ژیر ده‌سه‌لاتی رۆمدا که پورته‌قالی ئه‌م‌رۆ به‌شیک له‌و بووه.

٢٩٠- ویریاتیس Viriatés پێشه‌وا‌ی نه‌ته‌وه‌ییی خه‌لکی لۆزیتانی که دژی رۆم راپه‌ری و سالی ١٤٠ی پێش زاین به‌ده‌ست رۆمیه‌کان کۆرا.

٢٩١- ئانیبال Annibal سه‌رداری ره‌شیدی کارتاژ «٢٤٧ - ١٨٣ پ. زاین» چه‌ند جار سه‌رداری

کاستیل یه کیکی وهک «کۆنت فیرنان گۆنزالیز»^(۲۹۲) و والانس پالئه وانیککی وهک «سید»^(۲۹۳) و ئاندلۆس ئازایه کی وهک «گۆنزالۆ کوردۆ وایی»^(۲۹۴) و ئەسترامادۆر سه روکیکی وهک «دیه گۆگاریسیادۆ پاریدیس»^(۲۹۵) و گزه رهس یه کیکی وهک «گاریسی پریدۆ وارگاس»^(۲۹۶) و تۆلد یه کی وهک «گاریسیلازۆ»^(۲۹۷) و سیویلکی وهک «دۆمانۆ ئیلدۆ لیبۆن» ی هه بووه.

داستانی ئازایه تی و بویری ئه م پالئه وانانه بۆ سه رگه رم بوون و نۆکته لی فییر بوون و هه ز وهرگرتن و واق ورم او کردنی گه وره ترین نابیغه و هه لگه وته گه لیککی که ئه وانه ده خویننه وه به سه . به هه رحال ئه ی جه نابی سینییۆر دۆن کیشۆتی پاکدل، ئه وانان ئه ی کتیبانه ی که خویندنه و بیان لایقی فام و مه عریفهت و زانایی نه جیب زاده یه کی گه وره زای وهک ئیویه، خویندنه وه ی ئه م سه رچاوه گه له ده زانستی تاریخدا ده تانکاته زانایه کی پسپۆر و ئه وینی پاککی و فه زیلهت ده ئیوه دا ده ورووژینی و سیفهتی په سند و باش ده ئیوه دا گه شه پی ده دا و ئازایه تییه کی بی جه ساره تی بیجی و ته دبیر و ترسیکی بی کزی و زراوتۆقیوی ده دا به ئیوه و ئه م گشته شته چاکانه ده بیته هۆی ره زامه ندیی خواوه ند و مایه ی شانازی و لاتی «مانش» که ده زانم ریشه و بنه چه کی ئیوه له و پوه هاتوه .

دۆن کیشۆت به سه رنجیککی سهیره وه گوئی بۆ قسه کانی خه لیفه هه لخشتبوو. پاش ئه وه زانیی چی تر ئه و، قسه ناکا، ماوه یه که تیوه ی رام او له جوابدا گوئی: «ئه ی جه نابی

رۆمی شکاند و سه ره نجام له ئه فریقادا شکستی خوارد. (مه مه د قازی)

۲۹۲- فیرنان گۆنزالیز Fernan Gonzales یه که م کۆنتی و لاتی کاستیل سه ده ی ده یه م. (مۆریس باردۆن)

۲۹۳- سید Cid پالئه وانانی نه ته وه بیی ئیسپانیا له سه ده ی یازده مدا که دژی عه ره بان راپه یوه و به سه ره اته که ی بووه ته ناوه رۆکی زۆر ئاسه واری ئه ده بی.

۲۹۴- گۆنزالیز دۆ کۆردۆ وایی Gonzales de Cordous سه ردار ی گه وه ری کۆردۆ واکه له سالی ۱۵۱۵ وه فاتی کردوه.

۲۹۵- دیه گۆ گاریسیا دۆک پارادیس Diego Garcia de Parédés سه ردار یک که ده زمانی شارلمانیدا ده ژیا و له بهر ئازایه تی له قه بی «سامسون ئیسترامادۆر» یان پی دابوو. (مۆریس باردۆن)

۲۹۶- گاریسی پریز دۆ فارگاس Garci - Prez de Vargas دلاوه ریکی ئازا که سالی ۱۲۴۸ ده گرتنی سیویلدا ناویانگی ده رکرد. (لووی ویاردۆ)

۲۹۷- گاریسیلا زۆ پالئه وانیک که ده گه مارۆدانی غه رناته به ده ست پاشایانی مه سیحی به شدار بوو «۱۴۹۱». وه پاش ئه و له شه ریکی ته ن به ته ندا پالئه وانیککی عه ره بی کوشت؛ چون ئه و عه ره به بۆ سووکایه تی پیکردن ناوی «مه ریه می عه زرا» ی له سه ر کلکی ئه سپه که ی هه لکه ندبوو، ئه و

نه جیبزاد، ئه گه ر به هه له نه چوویم مه به ست له م وتاره ی که جه نابت ئاراسته ی منت کرد، ئه وه بوو که تیم بگه یه نی پالئه وانانی سه رگه ردان هه رگیز له م جیهانه دا بوونیان نه بووه و ته وای کتیبه پالئه وانیه کان هه مووی له درۆ و ده له سه و چاو ورا و قسه ی (*مفته پیک هاتوون و بۆ بارودۆخی کۆمه لگا و ولات زیان به خش و ری و نکه رن و به کورتی من خراپم کردوه، ئه و کتیبانه م خویندوه ته وه خراپتر ئه وه یه که برواشم پی کردوون و خراپتریش له هه مووی ئه وه یه که به لاسایی کردنه وه ی ئه وان شوغلی پالئه وانانی سه رگه ردانم کردوه ته پیشه ی خۆم، چون جه نابت له وه حاشا ده که ی که پالئه وانیککی وهک ئامادیس گۆل و یۆنان و ئه و هه موو پالئه وانانی تر له و سه ر دنیا یه هه بوو ی. خه لیفه گوئی: به لئ مه به ستی من بی زیاد و که م هه ر ئه وانان بوون که فه رمووتان. دۆن کیشۆت درژیه ی به قسه کانی خۆی دا و گوئی: هه ره ها جه نابی ئاغا فه رمووتان که ئه م کتیبانه زیانیککی رۆزیان به من گه یاندوه، چون میشکی منیان شیواندوه و له ژیر کار تی کردنی خراپی ئه واندا منیان خستوه ته ناو قه فه س، وه فه رمووتان باشتر ئه وه یه ده ست له و کتیبانه هه لگرم و شتی تر بخوینمه وه که بۆ فیروونی نوکته و بابه تی باشتر زۆتر به که لکم دین. خه لیفه گوئی: به لئ مه به ست هه ر ئه وه بوو. دۆن کیشۆت جوابی داوه: زۆر باشه، به لام من به ش به حالی خۆم ده بینم که ئه وه ی دیوانه یه و ته لیسیم کراوه، راست هه زه رته ی جه نابت بۆ خۆتی، چون نه ترسای له وه ی دژی شتی که ئه م گشته له لایه ن چیژ و سه لیه قی خه لکی ئه م جیهانه خۆشه ویسته و هه موو تا ئه م ئه ندازه یه بریایان پی هه یه، قسه ی کفرای و سووک بکه ی، شتیکی که هه ر که س زاتی حاشا لیکردن و رهت کردنه و یانی هه بی، ده بی هه مان سزای پی بدری که جه نابت ده یده ی به و کتیبانه که خویندنه و بیان ماندووتان ده کا و حالان ده شیوینی. به راستی که سیک بلئ ئامادیس گۆل و ئه و پالئه وانانه ی ناو و کار و ئاکاریان کتیبه کانی سیخناخ (* کردوه له دنیا دا بوونیان نه بووه، وهک ئه وه وایه بلئ رۆژ نوور و پروناکی نابه خشی و سه هۆل سارد نییه و گۆی زه وی ئیمه ی له کۆلی خۆی نه کردوه. چ که سیک مومکینه له م دنیا یه دا بتوانی به که سیککی حالی بکا که داستانی شازاده خانمی «فلۆریب» Fliripe ده گه ل «گیدۆ پۆرگۆنی» Guy de Borgognac راست نییه یا روودای فیه رابراس له سه ر پردی «مانتیبیل» mantible که ده زمانی شارلمانیدا رووی داوه، به پیچه وانه ی راستیه یه؟ من به خودا سویند ده خۆم که هه ر وهک ئیستا رۆژی روونه ئه م داستانانه ش هه موویان راستن. ئه گه ر ئه وانان درۆ بن، بیگومان داستانی هیکتۆر و ئاشیل و شه ری ترۆوا و سه رگزه شتی دوازه سواره ی فه ره نسسی و نه زیله ی ئارتووس، شای ئینگلستانیش که ده

حالی حازردا بهدگۆر^(۲۹۸) کراوه و ئیستاش بهشکلی قهله ره شهیه و نۆکه ره کانی سهعات به سهعات چاوه پروان بگه پیته وه هه مووی درۆیه. ئایا کهس زات دهکا بیژنی داستانی «کاریبۆمه زکینۆ»^(۲۹۹) و چیرۆکی گیرانی «سین گریال»^(۳۰۰) و رووداوی ئه وین بازییه کانی تریستان و شازن ئیزۆت و داستانی ئه وینی «لانسیلۆت» دهگه ل شازن «ژینه ویۆ»^(۳۰۱) درۆیه؟ له حالیکدا ئیستاش که سانیک ماون که نه دیمه ی ئه و مه له که به، یانی «کۆنتانیۆن» بیان له بیره که بریتانیای گه و ره ئیستاش مه یگپریکی ئاوا ی به خو ڤیه وه نه دیوه ته وه. ئه م بابته ئه وه نده راسته که من له بیرمه یه کیک که نه نکه گه و ره کانم کاتیک نه دیمه یه کی به جلوبه رگی رازا وه ده دیت، ده یگوت «کچه که م، ئه م خاتوونه چه نده وه نه دیمه کۆنتانیۆن ده چی» وه له و هرا ده گه ی نه ئه م ئاکامه که نه نکه گه و ره م ده بی خودی «کۆنتانیۆن» ناسیبی یا لانی که م وینه یه کی ئه و ی دیتووه. کتیه که حاشا له راسته قینه ی زه ق و ئاشکرای داستانی «پیه ر» و «ماگالۆن»^(۳۰۲) ی جوان و نازدار بکا؟ چون، ئه مپروش و ئیستاش له مووزهی چه ک و سیلاحی پاشایانی ئیمه دا، ئه و ده سه که دارینه که «پیه ر» پاله وانی پرۆوانسی، به هه لسه و پاندنی ئه و داره ئه سه په دارینه ی خو ی وه گه ر ده خست و له حه وادا هه لده فری، ده بیندری، ده سکیکه له مالبه ندی(*) عاره به گه و ره تره. له ته نه یشت ئه و ده سه که دارینه یه، زینویه رگی بابیکا ئه سپی سید داندرا وه و له که لی «رۆنسۆ» شه پیووری پۆلان که و تووه که درێژاییه که ی به قه ده ر ئالووداریکی(*) گه و ره یه. لیره وه ده توانین روونی بکه ی نه وه که دوازه سواری فه ره نس ی هه بوون و له دنیا دا پاله وانیکی وه ک سید و

پاله وانه ناوه که ی له سه ر مه تالی خو ی هه لکه نده کرد. (مۆریس باردۆن)

۲۹۸- دۆن مانوئیل دۆلیۆن don Manuel de Léon پاله وانی قه رنی پارده م. ده لێن جاریکیان گراوییه که ی ده سته که شی خو ی هاویشه نیو په ویه که شیر و پاله وان ده سته وانه که ی له نیو شیران هه لگرته وه و بۆ گراوییه که ی هینا وه و دایه وه ده سته ی.

۲۹۹- Guaribo Mezquino داستانیکی پاله وانی به زبانی ئیتالی له سه ده ی سێزده دا نووسرا وه و پاشان وه رگێردا وه ته سه ر ئه سپانیایی. «۱۵۴۸»

۳۰۰- Saint - Grial جام یا ده ورییه که ژۆزیف داریماتی Josef d Aemathie خوینی عیسا ی تیدا دۆزیوه ته وه. ئه م جامه که و ته ده ست سو لتان ئارتووس و دلاوه رانی میزی خړ.

۳۰۱- لانس لوت و تریستان هه ردووک له دلاوه رانی میزی خړ بوون که داستانی ئه وان ده پیتشدا به زبانی لاتین و پاشان به زبانی فه ره نس ی نووسرا و شاعیریکی مه سیحی هه ردووکانی به هۆنه بلاو کرده وه. (مۆریس باردۆن)

۳۰۲- داستانی پییه ر و ماگالۆن و باقیی داستانه کانی تر که پاش ئه وان باس کراوه له کتیبی

دلاوه ریکی وه ک «پیه ر» هه بوون که به دوا ی کاره سات و روودا وندا رو ڤیشتوون. ئه گه ر وا نه بی، ده بی بلێن که دلاوه ری پورته قالی به ناوی «ژواندومۆرلۆ» Jande morlo ش پاله وانی سه رگه ردان نه بووه و نه چو وه ته شاری بۆرگۆنی و له شاری

«راس» ده گه ل سینپۆری نیویه ده ره وی «شارنی» به ناوی مووساپیه Moise Pierce و پاشان له شاری «بال» ده گه ل «مووسا هانری دۆرامستان» Moise - Henry Ramestan به شه ر نه هاتو وه و دوو جار ان له مه ی دانی به ره ره کانی دا به سه ر بلندی نه هاتو وه ته ده ر. وه هه رو هها ده بی حاشا له و شه ر و هه رایانه بکه ین که دلاوه رانی ئه سپانیاییانی «پیدرۆباربا» Pedro Barba و «گۆتیه رکیکزا دا» Gutiere quixada (که به چه که ی من ده گه رپیته وه سه ر ئه و) له شاری «بۆرگۆنی» کردیان و کورانی «کۆنت دو سن پال» Count de saint pal یان تیک شکاند. هه رو هها ده بی بلێن که دۆن فیرناندۆ دوگه وارا دوا ی روودا وه پاله وانییه کاندای رو ڤیشتو وه ته ئه لمانیا و له و ی ده گه ل «میسیر ژۆرژ» پاله وانی به مه ماله ی دووکی ئوتیش شه ری نه کردو وه؛ و سه ره نجام ده بی بیژن که داستانی نیره بازی «سویره دۆکوینۆن» suero dequinones له سه ر رێگای پردی «ئۆربیگۆ» orbigio و پیکه له پیرانی «مووزهن لوویس دۆفالسیتس» Mosen - Luis de falces پاله وانی کاستیلی و هه موو ئه و هه نه ر نوینیانه ی که پاله وانی تر لیره له و ی له ژووری ولات و له ده ره وه کردوویانه هه مووی درۆیه و بۆ سه رگه رمی و رابواردن نووسرا ون، له حالیکدا ئه وه نده راست و دروستن که هه ر کهس بیژنی وای نییه دووباره دووپاتی ده که مه وه، که فام ناکا و تی ناگا و عه قل و تیکه یشتنی نییه.

خه لیفه به بیستنی و ناری سه یر و سه مه ره ی دۆن کیشۆت که تیکه لاویک بوو له راست و درۆ و له به رفه روانی ناگایی و زانیاری ئه و له سه ر بابته پاله وانییه کان زۆر واقی و پما و له جوابی ئه ودا گوتی: «جه نابی دۆن کیشۆت من ناتوانم حاشا بکه م که له و توو ڤی به پیرتاندای به تاییه تی له و به شه دا که باسی پاله وانی سهرگه رانی ئه سپانیا ده که ی هه یج شتیکی راست و واقیعی نییه. من ئیستاش ددان به و خاله دا دینم که شاسواران یا دوازه سواری فه ره نس ی هه بوون، به لام هه رگیز ناتوانم باوه ر بکه م که ته واوی ئه و شتانه ی ئۆسقۆفی مه زنی تورپه ن له کتیبی خویدا له مه ر ئه وان گوتوویه تی راسته. ئه وه ی که به مه ی راستی هه یه ئه وه یه که ئه م پاله وانیانه له لایه ن پاشای فه رانس ه وه له نیو پیا و ئازاکانی گه ل هه لبێژێردان و له قه به ی «پیر» Pairs ی پێ دان. چون هه موویان له باری ئازایه تی و جوامیری و چاکییه وه به یه ک ئه ندازه باش بوون، یا ئه گه ریش نه بوون خه لک ئاره زووی ده کرد که به ن. ئه مه عینوانیکی عه سه کری بوو وه ک ئه وانه ی که ئه مپروش هه ن. وه ک

عنوانگەلى «سېن ژاك» و «كالاترافا» Calatrava و ئەوانەى كە ئەندامى ئەو پىكخراوئەبەن لە زومرەى پالەوانانى رەسەن و رەگەزپاك دېنە ئەژمار. وەك ئەمرۆ دەلێن «شېوالىيە سېن ژاك» يا «شوالىيە ئالكانتارا»، ئەودەم دەيانگوت شېوالىيە يا دوازەدە سوارەى فەرەنسى، چون دوازە سوارىيان بۆ ئەو پىكخراوئە عەسكەرىيە هەلدەبژارد كە هەموويان وەك يەك ئازا و لېهاتوو بوون. لەوهدا كە پالەوانانىك بەناوى «سېد» يا «بەرنارد دىلكارپىۆ» هەبوون هېچ گومانىك نىيە، بەلام ئەوەى كە ئەو هەموو هونەرەيان نواند بى بابەتتىكى ترە. لەمەى دەسكە دارىنەكەى «كۆنت پىەر» كە جەنابت باست كرد و لە مووزى سەلتەنەتيدا لە لای زىنوبەرگى «بابىگا» داندراو، من خۆم ددان بەگوناهى خۆمدا دىنم؛ من ئەوئەندە گىژ و حۆل و ئەوئەندە كورتبىنم كە باوہ كووزىنى بابىگام بەئاشكرا دىتوو، نەمتوانىوہ ئەو دەسكەبەو هەموو زەلامىيەوہ كە جەنابت ئىشارەت پى كرد، ببىنم. دۆن كىشۆت جواىى داوہ: ئەو دەسكەش بى هېچ شك و گومانىك ئەوہ لەوئىيە، نىشان بەو نىشانەى دە بەرگىكى چەرمى گىراوہ بۆ ئەوہى خراپ نەبى. خەلىفە گوتى: مومكىنە بەلام فەسەم بەو پلەوپايە پىرۆزانە كە من لە پلەى رۆحانىيەتدا و دەستەم هەناوہ، وەبىرم ناىە شتىكى ئاوام دىتبى وە گریمان گرتەم كە شتىكى ئەوہا لەوئى هەبى ئاىا مەجبورم تەواوى داستانى ئامادىسى گۆل و ئەو هەموو پالەوانە سەرگەردانە و ئەو هەموو نەقل و نەزىلەى كە لىيان دەگىرنەوہ باوہر بەكەم؟ وە ئاىا ئەوہ دەبىتە دەلىل كە پىاو ماقوولتىكى نەجىب و شەرىفى وەك بەرپىزان، بەو هەموو عەقل و فامەوہ، ئەو هەموو شىتەبازىيانەى دەو كىتەبانەدا هاتوون باوہر بەكەم؟

لەمەر دەمەتەقەى ھۆشمەندانەى دۆن كىشۆت و خەلىفە و

ھىندىك رووداوى تر

دۆن كىشۆت گوتى: چ فەرمايشىك! چۆن! ئەو كىتەبانەى كە بەئىزنى پاشايان و پەسندى روانەران(*) و پشكەنەران بەچاپ گەيشتوون و كۆمەلگا بەگشتى وەرى گرتوون و هەموو كەس لە گەورە و چووگە و فەقىر و دەولەمەند و عامە و عەوام و باش و خراپ و بەكورتى ھەر جۆرە مرۆفەتىك لە ھەر چىن و توپىزىك بەھەر شوغڵ و كارىكەوہ كە ھەيانە دەخوئىننەوہ و ئافەرىنى دەكەن، ھەمووى درۆى رووتن؟ وە ئەوہ لە حالىكدايە كە ھەموويان مۆرى راست بوونيان لى دراوہ و رۆژ لە رۆژ زىاتر داىك و باوك و بنەمالە و شار و زىد و نىشتىمان و تەمەن و حال و ئەحوالى ئەم پالەوانانە دەناسرىن و راز و نەپىنى ژيانىان ئاشكرا دەبى. كەوابو باشتر واىە بەرپىزتان بىدەنگ بن و چى تر كفر و قسەى ناشىرىن بەسەر زبانتاندا نەيا و قسەى من باور بكەن. چون من لەم بەستىنەدا باشترىن نسەت كە لە پىاوئىكى زانا دەوہشىتەوہ بەتۆ دەكەم، وە ئەگەر بەقسەى منتان باوہر نىيە خۆتان ئەو كىتەبانە وەخوئىن تا بزەن چەندە خۆش و بەتامن. باشە، ئىستە فەرموو بزەنم؛ ئاىا هېچ خۆشىيەك لەوہ بالاترە كە لەبەرچاوى تۆ دەرياچەك جىوہ قولتە قولتە بكولئى و دەنۆيدا ھەزاران مار و تىسمەح و جىوجانەوہرى تر بىن و بچن و لە ناكاو لە بنەبانى ئەو دەرياچەوہ و لە نىو ئەو ھەموو جانەوہرە زراو تۆقىنانەدا دەنگىكى دلەژىن و جەرگ سووتىن ببىسى كە دەلى: «تۆ ئەى پالەوان كە خەرىكى تەماشە كردنى ئەم دەرياچە ترسناكەى، ھەر كەس كە ھەى ئەگەر خوازىارى ئەو گەنجە شاراوہىيەى كە ئەم دەرياچە دەقوولايى ئاوہ لىخناو و رەشەكانى خوئىدا شاردووہتەوہ، ئازاىەتتى دلى بى باكى خۆت بخە روو و خۆت دەنىو ئەم ئاوہ ئاگرىنە باوئىژە! ئەگەر ئەوا نەكەى ھەرگىز شايستەى ئەوہ نابى كە عەجايب و شتە سەرسورھىنەرەكانى ناو حەوت قەسرى حەوت پەرىى دەريايى كە دەژىر ئەم ئاوہ تارىكانەدا ھەلكەوتوون، تەماشە بكەى.» پالەوان ھىشتا بەتەواوى ئەم قسە ترستىنەرەنەى نەبىستووہ كە بى ئەوہى لە لای خۆى حىسابى مەترسى بكا يا تەنانەت جلوبەرگى شەرى دابنى، خۆى بەخودا و بەگراوىى خۆى دەسپىرى و بەكەللە خۆى ھەلدەپىرئىتە ناو ئەم دەرياچە كوئىوہ؛ وە ئەودەم بى ئەوہى بزەنى چ روود دەدا لە ناكاو خۆى دە نىو باغىكى

به‌پړحانه و گولځه‌مليودا ده‌بينځته‌وه که به‌ه‌شتي خوداش تاي ناکا. له‌وځي پال‌ه‌وان ه‌ست ده‌کا که ه‌وا له ه‌موو شوځنيک سازگارتر و له‌تيفتره و خوږه‌تا و نوور و جيلوه‌يه‌کي تازهي ه‌يه. م‌يشه و دارستانځي نارام ده به‌رانبه‌ر پال‌ه‌واندا وده‌ر ده‌که‌وځي. داروبار و ده‌وه‌ني نهم دارستانه نهم‌نده چروپړ و تيراون که ه‌ر ترووسکه‌يان دځي و چاو له ديتنيان تير نابځي. شنه‌بايه‌ک لقه‌کان ده‌خاته سه‌ما و شاعير گوته‌ني: «به‌چه‌پله‌پريزاني گه‌لا، نه‌مام ه‌له‌دستن بځ سه‌ما» گوځي به‌بيستني ه‌زاران زيل و به‌مي نه‌غمه و سيري و جريوه‌ي ه‌زاران مه‌لي عاشق که شاد و سه‌رخوځش به‌دواي په‌کدا لق به‌لق ده‌فرن. که‌يفخوځش ده‌بي. له لايه‌ک چو‌ماوي زولال وده‌ک چاوي قرزال به‌ئاوځي ساردي که‌لله ته‌زينه‌وه به‌سه‌ر ته‌خته‌به‌رد و خيز و ورکه‌به‌ردی سپيدا دځته خوار ده‌لځي زيږي قال کراوه و مرواربي درشتي روژه‌ه‌لائي به‌سه‌ردا بلاو کراوته‌وه. له لايه‌کي تر سه‌رچاوه و کانياوځي دلکځش ده‌بيني که به‌به‌ردی يه‌شمی ه‌زار رهنگ ده‌وري ه‌له‌چندراوه و به‌مه‌ر مه‌ري سه‌يقه‌ل کراوي ريکوپيک ده‌وره دراوه. برو نهم و لاتر کانياوځي تره وده‌ک کانياوي دپهاتي خو‌مان سروشتي و ده‌وربه‌ر ميږگ و چيمه‌ن، پر له سه‌ده‌ف و شه‌يتانوکه و بووکه‌جنديي(*) ه‌زار رهنگ. ده‌ستي مروقي نه‌گه‌يشتوتځي و نارپيکوپيک و له ه‌مان کاتدا ريکوپيکتر و جوانتر له ه‌مووشتيک، ده‌نيو پيکه‌ه‌تاي نهم ه‌موو ديمه‌نه جوانه سروشتييه‌دا له ناکاو تاپوځي قه‌سريک، قه‌سريکي به‌جه‌لال و شکو، چاوان ده‌نگيوي. ديواره‌کاني توځيکي نه‌ستووري زيږ و کونگره‌کاني(*) له نهماس و ده‌روانه‌کاني له ياقووتي زه‌غه‌رانييه و ميعماريه‌که‌ي نهم‌نده سه‌رسورهيڼه‌ر و سه‌ير و تازيه‌ه که ه‌ر چه‌ند که‌ره‌سه‌که‌ي له نهماس و زيږ و جه‌واهير و زمرووت و ياقووت به‌ده‌ر شتيکي تر نييه، به‌لام سه‌بک و شيواو و وينه‌ي کوځشکه‌که له‌وانه له‌سه‌رتره. وه پاش ديتني نهم ه‌موو جوانييه چ چاوه‌روانييه‌که له‌وه خوځشتر که ده‌بيني ده‌سته‌يه‌که کچاني مانگ روخساري تهرز و له‌بار خه‌رامان خه‌رامان به‌له‌نجه‌ي کوټر و نازي قووي گه‌ردن سپي له ده‌رگاي کوځشک دځته ده‌رو و زيږ و زه‌نبره و جه‌واهيراتيان جوړيکه نهم‌گه‌ر به‌وځي به‌شيوه‌ي داستان بيژان باسيان بکه‌م نهم نه‌قله‌ تا روژي قيامه‌تيش ناگاته کوټاي خوځي، ده‌سه‌به‌جځي په‌کيک له‌وه خانموله نه‌رمونول و به‌نازانه که له‌سه‌رووي ه‌موويانه، دځته به‌روه ده‌ستي پال‌ه‌وانی بي‌باک، که ويږاويه خوځي باوځته نيو ده‌رياچه‌ي به‌کول و جوځش، ده‌گرځي و بي نهم‌وه‌ي شنيک بلځي ده‌گل خوځي ده‌بياته نيو نهم قه‌لايه يا قه‌سره و پاش نهم‌وه‌ي رووتي کرده‌وه و بزگوري ده‌به‌ردا نه‌هيشت، به‌ئاوځي خوځشکراوي نيوه گه‌رم سه‌رتا پای ده‌شوا و به‌روني بون خوځش ه‌موو گياني داده‌مالي و

کراسيکي ه‌ريږي ده‌به‌ر ده‌کا که بوني عه‌تر و عه‌بيري روژه رپيه‌که ده‌روا. پاشان کيژوله‌يه‌کي تر دځي و بالاځوشيکي بلند ده‌خاته سه‌رشاني که وه‌ک ده داستانه‌کاندا ده‌گيرنه‌وه قيمه‌تي شار و بازاريکه. نهم‌جار چ له‌وه خوځشتر، وه‌ک ه‌که‌يايه‌تخوان ده‌لځي پاش نهم‌کاره سه‌ره‌تاييانه، که‌چه‌کان پال‌ه‌وان ده‌به‌نه تالاريکي گه‌وره‌ي تر که تپيدا ميژيکي رهنگاوړه‌نگ نهم‌نده جوان رازينراوته‌وه که پال‌ه‌وان سه‌ري سوږ ده‌مينځي؛ ئاوځي که‌ده‌ست پال‌ه‌وان داده‌که‌ن که بوني عه‌تر و عه‌مبه‌ري لي دي. کورسيه‌که به‌پال‌ه‌وان نيشان ده‌ده‌ن که په‌کپارچه له عاج دروست کراوه و ته‌واوي نهم‌و کچانه له بيده‌نگيدا خه‌ريکي خزمه‌تن و نهم‌نده ته‌عام و خوځراکي جوړاجوږ دځني که پال‌ه‌وان نازاني ده‌ست بځ کاميان ديژ بکا! کاتيک خه‌ريکي خوارده‌ن زايه‌له‌ي دلبروځيني موسيقا ده‌گاته گوځي بي نهم‌وه‌ي بزاني ده‌نگيژ کتيه و ده‌نگ له کوټوه دي! وه سه‌ره‌نجام کاتيک خواردن ته‌واو ده‌بي و سفره خږ ده‌کريته‌وه و پال‌ه‌وان به‌نيشتيا پالي لي داوه‌ته‌وه و ددان ده‌ناژنيته‌وه، له ناکاو ده‌رگايه‌ک ده‌کريته‌وه و کچيک وه‌زوور ده‌که‌وځي که له جواني و نازوغه‌مزده نهم‌واني تر توځي ناشکين. کيژ له ته‌نيشت پال‌ه‌وان داده‌نيشځي و ناو ونيشاني قه‌سري پځي ده‌لځي و باسي نهم‌وه‌ ده‌کا که خوځي چوځ ليرده‌ا ده‌ته‌ليسم که‌وتوه؛ پاشان ه‌زار نه‌زيله و نه‌قلځي تر بځ پال‌ه‌وان ده‌گيرنيته‌وه په‌ک له‌يه‌که سه‌يرتر، که پال‌ه‌وان واق وړماو گوځييان ده‌داتي و نهم‌وانه‌ش که نهم‌وه‌ نه‌زيلانه ده‌خويننه‌وه ه‌زي لي وده‌ده‌گرن. من نامه‌وي له‌وه زورتر ديژهي پځي بده‌م، به‌لام ه‌ر له‌وه نهم‌ووکه‌ي(*) گوتم، بو‌مان ده‌ده‌که‌وځي که ته‌نيا به‌کرده‌وه‌ي چه‌ند لاپه‌ره‌يه‌که له‌ه‌ر کتيبيکي پال‌ه‌وانی بيگومان ه‌زيکي زور و سه‌رسورمانيکي زور وبي نهم‌نده له خوځنه‌ر ميوان ده‌بن. ه‌زه‌تي به‌ريژتان به‌قه‌سه‌کانم بروا به‌رموون و وه‌ک گوتم نهم‌وه‌ کتيبيانه بخوينه‌وه، ده‌بيني که چوځ ژه‌نگاري په‌ژاره‌يه‌که که رهنگ له‌سه‌ر دلته نيشتبځي، ده‌ستريته‌وه و چوځ نهم‌وه‌ که‌سه‌ره‌ي دلي مه‌لوول کردووي له‌ناو ده‌با، وه به‌لام با هيتديک باسي خوځ بکه‌م. ده‌توانم بلځم له‌وه‌کاته‌وه بوومه‌ته پال‌ه‌وانی سه‌رگه‌ردان نازاتر و سه‌خيتر و دلوقانتر و بي باکتر و خوځراگريشم و به‌ند و زيندان و کوځيره‌وه‌ري و مه‌ينه‌ت و برسياه‌تي و سيحر و جادو نامبه‌زين. وه ه‌هرچه‌ند ماوه‌يه‌که خوځ به‌ته‌ليسم کراو ده‌بينم، به‌لام وا فکر ده‌که‌مه‌وه نهم‌گه‌رخودا يار بي و فه‌له‌ک به‌کاوي من بگه‌ري و به‌ختم نه‌غمه‌ي ناسازگار و دژايه‌تي ده‌گه‌لم ده‌ست پځي نه‌کا، بتوانم به‌م زوانه له ماوه‌يه‌کي که‌مدا بيمه سولتاني ولايتيک و نهم‌وه‌م پياوه‌تي و ده‌ست ئاواليه‌ي خوځ نيشان بده‌م. چوځ پياوي ده‌ست به‌تال ه‌ر چه‌نده‌ش بيه‌وي ناتواني پياوه‌تي خوځ نيشان بدا. نارزه‌ووش نهم‌گه‌ر به‌کرده‌وه جيبه‌جځي نه‌کري هيچ نييه و

وهک ئيمانیک وايه که عه مەلی پي ناکرې. له بهر نه وهیبه که دلم دهیوئ له یه کهم دهر فهدا بامه ئیمپراتور تا دلم بیتوانیابه له ږنگه ی چاکه کردن دهگه ل دۆستان، به تاییبه تی دهگه ل سانکو پانزای بی نهوا که باشتیرین مروئی دنیا خوئیته، نهو جوړه ی دهیوئ خوئی نیشان بدا. به لی من دهمویست کوئت نشینیک بدم بهو که چند روژیکه قهولم پی داوه به لام له وه دهر سیم لایق نه بی و نه توانی ولاتی خوئی به ږیوه به ی.»

سانکو گوئی لهو قسانه ی کوئی بوو و دسبه جی هلی دایه «جه نابی دۆن کیشوت، ئیوه ههول بدن هه رچی زووتر نهو کوئت نشینه ی به ئینیتان به من داوه و من له چاوه روانییدا وهخته برشم هلی (*). به من ته حویل دن، من قهولت پی بدم، زور باش و لیتهاتووانه. ئیداره ی بکه م و کاروباری هه لسورینم؛ نه گه ر کیفایه ت و عورزه ی نهو کاره شم نه بوو چ قهیدئ دهکا، چون بیستوومه که سانیک هه ن که ملک و زوی و زاری نه شراف و ملکاره کان به ئیجاره دهگرن و سال به سال پوول و پاره یه که له بابته ی ئیجاره وه دهن بهو خاوه ن ملکانه و نه رباب، خوئی دهست له رهش و سپی نادا و داده نیشی پاره ی خوئی خه رج دهکا و کاری به هیچ نییه. منیش هه ر وا دهکه م، یانی له جیاتی نهوه ی میشکی خوم ماندوو بکه م، خوم له زحمه ت معاف دهکه م و وهک دووکیکی به ږیز و گه وره له داهاتی ملکی خوم به ری دهچم و خوئی رادبویرم و گوئ ناده مه نهوه ی خه لک ده لئین چی. خه لیفه گوئی: براهه م سانکو، نهوه ی گوئت به رانبه ر به که لک وه رگرتن له داهاتی ملک دروسته، به لام له بابته به ږیوه بردنی کاروباری ملک و وهگه ر خستنی عده لته که له نه رکه کانی تاییه ت به نه ربابه نیازپاکي و هه سته داد په روه ری زه روه ری و پیوستن. چون نه گه ر نهو سیفه ته باشانه نه بنه بنه مای کاری نه رباب، نامراز و نامانچ هه ر دووک ناکامی پیچه وانه یان ده بی، هه ر بهو ده لیلیه که خاوه ند زووتر یارمه تی نیاز پاکي پیای سادهدل ددها، به لام لوتف و رهحمه تی خوئیان له پیای کارزانی نییه ت چه په ل دریغی دهکا. سانکو گوئی: من بهو فه لسه فه و مه لسه فانه حالی نابم و نهوه ی دهیزانم نهوه یبه که دهمه وئ نهو کوئت نشینه به لئین دراوه، دهگه ل کو تاقه تی هه لسوراندنیم وه دهست هینا، به ساحیب (*). بکه م؛ چون هه رچی بی، منیش هه مان گیانم هه یه که دیتران هه یانه و خاوه نی هه مان له شم که یه کی تر هه یه تی و هه ر بهو کارامه ییبه که سولتانیک ولاتی خوئی هه لده سوری تی، منیش کاروباری ملک و مه لبه ندی خوم به ږیوه ده به م و دهمه سولتانیک مه گه ر خودا بزانی! کاتیک بوومه سولتان هه رچی دلم بیه وئ ده یکه م و کاتیک توانیم هه رچی دلم ویستی بیکه م، به سه لیقه و خوازی خوم ده جوولیمه وه و مروئیش نه گه ر

به ویست و دلخوازی خوئی جوولوه، خوشحال ده بی و پیایش که خوشحال و دلخوش بوو، ئیتر نارهنووی نامینی و که نارهنووشی نه ما کار ته واره. که و ابوو خودا ئیوه بیاریزی و کوئت نشینه که ش به نسیمی من بکا، و بهواته ی کویریکی که به هاورپی خوئی گوت، به هیوی دیدار! شهوت خوش! خه لیفه گوئی: سانکو نهو فه لسه فانه به پیچه وانه ی فه رمایشه که ی تو خراب نین، به لام مه تلّه ب به وه کوئیابی پی نایه و له مه ر کوئت نشینه که وه قسه ی زور هه یه که بگوئین. دۆن کیشوت خوئی هه ویشته نیوانی و گوئی: من که نازانم چ ماوه بگوئری، ته نیا ده لیم که من له سه ر پیبازی پاله وانی گه وره، نامادیسسی گول که مه یته ری خوئی له «دورگه ی بی ئاو» دا گه یانده پله ی کوئتی، رهفتار ده که م؛ که و ابوو من بی لومه و ته شه ری ویزدان ده تانم سانکو پانزا، که ه یچ پاله وانیکی سه رگه ردان له دنیا دا مه یته ریکی نه وه ند ه باشی نه بووه، به پله و پایه ی کوئتی بکه یه نم.»

خه لیفه له هاته ران پاته رانی مه نتیقی دۆن کیشوت (نه گه ر هاته ران پاته ران مه نتیق هه لگر بی)، له شیوه ی باس کردنی پاله وانی ده ریچه، له کاریگری قورسی نهو نه قل و نه زیله درویانه له سه ر میشک و زهینی دۆن کیشوت، لهو هه موو کتیبانه ی که نهو خویندبوونییه وه، وه نه و جار له خوشباوه ری سانکو پانزا که به چ ئیشتیا و تاسه یه که به عیشقی کوئتنشینی به لئین دراو، هه ناسه ی هه لده کیشا، سه ری لی سورما بوو.

لهو کاته دا نوکه رهکانی خه لیفه که له کاروانسه راوه گه رابوونه وه، ئیستری هه لگری باری نازووقه یان هینا. له جیوه فه رشیکیان له جیاتی میز له سه ر چیمه ن پان کرده وه و میوانان له ژیر سیبه ری داراندا له سه ری قومرغانه یان (*). به ست و هه ر لهو شوینه نه هاریان خوارد تا عاره به وانیش بوئی هه بی و بتوانی گایه کانی باش بله وه ری تی و جوار هه نگلیان (*) بکا. له جه نکه ی نانخواردندا له نه کاو دهنکی فیتوویه کی کز له ولای درکه زاریکه وه که لهو نزیکانه بوو به گوئی گه یشت. هاوکات چاویان به بزنیکی خاله له ک به رنگی رهش و سپی و خه نه بی که وت که له نیو درکه کان ده ریبه ری به دوا یه وه شوانیک بوو که بانگی بزنی ده کرد بکه ریته وه ناو میگه ل. بزنی هه لاتوو راست هاته لای میوانان، وهک نهوه ی په نای بو هینان، له نزیک نه وان راوه ستا. بزله وه ری نه گه یشته چی، شاخی بزنی گرت و وهک نهوه ی بزنی له زبانی حالی ده بی پی گوت: نه ی بزنه وه حشیه خوشحال و خه ته که م، چیت به سه ر هاتوو که سه ی چوار روژه هه دا ناده ی و زهوت نابی؟ ناخر پیم بلئ چ نه خوشیه کت گرتوو و کام شه یان چوو ده کلیشه ته وه. باشه، جوانکیله که ی خوم؛ ناخری نه تگوت چ مه رگته! به لام ده زانم تو ش میینه ی و ناتوانی ناسووده ئوقره بگری! له عنه ت له سروشتی تو و

سروشتی هه رچی ژنه که تۆش لاسای ئه وان ده که یه وه، بگه ریډوه دۆسته کهم، بگه ریډوه! ئه گهر له هۆل و ناو میگهل خۆشت بۆ ناگوزهری، لانی کهم له ویدا زۆرتر له ئه مانداي؛ چون تۆ که پيشهنگی میگهلی و دهبی بۆ بزنهکان ریډوین بی و ریگیان پی نیشان بدهی، ئاوا بی ئامانچ روو ده دشت و سهحرا ده کهی، بزنهکانی تر دهبی چیان بهسه ری؟»

ئهوانه ی که گوپیان له قسهکانی بزله وهرین بوو، زۆر خۆشحال بوون، لهوانه خهلیفه گوتی: «هاوری، تۆ گیانی خۆت هیندیک لهسه رهخۆ بهو بۆ گپرا نه وهی ئه م بزنه بۆ ناو میگهل هینده به په له مبه، ئیستا که ئه و بزنه وهک تۆ دهلی مییه، هه ر چهندی خۆت ماندوو بکه ی و بتهوئ پيشی پی بگری ئه و هه ر ناچاره بهدوای غه ریزه ی خۆیدا بروا. فه رموو ئه و پاروو بهخۆ ئه و ئاوهشی بهسه ردا که با هیندیک رق و تووریهی تۆ بهسه ر بچی و بزنهکش که میک بهسه رته وه.» ئه وهی گوت و بهنووه ک کپرد کوتیکی گوشت که رویشکی سارد بۆ راداشت. بزله وهرین گوشته که ی وهرگرت و ئاویکی بهسه ردا خوارده وه و هاته وه سه رخۆ، پاشان گوتی: «به راستی من نامهوئ ئیوه به ریزان له بهر ئه و قسه ناحه زانه که من بهو بزنه م گوت، هیچ نارحهت بن و به پیاویتی کهر و نه فامم لی حالی بن، چون به راستی ده قسه کاندا ره مزیکی شاراو هه یه. من پیاویتی تووره و تۆسنم، به لام واش نیم که نه زانم ده گه ل هه یوان و ئینسان چۆن هه لسوکهوت بکه م. که شیش گوتی: من به راستی بروا به قسه کانت ده که م، چون به تاقیم کردووه ته وه که داوینی میشه و دارستان شاعیر په روه رده ده که ن و کوخته ی شوانهکانی شوینی فیلسوفانه. بزله وهرین گوتی: یا لانی کهم په ناگه ی که سانیک که به تیکۆشان و حولدانی خویان بوونه ته زانا، هه ر چه ند لهوانه یه پیتان وایی من پیاویتی فزوولم، دهمه وئ ئه گه ر به قسه کانم وهره ز نابن و ئاماده بن چه ند ساتیک گوئ بۆ من رابگرن، داستانیکی راسته قینه تان بۆ بگپرمه وه که ده لیلیک بی بۆ فه رمایشتهکانی جهنابی ئاغا (ئیشاره به که شیش) و ئه وهی خۆم عه رزتان ده که م.»

دۆن کیشۆت دهسه بجی جوابی داوه: «چون له شپوهی قسه کانتدا وا درده که وئ که له داستانی تۆدا شوینه واریک له روودای پالهوانی هه بی، من بهش بهحالی خۆم، ئه ی برای خۆشه ویست، له ناخی دلوه گویت بۆ راده گرم و به یه قین ده زانم ئه و به ریزانه ش هه ر وا ده که ن، چون ئهوانه پیاوانیکی زانا و به هۆش و گویشن و زۆر خوازباری بابتهی سه رنجراکیش و نوکته ی تازه و داهینه رانه ن که بیسه ر تووشی سه رسورمان بکا، وه من شکم ده وه دانییه که داستانی تۆش هه ر وا ده بی. که وابوو، ئه ی دۆستی من، داستانه کهت دهست پی بکه و ئیمه سه رتا پامان گوپییه. سانکو گوتی: من تیدا نیم! من بهو قاپه (*).

چیشته وه ده چه قه راغ ئه و چۆمه و پیم وایه هه ر ئه و قاپه بۆ سی رۆژانم بهش ده کا. چون له ئه ربابی خۆم جهنابی دۆن کیشۆتم بیستووه که مه یته ری پالهوانی سه رگه ردان له هه ر چیگایه که دهست بدا، ده بی ئه وهنده بخوا که له بهر زگی بکه وئ (*). و نه توانی هه لسیته سه ر پی، چون لهوانه یه خولی رۆژگار، ریگه ی بخاته ناو جهنگه لیکي چروپرو بی شوین و ریگا که تا شهش رۆژان نه توانی لی بی بیته وه دهر، وه به پروای من ئه گه ر ئه و بیچاره یه به زگی تیر یا به خورجینی پروه ریگا نه بری، وهک زۆر جار رووی داوه، لهوانه یه بیته جهسته یه کی وشک هه لاتووی له برسان مردوو. دۆن کیشۆت گوتی: سانکو تۆ هه میشه و هه رتم (*). لایهنگری شتی ههست پیکراو و زیندووی. که وابوو هه ر شوینیکت پی خۆشه برۆ و هه ر چهندی دهته وئ بخۆ. گه ده ی من له ته عام پره و که مایه سی و که سریم نییه. بیجگه له وهی به رۆحی خۆشم خۆراک بدهم، ئه ویش به گویدان به داستانی ئه و جوامیره دابین ده بی. خهلیفه هه لی دایه: ئیمه ش ئاماده یین رۆحی خۆمان بله وه ریډین. «وه دهسه بجی له بزله وهرینی تکا کرد که نه قلی خۆی دهست پی بکا. بزله وهرین به بهری دهستی خۆی دوو شه په لاغه ی نه رمی له که له که ی بزنه که دا و پیی گوت: «ئه ی بزنه خۆشخهت و خاله که م، له ته نیشته من بخه وه! هیشته بۆ ئه وهی بگه ریډینه وه بۆ سه ریگپر (*). زوه» ده تگوت ئه و بهسته زبانه له خاوه نه که ی حالی ده بی، چون هه ر وای گوت و بز ن له ته نیشته راکشا و چاوی ده بز ن له وهرین بری وهک ئه وهی پیی بلی که به وردی گو ی بۆ قسهکانی راده گری؛ ئه و جار بز ن له وهرین داستانی خۆی به م جوړه دهست پی کرد:

خوازبېنېكەرى تازه دەپك ريزداين. بۆ ئەوئى لەو دردۆنگىيە بېتە دەر لى برا باسەكە دەگەل خودى لېئاندرال Leandra (ناوى ئەو پەرى پەيكەرە كە منى خستە ئەم حال و پۆژە ئەوئى) بېنېتە گۆرئ و فكري كردهوہ چون ئيمە ھەر دووكمان ھەك يەكېن، مافى ھەلبېژاردن بدا بەكېژە نازدارەكەى خۆى. ئەوئەش كاريكى زۆر باشە و ھەموو باوكېك كە بىھوئ بۆ ئەولادى خۆى زەماوئەند بكا، دەبى ئەوئ دەبەر چاوبگريئ. ئەلبەتە مەبەستم ئەوئ نىيە كە باوك ئيزن بدا ئەولادەكەى دەگەل ھەر گەدە و گودەپەك كە دلى ويستی زەماوئەند بكا، نا، بەلكو دەبى لەنيو چەند كەسى باش و ناسراودا مافى ھەلبېژاردن بدا بەئەولادى خۆى. من نازانم لېئاندرال كېى ھەلبېژارد، ھەر ئەوئەندە دەزانم باوكى بەبىانوى ئەوئى كە كچەكەى ھېشتا زۆر مندالە و بەقسەى ترى لەم چەشنە، كە نە ئيمەى ناھومئەد دەر كە و نە قەولى بەميرداني كچەكەسى پى دەداين، دەبھينايين و دەبیردين. رەقىبەكەم ناوى «ئانسليم» بوو، منيش ناوم «ئۆژينۇ» يە Eugenio، وە من ئەم ناوانەم بۆ ئەوئ پى گوتن تا ئىوہ ناو و نيشانى قارەمانانى ئەم تراژىدييە، كە ئىستا بەكۆتايى نەگەبىشتووہ و سەرەنجاميكي خۆيناوى و زۆر خەفەتبارى بۆ چاوەروانى دەكەم، بزائن.

لەوان پۆژاندا لاويك ھاتە گوندى ئيمە كە ناوى «ئينسين دۆ لا روكا» vincent de La Roce و كۆرئ و ھەرزىزىكى فەقىرى خەلكى لاي خۆمان بوو كە خزمەتى سەربازى تى پەراندبوو و لە ئىتاليا و ولاتانى تر پاش بەشدارى لە چەند شەرىكدا گەرابووہ مالى باوكى. ئەو كاتانەى كە دوازە سالىك زۆرتر لە تەمەنى تى نەپەرىبوو، سەروانىك دەگەل دەستەى خۆى رىگاي دەكەوتتە گوندى ئەو كۆرە و دەگەل خۆى بردبووى و ئىستا پاش دوازە سال دەگەراوہ و جلوپەرگى عەسكەرى دەبەردا بوو و سەرتاپاي بەنیشان و زىوہر و زنجىرى جوان و رەنگاورەنگ رازا بووہ. ئەو لاوہ ھەر پۆژ خۆى بەجۆرىك دەرازاندەوہ و خرینگە و پىرىنگەى تازەى وەخۆى دەخست كە ھەمووى وەزن سووك و كەم قىمەت بوون. خەلكى گوند بەگشتى زۆر سەگ و ھەرامزادەن و ئەگەر دەرفەتيان ھەبى دە فيل و تەلەكە و نازارداندا دەستى شەيتان لە پشتەوہ دەبەستن. بەسەرنجەوہ، لە بنەوہ بەوردى لەسەر وەزەى ئەو لاوہ دەفكرين و حيسابى ئەو زنجير و ھەمايەل و خرینگە و پىرىنگەى وەخۆى دەخست، رايان گرت و بۆيان پروون بووہ كە ئەم لاوہ لەسەر يەك سى دەستى پتر لىباس و گۆرەوى و گۆرەوى بەندى رەنگارەنگ نىيە. بەلام لە تىكەل كەردنى بەشە جۆراو جۆرەكانى جلوپەرگ و پىكھاتەى رەنگەكاندا ئەوئەندە بەسەلىقە بوو كە ئەگەر حيسابى جلوپەرگەكانيان نەبووايە سوئىديان دەخوارد كە زياتر لە دە دەست جلوپەرگ و بىست جۆر

ئەو داستانەى بزى لەوەرپىن بۆ خەلىفە و ھاورپىكانى گىراپەوہ

لە سى فەرسەخىي ئەم دەرەيە، گوندىكە كە بەھەموو چووكىي خۆيەوہ لە ئاوەدانترين دىھاتى ئەم مەلبەندەيە. لەوئ و ھەرزىزىك دادەنېشت كە زۆر زۆر بەرپىز بوو، تا ئەو ئەندازە كە ئەگەر چى عىنوانى «بەرپىز» بەدەولەمەندانەوہ نانووسى، بەلام ئەم يەكە بەتايبەتى، لەبەر جوامىرى و پىاوپاكي زۆرى، نەك لەبەر دەولەمەندييەكەى، بەراستى رىزى لى دەگىرا. بەلام مايەى خۆشەختىيەكەى بەقەولى خۆى كچىك بوو كە دەجوانيدا كەبىشتبووہ ئاخىر پلە و لە ھۆش و وشياريدا ھاوتاي نەبوو. ئەوئەندە جوان و پەزاسووك و عاقل و زانا بوو كە تەواوى ئەو كەسانەى دەباندت سەريان سۆر دەما لەوئى كە ئەو ھەموو جوانى و كەمال و جەمالە دەكېژەدا كۆ بووئەوہ. ئەوئەش بلىم ئەو ھەر لە سەرتەى منالايەوہ جوان و لەبەر دلان بوو، پۆژ لە داوى پۆژ جوانتر دەبوو تا واى لى ھات لە تەمەنى شازدە سالىدا بوو بەئايەتى جوانى و جەمال. نىويانگى جوانيەكەى و دەوئەدە دىھاتى دەوروبەرى گرتەوہ و لەوئەو گەبىشتە شار و شارۆچكەكان. ئەو نىويانگە تەنانەت گەبىشتە كۆشكى پاشايانىش و بەگۆپى ھەموو جۆرە كەسانىك گەبىشت و ئەوچار دەستەدەستە دەھاتن بۆ ئەوہ چاوپىكان بەو نازدارە بى وىنەيە بكەوئ. باوكى بەتەواوى ھىز و تواناوە ئاگادارى لى دەكرد و كچەكە خۆيشى ئاگادارى لە خۆى دەكرد، چونكە ھىچ قفل و قەرازە و گۆلە و كلۆمىك نىيە كە بتوانى بەقەدەر، عەقلى خۆى ئاگاي لە كچىكى كە تازه دەگاتى بىئى. سەروەت و سامانى باوك و جوانيى ئەو كچە واى كەرد كە لاوانى گوندەكەى خۆيان و دەوروبەرىش خوازبېنى لى بكەن؛ بەلام باوك كە ئەو گەوہەرە لە قىمەت نەھاتووہى بەدەستەوہ بوو، سەرەگىژەى گرتبوو نەيدەزانى برىار بدا بىدا بەكام موشتەرى. منيش يەكېك لەو خوازبېنىكەرانە بووم و لە راستيدا بۆ سەركەوتنى خۆم ھەر ئەوئەندەم ھومئەد ھەبوو كە باوكى دەيناسىم. يانى دەيزانى خەلكى گوندەكەى خۆيانم و خۆينى پاكي مەسىحى دەرپەگەكانمدا دىت و دەچئ و لە ھەرەتى لاوئەتيدام و مال و سامانى دنياشم ھەيە و لە عەقل و تىگەبىشتن و فام و شعورىش بىبەش نىم.

لاويكى تر لە ھەمان گوند ھەر دەوماياندا ھاتە خوازبېنى و ھەر ئەم پىشھاتە باوكى كچەى تووشى دىردۆنگى كەرد و كچى نەدامى، چون دەيزانى ھەر دووكمان يانى من و

نیشان و زیوهری هه یه. پیتان وانهبی من ده باس کردنی جلوبه رگه کانیدا زوری پیوه (*) دهنیم. به لام چون له م داستانه دا ئەم جلوبه رگانه دوری خویمان هه یه، له بهر ئەوه باسیان دهکهم. به لی جا، ئەو لاوه رۆژانه له سهر بهردی دانیشتنی بن سنه و به ریک له مهیدانی گونده که دا ده نیشته و به گه پیرانه وهی باسی ئازایه تی و نه ترسی و ئەو شه رانه ی که کردوویه تی، زاری هه مومانی ده کرده ته له ی (*) ته قیو. ئیدی له سهرانسهری کورهی عهرزیدا ولاتیک نه ما نه چووپی و شه ری تیدا نه کردبی، وه به مجوره ی که ده یگوت زۆرتتر له وهی عهرهبی کوشته بوو که دهمه راکیش و تۆنيسدا ده ژین و زۆرتتر له وهی شه ری ته ن به ته ن کردبوو که «گانتي لونا» Gantey Lana و «ديه گۆ گارسيا دۆپاراداس و هه زاران پالنه وانی تر که خۆی ناوی ده بردن، کردبوویان، وه سه ير ئەوه بوو که بی ئەوهی دلۆپیک خوین له لووتی بی یا جیگایه کی به ئاسته م دارووشابی له ته وای ئەم شه رانه دا به سه رکه وتوویی هاتبووه ده ری. به و حاله شه وه جیگای برینی له سه ر له شی خۆی پی نیشان ده داین و ده یگوت، ئەوه جیگه ی گولله ی شمخاله که له شه ره کاندای به ری که وتووه. به لام ئیمه هه یچ شوینی برینی کمان له سه ر پیست یا به دهنی نه ده دیت. ئەو جار ئەوه ندهش بی شه رم بوو که هه موو که سی، له خزم و ئاشنای خۆی و ته نانه ت ئەوانه ش که نه یانده ناسین، به له فزی «تۆ» ده یواندن؛ هه روه ها ده یگوت که باوکیک بیجگه له باسکی خۆی و عه سل و نه سه بیجک بیجگه له کار و ئاکاری خۆی نانسای و وه ک پایویکی عه سه کری ته نانه ت قه رزدارای شاش نییه (۳۰۳). ئەو هه موو بی شه رمییه که م بوو، ئەوه شی لی زیاد ده کرد که له مۆسیقا شدا شاره زایه و له رووی «نۆت» سی تار لی دها و وه ک هیندی کان ده یانگوت سی تاره که وه زبان دینی. به لام سه رته ی و فه زیله ته کانی به وانه کۆتایی پی نه ده هات، چون بیجگه له وانه ئاغا شاعیریش بوو و بۆ هه ر رووداویکی منالانه که له دیدا رووی دها یه ک و دووی لی نه ده کرد و قه سیده یه کی فرسه خ و نیوی بۆ ده هۆنده وه. به لی جا، سه ره نجام ئەو سه رباره که باسم کرد، ئەو «وینسین دۆلارۆکا» یه، ئەو پیساوه ئازایه، ئەم چا و له وه پینه، ئەو مۆسیقاره، ئەم شاعیره، له پشتی یه کتیک له په نجه ره کانی مالی لیتاندراره که ده یروانییه سه ر مهیدانی دی، زۆر جارن که وته بهر چاوی ئەو کیژه. ورده ورده تریقه و بریقه بریقی جلوبه رگی سه ربارایی لاوه که هه لی ده فریوینی و شیعره کانی سه رنجی راده کیشن و باوه ر

پالنه وانیدا هاتوون که باسکردنیان لیره دا ناگونجی.

۳۰۳- سیروانتیس ده وجودی ئەم پالنه وان په مۆیه دا، په ندیکی باوی ئەو سه رده مه به گالته ده گری؛ ئەویش ئەوه یه: «نه جیب زاده بیجگه له خودا له کهس ژیرووتر نییه و دیاره که وابوو هه یچ باکی

به و داستان و چیرۆکانه ی له مه ر ئازایه تی خۆیه وه ده یگه پیرانه وه، ده کا. سه ره نجام چون بیگومان شه یتان وای ویستبوو، پیش ئەوه ی سه ربارایی لاو پی بزانی، کیژ عاشقی ئەو بووبوو. وه چون له واری ئەوین و ئەوینداریدا ئاسانترین ریگا ئەوه یه دل به ر عاشقی دلدار بی. لیتاندرای و وینسین زۆر به ئاسانی بوونه هاوپی و ئاشنا. پیش ئەوه ی هه یچ کام له خوازینیکه ران که ده ژمار نه ده هاتن وه خۆ بینه وه. که چه کاره که ی کۆتایی پی هینا و مالله باوانی به جی هیشته (کیژ دایکی نه مابوو) و له گوند هه لاتن. به مجوره ئەو سه رباره که سه نه ناسه له م رووداوه دا سه رکه وتووتر له ته وای ئەو رووداوانه ی که ده یگوت به سه ری هاتووه، هاته ده ری.

ئەم رووداوه ته وای خه لکی گوند و ئەو که سانه ی خه به ریان پیگه یشت، هه مووی تووشی سه رسورماوی کرد. من له تاوان کریمات بووم و ئانسلیم حالی شیدا و باوک په زاره دای گرت و خزم و که سی که چه که هه ست و نه ستیان زامدار بوو و دیوانی دادگه ری خۆی راپسکاند و که وانداران به ده شته و سه حرا وه ربوون. ریگا و بانیان هه موو خسته ژیر چاوه دیتری و می شسه و مه زرا و لیره وار نه ما نه پیشکن تا سه ره نجام پاش سی رۆژ، لیتاندرای هه وه سه بازیان به توپی کراسیکه وه به رووتی دیته وه که پوول و جه واهیرتیکی که له مالی باوکی ده گه ل خۆی هینا بووی لیتان رفا ندبوو. که چیان هینایه وه لای باوکی رۆژه ره شی و باسی ئەو موسیبه ته ی به سه ری هاتبوو لیتان پرسی. ئەو بی ئەوه ی گۆشاری بۆ بیتن ئیقرازی کرد که «وینسین دۆ لاکارۆ» فریوی داوه و سویندی بۆ خواردووه که ده بیته میردی و هه لی گرتبوو و به لینی پی دابوو که ده بیاته خۆشترین و جوانترین شاری دنیا که «ناپل» بی، وه ئەو ده م ئەو، که که چیکی ساویلکه و بی فکر و ته دبیر بووه، قه سه کانی ئەو سه رباره ی پروا پی کردووه و فریوی خواردووه و پاش ئەوه ی هیندی که له نه غدینه ی باوکی ده دزی هه ر ئەو شه وه ره گه ل سه ربار ده که وێ. ئەو جار سه ربار ده بیاته چرترین و ئەسته مترین به شی چی و ده ئەشکه وتیکدا زیندانی ده کا و بی ئەوه ی ده ستردیژی به نامووسی بکا، هه رچی پاره و زیڕ و جه واهیری پی ده بی، ده یه ستینی و ده ربار ده بی و ئەو باهه ته سه رسورماوی هه مووانی دووقات زۆرتتر کرد.

ئەو به ریزان بیگومان، قبوول کردنی خۆراگری و هه س دانه وه ی (*) نه وسی زالم له لایه ن ئەو لاوه وه ئاسان نه بوو به لام که چه ته که زی کرد و ئەوه نده ی سویندی خه ست و غه لیز خوارد که هه یچ ده ستردیژی به ک بۆ عیسه مه تی نه کراوه که بۆ هه یور کردنه وه ی دلی ته م گرتووی باوکی به س بوو و پیره میرد بۆ له ده ستدانی مال و زیڕ و پوول هه یچ ناره حه ت نه بوو، چون

ئو گوهره گرانبايييهی که له دهست چوو، تازه وهگیر ناکه ویتهوه، بۆ کیزهکهی مابووه. لهو پوژوهه که لیئاندرایان هیناوه، باوکی له بهر چاوی خه لکی شاردهوه و له دهیریگدا له شاریک ته رکی دنیاى پى کرد. بهو هیوايه که مرووری زهمان ئه سووکايه تيبه له بېر خه لک بهریته وه و کهمی کاته وه. لاهوتی و کهم ته منی بوو به به هانهی گونا ه و تاوانی لیئاندرایا لانی کهم له بهر چاوی که سانیک که سوو دیکیان له باشی و خراپیی ئه ودا نه بوو وایک ددراوه. به لام ئه وانیه ناگایان له هوش و زیرهکی و تیگه یشتووویی ئه بوو، گونا هی ئه ویان به هیچ کلۆجیک نه دایه پال نه زانی و نه فامیی به لکو وای بۆچوون که هه مووی له سووکه سه ری و مه یلی غه ریزیی ژنانه وه که زۆرتر له هیلیکی دژ به فام و شعور و عه قلی ساغدا ده روا ته پیش، سه رچاوه ی گرتووه.

کاتیگ لیئاندرایا له دهیره که دا بوو به ته رکه دنیا، ئانسلیم کوپر بوو یا لانی کهم هیچی نه ده دیت که له ودا شادییه که بوروو ژینى. دنیا له بهر چاوی منیش هه ر ته م و مژ و تاریکان بوو، ئیدی پروناکییه که نه ما تا له دووری لیئاندرادا ترووسکه ی هیوايه که بخاته ده روونم. هه ر چه ندی سه برمان که متر ده بووه غه م و که سه رمان زۆرتر ده بوو. ئیمه له عه نه تی خودامان بۆ زرووقه و برووقه ی ئه و سه ربازه ده نارد و بى فکری و خافل بوونی باوکی لیئاندرامان نه فرین ده کرد. سه ره نجام من و ئانسلیم بریارمان دا گونده که به جى بیلین و په نا بۆ ئه م دۆل و ده ریه بئین. ئه و لیره دا خه ریکی له وه راندی رانیکی گه وره ی خۆیه تی و منیش هه ر وه ک، ئه و په وه یه کی گه وره که هه مووی مالى خۆمه ده له وه رینم. هه ر دوو کمان له نیو ئه م داروده وه نه دا به مجۆره پوژگار ده به یه سه ر و جاروبار یادی دلداریمان دیته وه بېر و کای کۆن (*) به با ده که یین. جار جار به لیئاندرایا هه لده لئین و گۆرانی و ئاواز ده خوینین و که ره ت که ره ت هه ناسه ده کیشین و فرمیسکان هه لده وه رینین و گازهنده ی خۆمان به گوپی ئاسمانی بى هه ست و سۆز داده ده یین.

زۆریکی تریش له ئه ویندارانی لیئاندرایا چاویان له ئیمه کردووه، هاتونه ته نیو ئه م چیا ئه سه ته مه، تا خویان به و کاره ی که ئیمه ده یکه یین مه شغوول بکه ن. ژمارى ئه و ئه ویندارانه ئه وه نده زۆره که ئه م مه لبه نده هه مووی بووه ته له وه رگه و هه وار و هه وشه مه ر و ده لئیی ئیرووکانه هه ر له ئه زه له وه «مه قه ری شوانان»^(۳۰۴) بووه و هیچ بن به رد و شکیر و شوینیک

له پاشاش نییه»، (مؤریس باردون)

نییه که ناوی لیئاندرایا لی نه بیسترى. یه کیگ له عه نه تی ده کا و به هه وه سباز و جلفی ناو ده با، ئه وى دی ده لى ده سه ته مۆ و رام بووه و هه زار جینوی پى ددها، هی واش هه یه ده لى هیچ گونا هیکی نه بووه و فریوی خواردووه و یه ک لۆمه ی ده کا و هیندیکیان باسی جوانییه که ی ده که ن و سه رتان نه یه شینم باس باسی لیئاندرایه و ناوی له سه ر زبانان ناکه وى و هه مووشیان ده به رستن. کارى شیتیی ئه و عاله مه گه یشتووه ته جیگایه ک که له خۆوه ده گرین، تووره ده بن و باسی سه سوودی و بیه فاییی ئه و کچه ده که ن بى ئه وه ی ته نانه ت جاریک چاویان پیک که وتی، هه ریه که ی له خۆوه شتیک ده لى و هیچیشی وانیه و رووی نه داوه. له سه رانه ری ئه و کیو پارویه دا غاریک، که نالیک، بنداریک نییه که شوانیکی لی دانیشتی و داستانی ئه وینی خۆی به با نه گو تى. هه ر ده نگیک که له م چیا په دا ده بیسترى ناوی لیئاندرایه که ده نگ ده داته وه: کتوه کان ناوی «لیئاندرایا» دوویات ده که نه وه، جۆباره کان زه مزه مه ی ناوی لیئاندرایان له سه ر لیوانه و لیئاندرایا سه ری له هه موومان شیواندووه و هه موومان بى ئومید، ئومیده وارین و بى ئه وه ی بزانی له چی ده ترسین، پوچمان پى نه ماوه و ده ترسین. له نیو ئه و هه موو لاهه ئه وینداره دا ته نیا ئانسلیم له هه مووان زۆرتر و له هه مان کاتدا له هه مووان که متر عه قل له خۆی نیشان ددها. ئه و باوه کو ئه و هه موو هۆکار و سه به به ی بۆ ناله و شکایه ت کردن هه یه، بېجگه له ده رده ی دووری له هیچتر شکایه تی نییه و به زایه له ی ده نگى دل بلاوینی ویولونی خۆی که زۆر باشی لی ددها و به شیعرى زۆر ناسک که نیشانه ی ناسکخه یالی و چىزی زۆر هه ستیارییه تی ده نالی و لی ددها و ده لى، من به بروای خۆم ریگایه کی باشته ر و ریگترم گرتووه ته به ر، ئه ویش ئه وه یه به ده نگى بلیند سووکه سه ری و نه فامی و خه تاکاری و سست په یمانی و بى به لئینی و بى سه لیه یی و تى نه گه یشتووویی ژنان به تاییه تی له هه لبژاردنی عاشقدا نه فرین ده که م و ئه وى جینوی ئه و عاله مه یه سه واله یان ده که م، ئه وه بوو ده لیلی ئه و قسانه ی که له کاتی گه یشتن به خزمه تی ئیوه ی به ریزدا به و بزنه م ده گوت. ئه و بزنه، هه ر چه ند باشترین بزنی میگه له که مه؛ به لام چون مئی له به ر چاوم که وتووه.

ئه وه بوو ئه و داستانه ی قه ولم دابوو بۆتانی بگنیرمه وه، ئه گه ر زۆریش دووردریژ بوو له جیاتیان ئاماده م بۆ هه ر خزمه تیکى له ده ستم دى ده خزمه تتاندا بم. هه وشه ی په وه که م لیره وه دوور نییه؛ له وى شیر و په نیری تازه و هه موو جۆره میوه یه که م هه یه که له ززه تی دیتنیان له تامی شیرنیان که متر نییه.

دهگرى و پشتيوانى كيژان و مايه‌ي ترس و دل‌ه‌راوكيى غوولان و ديوان و سه‌رکه‌وتووى شه‌ران و سه‌روهرى هه‌موو پال‌ه‌وانانه ده‌توانى چ كه‌سيكى تر بى؟ بزن له‌وه‌رپن گوتى: ئەو قسانه زۆرتر وهك ئەو واژه و ده‌سته واژانه ده‌چن كه ده كتيبه‌پال‌ه‌وانيه‌كاندا هه‌ن و كۆيا پال‌ه‌وانانى سه‌رگه‌ردانىش هه‌ر ئەو كارانه‌يان كردوو كه تۆ ده‌ديه پال ئەو پياوه. به‌وه‌شدا من پيم وايه به‌پريزتان ئيشتيباي جەه‌نگ ليدانتان هه‌ستاوه يا ئەو پياوه مي‌شكى شله‌قاوه. دۆن كيشۆت هاوارى لى بليند بوو، ئەوه ده‌لئى چى كه‌له پووك؟ تۆ كه‌ريكى له‌وه ده‌شته و ئەوى عه‌قل و شعور بى نيته! تۆي كه‌له‌ت شله‌قاوه و مي‌شكى تيدا نه‌ماوه، ده‌نا كه‌لله‌ي من له‌زگى ئەو په‌تياره‌ي(*) تۆي ده‌رفرتان دووه پرتره! «ئەوه‌ي گوت و ده‌ستی دا ئەو كوليپره نانه‌ي له به‌ر ده‌ستی بوو، واى به‌دهم و چاوى بزن له‌وه‌رپندا كوتا كه لووتى وهك پنه‌ي(*) نانكه‌ران پان بووه‌! بزن له‌وه‌رپن كه ئەهلى گالته و دانواندن نه‌بوو كاتيک ديتى كه به‌راستی ئەو ره‌فتاره ناحه‌زه‌ي ده‌گه‌ل كراوه، ده‌هرى(*) بوو، بى ئەوه‌ي حورمه‌تى سفره‌ رابگرى يا ريز و حورمه‌تى ئەو كه‌سانه بگرى له ده‌ورى سفره‌كه بوون، خۆي به‌دۆن كيشۆندا دا و گه‌رووى به‌هه‌ر دووك ده‌ستان ريك گوشى. وه بيگومان ئەگه‌ر سانكو پانزا نه‌گه‌يشتبایه و هه‌ر دووك شانى ئۆزینوى نه‌گرتبايه و به‌پشته‌وه‌دا ئاوه‌ژووى نه‌كردباوه، دۆن كيشۆتى ده‌خكاند و حه‌ياتى ره‌شى لى ده‌برى! له‌وه‌نگامه‌يه‌دا ده‌ورى و ليوانى ئاو خوارده‌نوه و هه‌رچى له‌سه‌ر سفره‌ بوو وردوخاش بوون. دۆن كيشۆت ده‌گه‌ل كو ده‌ستی شوانه له‌گه‌رووى بووه خۆي هاويشته سه‌ر زگى، شوانكه ده‌ژير زه‌برى مست و پيلاقه‌ي سانكو‌دا هه‌موو گيانى ره‌ش و شين بووبوه‌وه. ده‌ستی گي‌را كي‌رديك له‌سه‌ر سفره‌ هه‌لبگرى و تۆله‌ي خۆي بكاته‌وه و كاره‌ساتيكي خوي‌ناوى بقه‌ومينى؛ به‌لام خه‌ليفه و كه‌شيش پيشيان پى‌گرت و نه‌يانه‌يشت ئەو كاره بكا، به‌لام ده‌لاك كارپيكي كرد كه بزن له‌وه‌رپن به‌نۆره‌ي خۆي دۆن كيشۆت بگه‌وزينتته سه‌ر پشت و به‌مست و پى له‌قه تتي به‌رى و شل وكوتى بكا و دم و لووتى پر بكا له خوين. خه‌ليفه و كه‌شيش له‌به‌ر پي‌كه‌نين ده‌ستيان به‌زگيانه‌وه گرتبوو، كه‌وانداره‌كانيش له خۆشيبان هه‌لده‌په‌رين. هه‌موو پي‌كه‌وه ده‌تگوت شه‌ره‌ سه‌گ ده‌كهن و دوو قه‌په‌گۆليان تيك به‌رداوه و سه‌يرى ده‌كهن و ده‌نگى سه‌گان ده‌ده‌ن(٢٠٥)!

ژيان و مه‌كۆي شوانه‌وتله‌كان بوو. شاعيره‌كان ئەو شوينه‌يان به‌په‌رۆز زانيوه. (مه‌مه‌د قازى) ٣٠٥- هه‌رچه‌ند «رۆديزگمان» شيكاري به‌ناويانگ بي‌هيووده ده‌يه‌وئى له سيراوانتيس داكۆكى بكا و ئەم رسته‌يه ده‌باته‌وه سه‌ر ئەوه كه ئەو نووسه‌ره گه‌وره‌يه ويستويه عاده‌ت و ره‌سمى زالمانه و دوور له به‌زه‌يى زه‌مانى خۆي باس بكا، به‌لام به‌هه‌رحال نووسيني شتى وا نه‌ده‌بووايه به‌سه‌ر

له‌مه‌ر ئەو شه‌ره‌ي كه دۆن كيشۆت ده‌گه‌ل بزنله‌وه‌رپنى كرد و له‌مه‌ر

روداوى سه‌ير و سه‌مه‌ره‌ي كفن پۆشانی نويزگه(*) كه پال‌ه‌وان

به‌زه‌حه‌متى زۆر و به‌شانازيبه‌وه كۆتاييى پى هينا

داستانى بزن له‌وه‌رپن خۆشيبه‌كى زۆرى ده‌بيسه‌راند پي‌ك هينا، به‌تايبه‌تى خه‌ليفه له هه‌مووان زۆرتر كه‌يفى ساز بوو. ئەو به‌سه‌رنجى زۆره‌وه گوتى دابوو شيوه‌ي گي‌رانه‌وه و گفتولفتى داستان گي‌ره‌وه‌كه و لئى مه‌لووم بوو كه ئەوه نه ته‌نيا بزن له‌وه‌رپنيكى ديته‌تى و عامى نيبه، به‌لكو به‌مه‌زنه‌ده ده‌بى پياويكى په‌روه‌ده كراوى زانا و پاراوه و ده‌ربارى بى، هه‌ر له‌به‌ر ئەوه ده‌نگى به‌رز كرده‌وه و گوتى كه كه‌شيش راستى ده‌كرد كه جه‌نگه‌ل و كي‌و و لاپاله‌كانيش پياوى زانا و تيگه‌يشتوو له داوينى خوياندا په‌روه‌ده ده‌كهن. هه‌موو ئەوانه‌ي له‌وى بوون ئافه‌رينيان به «ئۆزینۆ» گوت، به‌لام ئەوه‌ي له هه‌مووان زۆرتر جواميري نيشان دا و ئاماده‌يى خۆي بۆ خزمه‌ت كردن راگه‌ياند دۆن كيشۆت بوو كه گوتى: «براى بزن له‌وه‌رپن، به‌يه‌قين بزانه ئەگه‌ر ده بارودۆخي‌كدا بووايه‌م كه بمتوانيبايه ده‌كاره‌ساتي‌كدا به‌شدارى بكه‌م، بى راوه‌ستان ده‌ست به‌كار ده‌بووم و كارپيكي گه‌وره‌م بۆ تۆ ئەنجام ده‌دا، يانى ده‌چوومه ده‌ير و ليئاندرای نازهنينى تۆم (كه بي‌شك به‌پي‌چه‌وانه‌ي مه‌يلى خۆي له وئى راگيركراوه) له‌وى دينا ده‌ر، پاشان ده‌مدا ده‌ست تۆ تا به‌پيى ياساى پال‌ه‌وانى و بى ئەوه‌ي زولمى لى بكه‌ي، پي‌كه‌وه ريگه‌ي ژيان هه‌لبژيرن، به‌لام من هيوادارم كه به‌لوتف و مه‌رحمه‌تى خواوه‌ندگارى ئيمه عيسا مه‌سيح هه‌رتم وانه‌بى كه هيزى سيح و جادووى چه‌په‌ل و نگرىس به‌سه‌ر هيز و تواناى جادووه‌گه‌رى پاكا زال بى. وه‌من بۆ ئەو كات به‌لئنى ده‌ده‌م به‌پيى ئەو شوغله‌ي كه هه‌مه، ئەويش يارمه‌تيدانى نيازمه‌ندان و بى كه‌سانه، به‌هاوارت بكه‌م و ئەوه‌ي له ده‌ستم بى بۆت بكه‌م.»

بزن له‌وه‌رپن خيره‌خيره ده‌دۆن كيشۆت فكري و چون ئەوى ده‌بارودۆخيكي په‌ريشان و شپه‌زه‌دا و به‌قيافه‌يه‌كى به‌زه‌بزين چاو پى كه‌وت، به‌سه‌رسوپماوى رووى ده ده‌لاك كرد و گوتى: «جه‌نابى ئاغا، ئەو پياوه به‌و سه‌روپۆته‌راكه سه‌يره‌وه‌وه به‌و قسه‌ زلام و سه‌يرانه‌وه كيبه؟ ده‌لاك گوتى: بي‌جگه له پال‌ه‌وانى ناودار دۆن كيشۆتى مانش كه پيش به‌زولم و بيدادى

ته‌نیا سانکۆپانزا زۆر سه‌خت تووږه بوو، چون نه‌یده‌توانی خۆی له ده‌ست یه‌ک‌یک له پیاوه‌کانی خه‌لیفه راپسکینی و له‌سه‌ر ئه‌ربابه‌که‌ی بکاته‌وه.

سه‌ره‌نجام له‌و ساتانه‌دا که هه‌موویان، بێجگه له دوو پالنه‌وانی ده‌گژیه‌ک راجوو، پێ ده‌که‌نین و که‌یفیان ده‌کرد له‌نه‌کاو ده‌نگی شه‌پووڕیکی وه‌ها به‌سه‌وز و دلسووتین به‌گوێ گه‌یشت که هه‌موو ڤووی خۆیان به‌ره‌و ئه‌و لایه‌ی که ده‌نگه‌که‌ی لێوه ده‌هات وه‌رسووړاند؛ به‌لام ئه‌وه‌ی که له هه‌مووان پتر به‌و ده‌نگه هه‌راسانی ڤووی تێ کرد، دۆن کیشۆت بوو که هه‌ر چه‌ند هیشتا ده‌بن بزنی له‌وه‌رپیندا بوو ئه‌وه‌نده‌شی وئ که‌وتبوو که هه‌موو گیانی تیک شکابوو، ده‌سه‌به‌جی به‌حه‌ریفی خۆی گوت: «کاکای شه‌یتان، چون تۆ هه‌یج شکم ده‌وه‌دا نییه که خودی شه‌یتانی، چون ده‌ره‌قه‌تت نه‌هاتم و زۆرت له‌من زیاتره. کاکای شه‌یتان تکا ده‌که‌م با سه‌عاتیک پشوو به‌دین وشه‌ر رابگرین چون به‌رای من ده‌نگی غه‌ماوی ئه‌م شه‌پووڤوره بۆ کاره‌ساتیکی گه‌وره بانگه‌هێشتم ده‌کا.» بزنی له‌وه‌رپین که له لیدان و لیدران ماندوو بوو ڤووی ده‌سه‌به‌جی ده‌ستی هه‌لگرت و دۆن کیشۆت هه‌ر که هه‌سته‌یه‌وه سه‌ر پێ، چاوی ده‌و شوپنه بری که ده‌نگی شه‌پووڤوری لێوه هاتبوو، چاوی به‌جه‌ماعتیکی گه‌وره له «تۆبه‌کاران» (۳۰۶) به‌جلوبه‌رگی سپی و درێژه‌وه، که‌وت که له‌سه‌ر به‌ره‌ ژیری ته‌پۆلکێک ده‌هاتنه خواره‌وه. بۆ ڤوون کردنه‌وه ده‌بی بلێن که ده‌و ساله‌دا هه‌وره‌کانی عاسمان نیعمه‌تی باران و خوناوکه و شه‌ونمیان به‌سه‌ر زه‌ویدا نه‌باراندبوو و له هه‌موو دێهاتی ئه‌و مه‌ل‌به‌نده خه‌لک ده‌سته‌ده‌سته به‌خویندنه‌وه‌ی ویرد و دوعا و پارانه‌وه ده‌چوونه نوێژگه‌کان تا له خودا بخوازن که ده‌ستی که‌رم و ده‌رگای گه‌نجینه‌ی بارانی په‌حمه‌تی خۆی به‌سه‌ر ئه‌واندا بکاته‌وه. ئه‌و ڤۆژه‌ش دانیشتووانی یه‌ک‌یک له گونده‌کانی جیران ده‌سته‌جه‌معی ده‌هاتنه ده‌یریکی ڤیروژ که له‌سه‌ر یه‌ک‌یک له گرده‌کانی ده‌وره‌به‌ری ئه‌و دۆله هه‌لکه‌وتبوو.

دۆن کیشۆت کاتیک جلوبه‌رگی سه‌یری نوێژکه‌رانی نوێژگه‌ی چاوی پێ که‌وت وه‌بیری هاته‌وه که ده‌بی هه‌زارویه‌ک جار وینه‌ی ئه‌وه‌ی دیتبێ وای بۆچوو که ده‌گه‌ل ڤووداویک تیک ئالقاون و ڤوویه‌ڤوو بوونه‌وه ده‌گه‌ل ئه‌و، به‌و ده‌لیله که پالنه‌وانیکی سه‌رگه‌ردانه ئه‌رکی تابه‌تی خۆیه‌تی. شتیکی که پالنه‌وانی زۆتر بۆ ئه‌نجامی ئه‌م ئه‌رکه هان دا ئه‌وه بوو که پێی وابوو ئه‌و په‌یکه‌ره ڤیروژه‌ی پارچه‌یه‌کی په‌شیان تیوه پێچا بوو و ده‌پیش ده‌سته‌دا

زبان و قه‌له‌می ئه‌ودا بێ. (مۆریس باردۆن)

۳۰۶- وه‌رێ که‌وتنی ده‌سته‌ی تۆبه‌کاران له زه‌مانی پاشایه‌تی شارلویی سێیه‌م، پاشای ئیسپانیا

ده‌یانبرد، خاتوونیکی پایه‌به‌رز و گه‌وره‌یه و ئه‌و ڤیگره بێ شه‌رمانه به‌زۆر ده‌گه‌ل خۆیان ده‌یه‌هن. کاتیک ئه‌و فکره ده‌میشکی دۆن کیشۆتدا هه‌وینی گرت، وه‌ک برووسکه له جیی خۆی ده‌رپه‌ری و به‌هه‌شتاو خۆی گه‌یانه‌ ڤۆسینانت که له‌وێ خه‌ریکی له‌وه‌ر بوو، لغاو و مه‌تالی له قه‌لپووزی زین کرده‌وه و به‌چاوترووکا نیک ئه‌سپی لغاو کرد؛ پاشان شمشیری خۆی له سانکۆ داوا کرد و خۆی هاویشته سه‌ر زین و مه‌تالی به‌شانیه‌وه هه‌لئووسی و به‌ده‌نگی بلێند ڤووی ده‌وعاله‌مه‌ی ده‌وره‌به‌ر، که سه‌ریان سوڤما بوو، کرد و گوتی: «هه‌ر ئیستا ئه‌ی خپلی نازایان، به‌چاوی خۆتان ده‌یبین که بوونی پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردان له دنیا‌دا چه‌نده گرینگه! گوتم هه‌ر ئیستا به‌نازاد کردنی ئه‌و خاتوونه کردار باشه که به‌دیل ده‌یبین تێ ده‌گه‌ن که قه‌دری پالنه‌وانانی سه‌رگه‌ردان ڤیویسته یا نه!»

وه پاش گوتنی ئه‌م قسانه، چون مامزه‌ی ده‌پیدا نه‌بوو، هه‌ر دووک چۆکی خۆی له‌سه‌ر که‌له‌که‌ی ڤۆسینانت ڤیک گۆشی و سواره‌به‌ری به‌حاله‌تی یورغه (چون ده سه‌رانسه‌ری ئه‌م داستانه راسته‌دا نابین که ڤۆسینانت جاریک چوار ناله ڤۆیشتبێ) به‌ره‌و نوێژکه‌ره‌کان برد. که‌شیش و خه‌لیفه و ده‌لاک زۆریان ته‌قالا کرد، نه‌هیلن برۆا، به‌لام سوویدیکی نه‌بوو. پالنه‌وان ته‌نانه‌ت گوتی نه‌دا داد و هاواری سانکۆ پانزا که په‌یتابه‌یتا هاواری ده‌کرد: «بۆ کوێ ده‌چی ئه‌ی سینییۆر دۆن کیشۆت؟ کام شه‌یتان دیسان چوو ده‌کلێشه‌ته‌وه که به‌فریوی ئه‌و له دژی دینی ڤیروژی کاتۆلیک شه‌ورش ده‌که‌ی؟ وای سه‌گ به‌حالی من! ئه‌رباب، ئاگاداربه و بزانه که ئه‌وانه ده‌سته‌ی نوێژکه‌رانی نوێژگه‌ن و ئه‌و وینه‌یه‌ش که له‌سه‌ر که‌ژاوه‌یان داناوه و ده‌گه‌ل خۆیان ده‌یه‌هن، وینه‌ی ڤیروژی کچه لاقه نه‌کراوه‌که‌ی (*). ئاسمانی، مریه‌می عه‌زرایه. ئه‌رباب، ئاگات له په‌فتاری خۆت بێ، چون ئه‌مجار به‌راستی ده‌توانم بلیم که تۆ هه‌یج له ڤووداوا حالی نی» به‌لام سانکۆ خۆی له خۆڤایی ماندوو ده‌کرد، چون ئه‌رباب سه‌ودای به‌ره‌نگاری ده‌گه‌ل تاڤۆ سپیه‌کان و نازاد کردنی خاتوونی نازیه‌تباری وه‌ها ده‌که‌له‌ی خۆی ئاخنی بوو که یه‌ک واژه‌ی گوێ لێ نه‌بوو. وه ئه‌گه‌ر گوێشی لێ بایه حازر نه‌بوو له ڤیگایه‌ی گرتبوویه به‌ر، به‌فه‌رمانی پاشاش بگه‌ریته دواوه. به‌مجۆره گه‌یشته ده‌سته‌ی نوێژکه‌ران، سواره‌به‌ری خۆی که زۆری پێ خۆش بوو که‌میک به‌سه‌یته‌وه، ڤاگرت و به‌هه‌مان ده‌نگی وشک و له‌رزۆکه‌وه هاواری کرد: «ئه‌ی ئه‌و که‌سانه‌ی که‌ره‌نگه له‌به‌ر خراپه‌کاری نیکابتان له ڤوخساری خۆتان داڤی، به‌فه‌رمانی من ڤاوه‌ستن و گوێ بگرن بزانه‌ن چیتان پێ ده‌لیم!»

یه‌که‌م که‌سانیک که ڤاوه‌ستان، ئه‌وانه بوون که که‌ژاوه‌ی په‌یکه‌ره‌که‌یان پێ بوو. یه‌ک‌یک

له‌و چوار که‌شیش‌ه‌ی که‌ ویرد و دو‌عیان ده‌خویند که‌ چاوی به‌ه‌یک‌ل و قه‌د و قه‌واره‌ی سه‌یر و سه‌مه‌ره‌ی دۆن کیشوټ و رۆسینان‌تی ره‌قوته‌ق و لاواز که‌وت له‌ جوابدا گوټی: «کاک‌ی برا، ئە‌گه‌ر فه‌رمایش‌یک‌ت هه‌یه‌ زوو ده‌ریبه‌ر، چون شانی ئە‌و براده‌رانه‌ له‌ ژیر قورساییی ئە‌م که‌ژاوه‌یه‌دا داخزیوه‌ و ناتوانین زۆر له‌سه‌ر قسان راوه‌ستین، مه‌گه‌ر ئە‌وه‌ی له‌ دوو وشه‌ زۆرت‌ر نه‌بێ. دۆن کیشوټ گوټی: من قسه‌ی خۆم ده‌که‌مه‌ به‌ک وشه‌. ئە‌ویش ئە‌وه‌یه‌ که‌ ئە‌م خاتوونه‌ میه‌ره‌بانه‌، که‌ فرمی‌سکی چاوی و روخساری غه‌مناکی شایه‌دی ده‌ده‌ن که‌ ئیوه‌ به‌زۆر ده‌یه‌ن و به‌قین ته‌وه‌ینیک‌ی زۆریش‌تان پێ کردووه‌، ئازاد بکه‌ن. من که‌ به‌خاتری لابردنی سته‌م و زۆر هاتوومه‌ته‌ سه‌ر دنیا، هه‌رگیز ناتوانم ئیجازه‌ بده‌م به‌ک هه‌نگاو هه‌لبه‌گرن، مه‌گه‌ر ئە‌وه‌ی که‌ ئە‌و خاتوونه‌ که‌ زۆر خوازیاری ئازادییه‌، ئازاد بکه‌ن.» ته‌واوی ئە‌وانه‌ی ئە‌و قسه‌یان بیست، وایان زانی دۆن کیشوټ دپوانه‌یه‌کی له‌ زیندان هه‌لاتووه‌ و به‌ده‌نگی بلیند و قاقا لیدان ده‌ستیان کرد به‌پیکه‌نین. به‌لام ئە‌م پیکه‌نینه‌ ناگری تووره‌یی دۆن کیشوټی تیژتر کرد و ده‌ستی بۆ شمشیر برد و به‌کسه‌ر هێرش‌ی برده‌ سه‌ر که‌ژاوه‌ی هه‌لگری وینه‌ی گه‌وره‌ی مریه‌م. به‌کیک‌ له‌وان که‌ که‌ژاوه‌که‌ی ده‌کیشا باری خۆی دا به‌ئوانی تر و به‌ره‌نگاری دۆن کیشوټ بوو. شه‌نه‌یه‌کی به‌ده‌سته‌وه‌ بوو که‌ له‌ کاتی پشووداندا بۆ راگرتنی که‌ژاوه‌که‌ به‌کاریان دینا. دۆن کیشوټ به‌شمشیری خوی زه‌بریکی وای داوه‌شاند هه‌سه‌کانی کابرا، که‌ شه‌نه‌ له‌ ده‌ستیدا بوو به‌دوو له‌ت، به‌لام که‌ژاوه‌کیش به‌ له‌ته‌ی که‌ ده‌ ده‌ستیدا مابوو زه‌بریکی وه‌های له‌ نیوشانی دۆن کیشوټ دا که‌ نه‌جیب زاده‌ی چاره‌ره‌ش به‌حالیکی خراب به‌عه‌رزیدا که‌وت.

سانکۆ پانزا که‌ به‌پشووی سواره‌وه‌ به‌دوای ئە‌ربابی خۆیدا به‌هه‌لاتن هاتبوو، کاتیک دیتی که‌ ئە‌رباب به‌عه‌رزى داکه‌وتوو، بانگی کابرای کرد که‌ چیت‌ر چۆماغی خۆی به‌رز نه‌کاته‌وه‌، چون ئە‌م بێ ئە‌نوايه‌ پالنه‌وانیک‌ی ته‌لیسم کراوه‌ و تا ئیستا و ده‌عموری خۆیدا ئازاری به‌میرووله‌ش نه‌گه‌یشتوو. به‌لام ئە‌وه‌ی پیش به‌کوته‌ک وه‌شاندنی کابرا گرت، داد و هاواری سانکۆ پانزا نه‌بوو، به‌لکو ئە‌و خۆی کاتیک دیتی که‌ دۆن کیشوټ له‌وێ که‌وتوو و ده‌ست و لاقی ناجوولیته‌وه‌، ده‌ستی راگرت. وه‌ به‌و گومانه‌وه‌ که‌ کوشتوویه‌تی داوینى شاقه‌لی به‌لادا کرد و تیی قووچاند و وه‌ک ئاسکی ترساو له‌و ده‌شته‌دا پیی پیوه‌ ناو و ده‌رباز بوو. له‌و کاته‌دا ته‌واوی ئە‌وانه‌ی له‌ کاروانه‌که‌دا بوون، به‌هه‌لاتن خۆیان گه‌یاند سه‌ر که‌لاکی دۆن کیشوټ، به‌لام ده‌سته‌ی نۆیژکه‌ران که‌ هاتنی ئە‌وانیان چاوی پێ که‌وت و له‌ پشت سه‌ری ئە‌وانه‌وه‌ که‌وانداره‌کانیان دیت له‌ ترسی ئە‌وه‌ی مه‌بادا رووداویکی دلته‌زین روو

بدا کۆ بوونه‌وه‌ و به‌شکلێ چوارگوش ده‌وری که‌ژاوه‌ری وینه‌ی هه‌زه‌تی مریه‌میان گرت. هه‌موویان کلاویان له‌سه‌رخۆیان هه‌لگرت و له‌ حالیکدا هیندیک‌ قوله‌داریان به‌ده‌سته‌وه‌ بوو ئە‌وانی تریش به‌هه‌رچی وه‌گه‌ریان که‌وتبوو خۆیان ئاماده‌ کردبوو تا له‌ خۆیان به‌رگری بکه‌ن و ته‌نانه‌ت ئە‌گه‌ر ده‌خۆیان را‌ببین، هێرش به‌رنه‌ سه‌ر ئە‌وانه‌ی که‌ له‌و لا‌را هاتبوون، چونکه‌ سانکۆ ته‌نیا کاریکی که‌ کردی ئە‌وه‌ بوو خۆی خسته‌ سه‌ر جه‌سته‌ی ئە‌رباب و به‌و خه‌یاله‌وه‌ که‌ مردوو ده‌ستی کرد به‌شیوه‌ن و پیه‌هه‌لاگوتن و هاوار و فیغان، به‌شپوه‌یه‌ک که‌ سه‌ره‌قه‌ورێ وه‌پیکه‌نین دینا. به‌کیک‌ له‌ هاوکارانی که‌شیش که‌ ده‌گه‌ل ده‌سته‌ی نۆیژکه‌ران بوو که‌شیشی ناسییه‌وه‌ و هه‌ر ئە‌و ئاشنایییه‌ ترس و هه‌راسی له‌ هه‌ر دووک لایه‌ن ره‌وانده‌وه‌. که‌شیش سه‌ره‌تا له‌ دوو که‌لیمه‌دا چیرۆکی شیتیی دۆن کیشوټی بۆ که‌شیشی ئاشنا گه‌یراه‌ و ده‌سه‌جی هه‌موو نۆیژکه‌ره‌کان خۆیان گه‌یاند بِن سه‌ری تا بزانه‌ ئە‌و نه‌جیب زاده‌ بێ ئە‌نوايه‌ مردوو یا ماوه‌، وه‌ گوټیان لێ بوو که‌ سانکۆ به‌چاوی به‌فرمی‌سکه‌وه‌ ئاوی به‌ئە‌ربابی خۆی ده‌گوت:

«ئاخ ئە‌ی له‌ سه‌رووی هه‌موو پالنه‌وانان، ئە‌ی که‌ به‌چاوی خۆت دیتت که‌ زه‌بری چۆماغیک هه‌ودای ئە‌و سالانه‌ی که‌ به‌و جوانییه‌ تیت په‌راندبوو، پساندی! ئە‌ی مایه‌ی شانازی ره‌گه‌ز و تۆره‌مه‌ی پالنه‌وانان، ئە‌ی ئابرووی ولاتی مانش و ته‌نانه‌ت ته‌واوی دنیا، ئە‌ی که‌ بێ تۆ دنیا پر ده‌بیته‌وه‌ له‌ پیاوخراپ و دز و درۆزن و ئیدی هیچ که‌سه‌ له‌ سزادانی جنیایه‌ت و پیاو کوژی خۆی ناترسی! ئە‌ی جوامیری هه‌لکه‌وته‌ی ده‌ریا دل، که‌ ئە‌سه‌کده‌ر و دارات به‌هیند نه‌ده‌گرت، چون ده‌به‌رانبه‌ر هه‌شت مانگ خزمه‌ت، نه‌ زۆرت‌ر، که‌ به‌تۆم کرد تۆ باشترین دو‌رگه‌ت دا به‌من که‌ شه‌پوله‌کانی هیچکام له‌ ده‌ریاکانی دنیا ده‌نامیزی خۆیان نه‌گرتوو! ئە‌ی عاجز و ژیر ده‌ستی هه‌رچی دو‌ژمن و نه‌یار و ئە‌ی دو‌ژمن و نه‌یاری هه‌رچی عاجز و ژیر ده‌سته‌، ئە‌ی به‌هه‌شتاوان به‌ره‌و رووداوان رۆیشتوو، ئە‌ی ئە‌وه‌ی که‌ هه‌زاران ته‌وه‌ینت پێ کراوه‌، ئە‌ی دل‌داری بێ دل‌به‌ر، ئە‌ی لاساییکه‌ره‌وه‌ی پیاوچاکان، ئە‌ی به‌لا‌ی گیانی لاساران، ئە‌ی خۆبه‌گه‌وره‌ترزان له‌ هه‌موو سالاران، ئە‌ی دو‌ژمنی نگریسان و دیسان ئە‌ی پالنه‌وانی سه‌رگه‌ردان، ئە‌ی بیکه‌ست‌رین ئینسان، کێ هه‌یه‌ ده‌گه‌لت بیته‌ سه‌ر قه‌بران!؟»

دۆن کیشوټ به‌بیستنی ناله‌ و شیوه‌نی سانکۆ چاوی کرده‌وه‌ و به‌که‌م قسه‌ی که‌ به‌سه‌ر زبانی داها‌ت ئە‌مه‌ بوو: «ئە‌ی دل‌به‌ری دل‌به‌رانی جیه‌ان دۆلسینه‌، له‌ دووری تۆ نازنه‌نینه‌که‌م، که‌ی ئە‌وه‌ ژینه‌، ئاخ ئە‌ی هاو‌رێ سانکۆ، یارمه‌تیم بده‌ تا ئە‌وجاریش سواری گه‌ردوونه‌ی جادوو ببه‌مه‌وه‌. من چون شانم شکاوه‌ له‌ بارودۆخیکدا نیم که‌ بتوانم له‌سه‌ر زین

دابنیشم و خۆم رابگرم. سانکۆ گوتی ئه‌ربابی خۆشه‌وایستم هه‌رچی به‌رمووی به‌همه‌موو توانامه‌وه ده‌خزمه‌تت دام، به‌لام وه‌ره تا ده‌گه‌ل ئه‌و خۆشه‌وایستمه‌وه که هه‌مووی خه‌رخوانی تۆن بگه‌رێینه‌وه گونده‌که‌ی خۆمان، له‌وێ خۆمان ئاماده ده‌که‌ینه‌وه تا بۆ جاری سێهه‌م بۆی وه‌ده‌رکه‌وینه‌وه، وه‌ده‌رکه‌وتنه‌وه‌به‌که که سوود و ناوبه‌ده‌ره‌وه‌بێی زۆرتری بۆ ئێمه تیدا ده‌بی. دۆن کیشۆت گوتی: ئافه‌رین، ئه‌و قسه‌ت ده‌بی به‌ئای زێر بنووسری؛ ئه‌لحاق کاری عاقلانه ئه‌وه‌یه لێ بگه‌رێین که ئه‌ستێره‌ی به‌ختمان له‌و بورجه نه‌حس و شوومه بێته ده‌ری.»

خه‌لیفه و که‌شیش و ده‌لاکیش قسه‌ی دۆن کیشۆتیاں راست کرده‌وه و گوتیاں ئه‌گه‌ر پاله‌وان ئه‌وه‌ی ده‌یفه‌رموێ ئه‌نجامی بدا، زۆر باش ده‌بی. کاتیک هه‌موو هیندیک به‌ساویلکه‌یی سانکۆ پێ که‌نین، دۆن کیشۆتیاں وه‌ک خۆی برده‌وه نیو قه‌فه‌سی سه‌ر عاره‌به. ده‌سته‌ی نوێژکه‌ران دووباره ریکوپیک بوونه‌وه و به‌رێی خۆیاندا به‌ره‌و ده‌یر رۆیشتن. بزنی له‌وه‌رپێن مالاوایی له‌ هه‌مووان کرد و که‌وانداره‌کان نه‌یانویست له‌وه زۆتر ده‌گه‌لیان برۆن و که‌شیش ئه‌و مزه‌یه‌ی(*) که بۆی داناوون، پێی دان. خه‌لیفه خواهیشتی له‌ که‌شیش کرد که له‌ حال و بارودۆخی سلامه‌تیی دۆن کیشۆت به‌مان و مردن ئاگاداری بکاته‌وه و پاش ئه‌وه‌ی ئه‌و قه‌وله‌ی وه‌رگرت له‌ که‌شیش ئیجازه‌ی وه‌رگرت ئه‌ویش به‌رێی خۆیدا بروا. سه‌ره‌نجام ده‌سته بوو به‌چه‌ند قوڵ و هه‌ر که‌سه رێی خۆی داگرت و که‌شیش و ده‌لاک و سانکۆ پانزا و هه‌روه‌ها رۆسینانته‌ی نه‌جیب، که ده‌به‌لا و موسیبه‌تاندا وه‌ک ئه‌ربابی خۆی به‌سه‌بر و خۆراگر بوو، ته‌نیا مانه‌وه. عاره‌به‌وان گایه‌کانی به‌عاره‌به‌که‌وه به‌سته‌وه و باقه‌یه‌کی وینجه بۆ دۆن کیشۆت پان کرده‌وه و جێی بۆ خۆش کرد و له‌سه‌ره خۆ و بێده‌نگ کاروان که‌وته‌وه رێ.

پاش شه‌ش رۆژ که‌شینه‌وه گوندی دۆن کیشۆت. دروست نیوه‌رۆی یه‌ک شه‌مه‌یه‌ک بوو، ته‌واوی خه‌لکی گوند له‌ ده‌وریه‌ری مه‌یدانیک که عاره‌به‌که‌ی هه‌لگری دۆن کیشۆت به‌ویدا تیپه‌ر ده‌بوو کۆبوو بوونه‌وه. هه‌موو هه‌روژمیاں کرد بزانی عاره‌به جیی تیدایه و کاتیک هاوشاری یا هاوگوندیی خۆیان ناسییه‌وه پێیان سه‌یر بوو. کورپکی مندال کاره به‌هه‌لاتن به‌ره‌و مائی دۆن کیشۆت وه‌رێ که‌وت تا مزگینیی هاتنه‌وه‌ی ئه‌و به‌که‌ییا نوو و خۆشکه‌زاکه‌ی بدا. کورپکه‌ خه‌به‌ری پێی دان که ئه‌رباب و خالی ئه‌و دووانه به‌نه‌خۆشی و کزی و له‌حالیکدا له‌ عاره‌به‌یه‌که‌دا له‌سه‌ر هیندیک وینجه راکشاهه‌ گه‌راوه‌ته‌وه گوند. بریا له‌وێ بای و گوپت لێ با! ئاخ، چه‌نده دل‌هه‌ژین بوو ئه‌و هاوار و قیژه‌ی که ئه‌و دوو ژنه ده‌یان کرد و ئه‌و شه‌په‌لاغانه‌ی له‌ دم و چاوی خۆیان راده‌کیشا و ئه‌و سه‌ر و پرچه‌ی که ده‌یانرێیه‌وه و ئه‌و

له‌عنه‌ت و نه‌فرینه‌ی بۆ ئه‌و کتێبه‌پاله‌وانیا نه‌پان هه‌واله ده‌کرد! وه ئه‌م واوه‌یلا به‌ کاتیک دۆن کیشۆت ده‌هاته ژووری ماله‌وه دوو هینده‌ی لێ هات.

به‌بیسستی گه‌رانه‌وه‌ی دۆن کیشۆت، ژنی سانکۆ به‌په‌له‌ هاته‌ ده‌ر، چون ده‌یزانی می‌رده‌که‌ی به‌مه‌یته‌رێ رگه‌ل پاله‌وان که‌وتوووه تا خزمه‌تی پێ بکا. ئه‌و هه‌ر ده‌گه‌ل چاوی به‌سانکۆ که‌وت، ئه‌وه‌ل پرسیاری که لێی کرد ئه‌وه بوو که: حالی که‌ره‌که‌مان چۆنه! سانکۆ جوابی داوه که له‌ سایه‌ی رهمه‌تی خوداوه حالی که‌ر له‌ حالی خاوه‌نه‌که‌ی باشته‌ره. ژن به‌خۆشحالییه‌وه ده‌نگی به‌رز کرده‌وه که «شوکر بۆ خودا که ده‌ر حه‌ق به‌من ئه‌و رهمه‌ته‌ی ناردوو! ئیستا ئه‌ی هاوادم بلێ بزانی که تۆ به‌شوگی مه‌یته‌ری چیت وه‌سه‌ریه‌ک ناوه و چ سه‌روه‌ت و سامانیکت ده‌ست که‌وتوووه؟ کام کراسی به‌قیمه‌تی «ساوواپی»ت به‌سه‌وقات بۆ هیناوم؟ چ جووره که‌وشیکی جوانت بۆ منداله‌کان هیناوه؟ سانکۆ گوتی: ژن، من له‌و شتانه‌م نه‌هیناوه، به‌لام شتی باشته‌ر و سه‌نگینترم هیناوه. ژن جوابی داوه: خۆشحالت کردم، دۆستی خۆشه‌وایستم، که‌وا بوو هه‌رچی زووتر ئه‌و شته باشته‌ر و سه‌نگینترانه‌م پێ نیشان ده‌د، من ده‌مه‌وێ ئه‌و شتانه ببینم تا دلێ بێ قه‌راری من که له‌ دووری تۆ ده‌و ماوه دووردرێژده‌ا به‌غه‌مان هه‌لچزا بوو، دووباره شاد بێته‌وه. سانکۆ گوتی: ژنه‌تیوه، من هه‌موویانت له‌ مائی پێ نیشان ده‌دم، جارێ به‌وه‌نده‌ی دل‌خۆشبه، چۆن ئه‌گه‌ر خودا ویستی ئێمه جاریکی تریش به‌دوای رووداواندا وه‌ده‌رکه‌وینه‌وه، ده‌بینی که زۆر زوو به‌عینوانی «کۆنتی» و به‌ده‌سه‌لاتداری دوورگه‌یه‌ک، ئه‌ویش نه‌ له‌و دوورگه‌ بێ که‌لکانه به‌لکو دوورگه‌یه‌ک که له‌ دنیا دا هواتای نه‌بێ، ده‌گه‌ریمه‌وه.

ژن گوتی: ئیشاللی خودای له‌سه‌ر بێ. چون ئێمه زۆرمان پێداویستی به‌و شتانه هه‌یه. به‌لام تۆ خوا بلێ بزانی دوورگه به‌چی ده‌لێن؟ من که هه‌چی لێ حالی نیم. سانکۆ گوتی: حه‌ق به‌تویه ژن، که‌ر چ ده‌زانی نوقل و نه‌بات به‌چ ده‌لێن! به‌وه‌خت ده‌زانی ئه‌وانه چین و هه‌موویان ده‌بینی و ته‌نانه‌ت سه‌رت لێ سوو ده‌مێنی که ده‌بیسسی رهمه‌ته‌کانته پیت ده‌لێن «حه‌زه‌تی خاتوون»، «ژوانا پانزا»^(٣٠٧) (ناوی ژنی سانکۆ ئه‌وه بوو. ئه‌وه‌ش له‌به‌ر خزمایه‌تی نه‌بوو. به‌لکو له‌ ولاتی مانس داب وایه که ژنان ناوی می‌رده‌کانیان له‌سه‌رخۆیان داده‌نێن) گوتی: قسه‌ی سه‌یر ده‌که‌ی سانکۆ: رهمه‌ت؟ دوورگه؟ حه‌زه‌تی خاتوون؟ ئه‌وانه یانی چی؟

(١٧١٦ - ١٧٨٨) له‌ ناو چوو. (مؤریس باردۆن)

٣٠٧- له‌و داستانه‌دا سێروانتیسی چه‌ند ناوی جووراو جووری داوه به‌ ژنی سانکۆ پانزا وه‌ک: ژوانا

سانکۆ گوتی: ژوانا، زۆر په‌له‌ی مه‌که که مانای ئه‌و هه‌موو شتانه یه‌ک جی فیر ببی؛ ئه‌وه‌نده به‌سه که من راستت پی بلیم. که‌وابوو ئیدی دهمت به‌سته! ته‌نیا دهمه‌وئ ئیستا هه‌ر ئه‌وه‌ندهت پی بلیم که له دنیا دا هیچ شتیک له‌وه خۆشتر نییه که پیاو مه‌یته‌ری نابروو مه‌ندی پال‌ه‌وانیکی سه‌رگه‌ردان بی که به‌دوای رووداواندا ده‌گه‌رئ. راسته که زوربه‌ی ئه‌و رووداوانه به‌مرادی دل‌ی پیاو ناگه‌رئ، چون له‌سه‌ر رووداوان که له‌سه‌ر ئه‌و رپووانانه رووده‌دا، نه‌ودنوویان به‌پێچه‌وانه‌ی چاوه‌روانین و به‌ناخۆشی ده‌برینه‌وه. من ئه‌و شته‌م به‌تاقی کردنه‌وه بۆ روون بووه‌ته‌وه چون له چه‌ند جاراند له‌سه‌ر لێفه سه‌مایان پی کردووم و له زۆرانیشدا به‌شهل و کوتی رزگاریم هاتووه. به‌لام به‌و حاله‌شه‌وه، له چاوه‌روانی رووداواندا به‌کیو و سحرادا گه‌ران و به‌جنگه‌لی چرو چیا ئه‌سته‌مدا تپه‌هرین، سه‌ر ده‌قه‌لایان کیشان و قسه‌ی خۆمان بی له کاروانسه‌رایان میوان بوون بی ئه‌وه‌ی دیناریک بده‌ی، زۆر کاریکی خۆشه.

له‌و ساتانه‌دا که سانکۆ پانزا و خیزانی ئه‌و، ژوانا پانزا، سه‌رگه‌رمی ئه‌و قسانه بوون که‌بیانوو و خوشکه‌زای دۆن کیشۆت پال‌ه‌وانیان برده ژووری ماله‌وه. جلوه‌رگیان له‌به‌ر دامالی و له‌سه‌ر هه‌مان ته‌ختیان راکیشا که وه‌ک چه‌په‌ر له لقه‌داران ساز کرابوو. دۆن کیشۆت هاجوواج چاوی ده‌ئه‌وان بریبوو و نه‌یده‌توانی حال ورژزی خۆی لیک داته‌وه. که‌شیش خوشکه‌زای دۆن کیشۆتی راسپارد که زۆر باش ناگای له خالی خۆی بی و زۆری ته‌که‌ز کرده‌وه که زۆر وریا بی، مه‌بادا پال‌ه‌وان دیسان له ده‌ستیان دهرباز بیته‌وه و ته‌واوی ئه‌و رووداوانه‌ی بۆ گتیراوه که بۆ هینانه‌وه‌ی دۆن کیشۆت به‌سه‌ریان هاتبوو. له هه‌مان کاتدا قره و هه‌رایه‌کی تر هه‌ستا: ئه‌و دوو ژنه دووباره ده‌ستیان کرد به‌هه‌راهه‌را و داد و هاوار، و له‌عنه‌ت و بیزاریی خۆیان بۆ کتیبه‌پال‌ه‌وانیه‌کان حه‌واله کرده‌وه و له خودا به‌دوعا پارانه‌وه تا نووسه‌ران و داهینه‌رانی ئه‌و هه‌موو درۆ و بی شه‌رمییانه ده‌نیو قوولایی دۆزه‌خدا بسووتینی. سه‌ره‌نجام نیگه‌ران و داماو، ترس هه‌لی گرتن مه‌بادا خال و ئه‌ربابه‌که‌یان پاش بریک چاک بوونه‌وه و خۆ گرتنه‌وه دیسان له ده‌ستیان بچیته‌وه، وه ئه‌زقه‌زا ئه‌وه‌ی لپی ده‌ترسان به‌سه‌ریان هات.

به‌لام نووسه‌ری ئه‌م داستانه، به‌هه‌موو تیکۆشانیکه‌وه که ده‌دۆزینه‌وه‌ی مووقه‌لێشانه‌ی خۆیدا بۆ که‌شفی هونه‌ر نوینیه‌کانی دۆن کیشۆت ده‌زه‌مانی وه‌ده‌رکه‌وتنی سێیه‌می ئه‌ودا کردی، نه‌یتوانی له هیچ شوینیک چکۆله‌ترین شوین پێیه‌ک ته‌نانه‌ت له نووسه‌راوه رهمیه‌کاندا بدۆزیته‌وه. ته‌نیا له ولاتی مانشدا رپوايه‌تیک له‌سه‌ر زاران بوو که هیشتا

ده‌بیرگه‌ی خه‌لکی ئه‌و مه‌له‌بنده‌دا مابوو، ئه‌ویش ئه‌وه‌ی که کاتیک دۆن کیشۆت بۆ جاری سێیه‌م له مالی خۆی وه‌ده‌رکه‌وت بۆ ساراگۆس Saragosse سه‌فه‌ری کرد و له جیژنی به‌شکۆی کتیبه‌رکی پال‌ه‌وانیه‌کی زۆر به‌ناوبانگدا که له‌و شاره به‌رپه‌وه ده‌چوو، به‌شداری کرد و له‌و ده‌رفه‌ته‌دا رووداوی گه‌وره و بی وینه که شایانی ئازایه‌تی ده‌حیساب نه‌هاتووی ئه‌و و ئه‌و هه‌موو عه‌قل و تیکه‌یشتنه‌دا بوو که خودا پپی دابوو، بۆ ئه‌و پال‌ه‌وانه هاته پێش. له‌مه‌ر ئه‌وه‌ی که ده‌وره‌ی ژبانی ئه‌و چۆن به‌سه‌ردا تی په‌ری، میژوونوس نه‌یتوانی هیچ شتیک بدۆزیته‌وه. وه ئه‌گه‌ر به‌هه‌لکه‌وتی جوان، تووشی حه‌کیمیک پیر نه‌بوویه که سندوقچه‌یه‌کی قورقوشمی به‌ده‌سته‌وه بوو، وه ده‌یگوت که ئه‌ویان له ژیر پایه‌ی دیواری کلیسایه‌کی قه‌دیمیدا که بۆ تازه کردنه‌وه وێرانیان کردبوو، دیتووه‌ته‌وه، هه‌رگیز له‌و باره‌یه‌دا هیچ شتیکیان نه‌ده‌زانی. له‌و سندوقچه‌یه‌دا چه‌ند لاپه‌ریه‌یه‌کیان له پێست دۆزیبووه‌وه که له‌سه‌ر ئه‌وان به‌شپه‌ری کاستیلی و به‌خه‌تی قه‌دیمی «گۆتیک» نووسرابوو. زۆر به‌ی نووسه‌راوه‌کان باسی هونه‌ر نوینیه‌کانی پال‌ه‌وانی ئیمه‌یان ده‌گتیراوه و له جوانی و جه‌مالی دۆلسینه دۆتۆبۆزۆ و شکل و قه‌واره‌ی رۆسینانت و وه‌فاداری و ئه‌مه‌گناسیی سانکۆ پانزا ده‌دان. وه گۆتۆی خودی دۆن کیشۆتیان به‌نووسه‌راوه‌کانی سه‌ر کێل و به‌رده‌که‌ی و هیندیک ناسیاری تر له‌مه‌ر پال‌ه‌وانیان به‌ئیمه‌ راده‌گه‌یاند. چه‌ند شپه‌ریک له‌و گشته که لیکدانه‌وه و شیکردنه‌وه‌یان ده‌ستی داوه هه‌ر ئه‌وانه‌ن که نووسه‌ری راستگۆی ئه‌م داستانه سه‌رسوهرینه‌ره، لێرده‌ا باسی کردووه. ئه‌م نووسه‌ره بۆ قه‌ره‌بووکرده‌وه‌ی ئه‌و هه‌موو زحمه‌ته‌ی که بۆ لیکۆلینه‌وه و به‌ده‌سته‌ینانی زانیاری له بایه‌گانی (ئه‌رشیف) کۆن و له‌بیرکراوه‌کانی ئه‌یاله‌تی مانش، پێش بلابووونه‌وه‌ی ئه‌م کاره کیشاویه‌تی، له خۆینه‌ران هه‌ر ئه‌وه‌نده‌ی ده‌وی که بۆ کتیبه‌که‌ی ئه‌و هه‌ر ئه‌وه‌نده ریز و بایه‌خ دابننن که پیاوی زیت و زانا بۆ کتیبه‌پال‌ه‌وانیه‌کانی باوی رۆژ دای ده‌ننن. ئه‌و ته‌نیا به‌وه‌نده پاداشه رازیه‌یه و ئه‌وه‌نده‌ش رازیه‌یه که دیسان بۆ نووسین و بلابووونه‌وه‌ی داستانه‌گه‌لێکیتر ده‌ست به‌کار ده‌بیته‌وه، که ئه‌گه‌ر له باری راستیه‌وه نه‌گه‌نه ئه‌م داستانه، لانی که‌م له لایه‌نی داهینان و شیرینییه‌وه وه‌ک که‌ره‌سه‌یه‌کی وه‌خت رابواردن ده‌گه‌ل ئه‌و به‌رانبه‌ر بینه‌وه.

به‌لێ جا، ئاوا بوو یه‌که‌م قسه‌کانی له سه‌رووی لاپه‌ره‌کانی پێستینی نیو سندوقچه قورشمیه‌که‌دا نووسرابوون:

هیندیک له شپه‌ره‌کانی خۆیندکارانی خۆیندنگه‌ی ئارگامازیل
Argamazill شاره دیکه‌ له ئه‌یاله‌تی مانش، له‌مه‌ر مه‌رگ و ژبانی

پال‌هوانی نازا و به‌جهرگ دۆن کیشۆتی مانش له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زاری
دۆن کیشۆت، به‌ره‌می چیژ و زه‌وقی قوله‌ره‌شی کۆنگۆیی،
خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازیل.

له‌سه‌ر به‌ردی مه‌زار

«عه‌قل سووکیک که ئه‌یاله‌تی مانشی زۆرت له‌وه به‌ده‌سه‌که‌وتان رازنده‌وه که
ژازۆن^(۳۰۸) «کریتی» رازنده‌وه، عه‌قلیک که سه‌ر نێزه‌که‌ی تیژ بوو، به‌لام
کول بایه‌ باشتر بوو؛

«باسکیک که زۆری خۆی وه‌ها به‌چوار قورنه‌ی عاله‌مدابلۆ کرده‌وه که له
خه‌تاوه‌ گه‌یشته‌ خوته‌ن، ترسناکترین و په‌مزاوینترین خواچه‌شنیک^(*)،
که‌که‌س وه‌ک ئه‌و شی‌عری له‌سه‌ر له‌وحی مه‌فره‌قین هه‌لنه‌که‌ند.

«ئوه‌ی ئامادیسه‌ کانی خسته‌ پاشکۆی خۆی کاتیک پیتی له‌سه‌ر رکیفی
ئوین و نازایه‌تی داده‌گرت «گالائۆر» هه‌کانی به‌سه‌گ نه‌ده‌زانی؛

«ئوه‌ی مۆری کړوکپ بوونی له‌ لیوی «بلیانیس» هه‌کان دا و به‌سواری
رۆسینانت به‌شوین رووداواندا سه‌رگه‌ردان بوو له‌ ژیر ئه‌م به‌رده‌دا ئارام
خه‌وتوه.»

ئوه‌ش شی‌عری چلیسی مفت‌ه‌خۆری خویندکاری خویندنگه‌ی ئارگامازیل له‌ په‌سندانی
دۆلسینه دۆتۆبۆزۆدا

په‌خشانه شی‌ع

«ئوه‌ ژنه‌ی که ئیوه‌ به‌و پوخساره‌ پیاوانه‌وه و شان‌ه‌پان و به‌هێزانه‌وه
به‌ئیفاده‌ و مه‌غرور ده‌یبین، دۆلسینه‌ شاژن دۆتۆبۆزۆیه‌ که دۆن کیشۆتی
مه‌زن دل‌ی پێ دۆران‌دبوو.

«ئوه‌ پال‌ه‌وانه‌ به‌خاتری ئه‌و هه‌ر دووک داوینی چیا‌ی ره‌شی گه‌وره‌ و ده‌شتی
مه‌حالی «مۆنتی‌بلی» تا ده‌شتی پر زه‌مه‌ند و زه‌نویری «ئارانزۆئین» به‌پیتی

گۆتیرز، ماری گۆتیرز، ژوانا پانزا، تریزا گاسکارۆ و تریزا پانزا. (مۆریس باردۆن)

Jazon - 308 کوری Eson که له‌ لایه‌ن کیرۆن جانه‌وه‌ری ئه‌فسانه‌یی‌ه‌وه‌ په‌روه‌رده‌ کرا. ئه‌و قه‌ومی
«ئارگۆنت» ی بۆ وه‌ده‌سته‌هینانی «خوری زێرین» برده‌ شاری کۆلشید و په‌شمه‌که‌ی وه‌ده‌ست

پیاده‌ ده‌ژیر پێ نا و شه‌که‌ت بوو.

«وه‌ ئه‌وه‌ تاوانی رۆسینانت بوو. ئاخ که چ ئه‌ستیره‌یه‌ک کاریگه‌ری خۆی
له‌سه‌ر به‌خت و نیوچاوانی ئه‌و خاتوونی مانش و ئه‌وپال‌ه‌وانه‌ سه‌رگه‌ردانه
هه‌ر ده‌م سه‌رکه‌وتوه‌ دانا! ئه‌و له‌ هه‌مان جه‌نگه‌ی لاوه‌تیدا.

«له‌ کاتی مردندا، جوانی خۆی له‌ ده‌ست دا، وه‌ پال‌ه‌وان هه‌ر چه‌ند ناویانگی
له‌سه‌ر به‌ردی مه‌ر مه‌ر هه‌لکه‌ندراوه‌ نه‌یتوانی له‌داوی ئه‌وین و رق و کینه‌ و
فیل‌بازییه‌کانی ئه‌و ده‌رباز بێ.»

ئوه‌ش شی‌عری خویندکاری زۆر وشیار به‌ناوی «هه‌وه‌سباز» له‌سه‌ر رۆسینانت
سواری به‌ری دۆن کیشۆتی مانش

په‌خشانه شی‌ع

«له‌سه‌ر ته‌ختی شکۆمه‌ندی ئه‌لماس ئاژن که مریخ خواوه‌ندی جه‌نگ قاچه
خویناوییه‌کانی خۆی له‌سه‌ر داده‌نی پال‌ه‌وانی هاته‌ران‌بێژی مانش ئالای
خۆی به‌بویرییه‌کی بێ وین‌ه‌وه‌ هه‌لده‌کا.

«ئوه‌ به‌رگی شه‌ر و شمشیری پۆلایینی گاشه‌قه‌لێش که، به‌ئوه‌ ده‌برێ و
ده‌درێ و زک هه‌لده‌درێ و سه‌ر ده‌برێ، هه‌لداوه‌سی چ هونه‌رنوینگیه‌لێکی
تازه‌ باو! به‌لام هونه‌ر شی‌وه‌یه‌کی نوێ بۆ ئه‌و پال‌ه‌وانه‌ تازه‌ به‌ده‌وران
گه‌یشتوه‌ دادینی.»

«ئه‌گه‌ر ولاتی «گۆل» به‌هه‌بوونی ئامادیس خۆی ده‌نازی، ئامادیییه‌ک که
ئه‌ولاده‌ دلاوه‌ره‌کانی هه‌زار جار یونانیان سه‌رکه‌وتوو کرد و فه‌رشی
شانازی ئه‌م ولاته‌یان له‌ هه‌موو جیگایه‌ک پان کرده‌وه؛

«ئهم‌رۆ ده‌رباریک که بیلۆن به‌سه‌ریدا فه‌رمان‌ه‌وایی ده‌کا، تاجی شانازی
له‌سه‌ر سه‌ری دۆن کیشۆت داده‌نی و مانشی به‌هه‌ردار زۆرت له‌وه‌ به‌بوونی
ئوه‌ شانازی ده‌کا که یۆنان و گۆل به‌بوونی ئامادیس کردیان

«هه‌رگیز ده‌ستی فه‌رامۆشی شانازییه‌کانی ئه‌و ناسریت‌ه‌وه، چون ته‌نانه‌ت
رۆسینانت ده‌شوێخ و شه‌نگیدا له‌ ئه‌سپی وه‌ک بریادۆر Brillador و «پایار»
Boyard له‌سه‌رت‌ره.»

ئوهوش شيعرى «لاساكهروه» خویندكارى خویندنگه ی ئارگامازيلا له په سندانى سانكۆپانزادا

په خشانه شيعر

«ئوهوتا سانكۆپانزا كه به جهسته كز و چكۆله يه و به عورزه و ليهاتوويى گه وره يه. وای چ موعجيزه يه كى گه وره! من سویند دهخۆم و شاپه دى ددهم كه ئه و دلپاکترین و بى فیلترین مهیته ريك بوو كه دنيا به خۆيه وه ديتى.

چى وای نه مابوو بگاته پله ی كوڼتى و ئه گهر بى شه رمييه كانى ئه م سه ده يه دزپه روره كه ته نانه ت له كه ريكيش ناگوزهرين، بو مال ويرانى ئه و پيلانيان نه گيرابا، بيگومان ده گه يشت به پله ی كوڼتى.

«ئهم مه يته ره ئارام و دهر وون پاكه سواری كه ريك ده بوو (بى ئه ده بى نه بى) كه به دواى رۆسينانت سواره بهرى نه جيب زاده و ههنگاو به ههنگاو ده گه ل ئه ربابى ده رۆيشت.

«ئاخ ئه ی هيووا بى سووده كانى ئاده مى! له كاتيكدا قهولى حه سانه وه ددهن، تى ده پهرن و سه ره نجام به شكلى سيبه ر و دوو كه ل و خه ون و خه يال له به ر چاوان ون ده بن.»

به ره مى چيژى «شه يتانى ني قابدان» خویندكارى خویندنگه ی ئارگامازيلا، ديسان له سه ر به ردى مه زار

له سه ر به ردى مه زار

«ليتره دا پاله وانتيك حه ساوه ته وه كه زور كوته ككاري كراوه و سه رگه ردانى كيشاوه و رۆسينانت به ريگه و كویره رى و لاريدا بر دوويه تى «دووباره له ته نيشت ئه و سانكۆپانزای هيچ نه زان خه وتوووه كه شوغلى مه يته رى، مه يته ريكي وه ها له خۆ بوور دووى نه ديت»

به ره مى ته بعى «ته قته قى» خویندكارى خویندنگه ی ئارگامازيلا له سه ر به ردى قه برى دۆلسينه دۆتۆبۆزۆ

له سه ر به ردى مه زار

«ليتره دا دۆلسينه ئارامى گرتوووه كه هه ر چه ند نه رمونۆل و قه له و بوو، مه رگى ناچه ز ديمه ن و ترسي نه ر كردى به خاكو خۆله مي ش.

ئه و له ره گه زيكي پاك و به عيسمه ت پاشه كه وت بوو، وه ئه دا و ئه تواری خانمانه ی ده نواند، ئه و شوعله يه ك بوو ده گياني دۆن كيشۆت كه وت و شانازييه ك بوو بو گوندى خۆى.»

ئه وه ته نيا ئه و شيعرانه بوون كه توانييان بيان خویننه وه، شيعره كانى تريش كه كاغه زه كه يان دار زي بوو دايان به يه كي ك له خویندكارانى خویندنگه تا به لكو به مه زنده بيانباته وه سه ر يه ك و مانايان لى داته وه. شاپه د كه ئه و به زۆرى زه حمه ت وشه ونخوونى ده وكاره دا سه ر بكه وى و بيه وى كه به بۆنه ی سييه مين وه دركه وتنى دۆن كيشۆته وه بلاويان بكاته وه.

شاپه د كه ديترىك به چه نكي باشتريك نه غمه يه ك بچري.